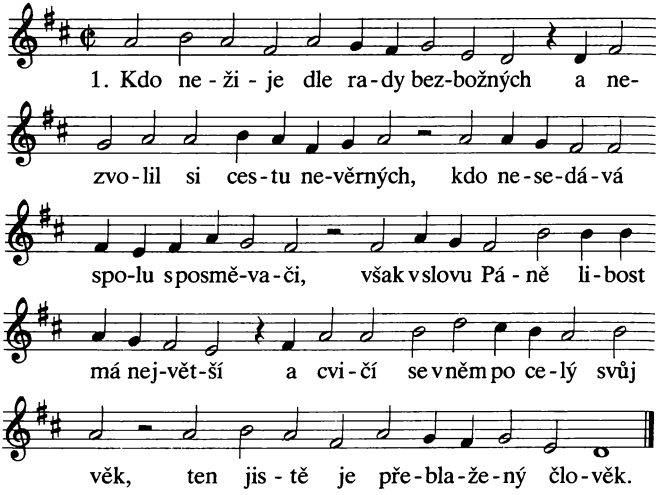Štrasburk 1539 / Ženeva 1551

2. Ten přirovnán být může ke stromu / při živých vodách štěpovanému, / který se zelenati nepřestává, / svým časem hojné ovoce vydává. / Hle, tohoto člověka cíl prací / vždy nakonec se v dobré obrací.
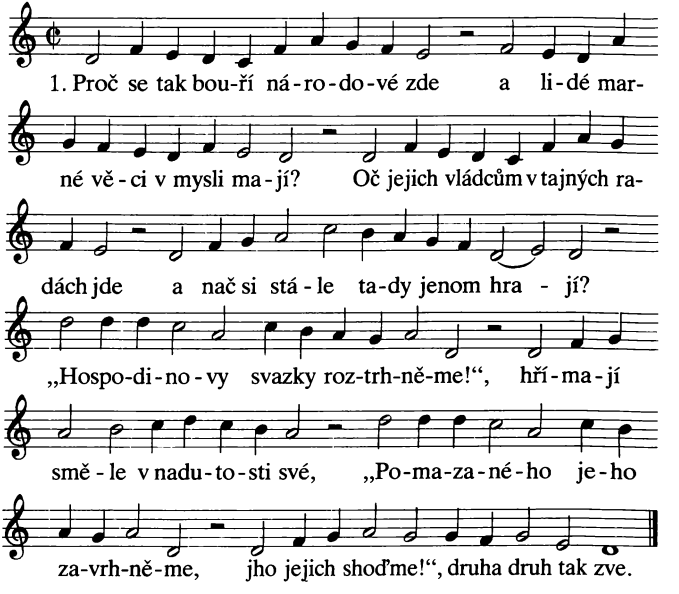
3. Ne tak jsou na tom lidé bezbožní, / jen jako prach, jak plevy jsou všichni, / když rozhání je vítr po vší zemi. / Pád jejich na soudu je předem zřejmý / a již zde na zemi to věc jistá, / že v lidu Páně nemají místa.

4. Vždyť Pán sám cestu spravedlivých zná, / v své lásce k ní se vždycky přiznává, / svou milostí ji neustále řídí; / však svévolníků cesty nenávidí. / On spravedlivé k sobě přivine, / však bezbožníků cesta zahyne.

J. Strejc / R. Šimša, 1970 / 1541 / 1561 / 1615

Ž 2 PROČ SE TAK BOUŘÍ NÁRODOVÉ ZDE

Štrasburk 1539 / Ženeva 1542
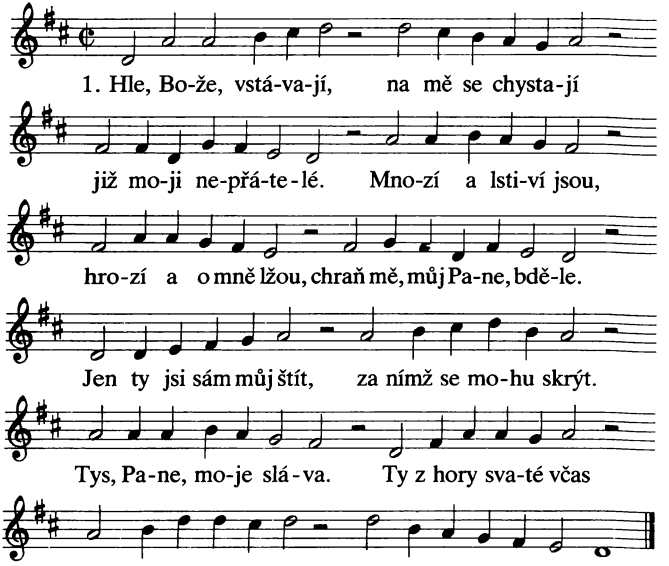

2. Pán na nebesích směje se jim jen. / Až v hněvu promluví, je všechny zděsí. / Pak marný bude nářek již a sten / v té bouři rozpoutané pod nebesy. / Zní hromu hlas: „Což nevíte to stále, / že nad Sionem, horou svatou mou, / v úradku svém jsem ustanovil Krále, / královskou slávu dal mu s korunou?“

3. Hospodin řekl: „Syn můj ty jsi sám, / dnes jsem tě zplodil, jenom požádej mě, / za dědictví tvé národy ti dám / a ve tvou vládu končiny vší země. / Svým žezlem roztluč vzpurnost jejich s pýchou, / jak hrnčíř tříští prutem železným / nádobu v díle nezdařenou, lichou, / by zhnětl hlínu tvůrčím prstem svým.“

4. Nuž králové a zemští soudcové, / teď srozumějte již a poučte se! / K své službě Hospodin vás ještě zve, / v bázni se třeste, též však veselte se! / Líbejte Syna, aby ani málo / hněv jeho nevzplál cestou k zkáze vám. / Blaženi všichni, kterým nepřestalo / doufání v něho svítit navzdor tmám. *S. Verner*

Ž 3 HLE, BOŽE, VSTÁVAJÍ
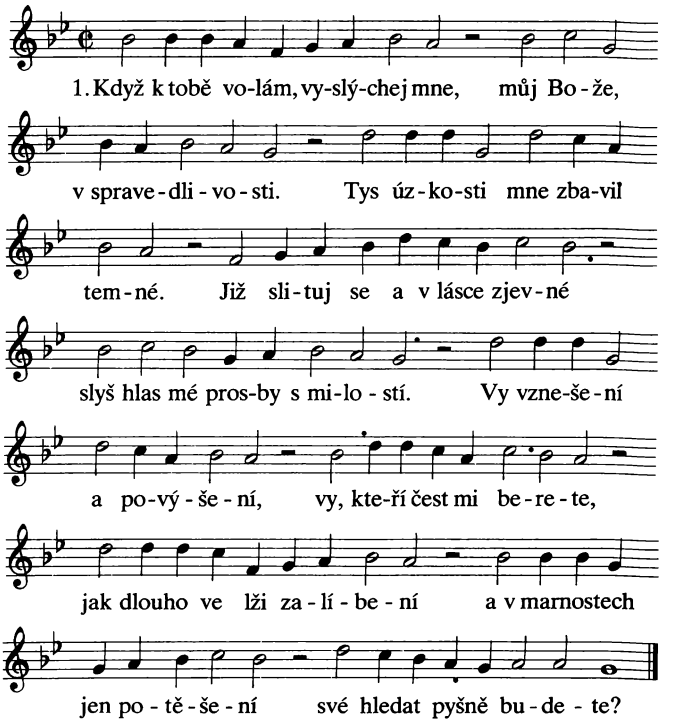
L. Bourgeois 1551

2. Ve spánku, ve bdění, / Pán vzdálen mi není. / Sám mi mou sílu vrátí. / Byť i můj nepřítel / v zástupech na mne šel, / nebudu se ho báti. / Již povstaň, Bože můj, / braň mne a vybojuj / pád nepříteli zlému. / V svém, Pane, spasení / a v lásky sklonění / vždy žehnej lidu svému. *J. Batelka*

KDYŽ K TOBĚ VOLÁM, VYSLÝCHEJ MNE Ž 4

Ženeva 1542 / 1551

2. Již znejte, že Bůh zvolil sobě / sám svého Syna milého. / On ochrání mě proti zlobě / a vyslyší mě v každé době, / když prosit budu u něho. / Nuž ztište se a v Boží bázni / vše dobře
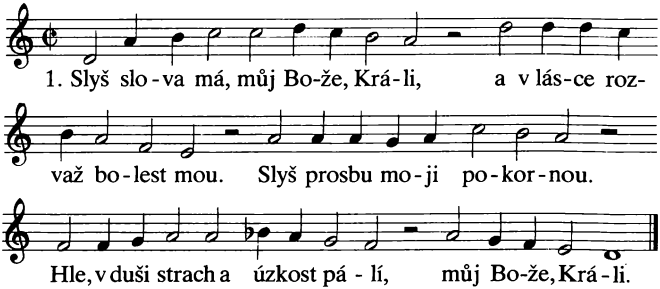
zvažte v srdci svém. / A na svém loži v svaté kázni / již proste ho, ať tvář svou zjasní / a nenechá vás v hříchu zlém.

3. Svou oběť neste Hospodinu, / dar jeho spravedlivosti, / své hříchy spravte i svou vinu / a vyjděte již z temnot stínů, / pak skloní se k vám v milosti. / Hle, není v mnohých touhy jiné, / než hojnost mít vždy bohatou. / Já tě však prosím, Hospodine, / ty sám mne vyuč cestě jiné / a tvář svou osvěť nade mnou.

4. Pak budu větší radost míti, / než jakou oni mívají, / když obilí své dozrát vidí, / když z vinic hojnost vína sklidí / a bohatství své sčítají. / Pak budu klidné míti spaní, / a ze strachu mě vyléčí / ta jistota, že Bůh sám chrání / v své lásce a v svém slitování / můj život a mé bezpečí. *J. Batelka*

Ž 5 SLYŠ SLOVA MÁ, MŮJ BOŽE, KRÁLI

Ženeva 1542

2. Já k tobě volám za svítání, / ty, Pane, vyslyšíš můj hlas. / Já čekat chci v ten jitřní čas / a tvé vyhlížet slitování / hned za svítání.

3. Ty nemáš rád, můj Bože silný, / hřích bezbožných a nepravost, / ty nenávidíš lest a zlost. / Tvůj soud a hněv je neomylný, / můj Bože silný.

4. Já však chci vstoupit z tvé milosti / do domu tvého svatého / a tebe, Pána mocného, / tam slavit toužím v upřímnosti / z tvé jen milosti.

5. Již zjev mi, Pane, cestu ctnosti, / a dej mi, abych věrně šel, / pro zahanbení nepřátel, / vždy upřímně a v poslušnosti / jen cestou ctnosti.

6. Hle, mnozí v ústech lest jen mají, / a v duši, kterou svírá hřích, / je plno stínů hrobových. / Svá ústa sladce otvírají, / klam a lest tají.

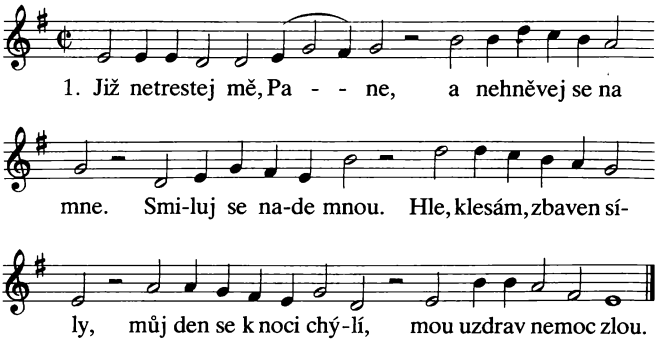
7. Soud je již, Pane, ať svým pádem / své splatí svody záludné. / Tvá spravednost je zavrhne. / Zlost jejich na tvém soudu svatém / zlým skončí pádem.

8. Všem, Pane, v tebe doufajícím / a všem, kdož tebe milují, / dej, ať se věčně radují. / Tvé slovo bude jasnou svící / v tě doufajícím.

9. Ty, Bože svatý, vždycky žehnáš / spravedlivým a všem věrným / Tys štítem jejich bezpečným, / jen laskavě vždy s nimi jednáš / a rád jim žehnáš. *J. Batelka*

Ž 6 JIŽ NETRESTEJ MĚ, PANE

Ženeva 1542

2. Strach naplnil mou duši / a úzkosti mě kruší. / Já čekám milost tvou. / Již vrať se, Hospodine, / a smiluj se. Než zhyne, / spas duši sevřenou.
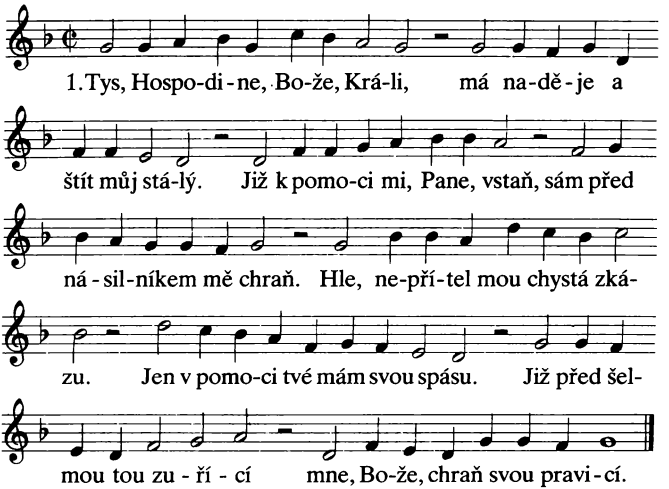
3. V den smrti na tě, Pane, / mně paměť nezůstane. / Kdo pak tě oslaví? / Já umdlel v naříkání, / kde je tvé slitování, / kdo pláč můj zastaví?

4. V mých očích zhasla záře, / ve strastech zbledly tváře, / zlým byl jsem v posměch dán. / Teď však jim k zahanbení / mi přišlo spomožení: / můj nářek slyšel Pán.

5. Bůh vyslyšel mé lkání, / již k prosbě mé se sklání / a zase je můj štít. / Můj nepřítel teď v hanbě / se neodváží na mne / a musí odejít.

J. Batelka

L. Bourgeois 1551

2. Již pohleď, Bože, Hospodine, / zda nepravost snad najdeš při mně. / Pakli jsem křivdil pokojným / a nepomáhal též i zlým, / ať nepřítel můj život zkazí, / mou duši do temnoty srazí, / ať nohy jeho slávu mou / do prachu země zašlapou.

3. V svém hněvu povstaň, Hospodine, / a vyvyš se, ať rychle zhyne / ve vzteku svém můj nepřítel. / Mně lásku svou kéž dát bys chtěl. / Hle, sláva soudů tvých se šíří / a zástupy již k tobě míří; / k nim, Pane, ve své svatosti / rač skloniti se z výsosti.

4. Tvůj soud mi, Bože, pro tvou milost / přisoudí čest a spravedlivost, / hřích bezbožníků odsoudí, / tvé věrné v pravdě

utvrdí. / Ty, Bože, srdce všech prohlédáš / a spravedlivým padnout nedáš. / Ty můj jsi štít a v rukou tvých / je spása duší upřímných.
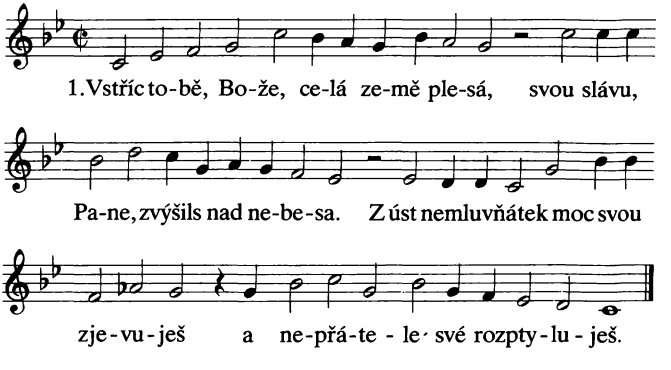
5. Bůh vždycky spravedlivě soudí / a všechny, kteří v hříchu bloudí, / svým trestáním postihuje / a zkázu jim připravuje. / Ten, kdo se neskloní v pokání, / se meči jeho neubrání / a hněvu šíp ho dostihne, / zlé odplatě se nevyhne.

6. Kdo jenom lež a útisk plodí, / ten sobě sám vždy nejvíc škodí. / Rád kope jámu pro jiné, / však sám v té jámě zahyne. / Nepravost se mu nazpět vrátí / a za vše vlastním pádem splatí. / Já chci však Boží vůli ctít / a v písni Pána velebit.

J. Batelka

Ž 8 VSTŘÍC TOBĚ, BOŽE, CELÁ ZEMĚ PLESÁ

Ženeva 1542 / 1551

2. Když vidím, Pane, slávu tvého díla / a vše, co ruka tvoje vytvořila, / tvůj měsíc, hvězdy a tvá nebesa, / tu srdce v bázni ve mně poklesá.
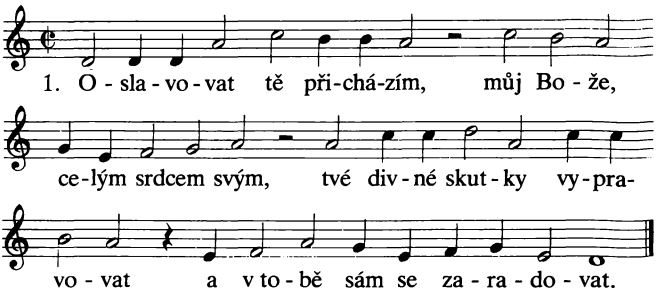
3. Vždyť co je člověk, v paměti že ho máš, / a člověka syn, že se ho ujímáš? / Tys připravil mu téměř božský díl / a ctí i slávou jsi jej ozdobil.

4. Dal jsi mu vládu nad vším, co jsi stvořil, / své celé dílo k nohám jsi mu složil. / Vše, co se hýbe, dýchá pod nebem, / pod jeho, Bože, nechals dohledem.

5. Tys dal mu panství i nad hlubinami, / nad nebes ptáky, také nad rybami. / Jak důstojné je, Pane, jméno tvé, / a nic tvou slávou nikdy nepohne. *J. Batelka*

OSLAVOVAT TĚ PŘICHÁZÍM Ž 9

Ženeva 1542 / 43

2. Ó Nejvyšší, žalm zpívám ti. / Zpět zlobu tvá moc obrátí. / Tys vyveď k pravdě soud zde křivý, / s ním spor můj, Soudce spravedlivý.

3. Národy ty jsi ohromil, / bezbožných léčky prolomil, / na věčné časy jejich jméno / tvým svatým jménem vyhlazeno.

4. Tvé zhouby, nepříteli, slyš, / jsou v konci: města podvracíš, / však tvá památka s nimi padne. / Jen Hospodin na věky vládne.

5. Sám on svět soudí, pravý Král, / národům výrok pravdy dal. / Je útočištěm pro chudého, / v čas soužení se ujme jeho.

6. Kdo zná tvé jméno, doufat smí, / kdo hledá tě, nezbloudí v tmy. / Zpívejte žalmy Hospodinu, / zněj Siónem zvěst jeho činů.

7. Má v paměti krev prolitou, / těch slyší hlas, kdo v tísni jsou. / Zde nade mnou se smiluj v boji, / z bran smrti vychvať duši moji!

8. Pak v branách dcery Siónské / chci vypravovat chvály tvé / a v spasení tvém veselit se. / Buď Hospodin všem znám vždy více!

9. Kdo jiným jámu kopají, / již sami do ní padají, / bezbožník v svém se zaplet' díle. / Bůh bude poznán ve své síle.

10. On obrať v propast pekelnou / národy, když zapomenou / na něho, též i na chudého. / Nezhyne naděj souženého.

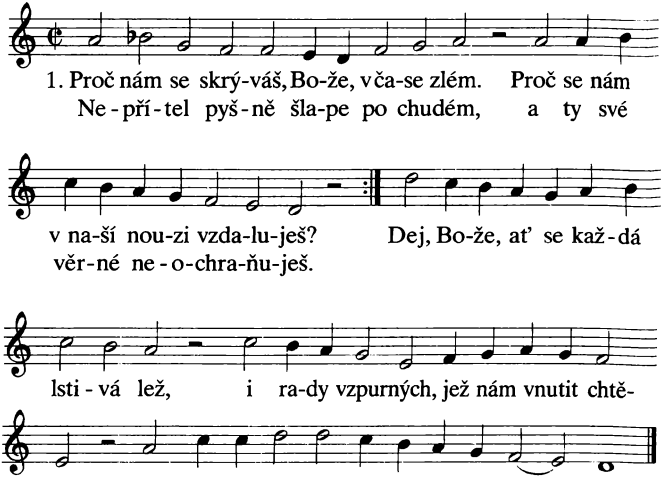
11. Povstaň již, Bože, Pane náš! / Ty, Soudce, lidskou slabost znáš. / Národy ať se strachem chvějí, / že prach jsou jen, ať srozumějí!

S. Verner

PROČ NÁM SE SKRÝVÁŠ, BOŽE, V ČASE ZLÉM

Ž 10

1543 / L. Bourgeois 1551

2. Pyšně se chlubí sladkým životem, / hledají zisk a Boha nedbají, / dobře se cítí v blahobytu svém, / že Boha není, směle hlásají. / Vše se jim daří, dobře se mají, / tvých, Pane, soudů se neobávají, / všem protivníkům se jen posmívají.

3. „Na věčné časy budu pevně stát“, / tak nepřítel se pyšně vychloubá. / „Ničeho zlého nemusím se bát“, / bláznivě tak si v srdci namlouvá. / Z úst jeho však jen podvod vyplouvá, / má v nich jen klam a lži a proklínání. / Zlý jeho jazyk chystá oklamání.

4. V zálohách sedá a tvým nevinným / již připravuje smrt a záhubu. / Po všech tvých věrných zrakem slídivým / jak šelma pase, když jde po lupu. / Tvým chudým chystá vždy jen potupu. / Hle, do svých sítí záludně je vábí; / když se jich zmocní, hubí je a trápí.
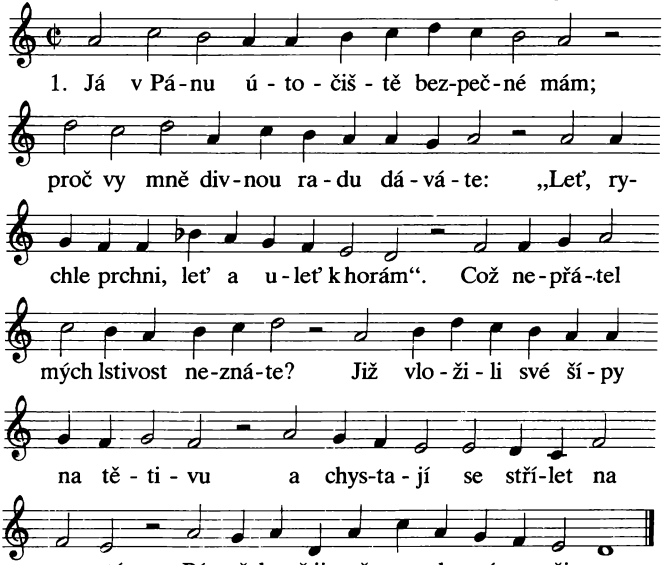
5. V srdci svém říká, Bože silný náš, / že jsi svou tvář skryl navždy před námi, / že už se, Pane, ani nedíváš, / když zasypou nás svými ranami, / že na věky jim budem vydáni. / Již povstaň v síle, svatý Hospodine, / a rukou svou chraň věrného, než zhyne.

6. Bezbožný, Pane, moc tvou zlehčuje / a nebojí se tvého trestání. / Tvé oko bídu naši spatřuje, / ty jistě slyšíš naše volání. / Tvá milost vždy se k věrným přiklání. / Již potři, Pane, rámě bezbožného / a věrné své zbav nepřítele zlého.

7. Bezbožných skutky obstát nemohou, / soud Hospodinův stíhá hříchy všech. / Národy země před ním prach jen jsou, / však ponížených slyší každý vzdech. / On dává věrným sílu v těžkých dnech. / Svým soudem chrání dítky lidu svého / a přítrž činí křivdám bezbožného. *J. Batelka*

JÁ V PÁNU ÚTOČIŠTĚ BEZPEČNÉ MÁM Ž 11

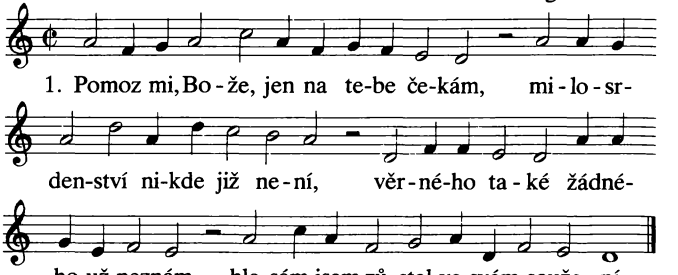
L. Bourgeois 1551

2. Jen Bůh sám ve svém svatém domě vládne. / Boží trůn pevně stojí v nebesích. / On nepřehlédne nepravosti žádné, / sám zkoumá srdce zlých i věrných svých. / Hle, jeho hrozný soud se rychle blíží, / hněv jeho spálí vzpouru bezbožných. / Však k věrným svým se v lásce jistě sníží. *J. Batelka*

Ž 12 POMOZ MI, BOŽE, JEN NA TEBE ČEKÁM

L. Bourgeois 1551

2. Každý jen lživě mluví se svým bližním / úlisnou řečí bez upřímnosti. / Umlč již, Bože, jazyky všem pyšným / a zavři ústa plná lstivosti.

3. Rouhavě tvrdí, že i pravdu tvoji / přemohou mocí jazyka svého, / a ani tebe, Bože, se nebojí, / nechtějí pána uznat žádného.

4. Bože náš silný, vidíš naši bídu / a jistě slyšíš naše úpění. / Vím, že již vstáváš a že svému lidu / připravíš rychlé vysvobození.

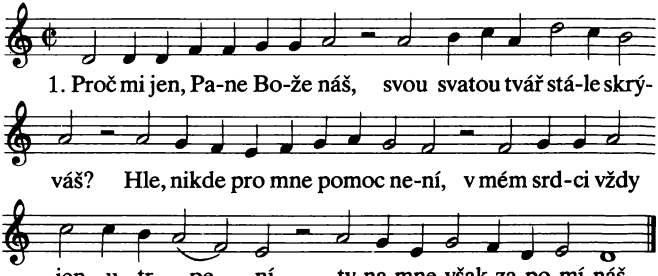
5. Bože, tvé slovo na věky zůstává, / čisté jak stříbro ohněm zkoušené. / Hospodin chránit nikdy nepřestává / toho, kdo na něj věrně spolehne.

6. Svévolní lstivě kolem obcházejí, / ničemné léčky stále chystají, / marně však věrné do nich vlákat chtějí, / nakonec sami do nich padají.

J. Batelka

PROČ MI JEN, PANE BOŽE NÁŠ Ž 13

Ženeva 1542 / 43

2. Proč mne jen, Pane Bože náš, / od nepřátel trápit necháš? / Již skloň se a slyš mé volání, / ať ruka tvá mne, Pane, chrání, / vím, že mi zahynout nedáš.
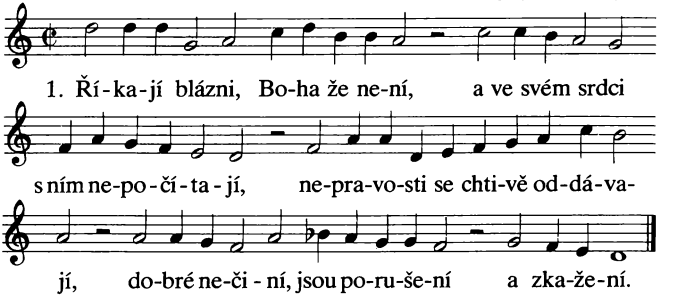
3. Již naplň světlem oči mé, / ať mne smrti stín nestihne. / Nedovol nepříteli chloubu, / že připravil mi hroznou zhoubu, / chraň duši mou, dřív než zhyne.

4. Já, Pane, v tvém smilování / chci skládat vždy své doufání, / tvou spásou vždy se utěšovat, / zpívat a tebe oslavovat. / Láska tvá ke mně se sklání.

J. Batelka

Ž 14 ŘÍKAJÍ BLÁZNI, BOHA ŽE NENÍ

Ženeva 1542 / 43

2. Hospodin hledí na lidské syny, / zda mezi nimi někdo hledá Boha. / Spatřuje však jen porušení mnohá. / Odvrátili se, není bez viny / z nich jediný.

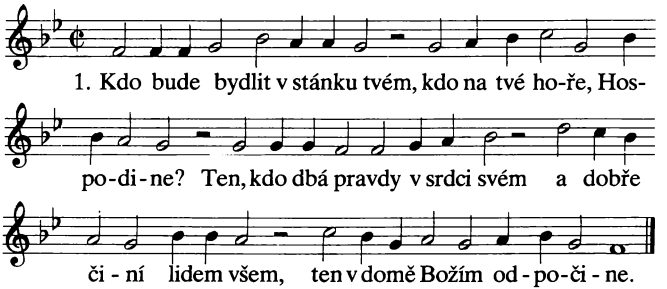
3. Bez rozumu jsou činitelé zla, / když pohlcují množství lidu mého / a nevzývají Boha všemocného. / Spravedlnost soud svůj však již vynesla, / Bůh je ztrestá.

4. Ve strachu všichni náhle ustrnou, / až spatří, že Bůh je se spravedlivým, / a se svým plánem ztroskotají lstivým, / neboť chudému je Bůh záštitou / sám vždy jistou.

5. Kéž ze Sióna přijde spasení! / Pán ze zajetí lid svůj vysvobodí, / na cestu novou věrné své vyvodí. / Pak v plesání se zármutek změní / a v chválení.

J. Batelka

Štrasburk 1539 / Ženeva 1551

2. Kdo jazykem svým neškodí / a bližním v ničem neublíží, / kdo cestou zhoubců nechodí, / z Ducha se znovu narodí, / ten má své místo v Boží říši.
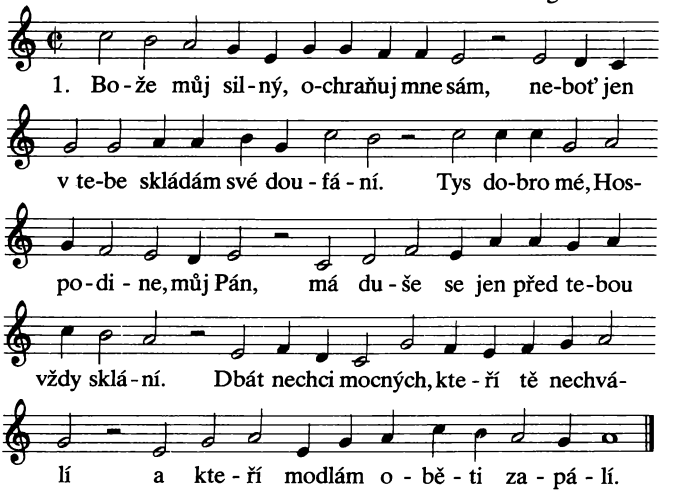
3. Kdo neváží si bezbožných / a věrných Božích zastává se, / kdo splnění dbá slibů svých / i za cenu škod velikých, / ten odplatu má v Boží spáse.

4. Kdo potřebným rád rozdává / a nečeká, že víc mu splatí, / ukřivděné kdo zastává / a podplatit se nedává, / ten vždycky bude pevně státi. *J. Batelka*

Ž 16 BOŽE MŮJ SILNÝ, OCHRAŇUJ MNE SÁM

(249

L. Bourgeois 1551

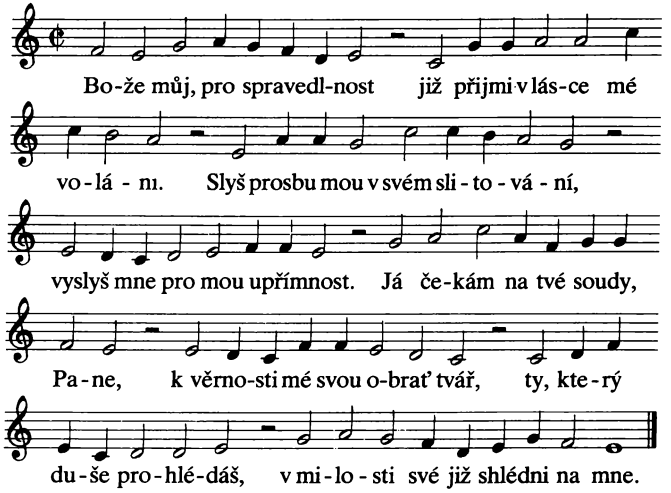
2. Bolest a trápení si množí jen / každý, kdo cizím bohům pocty vzdává, / od takových zůstat chci oddělen, / jen Bohu patří všecka čest i sláva. / Já v Hospodinu podíl svůj chci míti, / a kalich, který připravil mi, píti.

3. Na místech rozkošných mi dal můj díl, / dostalo se mi dědictví vzácného. / Chválit chci Pána, který mně radil. / Neboť i v noci trápení těžkého / mé srdce cestou poslušnosti vodí, / že ani temná noc mi neuškodí.

4. Vyhlížím, Pane, ke tvé výsosti, / pro tvoji blízkost pevně mohu státi / a srdce mé je plné radosti. / Má duše chce ti v jásotu dík vzdáti. / Bezpečné je mé časné přebývání, / když mocná tvoje ruka mne zachrání.

5. Ty moji duši smrti nevydáš, / ty pomoc chystáš milému již svému, / a z milosti mne, Pane Bože náš, / povedeš cestou k životu věčnému. / Před tváří tvou se v radost vše obrátí / a pokoj můj se ke mně již navrátí. *J. Batelka*

L. Bourgeois 1551

2. Srdce mé ty jsi vyzkoušel, / když v noci temné jsi mne hledal. / Však zlého při mně jsi neshledal, / stesk lichý z úst mých nevyšel. / Na slovo tvé jsem očekával / a podle něho chodíval, / na cestách vzpurných nebýval, / po zlých stezkách se nevydával.

3. Ty sám mne veď již cestou svou, / ať nohy mé se neuchýlí. / Já k tobě volám, Bože silný, / mou vyslyš prosbu upřímnou. / A prokaž lásku svou a milost, / ty spáso všech, kdo hledají / skrýš před těmi, co nedbají / na vůli tvou a spravedlivost.

4. Ve stínu křídel svých mne skrej, / chraň mě jak oka zřítelnici, / než zahubí mne bezbožníci. / V moc nepřátel mne nevydej. / Hle, jak se v srdci zatvrdili / a na mne křičí v pýše své; / již obklíčují věrné tvé, / aby je v prachu ponížili.

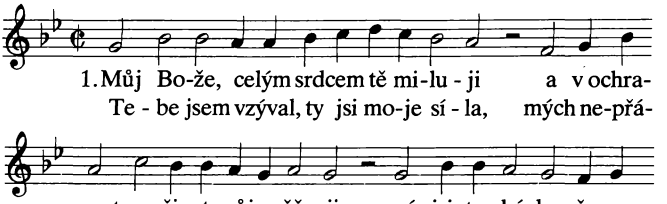
5. Jsou jako šelma zuřivá / a jako lev, když v skrýši číhá. / Již Bože povstaň, ať je stíhá / tvá ruka vždy spravedlivá. / Chraň mne svým mečem, Hospodine, / a hrozná smrt ať z ruky tvé / již nepřítele postihne, / ať v soudu tvém již zlý ten zhyne.
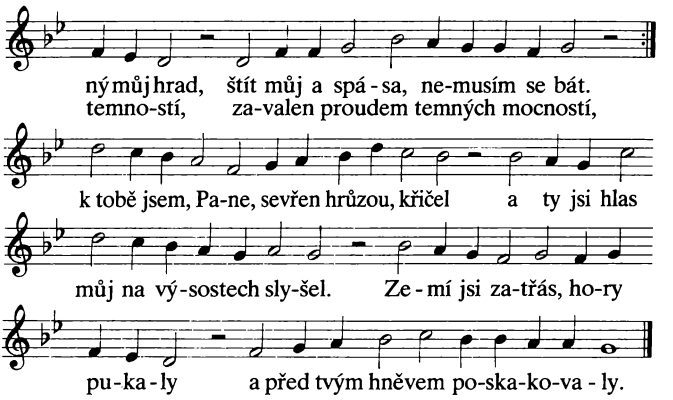
6. Dej, Bože, každému ten díl, / po kterém touží břicho jeho, / splň také žádost bezbožného, / by též své syny nasytil / a ještě dětem jejich zbylo. / Já však chci hledět na tvář tvou / a sytit duši vzkříšenou / tvým slovem, jež mne vykoupilo.

J. Batelka

Ž 18 MŮJ BOŽE, CELÝM SRDCEM TĚ MILUJI

1543 / Ženeva 1551

2. Z úst Božích vycházel hned oheň a dým, / naklonil nebe a pak s cherubem svým / na větru křídlech letěl mrákotou, / zahalen pláštěm oblaků a tmou. / Hrozivé mraky jasem svým rozptýlil. / Když vydal hlas svůj a střely zacílil, /hlubiny moří se rozstoupily, / základy hor se vtom obnažily. / Z výsosti své se pak sklonil až ke mně, / z propasti hlubin mě vychvátil temné, / silnému vyrval mě nepříteli / a všem, kteří mě nenáviděli.

3. V soužení den proti mně vstali všichni, / Hospodin však mi byl ochranou v tísni, / zbavil mě bídy, ve které jsem stál, / a nade mnou se v lásce slitoval. / Odplatí mi podle mé spravednosti, / mé ruce čisté naplní milostí. / Věrnost jsem jeho cestě zachoval, / svévolně jsem se jí nevzdaloval. / Zákonem byly mi příkazy jeho, / poslušně jsem se vždy vystříhal zlého. / Jistě odplatí spravedlnost mou, / neboť mé ruce čisté před ním jsou.

4. K milému milosrdný budeš, Pane, / věrný tvou věrnost odplatou dostane, / zajisté čistě přijmeš čistého, / soudem však zahubíš svévolného. / Ty, Pane, soužené vysvobozuješ, / ale pyšného v hněvu svém snižuješ. / Ty opatřuješ světlem svíci

mou / a sám mi svítíš, když jdu temnotou. / V síle tvé projdu i peklo vzbouřené / a jeho zeď mi strach již nenažene. / Bože můj silný, svatá cesta tvá / a řeč tvá ryzí navždy zůstává.

5. Mocnější Hospodina nikdo není, / on je ta skála našeho spasení, /on vyzbrojuje srdce odvahou / a dokonalou činí cestu mou. / Mé nohy lehké jsou jak nohy laní, / výsosti všecky sám přede mnou sklání, / učí mě boji, luk můj napíná, / dal mi štít spásy, sám mě podpírá. / Tvá pomoc nikdy vzdálena mi není, / i snížení mé je mi k zvelebení. / Ty moji cestu sám urovnáváš / a jistotu vždy nohám mým dáváš.

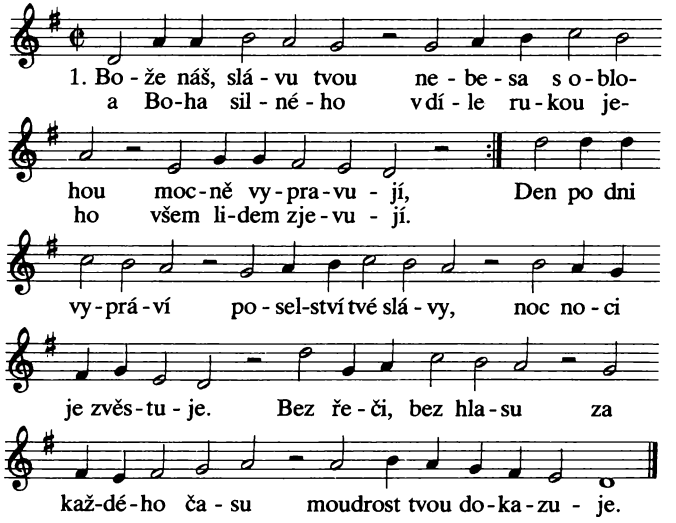
6. Postaven jsem byl k pronásledování / mocností temných a k jejich zdolání. / Zhubím je tak, že více nevstanou / a poraženy navždy zůstanou. / Ty jsi mne, Pane, k boji sám vyzbrojil / a přede mnou mé protivníky sklonil. / Moci temnosti padly soudem tvým, / zlost jejich vzteklou rychle vyplením. / Marně se brání, pomoci jim není, / nikde už pro ně není vyslyšení. / Jako prach ve větru je rozptýlím / a jako bláto z cesty odklidím.

7. Z bouřících zástupů jsi mne vyvedl, / za krále mnohých národů pozvedl, / tak jsi mne zvýšil, že i cizí lid, / který jsem neznal, přichází mě ctít. / Synové cizozemců mě zvyšují, / jak mě poznají, poslušnost slibují. / Hned se mi klaní v pochlebování, / bázeň je z hradů jejich vyhání. / Živ je můj Bůh, má skála požehnaná, / jemu, mé spáse, chvála buď vzdávána. / Svěřil mi soud svůj, abych odplatil, / a vládě mé lid mnohý podmanil.

8. Bože můj, ty jsi můj vysvoboditel. / Když mě obtížil křížem můj nepřítel, / když v ukrutnosti své proti mně vstal, / tys mne vyprostil a slávu mi dal. / Budu tě, Bože, proto oslavovat, / tvé jméno mezi národy zvyšovat, / tebe vždy chválit před lidmi všemi / a čest ti vzdávat svými písněmi. / Ty připravil jsi spásu Králi svému, / lásku a milost svou Pomazanému. / Davidovu jsi synu požehnal / a jeho věrným věčnou lásku dal.

BOŽE NÁŠ, SLÁVU TVOU Ž 19

Ženeva 1542 / 43

2. Do celého světa / z oblohy zalétá / slavné zvěstování: / že to moc tvá byla, / která upevnila / slunce v nebes báni. / Slunce již ze svého / stánku nebeského / jako ženich vychází / a před jeho žárem / v celém světě širém / skrýš nikdo nenachází.

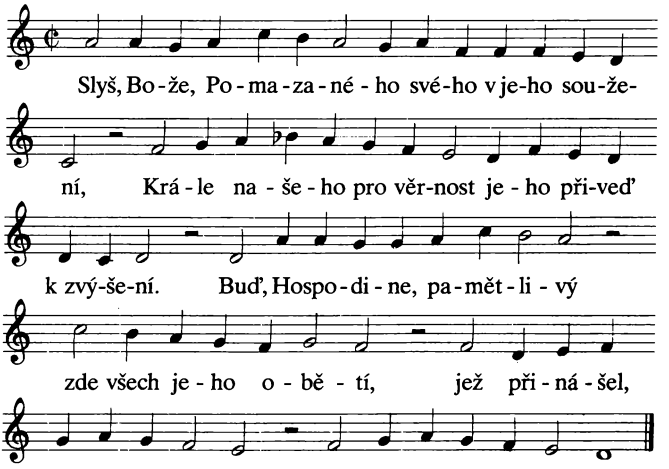
3. Tvůj zákon, Pane náš, / který nám vydáváš, / duši občerstvuje. / Svým pravým svědectvím / k moudrosti nemoudrým / cestu ukazuje. / Rozkazové tvoji / srdce potěšují / a oči osvěcují. / Bázeň čistá Páně / na věky zůstane, / soud jeho pevně stojí.

4. Jen pravé, Pane náš, / soudy vždy vydáváš, / nad zlato dražší jsou. / Ni medové plásty / se jim svou sladkostí / vyrovnat nemohou. / Tvůj služebník, Pane, / věrný jim zůstane, / poučit jimi se dá. / Ten, kdo tvé vůle dbá, / užitek hojný má, / v nepravost se nedává.

5. Ty srdci rozumíš, / i tajné viny zříš, / sám ode mne je vzdal. / Služebníka svého / chraň před mocí zlého, / abych vždy odolal. / Kéž své zalíbení / v zbožném přemýšlení / srdce mého nalezneš. / Kéž by se mi stalo, / spáso má a skálo, / že v lásce mne vyslechneš. *J. Batelka*

Ž 20 SLYŠ, BOŽE, POMAZANÉHO SVÉHO

L. Bourgeois 1551

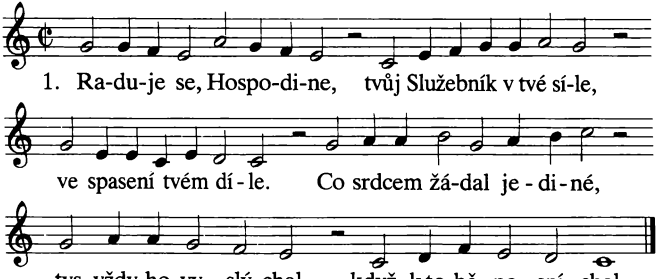

2. Když za nás prosí, ty jej vyslýchej / pro svou lásku k nám. / O spasení se píseň rozezněj / k splněným tužbám. / Korouhve vyzdvihneme k výši / ve jménu Boha svého; / Hospodin zachoval a slyší / svého Pomazaného.

3. Spasení je v pravici přesilné / Hospodinově. / Mnozí stavějí na síle mylné, / my však na Slově, / na králů Krále svého jménu. / Sehnuti oni padli, / my zmužile jsme mnohou změnu / v síle Boží přestáli.

4. Hospodine, zachovávej nás dál, / když my voláme, / ať slyší naše hlasy též ten Král, / který nezklame, / ten dobrý Pastýř svého lidu. / On položil svou duši, / on smyl náš hřích a odňal bídu, / jej milovat nám sluší. *S. Verner*

L. Bourgeois 1551

2. Žehnáním jsi ho předcházel, / když královsky všem sloužil. / Což jsi mu neprodloužil / dny jeho, věčné by je měl? / Skví se v tvém spasení, / v tvé slávy odění.
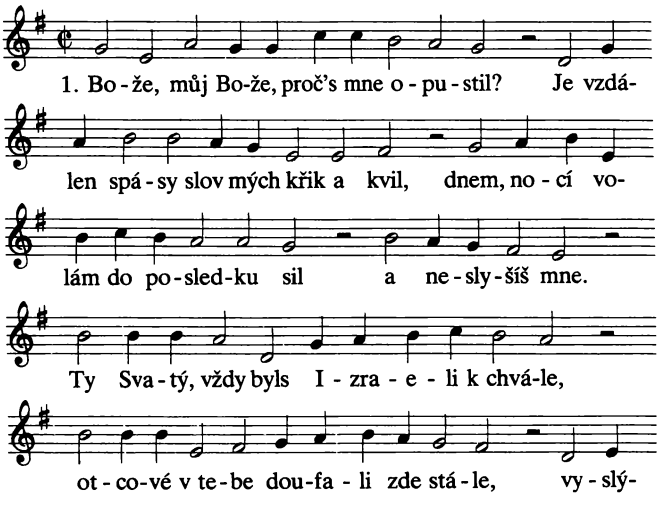
3. Tvé milosti je dokladem, / ve všem jsi žehnal jemu, / tvář obrátil jsi k němu. / Že naději má v Otci svém, / v milosti tvé, Pane, / vždy pevný zůstane.
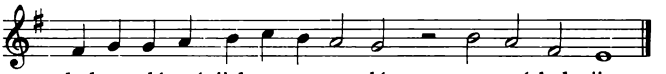
4. Všech nepřátel tvých nenávist / tvá pravice zde stihne. / Jen nad nimi se mihne, / hned zajdou jako v ohni list. / V svém hněvu Hospodin / je zažene jak stín.

5. Též jejich plémě vyhyne, / zlo provést neuspěli, / tvé zasáhnou je střely. / Svou sílu zjev, Hospodine, / ať moc svou dokonáš! / K tvé slávě zněj zpěv náš! *S. Verner*

Ž 22 BOŽE, MŮJ BOŽE, PROČ'S MNE OPUSTIL

Ženeva 1542 / 43

chals vo - lá - ní jich vy - tr - va - lé, spo-má-hals jim.

2. Červ jsem, ne člověk, lidmi pohrdán, / všem, kteří vidí mne, jsem v posměch dán, / hlavami ještě nad hrůzou mých ran / tak potřásají: / Na Hospodina spolehl mocného, / nechť vysvobodí, nechať vytrhne ho, / má přece v životě Milého svého / zalíbení.

3. Ty jsi z života matky vyveď mne, / při jejích prsou v naděj pozveď mne, / od zrození má duše k tobě lne, / tys Bůh můj silný. / Teď nevzdaluj se ty, když strast je blízká, / pomoci nemám ani východiska, / když ústa hrozí jako lví, ne lidská, / rozsápat mne.

4. Jak se rozplývá voda v potoce, / kosti se rozestouply široce, / srdce mé jak vosk rozpustilo se / v mém nitru žhoucím. / Zprahla má síla podobná střepinám, / k dásni jazyk přilnul; svlažení nemám. / Do prachu smrti, k popravným výšinám, / mne položils.

5. Obskočili mne psi a rota zlých / oblehla mne jak dravci v sápáních, / zprobíjeli mne hřeby na dlaních / i na nohou mých. / Kost každou cítím, oni na mne hledí, / k podívané se tlačí do popředí, / má roucha dělí, k losování sedí / o šatu mém.

6. Sílo má, Bože, ty se nevzdaluj, / ke zpomožení mému při mně stůj, / mou duši, jedinkou mou, život můj / od meče vychvať! / Ze spárů lva, od jednorožce rohu / mne vyprosť, bratřím vyprávět ať mohu / o jménu tvém, tě chválit, zpívat Bohu / v shromážděních!

7. Kdo bojíte se Pána, chvalte jej, / rodino má, chválu a čest mu vzdej, / z potomků Jákoba každý jej znej, / choď v svaté bázni! / Nezhrdl Pán vší strastí lidu svého, / neodvrátil se od

muk ztrápeného, / když volal, neskryl tváře své od něho / a vyslyšel.

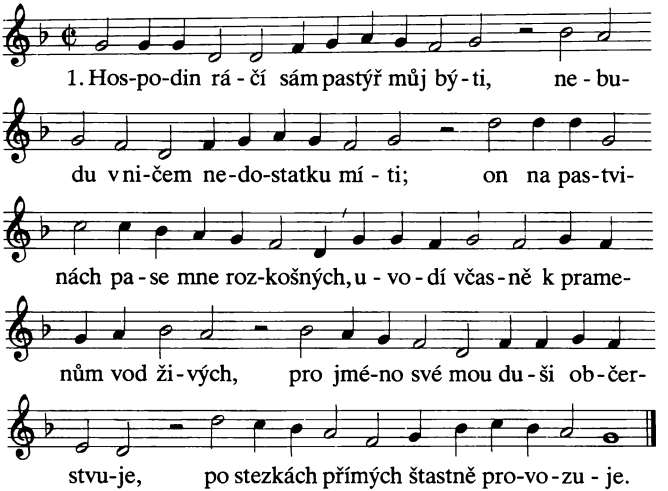
8. Od tebe chvála má, když dlíti smím / ve shromáždění velkém obětním, / a sliby své před těmi vyplním, / kdo se tě bojí. / Jíst budou chudí u stolu Božího / až dosyta, a ti, kdo hledají ho, / chváliti budou srdcem Nejvyššího / již na věky.

9. Všechny končiny země na tvůj hlas / rozpomenou se, obrátí se včas, / národů čeledi před tebou zas / budou se sklánět. / Království Boží již je tu, on vládne, / jemu se klanět má, i v prach kdo padne, / kdo život utrácí v své pýše zrádné, / pokoř se přec!

10. Símě Jákoba, v díle věrného, / sloužit mu bude z srdce celého. / Páně jsou z pokolení každého, / do posledního. / Přijdou a lidu znovuzrozenému / spravedlnost Boží prokázanou jemu / vyprávět budou, skutků chvála zněj mu, / jež vykonal.

S. Verner

1543 / Ženeva 1551
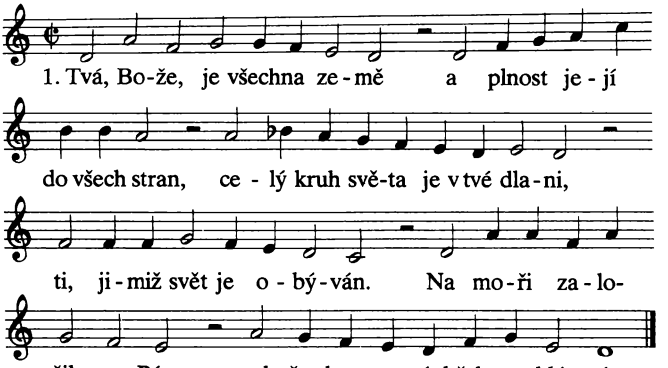

2. Byť se mi jednou dostalo i jíti / údolím stínu hrůzyplné smrti, / tys, Pane, se mnou, nebojím se zlého, / z berly těším se, též i z prutu tvého; / ty sám mne sytíš hojně při svém stole, / když na to hledí moji nepřátelé.

3. Ty olejem mou hlavu pomazuješ, / i kalich můj sám štědře naplňuješ; / a tak pokud mi dopřáváš života, / tvá provádí mne milost i dobrota; / i budu v Páně domu přebývati, / po všechen svůj věk jej oslavovati. *J. Strejc / 1970*

Ž 24 TVÁ, BOŽE, JE VŠECHNA ZEMĚ

Ženeva 1542 / 43

2. Kdo vstoupí na Boží horu, / kdo stane v svatém prostoru? / Pouze ten, kdo má srdce čisté, / bez viny své ruce kdo má / a v duši marnost nechová, / bez přísah jedná v pravdě jisté.

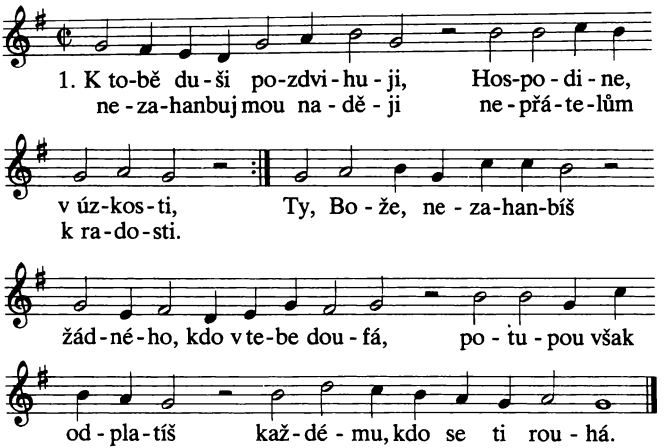
3. Ten od Hospodina přijme, / od Boha, v němž spasení mé, / spravedlnost a požehnání. / To je ten rod hledajících / tvář tvou, tebe milujících / podle otců našich vyznání.

4. Pozdvihněte vrchol svých bran, / výš, vrata věčná, dokořán! / Král slávy vejdi požehnaný! / Kdo je ten Král věčné slávy? / Silný a mocný, Bůh pravý, / válečník v boji svrchovaný.

5. Pozdvihněte vrchol svých bran, / výš, vrata věčná, dokořán! / Král slávy vejdi požehnaný! / Kdo je ten Král věčné slávy? / Hospodin zástupů, pravý / Král slávy, před ním poklekněte!

S. Verner

L. Bourgeois 1551

2. Cesty své mne nauč znáti, / vyučuj mne stezkám svým. / Dej, ať v učení tvém státi / a v tvé pravdě chodit smím. / Sám jsi ty Bůh spásy mé, / v tebe doufám bez ustání. / Vzpomeň si, Hospodine, / na svá mnohá slitování.

3. Hříchů mnohých mé mladosti / již nevzpomínej, Pane, / ať se mi dle tvé milosti / a dobroty tvé stane. / V dobrotě a přímosti / Pán i hříšné vyučuje, / tiché učí cestám svým, / vzpurné soudem postihuje.

4. Kdo tvůj zákon, tvé svědectví, / Pane, zachovávají, / pravdu a milosrdenství / všech tvých cest poznávají. / Pro slávu jména svého / odpusť, Pane, nepravost mou. / Bázni vyuč každého, / aby volil cestu dobrou.
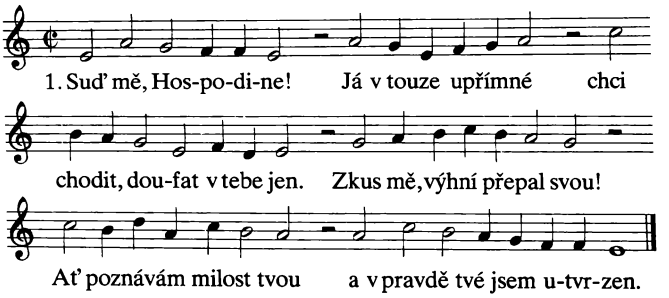
5. Pokoj v duši bude míti; / nadto potomstvo jeho / má dědičně zemi vzíti / z ruky Boha věčného. / Tajemství své zjeví Pán / těm, kdo v bázni Boží žijí, / v smlouvu s nimi vstoupí sám / a jim známou ji učiní.

6. Mé oči vždy hledí k Pánu, / on mne z léčky vyprostí. / Bože, prosím za ochranu, / skloň se ke mně s lítostí. / Neboť jsem opuštěný, / srdce mé svírá soužení. / Zbav mne mého trápení / a dej hříchů odpuštění.

7. Nepřátelé v zlobě temné / proti mně se stavějí. / Chraň mou duši a nenech mne / v hanbě pro mou naději. / Pane, na tebe čekám / v nevině a upřímnosti. / Vykup, mocný Bože, sám / své věrné ze všech úzkostí. *J. Batelka*

SUĎ MĚ, HOSPODINE Ž 26

L. Bourgeois 1551

2. Já s lidmi prázdnými / a pokryteckými / pospolu nikdy nesedám. / Dav hříšných nenávidím, / z řad bezbožných se klidím, / v nevině ruce umývám.

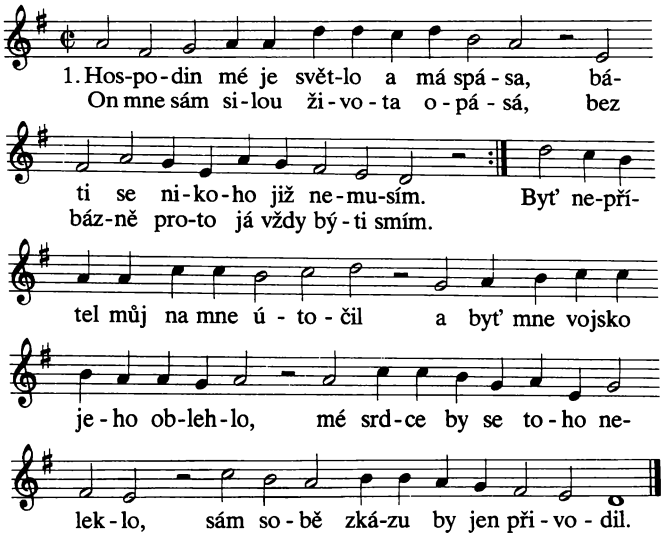
3. Tak při oltáři tvém / tě slavit hotov jsem, / všem chválit chci tvých skutků div. / Tvůj dům - můj domov pravý, / po příbytku tvé slávy / vždy toužím, slov tvých žádostiv.

4. Od hříšných nakonec / mou duši vychvať přec, / můj život z rukou bezbožných; / jsou plné krve a lsti / i jejich nepravostí. / Mne nezahrnuj v počet zlých.

5. Upřímně jdu ti blíž, / ty sám mě vykoupíš. / Smiluj se, Pane, nade mnou, / žít dopřej mi v nevině! / Když vejdu v svatých síně, / vzdám Hospodinu chválu svou. *S. Verner*

Ž 27 HOSPODIN MÉ JE SVĚTLO A MÁ SPÁSA

L. Bourgeois 1551

2. Jedno jen žádal jsem od Boha svého / a to chci stále znovu žádati. / Abych směl bezpečně vždy v domě jeho / po celý život svůj přebývati. / Jistě mě skryje v stánku svatém svém / a ve dnech zlých na skálu postaví. / Má píseň Pána vděčně oslaví. / Hlavu mou zvýší před nepřítelem.
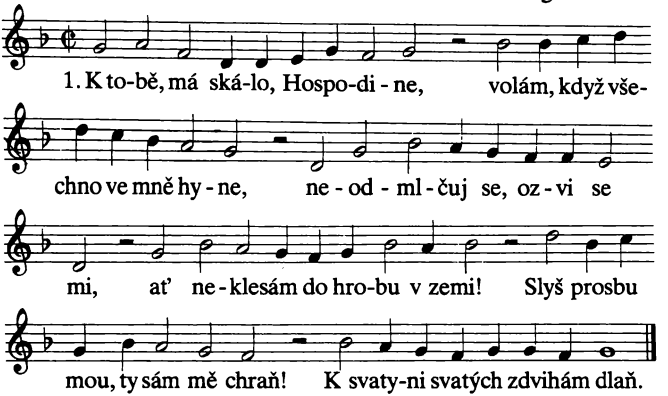
3. Bože můj, slyš a vyslyš mé volání, / slituj se nade mnou již v lásce své. / Pozval jsi sám mé srdce ke hledání / tváře tvé, plné lásky otcovské. / Hledám tě, Pane, neskrývej svou tvář, / v svém hněvu nezamítej věrného. / Ty sám jsi býval mocný štít jeho, / kéž v lásce své mne stále ponecháš.

4. Otec mne opustil, i matka moje, / Hospodin mě však k sobě přivine. / Vyuč mě, Bože, ať je cesta tvoje / známá mně, nechci chodit po jiné. / Po stezce přímé voď mne, Pane, sám, / neb nepřítel mne stále sleduje, / lživými svědky mě obklopuje; / nevydávej mne ukrutným rukám.

5. Bože můj, věřím, že mne k sobě přijmeš, / dobroty tvé že budu užívat, / že se mne v mnohé milosti své ujmeš, / v domě svém že mě necháš přebývat, / jinak bych v úzkostech svých neobstál. / Na Boha čekej věrně, srdce mé, / on posiluje duše znavené. / Posilň se a na Boha čekej dál. *J. Batelka*

K TOBĚ, MÁ SKÁLO, HOSPODINE Ž 28

L. Bourgeois 1551

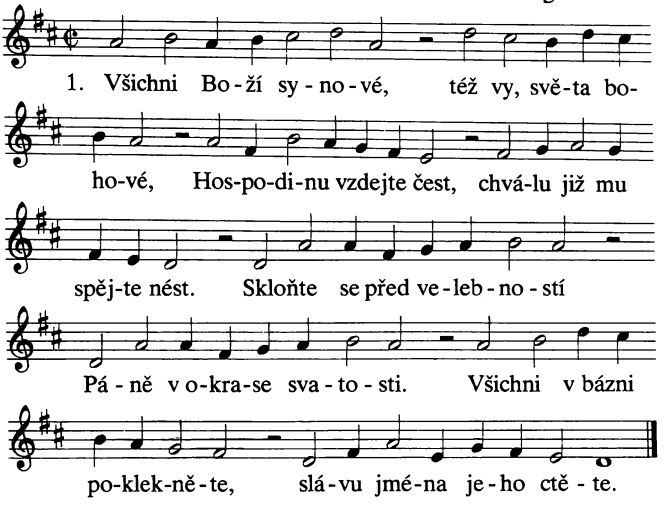
2. Nezahrnuj mě s bezbožníky. / Hlásají míruplné styky, / skrývají v srdci však zvrácenost. / Odplať jim za jejich hříšnou zlost! / Když nechtějí tvých skutků dbát, / ty nebudeš je podpírat.

3. Hospodin síla je má a štít, / vyslyšel mé modlitby, dal klid. / V něm všechnu naději složil jsem, / v něm dána mi pomoc v boji mém. / Nad tím se v srdci veselím / a písní Pána oslavím.

4. Bůh náš je síla lidu svého / a spása Krále zvoleného. / Pane náš, lidu spasení přej / a svému dědictví požehnej, / své stádo jako pastýř pas / a k slávě věčné doveď nás. *S. Verner*

Ž 29 VŠICHNI BOŽÍ SYNOVÉ

L. Bourgeois 1551

2. Slavně duní Boží hlas. / Silný Bůh své slávy jas / i nad mořem zjevuje, / hřímáním děs vzbuzuje. / S mocí jeho hlas

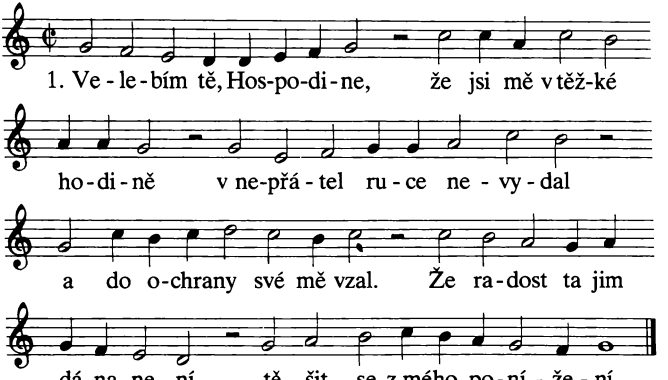
přichází / cedry na Libánu kácí, / drtí je a rozlamuje, / v propasti je odhazuje.

3. Když hlas jeho ozve se, / bázní se vše roztřese, / divně skáče Libanon, / roztančí se Sirion. / Hlas Boží jak oheň pálí, / hlas Boží i pouště zválí. / Mocně duní, laň plod ztrácí, / hrozně zní a lesy kácí.

4. Mocně duní Boží hlas, / Trůn kde má, tam v každý čas / vše mu chvátá poctu vzdát, / slávu jeho zvěstovat. / Králem sám je světa všeho, / moře též je v moci jeho. / Dává sílu lidu svému, / v lásce žehná pokojnému. *J. Batelka*

VELEBÍM TĚ, HOSPODINE Ž 30

L. Bourgeois 1551

2. Volal jsem k tobě modlitbou, / tys uzdravil hned nemoc mou, / duši mou, Pane, z milosti / sám odňal jsi tmám propasti / a nový život zas mi dáváš, / hrobu mě moci nenecháváš.

3. Žalmy již Bohu zpívejte / a jeho svatost zvyšujte. / Jeho hněv vždy jen krátký je, / láska zase jej přikryje. / S večerem pláče pomine čas, / s novým dnem radost vrátí se zas.

4. V šťastných dnech řekl jsem sobě: / Nepohnu se v žádné době, / vždyť mám od Hospodina díl / na hoře, kterou ohradil. / Když Pán však skryl přede mnou svou tvář, / strach vyhnal z duše mé jas a zář.

5. K tobě jsem, Bože, naříkal, / v modlitbě k tobě utíkal, / k čemu má duše bude ti, / v stín hrobu když pak zaletí. / Což prach můj snad tě bude chválit / a pravdu tvou ve světě slavit?
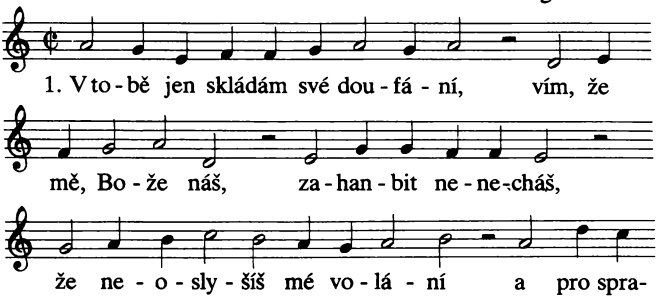
6. Smiluj se, Bože, nade mnou, / mou silou buď a ochranou. / Tak jsem tě prosil v zoufání, / tys změnil mi pláč v plesání. / Vzal jsi mi roucho mé žalosti, / naplnil srdce mé radostí.
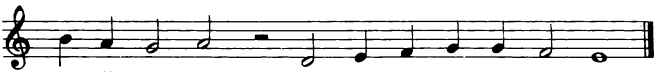
7. Proto chci, tebou vyvýšen, / láskou tvou k tomu vyvolen, / žalmy ti, Pane, zpívati, / chválu tobě vždy vzdávati. / Jazyk můj mlčet víc nebude, / na věky slavit tě chci všude.

J. Batelka

Ž 31 V TOBĚ JEN SKLÁDÁM SVÉ DOUFÁNÍ

L. Bourgeois 1551

2. Mým jsi hradem a mou jsi skalou. / Pro své oslavení / doveď mne k spasení, / proveď mne pastí přichystanou. / Buď sám mi ve zlé chvíli / dárcem vždy nové síly.

3. V tvé ruce ducha již poroučím, / tys mi vždy štítem byl, / sám jsi mne vykoupil, / jen tobě, Bože, za vše vděčím / a skládám v každé době / svou naději jen v tobě.

4. Všem, kteří slouží jen marnosti, / vždycky se vyhýbám / a s nimi nebývám, / však radost svou mám v tvé milosti, / když, Pane, v slitování / tvá ke mně tvář se sklání.

5. Tys viděl, Pane, mé trápení, / poznal jsi duši mou / soužením sevřenou. / Tys nevydal mne v ponížení / a v nepřátel mých moci / nenechal bez pomoci.

6. Smiluj se, Bože můj, nade mnou. / Mé oko a má tvář / již nemá žádnou zář, / soužení plní duši mou tmou, / bolest mi zdraví vzala, / má síla vyprchala.

7. Můj nepřítel se mi posmívá / a přátelé moji / již při mně nestojí, / před tváří mou se každý skrývá / a památka má mizí. / Již každému jsem cizí.

8. Vím, že se na mne již chystají, / strach děsí duši mou, / hrozí mi záhubou. / Slyš, Pane, jak mě pomlouvají. / Hle, již se uradili, / jak by mne zahubili.

9. Já však mám v tobě vždy spásu svou. / Můj Bůh jsi ty jen sám, / na tebe spoléhám, / v tvých rukou, Pane, časy mé jsou. / Již zbav mne nepřátel mých, / vytrhni z rukou mě zlých.

10. Již, Pane, ke mně svou nakloň tvář / v milosrdenství svém, / a chraň mne proti všem, / ať v zahanbení umlkne lhář. / Já vzýval jsem tě, Pane. / Mně ať se milost stane.

11. Ústa ať lživá již onemí, / umlč již pyšného, / když spravedlivého / tupit se snaží mezi všemi. / Však těm, kdo se tě bojí, / zjev dobrotivost svoji.

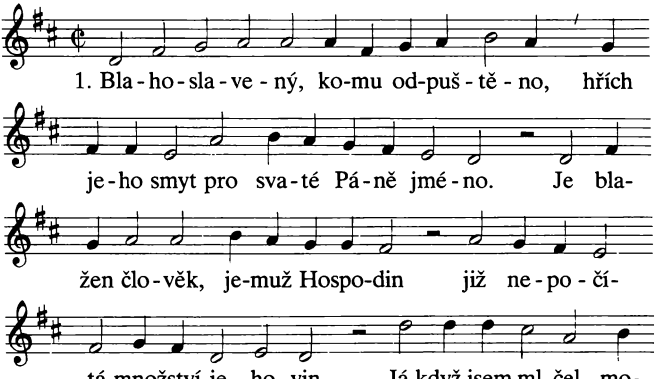
12. Kdo v tobě skládá své doufání, / toho ty ukryješ, / k sobě jej přivineš, / nevydáš vzpurným k pošlapání. / V své skrýši jej přijímáš, / před jazykem zlým skrýváš.
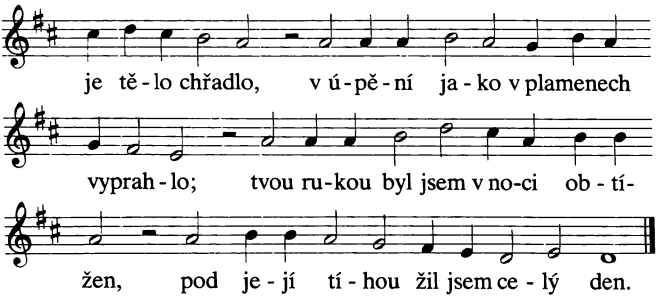
13. Buď, Pane, požehnán, můj Bože, / že jsi se slitoval, / divně mne zachoval, / když jsem byl uvržen na lože. / Já bál se zavržení, / tys slyšel mé úpění.

14. Milujte, svatí, vždy Svatého. / On věrně své chrání, / pyšného však raní. / Kdo naději skládáte v něho, / svá srdce posilněte / a v síle Boží bděte. *J. Batelka*

Ž 32 BLAHOSLAVENÝ, KOMU ODPUŠTĚNO

1543 / Ženeva 1551

2. Pláč neměl slz ni rozvlažení tělo, / mně v sucho letní vše se obracelo. / Tu oznámil jsem tobě, Bože, hřích, / nic neukryl jsem z provinění svých. / Řekl jsem: Vyznám ve tvář Hospodinu / svá přestoupení, nepravost svých činů, / a ty jsi smiloval se, odpustil, / mne z výčitek vin zcela vyprostil.
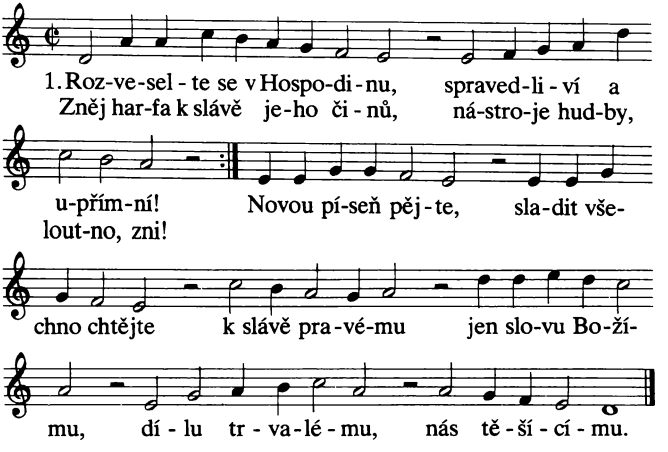
3. Za to se modlit bude každý svatý, / v čas příhodný tě nalézt touhou jatý. / Pak mnohé vody ve vln přívalech / nedojdou k němu, nezalknou mu dech. / Má skrýš jsi ty, mne chráníš před soužením, / plesání dáš mi nad vysvobozením. / Díš: „Chci ti sloužit k srozumění již, / a učit cestě, kudy nezbloudíš.

4. Obrátím na tě oči své, dám radu. / Pak sám již choď, ne uzdu v ústa kladu, / jíž nerozumný soumar svírán jest.“ / Vždyť bezbožníka čeká jen bolest. / Kdo naději však v Hospodinu skládá, / ten nikdy Boží lásky nepostrádá. / V něm spravedlivý plesej radostí! / Upřímný srdcem zpívej k Páně cti!

S. Verner

Z 33 ROZVESELTE SE V HOSPODINU

1543 / Ženeva 1551

2. Spravedlnost a soud s Bohem jdou / a milosti je plná zem. / Nebesa slovem stvořena jsou, / roje hvězd jeho rozkazem. / Také moře stvořil, / do propasti vložil, / ctí ho všechna zem. / Světu stvořenému, / jím postavenému, / je mocným Pánem.
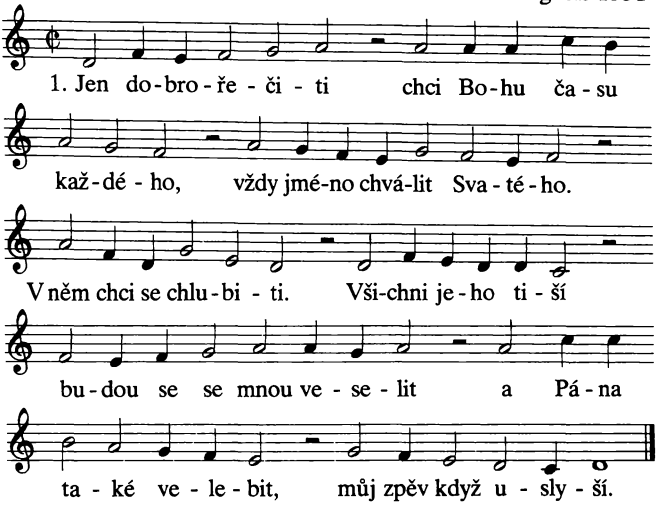
3. Národů radu ruší Bůh sám, / úmysly jejich nejsou nic. / Ve věčné radě sklání se k nám / a moudrost jeho bez hranic. / Blažený lid onen, / kde Hospodin Bohem, / lid vyvolený / za jeho dědictví, / Bůh v milosrdenství / shlíží naň, věrný.

4. Ten, který každé srdce stvořil, / patří na skutky všech lidí. / Král, jenž se Bohu v lásce kořil, / vysvobození uvidí. / Hospodin je náš štít, / on může vyprostit, / naději nese; / duše k němu vzhlíží, / pomoc už se blíží, / rozveselme se! *S. Vernei*

JEN DOBROŘEČITI CHCI BOHU ČASU KAŽDÉHO

Ž 34

L. Bourgeois 1551

2. Již se mnou zvyšujte / vy všichni Boha našeho, / též slávu jména svatého / všichni zvelebujte. / Pána když jsem hledal, / slyšel mne, a mé uzkosti / mě zbavil ze své milosti, / sám při mně v lásce stál.

3. Pojďte všichni k němu, / pak vaše tvář hned rozkvete, / zahanbeni nebudete, / hleďte k Bohu svému. / Když chudý zavolal, / Hospodin hned ho vyslyšel, / od úzkosti zbavit přišel, / rád mu svou pomoc dal.

4. Hle, Boží anděl sám / všem bude pevnou ochranou, / kdo věrni Pánu zůstanou. / Sám bude štítem nám. / Poiďme, ať

poznáme, / jak dobrotivý je náš Pán. / Každý, kdo jemu je oddán, / jistě se nezklame.

5. Před Bohem ať stojí / v bázni již svatý lid jeho. / On dává vždy hojnost všeho / těm, kdo v něj doufají. / Lev někdy hladov je, / však kteří Pána hledají, / ti nouzi v ničem nemají, / Bůh o ně pečuje.

6. Sem, dítky, pojďte již, / já chci vás učit Boha ctít. / Kdo život svůj chce dobře žít, / ten jeho slovo slyš: / Před lstí se varujte, / lži nikdy neužívejte, / dobro a pokoj hledejte, / zlé nenásledujte.

7. Pán v lásce pohlíží / na svého spravedlivého, / prosby přijme rád věrného, / zlé soudem obtíží. / Tvář svoji proměňí, / ve hněvu proti nim vstane, / jejich památku rozvane, / ze země vyplení.
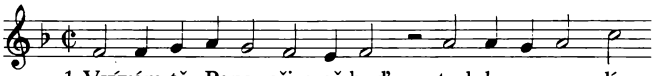
8. Pán spravedlivých hlas / vždy milostivě vyslýchá, / vysvobodit je pospíchá / z uzkostí v pravý čas. / Je vždycky blízko těm, / kteří jsou v srdci zkroušeni / a v duchu před ním potřeni, / těm pomáhá vždy všem.

9. Když přijde trápení / v životě spravedlivého, / Bůh ochrání jej od zlého, / vyhojí zranění. / Bezbožní zahynou, / jejich je vlastní zhubí hřích. / Však spásu duší upřímných / Bůh zjedná mocí svou.
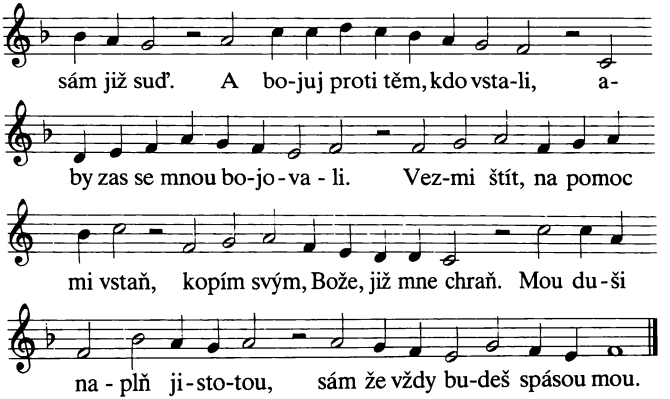
J. Batelka

Ž 35 VZÝVÁM TĚ, PANE, PŘI MNĚ BUĎ

L. Bourgeois 1551

1. Vzývám tě, Pane, při mně buď, ty, kdo mne sou-dí,

2. Ať zahanbeni všichni jsou, / kdo ohrožují duši mou. / Ať v hanbě se již obracejí / ti, kteří zlé mi činit chtějí. / Jak plevy větrem pominou, / ať také oni zahynou. / Až anděl Boží stihne je, / pak půjdou tmou bez naděje.

3. Síť na mne políčili svou, / kopali jámu hlubokou. / Kéž všechno to postihne zlého / a obrátí se k zkáze jeho. / Duše má ať se veselí, / Pána již svého velebí, / že se nade mnou slitoval / a spásu svou mi daroval.

4. Kdo se ti, Bože, vyrovná, / kde moc je tobě podobná? / Ty ztrápeného vytrhuješ, / před silnějším ho zachraňuješ. / Svědkové lživí vstávají, / na to, co nevím, se ptají, / zlem splácí se mi dobrota, / chtějí mne zbavit života.

5. Když nemocen z nich někdo byl, / já v žíni půst jsem podstoupil / a k tobě modlil jsem se, Pane, / svou duši trápil, prosil za ně, / v lásce jsem je navštěvoval, / v žalosti se ponižoval. / Má duše pro ně trpěla, / jak kdyby matka zemřela.

6. Když jsem však sám ve zkoušce stál, / tu každý z nich se radoval / a všichni hned se shromáždili, / by společně mě

potupili. / V zlosti své, vztekem zuřící / povstali nenávistníci, / s posměvači se spojili, / aby mou duši ubili.

7. Jak dlouho přihlížeti chceš? / Proč mne, Bože, nevytrhneš? / Mou duši chraň před jejich mocí, / v jámě lvů nenech bez pomoci. / I budu tě oslavovat, / jméno tvé vděčně zvyšovat, / uprostřed lidu věrného / chválit vždy Pána svatého.

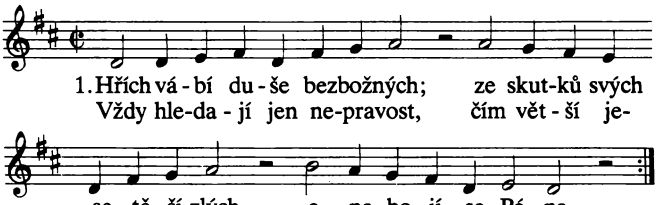
8. Nedopusť, aby jásat směl / můj věrolomný nepřítel. / A všichni, kdo mne nenávidí, / ať v zahanbení již se stydí. / Pokojné chtějí obelstít / a lží svou pokoj narušit. / Ústa na mne otvírají, / v pošklebu se posmívají.

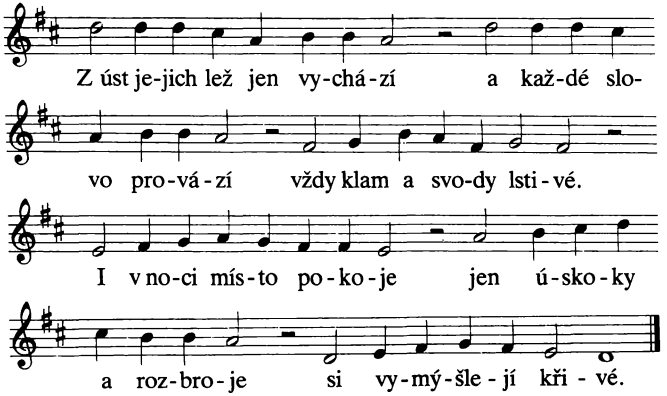
9. Ty sám to vidíš, Bože můj, / již déle se neodmlčuj / a již mi vzdálen nezůstávej, / spravednost, Pane, sám zastávej. / Vstaň a suď v spravedlnosti, / neodpusť jejich zpupnosti, / aby se chlubně těšila, / že nade mnou zvítězila.

10. Ať hanba je všem odplatou, / kdo jásají nad bídou mou. / Ať v hanbě a ve studu želí, / že nade mnou se nadnášeli. / Radost však ať okoušejí / ti, kdo mi spravednost přejí. / Ať oslaví tě v srdci svém, / žes obdařil mne pokojem. *J. Batelka*

Ž 36 HŘÍCH VÁBÍ DUŠE BEZBOŽNÝCH

Štrasburk 1539 / Ženeva 1551
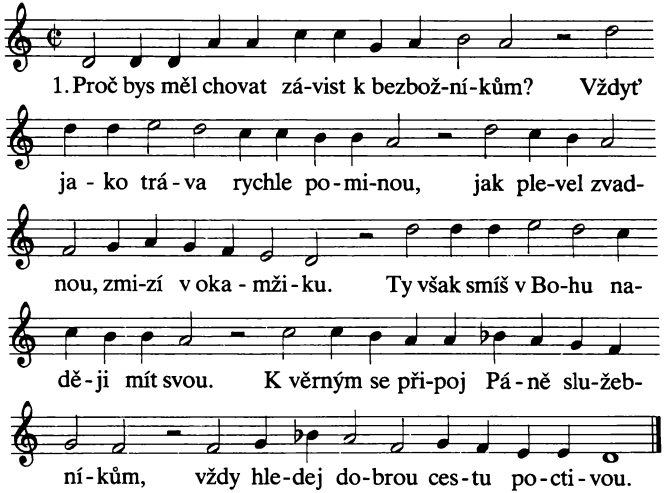

2. O milosti tvé, Pane náš, / též o lásce, již rozdáváš, / tvá nebesa nám svědčí. / Jak skála je tvá spravednost. / I mořských hlubin nezměrnost / tvých soudů pravda předčí. / Ty všem svým tvorům pomáháš, / při životě zachováváš, / tvá milost je vždy větší. / Tvé děti k tobě spěchají, / v tvých křídel stínu hledají / ochranu a bezpečí.

3. Hojnost je, Bože, v domě tvém, / ty osvěžuješ potokem / své lásky a milosti. / Otvíráš studni života, / v tvém světle mizí mrákota, / sám vedeš nás k radosti. / Rozprostři, Bože, milost svou / nad všemi, kteří k tobě jdou / se srdcem důvěřivým. / Ochraň mne před bezbožnými, / ti zhynou i s hříchy svými / tvým soudem spravedlivým. *J. Batelka*

Ž 37 PROČ BYS MĚL CHOVAT ZÁVIST K BEZBOŽNÍKŮM

1543 / Ženeva 1551

2. Měj radost, že Pán v milosti se sklání / k tvým mnohým touhám, které v srdci máš. / On na tvé cestě sám tě bděle chrání, / když v jeho pomoc naději skládáš. / Slož tedy v něm již celé své doufání, / on spraví cestu, jíž se obáváš.

3. On jistě brzy zjeví tvou nevinu, / sám povolá tě k spravedlnosti. / Jen mlčelivě měj se k Hospodinu / a čekej na něj v trpělivosti. / Nedbej, že hříšní, množící svou vinu, / dočasně žijí v spokojenosti.

4. Pro hněv v svém srdci nikdy neměj místa, / k činění zlého nedávej se svést. / Hříšníků zlostných záhuba je jistá, / ale kdo věrný Hospodinu jest, / tomu Bůh zemi za dědictví chystá / a v lásce své jej k spasení chce vést.

5. V kratičkém čase zhynou bezbožníci, / tam, kdes je spatřil, stát už nebudou. / Tiší a Pána věrně čekající, / ti zemi v úděl věčný dostanou. / Šťastně pak všichni pokoj hledající / v pokoji stálém najdou radost svou.

6. Záhubu chystá bezbožný věrnému, / již zuby svými skřípe na něho. / Náš mocný Pán však posmívá se jemu, / vždyť blízko již je pád bezbožného. / Marně si chystá zbraň proti chudému, / zničí tou zbraní sebe samého.

7. Lepší je chudoba spravedlivého, / než bezbožníků bohatství mnohá. / Zlomeno bude rámě svévolného, / věrného Pán však pod křídly schová. / Zná on každého upřímného svého, / sám dědictví mu věčné zachová.

8. Naděje věrných nebude zklamána, / Pán jim dá chléb svůj také ve dnech zlých. / V záhubu hroznou bude však vydána / nepřátel smečka Hospodinových. / V dýmu se ztratí jako suchá sláma, / která na lukách zbyla odkvetlých.

9. Bezbožný vždycky na dluh jenom žije, / nic nikdy nemá na zaplacení, / spravedlivý však plný milosti je / a dary dává bez navrácení. / Těm patří země, které Bůh miluje, / zlořečené však rychle vyplení.

10. Pán sám vždy řídí krok svého věrného / a v jeho cestách zalíbení má. / Byť by i padal, drží ruku jeho / a ve dnech zlých sám se ho ujímá. / Nikdy jsem ještě nepoznal zbožného / opuštěného od Hospodina.

11. Nebudou žebrat o chléb jeho děti, / sám bude vždy mít na rozdávání. / Hospodin jeho potomstvo posvětí, / aby všem bylo ku požehnání. / Odstup od zlého, Pán na tebe hledí, / skloní se k tobě ve slitování.

12. Ujme se tebe a svůj pokoj dá ti, / blízko je Pán náš vždy všem svatým svým. / Odplatu za hřích bezbožníkům splatí, / potomstvo vezme na věky všem zlým. / Svým spravedlivým celou zemi vrátí, / sám učiní ji jejich dědictvím.

13. Moudrost jen plyne z úst spravedlivého / a soudy pravé jazyk vynáší. / V svém srdci nosí zákon Boha svého, / každý krok moudře vždycky uváží. / Pán nenechá ho nikdy v ruce zlého, / sám bezbožníků soudy rozplaší.

14. Vyhlížej Pána, doufej ve Svatého, / s důvěrou kráčej, kam tě zavolá. / On do dědictví jistě rozkošného, / do země krásné sám tě povolá. / Již brzy spatříš konec bezbožného, / toho soud Boží rychle udolá.

15. Bezbožného jak zelený strom v síle / proti věrnému viděli jsme stát. / Náhle však přišla svatých soudů chvíle / a spatřili jsme hrozný jeho pád. / Pán zahladil ho v jeho zhoubném díle, / zhoubce se nikdo nemusí už bát.

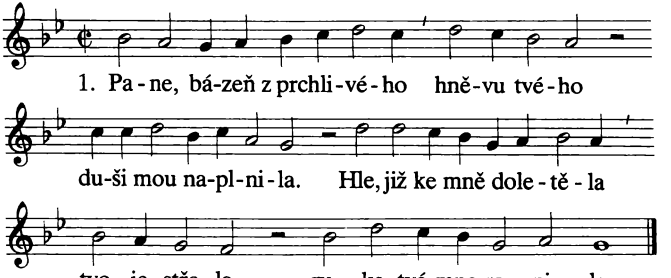
16. Pro věrné Boží Pán však pokoj chystá / a jeho láska je jim odplatou. / Pro upřímné je spása Boží jistá, / utěšenému udělu vstříc jdou. / Pro bezbožné však nikde není místa, / ti věčnou budou pohlceni tmou.

17. U Pána spravedliví mají spásu, / sílu jim dává ve dnech soužení. / Sám jim pomáhá, sám každého času / v lásce jim chystá vysvobození. / Zástupu věrných naslouchá vždy hlasu, / promění v radost jejich trapení. *J. Batelka*

PANE, BÁZEŇ
Z PRCHLIVÉHO HNĚVU TVÉHO

Ž 38

Ženeva 1542 / 1551

2. Nic už nezbylo celého / z těla mého, / kosti mé hněv tvůj spálil. / Pro hřích bolestně se zmítá / duše zbitá. / Radosti jsi mne zbavil.

3. Hříchů mých mě tíží břímě, / v prach tlačí mě, / už je dál neunesu. / Kvasí rány těla mého / raněného, / dny své prožívám v děsu.

4. Hoří oheň, v srdci pálí, / v duši pálí, / zbité jsou i mé kosti. / Těžká úzkost sevřela mě. / Pohleď na mne, / Bože, ve své milosti.

5. Pane, ty mou bídu vidíš, / můj křik slyšíš, / srdce mé je v rukou tvých. / Síla má mne opustila, / tma se vlila / do mých očí pohaslých.

6. Všichni, kdo mě milovali, / při mně stáli, / rány mé se teď štítí. / Mnozí nepřátelé moji / léčky strojí, / život chtějí mi vzíti.

7. Já však chci být mezi všemi / vždy jen němý, / ústa svá neotvírám. / Vždyť vím, že ty při mně stojíš, / sám odpovíš, / v tebe, Pane můj, doufám.
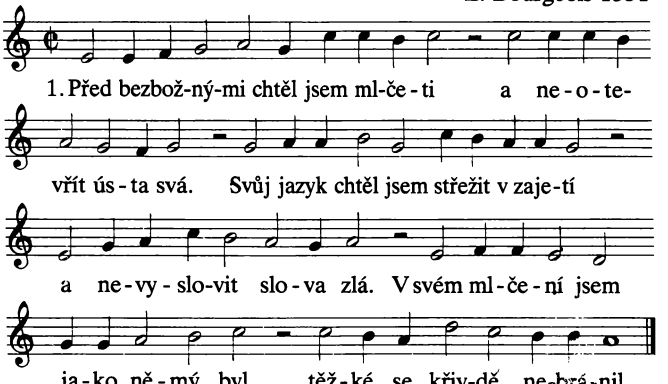
8. Vyznávám své mnohé hříchy, / zbav mne tíhy / těžkých mých provinění. / Nenech mého nepřítele / v pýše smělé / jásat nad mým trápením.

9. Hleď, jak nepřátelé tvoji / zlé mi strojí, / dobré zlým mi jen platí. / Neopouštěj mne, můj Pane, / k spáse dané / pomoc svou mi rač dáti.

J. Batelka

Ž 39 PŘED BEZBOŽNÝMI CHTĚL JSEM MLČETI

L. Bourgeois 1551

2. Má bolest se však ve mně vzbouřila, / mé srdce ve mně hořelo, / pochybnost mysl moji pálila, / až k tobě z úst mých zaznělo: / Zjev mi, můj Bože, počet dnů mých sám, / ať vím, jak dlouho trvat mám.

3. Aj, jako na dlaň odměřils mé dni, / nic není věk můj před tebou. / Lidé jsou marnost, Bože pohlédni, / jako stín všichni zalétnou. / Co nashromáždí, cizí rozchvátí, / vše se jen v marnost obrátí.

4. Nač bych měl tedy, Bože, čekati? / Na tebe čekám, Pane můj. / Pro hříchy mé nechtěj mě trestati, / bláznu pro smích nevystavuj. / Nebudu reptat, ústa němá mám. / Tys, Bože, způsobil to sám.
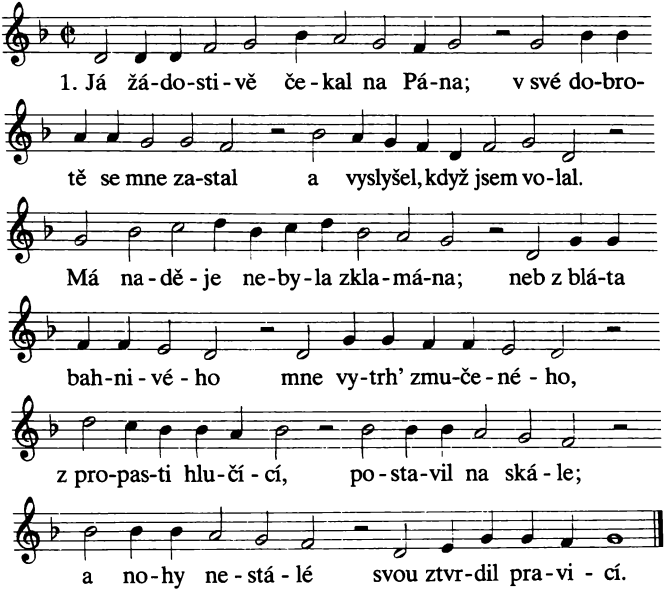
5. Odejmi, Pane, ránu smrtelnou, / pod jejíž tíhou umírám. / Když hněv tvůj trestá pro hřích duši mou, / čím se, Bože můj, chlubit mám? / Jen marností je všeliký člověk / a jako dech je jeho věk.

6. Slyš modlitbu mou a mé volání, / nářek a pláč můj neoslyš. / Jak žebrák čekám, že v slitování / ode mne hněv svůj odvrátíš. / V pokoji, Pane, dej, ať spočinu, / než zaletím a pominu.

J. Batelka

Ž 40 JÁ ŽÁDOSTIVĚ ČEKAL NA PÁNA

L. Bourgeois 1551

2. Tak vložil píseň novou na rty mé, / čest, chválu Bohu našemu; / by mnozí přišli k pravému / v něm doufání, jež nikdy nezklame; / neb blažen je ten člověk, / jenž v Pánu po celý věk / svou skládá naději; / na pyšné nic nedbá / a k těm se nepřidá, / kdo ve lži kráčejí.

3. Ty, Bože, konáš skutky předivné. / Jak slavné jsou! Nic nezmění / tvé věrné o nás myšlení, / tvých divů nikdy nikdo nestihne; / bych pak já slovy svými, / i ústy výmluvnými / přec

chtěl je zjeviti, / jsou v počtu hojnější, / než sebe bystřejší / řeč může mluviti.

4. Ty nechceš zápalu ni oběti, / však uši jsi mi zprobodal* / a daru za hřích nežádal. / Slyš, Pán děl: „Aj, jdu, nechci prodleti, / jak v knihách o mně psáno; / neb je mi v srdce dáno, / bych činil s libostí / tvou vůli, Bože můj, / a všechen zákon tvůj / chci plnit s radostí."

5. Tvou spravedlnost, Bože, chci hlásati / vždy v shromáždění velikém / rty svými i svým jazykem; / ty víš, tvé právo nechci skrývati / uprostřed srdce svého; / tvou pravdu času všeho / vyznávám slovem svým, / tvou spásu s milostí / znát dávám s radostí, / tvou slávu netajím.

6. Jen neskrývej mi slitování svých. / Dej, Pane, ve své milosti, / ať pravda tvá mne vyprostí; / neb obklíčen jsem množstvím věcí zlých, / nemohu prohlédnouti / a zlému uniknouti, / jež se již zvýšilo / nad počet vlasů mých, / tak že se v nesnázích / mé srdce sklíčilo.

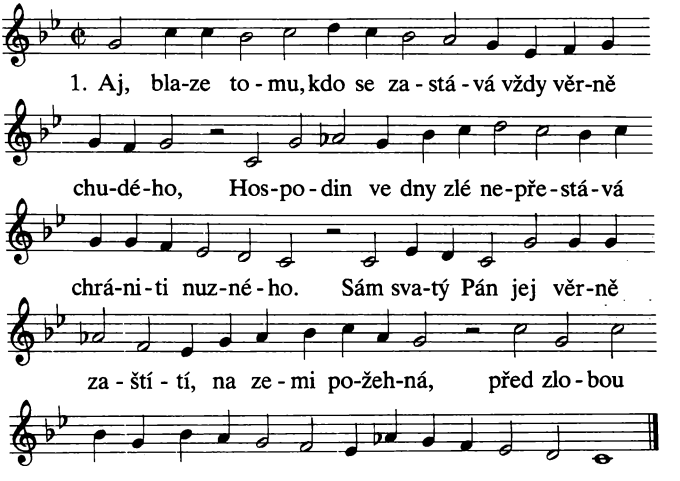
7. Rač ty mne, Hospodine, hájiti. / Ó na pomoc mi pospěš již, / v tě doufám, ty mne potěšíš; / ty můžeš všechny v hanbu svaliti, / kdo ve své hrozné zlobě / mně vzdorují i tobě / a v zlém se kochají; / v mém chtějí neštěstí / mne k hanbě přivésti / a v posměch dávají.

8. Kdo tebe hledají vždy s vroucností, / dej, ať se v tobě radují; / a kdo tvou spásu milují, / ať řkou: Buď slaven Pán vší milosti. / Ač jsem jen nuzný býval, / Pán v ochraně mě míval, / vždy o mne péči má. / Tys pomoc má, Bůh můj, / jen stále při mně stůj; / ty naděje jsi má. *F. Šebesta / 1970*

** Jako otroku, který se rozhodl setrvat v domu svého pána /2 Mojž. 21, 6/. Jiné pojetí: Bůh 'vytesal' svému věrnému uši, aby dovedly přijímat jeho slovo jako studna vodu.*

Ž 41 AJ, BLAZE TOMU, KDO SE ZASTÁVÁ

L. Bourgeois 1551

2. Já prosil Pána: Buď mi milostiv / a uzdrav duši mou. / Odpusť, že nedbal jsem tvé vůle dřív / a zhřešil před tebou. / Můj nepřítel mne v hanbu uvodí / a čeká na smrt mou. / Tváří v tvář všichni sladce lichotí, / stranou však o mně lžou.

3. Již proti mně se v radě scházejí, / o mně si šeptají, / skutky zlé přičíst mi mnohé chtějí, / v můj konec doufají. / Též přítel můj, jenž důvěru mou měl / a jídal chléb můj rád, / opustil mne a zrádce odešel, / v hanbě mě nechal stát.
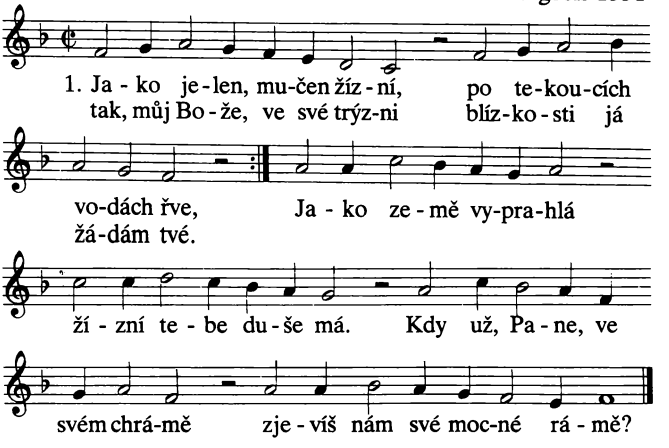
4. Již, Bože můj, smiluj se nade mnou, / ať zvím, že mě máš rád. / A pomoz mi, ať vidí hanbu svou / ten, kdo si přál můj

pád. / Kéž pro svou věrnou víru zachován / smím stát vždy před Pánem. / Od věků na věky buď požehnán, / Hospodine. Amen.

J. Batelka

JAKO JELEN MUČEN ŽÍZNÍ Ž 42

L. Bourgeois 1551

2. S pláčem chléb svůj denně jídám, / duše moje běduje, / svět když mým se směje bídám, / ptá se mne: „Kde Bůh tvůj je?“ / Hořem duši vylívám, / že už cestou nezpívám / tam k Sionu zpěvy díků / tobě, svému Slitovníku.

3. Duše, proč tak tesknís ve mně? / Proč ten pláč a bolný sten? / Čekej, doufej, Bůh tvůj zjevně / ohlásí se ve tvůj den. / Dárce tvého spasení / tvůj žal v radost promění. / Dobrořečit budu jemu, / Spasiteli předobrému.
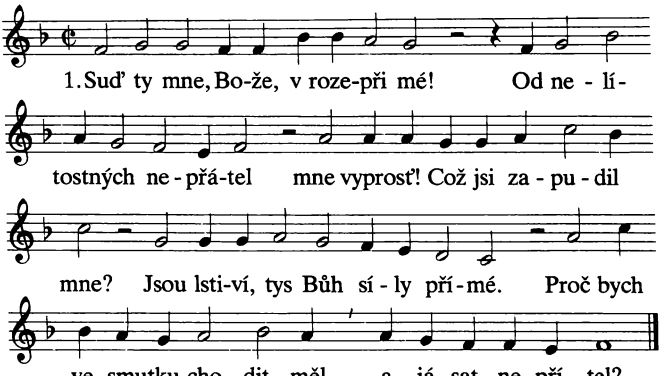
4. Jak to, že jsi pozapomněl / na mne, Bože, skálo má, / že nepřítel můj mne trápí / a mně na cti utrhá? / Jako rána v kostech mých / den po dni je jeho smích, / s kterým škodolibě ptá se: / „Kdeže Bůh tvůj ukrývá se?“

5. Všechna vlnobití tvoje / valila se ze všech stran. / Pozvedneš-li oči svoje, / vím, že budu zachován. / Nesmírná tvé lásky moc / včas mi přijde na pomoc. / Na věky tě budu ctíti, / Pána, Boha svého žití.

6. Proč se tedy ve mně rmoutíš? / Proč jsi smutná, duše má? / Čekej, vždyť Bůh sejme tvou tíž / a pro tebe radost má. / Jistě přijde na pomoc, / spasitelnou zjeví moc, / zarmoucenou mysl zhojí, / na věky mne upokojí. *M. Rafajová*

SUĎ TY MNE, BOŽE, V ROZEPŘI MÉ Ž 43

1543 / Ženeva 1551
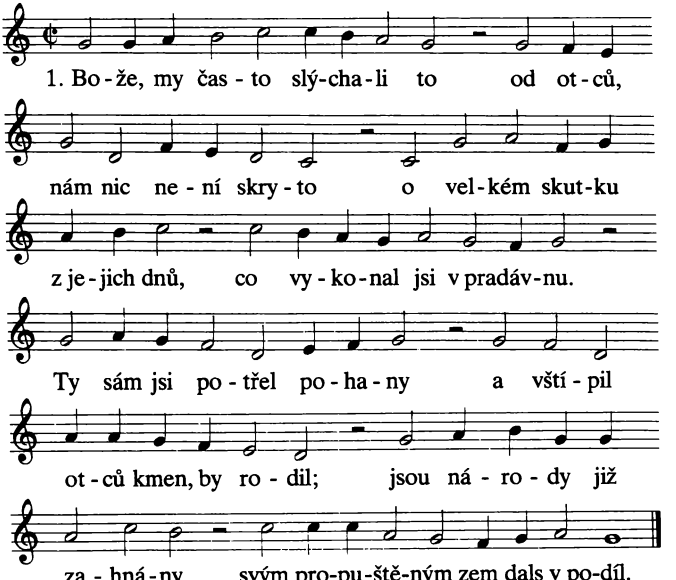

2. Své světlo sešli, pravdu svoji, / ať dovedou mne k tobě tam, / kde svatá hora nad příboji, / k tvým příbytkům, kde oltář stojí, / kde přistoupit až k tobě mám; / tys radost moje sám.

3. Bože, můj Bože, harfa hlásá / tvou slávu, což být smuten smím? / Proč úzkost tě, duše má, drásá? / Na Boha počkej, on má spása; / tvář rozjasní se vyznáním: / Živ Bůh můj a já s ním!

S. Verner

Ž 44 BOŽE, MY ČASTO SLÝCHALI TO

L. Bourgeois 1551

2. Zem neovládli svými meči, / tys je vždy chránil v nebezpečí, / tvé tváře osvítil je svit. / Tys zamiloval svůj si lid. / Ó Bože, sám ty jsi můj Král, / dej spásu rodu Jákobovu, / by protivníky potíral, / je deptal v jménu tvém i slovu.

3. Neskládám naděj' do svých zbraní, / vím, že můj meč mě neochrání. / Jen tys nás vysvobozoval / a zlostníky zahanbo-

val. / Ač jsi nás nyní zahanbil / a vojsko naše rozptýleno, / přec chválíme tě ze všech sil, / tvé stále oslavujem jméno.

4. Bez peněz jak bys lid svůj prodal, / sousedům vůkol k posměchu dal, / v přísloví mezi národy, / stud přikrývá tvář naši vždy. / Vše přišlo na nás pro náš hřích, / my na to nezapomínáme; / chcem přidržet se stezek tvých / a ve tvé smlouvě vytrváme.

5. Srdce se nazpět neobrátí. / Jen stezkou tvou se chceme bráti, / chcem jméno Boha svého dbát, / ne ruce k cizím pozdvíhat. / Což by nás Bůh náš nestíhal? / Jsou srdce tajnosti mu známy. / Nepřítel na smrt nás vydal, / to pro tebe – však ty jsi s námi.

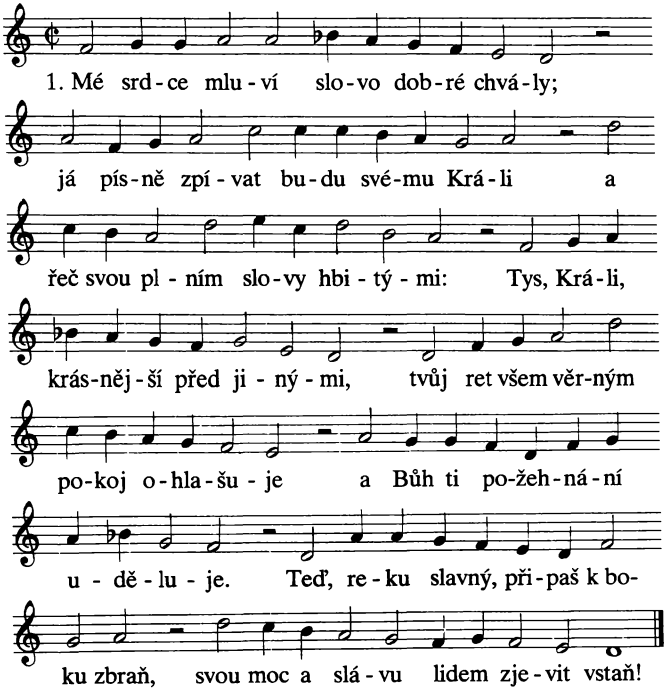
6. Procitni, proč spíš? Vzbuď se, Pane, / konečně pohleď na zahnané! / Proč tvář svou skrýváš naposled? / Proč zapomínáš našich běd? / Náš život přilnul v prach a v zem, / k našemu povstaň spomožení! / Ať v milosrdenství jsme tvém / pro věčný život vykoupeni!

S. Verner

Ž 45

MÉ SRDCE MLUVÍ SLOVO DOBRÉ CHVÁLY

L. Bourgeois 1551

2. Se slovem pravdy, tichosti a práva / již vyjeď šťastně, to je tvoje sláva. / Tvá ruka mocná skutkem vykoná, / že nepřítele zlobu překoná, / až v srdci střelou zasažený padá. / Tvůj

stan je stálý, stálá tvoje vláda, / tvé žezlo je nám žezlem milosti, / tvá vláda věčná ve své pravosti.

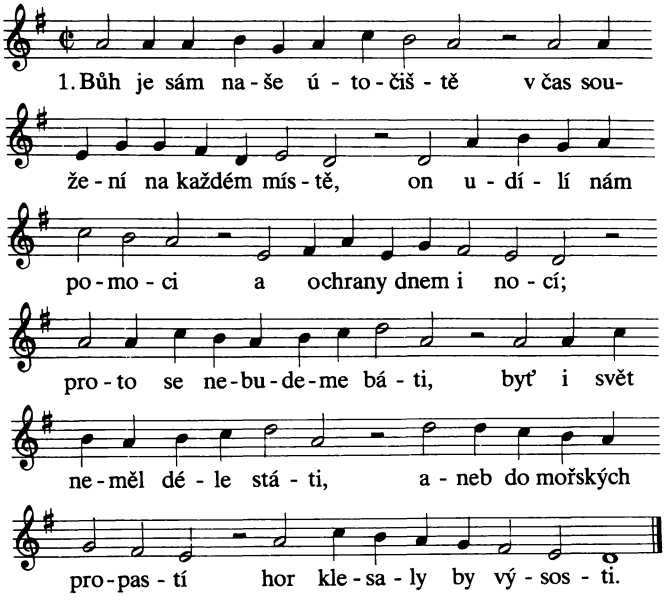
3. Ty právo miluješ se spravedností, / však nenávidíš hříšných svévolnosti, / a proto olejem tě pomazal / tvůj Bůh, ó Králi, abys vládu vzal. / Tvá roucha myrhou a vavřínem voní, / před tebou královské se dcery kloní, / a církev-choť tvá po tvé pravici / ve zlatohlavu skvostně zářící.

4. Slyš, dcerko, nakloň ke mně ucha svého, / a zapomeň, žes nebyla vždy jeho, / tvá krása ať se jemu zalíbí, / on je tvůj Pán, on si tě oblíbí; / i pohané se skloní před tvou slávou. / Tys jako nevěsta s ozdobou drahou / i s družičkami v palác vedena, / kde v radosti je svatba slavena.

5. A místo otců syny budeš míti, / z nich každý světlem světa může býti, / moc jejich po vší zemi oslavíš. / Tvé jméno v paměť uvedu, to zvíš, / všem věkům známa bude tvoje sláva / a národům se připomínkou stává, / že vnitřní krása pravou slávou je, / tu budou chválit pokolení zde.

F. Šebesta / S. Radechovská

L. Bourgeois 1551

2. A kdyby též moře vzbouřené / ječení vydávalo hrozné / a jeho příboje děsné / podvracely hory mocné, / přece i v čas také nechvíle / z vláhy potoka svého mile / město Boží se vždy těší, / v něm stánek svůj má Nejvyšší.

3. Vždyť má-li Boha přítomného, / pádu se nebojí žádného, / Bůh dříve mu, než pomyslí, / pomoci, rady udílí; / byť se i svět pak chtěl shluknouti, / národy všemi všudy hnouti, / jak by se Pán jen ohlásil, / svět by hned zhynouti musil.

4. Hospodin zůstává vždy s námi, / i v boji kráčí on před námi; / Bůh Jákobův, on hrad je náš, / doufá v něj pevně každý z nás; / pojďte a vizte skutky Páně, / jež dokázalo jeho rámě, / jak divné věci učinil, / zlostných moc z země vyplenil.

5. Boj zastavil ve všech končinách, / válečnou výzbroj spálil na prach / a mluví: „Již se spokojte, / mne, Nejvyššího, poznejte". / Věřte, Pán zástupů je s námi, / kráčí Bůh Jákobův před námi, / on je nám hradem vysokým, / tož nebudem se báti s ním.

J. Strejc / 1970

2. On všechny lidi, / co vůkol bydlí, / všelijak sklonil / a je podmanil, / i jiné všudy / všechny národy. / A tak, což otcům / slíbil, to synům, / nám, tuto zemi / rozkošnou velmi / předal v dědictví / z milosrdenství.

3. Aby tu s námi / byl bez přestání, / vstoupil Bůh vzhůru / na svatou horu, / že se až chvěla, / mocně duněla. / Zpívejte se mnou / s radostí mnohou, / Králi našemu, / zpívejte jemu, / on je mocný sám / všeho světa Pán.

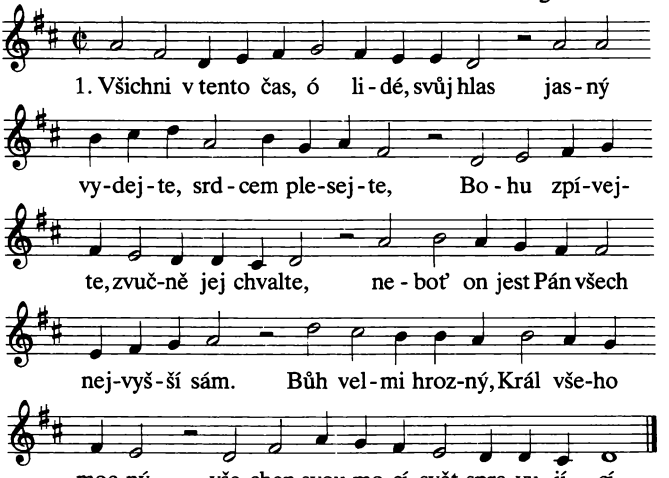
4. Nadto vy všichni, / jím vycvičení, / Bohu zpívejte, / moc jeho znejte / mezi národy / na zemi všudy; / však i ta světa / slavná knížata / sběhnou se k Bohu / Abrahamovu, / by s lidem jeho / ctili samého.

5. Neb on štítem svým / všem všudy zemím / je sám ochránce; / nad světa správce / všecky je vyšší / i nejmocnější. / Zpívejte se mnou / s radostí mnohou, / Králi našemu, / zpívejte jemu, / on je mocný sám / všeho světa Pán. *J. Strejc / 1970*

VŠICHNI V TENTO ČAS

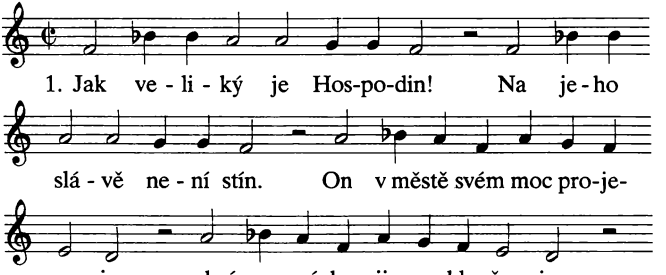
Ž 47

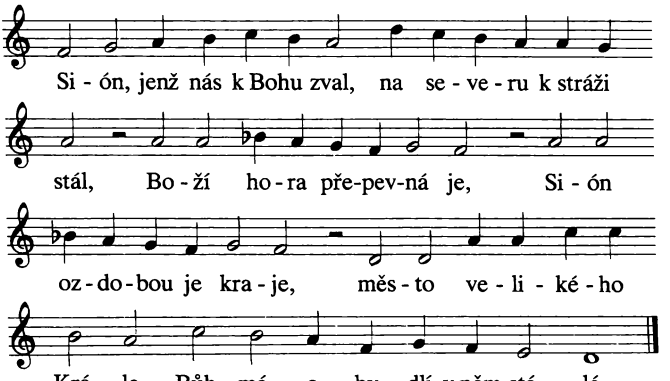
L. Bourgeois 1551

Ž 48 JAK VELIKÝ JE HOSPODIN

Ženeva 1562

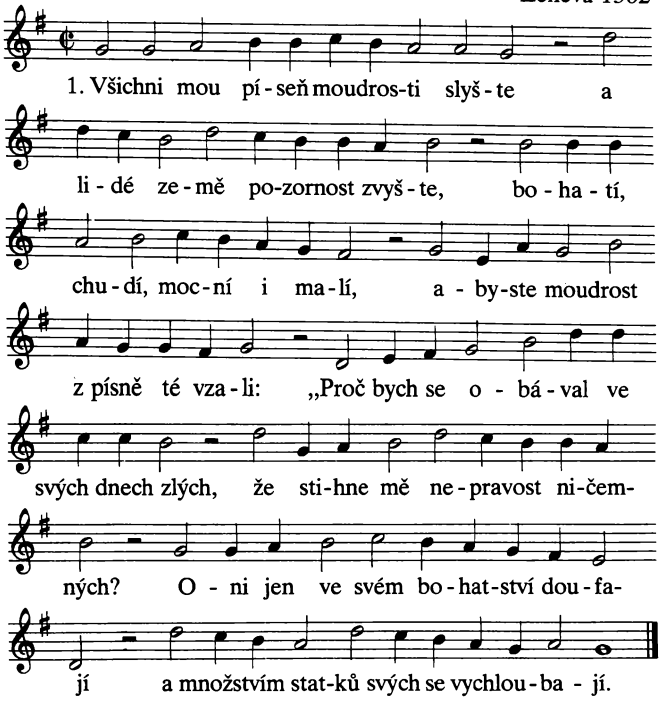
2. Králové mocní vtrhli sem / a chtěli dobýt Boží zem, / však strachem velikým se báli / a v zmatku na útěk se dali. / Jako žena, jež rodí, / s bolestným strachem plodí, / jako lodě, které plují, / náhlé větry rozlamují, / tak Pán všechny žene z města, / bolestí a strachem trestá.

3. Jak o tom slýchali jsme jen, / upevnil Sión ve svůj den. / Teď splnil Bůh to, co nám slíbil, / dík vzdejte mu, chvalte ze všech sil. / Rozjímáme v chrámě tvém / o Králi spravedlivém, / o tvých skutcích velmi slavných, / bojích mocných a udatných. / V městě a všech pronárodech, / Bože, chválu svou rozkvést nech.

4. Vesel se, jásej, lide můj, / radostně, zvučně prozpěvuj, / plesejte i vy dcery judské, / že zachránil nás v lásce božské. / Obcházejte Sión náš, / projděte město i stráž; / pohleďte na hradby bdělé, / na hrad i na město celé! / Sám Bůh věčný vede nás dál. / Hospodina, Sióne, chval. *M. Balabán / S. Radechovská*

Ž 49 VŠICHNI MOU PÍSEŇ MOUDROSTI SLYŠTE

Ženeva 1562

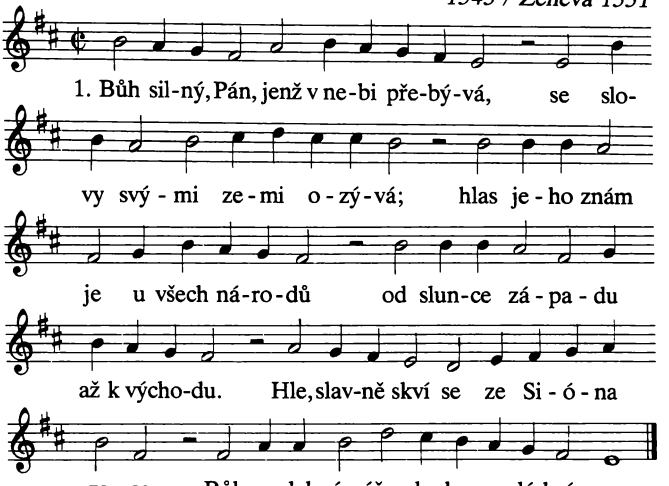

2. Nemohou svého bratra vykoupit, / nemůže nikdo duši vyplatit, / peníze za život bez smrti dát, / moudrý i hloupý musí umírat; / bohatý nechá bohatství jiným, / kdo zemi nazýval zde jménem svým, / též zemře; sláva všechna tak pomine, / smrt vše zachvátí a všechno zahyne.

3. Zatím co oni v hrobě svém tlejí, / upřímní v nové slávě se skvějí. / Bůh mě přijímá, Bůh mě zastoupí / a z moci hrobu sám mě vykoupí. / Proto se neboj slavných, bohatých, / nic nevezmou do hrobu z věcí svých. / Ač všechno měli, světlo už nespatří. / To pochop: smrt nikoho neušetří." *S. Radechovská*

BŮH SILNÝ, PÁN, JENŽ V NEBI PŘEBÝVÁ Ž 50

1543 / Ženeva 1551

2. Bůh náš přichází, mlčet nebude, / vše oheň zničí, plamen před ním jde. / Pán maje vůkol sebe vichřici, / zavolá lid svůj k soudné stolici: / „Nebesa, země, shromažďte mi svaté, / při obětech mých do mé smlouvy vzaté.“

3. Spravednost jeho nebe hlásá nám, / neb světa všeho soudce Bůh je sám. / Slyš, lide můj, co pravím, pozoruj: / Ó Izraeli, já sám Bůh jsem tvůj; / pro oběť tvou tě nechci obviňovat, / že bys byl nechtěl mi ji připravovat.

4. Já oběť z tvých všech věcí nežádám, / ba ani dar tvůj, celou zemi mám. / Mé srdce po tvých darech netouží; / mně obětí svou země poslouží. / Neb zda Bůh věčný maso zvířat jídá? / Nuž, jaké slávy oběť tvá mi přidá?

5. Však oběť chvály Bohu obětuj, / své sliby Nejvyššímu vyplňuj, / a vzývej mne v den svého soužení, / mám ucho hotové vždy k slyšení; / i vytrhnu tě, zbavím všeho zlého, / a ty mne budeš slavit z srdce svého.
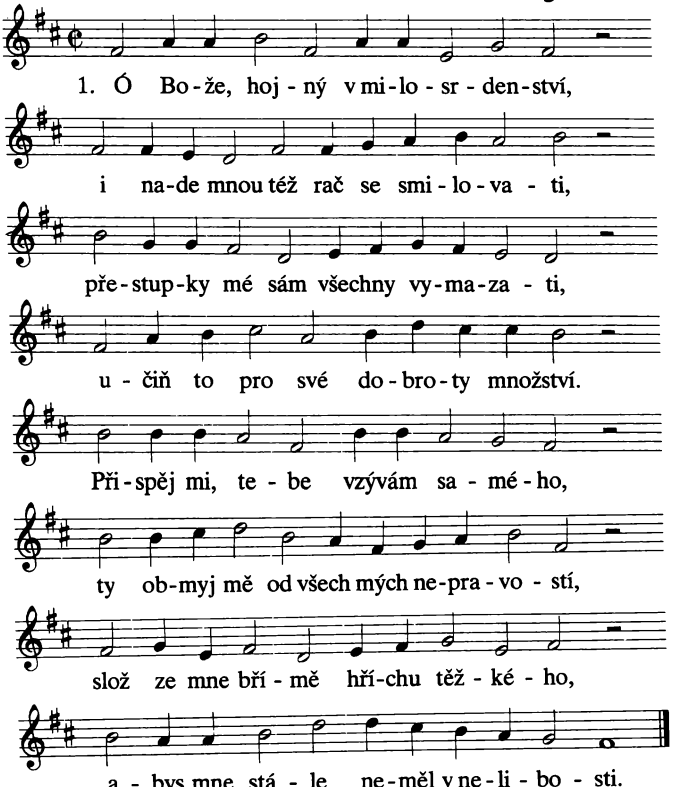
6. Než bezbožníku dí Bůh v horlení: / Proč chválí jazyk tvůj mé zřízení, / proč smlouvou mou se ústy chlubíváš, / když slov mých s kázní v lásce nemíváš? / Když zloděje ty vidíš, hned s ním běžíš, / svou nepravostí k hříšným přináležíš.

7. Zle mluvíš, jazyk tvůj lest ukrývá, / i bratra tupí ústa jízlivá; / to čině, domníváš se v bludu svém, / když mlčím, že já tobě roven jsem? / Ach, nemyl se, já navštívím tě v trestu / a ukáži ti tvoji bludnou cestu.

8. Kdo na Boha v svém srdci nedbáte, / zda naprosto rozumu nemáte? / Když popadnu vás, kdo vás vyprostí? / Mne ctí, kdo vzdá mi oběť vděčnosti, / kdo napravit své cesty v srdci touží, / já spasení mu ukázat chci Boží. *F. Šebesta / 1970*

Ó BOŽE, HOJNÝ V MILOSRDENSTVÍ

L. Bourgeois 1551

2. Já přestoupení svého bídu znám / a hřích můj přede mnou je v každé době. / Jen tobě zhřešil jsem, samému tobě, / a zlé před tebou činil, jak víš sám. / Ty v každém srdci pravdu libuješ / a přímost ducha příjemná je tobě, / tu skrytou moudrost ty mi zjevuješ, / bych vždycky poznal soudy tvé o sobě.

3. Ó Bože můj, hned budu krásnější, / když sám mne z nepravosti mé vyprostíš / a obmyješ mne, z hříchu mne očistíš, / pak budu ihned nad sníh bělejší. / Ó dej, ať zase slyším s radostí / milostný hlas tvého potěšování, / a z nitra zkroušeného lítostí / zas k veselému povstanu plesání.

4. Svou odvrať tvář pryč od mých hříšností / a nehleď na mne v přísném rozhněvání, / když tebe prosím, vymaž v smilování / spáchané všechny mé nepravosti. / Stvoř srdce čisté ve mně, Bože můj, / všech nepravostí bych se vyvaroval, / a ducha přímého mi obnovuj, / bych tvoji pravdu horlivě miloval.

5. A ač jsem hoden pro svůj hřích toho, / že od sebe bys moh' mne zamítati, / však prosím, nerač mne kdy zbavovati, / můj Bože, svého Ducha svatého, / ale mne navrať k radosti první, / která jde z tvého spasení a dání, / a duchem rytířským mě upevni / k ochotnému tvých rozkazů konání.
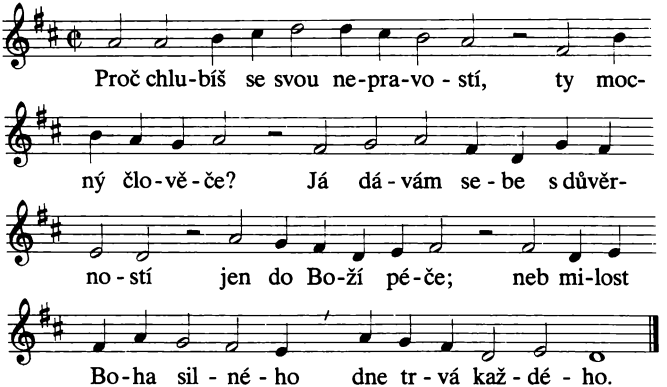
6. Když uvidí to všichni hříšníci, / jak ty nakládáš s kajícím milostně, / i oni k tobě poběhnou radostně; / tvým cestám budu učit kající. / Jen ty mě sprosti hrozné viny mé, / pak budu zpívat ke tvé cti a chvále, / a otevřeš-li rty mé nesmělé, / já budu velebit tvou štědrost stále.

7. Ty nelibuješ množství obětí, / však duchem žalostí velmi zkroušeným / i srdcem bázní tvou velmi potřeným / již nezhrdej, to je mou obětí. / Dobrota tvoje buď nad Sionem; / zdi jeruzalémské chceš budovati, / tam tobě všichni v srdci pokojném / na tvém oltáři chcem obětovati.

J. Strejc, sl. 2. F. Šebesta / S. Radechovská

PROČ CHLUBÍŠ SE SVOU NEPRAVOSTÍ Ž 52

1554–6 / Ženeva 1562

2. Jazyk tvůj je nůž naostřený, / lží uškodit nám chce, / život tvůj je zlem naplněný, / zlo vykonati jde. / Bůh tě však i s tvou chytrostí / svou zkazí přísností.

3. Bůh tě chytne v svém rozhorlení, / ze stánku vytrhne, / ze země živých vykoření / a věčně zavrhne. / Tu pobožní se budou bát / a pýše tvé se smát.

4. Hleďte, to je ten člověk pyšný, / co na Boha nedbal, / v síle své vedl život hříšný, / ve svůj statek doufal / a ve všem zlém si liboval, / i Bohu vzdoroval.
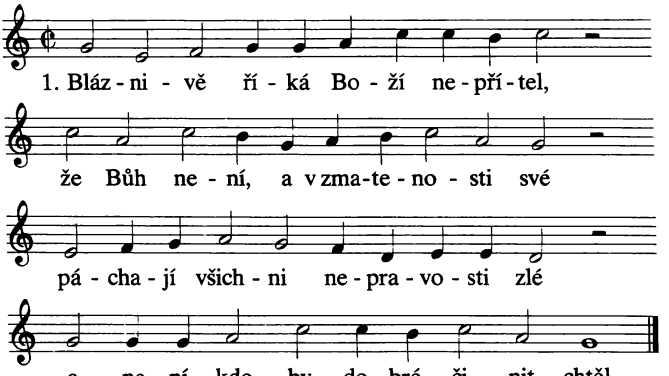
5. Já však budu se zelenati / vždy jako oliva, / a v domě Páně přebývati, / kde Bůh své těšívá; / tak v Boží milost naději / vždy složím pevněji.

6. Z tvých skutků tě chci slavit, Pane, / vždy srdcem hotovým, / tvé pomoci se mi dostane, / v tě doufám duchem svým; / tvé jméno svatým vzácné jest / a dá jim věčnou čest.

F. Šebesta / 1970

Ž 53 BLÁZNIVĚ ŘÍKÁ BOŽÍ NEPŘÍTEL

Ženeva 1562

2. Tu Bůh na lidské syny pohleděl, / vidět chtěl, zda je někdo rozumný, / že Boha hledá, ve všem poslušný. / Však takového nikde neviděl.

3. Vždyť není, kdo by dobré vykonal, / a není, kdo by nebyl zkažený, / je každý člověk zcela zvrácený, / a není, kdo by Boha svého znal.

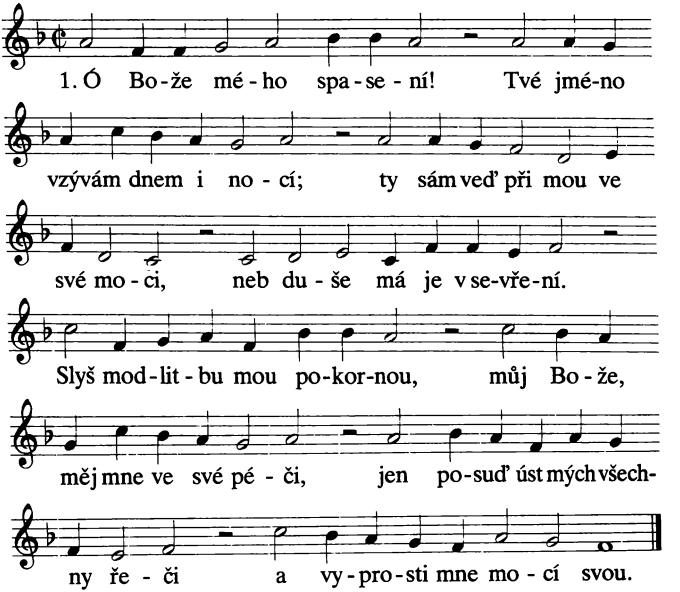
4. Když lidé, všichni bezbožní a zlí, / trápí můj lid, jej jako chléb jedí, / což nic o síle Boží nevědí? / Bůh porazí je, snadno rozptýlí.

5. Pak spása ze Sióna přijde nám. / Zajatý lid svůj Bůh zas přivede, / s veselou písní lid jeho přijde, / s plesáním vejde ve tvůj svatý chrám.

S. Radechovská

Ó BOŽE MÉHO SPASENÍ Ž 54

Ženeva 1562

2. Neb cizí na mne povstali, / mou duši střehou ukrutníci, / a hříšní, Boha nedbající, / se strojí, by mne týrali. / Hle, jak mi Bůh sám pomáhá! / Pán uprostřed je lidu svého / a oporou života mého; / i s tím je, kdo mne zastává.
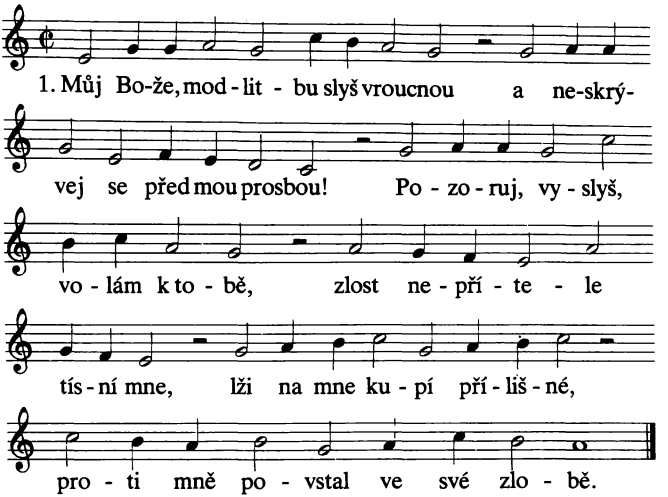
3. Bůh v soudu svém se oslaví, / však zlým odplatí v jejich zlosti / a podle slibů pravdivosti / nebezpečí mne pozbaví. / Ze srdce svého přímého / své oběti chci obětovat, / tvé jméno, Pane, oslavovat, / a chválit Pána dobrého.

4. Bůh z všelikého soužení / vždy mocí svou mne vytrhuje, / můj duch jen jemu důvěřuje; / neb on svou pravdu nemění. / On je mou skálou jedinou, / on zachová mne dokonale, / bych zpíval žalmy k jeho chvále; / však bezbožníci zahynou.

F. Šebesta / 1970

Ž 55 MŮJ BOŽE, MODLITBU SLYŠ VROUCNOU

Ženeva 1562

2. Mé srdce je tak bolestivé, / smrt děsí mě a hrůzy divé. / Ó bych měl křídla holubice: / zaletět, poodpočinout, / obývat v dálce pouště kout, / tam ujít na čas od vichřice!

3. Zlý jazyk, Pane, spleť jim a zkaz! / Násilí, rozbroj stíhají nás; / ve svatém městě uvnitř i vně / viděl jsem všude nepravost, / v ulicích bydlí lest a zlost, / tak změnili se lidé divně.

4. Dřív jsme se spolu radívali, / do domu Páně chodívali. / Však soudy Boží je překvapí! / Jen hříchy ve svých příbytcích / a zlobu mají na srdcích! / Pekelná temnost je polapí.
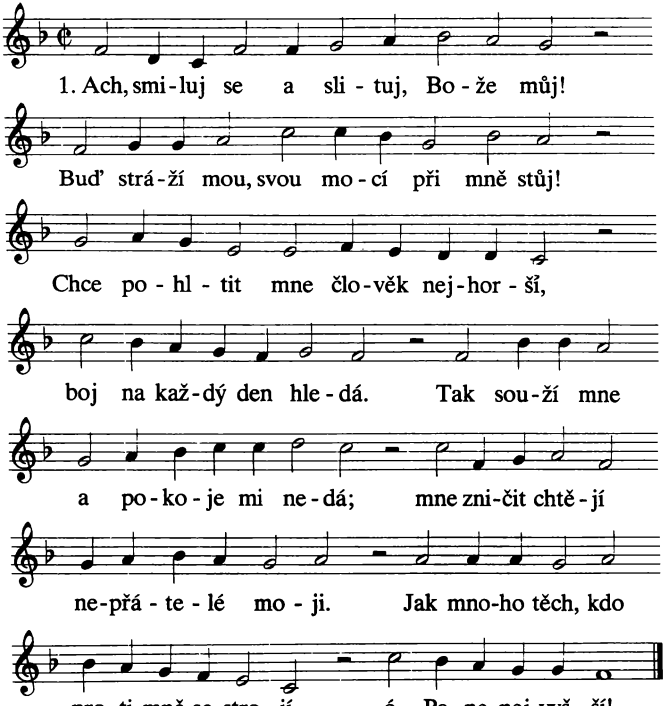
5. Já k Bohu volám, on mě vodí / a v lásce své mě vysvobodí. / Modlit se budu večer, ráno. / On v každý čas mne vyslyší, / vykoupit duši pospíší, / svůj pokoj dá, kde bojováno.

6. Bůh silný vládne od věčnosti, / leč oni ve své netečnosti / nenapravují stezky křivé. / Je slovo jejich lahodné, / hladší nad olej řeči lstné, / však v srdci meče bojechtivé.

7. Na Hospodina uval břímě, / on opatruje tebe i mě. / Spravedlivý na Boží skále / nepohnutou má základnu, / však lstiví padnou v půli dnů. / Já v Boha doufat budu stále. *S. Verner*

Ž 56 ACH, SMILUJ SE A SLITUJ, BOŽE MŮJ

Ženeva 1562

2. Každého dne, když obklíčí mě strach, / já v tebe doufám, světlo v temnotách, / já chci vždy Boha srdcem chváliti / a dobré slovo jeho. / Též v Boha doufat budu času všeho; / já

nebojím se, že by mi člověk směl / co zlého učiniti, byť i sám chtěl. / Pán mě chce chrániti.
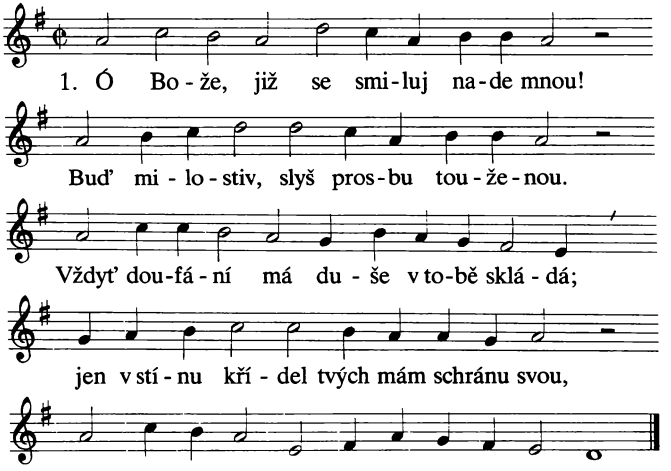
3. Vždy převracejí moje mluvení / a k zlému míří jejich myšlení: / na život můj stále jen číhají, / pospolu schůzky mají. / Když špehujíce mne se skrývají, / zda ujdou pomstě za své nepravosti? / Ty je, ó Bože, smeteš v prchlivosti, / naději nemají.

4. Ty všechnu bídu moji dobře znáš / a všechny moje slzy počítáš; / já časem poznám moudrost všech tvých cest, / jen v tebe doufám cele. / Zpět s hanbou půjdou moji nepřátelé. / Když budu volat k Bohu s důvěrností, / já vím, že nyní, tak i v budoucnosti, / můj Bůh vždy při mně jest.

5. Já chválit budu Boha věrného / svým srdcem z jeho slova dobrého, / chci vroucně Pána svými sliby ctít, / ochrání mne, když hynu. / Neklesnou moje nohy v temném stínu, / již nebojím se v času nebezpečí, / vždyť v Boha doufám, věřím jeho řeči: / chci v světle živých jít. *F. Šebesta / S. Radechovská*

Ž 57 Ó BOŽE, JIŽ SE SMILUJ NADE MNOU

1554–6 / Ženeva 1562

2. Já k Nejvyššímu budu volati, / jenž při mně dílo své chce konati. / Svou mocí z nebe, pro mé zachování, / on z hříšných potupy mě vychvátí; / svou pravdu zjeví Bůh a smilování.

3. Když mocí lvů je duše sevřena / a od svých protivníků soužena, / co jazyk mají jako meč a kopí, / nebude naděje má zmařena, / za pravici mou až mě Bůh sám chopí.

4. Ó Bože, zvyš se nad svá nebesa, / zvyš slávu svou, ať země zaplesá. / Ač v cestu hříšníci mi léčky kladou, / však koho podpíráš, ten neklesá, / jen oni sami do své jámy padnou.

5. Můj Bože, srdce mé je hotovo, / jsem tobě hotov zpívat

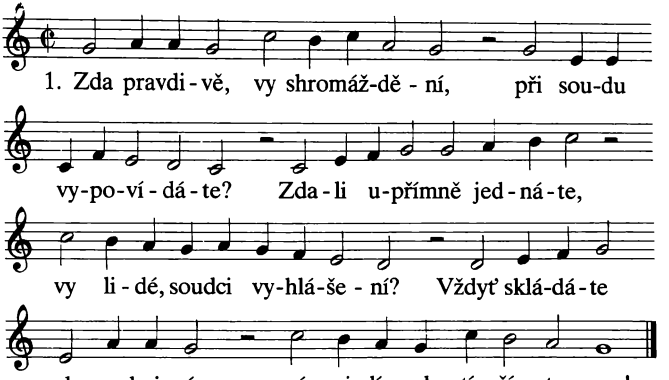
nanovo, / by k chvále Páně loutna, harfa zněla. / Jak poznal lásky tvé jsem přemnoho, / všem vypravovat ústa má by chtěla.

6. Tvá milost je až k nebi veliká, / až k oblakům tvá pravda proniká. / Ó Bože, vyvyš se nad svá nebesa, / ať sláva tvá se zjeví všeliká / a všechna země ke tvé slávě plesá.

F. Šebesta / S. Radechovská

ZDA PRAVDIVĚ, VY SHROMÁŽDĚNÍ Ž 58

Ženeva 1562

2. Jsou svévolní od narození, / náchylní ke lži, je v nich jed / jak v lítém hadu, jenž se hned / zaklínačům v hluchého změní, / jak ucho své by zacpával / a hlasu přístup nedával.

3. Ó Bože, vylom zuby jejich, / tesáky dravých lvíčat těch! / Rozplyňte se, jak vody běh / své vlny tříští na peřejích. / Luk napjal lovec zchytralý, / leč střely se mu zlámaly.
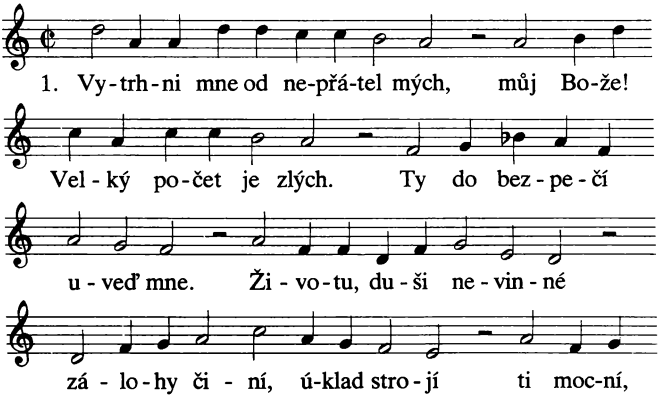
4. Ať ztratí se a zmizí v dáli, / ať neuvidí slunce svit. / Nemůže trní poranit, / když bodláčí se ohněm spálí. / Jak zachvácen je vichrem mrak, / ať bezbožníci zajdou tak.
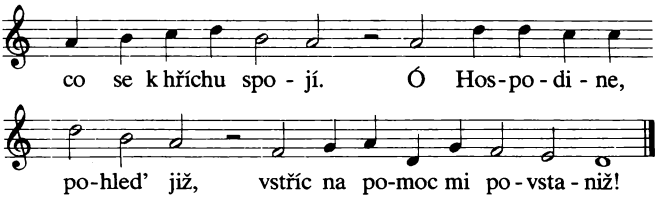
5. Smí veselit se spravedlivý, / když spatří pomstu nad křivdou. / Bezpečně projde potopou. / Jsi spravedlivý, Pane živý! / Pomsta je tvoje. Tobě čest. / Na zemi Bůh náš soudcem jest.

S. Verner

Ž 59 VYTRHNI MNE OD NEPŘÁTEL MÝCH

Ženeva 1562

2. Zástupů Bože, Hospodine, / sám procitni, ať noc již mine, / pak navštiv všechny národy, / svévolníků ztrestej rody. / Jak štěkot psů jsou jejich slova, / jak psi se navracejí znova, / rty jejich jsou jak ostrý meč. / Kdo odpoví na jejich řeč?

3. Ty, Hospodine, směješ se jim, / národů moci, zlobám jejím. / Hrad vysoký můj, Bože, jsi, / přetrvám všechny otřesy. / Bůh milosrdný předejde mne, / dá vidět konec moci temné. / Však nezabíjej lidi zlé, / jen jimi zmítej v moci své.
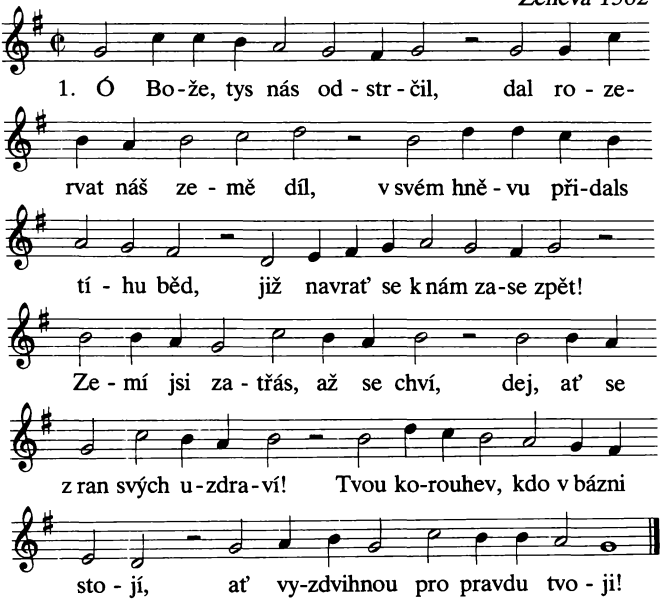
4. V své pýše tebou postižení / ať vyznají svá prohřešení, / ať poznají, kdo náš Bůh je, / do končin země panuje. / Nechť jako psi zas obíhají, / jak psi zas vyjí a hledají / svou potravu tak potřebnou, / však hladoví pak ulehnou.

5. Já o tvé síle budu zpívat, / hned zjitra lásku tvoji vzývat. / Hrad vysoký můj byl jsi ty, / v den tísně úkryt přejistý. / Posílen tebou tebe vzývám / a znovu tobě žalmy zpívám. / Bůh, vysoký hrad, moje skrýš, / je milosrdný, doufat smíš.

S. Verner

Ž 60 Ó BOŽE, TYS NÁS ODSTRČIL

Ženeva 1562
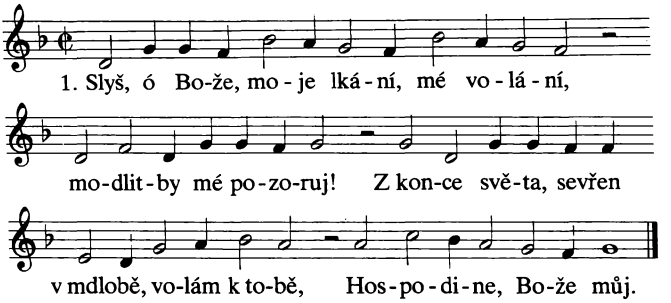

2. Svou pravicí své věrné voď, / je zachovávej, vysvoboď! / Ó vyslyš mne v své svatosti! / Bůh promluvil k mé radosti: / „Můj blízký je i vzdálený / lid z otroctví vykoupený, / svůj zákon lásky jsem mu vštípil, / by pohanům na cestu svítil.“

3. Kdo v město svaté má mne vést? / Zda ne ty, Bože, jehož trest / již dokonán? Teď z milosti / dej pomoc v boji ke tvé cti! / Vždyť lidská pomoc marná jest; / chcem udatně boj víry vést / a počínat si v tobě směle, / ty zdoláš naše nepřátele.

S. Verner

SLYŠ, Ó BOŽE, MOJE LKÁNÍ Ž 61

Ženeva 1562

2. Ty na skálu, než já vyšší, / ve svou skrýši, / Pane, veď mne v časech zlých. / Věží pevnou jsi mi býval, / tam jsem dlíval, / v chrámu, v skrýši křídel tvých.

3. Ty, můj Bože, s ochotností / mé žádosti / laskavě jsi vyslýchal. / Bojícím se jména tvého / velikého / slavné dědictví jsi dal.
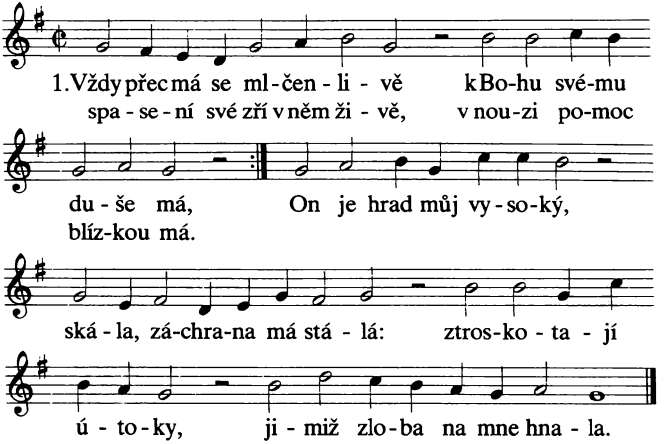
4. Zvolenému svému Králi / trůn dej stálý, / na věky by panoval. / Dej mu, by po všechna léta / kraje světa / slovem pravdy spravoval.

5. Dej, ať bydlí před tvou tváří, / a nám září / pravda, milost, láska tvá. / Zpívat budu jménu tvému / velikému, / plnit přikázání tvá.

F. Šebesta / S. Radechovská

Z 62 VŽDY PŘEC MÁ SE MLČENLIVĚ

Ženeva 1542 / 43

2. Což budete svoje snahy / stále zlobou opřádat? / Jste jak zeď bez rovnováhy, / nemůžete pevně stát. / Aby nebyl vyvýšen, / proti Bohu radíte se. / V nitru proklínáte jen, / i když chvála z úst se nese.
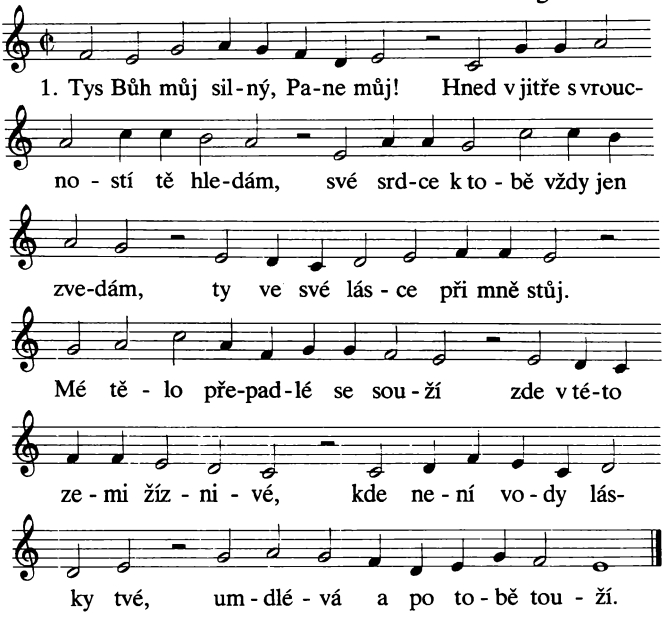
3. Mlčenlivě vždy se znávej / k Bohu svému duše má! / Vše od něho očekávej, / co pro tebe dávno má. / On, můj hrad, mě ochrání, / nepohnu se, když mě přijme. / V Bohu je mé doufání, / skála síly, spasení mé.

4. Naději v něm složte, lidé, / otvírejte srdce svá! / Prosbu, jež před tvář mu přijde, / slyší, pomoc podává. / Jistě v lidech marnost je, / ač jsou mocní, selžou jistě. / V něm je pravda pokoje, / Bůh je naše útočiště.

5. K statku srdce nepřikládej, / Bůh co mluvil, dvakrát slyš! / Z jeho moci pomoc žádej / v naději i v skutku již! / Všem dle činů odplatíš, / věrným dáš však účastenství / v slávě, zveš je ve svou říš, / Pane, v svém milosrdenství. *S. Verner*

Ž 63 TYS BŮH MŮJ SILNÝ, PANE MŮJ

L. Bourgeois 1551

2. Já toužím tebe v svatyni / v tvé síle, slávě spatřovati, / tvou milost, lásku zvěstovati, / chváliti tvá dobrodiní; / vždyť lepší nežli život časný / tvá drahá milost, Pane, jest, / a proto tobě vzdávám čest / a chválí tebe hlas můj jasný.

3. Když usnu, tys mým přikrytím, / na loži si tě připomínám, / jen tebe stále na mysli mám, / když v noci ze sna procítím. / Ty sám mi ku pomoci býváš / zde v jakémkoli

soužení, / a proto ti vzdám chválení, / že v stínu křídel svých mě skrýváš.
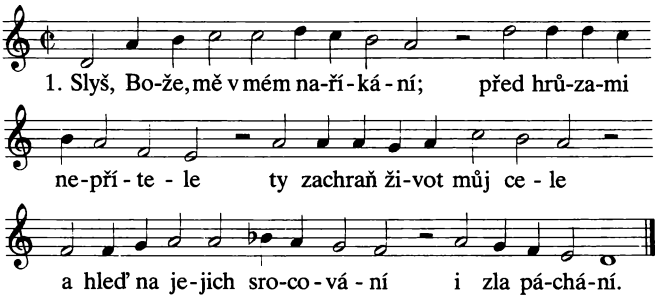
4. Má duše k tobě přilnula, / tvé pravdivé se drží řeči, / štít jsi můj v každém nebezpečí, / však bez tebe by zhynula. / Kdo pád můj, moji smrt hledají / ve zpupné škodolibosti, / ty svrhneš do hlubokosti, / vždyť tebou, Pane, pohrdají.

5. On, Král náš, musí vítěz být. / A přísahá-li kdo na něho, / zdroj pozná spásy, milost jeho, / a radostně jej bude ctít. / Však ústa, mluvící lež směle, / na věky budou ucpána, / a ten, kdo nedbá na Pána, / zhyne v své bezbožnosti cele.

F. Šebesta / S. Radechovská

SLYŠ, BOŽE, MĚ V MÉM NAŘÍKÁNÍ Ž 64

Ženeva 1542

2. Svůj jazyk na mne zaostřili / tak jako k vraždě ostrý meč, / a jako střelu hořkou řeč / ze skrýše své si namířili, / zlému navykli.

3. Tu navyklost ve zlém když mají, / více se v něm utvrzují, / svá osidla roztahují. / „Kdo vidí nás?“ si vždy říkají, / na nic nedbají.

4. Je zvláštní snaha při nich každém, / lsti, chytrosti se přichytit, / rad bezbožných vždy použít. / Jsou vycvičeni v důvtipu svém / převelmi ostrém.

5. Však nenadále tu od Pána / jsou střelami zasaženi, / a všichni hned poraženi. / Ten hrozný pád a jejich rána / všem bude známa.
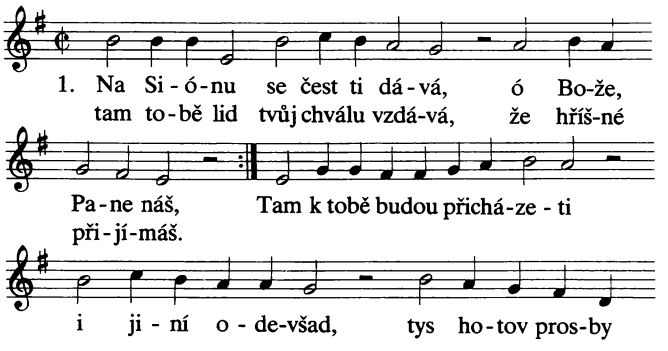
6. Spravedlivý však v Boha svého / doufá a v něm se raduje, / a vírou se utvrzuje / ten, kdo je srdce upřímného, / času každého.
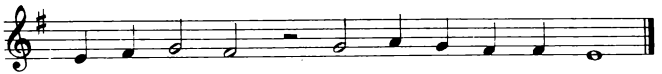
J. Strejc / S. Radechovská

Ž 65

NA SIÓNU SE ČEST TI DÁVÁ

1543

2. Vin našich hrozné rozhojnění, / jež se nás zmocňuje, / i všechna naše přestoupení / tvá milost shlazuje. / Je blažen, koho vyvoluješ / a k sobě přivádíš, / též v chrámu svém jej posazuješ, / svým dobrým provázíš.

3. V tvém domě budem nasyceni / vším dobrým v hojnosti, / v chrámu tvém najdem potěšení / ze slova milosti. / Hle, věci předivné nám dává / tvé poznat zjevení, / tvé království je naše sláva, / ó Bože spasení.
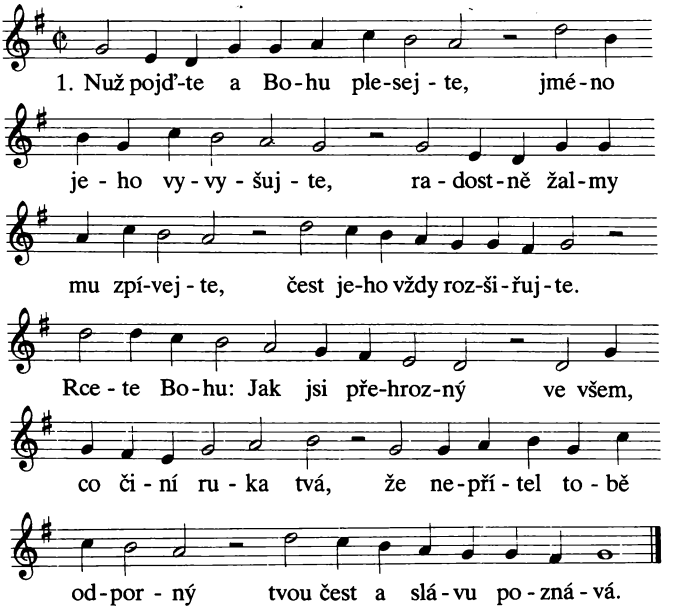
4. Ty upevňuješ mocně hory, / jsa silou opásán, / svět celý i se svými tvory / je bázní otřásán. / Sám ty zvuk moře ukrocuješ / i jeho ječení, / národy světa utišuješ / při jejich bouření.

5. Svou láskou navštěvuješ zemi / a deštěm svlažuješ, / svým požehnáním, dary všemi / ji obohacuješ; / brázdy její ty urovnáváš, / záhony pěstuješ, / všem plodům požehnání dáváš, / když vláhu daruješ.

6. Ty korunuješ v laskavosti / úrodou každý rok, / tvá šlépěj svědčí o milosti, / o lásce každý krok. / Když přehojně tak práci naší / v své žehnáš štědrosti, / kéž se jen k tobě zpěvy vznáší / co oběť vděčnosti. *Podle F. Šebesty S. Radechovská*

Ž 66 NUŽ POJĎTE A BOHU PLESEJTE

1543 / Ženeva 1551

2. Před důstojnou tvou velebností / se všichni lidé skláněj, / tvému pak jménu s uctivostí / chvály a žalmy zpívají. / Pojďte a vizte skutky Páně, / sluší vám na ně mysliti, / v nich mocnou správu svou náramně / zřejmě lidem chtěl zjeviti.

3. On ráčil moře rozděliti, / i řeku divnou mocí svou, / by tudy lid jeho moh' jíti / s potěšením suchou nohou. / Jeho je

věčné panování / nad všeho světa národy, / vzpouře pyšných Pán mocně brání, / na všechny vždy hledí všudy.

4. On je Bůh náš, proto s vděčností / zvyšujte Boha našeho, snažte se, ať všechněm k známosti / čest přijde, sláva též jeho. / Neb mocně on od zahynutí / životy naše zachoval / a škodlivému poklesnutí / on nohy naše nevydal.

5. Jestliže jsi pak časem vkládal, / ó Bože, na nás soužení, / to jsi nás jen jak zlato dával / v svou pec tavicí k tříbení. / Ty z převeliké své milosti / jsi vyprostil nás ze všeho / a přivedl jsi nás k hojnosti / rozvlažení rozkošného.

6. Když vcházím já do tvého chrámu / a přináším tam oběti, / vždy tobě, laskavému Pánu, / své sliby též chci splniti. / Hleďte, vy věrní, co dobrého / Bůh laskavě mi udělil, / mou duši sprostil všeho zlého / a svrchovaně potěšil.
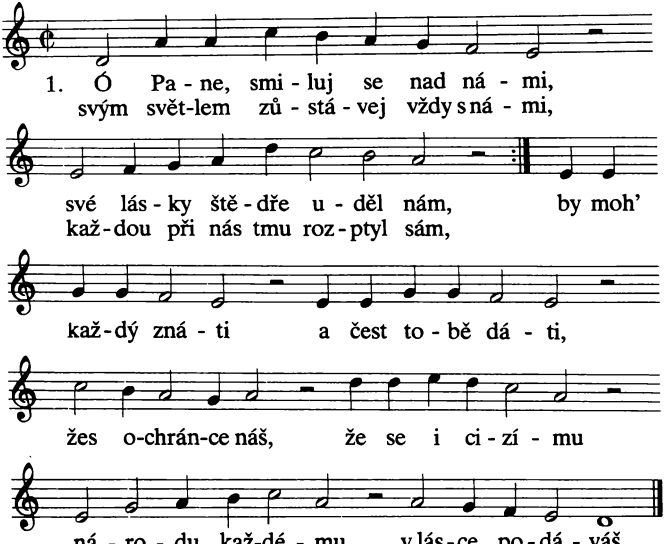
7. Když jsem ho vzýval s dověrností, / dobrotivě se mi ozval, / tak abych se zvláštní vděčností / chválu jemu vždy zazpíval. / Však kdybych byl v svém srdci svázán / hříchu svého nepravostí, / jistěže by byl uši své Pán / odvrátil od mých žádostí.

8. Avšak na úzkostné volání / ke mně se naklonil mile, / mou prosbu slyšel, má vzdychání, / a splnil podle své vůle. / Buď požehnán Bůh, že nezahnal / od sebe proseb mých množství, / že ani svého on neodňal / ode mne milosrdenství.

J. Strejc / S. Radechovská

Z 67 Ó PANE, SMILUJ SE NAD NÁMI

1543 / Ženeva 1551
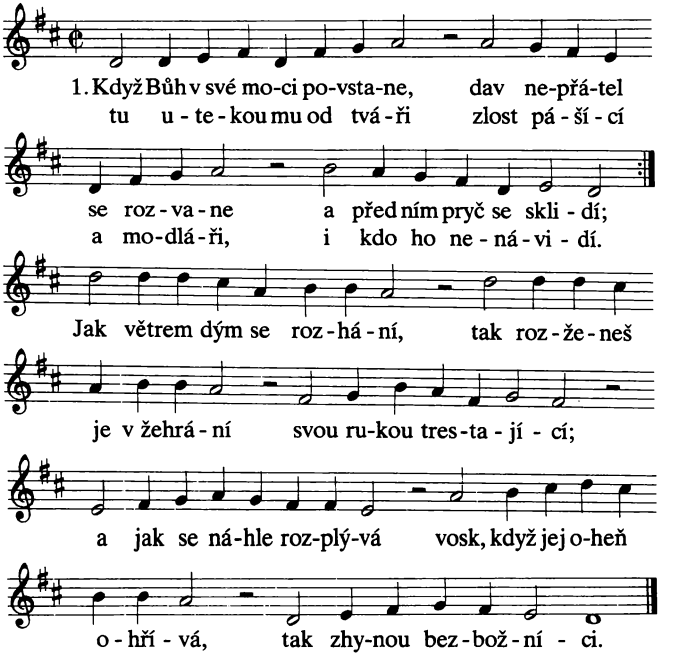

2. Ó dej, by tě oslavovali / všech všudy lidí stavové, / s plesáním k tobě pospíchali / i pohanští národové. / Neb tvůj soud a práva / nikdy neustává / ve své přímosti: / tvé je panování / bez uchylování / od spravedlnosti.

3. Ó Bože, dej ať tvoje sláva / naplní všecky končiny, / a země hojnost ať vydává / potrav i každé rostliny. / Požehnání svého / uděl nám hojného, / Pane Bože náš, / všechen svět tvé bázně / ať dbá vždycky snažně, / Králi věčný náš. *J. Strejc / 1970*

KDYŽ BŮH V SVÉ MOCI POVSTANE Ž 68

Štrasburk 1539 / Ženeva 1551

2. Tu spravedliví po celý / den před Bohem se veselí, / jej svými slaví zpěvy; / tu budou plesat s radostí / a poskakovat s vděčností, / když Pán se jim sám zjeví. / Nuž, žalmy Bohu zpívejte / a jméno jeho vzývejte, / svou cestu tomu spravte, / jenž v oblacích se vznášívá / a Hospodin se nazývá, / vždy srdcem svým ho slavte.

3. Plesejte před ním, vzdejte čest, / on sirotků sám otec jest / v své lásce přebohaté; / on vdov je mocný ochránce / a před útiskem zastánce, / Bůh v svatyni své svaté. / Samotné v domy rozplodí, / z okovů vězně vyvodí, / jsou v očích jeho drazí, / však vzpurné, již se rouhají / a láskou jeho zhrdají, / Pán v zemi pusté sází.

4. Ó Bože, hojný v milosti, / tys vyprostil lid z úzkosti, / zlost nepřátelů zhasla. / Tys dědictví své předcházel / a po poušti je provázel, / až celá zem se třásla. / Před Boží tváří nebesa / i všechna jejich tělesa / se hrůzou rozplývala, / i hora Sinaj před Bohem / se chvěla v strachu přemnohém, / vždyť svého Pána znala.

5. Ty, Bože, z nebes výsosti / svým deštěm v hojné štědrosti / své dědictví vždy svlažíš. / Když ono suchem zemdlívá, / tvým deštěm zase okřívá, / a tak je stále blažíš. / Tvůj zástup v něm se usadí / a pevnou stráží ohradí / jej moc tvá času všeho; / ty také v dobrotivosti / dáš množství darů v hojnosti, / ó Bože, pro chudého.

6. Pán dal své slovo, dal i ty, / kdo radostně je svými rty / všem lidem zvěstovali. / Hle, s vojsky svými králové / i mocní jejich vůdcové / zpět s hanbou utíkali. / Ač museli jste úpěti / a vždycky se jen styděti, / jste holubice skvělá; / když Všemohoucí rozptýlí / v své zemi všechno násilí, / víc nežli sníh se bělá.

7. Ač hora Bázan veliká / nad jiné hory vyniká, / však nemá jiné slávy. / Proč vy se tedy pyšníte, / vy, hory, proč se výšíte / a vznášíte své hlavy? / Pán sobě Sión oblíbil / a milostivě zaslíbil / zde hlas náš vyslýchati; / a v chrámě svém tu na hoře / chce s těmi, kteří v pokoře / jej ctí, vždy přebývati.

8. Hle, poslů Božích tisíce / má v moci jeho pravice / a houfy ještě větší. / Pán mezi nimi přebývá / a hora Sinaj bouřlivá / o jeho slávě svědčí. / Ty na výsost jsi vystoupil / a jaté

vězně vykoupil, / pro lidi vzal jsi dary. / Ty, Bože, naše spasení, / i vzpurné s námi k bydlení / přivedeš, krotě sváry.

9. Buď požehnán Pán s vroucností, / dne každého nás v hojnosti / zahrne dary svými; / Bůh silný, naše spasení, / ó vzdávejme mu chválení / vždy zpěvy srdečnými. / On sám je Pán Bůh silný náš, / v čas soužení je naše stráž, / náš hrad i naše sláva. / Bůh s námi, kdo nám uškodí? / I ze smrti Pán vyvodí, / po smrti život dává.

10. Bůh nepřátele potrestá, / za každý hřích odplatu dá / a v soudu přísném zkazí. / Nám řekne: „Své zas povedu / a nebezpečím provedu, / ty škůdce hněv můj srazí." / Tvůj slavný příchod spatřili / a v svatyni tě slavili, / ó Bože můj a Králi, / na každý nástroj hrající / a tobě prozpěvující / tvé zvyšovali chvály.

11. Vy z rodu izraelského, / teď slavte Boha věčného / v svém svatém shromáždění. / Rodino Boží přemnohá, / na Sión vejdi před Boha / podle svých pokolení. / Bůh silou tě obdaruje, / své dílo v nás utvrzuje / z chrámu v Jeruzalémě; / do jeho domu králové / své dary vnesou hotové, / a přijdou mocní země.

12. Ó Bože, překaz bouření / i mocných vůdců spolčení, / změť jejich rady lstivé. / Tak rozptyl v pýše chodící / i bohatstvím se chlubící / a lidi válek chtivé. / Pak přijdou z krajin dalekých / zazpívat Bohu v žalmech svých, / Pánu nad nebes nebem; / on přemocný hlas vydává / a svých se věrně zastává, / chrání v slitování svém.
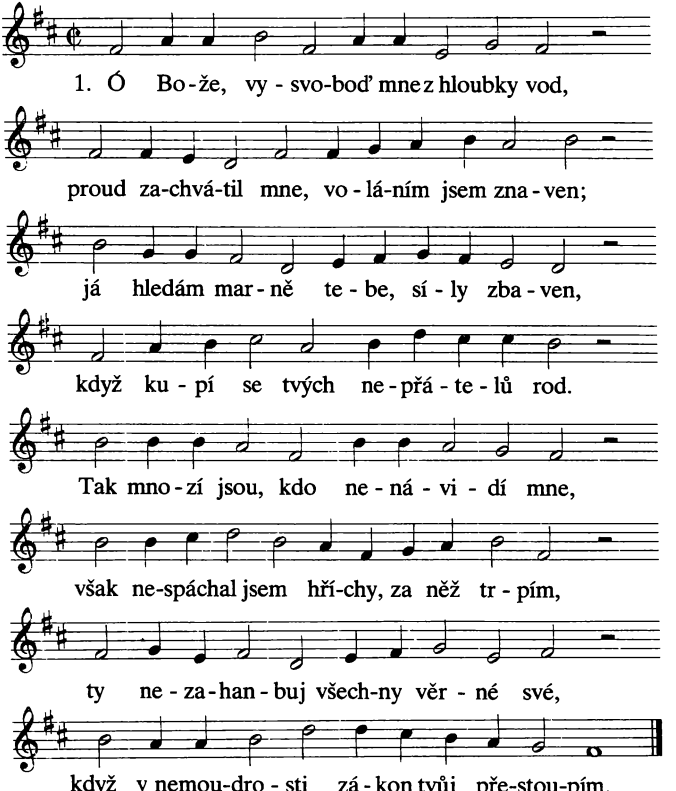
13. Nuž vzdejte Bohu síly čest, / on v důstojnosti zvýšen jest / vždy nad svým Izraelem. / On ukazuje v oblacích / svou velkou slávu v divech svých / a moc svou v světě celém. / Jak přehrozný jsi, Bože náš, / ze svatyně své hledíváš / na svůj lid povolaný. / Bůh Izraelský udílí / vždy svému lidu posily, / sám Bůh náš svrchovaný.

F. Šebesta / S. Radechovská

Ž 69

Ó BOŽE, VYSVOBOĎ MNE Z HLOUBKY VOD

L. Bourgeois 1551

2. Když, Bože, snáším hanbu pro tebe, / jsem nejmilejším vzdálený a cizí, / zlá potupa a jejich výsměch tíží, / když horlivost pro dům tvůj vede mne. / Jak smějí se, když nesu trápení, / jim bolest moje pro výsměch jen slouží, / pak posměšná dávají znamení, / když v písničkách mě potupovat touží.

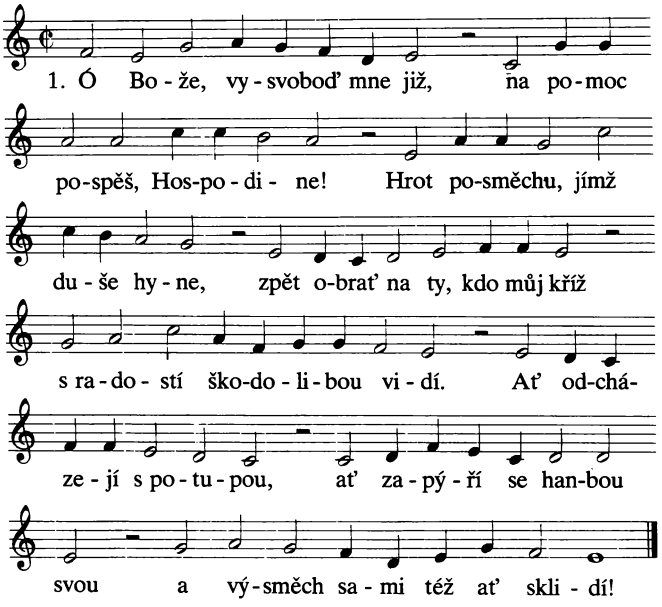
3. Můj Bože, já jdu k tobě s modlitbou, / vím, že mi chceš dát svoje smilování, / mne vyslyš, zachraň ve svém slitování / zde z hlubin proudu duši úzkostnou. / Tvá láska sílí, milost tvá hojná, / tvář neskrývej, když úzkost má mne jímá, / ať uslyšíš volání žalostná, / hlubina ať už nade mnou moc nemá.

4. Jsem v pohanění, zkrušen bolestí; / mne nikdo nelitoval, nepotěšil, / když jsem žluč místo pokrmu okusil. / Zlostníky zničíš s jejich krutostí. / Tvůj hrozný hněv je zcela zachvátí, / zanikne místo přebývání jejich, / tvá milost k nim se nikdy nevrátí / a jejich jména smažeš z knihy živých.

5. Mne ztrápeného velkou bolestí / tvé spasení však staví do bezpečí, / pak budu chválit, velebit tvou péči; / víc tobě chvála je než oběti. / Tvé jméno tichým bude k radosti, / vždyť chudé slýcháš, vězňům pomoc dáváš, / svůj Sión zdviháš opět v milosti / a věrný lid svůj pro dědictví chováš. *S. Radechovská*

Ž 70 Ó BOŽE, VYSVOBOĎ MNE JIŽ

L. Bourgeois 1551

2. Kdo tebe srdcem hledají, / ať radují a veselí se, / ať tak již v tobě osmělí se, / že vírou svou se netají. / Všech milujících spasení tvé / rád chvalozpěvu naslouchá: / „Buď veleslaven Pán Bůh náš!“ / Tou písní Boha chval vše živé!
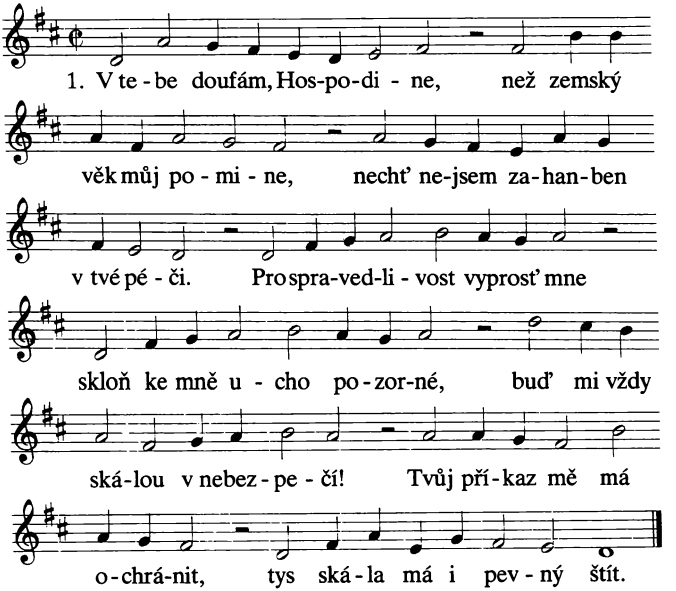
3. Já chudý pak a nuzný jsem, / však prosím: Pospěš, Bože, ke mně! / Nic nečekám už z této země, / tys pomoc má a

každým dnem / můj vykupitel z každé tísně. / Jen neprodlévej, Pane můj! / Vše temné ve mně prosvěcuj, / ať zářím světlem Boží přízně.

S. Verner

V TEBE DOUFÁM, HOSPODINE Ž 71

Ženeva 1562

2. Ochraň mě od násilníka / a vyrvi z rukou hříšníka, / vždyť ty jsi, Pane, má naděje, / já v tebe doufám od mládí. / Dřív nežli dítě uvádí / Bůh do života, on už s ním je. / Od chvíle té naň spoléhám, / jej chválím a jej vyznávám.

3. Mnohým div to nad chápání, / však tys mé silné doufání, / ať ústa má jen tebe chválí. / Ó Bože, nezamítej mne, / i když má síla pohyne, / mne neopouštěj, nehleď z dáli, / zda s bezmocí mou počítá / nepřátel rada ukrytá.

4. Já pak budu čekat stále, / hotov zpívat o tvé chvále, / ať denně řeč má připomíná / tvou spásu, tvou spravedlnost. / Ač nepochopím nikdy dost / moc Panovníka Hospodina, / tvé divy hlásat připraven / od mládí jsem po dnešní den.

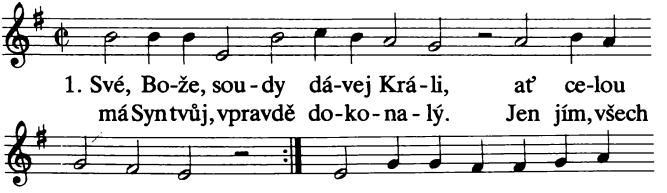
5. Bože, blízkost tvá ať září / do šedin mých, až do stáří, / ať oslavím tvé silné rámě, / by potomci je mohli znát. / Kdo může se ti vyrovnat? / Ač úzkost hrůzy zkusit dals mně, / zas k životu mě navrátíš / a z propastí mě vychvátíš.

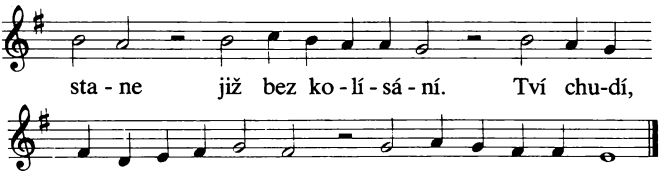
6. Důstojnost mou ještě zvětšíš, / po zkouškách mě zas utěšíš. / Já čin tvé pravdy spasitelský / chci slavit hudbou na loutnách / a zpěvem žalmů při harfách. / Rty svými, Svatý izraelský, / budu ti zpívat ze všech sil, / mou duši ty jsi vykoupil.

S. Verner

Ž 72 SVÉ, BOŽE, SOUDY DÁVEJ KRÁLI

1543

2. Z hor přijde pokoj po vod proudu, / lid pravdou obrodíš. / Své chudé, syny nuzných v soudu / sám, Bože, vyprostíš. / Když tyran zhyne, bázeň pravá / lid Boží očistí. / Zář dokud slunce, měsíc dává, / jej pronárody ctí.

3. Syn Boží bude sestupovat / tak tiše v duše všem / jak rosa v luh, jenž parnem povaď, / jak déšť, jenž skrápí zem. / V dnech jeho zkvetou spravedliví / až země do končin, / jak měsíc vládne nad přílivy, / tak srdcím Boží Syn.

4. Lid pustin hlavu v úctě skloní, / v prach padne nepřítel, / zrak vládci ostrovů si cloní, / tak září Spasitel. / A přinese mu dary k poctě / Arab i Habešan, / do jeho služby dá se v úctě / lid cizí ze všech stran.
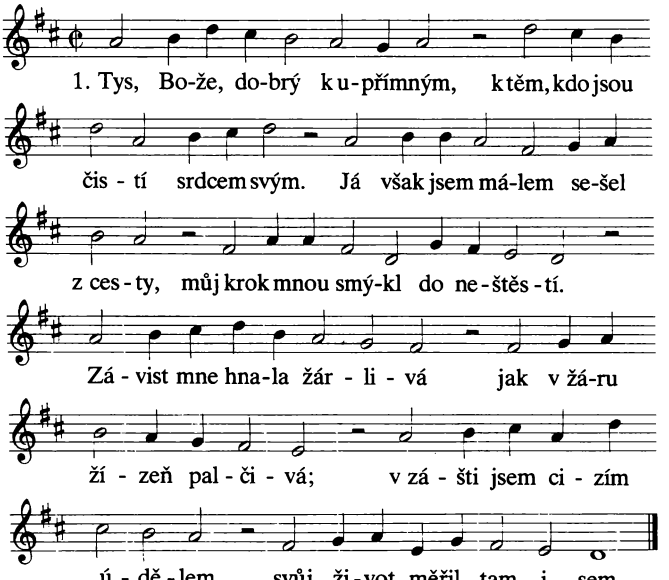
5. On trpícího vysvobodí, / když volá v nouzi své. / Bez pomocníka sám kdo chodí, / tu pozná teprve, / kdo nad potřebným smiluje se, / v kom pravá spása je. / Vždyť jemu, který kříž sám nese, / krev jejich drahá je.

6. On bude žít, nad Sáby zlato / jej budou slavit jen, / a modlitbami chválit nadto / na každý nový den. / Hrst obilí dá výši klasů / jak Libán vlnivých, / a Boží lid kvést bude v krásu / všech plodných polí svých.

7. Nad světem dokud slunce vstává, / Bůh bude oslaven, / lid požehnání v něm dostává, / Pán všemi buď chválen. / Div divů k slávě svého jména / sám činí, žehná všem. / Buď jeho slávou naplněna / na věky všechna zem! *S. Verner*

Ž 73 TYS, BOŽE, DOBRÝ K UPŘÍMNÝM

L. Bourgeois 1551

2. Vídal jsem štěstí svévolných. / Jsou, jak by soudů smrtelných / dbát neměl kdo. Žel, tak to bývá. / Dí „pokoj“, ač se připozdívá! / Trápit se o věc člověka, / nést za něj lidských trampot tíž? / Kdo chce to slyšet: „Vezmi kříž“, / když tělo zdravím přetéká?

3. Šperk hrdla jejich – pýcha zlá, / plášť krutosti je přikrývá. / Ač oko z tuku sotva zírá, / na všechno sáhne ruka

chtivá. / Čpí ze srdce jim, mluví-li, / zlá myšlení, zlé násilí; / tak povýšeně zaznívá / řeč hrdla jejich hrozivá.

4. Když usazují ústa svá, / na místa míří vysoká. / Zvůle ta panská neví, kam růst, / do nebes míří střelou svých úst. / Hned na zem se však vracívá / a jazyk řeční, šermuje, / lid Páně k sobě strhuje, / Bůh jak by mluvil, obdiv má.

5. Tak na lid strojí léčky, svod, / lid pije chtivě z kalných vod. / Dí lidu: „Ví Bůh? Zdali slyší? / Zná něco vůbec ten Nejvyšší?“ / Hle, takoví jsou svévolní! / V své moci, v pýše pokojní / schránit si chtějí zámožnost, / žít chtěli by až na věčnost.

6. Já chtěl však čisté srdce mít, / v nevině ruce očistit. / Býval jsem týrán po celý den, / zrána hned kázní, hořem trýzněn. / Na nic to bylo? Darmo snad, / pro marnost měl jsem umírat? / Tak mluvit, Pane, byl by hřích / a zrada rodu synů tvých.

7. Hloubal jsem nad tím sám a sám, / vzdával se dlouhým odmlkám. / Až posléz všel jsem v Boží síně, / tam ztišil srdce, složil břímě. / Tu zřel jsem věci poslední, / cíl všech i úděl života. / Zde zasvitla mi jistota: / žít nelze jenom den po dni.

8. Stáli na vratké půdě již. / Pád jejich, Pane, dopouštíš. / Hle, zašli náhle, v okamžení, / smrt přišla s hrůzou, strach je mění! / Jsou jako ve snu představa: / sen minul, jitro nastává, / víc nevzpomeneš na obraz. / Než vstaneš, už ho odkládáš.

9. Když srdce v hořkém trápení / až na dno tehdá zhořklo mi, / já bloud jsem byl: v tvém, Pane, zření / jak hovádko stál, bez myšlení. / Teď ustavičně s tebou dlím, / tys do své dlaně vzal mou dlaň: / dle rady tvé se všecko staň, / než přijmeš mne v své slávy klín.
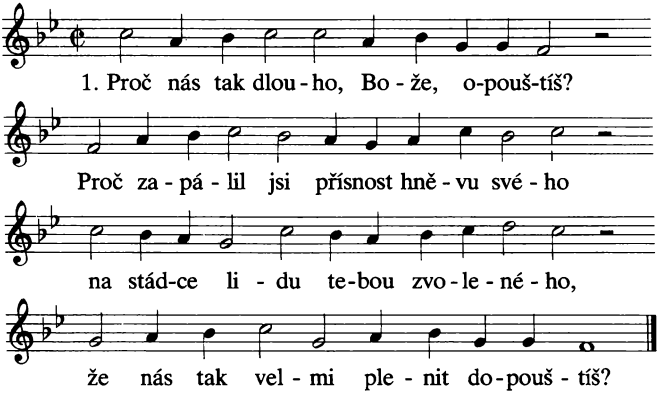
10. Kdo při mně stojí na nebi, / na zemi koho velebím? / Mé tělo skoná, srdce mé s ním, / vím o tom dějství předposled-

ním. / Skála však, srdce mého díl, / Bůh můj mé kroky zaměřil / k cíli až, dávno před léty, / v něm odpočinu na věky.

11. Kdo od tebe šel, vrátil číš, / vrácenou číši roztříštíš. / Kdo odpadá, jde do mlčení, / je, jak by byl, a přece není. / Já však jdu do tvé blízkosti, / můj Pane, tys mé doufání; / zpívám ti vděčně vyznání, / chválím tě z díla milosti. *V. Kučera*

Ž 74 PROČ NÁS TAK DLOUHO, BOŽE, OPOUŠTÍŠ?

Ženeva 1562

2. Zas na lid shromážděný pamatuj, / vždyť jsi jej zdávna vykoupil a dobyl; / hle, dědictví tvé, které hříšník zloupil, / tvá hora Sión, příbytek je tvůj.

3. Tam, kde jsme chvály prve slýchali, / teď slyšíme hlas řvaní ukrutného, / když plení zhoubci krásu domu tvého, / jej ohněm pálí, trosky nechali.

4. Tak ve svých radách pyšně mluvili: / „Nuž, vyhubíme každého z nich směle, / ať na ten lid už nikdo nevzpomene!“ / A Boží stánky ohněm spálili.

5. Lásky tvé není žádné znamení, / z tvých proroků už nikoho nemáme, / a není, komu z nás by bylo známé, / jak dlouhé má být naše soužení.

6. Ach, Bože, dokud ty chceš slýchati / svých odpůrců všech hříšné utrhání? / Což nepřítel náš bude bez přestání / tvému se jménu zlostně rouhati?

7. Proč ruku svou tak dlouho zdržuješ / a neztrestáš již všechny protivníky? / Proč, Bože věrný, ty své milovníky / svou mocnou rukou neochraňuješ?

8. Však ty jsi Král náš hned od věčnosti, / nás ty jsi v správě milostné vždy míval, / na to se často všechen svět i díval, / jak vytrhuješ ze všech úzkostí.

9. Tys v bezcestí nám cestu ukázal, / vždyť lid tvůj také hrozným mořem prošel / a pomoc v každém nebezpečí našel, / ty jsi jej sytil, vodu podával.
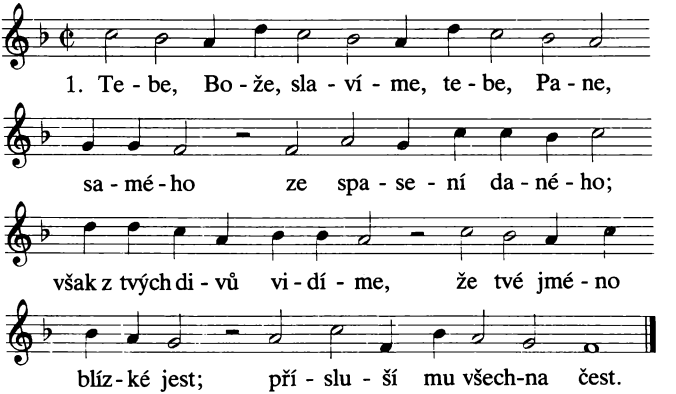
10. Když, Bože, velíš, den se přiblíží, / k tvé vůli slunce, měsíc také vzchází, / když zase velíš, zima, léto vchází, / tvé stvoření vždy k tobě pohlíží.

11. A proto, Pane, na nás pamatuj! / Vždyť odpůrce se pyšně tobě rouhá, / tvou zhubit hrdličku je jeho touha, / při stádci chudém ty však věrně stůj!

12. V paměti měj svou smlouvu milosti / a nezahanbuj toho, kdo tě volá, / ať v radosti tvou velkou lásku pozná; / pamětliv buď nepřátel krutosti. *Podle J. Strejce S. Radechovská*

Ž 75 TEBE, BOŽE, SLAVÍME

Ženeva 1562

2. „Když čas přijde určený, / já chci správně souditi, / až se musí zachvíti, / země i lid zkažený; / avšak mocným slovem svým / sloupy země utvrdím."

3. „Neblázněte", bláznům dím, / „čelo své nezdvihejte, / Pánu neodporujte / zatvrzelým srdcem svým, / aniž mluvte vzpurnosti / proti Boží svatosti."

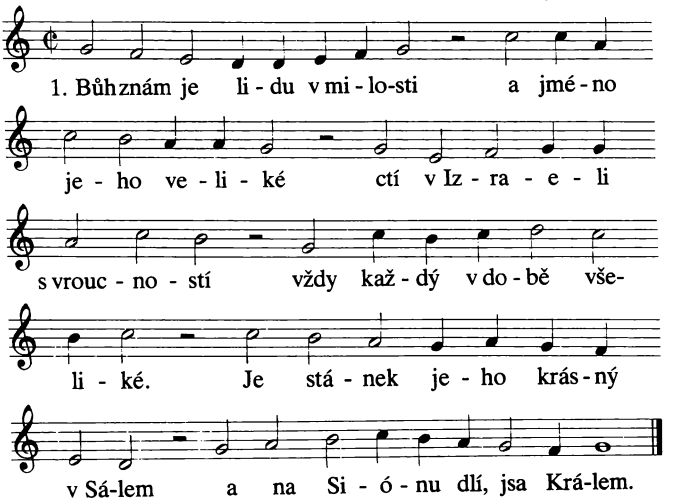
4. Východ, západ, jih, co žhne, / povýšení nedá vám. / Bůh je mocný soudce sám. / On když k soudu zasedne, / jednoho hned snižuje, / druhého zas zvyšuje.

5. V rukou Páně kalich je; / kalné víno nalévá, / rmutu napít podává / z něho Pán, když soudí je. / Bezbožné tak v hněvu svém / trestá, zarputilé v zlém.

6. O všech divných skutcích tvých, / Bože, žalmem zvěstuji, / z moci tvé se raduji, / srážím pýchu bezbožných. / Spravedlivý zvýšení / dojde v Božím spasení. *F. Šebesta / S. Radechovská*

BŮH ZNÁM JE LIDU V MILOSTI Ž 76

L. Bourgeois 1551

2. Tam láme šípy ohnivé / a ničí zbraně válečné, / tam války krotí bouřlivé / Bůh v milosti nekonečné. / Nad hory loupeže je vyšší, / nad všechnu kořist nádhernější.

3. Jsou dáni v loupež udatní / a v mrákotný sen upadli; / i hrdinové obratní / jak bez síly mdlí uvadli. / Ó Bože, při tvém rozhněvání / tvá ruka koně i vůz raní.

4. Ty, Bože, ty jsi hrozný sám, / kdo jen by mohl obstáti? / Když zjevuješ se v moci nám, / na nás se musíš hněvati. / Když řeč svou dáváš slyšet z nebe, / svět tichne, neb se bojí tebe.

5. Když Bůh náš k soudu povstává, / na zemi všechny pokorné / v své lásce věrně zastává; / a všechny sobě odporné /

až k zemi s hanbou ponižuje; / tak hněv i milost prokazuje.
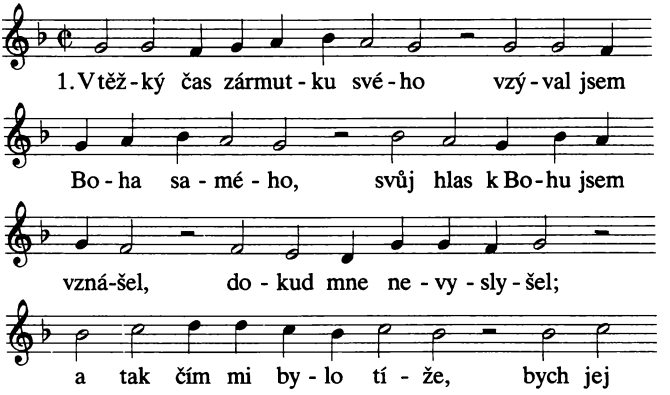
6. Tvůj lid se světa neleká, / když jemu Bůh se zjevuje, / neb zajisté hněv člověka / též chválu jeho zvyšuje. / Ó Bože, ve své horlivosti / ty zkrotíš všechny lidské zlosti.

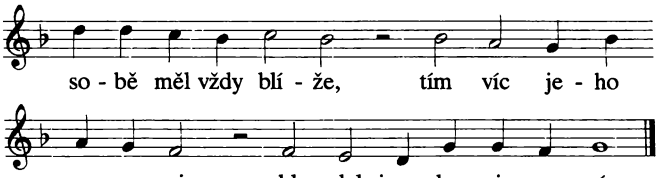
7. Nuž, sliby Pánu skládejte / a plňte Bohu našemu; / kdo jste u něho, dávejte / své dary Pánu hroznému. / On ducha mocných pokořuje / a všechny hrůzou naplňuje.

F. Šebesta / S. Radechovská

Ž 77 V TĚŽKÝ ČAS ZÁRMUTKU SVÉHO

1543 / Ženeva 1551

2. Však má duše, jsouc svírána, / byla potěšení prázdna, / neboť Bůh můj mne děsil, / čím víc jsem na něj myslil; / ačkoli jsem ho vždy vzýval, / v úpění svém se modlíval, / můj duch v těžkém truchlení / byl v bolestném sevření.

3. V tom mém velkém naříkání / zbavil jsi mne mého spaní, / musel jsem se snížiti, / ani nemoh' mluviti, / až jsem myslí pokojnější / patřil na časy někdejší, / v nichž Bůh milosrdenství / věrným svým činil množství.

4. Tu jsem i na to vzpomínal, / co jsem někdy Bohu zpíval, / laskavého jej znaje, / čest mu za to vzdávaje / se vší ducha horlivostí; / když jsem všechno s bedlivostí / v srdci svém rozvažoval, / tím jsem se posiloval.

5. Což mě Pán Bůh, můj ochránce, / zahnal od sebe dokonce? / Zdali pak již na věčnost / přede mnou skryl svou milost? / Zapomněl snad své lítosti, / již projevoval v hojnosti? / To pak byla by smrt má; / však Pán proměnění dá.

6. Hojněji bych v tom prospíval, / vždy jsem sobě připomínal / divné skutky tvé, Pane, / zdávna tebou činěné. / O tvých divů mocném díle / myslil jsem i mluvil mile, / slávu tvou v něm spatřuji / a všem toto zvěstuji:
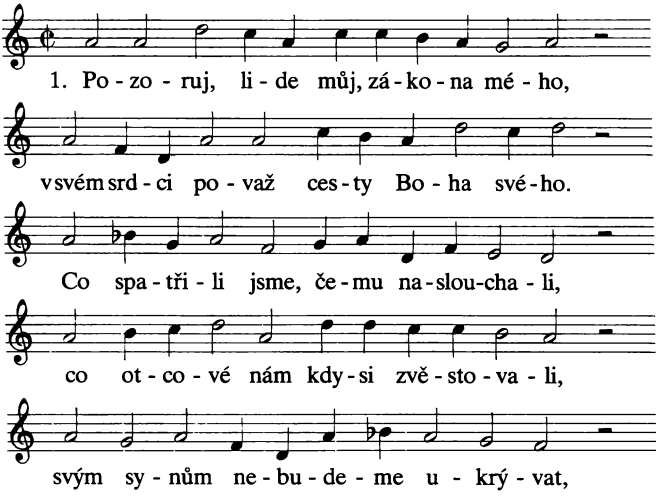
7. Tobě, Bože, čest a chvála, / cesta tvá je svatá, stálá, / jistě není jiného, / Bože, tobě rovného. / Ty jsi vpravdě ten věčný Pán, / jenž věci divné činíš sám, / ty své moci netajíš, / v známost ji všem uvádíš.
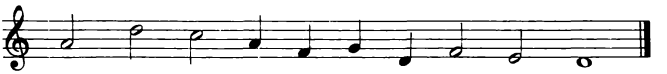
8. Tys silou ramene svého / vyprostil ze jha těžkého / potomky Jákobovy / i syny Josefovy. / Tvou moc vody pocítily, / zděšeny se zastavily, / oblak spustil déšť hojný, / vydal i zvuk přehrozný.

9. I země se hrozně chvěla, / když tvá noha tam kráčela / přes moře vod násilných, / kde nezbylo stop žádných. / Ale stádo lidu svého, / Mojžíšem vyvedeného, / k pastvám vedeš rozkošným, / pokoj dáš vyvoleným. *J. Strejc / S. Radechovská.*

Ž 78 POZORUJ, LIDE MŮJ, ZÁKONA MÉHO

L. Bourgeois 1551

2. Na jeho činy všichni zapomněli. / Což jeho skutky by v paměti měli? / V nich ukázal se nejvýš dobrotivý, / před otci jejich činil hrozné divy, / v egyptské zemi před jejich zraky / a v poušti zjevil mnohé zázraky,

3. Rozdělil mocně mořské hlubokosti / a hlubinou je vedl v bezpečnosti, / vždyť mocné vody okolo nich stály, / a pokud šli, se vůbec nehýbaly. / Ve dne je vodil stínem oblaku / a v noci jasným ohněm v zázraku.

4. Na poušti slovem svým rozdělil skály / a v každé žízni Pán, ve slibech stálý, / jim dobrý nápoj z propastí svých dával, / potoky ze skal tvrdých vyvolával. / Však Pánu svému se zas vzpouzeli / a na žádost svou pokrm mít chtěli.

5. Pán dával pokrm ve své pečlivosti, / i manu seslal, masa dal v hojnosti, / ač jejich převrácenost trestat musel / a jeho soudu nikdo z nich neušel, / však v milosti hněv od nich odvracel, / ne podle hněvu svého odplácel.

6. Pán nepřátele jejich hrozně stíhal / a všechen Egypt ranou těžkou stíral, / však dědictví své, drahé vyvolené, / lid vodil svůj jak ovce vykoupené / až na jejich dědictví hranice, / jež dobyla jim jeho pravice.

7. Pán pohany před jejich tváří shladil, / dal jejich zemi svému lidu za díl, / by pokolení jejich přebývala / v té zemi, jak řeč Páně slibovala, / hněvali ho však svými výsostmi, / obrazem, modlou, zlými žádostmi.
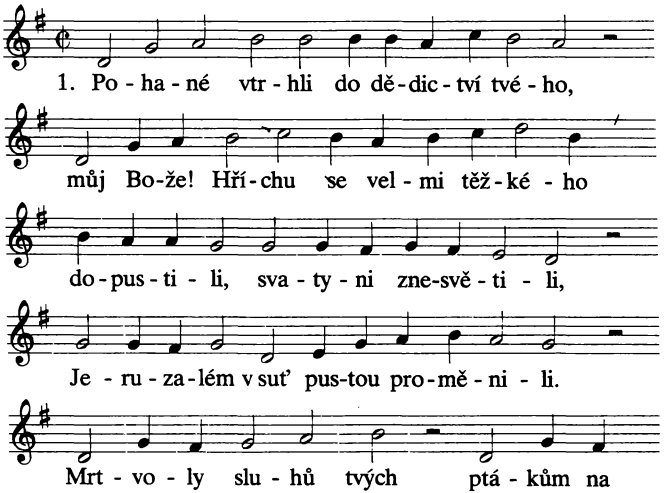
8. To Pán viděl a hněv svůj na ně svalil, / od Izraele milost svoji vzdálil, / tak dědictví se jemu zošklivilo, / že příbytek svůj opustil tam v Sílo; / na svůj lid Pán se velmi rozhněval, / že kalich soužení mu naléval.
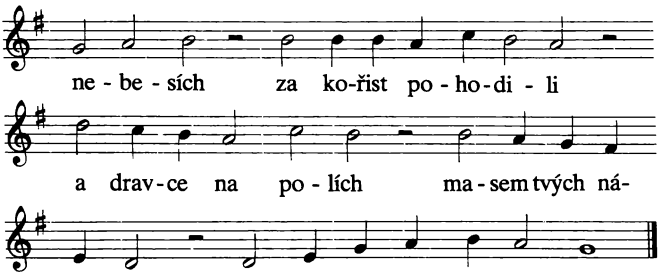
9. Pak se znovu Bůh k lidu svému sklání, / k dědictví svému, ve svém slitování. / Tu Judovo si zvolil pokolení, / by utvrdil v něm slovo zaslíbení, / a horu Sión, kterou miloval, / tam slávu svoji věčnou zjevoval.

10. Tam na Siónu vysoký hrad sobě, / svou svatyni si vystavěl k ozdobě. / Za služebníka zvolil si Davida, / za vůdce lidu, vybral jej od stáda; / vodíval jeho lid v upřímnosti, / jej pásal vždy se zvláštní věrností. *Podle F. Šebesty S. Radechovská*

Ž 79 POHANÉ VTRHLI DO DĚDICTVÍ TVÉHO

1543 / Ženeva 1551

2. Krev vylévali jak z věderce vodu / a nebyl, kdo by zastavil tu hordu / a pohřbíval / kolem Jeruzaléma / tvých posvěcených těla nepohřbená. / Byli jsme sousedům / k jízlivým pošklebkům / za hanu, za vtip dáni, / a ti, co kolem nás / přebývali v ten čas, / smáli se bez přestání.

3. Jak dlouho ještě hněvati se míníš, / náš Pane? Zkoušíš v horlivosti výhni, / co se stane, / když oheň spravedlivý / stráví tvůj lid jak plamen suché dříví? / Tvůj hněv rozhořčený / do pohanských zemí / ať spadne jak spoušť z nebe / na ta zemská panství, / kde lid v svém poddanství / nevzývá jménem tebe.

4. Jákoba zhltli, nivy zpustošili. / Ó nepřičítej za vinu nám chvíli, / kdy otcové / šli cestou nepravosti. / Bloudíme též, leč víme o milosti. / Tu spěšně pošli vstříc! / Svit našich zřítelnic / vyhlíží smilování. / Přijď rychle k pomoci! / Ubozí otroci / čekáme na svítání.

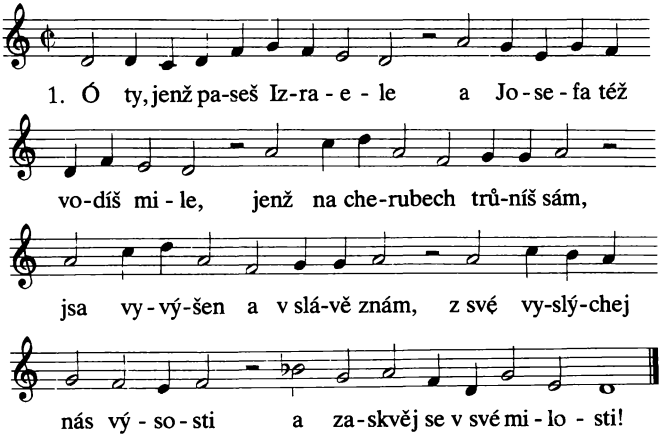
5. Ó Bože spásy, rychle pro své jméno / přijď! Pomocí tvou necht' je vykoupeno / dědictví tvé. / Smiř naše provinění, / ať v pohanů posměchu pravdy není! / Dí: „Kde je Bůh jejich?“, / při tom si tropí smích. / Též jim dej, Pane, znáti, / že krve sluhů tvých, / bez viny pobitých, / chceš v odplatě žádati.

6. Ston stoupá v pláči lidu spoutaného / před tvoji tvář, vždy moc ramene tvého / je milostná. / Sám přetni pouta pevná, / jsou odsouzencům jako kříže břevna! / Sousedům sedmkrát / za vtip a posměch vrať, / ať je všem za znamení: / dovršená vina / vrací se do klína / za Boží potupení.

7. My, zajatý lid a tvých pastvin stádce, / vyznat ti písní chceme, že jsi Vládce / spravedlivý / od věků do věčnosti, / od rodu k rodu. Jsi Bohem milosti! / Tu spěšně pošli vstříc, / svit našich zřítelnic / vyhlíží smilování. / Přijď rychle k pomoci, / ubozí otroci / čekáme na svítání. *V. Kučera*

Ž 80 Ó TY, JENŽ PASEŠ IZRAELE

Ženeva 1562

2. V své zjev se před Efrajmem síle / a Benjamínu též v svém díle, / dej, ať to zří i Manasse, / jak hotovíš se ke spáse, / svou probuď moc a sílu dej, / nám ku pomoci přispěchej!

3. Ó zvedni nás a navrať zase / a ustav znovu ve své spáse! / Tvůj svatý, Bože, obličej / do našich temnot světlo dej, / a tak my v smutném trápení / hned okřejeme spaseni.

4. Ó Bože zástupů, jak bouří / tvůj dlouhý hněv a jak nás souží, / že našich nedbáš modliteb! / Pláč dávals jíst nám jako chléb, / dals nápoj slz a kvílení / přehojnou měrou horlení.

5. Nás postavil jsi, Bože, k sváru, / sousedům vydal jsi nás k zmaru. / Z nás posměch mívá nepřítel, / jenž by nás všechny zničit chtěl. / Ty k sobě vrať nás, napravuj, / ať nám svítí obličej tvůj.

6. Svůj vyved's z Egypta kmen vinný, / jej přesadil jsi v záhon jiný / a pohany jsi vypudil. / Tu vsadil jsi jej, aby žil, / tu kořeny své rozložil / a celou zemi naplnil.

7. Hor úbočí stín pokryl révy, / jak cedry Boží se tam jeví; / až k moři větve prostírá / a k řece až se prodírá, / své výhony dál rozvádí / a přesahuje všechny zdi.

8. Ach, proč jsi strhl tu zeď její, / že všichni, kdo kol cestou spějí, / jen škubou z kmene vinice? / Jak pustoší ji velice! / Vepř divý z lesa ryje v ní, / zvěř spásá její révoví.

9. Viz, Bože zástupů, nás v pláči, / tvůj zrak nechť na nás patřit ráčí! / Zas ujmi svoji vinici, / je štípena tvou pravicí, / a mladá, nová štípení / pěstuj dál, sobě k zvýšení!

10. Ach, jak ji oheň zcela spálil, / jak zašla, když jsi od nás vzdálil / svou tvář a vylil zlý svůj hněv! / Nuž, vztáhni ruku, tvář svou zjev, / ať člověka syn, ten kmen tvůj, / živ je tebou, jej posiluj.

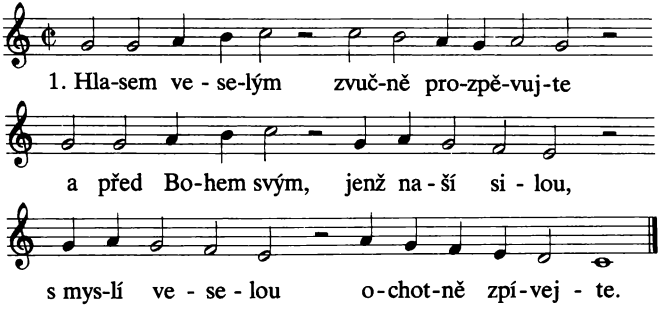
11. My nezřeknem se, Bože, tebe. / Jen obživ nás, dej pomoc z nebe! / Tvé jméno budem velebit; / tvé tváře potěšuj nás svit. / Tak strasti budem zbaveni / a teď i věčně spaseni.

G. A. Molnár

Ž 81

HLASEM VESELÝM ZVUČNĚ PROZPĚVUJTE

Ženeva 1562

2. Začněte píseň / zvuku veselého, / připojte buben, / žaltář i loutna / i harfa zvučná / ať zní na čest jeho.

3. Bůh lidu svému / sám to byl přikázal, / izraelskému, / i Josefovi, / v jistotě smlouvy / to za právo vydal,

4. když seslal rány / na Egypt a z něho / do své ochrany / Izraele vzal, / vysvobozoval / z díla otrockého:

5. „Když jsi tak volal / ke mně v své těžkosti, / já ti pomáhal, / tebe vyslýchal, / tebe zkušoval, / abys mě poslouchal.

6. Z bohů žádného / cizích bys nemíval / krom mne samého, / mnou se spravuje, / ve mne doufaje, / mne bys ctil a vzýval.

7. Neboť jsem tvůj Pán, / Bůh věčný v bytosti, / já tě přived' sám / do této země, / rozkošné zřejmě, / z egyptských úzkostí.

8. Tu jen svá ústa / můžeš otevříti, / zkusíš dojista, / jak hojnost všeho / mého dobrého / budeš vždycky míti."

9. Kdyby lid můj chtěl / poslušnost mi dáti, / kdyby Izrael / chodil v cestách mých, / mnou ukázaných, / nemusel se báti.

10. Z nepřátel jeho / byl bych já vyvrátil / náhle každého; / sílu své ruky / na protivníky / byl bych já obrátil.

11. V času pokojném / lid můj mohl žíti / v pokrmu hojném / a všech úzkostí, / běd a těžkostí / cele zbaven býti.
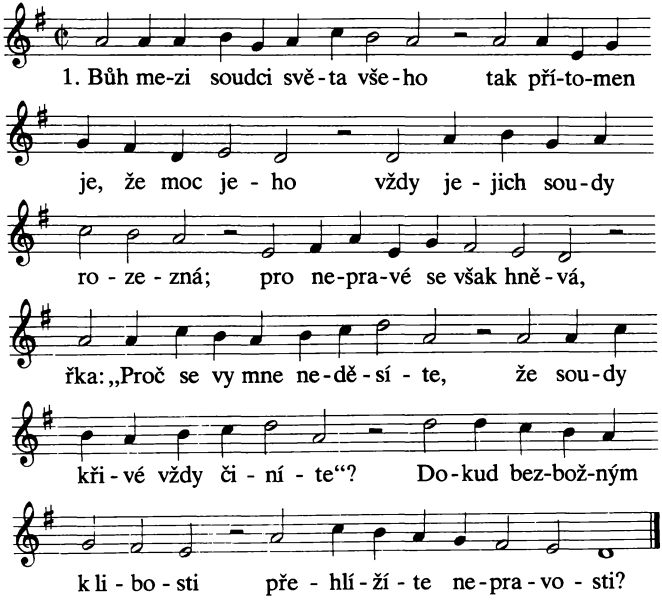
J. Strejc / S. Radechovská

mé vyznání: / Ač jste jak bozi uctíváni, / jak synové Nejvyššího, / slávy též účastní jeho,

4. teď se však dověděti máte, / že smrtí také vy skonáte / tak jako jiní smrtelní, / vždyť nejste nepohnutelní. / Ó Bože, povstaň sám v rychlosti, / svět soudit podle své přímosti. / Ty vládneš všude mocně sám, / národů všech jsi věčný Pán.

J. Strejc / S. Radechovská

L. Bourgeois 1551
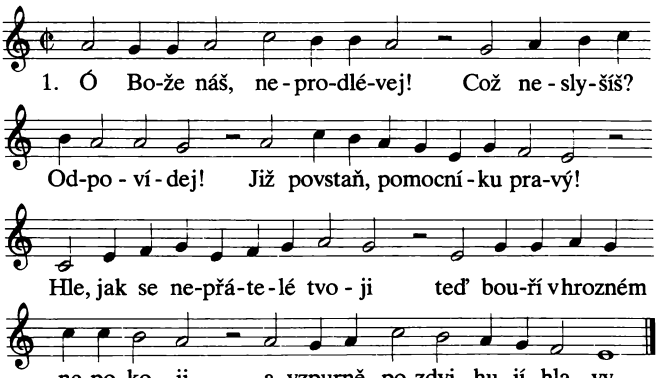

2. Na poslání své pamatujte, / k svým povinnostem věrně stůjte, / soud vynášejte pravdivý, / ve všem všudy spravedlivý; / vždy zastaňte se trpícího, / pro zlobu mocných lkajícího; / v rukou lidí nešlechetných / nenechávejte nevinných.“

3. Však oni nechtějí to znáti / a bedlivě to přezkoumati. / Raději milují bludy / a ve tmách tápají všudy. / Hle, slyšte toto

Ó BOŽE NÁŠ, NEPRODLÉVEJ Ž 83

Ženeva 1562

2. V svém srdci, plném hříšností, / vždy tajné rady s chytrostí / skládají proti lidu tvému. / Ač ty se na to jasně díváš, / přec proti těm, jež ty sám skrýváš, / se spolu radí k jejich zlému.

3. Dí, plni zlostné naděje: / „Nuž pojďme, vyhladíme je! / Ať národem již nejsou více. / Ať paměť jména Izraele / je navždy vyhubena cele, / ať zhasne jejich rodu svíce!“

4. Tak v zlobě své se spojili / a proti Pánu mluvili / ti všichni nepřátelé Pána. / Ty odplať jim a nalož s nimi, / jak činíš s nepřáteli svými! / A na ně padni všechna hana!

5. Můj Bože, ať před mocí tvou / tak zahnaní jak vichrem jsou, / jak stéblo, kterým vítr zmítá. / Jak oheň ničí les a bory / a plamen vypaluje hory, / ať jejich moc je tebou zbita.

6. Ty stíhej je svou vichřicí / a bouří hrozně zuřící, / ať jim ta jejich pýcha zhyne, / ať jejich tvář je zahanbena, / by hledali již tvého jména / a slov tvých dbali, Hospodine!

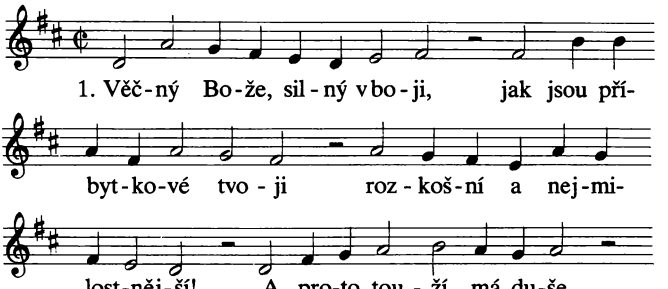
7. Dej, ať již hanbou zahoří / ten, kdo se tobě nekoří; / ať národy v své zvědí říši, / že jméno Hospodin sám maje / a myšlení všech lidí znaje, / jsi nade všechnu zemi vyšší.
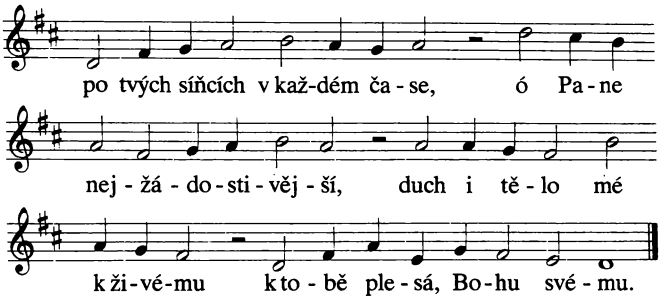
F. Šebesta / S. Radechovská

Ž 84 (371)

VĚČNÝ BOŽE, SILNÝ V BOJI

Ženeva 1562

2. I ten vrabec má své místo, / též i vlaštovice hnízdo / pro mladé své při tvém oltáři. / Ach, služebník dokud pak tvůj, / Králi věčný a Bože můj, / má býti vzdálen od tvé tváři? / Ó přeblaze jistě tomu, / kdo tě stále ctí v tvém domu.

3. Blaze těm, kdo moci, síly / od tebe v srdce nabyli / a přes údolí světa jdouce / po tvých stezkách s ochotností / žízně, hladu, zhoubců zlosti / i všech se bíd odvažujíce, / byť bylo jim i hledati / studnic neb dešťů čekati:

4. nic se toho nelekají, / jedni druhé předstíhají, / až na Sión před Boha svého. / Ó Bože, jenž jsi věčný Pán, / nám všemohoucností svou znám, / k mým prosbám nakloň ucha svého, / Bože Jákobův, můj Bože, / zprosť mne, slyše, mého hoře.
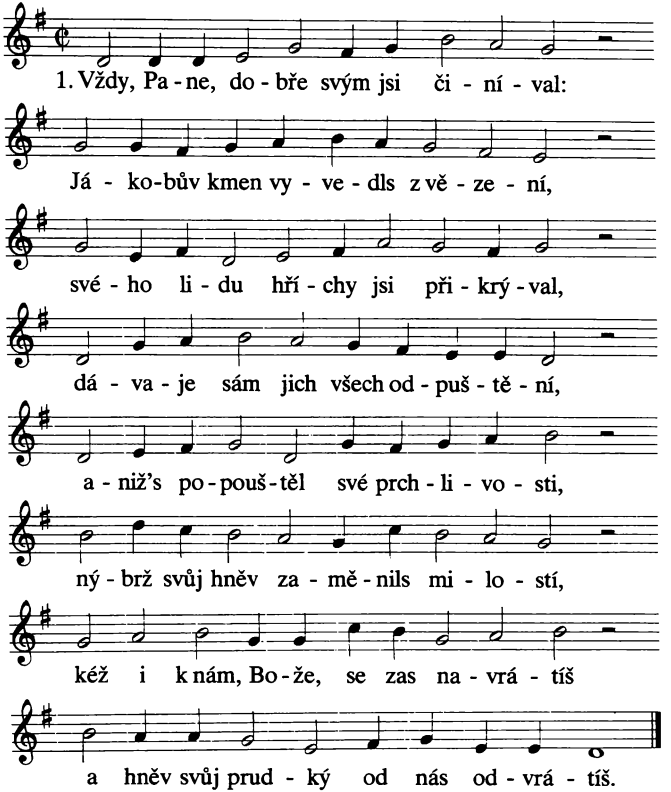
5. Tys štít každého věrného, / viz Pomazaného svého; / den s tebou jediný prodlíti / lépe jest než jinde tisíc; / já sobě žádám mnohem víc: / vrat domu Páně strážným býti, / než uprostřed bezbožníků / pánem nádherných přibytků.

6. Neb Bůh je nám vždycky slunce, / nejmocnější náš obránce, / lásky i slávy nám udílí; / všem chodícím v upřímnosti / dobré věci rád v hojnosti / on sám dodává v každou chvíli. / Ten jistě je přeblažený, / kdo skládá v něm své doufání.

J. Strejc / S. Radechovská

Ž 85 VŽDY, PANE, DOBŘE SVÝM JSI ČINÍVAL

Ženeva 1562

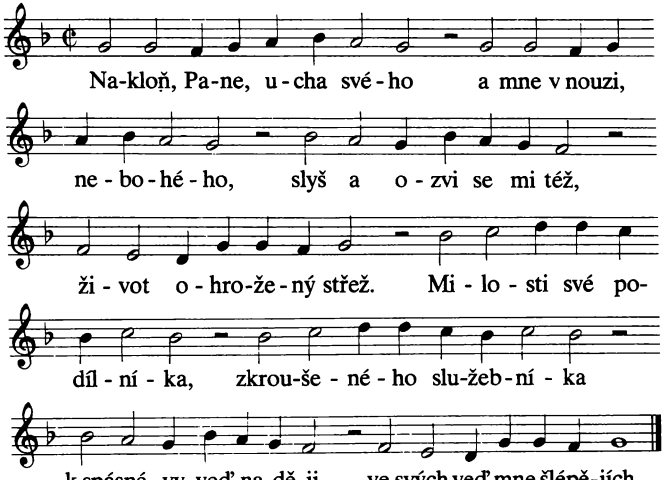

2. Zda se na věky hněvati míníš? / Zda chceš po všecky věky horliti? / Zda nikdy nás zase neobživíš, / by v tobě tvůj lid moh' se těšiti? / A mnohé ač jsou naše hříšnosti, / však ukaž nám hojnost své milosti; / pro mnohá naše tě popouzení / ó nezbavuj nás svého spasení.

3. Ač co do naříkání mnohého? / Co mluví Bůh, chci rozvažovati. / On poskýtá svým všeho dobrého, / by chtěli bláznovství jen nechati. / Těch jistě blízké jeho spasení, / kdo svatou bázní jsou ozdobeni. / Aj, jde čas, že pak velebnost Páně / zjeví se v této naší krajině.

4. Tu se dobrota s vírou potkají, / spravedlnost, pokoj stanou pospolu, / země nijak víry nezatají, / spravedlnost z nebe popatří dolů. / Dá hojnost Pán i těch věcí časných, / i země vydá hojnost úrod svých, / tu bude spravedlivý řád vzdělán / a po všem světě bude zachován. *J. Strejc / 1970*

1543 / Ženeva 1551

2. Pane, milost tvá buď se mnou, / slyš mne, volám v dobu temnou, / k tobě volám celý den, / dlouhý čas a k tobě jen. / Radost životu dej mému, / služebníku pokornému. / Duši k tobě pozvedám, / pozdvihni mne, Bože, sám.

3. Ty jsi, Pane, dobrotivý, / odpouštíš, jsi lítostivý, / ke všem mírný, laskavý, / kdo tě srdcem vzývají. / Vyslyš, Pane, modlitbu mou, / prosbu sleduj úpěnlivou, / volám, úzkosti je čas! / Slyš mne, čekám na tvůj hlas.

4. Nikdo mezi bohy není, / kdo by s tebou k přeměření / mohl se ti postavit, / skrýt chtěl tvého světla svit. / Není nic

jako tvá díla, / v nichž tvá stvořitelská síla / jedinost tvou zjevuje, / slávu Páně zvyšuje.

5. Všichni z národů všech půjdou, / kořit se ti, Pane, budou, / přijdou svatě, kde jsi ty, / jméno tvoje slaviti. / Mocný jsi a divů tvůrce, / jevů překvapivých strůjce! / Jedinost tvou vyznávám, / Bůh jsi ty a jsi jím sám.

6. Cestu ukaž mi, můj Pane, / abych kráčel odevzdaně / ve věrnosti k pravdě tvé; / bývá to tak nesnadné. / Soustřeď srdce k jedinému, / k tomu tolik potřebnému, /k bázni jména svatého, / k té ze srdce čistého.

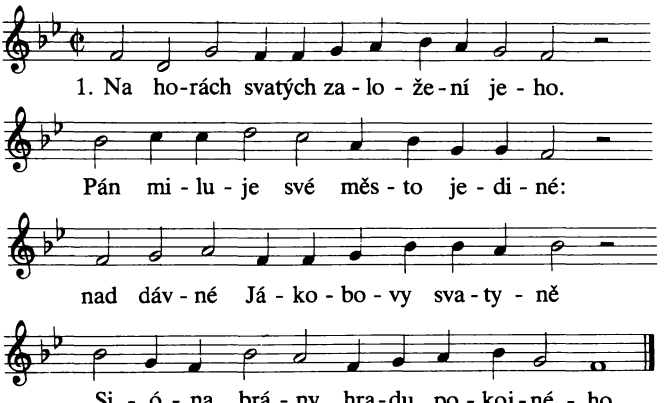
7. Chci ti poděkovat cele / za sebe i za přátele, / vyslovit své vyznání, / slavit tě bez přestání. / Mocná milost srdce tvého / vychvátila mne živého. / Neublížil duši mé / smrtelné dech prohlubně.

8. Bože, troufale proti mně / rota katanů násilně, / že tě nijak nectila, / po mé duši bažila. / Ty však Pán jsi shovívavý, / plný věrnosti, Bůh slávy, / soucitně se ke mně máš, v milosti mne zachovaš.

9. Vrať se ke mně v slitování, / dej mi sílu své ochrany, / spomoz synu matky mé, / služebnice poslušné. / Učiň se mnou div k dobrému, / ať i protivníku mému / tvář se studem poleje. / Tys má pomoc, naděje! *V. Kučera*

Ž 87 NA HORÁCH SVATÝCH ZALOŽENÍ JEHO

Ženeva 1562

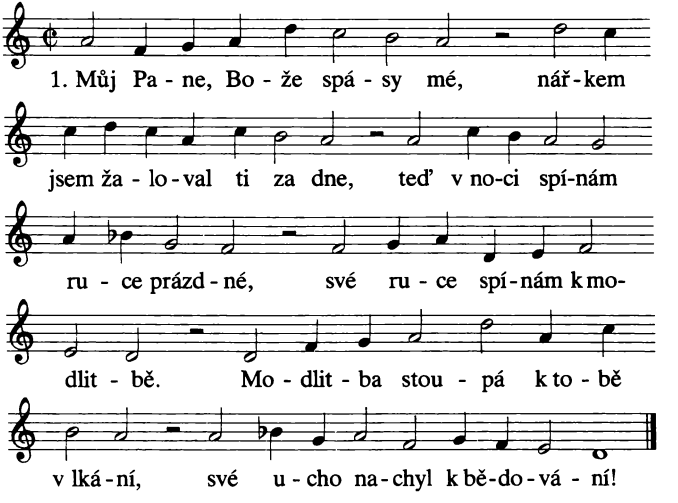
2. Předivná zvěstuje se v tobě sláva, / ty město Boží: Všech jsi hradiště! / Sem, Boha aby znal i napříště, / v bázni se Bábel, Rahab na pouť dává,

3. Týr i Chús, Palestina – jmen těch hrozen; / východ jde, západ, sever jde i jih. / Zbožně jdou ze zemí tak dalekých / vstříc vyznat Pánu: „Tam jsem znovuzrozen!“

4. Dobrou zvěst o Siónu všichni slyší: / „Muž vedle muže v něm se narodil!“, / každý má v Bohu na Siónu díl, / svůj základ on zde upevnil, Nejvyšší.

5. Pán spočte při soupisu lidu množství, / k jménu si vpíše: „Ten tam zrozen je!“ / Chór i sbor tanců tobě zapěje: / „Zřídlem jsi všech!“ Tak vzývají tvé božství. *V. Kučera*

Ženeva 1562

2. Má duše syta útrapou, / můj život přiblížil se k Prázdni, / tam, kde jen úzkost v hlasu zazní. / Tvář těch teď mám, co do jam jdou, / tam, kde je tma, ač den je bílý. / Jsem, jak bych žádné neměl síly.

3. Můj tábor mezi mrtvými. / Jsem propuštěn jen k umírání, / pro hrob. Jak v bitvě, když tě zraní. / Mávnou jen rukou, nezmíní. / Spustils mne dolů, mezi stíny / do temnoty a do hlubiny.

4. Napřel se na mne hněvu žár, / tvé přívaly mne pokořily. / Vzdálils mne známých, a mně milým / jsem nečistý, jak v blátě

cár. / Tvář pro ně zlou mám, všem ohavnou. / Jsem vězněm. Nevím, jak vyváznout.

5. Mé oko plné zoufání / pro zbědovanost zchřadlo, Pane; / vzývaly celý den dvě dlaně / jen tebe rozprostíráním. / Chceš při mrtvých snad divem právě / přízraky vzbudit k své oslavě?

6. Kdo ohlašuje při hrobích, / tam dole až, kde nikdo nikde, / tvou věrnost srdce, milosti tvé? / Kdo, Pane, kdo to vypoví? / Zda známa tam, kde propastná noc, / je spravedlnost, divů tvých moc?

7. Já volal jsem tě k svítání, / má jitřní prosba předchází tě. / Však nejdu k jitru jako vítěz, / tvůj hněv mne zpátky zahání. / Proč, Pane, ty mne zavrhuješ, / proč přede mnou tvář zahaluješ?

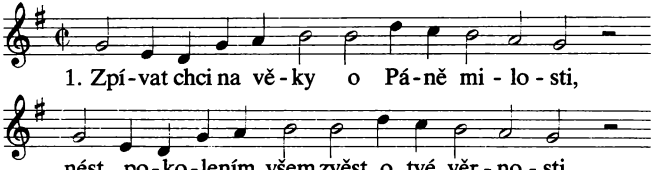
8. Já nebohý, již v mladosti / zasvěcen žalné smrti jámě, / jsem nesl hrůzy tak bezradně, / tvé děsy, Pane, s hořkostí. / Všechna ta hrůzná rozjitření / mne vehnala až k odmlčení,
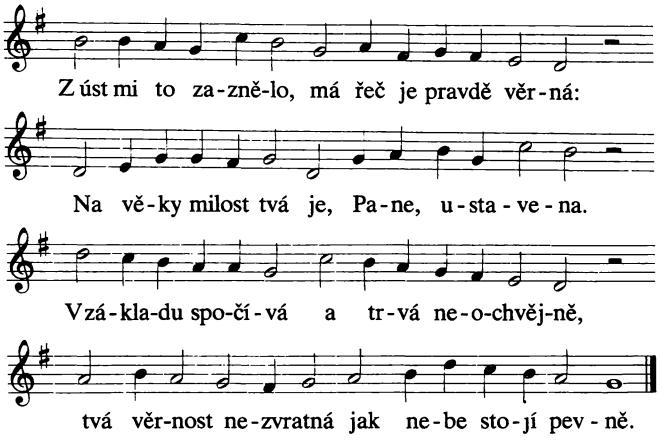
9. zalila mne jak spousty vod, / po celý den, a semkla kruhem. / Loučím se s láskou, s milým druhem. / A voda stoupá, stoupá proud! / Vzdálils mne všech, vím, tak jako ty. / Důvěru šeptám do temnoty.

V. Kučera

Ž 89 ZPÍVAT CHCI NA VĚKY O PÁNĚ MILOSTI

Ženeva 1562

2. Smlouvu jsem uzavřel se svým vyvoleným, / přísahal Milému, je služebníkem mým: / Na věky upevním tvé símě, vzešlé v lůnu, / též v pokoleních všech dám stálost tvému trůnu. / Slyš, Pane, nebem zní tvých divů velebení, / sbor svatých vyznává tvou věrnost v shromáždění.

3. Kdo v oblaku by chtěl být Pánu podoben, / ze synů božských kdo a které z božských jmen? / Bůh v radě svatých sám je obáván a všemi, / je velký, hrozný Pán nad nebesy i zemí. / Ó Bože zástupů, kdo jako ty je Pánem? / Věrnost tě obmyká, kruh pevný jako kámen!

4. Vládcem jsi příbojů a vodstva proudění, / vln vzdutých tišíš hřmot i moře bouření. / Tys potřel stvůru zlou, tvou rukou Rahab padá, / tvé rámě smýklo jím! Kde nepřátel je rada? / V tvé ruce nebesa, tvá též je plnost země, / tys vesmír založil a všecko držíš pevně.

5. Tvůrcem jsi severu i jižní dálavy, / z Tábora, z Hermonu zní hlahol jásavý: / Tvá paže udatná, tvá ruka plná síly, / před

mocnou pravicí v úctě se všecko chýlí. / Právo a spravedlnost jsou trůnu tvého sloupy, / však věrnost, milost tvá ať na trůn s tebou vstoupí.

6. Lid blahoslavený, jenž jásavý hold zná, / ve světle tváře tvé před tebou chodívá! / V tvém jménu celý den plesají v hlaholení, / pro spravedlnost tvou jsou vzhůru pozdviženi. / Tys chloubou síly sám, klenotem lidu svému, / v tvé přízni daří se též rohu zdviženému.

7. Hospodinův je štít, jímž chrániti nás dal, / náleží Svatému, náš vyvolený Král. / Štít Páně nad námi, my pod ochranou jeho, / Bůh všem je záštitou udělu pokojného. / Dávno to zjevil sám svým zbožným ve vidění, / zřít měli jasně cíl královských zaslíbení:

8. »Svou pomoc složil jsem v udatnost chrabrého, / z lidu ho povýšil za vyvoleného; / Davida našel jsem, své služebníka síly, / svátostným olejem byl pomazán můj Milý. / S ním bude ruka má, tak pevná, jak vždy byla, / by ramenem ho mým k odvaze posilnila.

9. V léčku ho nelapí lstí podlý nepřítel / a neponíží ten, kdo ponížit by chtěl. / Před tváří jeho sám já srazím nevraživce, / všem nenávistným dám v závisti zhynout, v bitce. / Má věrnost bude s ním, též mé milosrdenství, / roh jeho zdvihnu výš v svém jménu nad svěřenstvím.

10. Na moře položím moc ruky synovské, / pod pravici mu dám i řeky královské. / V své moci vyzná mne, „Můj Otec ty jsi!“, vděčně, / „Bůh můj a skála má, má spása dnes i věčně!“ / Svým prvorozeným mít chci ho mezi králi, / nad těmi nejvyšším, kdo mocnými se stali.

11. Své milosrdenství na věky ochráním / pro Syna milého, je vyvoleným mým. / Má smlouva jako hrad, i v podhradí je pevná, / v té smlouvě stojím tak, že je až za smrt věrná. / Na

věky dosadím královské jeho syny, / trůn jeho potrvá i s věky nebeskými.

12. Jestli však opustí mou smlouvu synové / a nebudou-li žít dle práva králové, / též jestli znesvětí má pravidla a řády / a nebudou-li dbát na přikázání pravdy, / já ztrestám prutem svým té nepravosti činy / a ranou navštívím zlé nositele viny.

13. Svou ale milost brát od něho nemíním, / má věrnost je jak hrad, stálost mu osvědčím; / smlouvu svou zachovám, ať není poskvrněna: / Co vyšlo z věrných rtů, je přísaha, ne změna. / A co jsem přísahal, to držím ve svatosti. / Což mohu Králi lhát úskokem o věrnosti?

14. Rod krále Davida se vždycky obnoví, / tak jako nový den pod klenbou oblohy. / Trůn jeho blyštivý jak slunce před mou tváří, / jak měsíc třpytivý, když svitem věčně září! / Je svědek věrný ten – a pravdivý svou řečí, / kdo z nebes oblačných, sám nad oblaky, svědčí.«

15. Tys však ho opustil jak zavrženého, / hněv vylil prchlivě na Pomazaného. / Smlouvu jsi zrušil sám a hodil sluhu svého / i s jeho korunou do prachu pozemského. / Zboural jsi jeho zdi i místa opevněná, / je všecko kolem tříšť a pevnost rozvalená.

16. Zplénili pocestní, co v plen šlo obrátit. / Zbyl k haně sousedům Král, jak by neměl štít. / I ruce soupeřů jsi zdvihl velitelsky, / ze všech stran zazněl smích, výsměšně, nepřátelsky. / Vždyť klesnout nechals meč před mečem protivníka! / Leč v boji vítězí, kdo z boje neutíká.

17. Zvrácena čistota. Tys žezlo rozlámal. / Trůn jeho na písku, tam jsi jej svrhnout dal. / Zkrátils dny mladosti, jak sen když přijde k ránu. / Nad ním jsi rozprostřel hanbu jeho i hanu. / Až dokud, Pane, chceš tvář skrývat? Ustavičně? / Má stále hořet hněv jak prudký oheň, přísně?
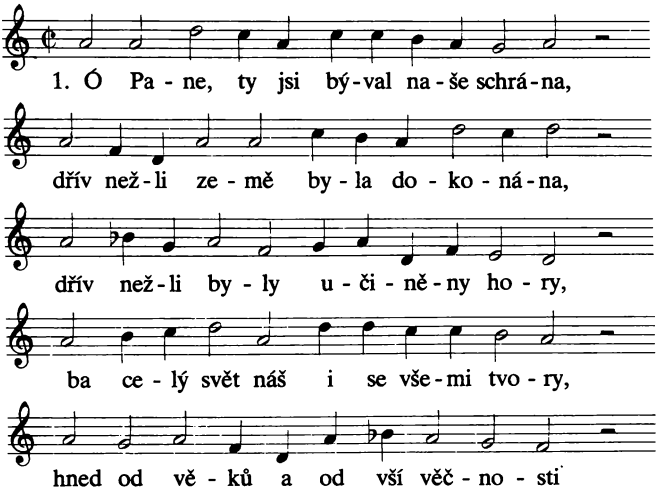
18. Na mne se rozpomeň, můj věk je jako stín. / Pro mdlobu, k šálení, byl stvořen lidský syn? / Kdo muž je statečný

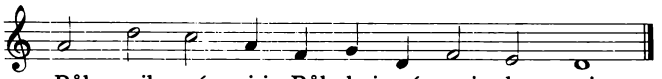
a smrti neuvidí? / Kdo život vyprostí z nicoty mrtvých lidí? / Kde milosrdenství, tvá milost, Pane, dávná? / Kde věrnost přísežná, ta v zaslíbeních daná?

19. Měj v mysli, Pane můj, všechny ty potupy: / Nesu je na hrudi za mnohé zástupy. / Nesu je, služebník, za mnohé služebníky. / Jimi tě zhaněli. A hanlivé ty křiky / tvé stopy tupily – a na tvém Pomazaném! / Pán budiž požehnán na věky v pravdě. Amen. *V. Kučera*

Ž 90 Ó PANE, TY JSI BÝVAL NAŠE SCHRÁNA

L. Bourgeois 1551

2. Když rozkážeš, pak lidský život mine, / tělo se vrací do prachu a země. / I tisíc roků před očima tvýma / jak den včerejší rychle pohasíná, / povodní život lidí odplavíš; / jak trávy květ tu vadne zrána již.

3. My hyneme od tvého hněvu, Pane, / pro hříchy naše skrytě napáchané, / tvým rozhněváním jsme tak předěšeni; / před svatou tvář svou kladeš provinění, / a hříchů našich všechny tajnosti / ty vidíš svého zraku jasností.
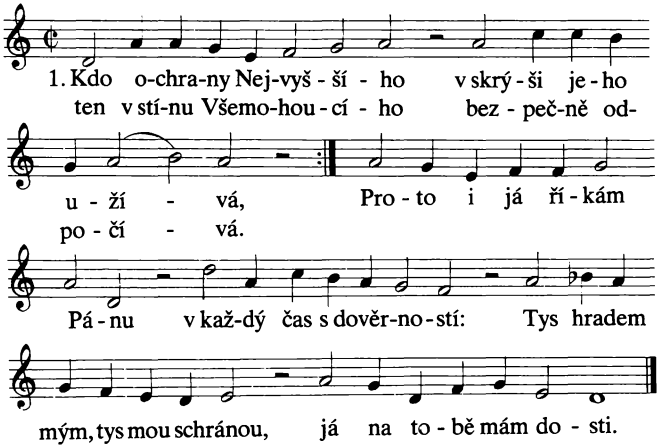
4. Jak dny naše nám rychle ubíhají, / jak myšlenky se náhle rozplývají, / to, Pane, pro tvé velké rozhněvání; / na co jsme hrdi, dojde ke skonání / a všechna naše pýcha zahyne, / jen práce, bída stále zůstane.

5. Nikdo však nedbá rozhněvání tvého / a nebojí se horlení svatého. / Ó nauč nás dny naše počítati, / ať moudře umíme si počínati. / Až dokud, Pane, ještě prodléváš, / svým hněvem na nás těžce doléháš?

6. V jitře hned nasyť nás svou laskavostí, / ať tvoje dílo ctíme s uctivostí, / tak abychom zas mohli prozpěvovat / a s veselím tvou milost oslavovat. / S námi buď přízeň tvá a laskavost / a dílo naše potvrď pro věčnost.

Podle F. Šebesty S. Radechovská

1543 / Ženeva 1551

2. On mě z osidla lstivého / lidských ošemetností / i z pokušení každého / vytrhne svou mocností; / nadto mě jistě chce ukrýt / pod brky křídla svého, / jak pavézu vždy budu mít / pravdu všech slibů jeho.

3. Proto přístrachu nočního / nebudu se už lekat / a ve dne létajícího / šípu se už obávat, / ni jaké morové rány / nečekaně hubící, / ni zhouby na všechny strany / žádného nešetřící.

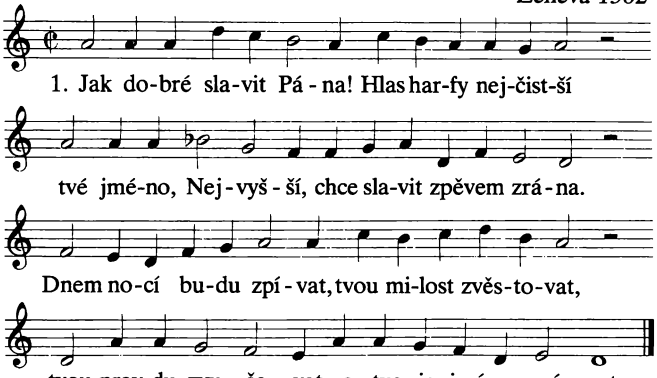
4. Kdybych po boku svém tisíc / náhle viděl poklesnout, / po pravici své stokrát víc, / mne nemá to zasáhnout: / A tu já, cele zachován, / očima svýma spatřím, / jakou může odplatu Pán / dávat bezbožným a zlým.

5. „Poněvadž Boha samého, / mé věrné útočiště, / zvolils za

ochránce svého / vždycky na každém místě, / nestihne tebe nic zlého, / ani se nepřiblíží / pád žádný ke stánku tvému / a nic ti neublíží.

6. On andělům přikáže svým, / aby tě ostříhali / a chránili před pádem zlým, / na rukou nosívali. / Ty lva i hada pošlapeš; / já, Bůh, tě vždy vyslyším, / vysvobodím ze soužení, / oslavím a vyvýším.“ *J. Strejc / S. Radechovská*

Ženeva 1562

2. Když o tvých skutcích zpívám, / v nich potěšení mám, / tvou slávu poznávám, / na dílo tvé se dívám. / Kdo myšlení tvé chápe / a v hloubku proniká? / V kom bázeň nevzniká / a bláhově netápe?

3. Jsou mnozí bezbožníci, / co tebe neznají, / bez tebe vzrů-

stají / zákona přestupníci. / Tvá moc však, Hospodine, / je všecky rozptýlí, / tvůj soud se nemýlí / a nepřítel tvůj zhyne.

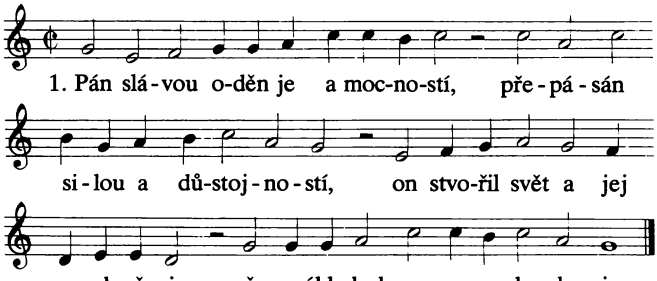
4. Mne ale pozdvihuješ / a zkrápíš olejem, / tak v milování svém / tu milost naplňuješ: / že mne před zlými chráníš, / kdo na mne číhali, / těm, kdo se zdvihali, / že v jejich pýše bráníš.

5. Spravedliví zde tvoji / jak palma pokvetou, / jak cedry pevni jsou, / v tvém domě věrně stojí. / I v stáří ještě mají / květ, sílu, ovoce, / z nich každý hlásat chce, / že svatost Pána znají.

S. Radechovská

Ž 93 PÁN SLÁVOU ODĚN JE A MOCNOSTÍ

Ženeva 1562

2. Trůn svůj on stálý bez proměnnosti / mocně sám utvrdil od věčnosti, / ač přívaly svůj hlomoz zvýšily / a vlny příboje se třištily.

3. Ať se i moře vzteká a bouří, / až k nebi svými vlnami kouří, / Pán silnější je nad zvuk vod mnohých, / silnější nad příboje vln mořských.
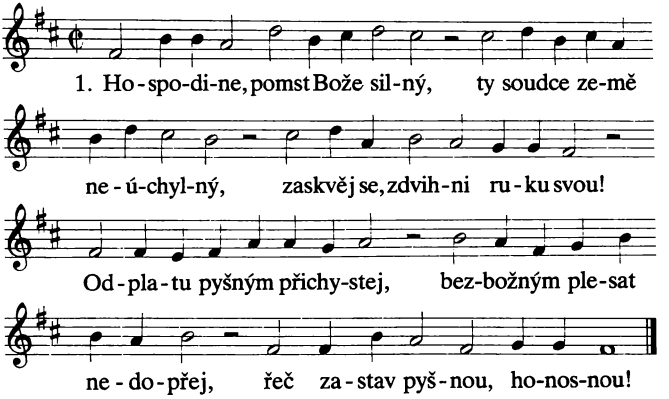
4. Tvá jsou, ó Pane, svědectví pevná, / tvá sláva a všechna

tvá moc divná, / ji slovem svým a skutky mocnými / osvědčuješ před syny lidskými.

5. Nižádné tedy světa bouření / tvou slávu nezruší a nezmění / a domu tvému svatost nevezme: / to obojí na věky zůstane. *J. Strejc / S. Radechovská*

HOSPODINE, POMST BOŽE SILNÝ Ž 94

Ženeva 1562

2. Až dokud, Pane, tvůj lid tlačí, / tvé soužení dědictví až k pláči? / Sirotky, vdovy zhubit chtí, / jak Hospodin by nehleděl, / Bůh Jákobův snad nevěděl, / tak mluví ve svém bláznovství.

3. Jenž ucho dal nám, neslyší-li? / Jenž oko stvořil, nevidí-li? / On učí lidi umění, / národům meze klásti zná, / pych ztrestá, ví, jak nicotná / jsou všecka lidská myšlení.

4. Kdo, Bože, ve tvém je cvičení, / tvým Zákonem je vyučený, / toť člověk blahoslavený: / mír mu před časy zlými dáš, / lid, dědictví své, nenecháš, / jej neopustíš po vše dny.

5. Až k spravednosti soud se vrátí, / upřímní za ním budou státi. / Kdo by se o mne zasadil? / Jen Hospodin! Již duše mdlá / byla by zmlkla bezmála, / však on se za mne postavil.
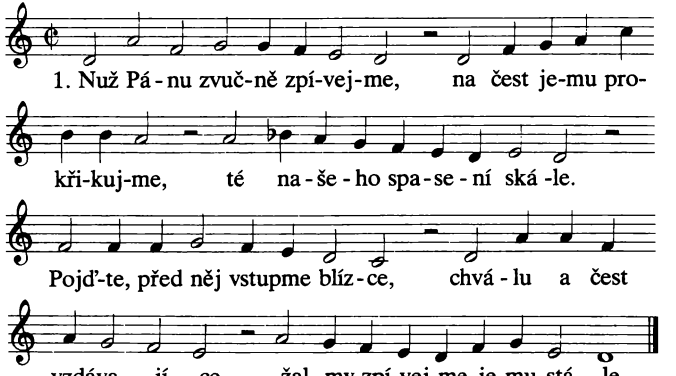
6. Když noha klesla, i mé rámě, / tvá milost, Bože, držela mě. / O tom jsem v nitru přemýšlel, / tvých potěšení posila / mou duši obveselila; / dav převrácených v prázdno hřměl.

7. Hospodin hradem vysokým je, / Bůh, útočištná skála při mně. / On v nic obrátí nepravost, / zlé zlobou jejich zahladí. / Hospodin, Bůh náš, nahradí / ztrát hořkost pro svou laskavost.

S. Verner

Ž 95 NUŽ PÁNU ZVUČNĚ ZPÍVEJME

Ženeva 1542 / 43

2. Vždyť Bůh náš je Bůh největší, / nad všechny bohy mocnější, / nade vším slavně panující, / všechny zemské hlubokosti, / též i všech hor vysokosti / v svých rukou mocných zdržující.

3. Též nad mořem on panuje, / on stvořil je, udržuje, / i zemi, dílo to rukou svých. / Pojďme, před ním se sklánějme, / že Stvořitel je, vyznejme, / ctěme ho v službách jemu vzácných.
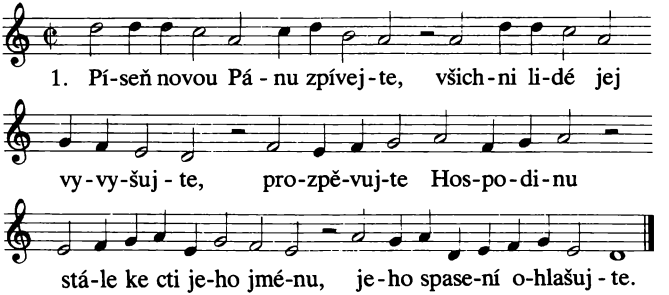
4. On Bůh je náš, my jsme jeho / stádce lidu zvoleného, / on pase nás vždy bez přestání. / A proto nezatvrzujte / svá srdce, když ho slýcháte, / laskavé jeho zavolání.

5. To otcové činívali, / že slyšet jeho nechtěli / a měli srdce zatvrzelé. / Zato do odpočinutí / Bůh nedovolil jim vjíti; / to přisáhl a splnil cele.

J. Strejc / S. Radechovská

PÍSEŇ NOVOU PÁNU ZPÍVEJTE Ž 96

Ženeva 1562

2. Slávu tak jeho vyvyšujte, / jeho divy všechněm zvěstujte, / neb on je sám Bůh největší, / slávy a cti nejhodnější, / nad bohy všechny se ho bojte.

3. Národy země modly mají, / klaní se jim, je uctívají. / Svou mocí Pán nebe stvořil, / slávu, důstojnost rozšířil, / že stánek jeho naplňují.

4. V chrámu se jeho moc i sláva / všem věrným vždycky poznat dává; / proto lidé všichni pojďte, / chválu a čest Bohu vzdejte, / vždyť on vás k sobě povolává.

5. Příslušnou Pánu čest vzdávejte, / jménu jeho ji přinášejte, / každý s sebou své oběti / vezmi, které on chce míti, / do jeho síní přicházejte.
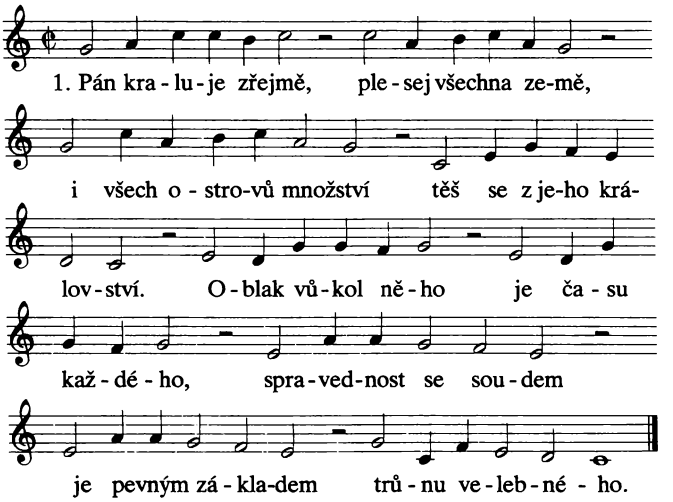
6. Tu před ním v okrase svatosti / sklánějte se s plnou vážností, / v bázni jeho všichni stůjte, / kdekoli kteří bydlíte, / na všeho světa širokosti.

7. Pohanům služte ku poznání, / Páně že věčné kralování, / že on chce svět upevniti, / jej spravedlivě souditi / v pravdě své bez uchylování.

8. Nebesa plesejte radostí, / i země též buď v hotovosti; / zvuk veselý moře vydej, / pole, i co na něm, plesej; / vše zpívej Pánu s uctivostí.

9. Pán se již bere bez meškání / svých rozsudků k vyhlašování, / všechen svět bude souditi, / všem národům chce zjeviti / svou pravdu a své smilování. *J. Strejc / S. Radechovská*

Ženeva 1562

2. Oheň před ním chodí, / v prach všechny přivodí / jemu odporující, / bezbožnosti pášící. / Blesk od trůnu jeho / kraje světa všeho / prudce osvěcuje, / což svět jak spatřuje, / děsí se hned toho.

3. Před Boží svatostí / jako vosk horkostí / hory se rozplynuly, / Pána jak jen spatřily. / O spravedlnosti / nebesa v hojnosti / všechněm vypravují; / tvou slávu spatřují / lidé s uctivostí.

4. Buďte zahanbeni / pro model vzývání. / Hříchu se dopouštíte, / když obraz jejich ctíte. / Raději spěchejte, / před

Pánem klekejte / i vy též, bohové, / ať Sión cti nové / dojde a zas vzkvete.
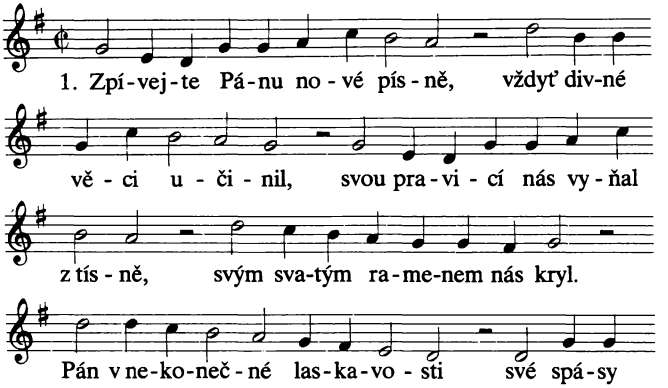
5. Spolu zaplesaly, / když Pána slyšely / i všechny dcery judské; / spatřily soudy božské. / I vy ho milujte! / V nenávisti mějte / všechno zlé, každý hřích; / Pán z ruky bezbožných / svůj lid vytrhuje.
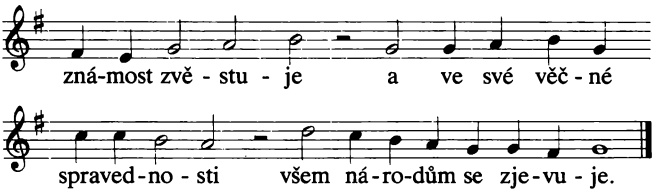
6. Páně světlo vzchází / a radost provází / ty srdce upřímného, / kdo se vždy těší z něho. / V něm i v čas těžkosti / všichni v upřímnosti / radost prožívají, / naň vždy pamatují / v pravé uctivosti.

J. Strejc / S. Radechovská

Ž 98 ZPÍVEJTE PÁNU NOVÉ PÍSNĚ

1543 / Ženeva 1551

2. Pán na svou milost pamatuje, / nám kdysi hojně slíbenou, / a pravdu svou vždy naplňuje, / tu Izraeli zjevenou. / Hle, jak náš Bůh nás věrně řídí / svým slovem času každého, / tak všecky kraje světa vidí / spasení Boha našeho.
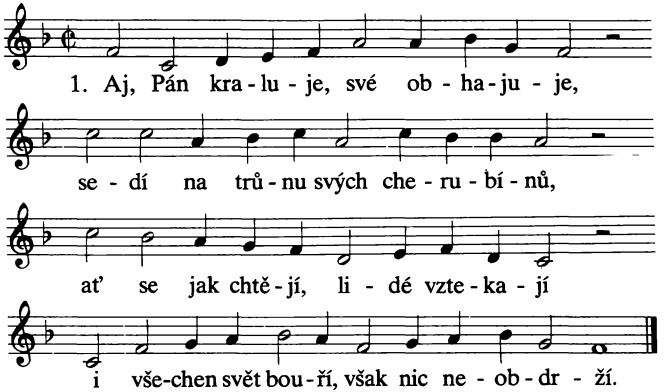
3. Kdo bydlíte na zemi celé, / hlas Pánu ke cti vydejte, / a přineste mu díky vřelé / i žalmy jemu zpívejte. / Nuž slavte Pána v plesu stálém / citarou, harfou, troubami, / před Hospodinem, slavným Králem, / hlas vydávejte s chvalami.

4. Zvuč, moře i se všemi tvory, / a lidé země zpívejte. / Též i vy prozpěvujte, hory, / a všecky řeky plesejte. / Před Pánem zvučte, neboť přijde, / by soudil svět v spravednosti, / svou pravdu zemi zjevit vyjde / a lidem soudy v svatosti.

F. Šebesta / S. Radechovská

Z 99 AJ, PÁN KRALUJE, SVÉ OBHAJUJE

Ženeva 1562

2. Král náš největší / a nejmocnější / nad všechny lidi, / jak každý vidí, / je na Siónu; / čest jeho jménu / a jeho svatosti / dejte s uctivostí.

3. Krále našeho, / ač tak slavného, / je všechno panství, / ne však tyranství, / ale upřímnost, / soud a spravedlnost; / v Božím lidu toho / příklad zjevný všeho.

4. Boha našeho / ctěte samého. / Před jeho trůnem / Mojžíš s Áronem, / také Samuel / Bohu se klaněl; / když k němu volali, / vyslyšeni byli.

5. Z sloupu divného / oblaku svého, / jenž v povětří stál, / k otcům mluvíval, / když smlouvy jeho / času každého / i ustanovení / dbáti byli pilni.
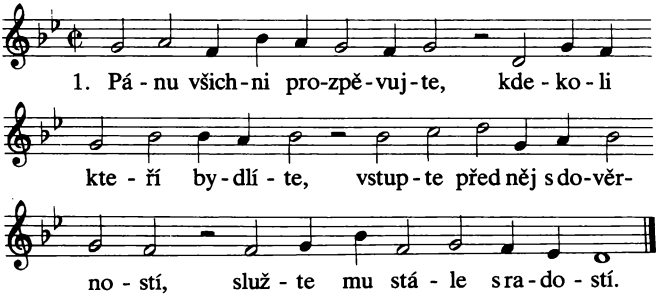
6. Tys je, Bože náš, / v každé nouze čas, / slýchal laskavě, /

nes' dobrotivě, / ač jsi přísnosti / pro jejich zlosti / k mnohým dokazoval, / ze světa shlazoval.

7. Proto samého / Boha našeho / slavně zvyšujte, / před ním klekejte, / na hoře jeho / trůnu svatého! / Neb Král tento a Pán / je nejsvětější sám. *J. Strejc / S. Radechovská*

PÁNU VŠICHNI PROZPĚVUJTE Ž 100

L. Bourgeois 1551

2. Vězte, že on je sám Bůh náš, / ne my sebe, on stvořil nás; / lidu jeho zvoleného / ovce jsme na pastvách jeho.

3. Když o tom rozvažujete, / do jeho bran vždy vcházejte, / v chrámě oslavujte jeho, / jej k sobě tak laskavého.
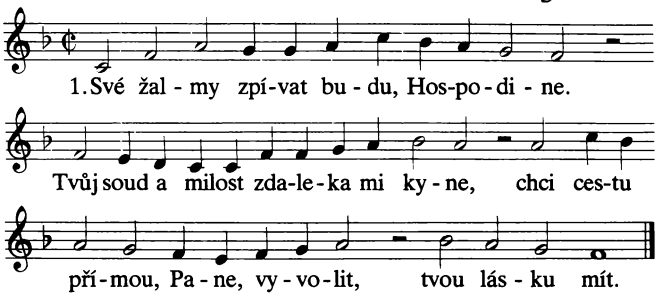
4. Chválu s srdečnou vděčností / vzdejte jeho velebnosti, / jeho jméno vyvyšujte, / chvalte, ctěte, vyznávejte,

5. neboť dobroty je plný, / od věků v ní neproměnný, / tak i pravda věčná jeho / nikdy nezklame žádného.

J Strejc / S. Radechovská

Ž 101 SVÉ ŽALMY ZPÍVAT BUDU, HOSPODINE

L. Bourgeois 1551

2. Chci, Pane, v upřímnosti srdce svého / žít uvnitř rodiny a domu tvého. / Své oči upřít nechci na nic zlé / a hanebné.

3. Já hříšných činy nenávidím cele, / jich násilí chci varovat se bděle. / Je zloba jejich, myšlení to zlé / mně odporné.

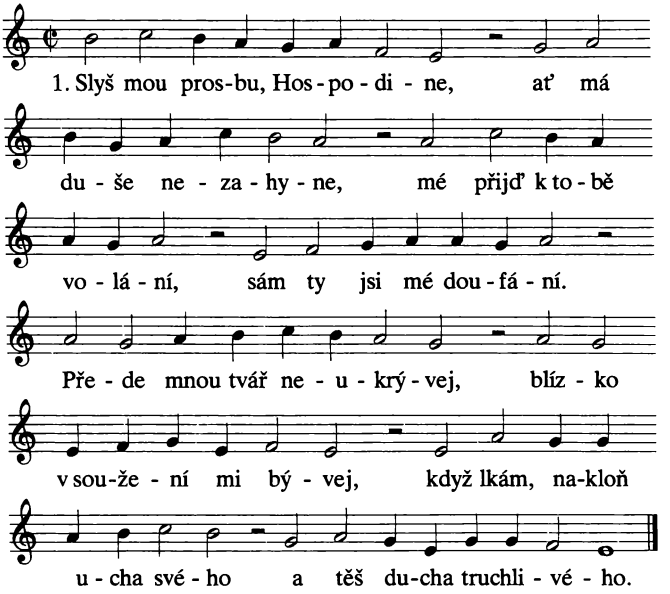
4. V mém domě nesmí nikdo z lhářů bydlit, / v něm nikdy nesmí slova lživá sídlit. / Jen věrní tvoji bez té falše jsou, / k tvé službě jdou.

5. V tvém městě nebudou pak přestupníci, / v něm usadí se pravdy milovníci / a věrní v službě s upřímností svou / pod mocí tvou.

S. Radechovská

SLYŠ MOU PROSBU, HOSPODINE Ž 102

Ženeva 1562

2. Hle, jak mizí dnové moji, / jak mé kosti v ohni stojí, / jak mé srdce uvadlo / a jak lkáním vyprahlo. / Tělo mé je vysušené, / zprahlé je a zubožené, / bývám jak pták osamělý, / bdím dnem nocí po čas celý.

3. Tak jsem mnohým vydán bídám, / že jak popel chléb svůj jídám, / a slz mnoho připojí / vždy se k mému nápoji. /

Pane, pro tvé rozhněvání, / nemám pokoje ni stání. / Tys mne zdvihl, pak mnou hodil, / den můj jako stín se sklonil.

4. Ty však, který trůníš věčně, / sám se smiluj nekonečně; / v pravý čas se k nám skloníš, / Sión zase postavíš. / Také ti, kdo tobě slouží, / slávu jeho vidět touží, / budou tebou oblaženi, / čas až přijde ohlášený.
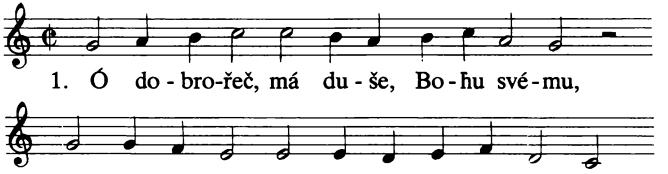
5. To pak budiž znamenáno / a všem rodům předčítáno, / že Pán spasení nám dal, / lásku svou prokazoval, / na nás že on shlédl v slávě, / neodstrčil pohrdavě, / že on volat vězně slyšel, / pouta smrti zlomit přišel.
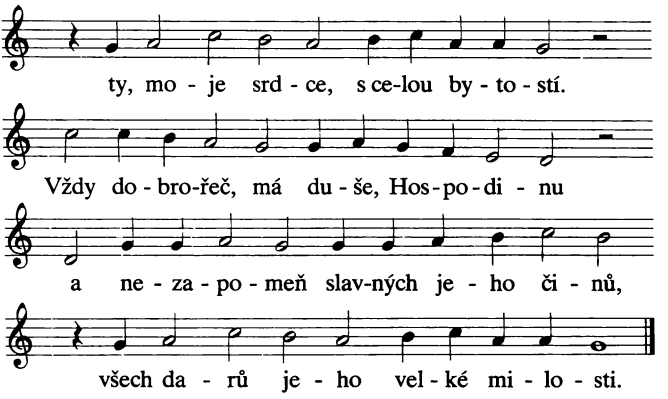
6. Na Siónu Páně jméno / má být v každé době ctěno, / Jeruzaléme, ty pěj, / chválu srdce jemu vzdej. / Všechny národy a říše / ze své sestupují výše, / by se Pánu v službu dali, / milost jeho zvěstovali.

7. Tys však oslabil mou sílu, / dnů mých ukrátil jsi míru. / Skloň se ke mně v lásce své, / tvé dny jsou nekonečné. / Dříve než jsi zem založil, / dříve než jsi nebe stvořil, / tentýž zůstáváš, ó Pane, / a tvá láska nepřestane. *Podle F. Šebesty S. Radechovská*

Ž 103 Ó DOBROŘEČ, MÁ DUŠE, BOHU SVÉMU

Štrasburk 1539 / 1543

2. Chval Pána, který ze své laskavosti / odpouští tobě všechny nepravosti / a uzdravuje tvoje nemoci. / Od zahynutí tě vysvobozuje / a smilováním tebe korunuje / i v každé mdlobě chce ti pomoci.

3. Slav Pána, který v štědrosti tvá ústa / vším dobrým sytí, takže povždy vzrůstá / tvá síla jako mladé orlice. / Pán činí stále, co je spravedlivé, / svým soudem chrání mdlé a úzkostlivé / a ujímá se chudých nejvíce.

4. Své cesty ukázal on Mojžíšovi / a mocné skutky své Izraelovi. / Bůh milostivý je a laskavý. / On vždy je hotov odpuštění dávat / a ve své lásce věrné neustávat, / všem milosti své hojnost připraví.

5. Ač vysoko jsou nebesa nad zemí, / však milost jeho vyšší je nad těmi, / kdo ctí ho věrně, kdo ho milují. / Jak daleko je z východu na západ, / tak vzdálil od nás hřích a každý náš pád, / i přestoupení naše vzdaluje.

6. Nad dětmi jak se otec slitovává, / tak Hospodin své slito-

vání dává / všem, kdo jsou jemu v bázni oddáni. / On naše nitro poznal dokonale / a v paměti své chová neustále, / že prach jsme, krátké naše trvání.

7. Hle, podobny jsou dny člověka trávě / a jako polní květy ve své slávě; / jak na ně silný vítr povane, / hned navrátí se v prach a porušení; / však tvoje láska k nám se nepromění / a navždy s námi, Pane, zůstane.

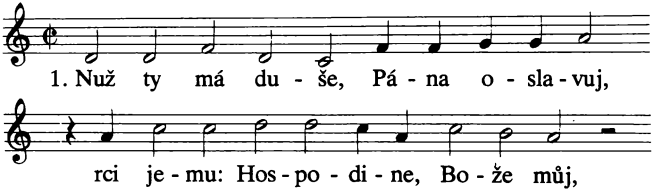
8. Nad těmi věčně milost Páně stojí, / kdo srdcem svým se Hospodina bojí. / Svým soudem chrání syny synů těch, / kdo smlouvu jeho věrně zachovají, / v své mysli jeho přikázání mají, / by činili je na svých cestách všech.
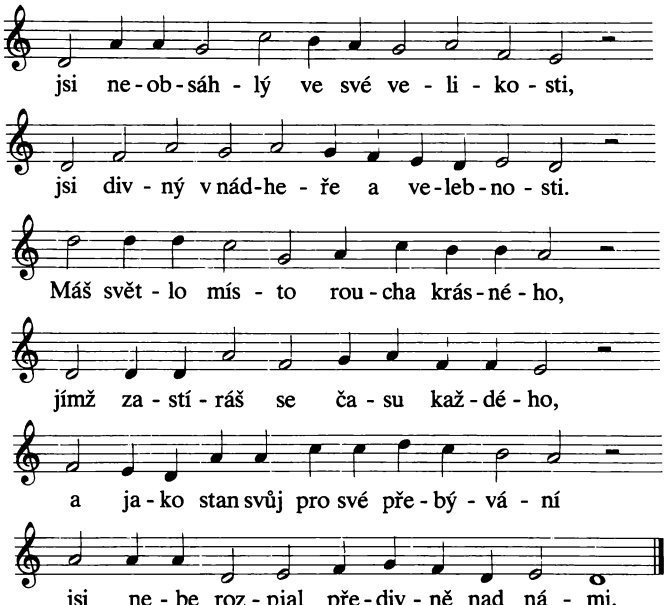
9. Pán utvrdil trůn pro své panování / a nad vším vládne jeho kralování. / Čest vzdejte jemu, jeho andělé, / mocní vy v síle, času když každého / spěcháte splnit rozkázání jeho, / jste hlasu jeho poslušni cele.

10. Nuž dobrořečte Pánu, zástupové, / vy služebníci smlouvy jeho nové, / kdo vůli jeho věrně činíte. / Vy, skutky jeho, dobrořečte jemu / a vzdejte chválu Panovníku svému. / Má duše, vzdej mu chvály hlasité. *Podle F. Šebesty S. Radechovská*

Ž 104 NUŽ TY MÁ DUŠE, PÁNA OSLAVUJ

Ženeva 1542 / 43

2. Paláce své si kleneš na vodách / a zastírá tě oblak po stranách, / když na perutích větru přicházíváš / a jako posly ducha, oheň míváš. / Tvé slovo celou upevnilo zem, / takže se nehne na základu svém, / jak roucho propasti ji odívaly / a vody mnohé nad horami stály.

3. Však pro velké tvé, Pane, volání / se vody rozběhly v svém povstání, / před hřmotem tvého hromu pospíšily / na místo své, kde se pak utišily. / Tu vystoupily hory vysoké, / tam udolí se níží široké, / vše příslušné své místo zaujalo, / jež mu tvé slovo k přebývání dalo.

4. Tys jim položil meze k bydlení, / jež nepřestoupí ve svém toužení; / zná zduté moře tebe, Pána svého, / nevrací se a rozkazu dbá tvého. / V své dobrotě, ó Bože veliký, / vypouštíš přes údolí potoky, / by mezi horami se rozlévaly / a svými vodami vše svlažovaly.

5. Ty déšť úrodný zemi daruješ / a z výsostí svých hory svlažuješ, / by dobrotu tvou země osvědčila / a ovocem tvých činů se sytila. / Tak naplňuješ srdce radostí, / když pokrm, nápoj dáváš v štědrosti, / ty vyvádíš ze země hojnost chleba / a štědře dáváš, čeho je nám třeba.

6. Tys, Hospodine, měsíc učinil, / tak časy služeb svých jsi oddělil; / chceš, aby slunce samo západ znalo / a v jistém času běh svůj dokonalo. / Tu všechna dravá zvěř za pokrm má, / co ruka dobrá tvá jim vyhledá. / Když vzejde slunce, svoje tváře zjeví, / pak do svých doupat zas se navracejí.

7. A ze spánku když člověk procítí, / jde k práci, sotva slunce zasvítí, / a počínaje od ranního šera / setrvá při díle až do večera. / Jak veliké tvé, Pane, skutky jsou, / jak mnohé, co zjevují slávu tvou! / Jak jsou tvá díla moudře učiněna! / Tvým bohatstvím je země naplněna.

8. I to moře velké a prostranné / nám hlásá Pánem divy konané. / Tam havěti je počet neobsáhlý, / jsou tam tvorové velicí i malí, / v něm velryb, jejž jsi stvořil, pohrává, / a svědectví tvé moci vydává. / Tu mnohé bárky zboží převážejí / a k přístavu pod ochranu tvou spějí.

9. Vše, co Stvořitelem tě vyznává, / to všechno na tebe jen čekává / a k tobě toužebně svým volá hlasem, / chce, abys dával pokrm jim svým časem. / A když jim dáváš, vděčně sbírají, / vším dobrým nasyceni bývají. / Ty přece potřeby svých tvorů sám znáš, / vše dáváš jim, svou ruku jim otvíráš.

10. Když ty, Pane, někdy skryješ tvář svou, / hned lekají se, předěšeni jsou; / když odnímáš jim ducha, pomíjejí, / v prach,

z něhož vzati jsou, se navracejí. / Však vysíláš-li ducha života, / zas stvoří je tvá věčná dobrota. / Tak obnovuješ stále tvář vší země / a svému lidu tvoříš nové plémě.

11. Bohu buď sláva, čest i velebnost / po všechny časy až i na věčnost. / Pána vděčně slav okruh světa celý, / ať on sám v skutcích svých se rozveselí. / Když na zem pohlédne Pán v hněvu svém, / tu hned se chvěje v strachu velikém. / Když hor se dotkne, ihned všechny hoří / a hned se třesou, ihned se z nich kouří.

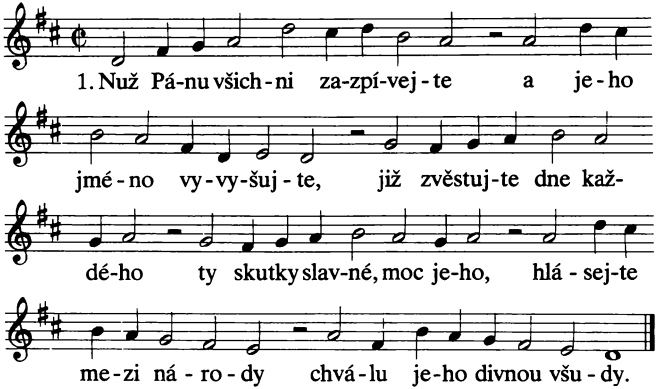
12. Pánu zpívat já budu s radostí / zde, dokud živ jsem, v této časnosti, / a svému Bohu, dokud život dává, / chci žalmy zpívat, on má bude sláva. / Já v Hospodinu svém se veselím. / Kéž není země dána hříšným, zlým. / Ty dobrořeč, má duše, Bohu svému, / buď halelujah, věčná sláva jemu.

Podle F. Šebesty S. Radechovská

NUŽ PÁNU VŠICHNI ZAZPÍVEJTE

Ž 105

Ženeva 1562

2. Ke cti mu žalmy prozpěvujte, / o jeho skutcích rozmlouvejte, / vězte, že je sláva vaše / jméno jeho v každém čase, / v něm tedy se potěšujte, / kdokoli po něm se ptáte.

3. Hledejte Pána, jeho sílu, / a hleďte stále k jeho dílu, / vždy vzpomínejte na divy, / jež činil vám Bůh pravdivý, / na soudy jeho úst dbejte, / zázraky jeho hlásejte.

4. Vy, kdo jste vyšli z rodu jeho, / lid z Abrahama mu věrného, / vy z Jákobovy rodiny / se rozpomeňte na činy, / jež Bůh, své smlouvy pamětliv, / konal tak, aby lid byl živ.

5. Pán pravil: „Kananejskou zemi / dám tobě i s poklady všemi / v tvé dědictví za věčný díl", / ač jich jen malý počet byl / a bydlili ti nemnozí / v své zemi jako příchozí.

6. Však za ochránce Pána měli, / když z lidu k lidu přecházeli, / Pán je vždy mocně zastával / i krále pro ně trestával, / jim nikdo nesměl ublížit / a Boží péče je zbavit.

7. Hle, jak jsou divné cesty Páně, / jak všechno slouží nám k ochraně. / Za sluhu prodán Josef byl, / v Egyptě Pán jej oslavil, / by Izrael vší bídy prost, / byl zachráněn co jeho host.

8. Pak povolal Mojžíše svého, / s Áronem svědka zvoleného, / by skrze mnohá znamení / vyvedl lid svůj z vězení, / na Egypt rány dolehly / a těžce Egypt potřely.
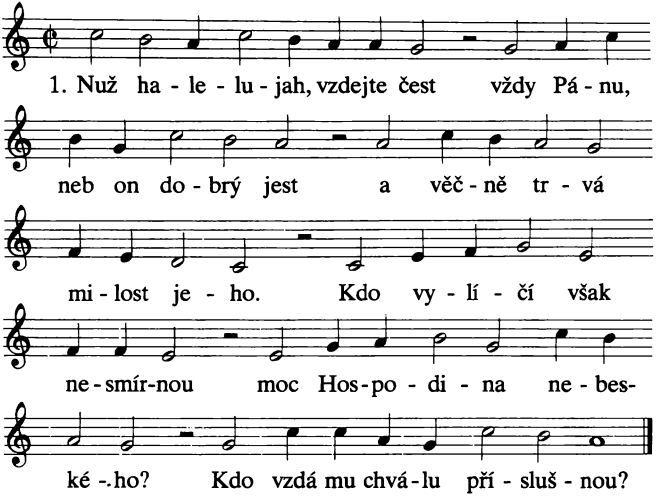
9. Pán ve svém věrném pečování / dal lidu oblak k zastírání, / svým ohněm noc jim osvítil / a chlebem z nebes nasytil, / svým slovem otevřel skálu, / z níž tekly vody v přívalu.

10. Tak vodí k slávě neskončené / Pán v radosti své vyvolené, / je na všech cestách předchází / a milostí je provází, / by každý jeho zákon znal, / jej miloval a zachoval.

Sloky 1–2 podle J. Strejce, ostatní podle F. Šebesty S. Radechovská

NUŽ HALELUJAH, VZDEJTE ČEST Ž 106

Ženeva 1562

2. Je blaze těm, kdo bedlivě / a dle tvých soudů pravdivě / tu spravedlivě žijí stále. / Máš zalíbení v lidu svém, / též na mne pamatuj i dále / při spasení svém velikém.

3. Dej lásky své mi dojíti / a v dobrých věcí užití / se těšit s rodem vyvolených. / Však my jsme všichni zhřešili, / žádostmi svými svévolnými / jsme s otci svými zbloudili.

4. V Egyptě naši otcové, / k nimž přišli tvoji poslové, / tvé divné skutky nepoznali, / když množství velké milosti / v své mysli více nechovali, / jen reptali v své vzpurnosti.

5. Pán pro své jméno pomoc dal, / moc jeho aby každý znal, / i to zlé moře vyschlo cele. / Tu lid svým Bohem vykou-

pen, / pak po propasti přešel směle / a nepřítel byl zahuben.

6. Však Pána, jenž se zjevoval, / lid v paměti své nechoval, / na radu jeho nečekali. / Vždy zajati svou žádostí / na poušti Pána nepřestali / svou pokoušeti hříšností.

7. Pán dával, co jen žádali, / však jeho hněv též poznali / a potrestána vzpoura byla. / Když proti vůdcům reptali, / tu země ústa otevřela / a plameny je spálily.

8. Když pod Orébem vzdávali / čest modle, kterou slévali, / a uctívali tele zlaté, / Bůh chtěl je trestat v přísnosti; / však Mojžíš ve své prosbě svaté / naklonil Pána k milosti.

9. V zem žádanou jít nechtěli, / důvěru v Boha neměli, / zpět do Egypta chtěli zlého. / A proto Pán jim přísahal, / že rozptýlí je z hněvu svého, / by nikdo je už nesehnal.

10. Vždy znovu modly mívali, / modlářstvím Boha hněvali, / pak musel Bůh je trestat znovu. / Při vodách sváru reptali, / až Mojžíš slovo zvolal v hněvu; / i jeho v hořkost dohnali.
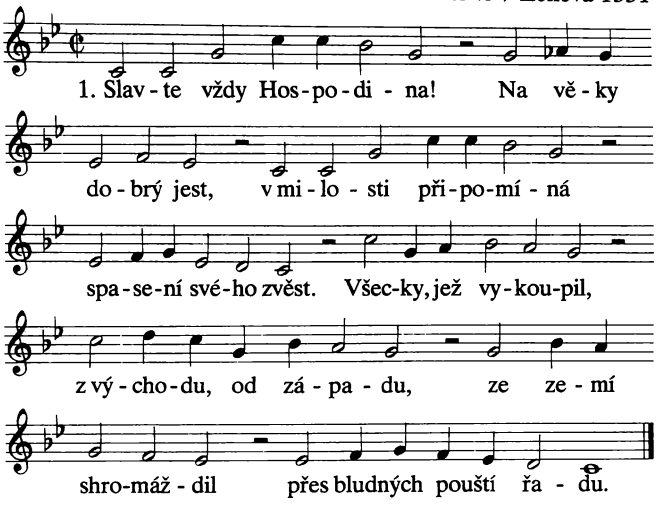
11. Tak Pánu byli nevěrní / a ve své zemi bezbožní, / své děti modlám obětují, / krev prolévají nevinnou, / pohanským modlám posluhují, / a tak jsou země poskvrnou.

12. Pán je zapálen přísností / na lid svůj pro ty hříšnosti, / své dědictví oškliví sobě, / je vydá v ruce národů, / a nepřátelé jejich v zlobě / jim vezmou danou svobodu.

13. Lid volal k Bohu v těžký čas, / Pán slyšel jejich křiku hlas, / byl pamětliv své smlouvy s nimi. / Tu sklonil se a v lítosti / zakročil pro ně divy svými, / je vysvobodil z milosti.

14. Ó Pane, hojný v milosti, / nás chovej ve své radosti / a rozptýlené shromažď znovu, / ať tebe všichni slavíme, / svým zpěvem halelujah spolu / tvé svaté jméno chválíme.

Podle F. Šebesty S. Radechovská

2. Vedl je cestou přímou / do města k bydlení. / On pro duši žíznivou / má pramen ztišení. / Vyvodí z temnosti / vězně, ze smrti stínu, / div je to milosti / před zraky lidských synů.

3. Brány měděné láme, / závory železné. / Blázen, kdo sám se klame / a pokrm odmítne; / volá-li v soužení / jen ještě k Hospodinu, / má vysvobození / z všech úzkostí a stínů.

4. Hospodin lidským synům / posílá Slovo své, / vyrve je smrti stínům, / uzdraví chorobné. / Ať chvály oběti / se zpěvem přinášejí / a s vděčnou pamětí / o skutcích vyprávějí!

5. Na vodách loď kdo řídí, / na mořských hladinách, / ti

Páně skutky vidí / i divy v hlubinách. / Vlny se vichrem dmou, / hned k nebi loď se vznese, / zas v hloubku propastnou / bez vlády propadne se.

6. Tu vzkřiknou k Hospodinu, / on bouři utiší, / hrozbu vln ve vod klínu / promění v zátiší. / Plavci se veselí, / břeh žádostivý kyne, / div Boží viděli: / buď slaven, Hospodine!

7. Nechť tam, kde lid se sejde, / Pán vyvyšován jest! / V starších kdo radu vejde, / vzdej nejprv Bohu čest! / On v zemi vyprahlou / zas prameny vod vrací / a žehná úrodou / polí a vinic práci.

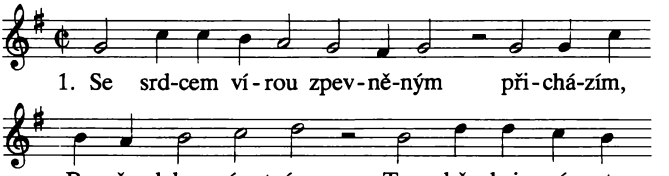
8. On též na vládce hříšné / snížení dopouští, / nechává bloudit pyšné / bezcestné po poušti, / však chudých nevinu / z útrapy vyzdvihuje / a nuzných rodinu / jak stádce rozmnožuje.

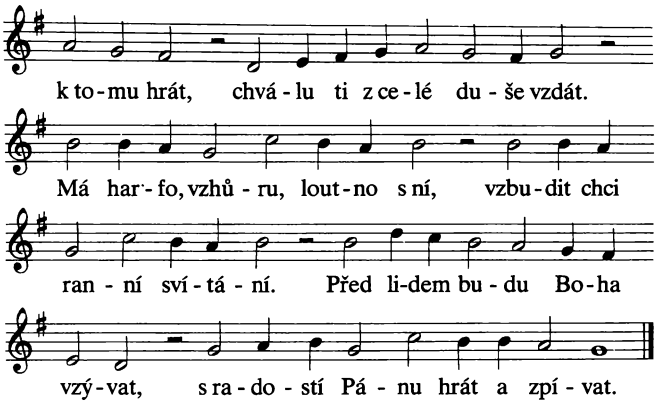
9. Upřímní když to vidí, / jsou rozveseleni. / Nepravost hanbu sklidí / a zajde v mlčení. / Jen moudrý toho dbá; / a milost Páně mnohou / jej učí modlitba / poznávat myslí novou.

S. Verner

Ž 108 SE SRDCEM VÍROU ZPEVNĚNÝM

Ženeva 1562

2. Milosrdenství, Bože, tvé, / než celé nebe větší je. / Tvá věrnost přenesmírná tak, / dosahuje až do oblak. / Nad nebe vyvyš slávu svou, / udiv svět náš svou nádherou! / Učiň to k spáse lidu svého, / pravici vztáhni, ujmi se ho!
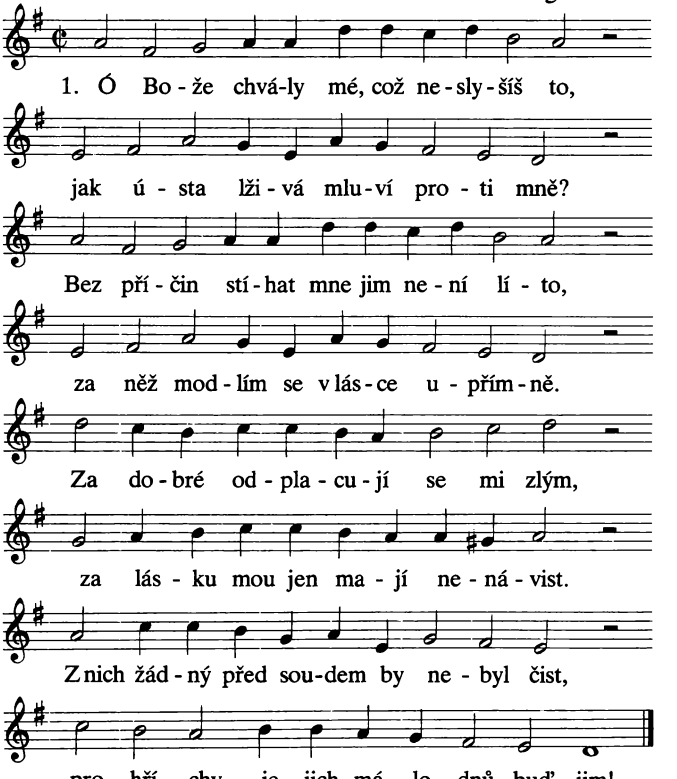
3. Bůh promluvil v své svatosti, / obživil srdce radostí. / Slib dávný přijde naplnit, / z poroby vychvátí svůj lid. / Vykupitele z Judy dá, / všecku moc jemu odevzdá. / Když on, co jeho je, si chrání, / nikdo a nic mu nezabrání.

4. Sjednotí rozdělený dům, / moc svou dá poznat odpůrcům, / podmaní sobě na věky / lid blízký i lid daleký. / Stane se chloubou jeho sil, / co odedávna zaslíbil, / Hospodin zástupů, Král slávy, / on – život věčný, Pán Bůh pravý.

5. Bože náš, i my tvoji jsme, / přetěžké boje vedeme. / Nás zavrhuješ, Bože náš, / že církve své si nevšímáš? / Nestačí lidská pomoc nám, / pomocí v tísni ty jsi sám; / vítězně končí jen ty boje, / posilou kde je rámě tvoje. *M. Rafajová*

Ž 109 Ó BOŽE CHVÁLY MÉ, COŽ NESLYŠÍŠ TO

L. Bourgeois 1551

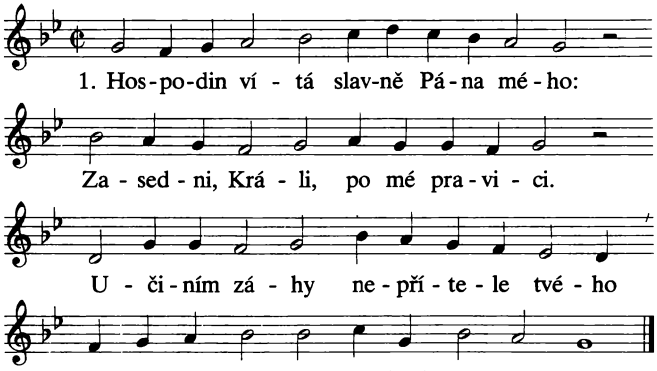
2. Kdo nedbal činit zde milosrdenství, / též nedbána buď jeho památka! / Kdo pro chudého měl jen protivenství, / pro nuzného, jenž v srdci svírán lká, / ať přijde na něj to, čím zlořečil, / ať jemu požehnání vzdálí se, / ať voda, kterou pil by, kalí se, / v hanby plášť oděn, za mzdu měj zlých díl!

3. Ty, Hospodine Pane, nalož se mnou / pro milosrdenství své laskavě! / Jsem chudý, nuzný, stínu cestou temnou / odcházím, zachraň mne milostivě! / Spomoz mi, Hospodine, Bože můj, / ať poznají, že ruka tvá to jest; / tys učinil to, Pane, pro svou čest / mne zachovej a v lásce při mně stůj!

4. Nechť oni zlořečí, ty dobrořeč jen, / tvůj aby služebník se veselil! / Před tebou všechen hřích můj již je sečten, / bys obmyl mne, mé srdce proměnil. / Chci slavit Hospodina svými rty, / uprostřed mnohých chváliti jej tam. / Nuznému po pravici stojí sám, / jej zachová a život dá mu vždy. *S. Verner*

Ž 110 HOSPODIN VÍTÁ SLAVNĚ PÁNA MÉHO

L. Bourgeois 1551

2. Tvým žezlem Pán tvůj ze Sióna hrozí. / Ty vládcům světa panovati máš. / Nepřítel lítý moc tvou neohrozí, / když lidu svého vojům pokyn dáš.

3. Na horách svatých, vskrytu, za svítání, / když slunce rozlévalo tichý svit, / tebe jsem zplodil v bílé rose ranní / a červánky se přišly poklonit.

4. Přísahal Pán tvůj, věrný slib ti dává: / Jak Melchisedech knězem budeš sám, / tvé kněžství věčné chrání Boží sláva, / dav nepřátel tvých rázně rozmetám.
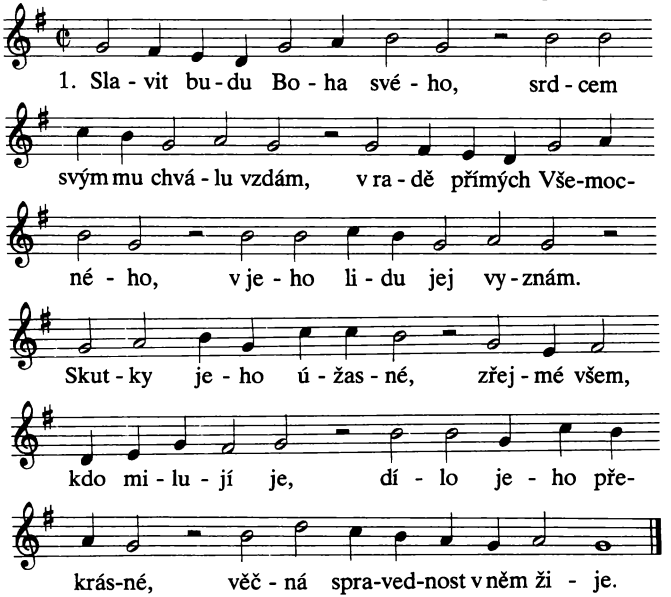
5. Pravici tvoji Hospodin chce sílit. / V den hněvu svého soudit bude Pán. / V svém soudu nikdy nebude se mýlit, / všem pánům zlým hrob čerstvý uchystán.

6. Rozrazí hlavu satanského vládce, / vezme mu z rukou širý Boží lán. / Žízeň utiší tam, kde pijí stádce, / a zdvihne hlavu, všemi uvítán.

M. Balabán

SLAVIT BUDU BOHA SVÉHO Ž 111

L. Bourgeois 1551

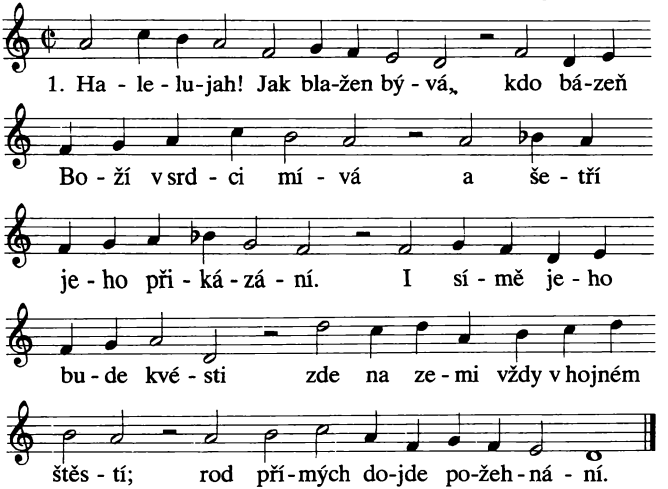
2. Milosrdný, milostivý / památku nám zůstavil / Hospodin svých skutků divy, / smlouvu věčně v paměť vryl. / Lidu svou moc oznámil / a všem těm, kdo se ho báli, / pokrm dal, dědičný díl / v zemi, pohané kde stáli.

3. Pravda, soud je v jeho činu, / neúchylné rozkazy, / pravdu, pravost beze stínu / věčná stálost provází. / Lid svůj z hříchů vyvázal, / vykoupení poslal věno, / smlouvu plnit přikázal. / Svaté, hrozné jeho jméno.

4. Aj, Hospodinova bázeň / počátkem je moudrosti. / Rád kdo jemu dá se v kázeň, / z bludů všech jej vyprostí. / Výborný pak rozum má / každý, kdo ty věci činí, / na věky mu zůstává / chvála, již nic nezastíní. *S. Verner*

Ž 112 HALELUJAH! JAK BLAŽEN BÝVÁ

L. Bourgeois 1551

2. Bůh jemu hojnost darů dává / a domu jeho požehnává, / tak spravedlivý trvá věčně. / Bůh je mu ve tmách světlem

živým, / je milosrdným, milostivým; / on před svým Bohem chodí vděčně.

3. Je blažen, kdo se slitovává, / rád půjčuje a chudým dává, / své věci slovem Páně řídí; / ten nepohne se nebezpečně, / v paměti dobré bude věčně; / pobožný ve všem prospěch vidí.

4. V svém Bohu spočívaje tiše / se nebojí, zlé zprávy slyše, / a srdce jeho stálé bývá, / když ve víře své pevně stojí, / v bouře čas k Pánu se připojí / a na pád svévolných se dívá.

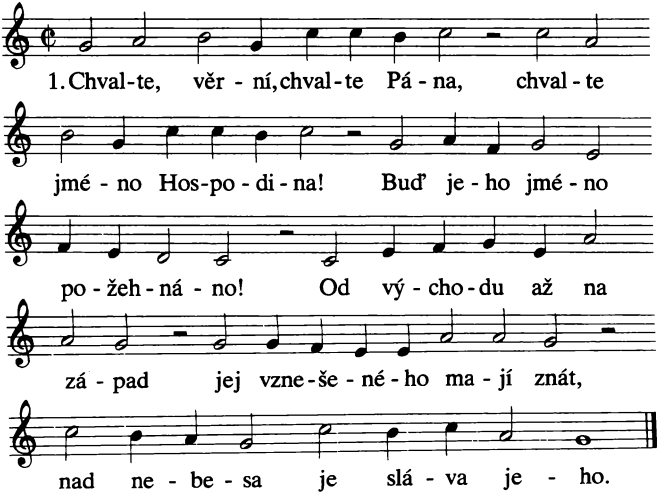
5. Rád nuzným štědře uděluje, / mdlé, truchlící vždy potěšuje, / tak cestou přímou chodí právě / a zůstává v své spravednosti. / Pán postaví ho v bezpečnosti, / jeho sílu on zvýší v slávě.

6. Když Pán své věrné obdaruje, / tu každý z nich se zaraduje / a vděčným srdcem Boha vzývá. / Cíl šťastný upřímnému kyne, / závistí bezbožný však hyne / a žádost jeho marná bývá.

F. Šebesta / S. Radechovská

Ž 113 CHVALTE, VĚRNÍ, CHVALTE PÁNA

L. Bourgeois 1551
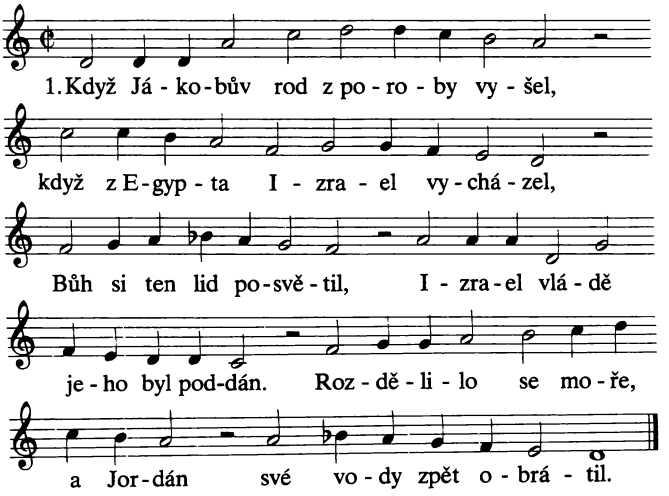

2. Kdo je rovný Hospodinu, / kdo rovný Bohu našemu? / Ač nade všechno vyvýšený, / přec snížil se a popatřil / a všechno všudy posoudil, / na nebi stejně i na zemi.

3. Zdvihá z prachu pokorného, / zdvihá z bláta zkroušeného, / jej povýší a povolává; / on dítky dává neplodným, / on hojnost dává věrným svým. / Jej slavte všichni, halelujah.

S. Radechovská

KDYŽ JÁKOBŮV ROD Z POROBY VYŠEL Ž 114

Štrasburk 1539 / 1543

2. Jak skopci hory poskakovaly, / jak jehňata se pahrbky zdály. / Proč uteklo jsi, ó moře? / Jordáne, proč ty obrátil ses zpět? / Vy, hory, proč jste poskočily hned / na široké prostoře?
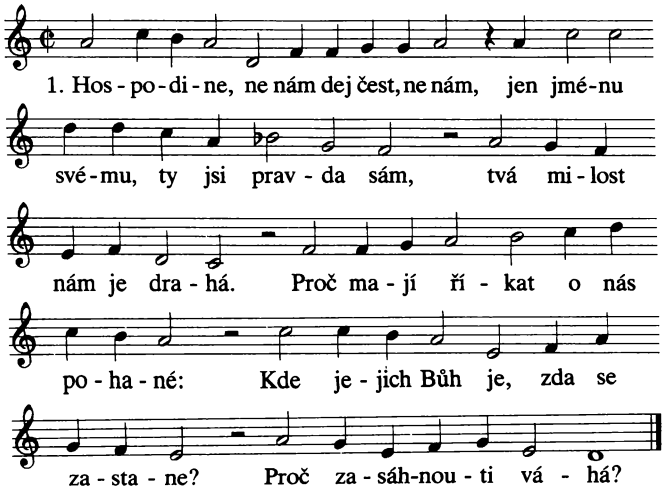
3. To pro přítomnost Panovníkovu / chvěla se země vstříc jeho slovu. / S námi Bůh Jákobův je! / V jezero vod on skálu obrací, / do studnice, kde zdroj se neztrácí, / z kamene vodu lije.

S. Verner

Ž 115

HOSPODINE, NE NÁM DEJ ČEST, NE NÁM

Ženeva 1542 / 43

2. Na nebi náš je Bůh, tam nejvýše, / a činí vše, co jemu líbí se, / ne jako jejich modly: / ač stříbrem, zlatem jsou ozdobené, / bez mluvy ústa, zrak bez plamene, / nevidí, do tmy padly.

3. Neslyší uši, ruce netknou se, / ty lesklé nohy nerozběhnou se / a hrdlo hlasu nemá. / Kdo chce v ně doufat, buď jim podoben! / Bez ducha jsou přec, nemohou jít ven, / jen podoba to němá.

4. Můj lide, doufej v Boha živého! / On pomoc každého je věrného. / Dům Áronův ať doufá! / Kdo Hospodina bojíte se též, / doufejte v něj, on pomoc, štít a věž, / kdo věří mu, nezoufá.

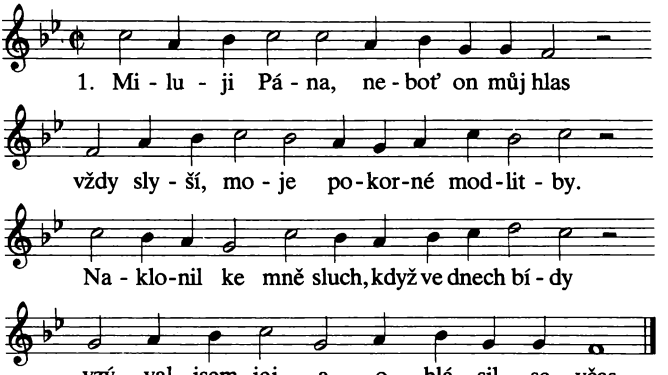
5. Hospodin na vás rozpomene se, / i malé k výšinám svým povznese, / rozmnoží syny vaše, / vy požehnaní od Hospodina! / V něm nebe, země počátek svůj má, / on spasení je naše.

6. Nebesa jsou jen Hospodinova, / však zem dal lidem, život zachová, / jej živí budou chválit. / Zde i my halelujah zpíváme, / tu díky vroucími jej vzýváme, / nás přijímá za svůj lid.

S. Verner

MILUJI PÁNA, NEBOŤ ON MŮJ HLAS Ž 116

Ženeva 1562

2. Bolesti smrti obklíčily mě, / úzkosti hrobu náhle mě potkaly, / sevření, truchlost ducha mi nastaly, / vzýval jsem jméno Páně upřímně.

3. Vysvoboď, prosím, Pane, duši mou! / Bůh spravedlivý je i milostivý, / upřímné střeží, k nám je lítostivý, / pomohl mně, když viděl nouzi zlou.

4. Má duše, vrať se v odpočinutí! / Vždyť Hospodin je vždy tvým dobrodincem, / vytrhuje od smrti věrné srdcem / a nohu vratkou od poklesnutí.

5. Zde v zemi živých před Hospodinem / stále chci chodit, jemu jsem uvěřil; / řekl jsem, jemu samému i svěřil, / že lhář je každý i v myšlení svém.

6. Čím Hospodinu odplatit se mám / za dobrodiní, za něž dlužím jemu? / Přemnohé Boží spásy kalich vezmu, / své sliby splním, jeho vždy vzývám.

7. Slíbím a splním před lidem Božím: / rád nasadím svůj život v oběť jemu; / smrt věrných drahá je oku Božímu, / v něm proto celé doufání složím.

8. Tys, Pane, služebníka věrného / ze svazku hříchu z lásky vysvobodil, / a proto oběť díků jsem ti složil; / k splnění spěchám slibu daného.
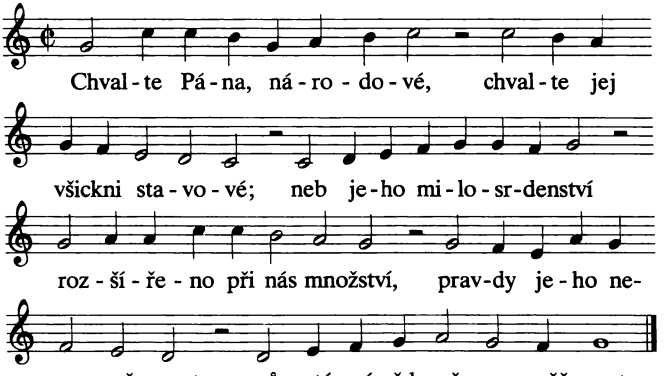
9. Tak jméno Páně vzývat budu já / uprostřed tebe, ó Jeruzaléme! / Do domu Hospodinova tu jdeme, / radostně zpívat ti halelujah.

S. Verner

CHVALTE PÁNA, NÁRODOVÉ

Ž 117
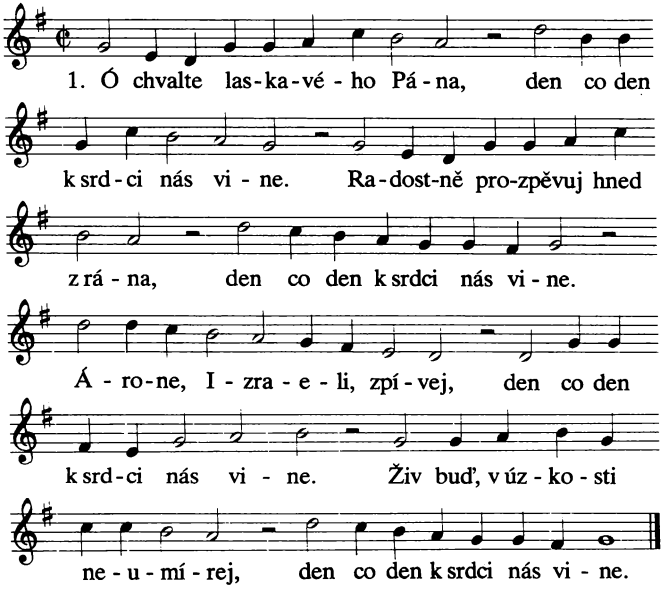
L. Bourgeois 1551

J. Strejc / 1970

Ž 118 Ó CHVALTE LASKAVÉHO PÁNA

1543 / Ženeva 1551

2. Ó chvalte laskavého Pána, / svou věrností mne podpírá. / Vzpurným a mocným zvoní hrana, / nepřítel marně dotírá. / Slabý a zrádný člověk bývá, / vratká je pyšných vládců moc. / Víra se jasným okem dívá: / Bůh věrným spěchá na pomoc.

3. Ó chvalte laskavého Pána, / spěchá, aby mne zachránil, / když nenávist je rozpoutána / a zlý útočí ze všech sil. / Slétli se na mne jako roj včel, / odehnal všechny Hospodin. / Já chvěl se strachem, ale on bděl / a vpustil oheň do křovin.

4. Ó chvalte laskavého Pána, / on síla má, má radost, stráž, / záštita mocná, darovaná, / jistota, že mne nenecháš. / Ve stanech věrných všechno jásá, / vítězný zpěv se rozlévá: / Hle, Boží ruka, Boží spása, / jež všude pokoj rozsévá.

5. Ó chvalte laskavého Pána, / že ve dne v noci chrání nás. / Má vina byla potrestána, / však k životu mne vzbudil zas. / Pospěšte otevřít mi brány / spravedlnosti dobyté! / Pána zde slavit budu s vámi, / práva kdo Boží hájíte.

6. Ó chvalte laskavého Pána, / on slyšel mne a vykoupil. / Já zpívám: blízko Boží brána, / tam vzdám ti díky ze všech sil. / Odvrhli pryč úhelný kámen / zlí stavitelé bláhoví. / Bůh, jejich zlobou neunaven, / k nové se stavbě hotoví.
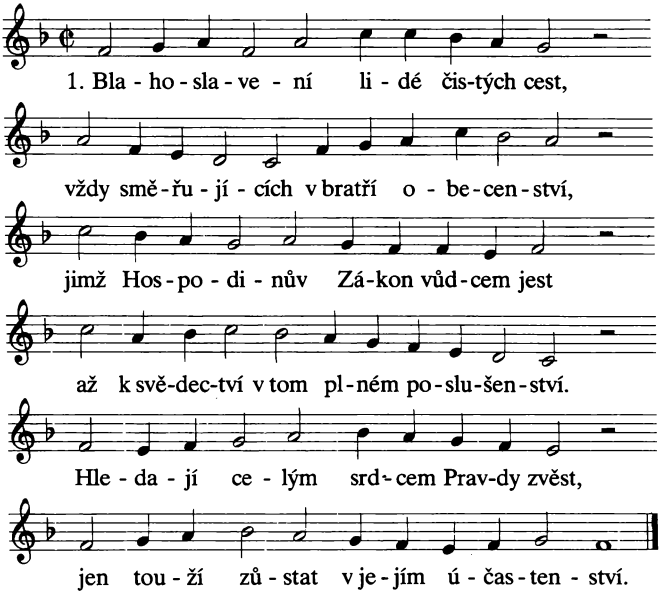
7. Ó chvalte laskavého Pána, / ztracený kámen našel nám. / Na něm je znovu budována / tvrz Boží, Hospodinův chrám. / Div slavný stal se, tobě sláva, / chválen buď, Bože, ve svůj den. / Jásání naše neustává, / ó žehnej církvi ve svůj den!

8. Ó chvalte laskavého Pána, / den co den k srdci nás vine. / Vchází již, otvírá se brána, / den co den k srdci nás vine. / Hle, vchází přelaskavý Vládce, / den co den k srdci nás vine, / Král mocný vedoucí své stádce, / Bůh silný k srdci nás vine.

M. Balabán

Ž 119 I. BLAHOSLAVENÍ LIDÉ ČISTÝCH CEST

L. Bourgeois 1551

2. (2.) Nečiní jistě nepravého nic, / po Božích cestách krá-čet spokojí se, / tak, Hospodine, jdeš i ty jim vstříc. / Tys přikázal, ať pilnost připojí se, / tvých rozkazů by dbali víc a víc, / tím bdělejší, když končí den a tmí se.

3. (3.) Kéž jsou mé cesty takto spraveny! / K ustanovením tvým ať přímo míří! / Jen tehdy stanu nezahanbený, / když

vzhůru patřit budu v nebes šíři / k tvým přikázáním, jasným po vše dny / jak jitřní slunce, jež mé spory smíří.

4. (4.) Tak v upřímnosti tebe oslavím, / když všecky vůkol budu vyučovat / tvé spravednosti právům laskavým. / Sám přísně, pilně chci jich následovat. / K ustanovením tvým zde přímo zřím, / mne neopusť, dej cíle dosahovat!

II. MLÁDENEC JAK SVOU CESTU OČISTÍ

Ž 119

1. (5.) Mládenec jak svou cestu očistí? / Ať podle tvého slova jen se řídí! / Já celým srdcem hledám Boží cti. / Tvůj, Bože, zrak až do hloubi mne vidí, / nedopouštěj být bludu kořistí! / Tvá přikázání ctím nad vůli lidí.

2. (6.) V svém srdci skládám řeč tvou přejistou, / jen proti tobě abych nehřešil tu. / Ty jsi mi od všech poskvrn očistou. / Ustanovením tvým se učím v skrytu. / Mne, Hospodine, vezmi v školu svou, / ty chvály hodný, záhy, od úsvitu!

3. (7.) O soudech tvých úst vypravovat chci / rty svými, byť se v bázni otvíraly. / Tvá svědectví jsou cesta vedoucí / mne k radosti a k jasné písni chvály, / toť víc než zboží nejvíc žádoucí: / Tys poklad můj, jej zachovat jsem dbalý.

4. (8.) O přikázáních tvých zde přemýšlím / a patřím na tvé úzké cesty přímé. / Z ustanovení tvých se těšit smím, / jim podřídit se, v tom je vítězství mé. / Nezapomínám ani v nejmenším / na slovo tvé, v němž spasení své zříme.

1. (9.) Tu milost svému služebníku dej, / dokud jsem živ, ať dbám jen tvého slova. / Otevři oči mé a poznat přej, / co divných věcí Zákon tvůj mi chová, / ať spatřuji tvůj jasný obličej / a v jeho světle zjevení vždy nová.

2. (10.) Jsem na tom světě krátkých dnů jen host, / přec neukrývej mně svá přikázání! / Když všeho času tuším nestálost / a v nočním bdění dlouho do svítání / jen soudů tvých znát žádám trvalost, / až umdlévá má duše v toužném přání.

3. (11.) Sám vyhlazuješ pyšné, zlověstné, / ty, kteří od tvých přikázání bloudí, / vzdal utrhání jejich nečestné, / co v zlobě oni o mně s potupou dí. / Jen svědectví tvá hájí ještě mne, / dbám pouze jich, nechť svět mne křivě soudí.

4. (12.) Ač knížata se zasazují jen / o snížení mé, proti mně se staví, / jsem služebník tvůj, tebou obhájen. / Ustanovení tvá, tak plná slávy, / jdou myslí mou, jsem v srdci přeblažen / z tvých svědectví, ty rádce můj jsi pravý.

Ž 119 IV. PŘILNULA K PRACHU DUŠE MÁ

1. (13.) Přilnula k prachu duše má; přec hleď / mne podle svého slova rosou skrápět! / I když v mé cesty lehla prašná šeď, / předložil jsem je tobě, nejdu nazpět. / Mne vyslýchals, a vyuč též mne teď / ustanovením svým, když hledím na svět.

2. (14.) Ať rozkazů tvých cestě rozumím, / ať o předivných přemýšlím tvých činech! / Když rozplývá se duše truchlením, /

jen utonout mi nedej v žalných stínech, / mne občerstvi dle slibu slovem svým, / mdlé všechno mocí jeho rozjasnit nech!

3. (15.) Ode mne odvrať lživé cesty klam, / zato svůj Zákon dej mi milostivě! / Zvolil jsem pravou cestu k výšinám, / kde vůle tvá se zjevuje mi živě, / tam i tvé soudy sobě rozjímám: / Bůh, i když soudí, přece laskavý je.

4. (16.) Chci přidržet se vždy tvých svědectví, / být zahanben mi nedej, Hospodine! / Vždyť rozkazy tvé vedou k vítězství, poběhnu jejich cestou, boj než mine, / ač úzká je; mé srdce dobře ví, / že rozšíříš je k lásce pro svět činné.

V. MNE VYUČ CESTĚ, JEŽ MNE NEZKLAMÁ

Ž 119

1. (17.) Mne vyuč cestě, jež mne nezklamá, / až do konce jen jí chci ubírat se, / dej mi ten rozum, v místa neznámá / Zákonem tvým ať vnikám v tíze práce! / Jej celým srdcem stíhat, snaha má, / marnostem záhy zcela vyhýbat se.

2. (18.) Dej chodit cestou přikázání tvých. / Důvěrně lnu k nim, radost svou v nich skládám, / ne k lakomství, rád všecko rozdal bych, / co dáno mi, když naslouchám tvým radám. / Mé srdce nakloň, ve tvých svědectvích / jistotu ať mám, které dojít žádám.

3. (19.) Mé oči odvrať, ať jen k marnostem / nehledím, jdu-li cestou obživení. / Jsem služebník tvůj, cele v díle tvém / tvé službě oddán, nad to nic mi není. / Své řeči potvrď novým výhledem / na opětovné tvoje navštívení.

4. (20.) Jen pohanění odvrať ode mne, / jehož se bojím, toť můj úděl lidský. / Tvé soudy dobré jsou, ba milostné, / tvůj

každý rozkaz touze mé je blízký. / Dej v spravedlnosti tvé tak výsostné / ať odevzdaně v pravdě živ jsem vždycky!

Ž 119

VI. VŽDY BUĎ MI BLÍŽ TVŮJ MILOSRDNÝ KLID

1. (21.) Vždy buď mi blíž tvůj milosrdný klid, / tvá, Hospodine, zaslíbená spása, / tak abych uměl skutkem odvětit / svým hanobcům, když jejich smích mne drásá. / V tvém slovu mé je doufání a štít, / když v boj se chýlí hrozba mnohohlasá.

2. (22.) Jen zcela pravé slovo má-li znít, / je neodjímej z úst mých! Očekávám / na soudy tvé, jen Zákon tvůj chci ctít, / tak ustavičně sebe sám se vzdávám, / chci od věků na věky ztišen být, / jen tebe slyšet navzdory všem vřavám.

3. (23.) Na širokosti s tebou chodit smím, / když bez přestání rozkazů tvých ptám se. / Čest i před králi vzdám tvým svědectvím, / vždy o nich mluvit směle odhodlám se / a za tvou jasnou řeč se nestydím, / ať pravda tvá zde není bez zastánce.

4. (24.) Tvá přikázání zamiloval jsem, / v nich mám svou rozkoš, přičiním i ruce, / tak velí láska, mým jsou pokladem. / V ustanoveních svých jen tys můj vůdce, / vždy přemýšlím jen o nich nocí dnem. / Miluji Zákon tvůj, on k lásce růst chce.

VII. NA SLOVO, JÍMŽ JSI UBEZPEČIL MNE

Ž 119

1. (25.) Na slovo, jímž jsi ubezpečil mne, / rozpomeň se, že tvým jsem služebníkem. / Toť útěcha má, již mnou nepohne / mé soužení, když k tobě hledím s díkem. / Tvé slovo obživí vše chorobné, / mne též, a život chrání před zánikem.

2. (26.) Posměchy pyšných mají krátký běh, / Zákona tvého nevzdám se jim kvůli. / Tvé soudy věčné jsou a v úzkostech / rozpomínám se na ně, na tvou vůli. / Tys, Hospodine, potěšení všech, / kdo v naději se k tobě přivinuli.

3. (27.) Bezbožní Zákon opouštějí tvůj, / nad tím se děsím; na místech mé pouti / v ustanoveních svých mne posiluj, / písničky mé v tom můžeš zaslechnouti / na každém místě, kam krok vstoupí můj, / v nich radost mou, vždy zcela oddanou ti.

4. (28.) Rozpomínám se v noci též, i v snech, / zde, Hospodine, na tvé svaté jméno, / Zákona tvého dbám i v úzkostech. / Toť odtud mám, mé věrnosti to věno, / že rozkazy tvé plnil jsem v svých dnech, / hle, požehnání zde mi uděleno.

VIII. ŽE TYS MŮJ ÚDĚL, HOSPODINE, DÍM

Ž 119

1. (29.) Že tys můj úděl, Hospodine, dím, / leč výmluvnosti tvé jsou nad mé řeči. / Tvé milosti se modlím srdcem svým: / Nad mnou se smiluj v každém nebezpečí! / Tak podle slova tvého prosit smím, / ty však jsi vždy nad vzývání mé větší.

2. (30.) Své cesty v mysli rozvážil jsem již / a obrátil své kroky k svědectvím tvým, / tam pospíchám, kde v svatosti ty

dlíš, / a neodkládám, k rozkazům tvým přímým / vše splnit, co mi denně poručíš, / vždyť vůdcem sám a Spasitelem jsi mým.

3. (31.) Ač bezbožníků rota v tom, co mám, / mne zloupila, však nikdo nevezme mi, / že na tvůj Zákon nezapomínám. / I o půlnoci vstávám, smysly všemi / vždy oslavovat znovu počínám / tvé spravedlnosti soudy na vší zemi.

4. (32.) Všech, kteří v bázni ctí tě, bratr jsem, / všech účastník, kdo příkazů tvých dbají. / Jest, Hospodine, plná všecka zem / milosrdenství tvého v každém kraji. / Ustanovením svým tak den za dnem / mne vyučuj v své lásce, víc ať znám ji!

Ž 119

IX. TYS DOBROTIVĚ VŽDYCKY NAKLÁDAL

1. (33.) Tys dobrotivě vždycky nakládal / se služebníkem svým dle slova svého. / Jen vyučuj mne, Hospodine, dál / tvé soudy chápat z práva poznaného. / Tvým přikázáním, která jsi nám dal, / jsem uvěřil, tys pramen žití všeho.

2. (34.) Než jsem byl snížen, prve bloudil jsem, / teď rozumím a dbám tvé výmluvnosti. / Ty dobrý jsi, znám v pokání to svém, / a dobrotivý též k mé minulosti. / Svým pravidlům ty sám mne vyuč všem / a veď mne výš, mít budu na tom dosti.

3. (35.) Proti mně pyšní svou lež složili, / však celým srdcem dbám tvých přikázání. / Své srdce oni tukem zalili / a to jim pravdu prociťovat brání. / Mne však tvůj Zákon vždy jen posílí / a potěšuje také ve strádání.

4. (36.) Teď teprve mně k dobrému to je, / že v trápení jsem pobyl; to mne učí / znát vůli tvou, tvůj pokyn pokoje. / Toť lepší, nežli shrnout do náručí / zlata a stříbra kořist z výboje / a při tom v srdci být jen stále chudší.

X. TVÉ RUCE DALY BYTOSTI MÉ TVAR

Ž 119

1. (37.) Tvé ruce daly bytosti mé tvar, / uč rozumět a příkazy tvé znáti, / ať ti, co mají pravé bázně dar, / vždy spolu se mnou smí se radovati, / že očekávám v rozkvětu svých jar / na slovo tvé, jež samo věčně platí.

2. (38.) Tvé, Hospodine, soudy poznávám, / že spravedlivé jsou, já hoden trestu. / Nechť zřejmou milost k potěšení mám, / vždyť slovem svým jsi ukázal mi cestu, / jíž služebník tvůj dojde k výšinám, / k útočištnému věčné spásy městu.

3. (39.) Tvá slitování přijďte na mne též, / ať mohu živ být! Zákon tvůj má radost, / byť podvrátit mne chtěla pyšných lež, / zahanbena přec bude jejich žádost. / Tvým přikázáním vstříc má mysl běž, / ty obnovíš i život můj a mladost.

4. (40.) Kdo ctí tě v bázni, svědectví tvá zná, / ke mně se obrať, k Bohu půjdem spolu. / Jen ať jsou naše srdce upřímná / k tvým pokynům a bdělá při úkolu! / Co každý z nás tu v bázni počíná, / ať nezahanben slaví při tvém stolu.

XI. MÁ DUŠE TOUŽÍ PO SPASENÍ TVÉM

Ž 119

1. (41.) Má duše touží po spasení tvém, / na slovo tvé tu očekávám bděle. / Mé oči hynou, žádostiv jak jsem / tvých výmluvností, říkám při tom směle: / Zda potěšíš mne brzo v trudu mém, / vysvobodíš mne z ruky nepřítele?

2. (42.) Ač jsem jak měch, jenž v dýmu popraskal, / tvých příkazů jsem nezapomněl přece. / Když pramen dnů se zúžil

v těsnu skal, / jich málo zbývá v prudké času řece. / Zda brzo s těmi soud bys vykonal, / jichž protivenství umenšit se nechce?

3. (43.) Od pyšných jámy vykopané zřím, / to podle tvého Zákona přec není! / Tvá přikázání že jsou pravda, vím, / leč bez příčiny mé je ohrožení. / Jen pomoz mi! Pak s tebou zvítězím / a nezůstanu v lidském ponížení.

4. (44.) Na zemi téměř v nic jsem obrácen, / však neopustil jsem tvá přikázání. / Mne obživ sám, jen ať jsem vychvácen / ze smrti, podle tvého slitování. / Tak svědectvím tvých úst jsem zbohacen, / že rozdílet všem nic mi nezabrání.

Ž 119 XII. TVÉ, HOSPODINE, SLOVO NA VĚKY

1. (45.) Tvé, Hospodine, slovo na věky / je trvanlivé v nebesích nad námi. / Od národu v pronárod daleký / tvá pravda stálá překonává klamy. / Zem utvrdil jsi v oběh odvěký, / tak stojí přec i s hor svých výšinami.

2. (46.) K tvým úradkům až do dnešního dne / hotovo stojí vše jak služebníci / a bez tvé vůle nic se nepohne. / Tvůj Zákon kdyby nebyl zde mou svící, / mým potěšením, v tísni nicotné / bych zhynul dávno jako žalostící.

3. (47.) Na rozkazy tvé nezapomenu / až na věky, vždyť oživils mne jimi. / Já jsem teď tvůj, ty znáš mne po jménu / a zachováš mne mezi hynoucími. / Tvá přikázání činí proměnu, / když zpytuji je myšlenkami svými.

4. (48.) Bezbožní na mou zhoubu čekají, / tvá svědectví však rozvažuji v míru. / Věc dokonalá, zrak ač hledá ji, / přec každá má své konečnosti míru. / Jen rozkaz tvůj od kraje ke kraji / proniká v šíři odtud do vesmíru.

1. (49.) Jak miluji tvůj Zákon v každý den! / On ustavičně je mé přemýšlení. / Nad nepřátele své jsem učiněn / moudřejším v tom, co již se nepromění: / tvá přikázání tak jsou beze změn, / před sebou mám je v každém okamžení.

2. (50.) I nade všecky učitele své / jen pro svědectví tvá jsem rozumnější, / o nichž přemýšlím vždy a nejprve, / tak i nad starce jsem opatrnější. / Tvá přikázání zachovat mne zve / i slunce stráž zde na mé pouti zdejší.

3. (51.) Krok zdržuji od každé cesty zlé, / tvé abych slovo naplnoval činem. / Od soudů tvých, ač mně jsou nestihlé, / zrak neodvracím, právě jdu-li stínem. / I kdyby smysly mé již byly mdlé, / vyučován jsem tebou, Hospodinem.

4. (52.) Tvé výmluvnosti jak jsou dásním mým / sladké, ba sladší nad med ústům libý. / Z tvých přikázání světlem zářivým / jsem rozumnosti nabyl bez pochyby. / Teď bludné cesty tak nenávidím, / že přímo jdu, kam vedou mne tvé sliby.

XIV. MÝM NOHÁM SVÍCE JE ZDE SLOVO TVÉ

Ž 119

1. (53.) Mým nohám svíce je zde slovo tvé / a světlo stezce již se stmívající. / Svůj splnit slib mám chtění hotové, / leč bez tvé záře jak se nástrah stříci? / Dej proniknout v mé dojmy smyslové / tvé spravednosti soudy vítězící!

2. (54.) Tak, Hospodine, velmi ztrápen jsem, / že jen tvé

slovo ještě obživí mě. / Svá ústa ztiším před tvým výrokem, / tu dobrovolnou oběť oblib při mně! / Uč mne svým právům v umlknutí mém, / tvé pokyny chci následovat přímě.

3. (55.) V mém ustavičném nebezpečí sám / mou duši veď, i sílu tak jí sdílíš. / Na Zákon tvůj se nezapomínám. / Bezbožní kladou léčky zřejmé příliš, / však to mne neodvrátí, pokud dbám / tvých rozkazů, v nichž ty se nepomýlíš.

4. (56.) Již ujal jsem ve věčné dědictví / tvá svědectví, toť mého srdce radost. / Ustanovení tvá tak v mysli tkví, / je splnit jen, v tom srdce sklon i žádost, / ustavičně až do konce se chví, / aby tvým výzvám učinilo zadost.

Ž 119

XV. TAK NENÁVIDÍM LIDSKÉ VÝMYSLY

1. (57.) Tak nenávidím lidské výmysly, / jak miluji tvůj Zákon srdci daný. / Má pavéza jsi ty, i když jsem mdlý, / když v přesile jde útok mnohostranný, / jsi skrýše má; tvé slovo slyším-li, / na tebe čekám, nebojím se rány.

2. (58.) Kdo nešlechetný, odstup ode mne! / Chci naplňovat Boží přikázání / vždy věrněji hned od časného dne. / Mne drž a veď tvé slovo v záři ranní, / tak abych živ byl v kázni pokorné / a nezahanben v svém očekávání.

3. (59.) Mne posiluj tak, ať jsem zachován. / Ustanovení tvých dbám neustále. / Kdo odstupují, neujdou všech ran, / jimiž je k zemi tlačíš vytrvale, / je lživý jejich opatrný plán, / lest všecka marná proti pravdy skále.

4. (60.) Tak jako strusku po přepálení / odmítáš všecky bezbožníky země. / Strach tělo jímá, jsem-li v plameni, / tvá svědectví však lásku budí ve mně, / v ní je ta ryzost, jež se nemění, / tvých svatých soudů bázeň pronikne mě.

XVI. SOUD, SPRAVEDNOST CHCI ČINIT OCHOTNĚ

Ž 119

1. (61.) Soud, spravednost chci činit ochotně, / mým násilníkům jen mne nevydávej! / Jsem služebník tvůj, podej pomoc mně, / vždy k dobrému mne zastup, při mně stávej! / Mne potlačit chtí pyšní podvodně, / to nedopusť a klesnout nenechávej!

2. (62.) Na spasení tvé čekáním zrak mdlí, / tvé spravednosti výmluvnost však slyším, / mne slovem sílíš, slabě vidím-li. / Sám vyuč mne, ať v lásce tvé se ztiším! / Tak se mnou nalož: nad mé úsilí / na křídla vezmi mne k své lásky výším!

3. (63.) Jsem služebník tvůj. Rozumnost ať mám, / tvá svědectví dál abych uměl nésti. / Byť rušili tvůj Zákon, vytrvám, / však na tvém kmeni jsem jen ratolestí, / čas, abys, Pane, přičinil se sám. / I ve mně zlom, co je jen plané klestí!

4. (64.) Nad ryzí zlato, nad to nejlepší, / tvá přikázání v lásce zachovávám. / Tvé rozkazy mne tím vždy potěší, / že ve věcech je pravé rozpoznávám. / Jen stezky bludné, i své někdejší, / mám v nenávisti, na nich nezůstávám.

Ž 119 XVII. TVÁ SVĚDECTVÍ JSOU ČASTO PŘEDIVNÁ

1. (65.) Tvá svědectví jsou často předivná, / tím více k nim má duše zřetel mívá. / Kdo výklad slov tvých aspoň zčásti zná, / má světlo, jež se nikdy nezatmívá. / Tak upřímného Moudrost vrcholná / dál vyučuje, když se v nebe dívá.

2. (66.) Ústa otvírám, dychtím povědět, / tvých přikázání jak jsem žádostivý. / I na mne můžeš vlídně pohledět / dle práva těch, kdo milují tvé divy. / Smiluj se nade mnou, ať pozná svět, / že mohu být jen pro tvé jméno živý.

3. (67.) V svém slovu kroky moje utvrzuj, / nedej, by jaká nepravost mnou vládla, / též nade mnou moc hříšných nepanuj, / vždyť Zákon tvůj má víra nad vše kladla, / jen o to dbám, bych zřel obličej tvůj, / i kdyby bázeň tvoje na mne padla.

4. (68.) Svou zasvěť tvář nad služebníkem svým, / ustanovením svým mne vyuč s pílí. / Pro ty, jež Zákon tvůj obcházet zřím, / potůčky vod z mých očí vyprýštily, / tou vláhou zemi zprahlou napájím, / leč setba tvá již klíčí v tiché chvíli.

Ž 119 XVIII. SPRAVEDLIVÝ JSI, V SOUDECH UPŘÍMNÝ

1. (69.) Spravedlivý jsi, v soudech upřímný, / Hospodine, svá svědectví jsi vydal / spravedlivá vždy pro mé všechny dny, / k nim ještě milost přehojnou jsi přidal, / vší víry hodný základ nezdolný, / dnes a vždy stavět život na něm chci dál.

2. (70.) Tak horlím, že až vadnu žárem svým, / když nepřátelé zapomínají tu, / že tvoje slovo každým zkoušením / jak

ryzí zlato plane v čistém svitu. / Tvůj služebník pak s ducha nadšením / je miluje nad slunce na blankytu.

3. (71.) Ač maličký jsem, opovržen sám, / rozkazů tvých však já nezapomínám. / Tvá spravednost až k věčným končinám, / tvůj Zákon, pravda, nesměřuje jinam. / V tvé spravednosti všecku naděj' mám, / k tvé pravdě věčné ruce vírou vzpínám.

4. (72.) Když soužení a útisk stíhá mne, / tvá přikázání radost dávají mi, / tvých svědectví vždy pravda zdvíhá mne, / o spravednosti svědčí hlas jich přímý. / Moudrosti dej mi světlo výrazné, / bych mohl živ být mezi upřímnými.

XIX. Z CELÉHO SRDCE VOLÁM TOBĚ VSTŘÍC

Ž 119

1. (73.) Z celého srdce volám tobě vstříc, / ó Hospodine, vyslyš mne, dej k tomu, / ustanovení tvých ať dbám vždy víc! / Vysvobozen chci v tvém se těšit domu. / Tak volám k tobě, aby bez různic / lid slyšel, k spáse co by sloužilo mu.

2. (74.) Bdím v modlitbách, předstíhám svítání, / tvé slovo čekám. Dřív než oči v bdění / tvých vymluvností slyším vyzvání, / jen jim se toužím oddat v přemýšlení, / směřuji k tobě od procitání, / když vstanu, výhled můj se nepromění.

3. (75.) Slyš v milosti můj, Hospodine, hlas! / V tvých soudech moc je vše obživující, / mne obživ též, dřív než mne sevřou zas / Zákona tvého vždy se vzdalující; / k nešlechetnosti jdou, tvůj nezří jas / a přiblížit se chtějí k mé jen líci.

4. (76.) Ty, Hospodine, přece jsi mi blíž, / tvá přikázání všecka pravda jsou mně, / ze svědectví tvých vím to dávno

již, / žes na věky je stvrdil v nebes domě, / jen paprskem když mně je nakloníš, / bude to celé jasné slunce pro mě.

Ž 119 XX. TRÁPENÍ MÉ VIZ, BOŽE, VYSVOBOĎ

1. (77.) Trápení mé viz, Bože, vysvoboď! / V mém na tvůj Zákon nezapomínání / ta prosba volá: zastaň se, mne voď / v mé při, ať pravda tvá mne od lži chrání! / Pro svou řeč obživ mne a znovuzroď, / ať v nový život vejdu v dobu ranní!

2. (78.) Od bezbožných je spása daleká, / vždyť na tvé řády ani se netáží. / Tvá slitování mnohá, odvěká, / též v soudech tvých mne obživí a blaží. / Tak můžeš změnit život člověka. / Mně, Hospodine, blízký jsi, mou stráží.

3. (79.) Ač přemnozí jsou protivníci mí, / od svědectví tvých mne přec neuchýlí. / Viděl jsem, slovy převrácenými / zlé skutky na pohled jak zatajili. / To těžce nesu, řečmi prázdnými / tvé řeči platnost v nevěru že skryli.

4. (80.) Jen pohleď, že tvůj rozkaz miluji! / Mně, Hospodine, milostí dej žíti, / když před tvým slovem níž se schyluji. / Věc nejpřednější, pravda, vždy mne sytí. / Tvé úsudky se neuchylují, / tvá spravedlnost na věky nám svítí.

XXI. ŽALOBY KNÍŽAT BEZ PŘÍČINY JSOU

Ž 119

1. (81.) Žaloby knížat bez příčiny jsou, / ne jich, jen slov tvých srdce mé se děsí. / Ty soudíš sám zde pýchu všelikou, / u tebe skrýš přec bázeň nalezne si. / Tvou řeč mám za svou kořist přehojnou, / i v chudobě což radostí mou nejsi?

2. (82.) Lest nenávidím, jest mně ohavnou. / Miluji Zákon tvůj, v něm láska má je, / bezpočtukrát já chválím pravdu tvou, / v tvých spravedlivých soudech setba zraje, / až jednou bude slavnou úrodou: / čekáním jejím již se bělí kraje.

3. (83.) Těm, kteří zde tvůj Zákon milují, / buď mnohý pokoj, bez úhon jich snahy! / Tvou spásu čekám, již se schylují / pod tíhou nepravosti soudu váhy. / Mou duši zdvihni, přidej sílu jí! / Tvá přikázání konat, cíl mně drahý.

4. (84.) Má duše střeží jas tvých svědectví, / vždyť miluji je velice a stále. / Rozkazy tvé jak plnit, srdce ví, / byť nestačím sám, jsou přec dokonalé. / Mé všecky cesty, chvat i prodlevy, / před tebou otevřeny jsou k tvé chvále.

XXII. VSTUP, HOSPODINE, PŘED TVŮJ OBLIČEJ

Ž 119

1. (85.) Vstup, Hospodine, před tvůj obličej / úpění mé : jen rozumnosti žádám. / Pokorné prosbě vejít k sobě dej, / před tváří tvou již všecko břímě skládám. / Mne vytrhni, tvá řeč tak v srdci zněj, / ať ochotně tvým podřídím se radám!

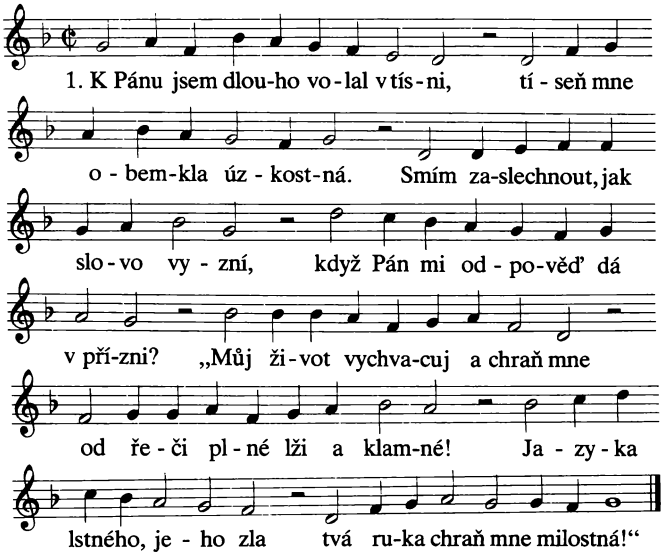
2. (86.) I vynesou mé rty též chvály hlas, / ustanovením svým že ty mne učíš. / Můj jazyk ať tvé slovo zpívá zas, / i srdce mé tou písní rozezvučíš. / V tvých přikázáních všech je pravdy jas. / Spravedlností v duši bouři utiš!

3. (87.) Tvá ruka buď mi ku pomoci vždy! / Již jsem si zvolil tvá jen přikázání. / Po spasení tvém toužím, Pán jsi ty, / sám mocný ke všech dluhů rozvázání. / Zákon tvůj s radostnými pocity / přijímám jako vůdce zemskou plání.

4. (88.) Žít k chvále tvé smí duše spasená, / v tvých soudech též je pomoc k obnovení. / Bloudím tu jako ovce ztracená, / hledej mne, najdi, tím se všecko změní. / Jsem služebník tvůj, který jasně zná / tvá přikázání nad stín zapomnění. *S. Verner*

K PÁNU JSEM DLOUHO VOLAL V TÍSNI Ž 120

L. Bourgeois 1551
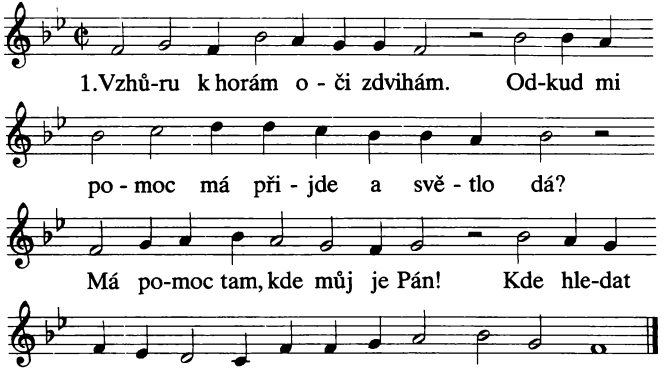

2. Víš, co ti dá, co přidá tobě, / víš ty, jenž mluvíš tak šálivě, / čím splatí Pán tvé lstivé zlobě, / čím stihne lest i lež, zla obě? / Hle, střelce šípy vyostřené, / z tětivy prudce vypuštěné! / Hle, uhly dřeva žhavivé, / z janovce dříví pálivé!

3. Ó běda, poutníkem jsem býval / v Měšeku; byla to dálky léč! / Stan kedarský jsem za byt míval, / dálkami chodil i bloudíval. / Dlouho tam žila duše moje / uprostřed nenávisti, boje: / Já o pokoji měl k nim řeč, / válku však přáli mi a meč!

V. Kučera

Ž 121 VZHŮRU K HORÁM OČI ZDVIHÁM

L. Bourgeois 1551

2. Nedopustí tvé nohy pád, / tvůj strážce nezdřímne, / střeží své upřímné. / Nezdřímne, neví, co je spát, / opatruje tě bděle. / Je strážcem Izraele.
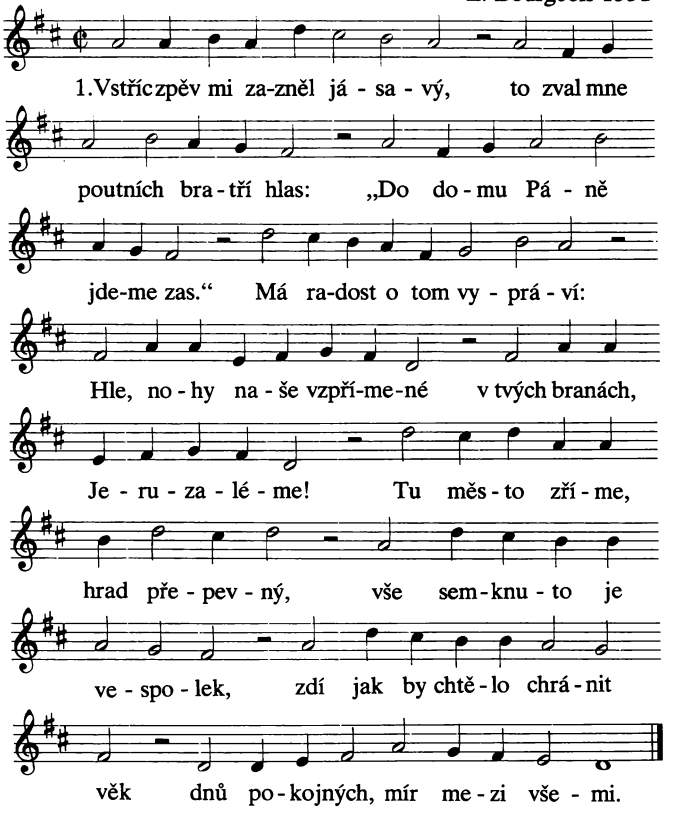
3. Stráží tvou Pán je napořád, / je clonou stínící, / stín nad tvou pravicí. / Měsíci, slunci svůj dal řád: / zbaveny božských tváří / neuškodí svou září.

4. Pán tě střeží před mocí zlou, / střeží dech duše tvé / v čas noci i v čas dne: / Pán střeží každou chvíli tvou, / též odchod z domu tvého / i příchod do věčného.

V. Kučera

VSTŘÍC ZPĚV MI ZAZNĚL JÁSAVÝ Ž 122

L. Bourgeois 1551
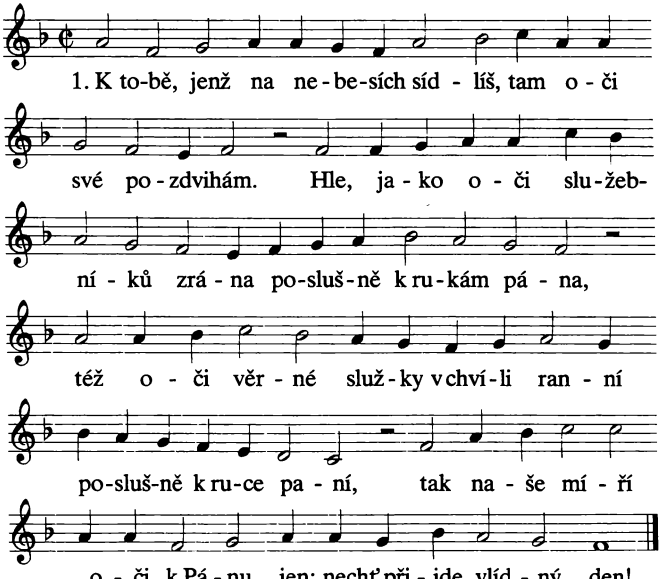

2. Hle, města pokojného chrám: / Tam vzhůru stoupá zbožný lid. / Své věrné touží Pán zde mít, / tu Pána každý ctít má sám: / Je řádem pro Izraele / dát Bohu srdce a cele / chválit ho, milovat, znát a ctít! / Přej pokoj městu milosti, / trůn soudu v něm i království. / Měj pokoj ten, kdo přeje mu klid!

3. Buď pokoj na předhradí tvém, / kéž pokoj vládne ve tvých zdech! / Mír v palácích i v pevnostech / nechť semkne všechny navzájem! / To jedno na mysli mívám, / když Pána v svatyni vzývám: / Pro pokoj bratří i přátel mých / a pro dům Boha našeho / chci hledat tvého dobrého, / Jeruzaléme, v modlitbách svých.

V. Kučera

K TOBĚ, JENŽ NA NEBESÍCH SÍDLÍŠ Ž 123

L. Bourgeois 1551
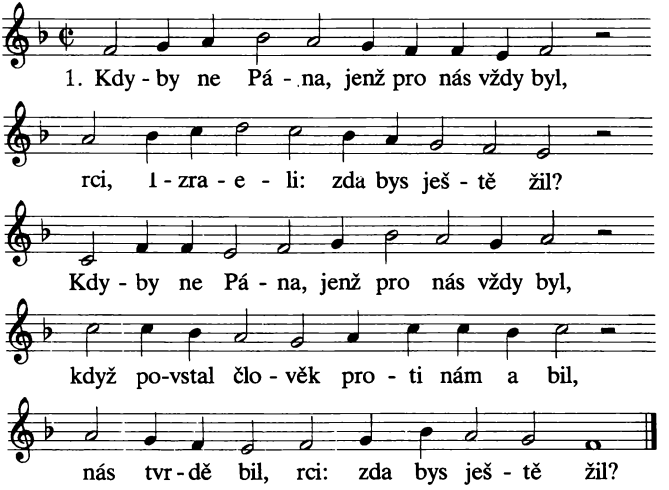

2. Smiluj se, Pane, smiluj nad námi, / ať vzejde svítání! / Vždyť sytili nás hanou do sytosti, / krmili lhostejností, / příliš až dlouho trápili nás v trýzni: / Smiluj se, dej den vlídný! / Úšklebky pyšných, bezstarostný smích / ztiš, Pane, v rukách svých. *V. Kučera*

Ž 124

KDYBY NE PÁNA, JENŽ PRO NÁS VŽDY BYL

L. Bourgeois 1551

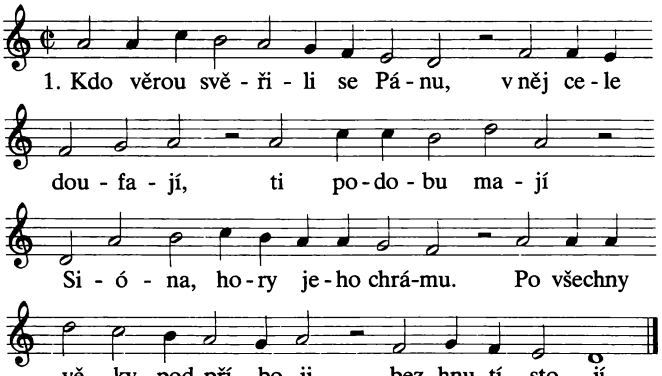
2. Zda by nás výheň hněvu nebyla / za živa, živé, mstivě zhltila? / Zda vody mocné by nás nebyly / divoce proudem prudkým přelily? / Co by se s duší stalo po chvíli,

3. co, když by vzduté vodstva přívaly / přes duši vzkypěním se přehnaly? / Buď požehnán Pán, který nedal nás / za loupež zubům, za kořist v ten čas! / Buď požehnán Pán, vždycky chránil nás!

4. Hle, jako pták jim duše uniká, / svobodna letí z leče ptáčníka. / Síť plna děr je, my jsme svobodni. / Kde pomoc Páně, tam se rozední. / Jsi naše pomoc, Pane stvoření! *V. Kučera*

KDO VĚROU SVĚŘILI SE PÁNU Ž 125

L. Bourgeois 1551

2. Hle, Jeruzalém, hory kolem, / je uprostřed hor skryt; / ty hory chrání lid. / Pán chrání lid i Jeruzalém. / Na věky chrání zde své milé / od této chvíle:
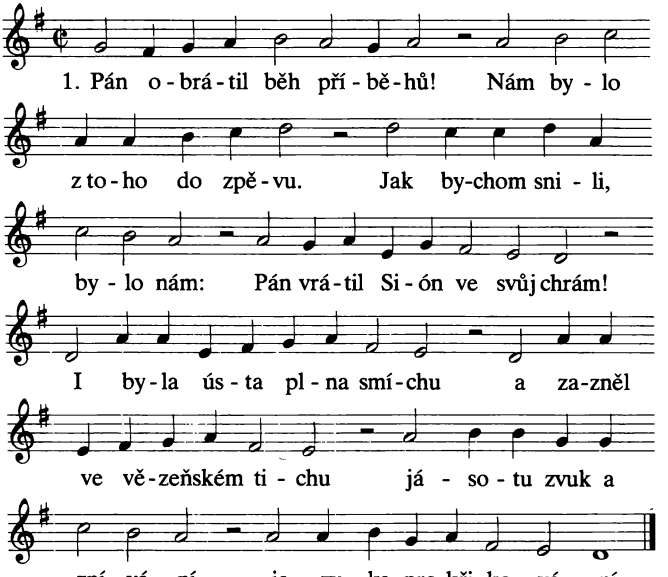
3. Už nevloží v díl spravedlivých / své žezlo svévolník. / Buď za to Pánu dík! / Pán chrání od zla ruce milých: / Ať dlaň svou vztáhnou k činům pravým, / pryč od bezpráví!

4. Čiň dobře dobrým, Pane milý, / všem srdce přímého. / Však toho křivého, / ty scestné, co se pokřivili, / nech zajít se zla činiteli. / Mír Izraeli!

V. Kučera

Ž 126 PÁN OBRÁTIL BĚH PŘÍBĚHŮ

L. Bourgeois 1551
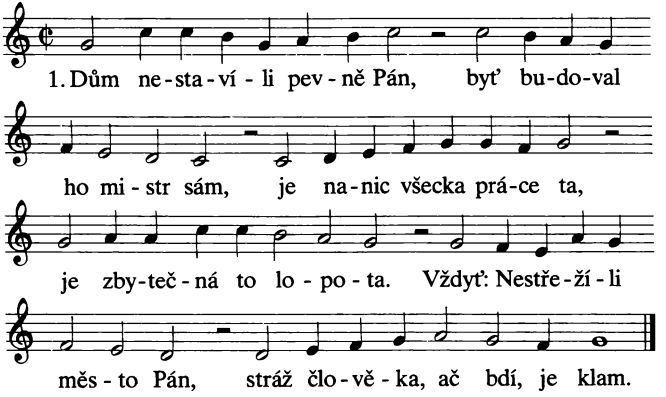

2. Národy mnohé v údivu / hlučely hlukem přílivu: / „Pán dal jim velkých věcí díl! / Pán divy s nimi učinil!“ / My o tom vyznávali sami: / „Pán velké věci činil s námi!“ / A bylo dobře v radosti, / přicházející z výsosti.

3. Ty, Pane, obrať úděl náš, / s příběhy jak to činíváš: / Obrať jej jako říční proud, / nedej nám, Pane, zahynout! /

Vždyť ti, co v pláči rozsévají / a v teskné tváři slzy mají, / ti za jásotu budou žnout. / Ty, Pane, nedáš zahynout!

4. Krok za krokem jdou, kráčejí, / skloněni, avšak s nadějí. / Ač těžce nesou setby měch / se zrnem dobrým na zádech, / při žni už budou tančit zpěvně, / ostřici oddělovat zjevně / a každý zrnem dobrý stvol / ve snopech snášet do stodol. *V. Kučera*

L. Bourgeois 1551
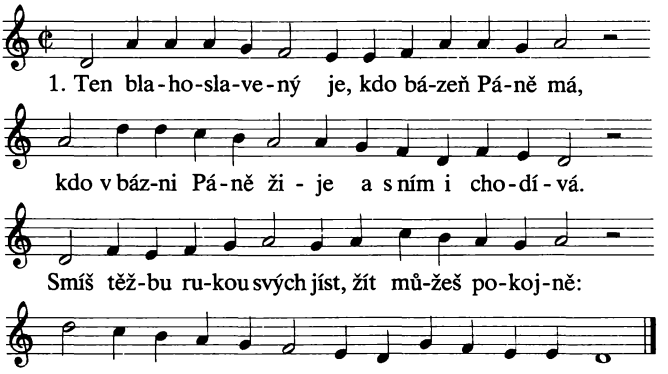

2. Je marnost s jitrem časně vstát, / je šalbou od rána se hnát. / Co za den z toho všeho máš, / když pozdě večer uléháš? / Chléb lopocení chutnáš jen! / Vždyť: Milému dá Pán i sen.

3. Hle, Páně díl a dědictví / jsou kolem tebe chlapci tví! / A ruky dělné dobrá mzda / je plod a láska života. / Jak v mužné ruce množství střel, / tak děti, mladé lásky pel.

4. Muž blahoslavený je ten, / jenž má svůj toulec naplněn / od Pána zrodem synů svých. / Nechutná chléb dnů zatrpklých, / nebude jednat u brány / s nepřáteli v zahanbení. *V. Kučera*

Ž 128 TEN BLAHOSLAVENÝ JE

1543

2. Tvá žena – vinná réva / svou sladkost plodící, / peň čištěného dřeva / a sluncem vonící: / Hle, pne se po zdech domu / a zdobí předprseň! / Tvá je, vždyť patří tomu, / kdo čistí révy kmen.

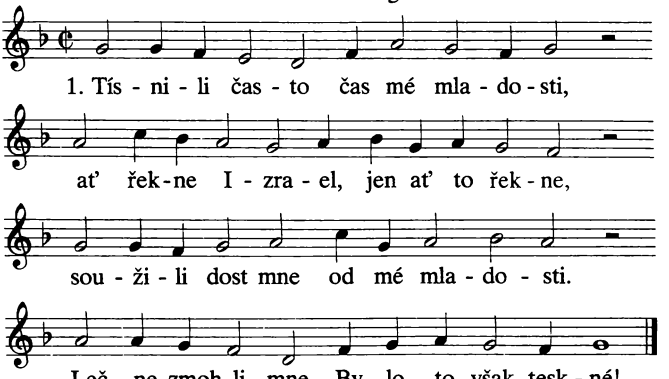
3. Tvé děti – sazeničky / olivek líbezných: / stůl obepnou a vždycky / je kolem stolu smích. / Tak dobré požehnání / dá věru tobě Pán: / Jen jsi-li člověk s bázní, / jsi Bohem požehnán!

4. Dej tobě požehnání / Pán s hory Sióna, / buď všecko dobré s vámi, / to z Jeruzaléma! / Po všecky dny, co žít máš, / hleď na rod svůj celý! / Měj pokoj sám, když zpíváš: / „Mír buď Izraeli!“

V. Kučera

TÍSNILI ČASTO ČAS MÉ MLADOSTI Ž 129

L. Bourgeois 1551 / Ženeva 1562

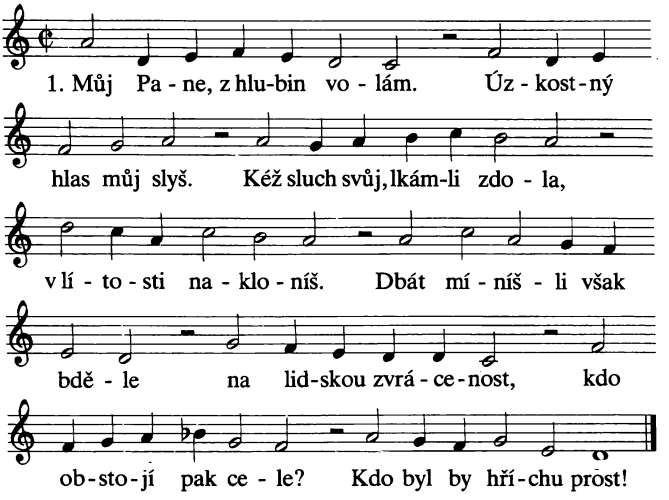
2. Na hřbetě mém jak oráč orali, / brázdy tam táhli, k soumrati až, v křiku. / Pán spravedlivý! Když se spřáhali, / přestřihal prostraňky těch bezbožníků.

3. V hanbě ať couvá i s tím trýzněním, / kdo na Sión zlou nenávistí dýchá! / Nechť je jak tráva střech, kde není stín, / než pažit vzejde, v horku dne usychá;

4. tou nenaplní ve žních žnec svou dlaň / a vazač klín svůj; podobna je plevám. / Ba sotva poutník řekne: „S vámi Pán!“ / A sotva: „V Páně jménu žehnáme vám!“ *V. Kučera*

Ž 130 MŮJ PANE, Z HLUBIN VOLÁM

Štrasburk 1539 / Ženeva 1551
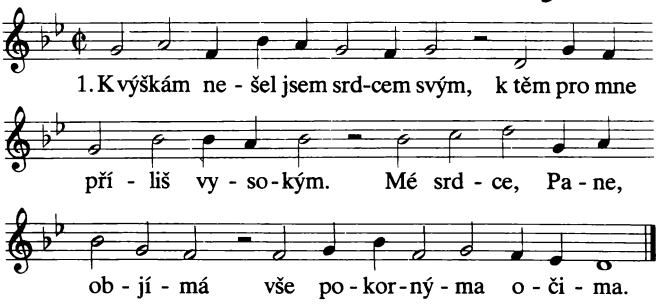

2. U tebe odpuštění / v bázni však nalézám, / bez bázně milost není: / žít bez ní, k smrti, sám? / Já doufám v Pána svého! / Tak doufá duše má: / v naději slova jeho / vstříc jde mu, sevřená.

3. Tak čekám svého Pána: / Zvěst slova, jež dá žít, / víc čekám než svit rána / stráž noční na stráži. / Ó čekej, Izraeli, / v Pánu dost milosti! / Lítost mu v srdci velí, / z hříchu tě vyprostí. *V. Kučera*

K VÝŠKÁM NEŠEL JSEM SRDCEM SVÝM Ž 131

L. Bourgeois 1551

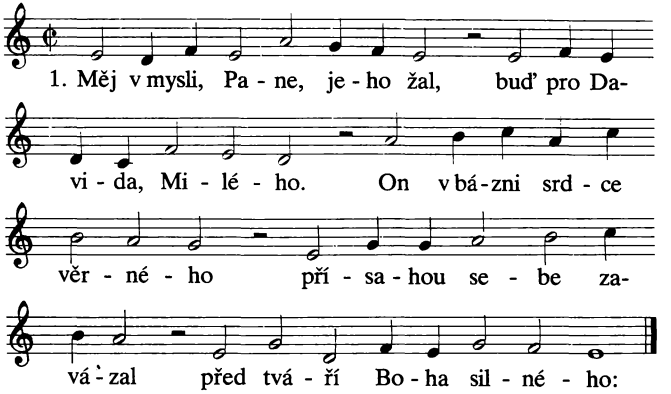
2. Duši tišil jsem, konejšil, / jak nakojené dítě byl / při matce, dřív než usíná, / tak byla tichá duše má.

3. K výškám oči jsem nezdvihal, / do rukou tvých jsem srdce dal. / Čekání, Pane, ztišené / dej v odpuštění duši mé.

V. Kučera

Ž 132 MĚJ V MYSLI, PANE, JEHO ŽAL

L. Bourgeois 1551

2. „Má noha domů nevkročí, / nač je mi lože vystlané? / Smí klesnout hlava na dlaně, / smí sednout spánek do očí, / když hledám Boha oddaně?

3. Mám pokojné snad srdce mít, / že místa není pro Pána? / Dnem nocí hledám, do rána, / chci svatě archu uložit, / až zpráva přijde vítaná."

4. „Snad řeč, jež zněla v Efratě, / nebyla slovem marnivým." / „Hle, archa! Stála v Jehárím, / na poli stála, nesvatě. / K místům vrací se pokojným!"

5. „Nuž jděme k síním svatosti, / tam hluboce se sklánějme, / při arše před ním padněme. / U podnoží své milosti / Pán dává všem dny nadějné!"

6. „Teď, Pane, vzhůru, vejdi v chrám! / Ty ve své moci,

archa též. / V právo než kněze oblékneš / a hlahol zbožných zazní tam, / Davida jistě vzpomeneš!

7. Pro sluhu svého milého / dnes neodmítej lidskou tvář! / Své vyvolené přízní dař, / ať příslib slova božského / má váhu smlouvy, pravdy zář!“

8. Děls: „Dítě tvé dám na tvůj trůn, / též vnuky tvé tam usadím. / Však musí žít mým svědectvím / a smlouvou rodný plnit dům. / Pak pro vždy v něm je ohradím.“

9. Pán horu Sión vyvolil, / tu zatoužil mít za svůj hrad: / „Hle, místo, kde chci spočívat, / po něm jsem srdcem zatoužil. / Na věky tam chci usedat!

10. Tu jeho darům požehnám / a chudé chlebem nasytím. / Dám oblek spásy kněžím svým / a hlahol zbožných zazní tam, / až stoupat budou po stupních.
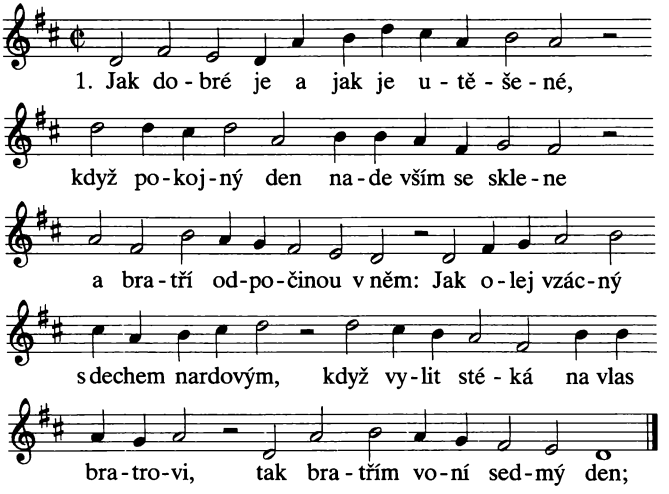
11. Tam pro roh Krále milého / dám rašit moci sloužící, / zažehnu světlo na svíci / pro Mesiáše věrného, / pro pravdu jeho zářící.

12. Houf nepřátel však rozvanu / a obléknu je v hanby šat. / Pro Krále zřím už rozkvétat / nad čelem svatou ochranu.“ / Je Sión věru pevný hrad.

V. Kučera

Ž 133 JAK DOBRÉ JE A JAK JE UTĚŠENÉ
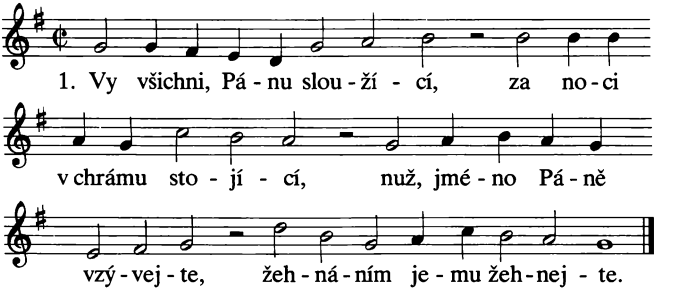
L. Bourgeois 1551

2. jak vůně, která s brady velekněze / po vousu stéká na lem v kněžské říze, / jak Áron byl by v chrámu sám; / jako když vlahé rosy chermonské / vlažičkou svlaží hory siónské. / Buď život, Pane, požehnán!

V. Kučera

L. Bourgeois 1551
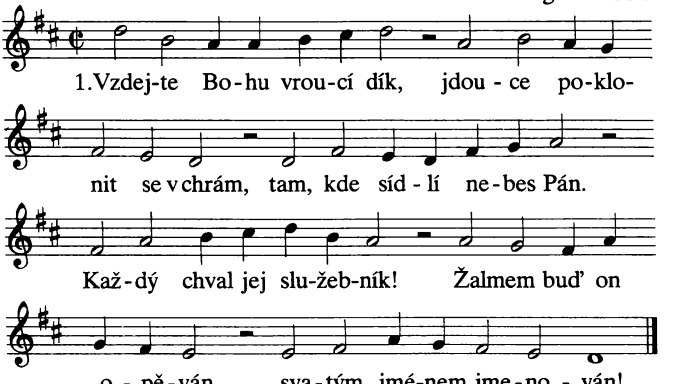

2. Své ruce vzneste k svatyni, / též hlasem zvučte do síní, / svou chválou Pána vzývejte, / žehnáním jemu žehnejte.

3. Pán žehnej z hory Sióna / tvé službě zde i tvým doma, / Pán požehnej ti, Spasitel, / nebes a země Stvořitel. *V. Kučera*

Ž 135 VZDEJTE BOHU VROUCÍ DÍK

L. Bourgeois 1551

2. Hospodin si vyvolil / Izraele za svůj lid. / Ten jej bude věrně ctít, / neb on si jej oblíbil. / Odpůrce však Hospodin / smete, nezbaví je vin.

3. Soudit bude jednou Pán / lid svůj, nad nímž vládu má, / služebníkům svým však dá / spásu, kterou je on sám. / Běda modlám pohanským, / marné jsou jak prach a dým!

4. Skvoucí modly nádherné, / zlato, stříbro, šperků třpyt, / marnost svou nemohou skrýt, / lidskou rukou zrobené. / Modla živá jen se zdá, / z úst svých slovo nevydá.
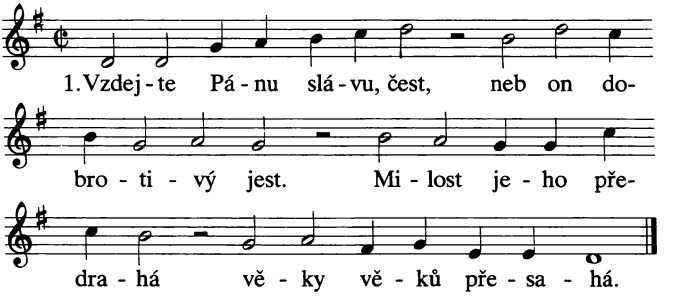
5. Modlám těm jsou podobni, / kdo svou záchranou je zvou. / Nám je Pán jen záchranou, / chválen buď po všechny dni! / Bázní před Bohem se chvěj, / chválu jemu v žalmech pěj!

6. Chválou vzdejte jemu dík, / dobrořeč mu jeho dům, / Sión – stálý jeho trůn, / Izrael pak služebník. / Ve svém Jeruzalémě / Bůh náš bydlí přeslavně. *K. Bednář; sl. 2 a 6 S. Radechovská*

VZDEJTE PÁNU SLÁVU, ČEST

Ž 136

Ženeva 1562

2. Slavte Pána nad pány, / každý buď mu poddaný! / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

3. Který divy veliké / činí doby všeliké! / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

4. On sám nebe s vojskem vším / moudře stvořil slovem svým. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

5. Roztáh' zemi na vodě / lidem k dobré pohodě. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

6. Světla stvořil veliká, / jichž lesk temnost proniká. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

7. Slunce, by den řídilo, / všemu světu svítilo. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

8. Měsíc mezi hvězdami, / co jsou v noci nad námi. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

9. On též prvotiny sil / v Egyptě svou mocí zbil. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

10. Izraele milého / z jařma vyrval těžkého. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

11. Lid svůj v ruce vztažené / vodí k vlasti blažené. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

12. Také pro svůj lid milý / rozťal moře na díly. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

13. Izraele mocí svou / převeď mořskou hlubinou. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

14. Faraóna vzpurného / do moře vrh' hrozného. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

15. Potom na poušti svůj lid / chránil, zprošťoval všech bíd. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

16. Věrné své svou mocí kryl, / krále znamenité zbil. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

17. Krále amorejského / Seona zbil pyšného. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

18. Oga, krále Bázan, jal, / svému lidu v moc jej dal. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

19. Všechnu zemi, již vzal jim, / v dědictví dal milým svým. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

20. Bůh náš v našem snížení / na nás myslí k spasení. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

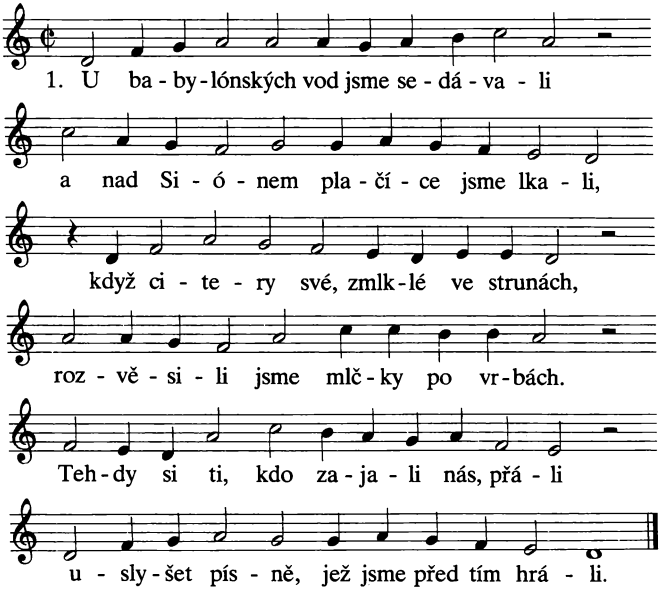
21. Nás vždy věrně miluje, / nepřátel všech zprošťuje. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

22. V lásce dává každému / pokrm tělu lačnému. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá.

23. Nuž, ať každý velebí / Pána slávy na nebi. / Milost jeho předrahá / věky věků přesahá. *F. Šebesta / 1970*

U BABYLÓNSKÝCH VOD JSME SEDÁVALI Ž137

Štrasburk 1539 / Ženeva 1551
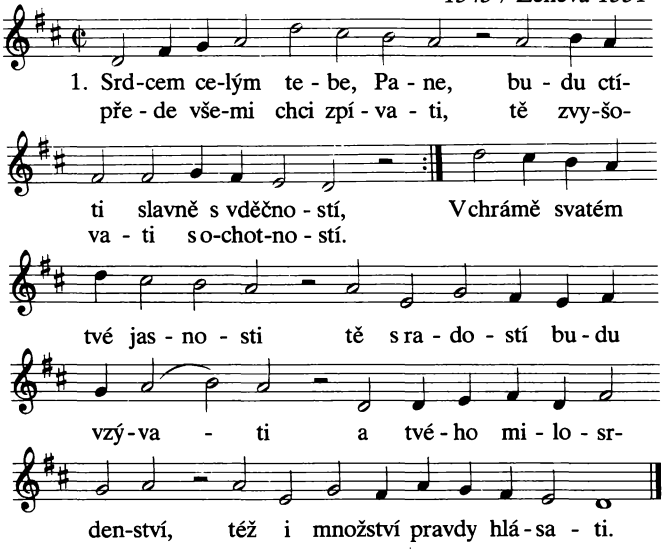

2. Říkali: „Písně siónské nám pějte / a na strunách svých citar nám je hrejte!“ / Jak zpívat tam, kde není Boží dům, / Hospodinovy písně cizincům? / Zapomenu-li kdy Jeruzaléma, / pravice má ať hned je ochromena!

3. A jazyk v ústech ať se mi hned zkrátí, / jestliže obraz tvůj má paměť ztratí / a Jeruzalém nebude již mým / největším štěstím, blahem útěšným! / Pán nechť se rozpomene na zdi města, / kdo bořili je, ty ať soudem ztrestá! *K. Bednář*

Ž 138 SRDCEM CELÝM TEBE, PANE

1543 / Ženeva 1551

2. Neb jsi jména svého všudy, / též i pravdy / slávu dokázal. / Když jsem já k tobě měl zření, / občerstvení / mé's duši přidal. / Budou tebe také mnohé / ctíti slavné / v světě národy; / až tvoji pravdu poznají, / pak vyznají / též svoje bludy.

3. Budou tebe důstojného / i dobrého / oslavovati, / o tvých skutků moudré správě / ke cti, slávě / tobě zpívati, / a že ač jsi vyvýšený, / i přeslavný / trůn v nebi maje, / patříš však i na nízkého, / i pyšného / výborně znaje.
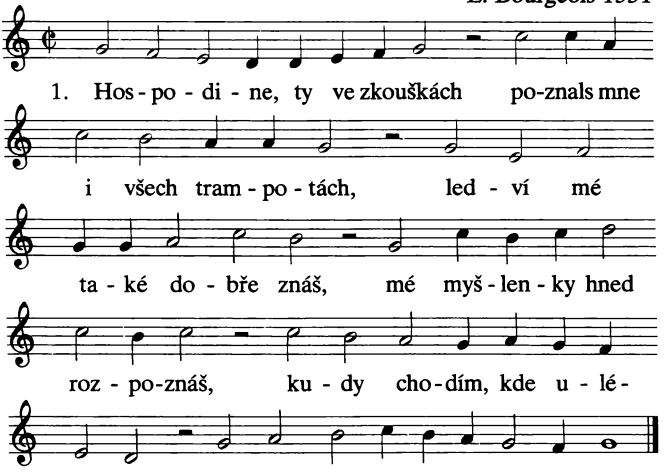
4. Ty mne, Pane, při životu, / v každou psotu / ráčíš chova-

ti, / z mých nepřátel všech vztekloſtí / svou mocností / vytrhovati; / a když tvou milost věčnou znám, / jisté skládám / v tobě doufání, / dílo své že vždy povedeš / i přivedeš / šťastně k skonání.

J. Strejc / 1970

HOSPODINE, TY VE ZKOUŠKÁCH Ž 139

L. Bourgeois 1551

2. Vzadu, vepředu, ze všech stran / obklíčil jsi mne i můj stan, / ruku svou na mou hruď jsi vztáh', / moudrost tvou vtip můj neobsáh', / umem svým vždy mne překonáváš, / vysoko pro mne své sídlo máš.

3. Kam před tvým duchem mám se skrýt, / před tebou kde bych našel štít! / Vzhůru k nebi když vystoupím, / tam ty jsi se svým hájemstvím. / Kdybych až v hrobě najít chtěl skrýš, / tam také, Bože, už dávno dlíš.

4. S jitřenkou kdybych v jasných dnech, / dosáhl v dálce mořský břeh, / tam také v matném lesku hvězd / postihne mě tvá svatá pěst. / Také noc, když se na svou pouť dá, / očím tvým samým světlem se zdá.

5. Znáš mne líp, než já sebe znám, / v životě matky mé ty sám / slupku těla's mi oblékal, / kůži i s kostrou, pružný sval; / pročež tě slavím, úžasem jat, / nádheru tvou znám, tvůj majestát.

6. O každé kosti mé ty víš, / ústrojí mému rozumíš, / v skrytu zrozen, já před tebou / jsem otevřenou nádobou, / v knize tvé sepsán každý můj oud, / jak vyzněl o mně svatý tvůj soud.

7. Myšlenek tvých bohatý proud / nelze, můj Pane, obsáhnout. / Spočíst je nelze ani v snách / jak písek v mořských písčinách. / Já vnímám tě, když odchází sen, / poznávám stále, žes přítomen.

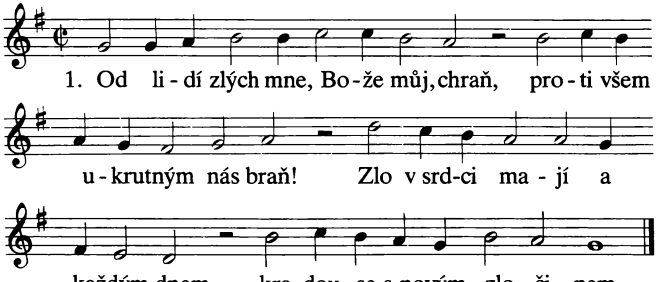
8. Hříchy těch, kdo se vzpírají, / kdo v nenávisti tě mají, / nesdílím, Pane, ty to víš, / ty mě mocí svou potěšíš. / Sleduj mé cesty, dej mi svou dlaň, / veď mne a kroků chybných mne chraň!

K. Bednář

OD LIDÍ ZLÝCH
MNE, BOŽE MŮJ, CHRAŇ

Ž 140

1543

2. Jazyk si ostří záštím jak had, / jedem mne chtějí udolat. / Ochraň mne, Bože, jde-li sám vrah, / stůj při mně, když chce přejít práh.

3. Past na mne líčí vůkol mých cest, / úklady samé jsou a lest. / Mou, Bože, prosbu pokornou slyš, / štít k ochraně mé zvedni výš!
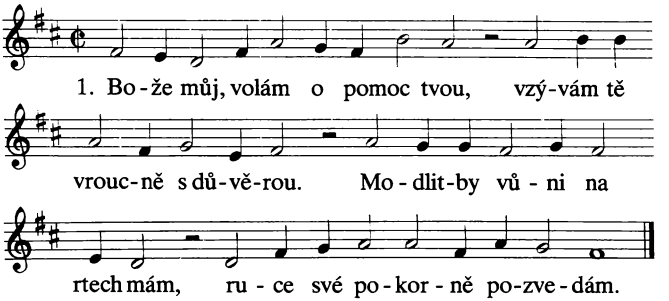
4. Všem bezbožným zmař loupežný chtíč, / vůdce jich poraž, v prach je sklič! / Zasyp je žhavým uhlím a spal, / do temných propastí je sval!

5. Utrhač přijme bídnou mzdu svou, / v prach lotři sraženi ať jsou! / Bůh chudé spasí, zlo napraví, / zpěv pokorných jej oslaví.

K. Bednář

Ž 141 BOŽE MŮJ, VOLÁM O POMOC TVOU

Ženeva 1562

2. Hlídej ústa má, rtů mých chraň práh, / myšlenky zlé odvrať i v snách. / Bezbožných skutků chraň můj den, / ať nejsem svůdníky oblouzen.

3. Spravedlivý jen trestat mne smí, / to dobrodiním bude mi, / jako by olej na mne lil / a proti všem zlým mne posílil.

4. Škůdcům modlitbou postavím hráz, / tam zahynou, kde příkrý sráz. / Každý z nich zví a bude znát / pravdu mých slov, jež nemohou lhát.
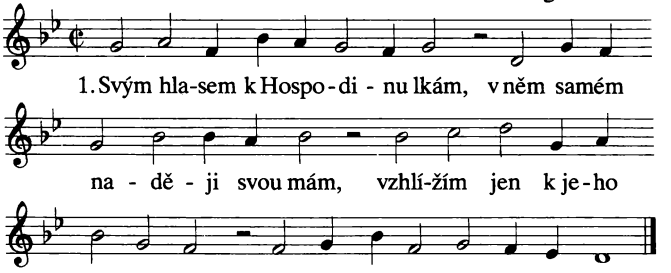
5. V hrob metány kosti lidské jsou, / jak by štípány sekerou, / tys však, můj Bože, strážcem mým, / duši mou nerozptyluj jak dým.

6. Marně chystá nepřítel můj past, / strachem z ní nemusím se třást. / Sám jen se zřítí v jámu zlou, / já přejdu, Bože, s pomocí tvou.

K. Bednář

SVÝM HLASEM K HOSPODINU LKÁM Ž 142

L. Bourgeois 1551

2. Svou žádost před ním vylévám, / i soužení, v němž umdlévám; / když se duch svírá úzkostí, / ty znáš mou stezku v milosti.

3. Na cestě mé mi ukryli / léčky své, by mne zkazili; / pakli vpravo se ohlédám, / kdo by mne znát chtěl, neshledám.

4. Mé útočiště zhynulo, / i štěstí, jež mi kynulo; / není, kdo by mne zastával, / útěchu duši dodával.

5. A proto k tobě volaje, / tě, Bože, hledám říkaje: / Mé doufání jsi vždycky byl, / ty v zemi živých jsi můj díl.

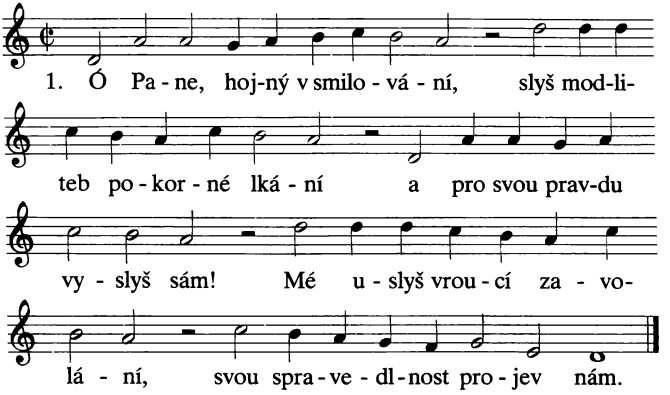
6. Pozoruj moje volání, / neb umdlévám v svém sténání, / zprosť mne vší bídy vezdejší, / jež nade mne je silnější.

7. Mou duši vyveď z žaláře, / bych ctil tě, svého lékaře; / a tu věrní mne obstoupí, / když milost tvá mne vykoupí.

F. Šebesta / 1970

Ž 143 Ó PANE, HOJNÝ V SMILOVÁNÍ

Štrasburk 1539 / 1543

2. A nechtěj vcházeti v soud přísný / se služebníkem, vždyť je hříšný; / ty nebudeš-li milostiv, / nebude pro svůj hřích přílišný / před tebou nikdo spravedliv.

3. Můj nepřítel mne stíhá v zlobě, / až k zemi klesám ve své mdlobě, / on vidět mě chce v mrákotě / jak ty, jež zastírá tma v hrobě, / bych neměl podíl v životě.

4. Duch můj tak úzkostmi se svírá, / že před mým zrakem tma je čirá / a srdce hyne pomalu; / když zármutek mi srdce sžírá, / den neuplyne bez žalu.

5. Však věrného jen tebe já znám, / když dávné dny si připomínám; / mám v mysli dílo rukou tvých, / k tvým slavným skutkům oči zvedám. / Toť potěšení v dobách zlých.

6. Své ruce, Pane Bože, k tobě / vždy pozdvihuji ve své

mdlobě. / A jako země vyprahlá / tě hledá duše v každé době, / by milosti tvé dosáhla.

7. Ach, pospěš, slyš mě, Hospodine, / vždyť duch můj v žalosti své hyne, / tvář svou neskrývej přede mnou. / Kéž tvoje láska nepomine, / před nocí zachovej temnou!

8. Tvou milost v jitře slyšet žádám, / jen v tobě naději svou skládám; / ty zjev mi cestu života, / ať v poblouzení neupadám, / tvá provázej mne dobrota.
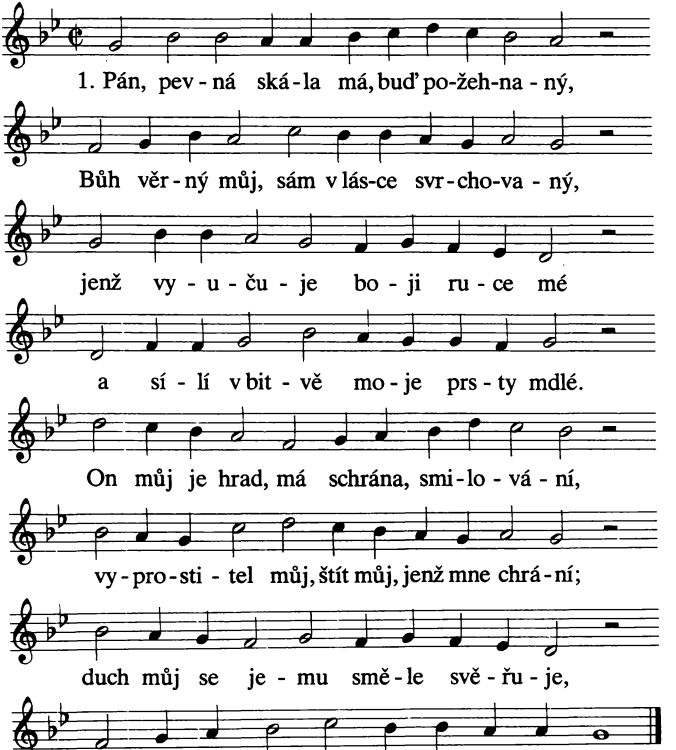
9. Svou duši pozdvihuji k tobě, / ó nevydej mě hříšných zlobě, / veď duchem svým mé myšlení! / Tys Bůh můj, veď mě v každé době / na rovné cestě spasení.

10. Pro jméno svoje, strážce bdělý, / mou duši vyprosť, život celý, / a obživ, v smutku potěšuj! / Chraň život můj před nepřáteli! / Chci, Pane, býti povždy tvůj. *F. Šebesta / S. Radechovská*

Ž 144

PÁN, PEVNÁ SKÁLA MÁ, BUĎ POŽEHNANÝ

1543 / Ženeva 1551

2. Ó Bože, jenž sám vládneš světu všemu, / co je mdlý člověk, že se ty znáš k němu? / Syn člověka co je v své bídnosti, / že ho tak mnohou dařís vážností? / Ach, člověk roven marnosti je vratké / a jeho sláva trvání má krátké; / tak dnové jeho jak stín míjejí, / aniž se více nazpět vracejí.

3. Nebesa nakloň, Pane, sestup v bouři / a hor se dotkni, ať se mocně kouří; / své hromobití sešli, rozptyl zlé, / též střely vypusť, odpůrce zkaz své. / A z výsosti svou mocnou ruku vztáhna, / zprosť cizinců mne moci, vod i bahna, / již marnost mluví, lží se bavíce, / a lsti je plná jejich pravice.

4. Můj Bože, ty můj spomocníku v tísni, / tě velebiti budu novou písní, / svým nástrojem o strunách desíti / i na loutně chci tebe slaviti, / a zpěvy svými zvyšovat tvou chválu, / neb vítězství mi dáváš, Král jsi králů; / ty sluhu svého věrně miluješ / a vražedného meče zprošťuješ.
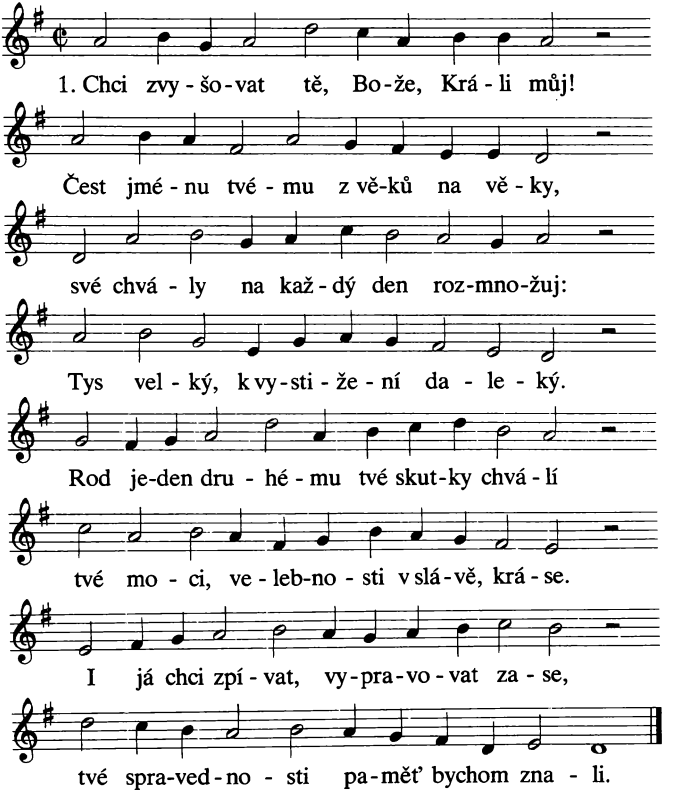
5. Ó Pane, zbav mne cizinců těch ruky, / co lží a křivdou působí nám muky; / svou drahou při nás zůstaň milostí, / ať prospíváme vždy v tvé známosti; / by v mládí naši synové hned byli / jak štípkové tví zdární, ušlechtilí, / a dcery naše, mravem ozdobné, / kamení chrámu tvého podobné.

6. Spižírny naše ať vždy oplývají / a potravy nám hojnost vydávají, / ať dobytek náš hojně rodívá / a na tisíce vždy se množívá; / chraň nás od bídy, nemoci i hladu / a země naše zproštěna buď vpádů; / ať žádného víc není zajetí, / ni na ulicích pláče slyšeti.

7. Ó blaze lidu, jemuž tak se děje / a jemuž Pán svá požehnání přeje; / v pokoji darů Božích užívá / a štěstím hojným stále oplývá. / Ten lid je blažen, jehož Pán je Bohem, / jímž podává se v slitování mnohém; / lid, který svého Boha vskutku zná, / v něm všecku radost svou i chloubu má. *F. Šebesta / 1970*

Ž 145 CHCI ZVYŠOVAT TĚ, BOŽE, KRÁLI MŮJ

Ženeva 1562
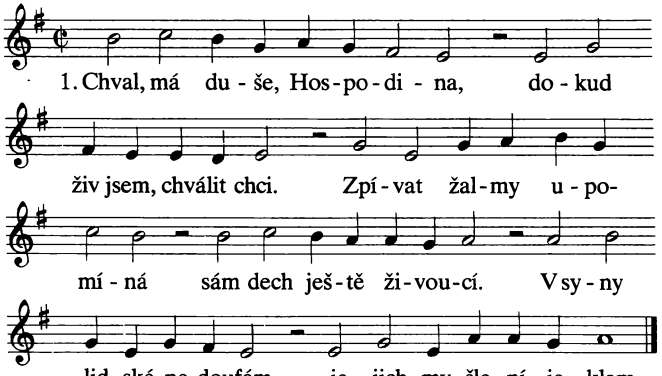

2. Milostiv Hospodin je v dobrotě, / nad všecky skutky slitování jen. / Dobrořečit chci jemu v čistotě, / by v synech lidských znám byl vždy a ctěn. / Království tvé je království všech věků, / nad každým pokolením panování. / Kdo padá, Hospodin ho má v své dlani, / kdo sklíčen, pozdvihne ho v hrozeb jeku.

3. Zde oči všechněch v tebe doufají, / potravu dáváš jim v příhodný čas, / otvíráš ruku plnou ke kraji / a všecko živé sytíš zas a zas. / Je blízký Hospodin všem vzývajícím; / jej vzývám vpravdě, chci jen o něm svědčit. / Všeliké tělo bude dobrořečit, / na věky pomáhá všem hledajícím. *S. Verner*

Ž 146 CHVAL, MÁ DUŠE, HOSPODINA

Ženeva 1562
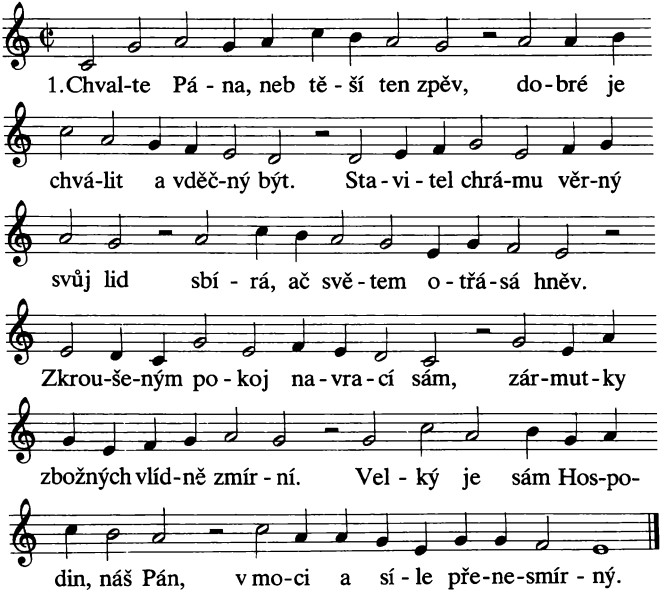

2. Blažen, jehož pomocníkem / je Bůh silný Jákobův: / skládá naději vždy s díkem / v Hospodinu, strážci smluv. / Svět on stvořil daleký, / pravdy dbá až na věky.

3. Činí soud, kde útisk svírá, / vězně vysvobozuje, / oči slepých otevírá, / spravedlnost on miluje, / dává chléb zde lačnícím, / slzy stírá plačícím.

4. Bezbožných krok couvne zase, / své poutníky Bůh zve dál, / sirotků, vdov ujímá se. / Hospodin na věky Král / od národu v pronárod, / Sión v Bohu má svůj zrod. *S. Verner*

CHVALTE PÁNA, NEB TĚŠÍ TEN ZPĚV Ž 147

Ženeva 1562

2. On hvězdy zná, je dokáže sčíst, / on jménem každou ze všech hvězd zná. / Pokorné zvedá, spásu všem dá, / bezbožné sráží ze zpupných míst. / Zpívejte chválu, vroucí svůj vděk, / hlas citar ať je jeho slávou, / on Pán je mraků, zpěněných řek, / dík jemu hory bují trávou.

3. On dá potravu bezpočtu stád, / dává i lačným krkavcům jíst, / když k němu zvednou hlasy své z hnízd. / Sílu však

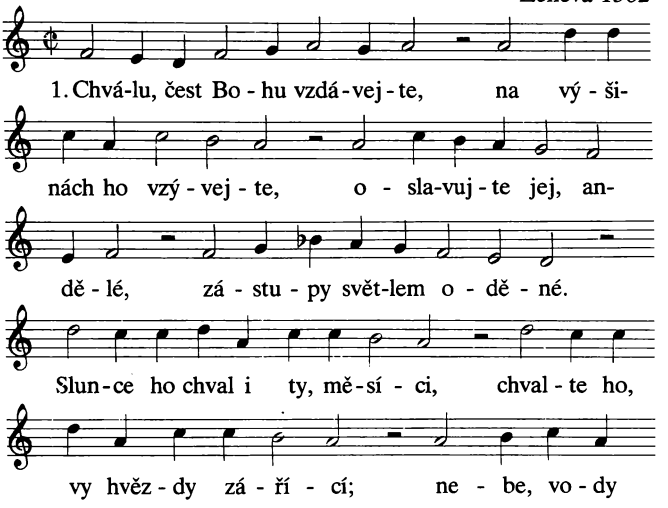
zpupných nemívá rád, / koně či muže, co silní jsou, / pyšně se silou svalů šálí. / Miluje ty, kdo v bázni s ním jdou, / v úctě a v bázni kdo ho chválí.
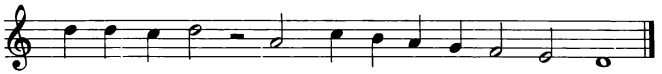
4. Jeruzaléme, ty dík svůj pěj. / Pochval, Sióne, Pána všech dní. / On vládne všemu, nade vším činí, / určuje všeho složitý děj, / zvěstuje slovo, stanoví soud, / lidu vyvolenému dává / svou milost, zbavuje ho všech pout, / když jeho cestu urovnává.

K. Bednář

Ž 148 CHVÁLU, ČEST BOHU VZDÁVEJTE

Ženeva 1562

2. Hospodinovo jméno chval / vše, čemu vzniknout rozkázal. / On všechno stvořil slovem svým / svrchovaným a všemocným. / Na věky určil místo všemu, / zákonu nezrušitelnému / když podřídil stvoření svá. / Ta vůle jeho zůstává.
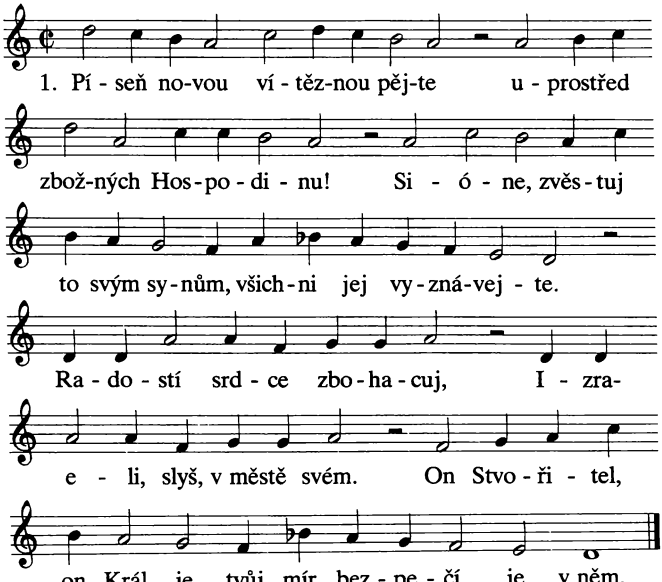
3. Chval Hospodina celá zem, / moře i vše, co žije v něm, / propasti bezdné, oheň v nich, / led, krupobití, mlhy, sníh. / Chval vichr jej, co bouřně duje, / když jeho vůli vyřizuje! / Chvalte ho, vy cedry mocné, / také stromoví ovocné.

4. Pohoří, činící do oblak, / pahorky, dravci, plaz i pták, / Hospodina všecko to chval / se stády, kterým pastvu dal. / Národy světa, panovníci, / soudcové, práva služebníci, / starci, mládež, děti malé, / žijte k jeho cti a chvále.

5. Chvalte to jméno jediné, / jméno nad všecko zvýšené, / jež slávou svou vše pokrývá, / světu se z výšin ozývá. / On vyvýšil roh lidu svého, / čest lidu izraelského, / zdávna tak jemu blízkého. / Halelujah, halelujah. *M. Rafajová*

Ž 149 PÍSEŇ NOVOU VÍTĚZNOU PĚJTE

Ženeva 1562
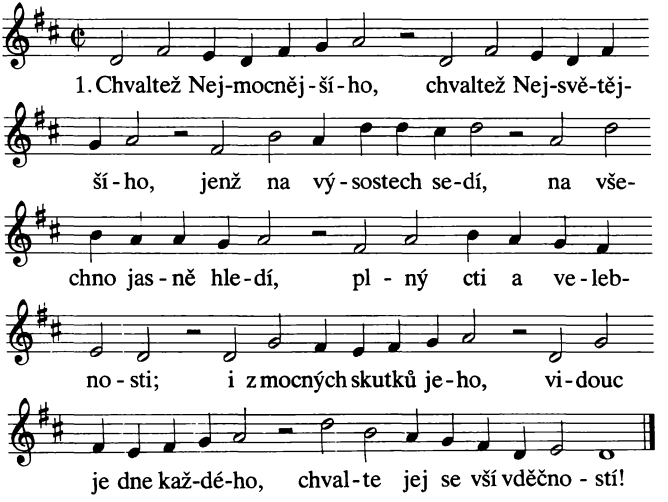

2. V radostném tónu chvalte Pána / bubínky, citerou i písní, / ať pomine, co srdce tísní, / a struny zní hned zrána. / Bůh oblíbil si věrný lid. / Pokorné, nuzné, chudé své / svým spasením chce ozdobit / a tiché k sobě zve.

3. Jásejte, zbožní, v lesku slávy! / V nádheře Boží zaplésejte, / i v příbytcích mu chválu vzdejte, / že přízní svou vás zdraví. / Vzhůru, slyš, stoupá mocný zpěv / a v rukou blýská ostrý meč. / Teď, Bože, nepřátelům zjev, / že zničí je tvá zteč.

4. Věrní, jak psáno, povstávají / k soudu se všemi pronárody, / pyšnými vládci, městy, rody, / násilným uzdu dají. / Povedou krále v řetězech, / spoutají ruce vznešených. / Toť slavná je čest zbožných všech, / čest vojů vítězných. *M. Balabán*

Ž 150 CHVALTEŽ NEJMOCNĚJŠÍHO

Ženeva 1562

2. Chvalte Boha, on je Pán, / nejsvětějším budiž zván. / Všude jeho moc je znát, / co chce, musí též se stát. / Chvalte Boha písní slavnou! / Zvukem trub i píšťal hrou / slaven buď, i citarou! / Chválu pějte neúnavnou!

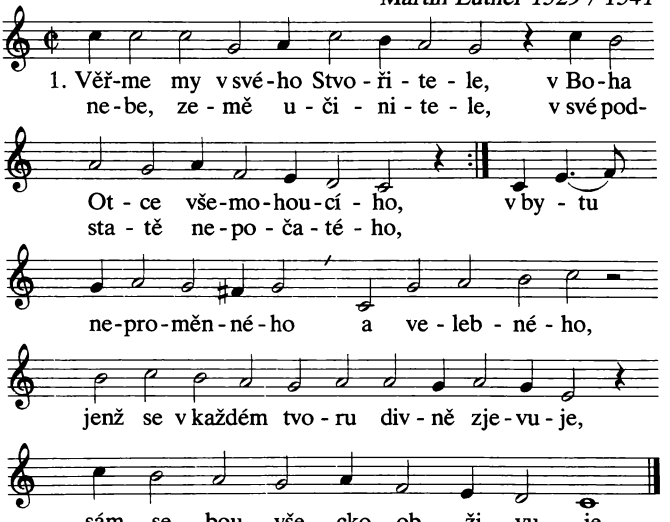
3. Chvalte Boha v nebesích, / postrach nespravedlivých! / Bubny hřmí a loutny zní, / varhan příboj zaduní, / housle, cimbál zvučí chválou! / Všemu vládne Tvůrce náš, / nad vším drží věčnou stráž. / Vždy je naší pevnou skálou!

J. Strejc (1. sloka) a K. Bednář (2. a 3. sloka)

VĚŘME MY V SVÉHO STVOŘITELE 151

pův. nápěv 189 Hrad přepevný je Pán Bůh náš

Martin Luther 1529 / 1541

2. Věřme také i v Syna jeho, / jenž se z Otce před věky rodí, / v Pána svého nestvořeného, / jehož moudrostí všecko stojí. / Ten pro lidské spasení / dal se k zmaření, / sstoupiv z nebe v život přečisté Panny, / narodil se z ní bez poskvrny.

3. Jenž pod Pontským Pilátem trpěl, / ukřižován umřel i pohřben. / Sstoupil k vězňům jatým do pekel, / třetího dne předivně vzkříšen. / Vstoupil jest na nebesa, / sám sebe nesa, / aby přijal pravice božské správu, / velebnost královskou i slávu.

4. Odtud má osobně přijíti / k soudu živých i také mrtvých, / věrné své od zlých rozloučiti, / vzíti do příbytků nebeských. / Hříšníky odsouditi / i zapuditi / do ohně pekelného s ďáblem zlostným / k mukám věčným a přezlostným.

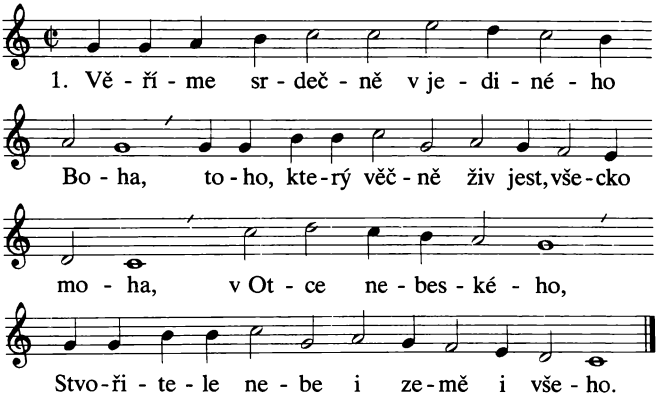
5. Věřme my i v Ducha svatého, / dárce věrných i těšitele, / v Pána Boha dobrotivého / všech zvolených posvětitele, / Otci, Synu rovného, / jednobytného, / jenž svou podstatou božskou vše zdržuje, / okršlek svatě naplňuje.

6. Věřme jedinou Církev svatou, / v níž jest všech svatých obcování, / v kteréžto máme službu pravou, / svědomí svých k ujišťování, / hříchů všech odpuštění / i nevážení / z milosti božské pro Krista samého, / a víru, kterou máme v něho.

7. V tom čekejme pravdy naděje / těla budoucího vzkříšení, / života, jímž sám Bůh daruje / v slávě v nebeském utěšení, / bychom v tvář jeho hledíc, / v něm rozkoš majíc, / došli nasycení dokonalého. / Amen. Dej nám dojíti toho. *1541*

pův. nápěv 282 Zvěstujem vám radost

1505 / 1531 / 1541

2. Věříme též v jeho / Syna jediného, / Pána Jezu Krista, / jehož panna čistá, / bez hříchu počala, / neb Ducha svatého / moc to v ní konala.

3. Kristus umřel za nás, / nad peklem zvítězil, / třetího dne vstal zas, / a tak nás vykoupil / z věčného vězení; / na pravici Otce / přijal oslavení.

4. Věříme s radostí / i v Ducha svatého, / v této smrtelnosti / těšitele ctného, / který církev svatou, / svatých obcování, / spravuje a chrání.

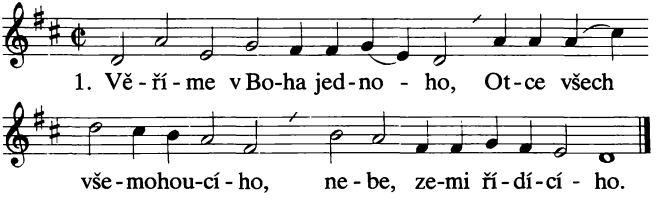
5. Věříme též cele, / že pro narození / Krista Spasitele / dá nám Bůh spasení, / hříchů odpuštění, / též z mrtvých vzkříšení, / věčné oslavení.

6. Amen zpívajíce / a tím se těšíce, / že po bídě této / bude věčné léto, / rceme: Přijď, Ježíši, / a připoj nás bídné / k své nebeské říši. *Jiří Třanovský 1636 / 1970*

153 VĚŘÍME V BOHA JEDNOHO

pův. nápěv Vzbuď nás, Pane, ať povstaneme

1541

2. Věříme i v Syna jeho, / Ježíše, Pána našeho, / Duchem svatým počatého.

3. Z čisté panny se narodil, / pod Pilátem smrt podstoupil, / s kříže sňat, v hrob položen byl.

4. Když pak již do pekla sstoupil, / třetí den vstav, smrt obloupil, / potom na nebesa vstoupil.

5. Na pravici Boží sedí, / všudy všecky věci vidí, / důstojně svou církev řídí.

6. Odtud zase má přijíti, / živé i mrtvé souditi, / a věřící k sobě vzíti.

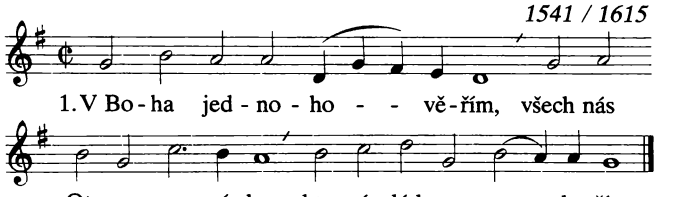
7. V Ducha svatého věříme, / církev svatou vyznáváme, / svatých obcování máme.

8. Také hříchů odpuštění / věříme, těla vzkříšení, / života věčné spasení.

1655 / 1796 / 1970

V BOHA JEDNOHO VĚŘÍM

pův. nápěv Věřmež v Boha jednoho

2. Stvořitele tvorstva všeho, / neviditelné říše, / světa viditelného.

3. Také v Krista Ježíše / věřím: Král to jediný, / Páně Syn z nebes výše;

4. mimo světa dějiny / Otcem zplozen před věky; / Světlo, jež nemá stíny,

5. ze Světla vzešlé; velký / Bůh sám z Boha pravého; / nestvořen, nemá předky;

6. věčně je bytnost jeho / s Otcem totožná; vesmír / stvořen je skrze něho;

7. přišel z nebes, aby smyl / hřích lidí; Duchem vtělen / Pannou vešel v světa vír;

8. jako člověk dán je v plen / soudcům zlým, pod Pilátem / smrt kříže mu údělem,

9. trpěl v svém těle svatém; / pohřben byl; vstal však z mrtvých / dle Písem v třetí pak den;

10. vstoupil v nebe, Otec dal / trůn mu po své pravici, / aby věčně panoval;

11. v slávě přijde soudící / z živých, z mrtvých každého, / říše Král nemizící.

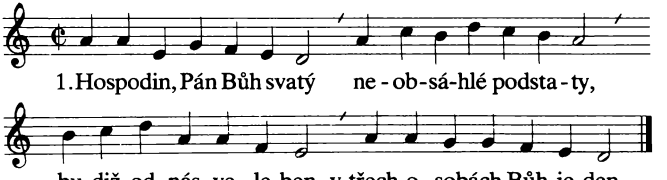
12. Věřím v Ducha svatého, / Pána, Oživitele, / z Otce, Syna vyšlého,

13. v bázni, jenž ctěn je cele / s Otcem i Synem; mluvil / skrz Slova hlasatele.

14. V svaté církvi je můj díl, / v apoštolské, jediné; / v křtu mi Bůh hřích odpustil;

15. zmrtvýchvstání věříme, / v příští věk nás Pán přijme, / už jej nadějí zříme. *Nicejsko-cařihradské vyznání víry / R. Nechuta*

1505 / 1541

2. Otče veškeré moci, / přispěj svatou pomocí, / z milosrdenství svého / posiluj lidu mdlého.

3. Stvořiteli nebeských / věcí, všech také zemských, / poslals k nám Syna svého / k spáse lidu hříšného.
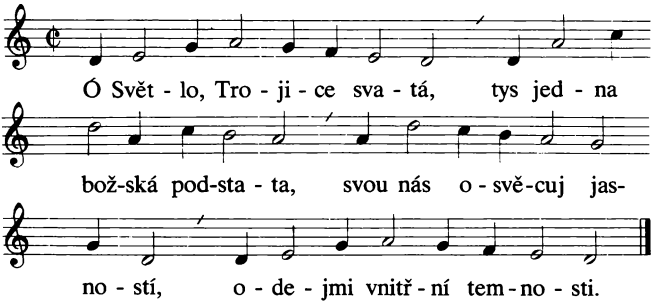
4. Nevýstižná Moudrosti, / Synu Boží z výsosti, / draze jsi nás vykoupil, / díky, žes hřích krví smyl.

5. Přemocný Duchu svatý, / v srdce vírou přijatý, / vzbuď v nás lásku srdečnou, / dej v Kristu účast věčnou. *1541 / 1970*

Ó SVĚTLO, TROJICE SVATÁ 156

pův. nápěv Chvaliž Boha, duše věrná

1531 / 1541

2. V světle nepřistupitelném / jsi, v místě nestižitelném, / světlem víry dej se znáti, / srdcem celým milovati.

3. Ó mocný, moudrý i dobrý, / k sdílnosti v dobrém všem štědrý, / naši mdlobu, hloupost, zlost znáš / i lítost v tom nad námi máš.

4. Trojí v osobách, jeden Bůh, / z nebe viděl jsi náš neduh / a ráčil ses ohlásiti / a z milosti nás spasiti.

5. Ukázals osob rozdílnost, / však božskou jedinou bytost / v stvoření a vykoupení / i ve vnitřním obnovení.

6. Toto tvoje trojí dílo / hříšnému se přiblížilo / člověku k jeho spasení, / by v něm neslo tvé znamení.

7. Neboť nižádné stvoření / člověku v tom rovno není, / že k obrazu stvořen tvému / a tak k životu věčnému.

8. Kdyby zůstal v nevinnosti, / přišel by k nesmrtelnosti, / na duchu též i na těle / život z tebe měl by cele.

9. Ale ty, všemohoucí sám / a v moudrosti, v dobrotě znám, / způsobils to v své milosti, / aby zas ožil k věčnosti

10. a pro Pána Jezu Krista / v svatém došel nebi místa, / když má skrz Ducha svatého / obraz stvoření nového.

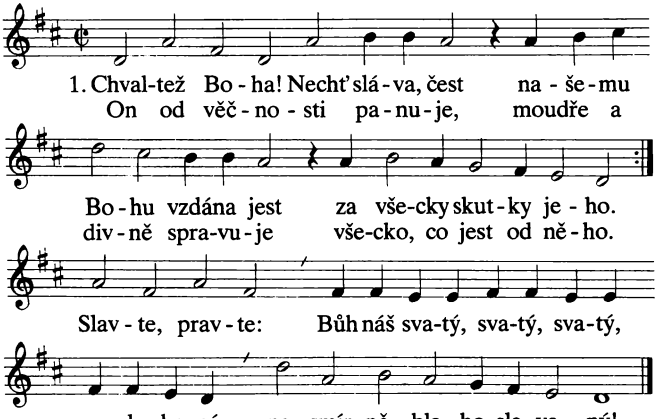
11. Budiž Bohu Otci chvála, / i Synu jeho buď dána, / i také Duchu svatému, / Pánu Bohu jedinému.

B. Lukáš Pražský 1541 / 1659 / 1970

157 CHVALTEŽ BOHA! NECHŤ SLÁVA, ČEST

pův. nápěv 271 Jak jasně svítíš, hvězdo má

1538 / 99

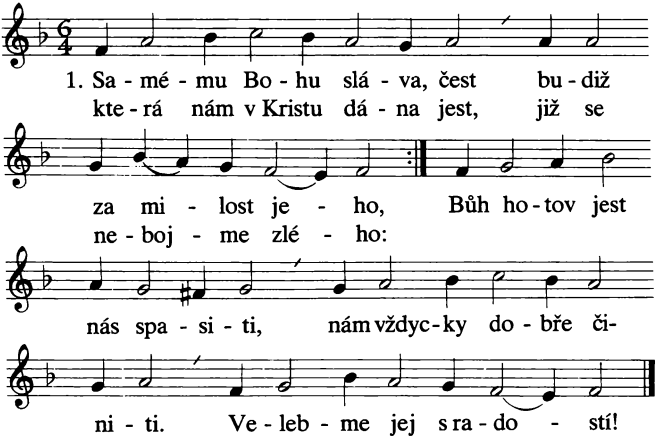

2. Chvaltež Boha! Nechť sláva, čest / od nás vždycky vzdávána jest / tobě, Ježíši Kriste! / Tys prostředník náš jediný, / jenžs na se vzal naše viny, / získals nám život jistě. / Krásné, šťastné / obecenství, účastenství / je tvých ovcí, / jež skrze tebe jdou k Otci.

3. Chvaltež Boha! Duchu svatý, / v darech nebeských bohatý, / buď při nás svou milostí! / Ty nám víru, moudrost dáváš. / Ty vítězit nám pomáháš / v boji všech zlých žádostí. / Voď nás, sil nás / jak v radosti, tak v žalosti, / ať vždy v ctnosti / živi jsme a v pobožnosti.

Podle písně z konce 17. stol. W. A. Teller / 1796 /1970

M. Decius 1522 / 1539

2. Ovšem velebíme, ctíme / tebe, Otče, s radostí: / nebo že panuješ, víme, / s dobrotou a s moudrostí. / Přenesmírná tvá moc, Pane; / co ty kdy díš, vše se stane. / Blaze nám, že tys náš Pán!
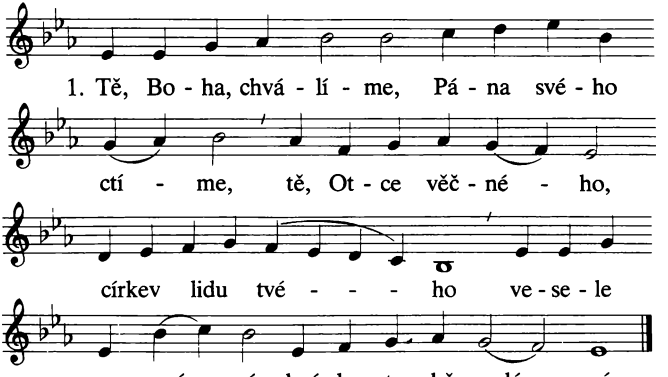
3. Ó Kriste, Synu jediný / Boha Otce věčného, / jenž uvalil na tě viny / všeho lidu hříšného! / Ó Beránku Boží, tichý, / sejmiž i z nás naše hříchy! / Smiluj se nade všemi!

4. Ó Duchu svatý, mocí svou / řiď a veď nás v každý čas / k službě, k nížto smrtí trpkou / Kristus Pán vykoupil nás. / Na tvou pomoc spoléháme, / těš a spravuj nás, žádáme, / na tebe se spouštíme. *N. Decius / 1636 a 1659 / 1796 / 1970*

159 TĚ, BOHA, CHVÁLÍME

pův. nápěv 260 Otče všemohoucí

1410 / 1505 / 1531 / 1541

2. Tě všichni andělé / chválí vždycky mile, / i cherubínové / i serafínové, / knížatstva i moci / zpívají dnem nocí:

3. Svatý, svatý, svatý, / světem neobjatý, / Hospodin zástupů, / aniž jiný jest Bůh; / plné všecko nebe, / plná země tebe.

4. Tě sbor apoštolský, / tě počet prorocký, / zástup mučednický / skvoucí tebe vždycky / i také obecná / po světě církev ctná

5. vyznává věčného / Otce nebeského, / s tebou též bytnosti / Syna od věčnosti / i Ducha svatého, / Boha jediného.

6. Ó blahoslavení / ti, kdo jsou počteni / s domácími tvými! / Ti srdci vděčnými / budou vzdávat díky, / zpívajíc na věky:

7. Svatý, svatý, svatý, / v lásce přebohatý, / ó Bože zástupů, / aniž jiný jest Bůh, / dej se chválit vděčně / zde i potom věčně.

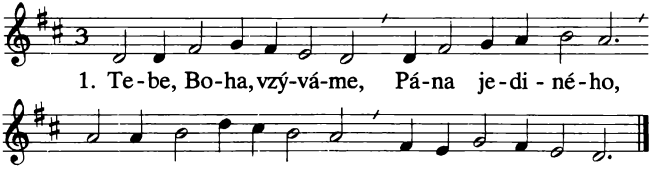
Podle 1501 / 1541 / 1615 a podle polského převodu starocírkevního hymnu

B. J. A. Komenský 1659 / 1970

TEBE, BOHA, VZÝVÁME 160

pův. nápěv 402 Komu milo spasení

1541

2. Tebe mocně velebí / i ten červ hynoucí, / jako cherub na nebi, / Bože všemohoucí.
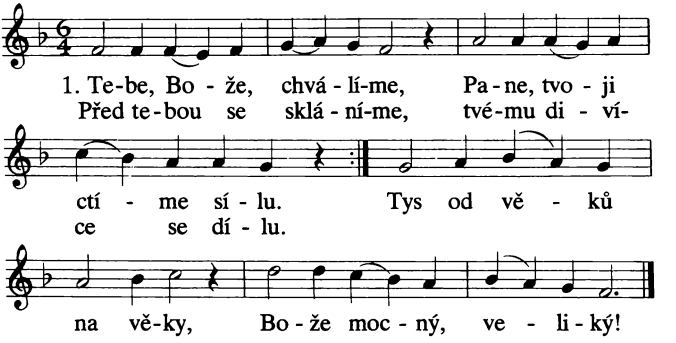
3. Nadhvězdnatým končinám, / Otče dobrotivý, / tak i mořským hlubinám / známy jsou tvé divy.

4. Největší však div se stal / lásky tvé a moci, / žes nám Syna svého dal / tam v betlémské noci.

5. Jezu Krista zrození / a smrt jeho drahá / všem kajícím k spasení / jistě dopomáhá.

6. Spas a vyvyš nás, Pane, / v nebi dej nám místa; / amen, ať se to stane / pro Ježíše Krista. *Jan Janata 1877*

Vídeň 1774

2. Andělů tě chválí sbor, / serafů a cherubínů, / každý v světě vzdává tvor / chválu tobě, Hospodinu; / ze všech světa zní to stran: / Svatý, svatý, svatý Pán!

3. Ctí tě, Otče, na zemi / všichni velicí i malí, / sbor tvůj
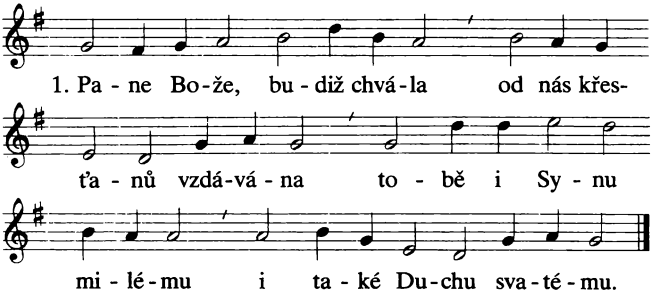
s lidmi se všemi / uctívá tě, vroucně chválí; / čest a chválu přináší / tvému Synu Ježíši.

4. Pane mocný, Bože náš, / ve svém skloň se slitování! / Dle svých slibů, víme, dáš / svoje nám všem požehnání. / K tobě duše vzhlížejí, / ty jsi naší nadějí!

Něm. Te Deum – Ign. Franz 1771 / G. A. Molnár 1915

PANE BOŽE, BUDIŽ CHVÁLA 162

1867

2. Ty se o nás věrně staráš, / co potřebí, to nám dáváš, / o duši, tělo pečuješ, / tak své stvoření miluješ.

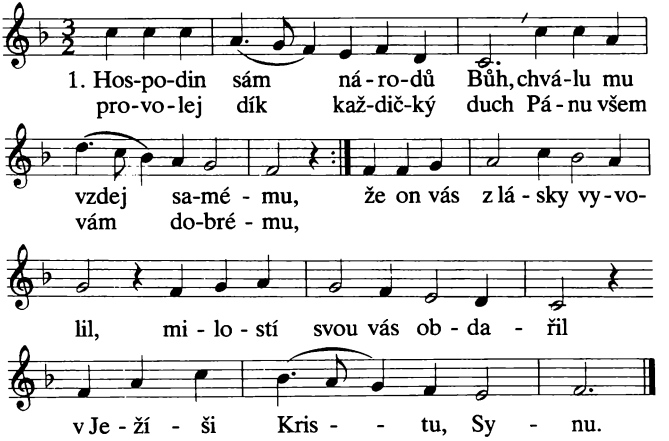
3. Dej, bychom tě poslouchali / a k tobě se přiznávali / jako k Otci laskavému / a k Pánu dobrotivému.

4. Ty žádného nezamítáš, / hříšné na milost přijímáš, / každý, kdo činí pokání, / má od tebe smilování.

5. Kriste, pro své umučení / dej nám hříchů odpuštění, / ať nás mine věčný plamen, / uchovej nás, Kriste, amen.

1602 / 1620 / 1970
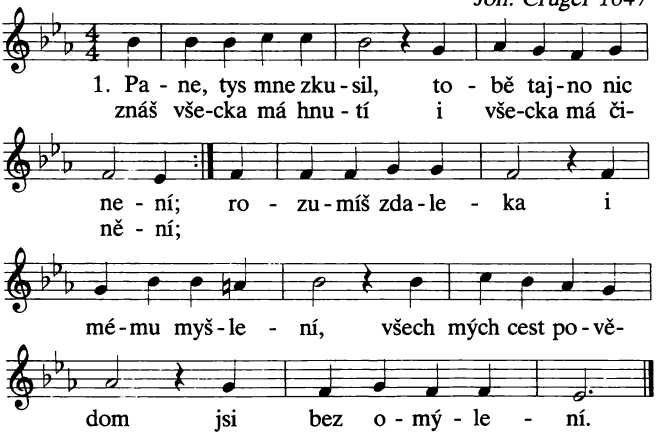
Melchior Vulpius 1609

2. Milostí Pán navštívil nás, / mocí svou nás ovládá, / s pravdou svou k nám přichází zas, / duše tvá s ním nestrádá. / V Kristu on dává spasení, / časnost ve věčnost promění; / zpívejte halelujah! *Podle žalmu 117 J. Sartorius 1609 / R. M. Šimša*

pův. nápěv 177 Nuž Bohu děkujme

Joh. Crüger 1647

2. Dříve než pomyslím / slovo na jazyk vzíti, / prv než co začínám, / již ty to ráčíš míti / v své povědomosti. / Ó divné umění, / mnohem vyšší, než mně / možné k vystižení!

3. Kam bych tedy, Pane, / od tvého Ducha zašel? / Zda bych někde místo, / kde bych se ukryl, našel? / Vstoupím-li na nebe, / zdali ty tam nejsi? / Sestoupím do hrobu, / i tam přítomen jsi.

4. Vzal-li bych k létání / i jitřní záře křídla, / abych při nejdalším / moři hledal si bydla: / i tam by mne stihla / pravice tvá božská, / neb ty obkličuješ / i místa zámořská.

5. Dím-li pak: „Aspoň tmy / skryjí mne v svém soumra-

ku“, / ani to nic není / tvému jasnému zraku: / nebo noc jako den / svítí tvé jasnosti, / i tma jako světlo / tvé prozřetelnosti.

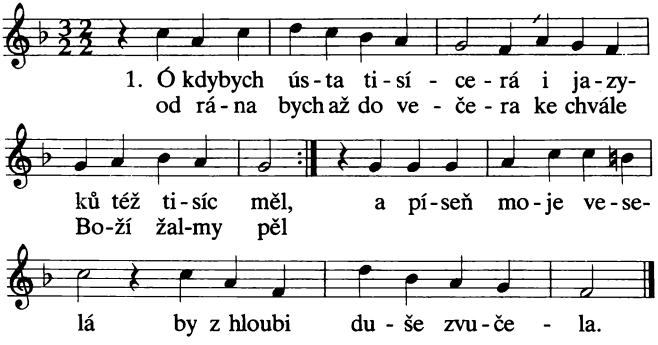
6. Ó divné umění, / ó předrahá myšlení! / Jsou mi nesčíslná, / neb jsou bez obmezení. / Tvůrce můj, chci tobě / sloužit v pobožnosti / a všecko k tvé chvále / činit dle možnosti.

7. Vyzpytuj mne, Bože, / a poznej má myšlení; / zkus mne, chodím-li já / dle tvého zalíbení; / bludnými cestami / nedej mi choditi; / rač mne ustavičně / cestou svou voditi!

Podle žalmu 139 J. A. Cramer / 1796

Ó KDYBYCH ÚSTA TISÍCERÁ

1738

2. Prociťte k chválám, smysly moje, / ó proč že ještě mlčíte? / Ó spojte všecky síly svoje, / ať písní Pána slavíte! / Ó kéž by každý srdce tluk / i dchnutí mé byl hudby zvuk.

3. Vše vůkol, co má život, dchnutí, / i vy též, hvězdná nebesa, / se spojte se mnou s jarou chutí, / ať mdlá má mysl neklesá, / když divy Boží zvyšuji, / jež na všech stranách spatřuji.

4. Ó Jezu, pomoz sám mé snaze, / když za to chci tě slaviti, / žes krví svou mne ráčil draze / za vlastnictví své koupiti, / žes k životu mne probudil, / když v hříších svých jsem mrtev byl.

5. Buď také tobě čest i sláva, / ó svatý Duchu moudrosti, / za svědectví, že mám již práva / co syn u trůnu milosti. / Ó osvěcuj mne světlem svým, / ať darů tvých se nezbavím.

6. Kdo zahrnul mne požehnáním? / Kdo klesal pod mých tíží vin? / Kdo přimlouval se za mne s lkáním? / Zdaž ne ty? Bůh můj Hospodin! / Ó Bože, jak jsi laskavý! / Kdo chválu tvoji vypraví?

7. Pokorně líbám ruku tvoji, / i když mne časem švihává, / vím, rány mé že opět zhojí / tvá ruka věčně laskavá. / Své péče, jež se nemění, / tím podáváš mi znamení.

8. Jak často jsem již ve svém žití / tvou božskou cítil pravici! / Když nevěděl jsem, kde se skrýti, / tys odvrátil šíp smrtící. / Jak často, žal bys utišil, / jsi k pomoci mi pospíšil.
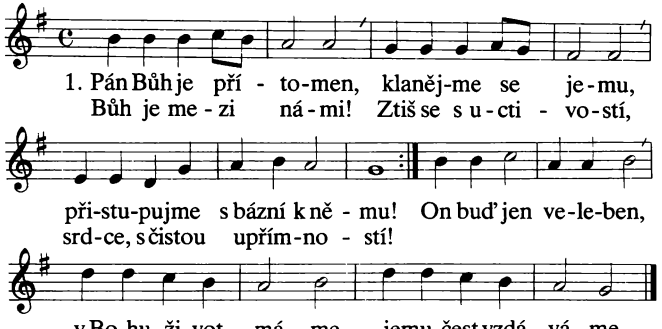
9. Ó jakž bych neměl v každé době / tvou chválu, Bože, hlásati / a v štěstí, v žalu, vždycky k tobě / svých rukou vděčně zvedati, / tě chváliti vždy víc a víc / i v smrti tobě plesat vstříc!

10. Toť vše, co tobě, svému Bohu, / já v prosté nesu oběti. / Ó přijmiž ji a dej, ať mohu / též s anděly ti zapěti / při zvucích hudby líbezné / své halelujah vítězné!

J. Mentzer 1704 / J. Baštecký 1877 / 1970

PÁN BŮH JE PŘÍTOMEN

Joachim Neander 1680

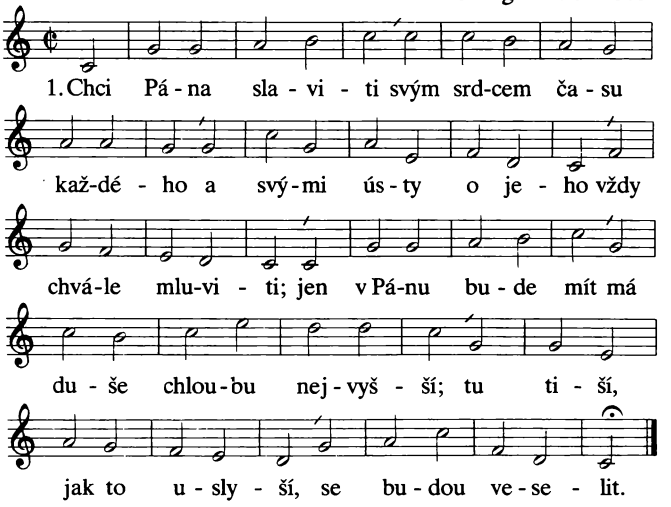
2. Pán Bůh je přítomen! / Před ním bez přestání / nebeské se sbory klaní. / Svatý, svatý, svatý, / andělé mu pějí, / slávu jeho vyprávějí. / Též i k nám rač se sám, / Pane, nakloniti, / když tě chceme ctíti.

3. Velebný a svatý / Bože, slavit tebe / toužíme, jak ctí tě nebe. / Před tvým obličejem / chceme vždycky chodit, / rač nás v Duchu, v pravdě vodit, / ať se jen den jak den / v tobě těšit smíme / a tě velebíme.

4. Sprostné si nás učiň, / pokorné a vroucí, / ať tvé lásky slunce skvoucí / hřeje nás, nám svítí, / ať jen tobě, Pane, / radostně se odevzdáme. / Skloň se k nám již ty sám, / přijmi děkování / za své slitování.

G. Tersteegen 1729 / Alois Adlof 1897 / 1970

Johann Georg Bässler 1805

2. Nuž, věrní, zvěstujte / velebnost Páně srdečně / a jméno Páně společně / vždy se mnou zvyšujte! / Když ve svých úzkostech / jsem Pána hledal s vroucností, / on, vyslyšev mne v rychlosti, / z přístrachů vyňal všech.

3. Kdo Pána srdečně / se bojí, Pánu oddává, / těch anděl Páně zastává / a chrání statečně. / Nuž vizte, okuste, / jak Pán je hojný v dobrotě; / kdo doufá v něm zde v životě, / je blažen zajisté.

4. Pán mile pozírá / svým okem na spravedlivé / a k jejich prosbě horlivé / svých uší otvírá. / Však Páně zuřivá / tvář

proti těm, kdo páší zlé; / těch památku ze země své / Pán stále kazívá.
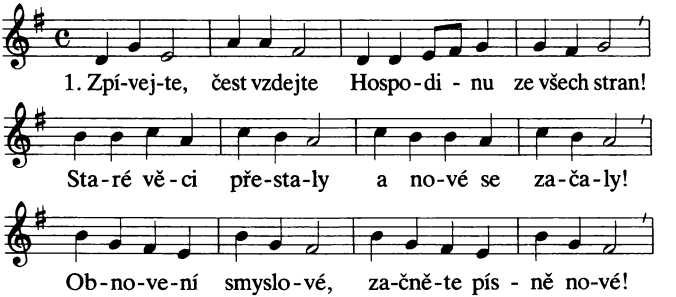
5. Kdo k Pánu vzhlédají / a běží k trůnu milosti, / těch tváře hanby, žalosti / v svém Bohu nemají. / Když chudý volává, / Pán vyslýchá jej z výsosti, / všech zbavuje ho úzkostí / i síly dodává.

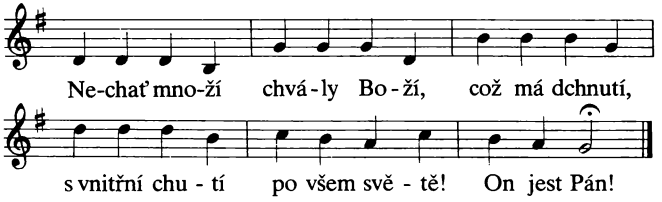
6. Nuž, dítky, k slovům mým / svých uší skloňte ochotně / a bázni Páně jistotně / vás pravé naučím. / Kdo žádá života, / by dobrých věcí užíval, / dnem každým více prospíval, / slož v srdci slova ta!

7. Když věrní volají, / Pán vyslýchá je v rychlosti, / a tak svých všechněch úzkostí / hned prosti bývají. / Neb blízko je Pán těm, / kdo jsou v svém srdci zkroušeni; / těm, kdo jsou v srdci potřeni, / dá pomoc v strachu všem.

Podle žalmu 34 F. Šebesta

1657

1. Zpí-vej-te, čest vzdejte Hospo-di - nu ze všech stran!
Sta-ré vě-ci pře-sta-ly a no-vé se za-ča-ly!
Ob-no-ve-ní smyslo-vé, za-čně-te pís - ně no-vé!

2. Zpívejte, jásejte, / chválíce Hospodina! / Nechť že se chvály jeho / konají dne každého, / ať lidské pokolení / šetří svého spasení! / Oznamujte / a zvěstujte / všem krajanům / i pohanům / skutky Boží, kdož je zná.

3. S pilností, s radostí / chválu jemu každý vzdej! / Však se máte čistiti, / ozdobu svatou vzíti, / chtíc' do síně vcházeti / a jemu se klaněti. / On chce opět / lásky oběť. / Tu připravte, / obětujte, / všecken svět ho ve cti měj!

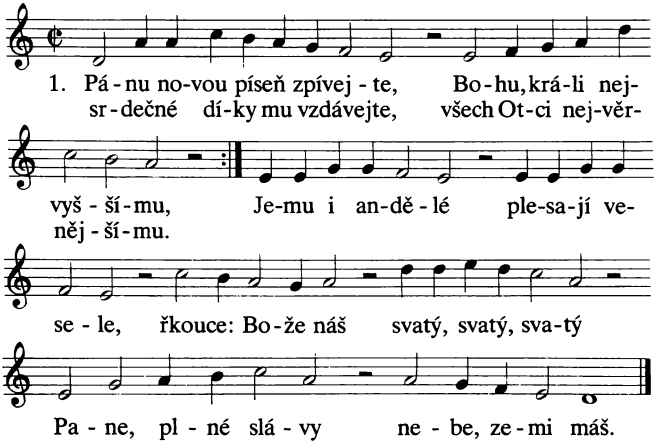
4. Vesel se srdečně / nebe se vším svým vojskem! / Též ty, země, veselá / proč bys býti neměla? / Vody, moře, studnice, / prozpěvujte vždy více! / Nechať hlučí, / též i zvučí, / co v propastech, / hlubokostech; / měj Hospodin čest ve všem!

Podle žalmu 96 J. D. Herrnschmidt / 1732 / 1970

PÁNU NOVOU PÍSEŇ ZPÍVEJTE

pův. nápěv Ž 33

1543 / Ženeva 1551

2. Tomu mocně spravujícímu / nebe, zemi, život celý, / na trůnu v slávě sedícímu / nebeskému Stvořiteli, / svému Spasiteli / i Posvětiteli / vděčně plesejme, / čest, chválu vzdávejme, / srdcem, rty jej chvalme, / zvučně zpívejme:

3. Náš Hospodine nejsvětější, / jenžs všecko dobře učinil, / sláva tvá jest nejdůstojnější, / tys nás vším dobrým obdařil; / čest za milost tobě, / jižs dal v každé době, / dnes přednášíme, / z tvého dohlédání / a opatrování / tebe chválíme.

4. Tvá otcovská nám péče drží / život i naše dýchání; / vždy silou, zdravím, chlebem slouží / při všelikém obcování; / nadto duchovními / a spasitelnými / dary v hojnosti / nás vždy ozdobuješ, / k sobě uvozuješ / z pouhé milosti.

5. Tys ve zkoušek podstupování / měl s námi stále útrpnost, / když nyní dáváš požehnání, / máš v tom svou otcovskou radost; / tys nás z tmy vyvedl, / k pravdě své přivedl / a v ní vzrůst dáváš, / po mnohém soužení / dáváš potěšení / a vděčnost žádáš.
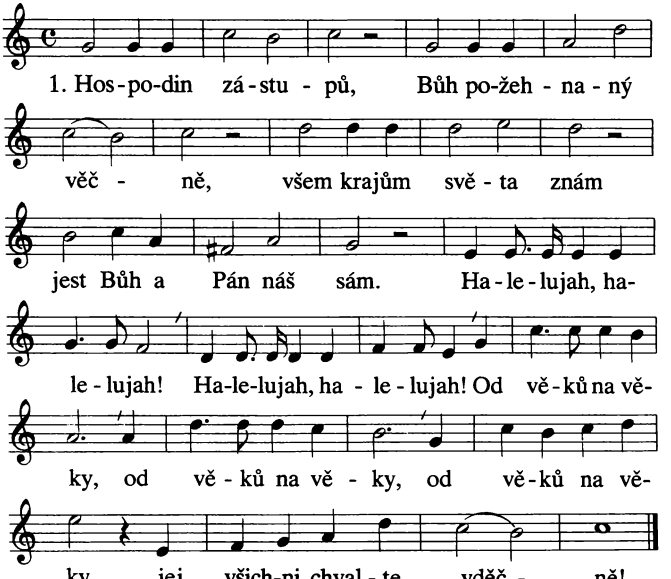
6. Proto nesčetných dobrodiní / všech tvých památku slavíme, / a jak upřímným srdcem nyní, / tak dej, ať ji zachováme / i na budoucí čas; / ať spolu každý z nás / zachová věrnost / k tobě, k slovu tvému, / i k daru každému / srdečnou vděčnost.

7. Ach, Pane, až k dokonalosti / přiveď dílo své při nás sám, / dej nám vzrůst v tvé cti i známosti / a po smrti dej přijít nám / do církve nebeské; / tam sbory andělské / chválit srdečně / velebnost tvou božskou / oslavovat budou / tě s námi věčně.

Z písně Píseň novou Pánu 1819–20 / 1868

HOSPODIN ZÁSTUPŮ

H. A. C. Malan

2. Ne v lidi, ti jsou stín, / ne v tělo, které hyne, / my v něj jen doufáme, / jenž nikdy neklame. / |: Halelujah, halelujah :|. / |: Jen milost svou nám dej :|, / ó dobrý Hospodine!

3. Přeblažený ten lid, / jenž v Kristu tebe hledá / a Krále věčného / rád nese sladké jho. / |: Halelujah, halelujah :|, / |: tvé rámě na věky :| / mu zahynouti nedá!

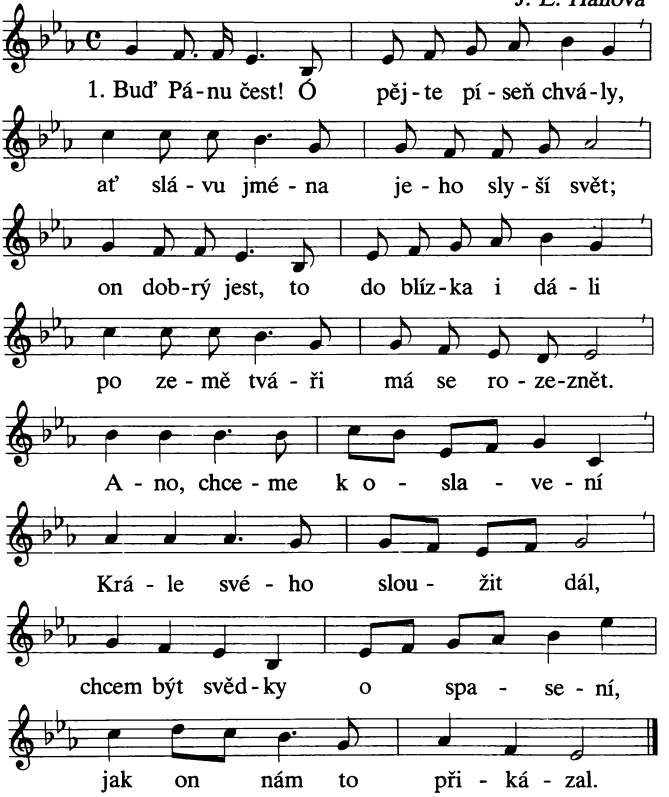
4. Tvá rada ostojí / vzdor pekla lži a pýše; / cos počal, nenecháš, / by zkazil satanáš. / |: Halelujah, halelujah :|, / |: od slávy k slávě vždy :| / tvá půjde dále říše.

5. Ó Pane, dej i nám, / ať v bázni tvého slova / konáme věrně běh / dnů časné služby všech. / |: Halelujah, halelujah :|,/ |: až padnem k nohám tvým :| / u trůnu Beránkova.

L. B. Kašpar 1890 / 1970

BUĎ PÁNU ČEST

J. E. Hallová
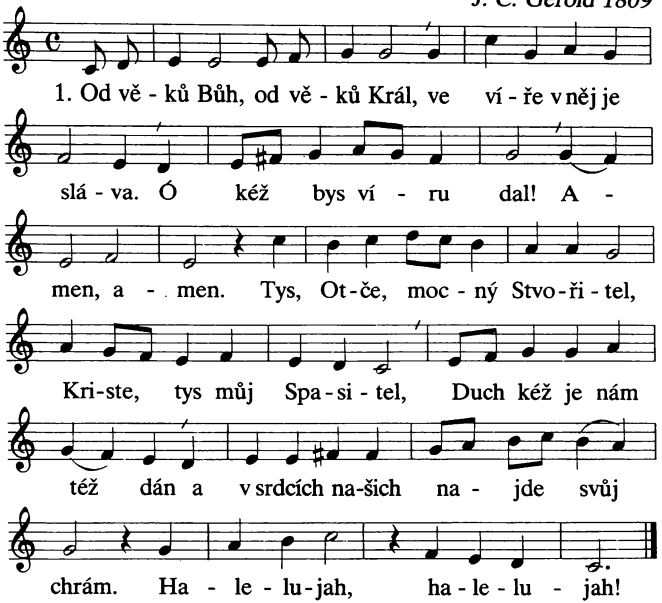

2. Buď Pánu čest! Se svatou uctivostí / své srdce vložte v žalmy vroucích chval; / on dobrý jest, vždyť z pouhé své milosti / se skálou spásy ztraceným nám stal. / Ano, chceme k oslavení / Krále svého sloužit dál, / chcem být svědky o spasení, / jak on nám to přikázal.

3. Buď Pánu čest! Toť nejkrásnější úkol, / o jeho lásky činech vyprávět; / on dobrý jest, to rozhlašujte vůkol, / ať k němu celý obrátí se svět. / Ano, chceme k oslavení / Krále svého sloužit dál, / chcem být svědky o spasení, / jak on nám to přikázal.

J. E. Hallová / Jan Hochman 1915

J. C. Gerold 1809
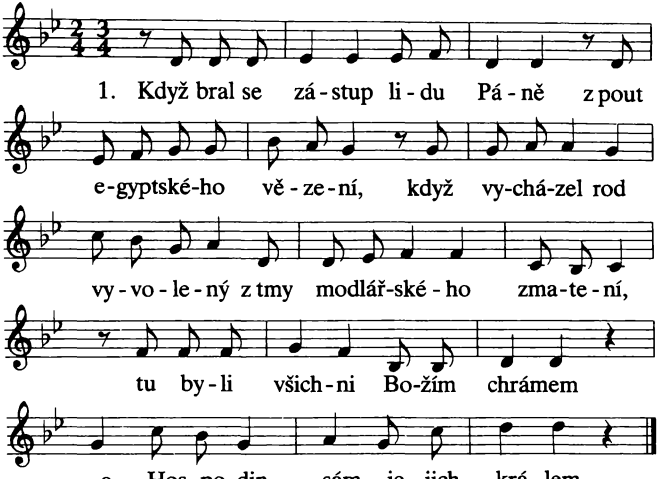

2. Od věků Bůh, od věků Král, / jen v lásce tvé je sláva. / Ó kéž bys lásku dal! / Amen, amen. / Jen láska tvá mne zachrání, / pomoz, Kriste, ať pro ni / ani moje víra / před bídou srdce nezavírá. / Halelujah, halelujah!

3. Od věků Bůh, od věků Král. / Jen v naději je sláva. / Ó bys naději dal! / Amen, amen. / Ať světlo tvého království / už dnes nad zemí se skví / v prostotě a kráse / i v chvále lidstva mnohohlasé. / Halelujah, halelujah!

Něm. G. K. Pfeffel / franc. Ch. Cuvier / K. Trusina

Jan Horký
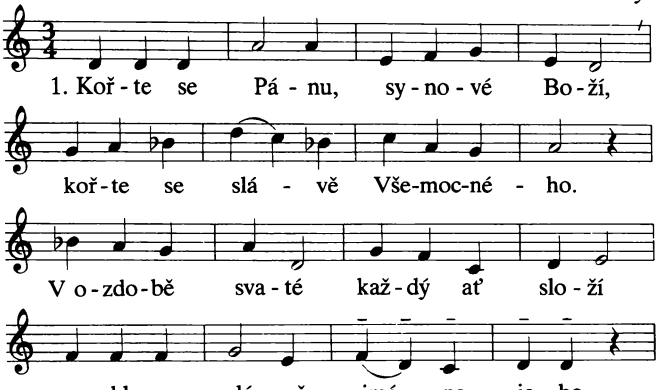

2. I moře tenkrát ztišilo se / a ustoupilo na chvíli. / A řeky proud se nazpět vrátil, / když do jejich vln vstoupili. / I hory, jež vždy pevně stály, / se v základech svých rozhýbaly.

3. Co stalo se ti, moře vzpurné, / proč uteklo jsi náhle zpět? / Proč, řeko, vlny tvoje bujné / svůj zastavily prudký let? / Proč skákaly jste, hory, kopce, / jak přestrašené v zmatku ovce?

4. Jak nemá třást se země celá, / když Panovník sám blízko je! / A kterak by se nezachvěla, / když Bůh náš moc svou zjevuje! / On v jezero vod skálu mění / a studni hloubí ve křemeni.

Podle žalmu 114 J. Batelka

Jan Horký

2. Hlas Boha duní přes vody vzpurné, / duní a hřímá nad hlubinou. / Hospodin trůní v mrákotě chmurné, / hlas Boha duní hroznou silou.

3. Hlas Boha duní velebně svatý. / Hlas Boha cedry rozlamuje, – / libánské cedry, – že hrůzou jatý / Libanon celý poskakuje.

4. Libanon skáče, Sirion tančí, / jak když se plašit telátko chce. / Jako když strachem náhle se splaší / divoké mládě jednorožce.
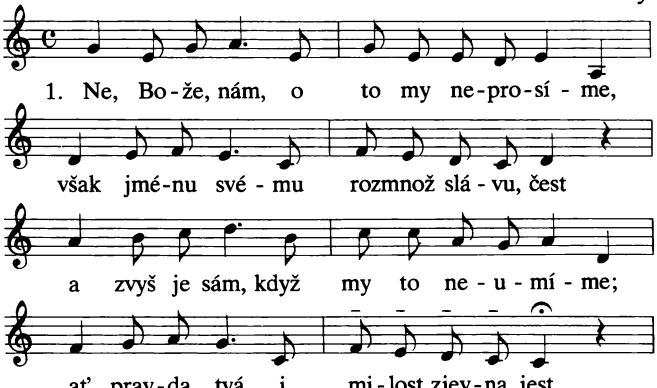
5. Hlas Boha budí ohnivé blesky. / Hlas Boha pouště převracuje. / Svíjí se Kádes, a pouště všecky / hrůza a bolest naplňuje.

6. Hlas Boha duní, že laňka zmetá, / v mýtiny lesy proměňuje. – / Z Božího chrámu chvalozpěv vzlétá, / o jeho slávě vypravuje.

7. Boží trůn svatý nad potopou stál, – / věčné je jeho panování. / Svému dá lidu Hospodin, náš král, / sílu i pokoj v požehnání.

Podle žalmu 29 J. Batelka

Jan Horký
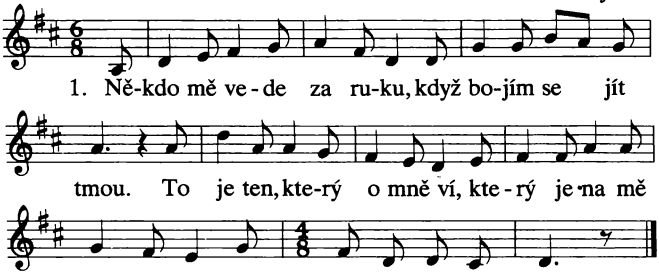

2. Hle, Pane náš, / jak bezbožní tvé svaté / jen tupí v smíchu / a jak říkají: / Kde Bůh je váš? / Kde Boha svého máte? / A v rouhání / svém neustávají.

3. Tys v nebi tam / a z vlastní vůle svaté / vždy činíš vše, / co

učiniti chceš. / A vládneš sám. / Však jejich modly zlaté / jsou bez duše / a jsou jen klam a lež.

4. Ať modlám těm / se všichni podobají, / kdož naději / v nich marně složili. / Ty ale všem, / kdož tebe uctívají, / buď, Bože, štít / a pramen posily. *Podle žalmu 115 J. Batelka*

Luděk Rejchrt
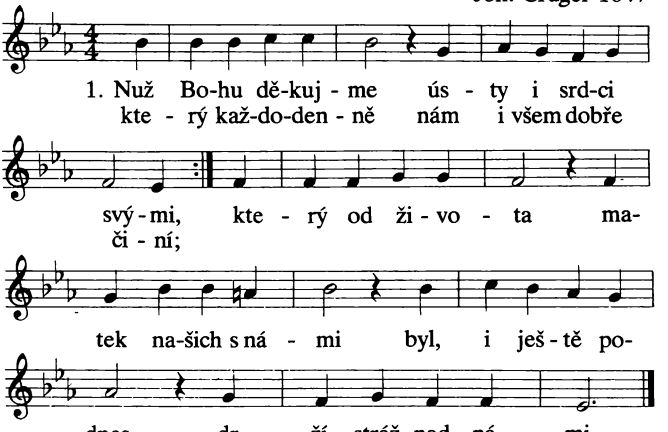

2. Někdo mi dává denní chléb, / že nemusím mít hlad. / To je ten, který o mně ví, / který je na mě laskavý / a chce mi pomáhat.

3. Někdo mi dává sílu též, / když už jsem unaven. / To je ten, který o mně ví, / který je na mě laskavý, / ať je noc nebo den.

4. Někdo mě vede za ruku, / proto se nechci bát. / To je ten, který o mně ví, / můj dobrý Pán Bůh laskavý, / který mě má tak rád.

L. Rejchrt

Joh. Crüger 1647

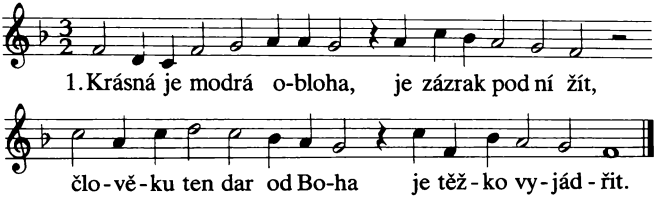
2. Prosme Pána toho, / ať nám vždy své milosti / udílí, pokoje / i v svědomí radosti, / ať nás ve své svaté / pravdě sám zdržuje / a pokut všech časných / i věčných varuje.

3. Sláva, čest buď Bohu / Otci i jeho Synu, / Duchu svatému též, / v bytí, moci rovnému; / Trojici přesvaté, / jak byla vzdávána / od věků na věky, / buď i nyní dána.

M. Rinckart 1636 / D. Horčička-Sinapius 1684

KRÁSNÁ JE MODRÁ OBLOHA

Ženeva 1562 / Joh. Crüger 1653

2. Často však světlo svítání / zastře strach z večera, / když člověk pozná zklamání / a zmizí důvěra.

3. Víc nežli smutek loučení / je jenom tichý hlas, / který náš život promění / a neopustí nás.

4. Ten tichý hlas nám zvěstuje, / že život má svůj cíl, / a kdo v životě miluje, / u Boha zvítězil.
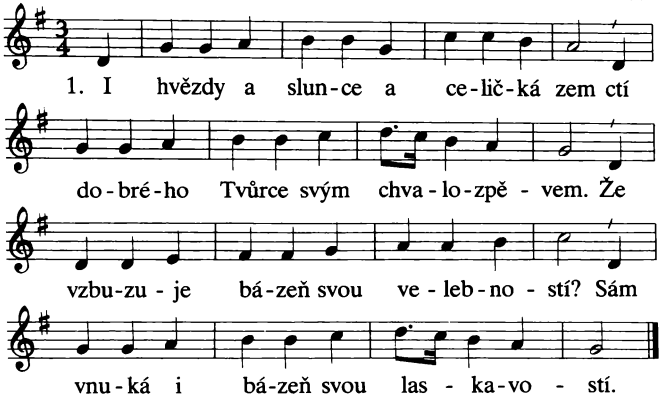
5. Zvítězil, i když umírá / a jde vstříc setkání, / nový věk se mu otvírá / a píseň nová zní.

6. Dej, Bože, ať umíme přát / všem lidem kolem nás / tu sílu, kterou mít a znát / nás naučil tvůj hlas.

7. Hlas, který přišel na zemi / a zazněl na kříži, / hlas, k němuž všechno stvoření / nevědouc vyhlíží.

8. Krásná je modrá obloha, / je zázrak pod ní žít, / písněmi ten dar od Boha / můžeme vyjádřit. *Podle P. Gerhardta P. Pokorný*

18. století

2. Kdo slunce dá jaru / a létu svůj stín / a v barevném žáru / plod střásá ti v klín? / To široké srdce, / jež objímá svět, / a štědré jsou ruce, / jež živí i květ.
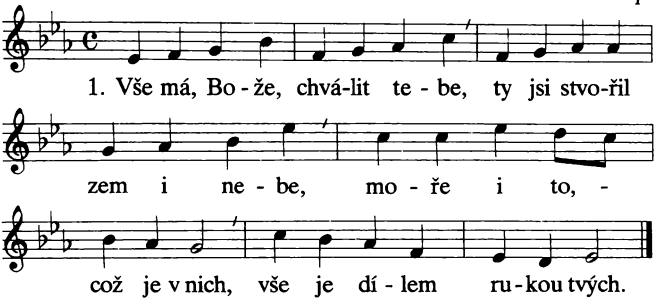
3. Když obloha zvoní / a červánky žhnou / a lesy, ach, voní / a tajemně zvou – / a vlnka si šeptá / a rozkvete luh, / kdo ještě se zeptá: / Co učinil Bůh?

4. Nad dary tvé skvělé, / ty svrchovaný, / ctím lásku tvou, / které / jsou darovány. / Mír v tobě má pramen / i duše svůj / lid / a k lásce tvé „Amen" / ti zpívá tvůj lid.

Edm. Budry 1904 / A. Mikolášek

VŠE MÁ, BOŽE, CHVÁLIT TEBE

Zdeněk Čep

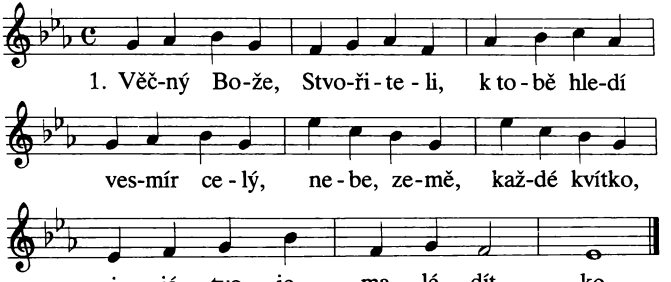

2. Ty jsi stvořil živé tvory, / luhy, řeky, pole, hory, / slunce, hvězdy ve výších, / vše je dílem rukou tvých.

3. Ty jsi stvořil ke své slávě, / i ty malé broučky v trávě, / i ty ptáky ve větvích, / vše je dílem rukou tvých.

4. Ty jsi stvořil i nás lidi, / oko tvé nás dobře vidí. / V Kristu jsi nás k sobě zdvih'. / Vše je dílem rukou tvých. *L. Balcar*

Zdeněk Čep
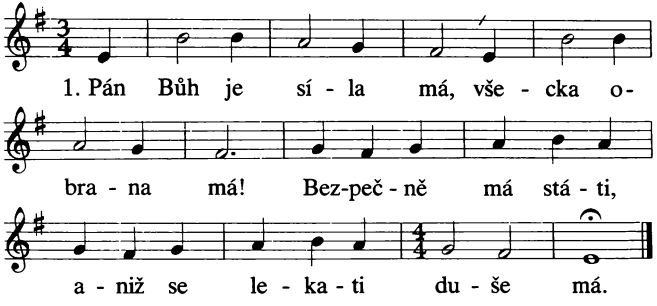

2. Na každý den z ruky svaté / beru dary přebohaté, / přidej z lásky nekonečné, / abych byl tvé dítko vděčné.

3. Srdce čisté obnov ve mně, / aby jak to kvítko země / život můj a služba celá / zář tvé slávy v sobě měla. *L. Balcar*

182 PÁN BŮH JE SÍLA MÁ

1636

2. Byť vojsko povstalo, / proti mně se bralo, / byť jich bylo mnoho, / nebojím se toho / zamálo.

3. Neboť při sobě mám, / v něhož silně doufám, / bojovníka toho, / jenž jest mocen všeho: / nezoufám.

4. Jedné věci žádám / a té vždycky hledám, / abych v domu Páně / přebýval v ochraně / věčně tam.

5. Uslyšiž mne, Pane, / ohlédniž se na mne; / utíkám se k tobě, / rád tě mám při sobě, / můj Pane.
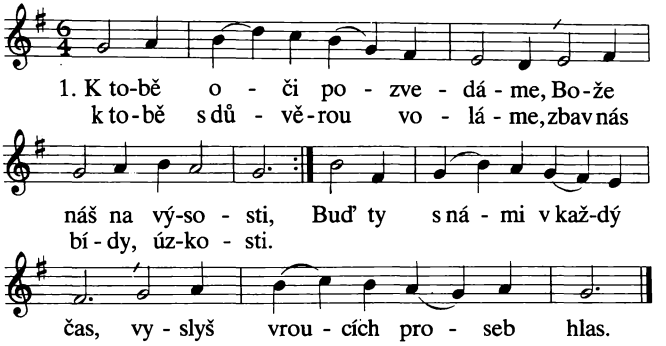
6. Tváři své přede mnou / neskrývej, buď se mnou! / Tys mé spomožení / i vysvobození, / Bože můj!

Podle žalmu 27 1636 / 1877

K TOBĚ OČI POZVEDÁME

pův. nápěv 213 Bože, Pane nebe, země
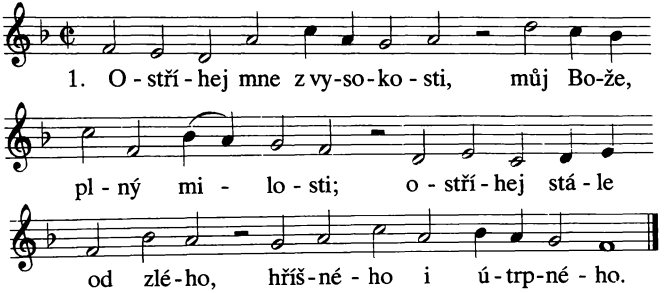
Heinrich Albert 1642

2. Hospodine, rač to dáti, / milostiv buď všechněm nám; / dej nám pevně v Kristu státi, / bys měl v nás svůj Ducha chrám. / Budiž s námi v každý čas, / vyslyš vroucích proseb hlas.

J. Bašteckỳ 1877

Zdeněk Čep

2. Tvůj jsem já, tvůj věčně býti / žádám, rač mne sobě míti; / nepouštěj ke mně žádnému, / můj Bože, práva jinému.
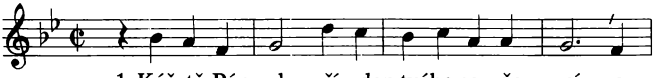
3. Neb já v tebe doufám stále, / nepůjdu od tebe dále: / tys můj hrad, mé útočiště, / skrýš má i má kotva jistě.
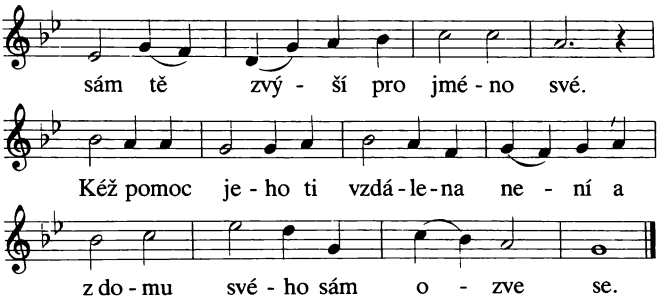
4. Nedej zahanbenu býti / tomu, kdo tě žádá ctíti: / nespustím se, Pane, tebe, / až mi podáš ruku z nebe.

B. J. A. Komenský (?) v Praxis pietatis 1641

KÉŽ TĚ PÁN SLYŠÍ

Zdeněk Čep

2. Kéž ze Sióna / utvrdí sílu tvou / a rozpomíná / se v milosti / na mnohý zápal / a oběť tvou mnohou, / již jsi mu dával / vždy s radostí.

3. Kéž v smilování / tvé touhy vyplní / i všechna přání, / jež v srdci máš. / Pak budem rádi / o spasení zpívat, / jež z lásky dá ti / Bůh silný náš.

4. Kéž splní Bůh náš / tvé prosby pokorné, / když k němu voláš / ve chvíli zlé. / Ve jménu Páně / již vzhůru korouhve, / pro tvůj lid zbraně / vždy vítězné.
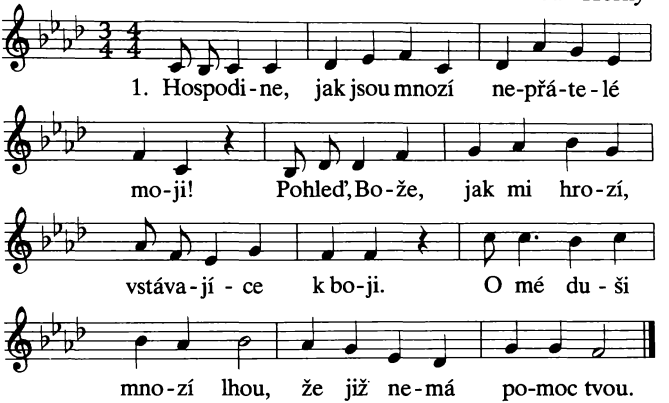
5. Hle, již jsem poznal, / že Pán mě zachoval. / Již mně se ozval, / můj slyšel hlas. / Svatému svému / hned pomoc svou poslal / a jeho ruka / zasáhla včas.

6. Všichni ti, kteří / vždy jen ve vozbu svou / a v koně věří, / vstříc smrti jdou. / My ale v Pánu / skrýš máme vždy pevnou / a v jeho jménu / i spásu svou.

7. Nepřítel hyne, / ale my stojíme. / Slyš, Hospodine, / a zachovej. / Nejvyšší králi, / my tebe prosíme, / volání naše / vždy vyslýchej.

Podle žalmu 20 J. Batelka

Jan Horký
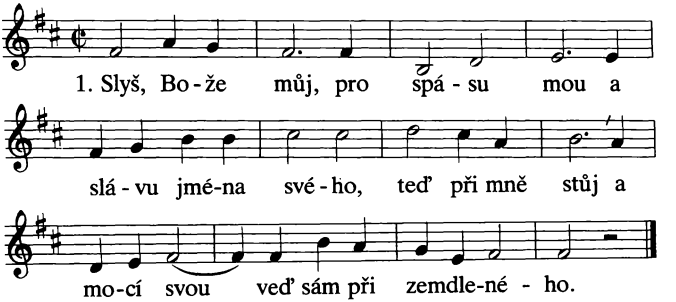

2. Tys však, Bože, štít můj stálý, / v tobě mám svou slávu. / Ty, když posměch v duši pálí, / zdviháš moji hlavu. / Volání mé, Bože, znáš, / z hory své mne vyslýcháš.

3. Klidně mohu uléhati, / bezpečně smím spáti. / Hospodin mě věrně chrání, / nemusím se báti, / ani kdyby na mne šel / v tisících můj nepřítel.

4. Povstaň, Bože, chraň mě bděle, / jako jsi mne chránil, / když jsi mého nepřítele / pro bezbožnost ranil. / Ty v své moci spásu máš, / lidu svému požehnáš. *Podle žalmu 3 J. Batelka*

Jan Horký

2. Slyš prosbu mou / a rtů mých řeč. / Hle, kterak mnozí vstali / a duši mou / jich zlosti meč / jak oheň krutě pálí.

3. Nic vůle tvá / jim neváží / a ukrutnost jen znají. / Buď pomoc má! / Buď na stráži / těm, kdož mě podpírají!
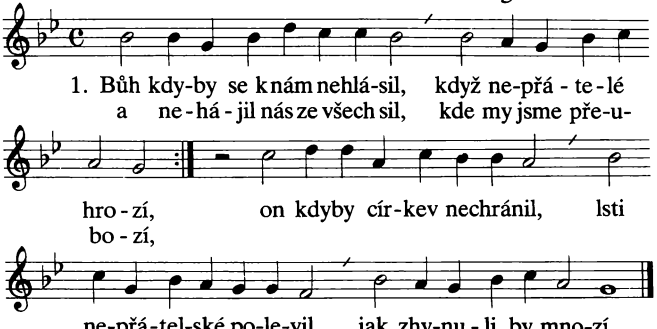
4. Ty odplatíš / sám všecko zlé / mým nepřátelům jistě / a vypleníš / je v pravdě své / na každém, Pane, místě.

5. Já vděčně pak / ti oběť dám / a slavit chci tvé jméno, / žes trápení / mě zbavil sám / a zlým že odplaceno.

Podle žalmu 54 J. Batelka

BŮH KDYBY SE K NÁM NEHLÁSIL

Wittenberg 1529 / 1533

2. Co z lidské vůle povstává, / to ať nás nepředěsí, / on na svém trůnu zůstává, / ukrotí všechny běsy. / Co člověk chytře začíná, / on v moudrosti své měnívá / a všechno podrobí si.

3. Jsou lidé jako vichřice, / nás vyhladiti chtějí / a ze všeho pak nejvíce / nám pro Boha se smějí. / Jdou jako vlna za vlnou / a hrozí smrtí ohavnou, / však sami pomíjejí.
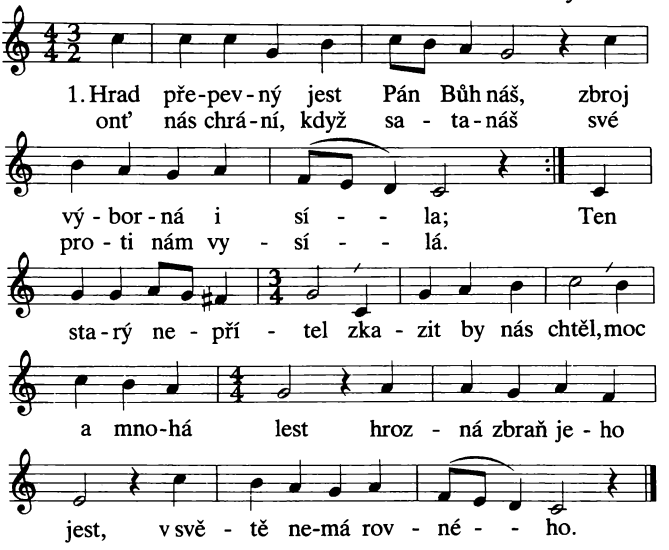
4. Ach, Pane, jak ty těšíváš, / když jsme tak zcela sami, / dům otcovský nám otvíráš / a chceš být stále s námi. / Co nám se zdá být ztracené, / to v kříži již je vrácené, / ať svět nás, jak chce, mámí.

5. V tvé ruce je i nepřítel / a nic ti nezatají; / když nedbá žádných pravidel, / nás pravice tvá hájí. / Kde rozum s vírou zápolí, / má pochyby o čemkoli, / tvým Slovem utichají.

6. Tys zemi s nebem založil / a jako Pán je chráníš. / Dej ve svém světle vidět cíl, / o kterém ty sám jen víš. / Ať milujeme ze všech sil / ty, které jsi k nám připojil, / sám dokud nezvítězíš.

Podle žalmu 124 Justus Jonas 1524 / R. M. Šimša

novější verze

2. Nástroj lidský jest v tom špatný, / snadní jsme my k zmožení. / Však hájí nás rek udatný, / jejž Bůh nám dal k spasení. / Kdo by ten byl, nevíš? / Jest Kristus Ježíš, / Bůh a Pán všeho, / a není jiného; / pole jistě obdrží.
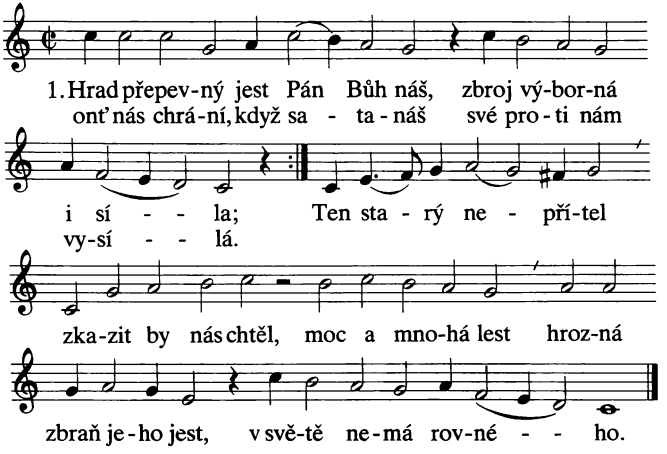
3. Byť svět i plný ďáblů byl, / chtějících nás zhltiti, / však žádný by z nás neubyl, / musejí ustoupiti. / Kníže světa toho, / ač bouří mnoho, / co chce, nespraví, / soud Boží ho dáví, / slovíčko jej porazí.

4. Ďábel, svět musejí jistě / ustoupit slovu jeho, / neb s námi jest v každém místě / Pán s dary Ducha svého. / Přijde-li na zmatek / čest, hrdlo, statek, / nechť sobě mají, / nic tím nezískají, / nebes nám však nechají.

Podle žalmu 46 M. Luther 1529 / J. Třanovský 1636

189 A HRAD PŘEPEVNÝ JEST PÁN BŮH NÁŠ

Martin Luther 1529 / 1533 / 1541

2. Nástroj lidský jest v tom špatný, / snadní jsme my k zmožení. / Však hájí nás rek udatný, / jejž Bůh nám dal k spasení. / Kdo by ten byl, nevíš? / Jest Kristus Ježíš, / Bůh a Pán všeho, / a není jiného; / pole jistě obdrží.

3. Byť svět i plný ďáblů byl, / chtějících nás zhltiti, / však žádný by z nás neubyl, / musejí ustoupiti. / Kníže světa toho, / ač bouří mnoho, / co chce, nespraví, / soud Boží ho dáví, / slovíčko jej porazí.

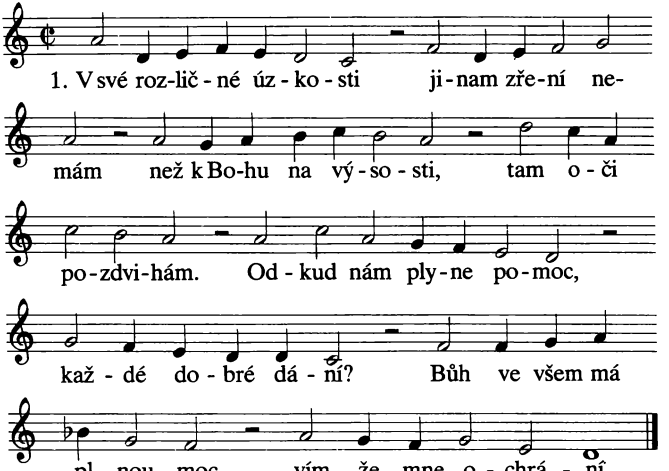
4. Ďábel, svět musejí jistě / ustoupit slovu jeho, / neb s námi jest v každém místě / Pán s dary Ducha svého. / Přijdeli na zmatek / čest, hrdlo, statek, / nechť sobě mají, / nic tím nezískají, / nebes nám však nechají.

Podle žalmu 46 M. Luther 1529 / J. Třanovský 1636

V SVÉ ROZLIČNÉ ÚZKOSTI

pův. nápěv Ž 130

Štrasburk 1539 / Ženeva 1551

2. Od pádu svou pravicí / mne mocně zdržuje, / jí stvořil všecky věci, / všecky opatruje; / nedopustí nohám mým / z své cesty zblouditi, / vždyť mne draze tělem svým / ráčil vykoupiti.

3. Já naň spolehnu cele, / vždyť nespí, nedříme: / svou cestou půjdu směle, / kroky čině přímé; / on pak, jsa po pravici / k ochránění mému, / brání mne dnem i nocí / proti všemu zlému.
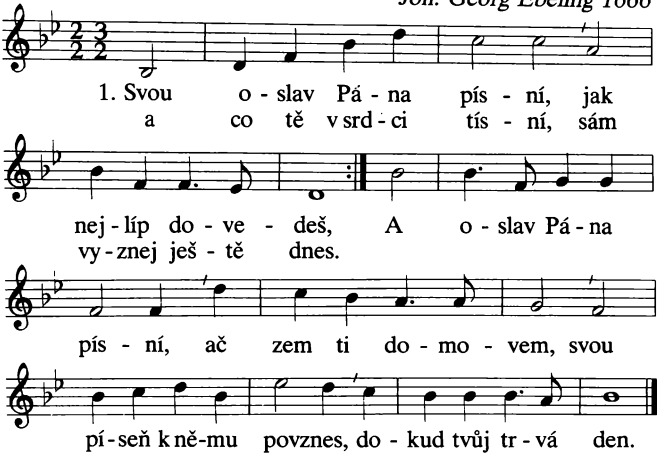
4. Vyjdu-li kam za prací / svého povolání, / svou posílí mne mocí, / dá mi požehnání. / Proto tu naději mám, / Pán můj že mou práci, / v niž se věrně vydávám, / k slávě své obrací.

5. A proto nepřestanu / v Pána vždy doufati / a jeho za ochranu / stále pokládati. / Jen již nikdy nevzdaluj / své svaté pomoci, / když by byl sevřen duch můj / bojem či nemocí.

6. Když mi čas můj nastane / jít ze světa zlého, / nechť šťastně řeknu: „Pane, / přijmi ducha mého!“, / bych po zdejší úzkosti / tam s tebou, svým Pánem, / v neskonalé radosti / byl na věky. Amen.

B. J. A. Komenský (?) 1659/1796/1970

Joh. Georg Ebeling 1666

2. Ó blaze, jestli poznáš, / jak Boha otců ctít, / když v něho víru chováš / a máš jej za svůj štít: / tys zvolil nejlepšího / z těch, které můžeš znát, / nad všechny vzácnějšího, / snaž se ho nezklamat!

3. U něho najdeš sílu, / bez konce jeho moc. / Vzdej poctu jeho dílu, / v něm najdeš svou pomoc. / I plnost moře, země / Pán všechnu svěřil těm, / kdo zvou se jeho plémě / a obývají zem.
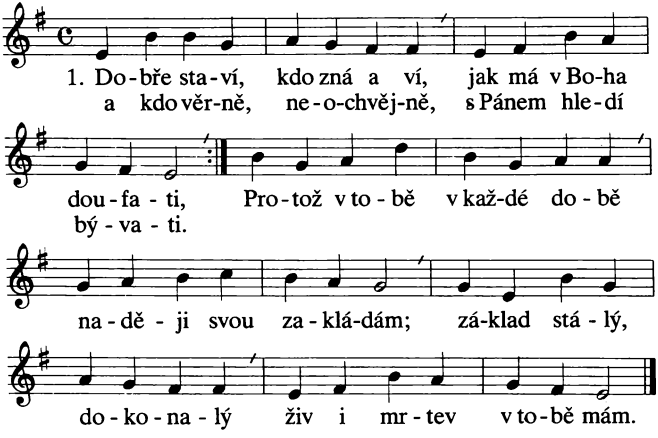
4. Zná tisíceré cesty, / jak chránit od zlého. / Zná všechny naše stesky / a sytí každého. / Kde prostředků je málo, / ví, jak je rozmnožit / tak, aby se dostalo / na ty, kdo mají žít.

5. Je světlem našim očím, / i slepým dává zřít. / Je vzpruhou

klesajícím, / by mohli dále jít. / Má v lásce všechny svoje, / a ti ho vzývají, / vždyť v dobách nepokoje / v něm ochránce mají.

6. Kdo jsem já proti němu, / že smím mu chválu pět? / On sám je králem věru, / já jenom zvadlý květ. / Jsem mu však oddán cele, / chci vždycky jeho být; / pak snad má píseň směle / smí k jeho chvále znít. *P. Gerhardt 1653 / J. Ch. Hrejsová*

1915

2. Byť proti mně i předivně / hřích a svět se rozmáhal, / však tys, Pane, všecky za mne / nepřátele přemáhal. / Mám-li tebe vůkol sebe, / Ducha tvého, milost tvou, / nebojím se, neděsím se, / že mne někdy přemohou.
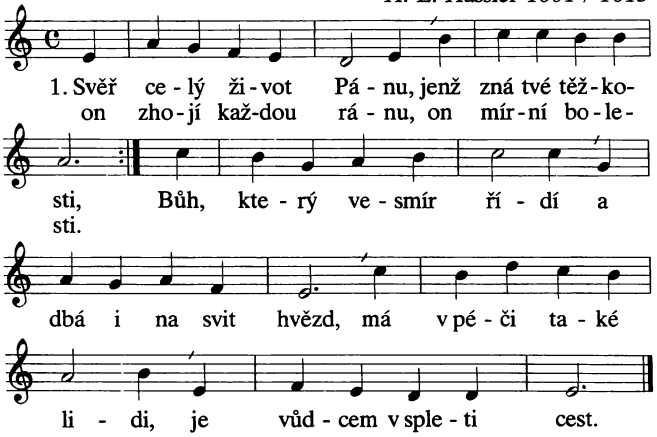
3. Vždy se těším a bezpečím, / že mi ráčíš dáti rád, / abych s tebou věrou pravou / spojen mohl přebývat. / Utvrď v srdci víru vroucí, / těla chraň i duše mé! / Slyš mou žádost, pro svou milost / mne do říše uveď své.

J. Magdeburg 1572, sl. 2–3 Lipsko 1597 / S. Palumbini 1689 / 1915

193 SVĚŘ CELÝ ŽIVOT PÁNU

pův. nápěv 320 Ó hlavo plná trýzně

H. L. Hassler 1601 / 1613

2. Jen Pánu věřit musíš / a na něj spoléhat, / až dílo jeho zkusíš, / pak přestaneš se bát. / Tvůj shon a tvoje úzkost / nic při tom nezmohou, / věř jenom v jeho milost, / on slyší prosbu tvou.

3. Svou láskou, Otče, měříš, / co komu prospívá, / co škodí, rychle maříš, / to dlouho netrvá. / Tvá sláva nezná hranic, / své

cíle prosadíš, / své soky nemáš za nic, / moc temna porazíš.

4. Mou cestu, Bože, řídíš, / máš mnoho možností, / svým světlem ve tmách svítíš, / jsi v naší blízkosti. / Tvou vůli nelze zmařit, / své dílo dokonáš, / tvůj plán se musí zdařit, / své věrné zachováš.

5. A kdyby všechny zbraně / vzal ďábel na pomoc, / co zmůže proti ráně, / již sešle Boží moc? / Co rozhodl Bůh, platí, / noc temnou zahání, / čas pekelníkův krátí, / je blízko svítání.

6. Slož všechno, co tě tíží / a co tě skličuje; / Bůh, k němuž srdce vzhlíží, / se jistě smiluje. / Jen vyčkej onu chvíli, / kdy rozední se zas, / pak poznáš pramen síly / a naplní tě jas.

7. V něm máš přec svého Vládce, / on řídí celý svět, / s ním úzkost trvá krátce, / již skončí moře běd. / Ač starostí máš mnoho, / teď můžeš klidně spát, / vždyť shledáš zanedlouho, / jak má tě Pán Bůh rád.

8. Měj naději a nelkej, / věř Boží moudrosti, / jen ustavičně čekej / div Boží milosti. / Nic nečiň o své újmě, / nic nechtěj na svou pěst, / Bůh pomůže ti zjevně / a vyvýší tvou čest.

9. On dopouští i chvíle, / kdy trpíš, zcela sám, / kdy ztrácíš všechny milé, / jsi vydán pochybám: / Bůh mlčí vytrvale. / Proč nejde na pomoc? / Jak žít? Co dělat dále? / Je ticho. Temná noc.

10. On jistě nezapomněl, / tvou stálost vyzkouší, / to, čemus nerozuměl, / tvé víře poslouží. / Tvé nejistoty skončí, / zlo bude smeteno, / i doufání tvé předčí, / tvé sejme břemeno.

11. Bůh všechno očišťuje, / tvé srdce přetřibil, / zas radost připravuje / těm, jež si oblíbil. / I ty máš na rtech píseň / a jako proměněn / ctíš Boha, který tíseň / ti změnil v slavný den.
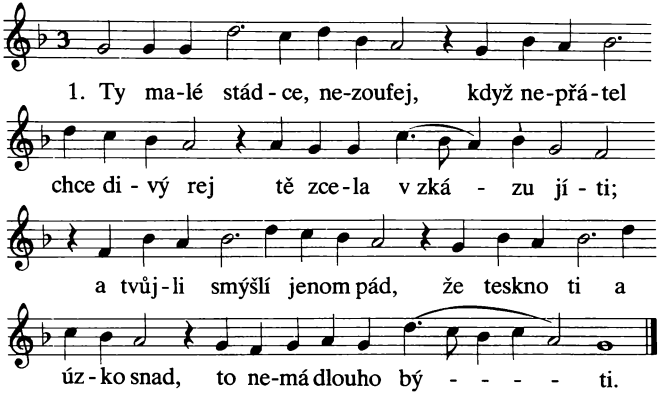
12. On vyřeší všech nouzi, / je naší oporou, / a co se jemu vzpouzí, / sám smete rukou svou. / Mít chceme na zřeteli / cíl, kterýs připravil, / a mířit život celý / tam, kam jsi stanovil.

P. Gerhardt 1653 / B. Vik

TY MALÉ STÁDCE, NEZOUFEJ

pův. nápěv 387 Takto volá sám Syn Boží

1490 / 1530 / 1534 / 1541
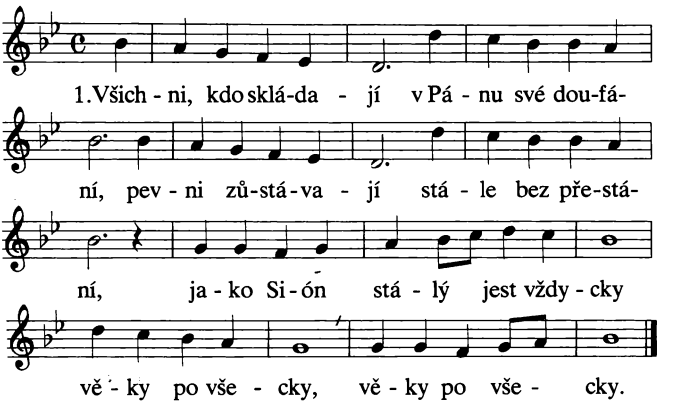

2. Jak vpravdě Bůh náš Bohem jest, / tak ďábel, svět i pekla lest / i vše, co bývá s nimi, / musejí prchnout jako dým; / je s námi Bůh a my jsme s ním! / Chcem skončit vítězstvími!

3. Jen tím se těš, že tvoje věc / je Páně, a tak Pánu přec / nech pomstu; on ať vládne! / On dá, že tobě Gedeon / ten pomůže, jejž zná jen on; / ty neměj bázně žádné!

4. Nuž, malé vojsko, doufej jen, / ať nepadne čest Boží v plen; / proč chuti k boji ztrácet? / Bůh nepřátel tvých zmate dav, / že spatříš plány jejich hlav / i pyšnou říš se kácet.

5. To dej nám, Kriste, Pane náš, / jenž v lásce své vždy k nám se znáš; / ty sil nás, pomoz sám jen! / Tak tobě vděčně tvůj jak voj, / až slavně skončíme svůj boj, / pět budem k chvále: Amen.

Polní píseň Gustava Adolfa J. Fabricius asi 1635, sl. 1–3 / G. A. Molnár 1915

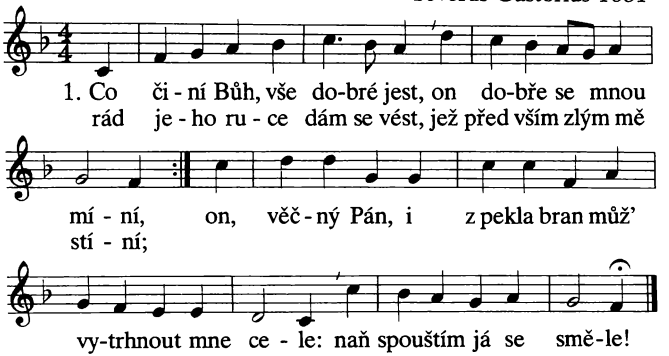
2. Jako Jeruzalém / ze všech stran horami, / tak Pán lid svůj věrný / ohradí hradbami / a jim udělí své pomoci / |: ve dne i v noci :|.

3. Neboť nezanechá / Pán svých milovníků, / by dlouho trpěli / zlost nešlechetníků, / ale jejich žal a zemdlení / |: v sílu promění :|.

4. Těm, kdož jsou pravého / srdce, Pán spomáhá, / kdož jsou nepravého, / těch vždy zamítává; / věrný jeho lid v svém pokoji / |: pevně vždy stojí :|.

Podle žalmu 125 B. Jiří Strejc / Cithara Sanctorum 1696

Severus Gastorius 1681

2. Co činí Bůh, vše dobré jest, / on nikdy nezklamá mě; / v rtech jeho není žádná lest / a věrné jeho rámě. / Když jej mám jen, / jsem spokojen; / on volání mé slyší / a bolesti mé ztiší.

3. Co činí Bůh, vše dobré jest, / on v paměti mne chová, / a jako z jara ratolest / má duše zkvete znova; / on balzám svůj / v duch vleje můj; / já na něho vše skládám / a s ním vždy býti žádám.

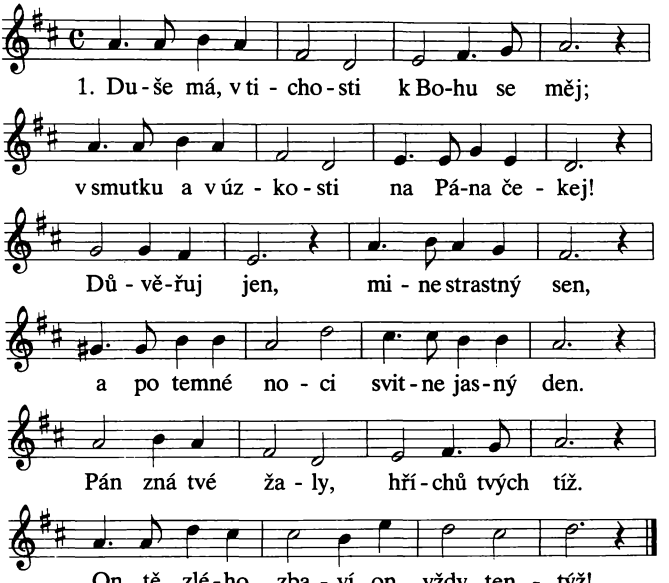
4. Co činí Bůh, vše dobré jest, / on, pramen světla, síly, / tak spraví cíl mých všechněch cest, / by k užitku mi byly; / a na konec / pak poznám přec, / až celé světlo dá mi, / jak věrně smýšlel s námi.

5. Co činí Bůh, vše dobré jest, / ač kalich hořkým zdá se, / jejž někdy k rtům mi ráčí nést, / však vím, že jest mi k spáse; / až poslední / on rozední / nad námi záři jasnou, / tu všechny boly zhasnou.

6. Co činí Bůh, vše dobré jest, / v tom nezvratně chci státi, / a ze všeho mu dík a čest / i v soužení chci vzdáti; / on v otcovském / mě lůnu svém / chce chránit do věčnosti; / nuž, na tom jest mi dosti. *S. Rodigast 1674 / 1710 / 1877 L. B. Kašpar*

DUŠE MÁ, V TICHOSTI

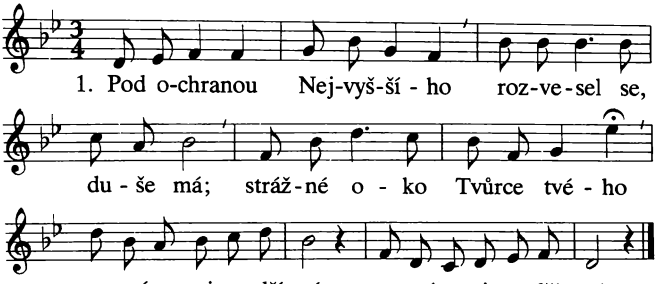
H. A. C. Malan 1840

2. Duše má, v tichosti / k Bohu se měj; / v smutku a v úzkosti / na Pána čekej! / Svět když zhyne, / Bůh nepomine; / pomoc jeho svatá / věrných nemine. / Proto se vzhůru, / duchu můj, nes! / Bůh tvé útočiště / včera i dnes!

Fried. Räder / Leškův zpěvník 1884

Josef Karafiát 1873

2. Pod ochranou Nejvyššího / k spáse vede tvoje pouť; / v bouřích žití vezdejšího / |: nedá on ti utonout :|.

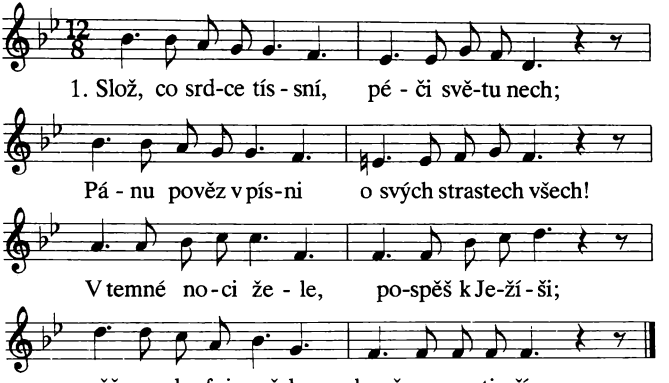
3. Jestli Bůh je skrýše tvoje, / tvoje zbraň a záštita, / vítězstvím vždy skončíš boje, / |: triumf tebe uvítá :|.

4. Rozvesel se, duše v těle, / vroucí oběť obětuj; / nikdo z ruky Stvořitele / |: nevyrve ti podíl tvůj :|.

Podle žalmu 91 Josef Baše – E. Antonowicz 1873

SLOŽ, CO SRDCE TÍSNÍ

P. P. Bliss 1874

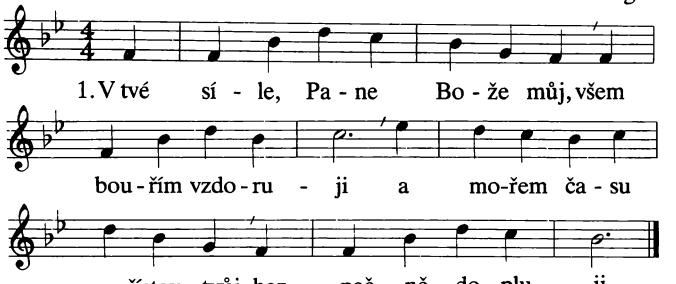

2. Zná Pán, co tě tíží, / zná tvé prosby hlas, / s pomocí svou v kříži / dostaví se včas. / Slunko v zlatém lesku / vzejde poznovu, / ozáří tvou stezku / k nebes domovu.

3. Víš-li pak, kdo kvílí / v žalu, jak byl tvůj, / jdi, jdi v této chvíli / a jej potěšuj! / Ať se vzepře zlému, / času nemaří; / s ním jdi, veď ho k svému / duše lékaři!

Mary A. Bachelor / Josef Bašteckỳ 1877

W. H. Havergal

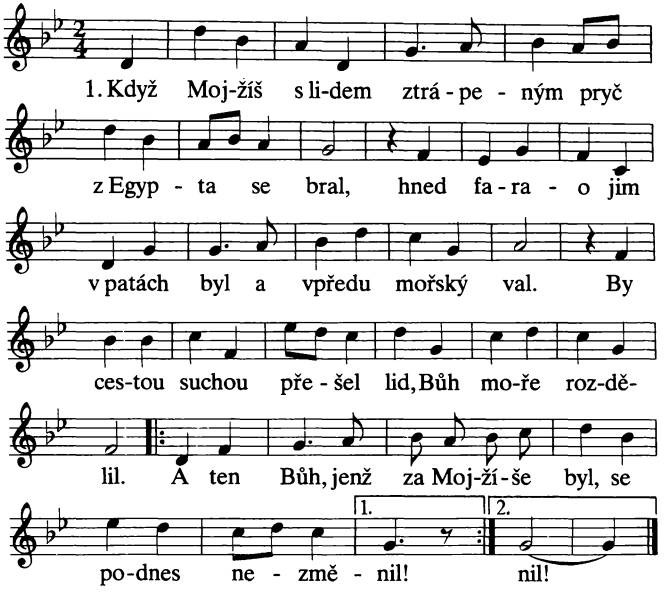
2. Ať hrozí temné úskalí, / neb děsí hukot vln, / tvá moc vln hory povalí / a zachrání můj člun.

3. Mé kormidlo ty řídě sám, / utišíš příval pěn, / že dravým moře hlubinám / neklesne loď má v plen.

4. Hle, v dáli spásy kyne břeh / a blaha svítá kraj! / Tam v přístav řiď mé lodi běh / a v svůj dej vstoupit ráj!

G. A. Molnár 1915

Zdeněk Čep
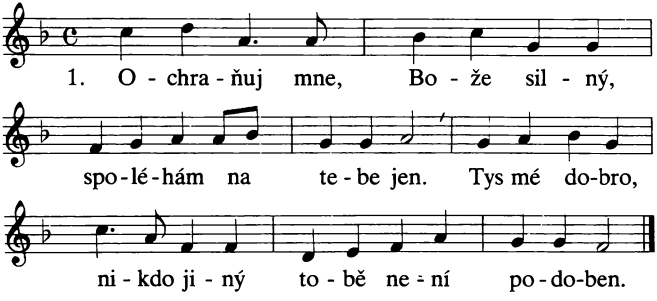

2. Když s Davidem se Goliáš, / zlo s dobrem, utkat chtěl, / měl obr lidskou sílu jen, / však David Boží měl! / Tou mocí Boží v kaménku / zasažen, obr kles'. / |: A ten Bůh, jenž za Davida byl, / je tentýž ještě dnes! :|

3. Když Daniel kdys před lidmi / svou nechtěl sklonit líc / a nepřátelé do jámy / jej hodili lvům vstříc, / Bůh lačné tlamy uzavřel / a zkrotil dravců běs. / |: A ten Bůh, jenž tak ho zachránil, / je tentýž ještě dnes! :|

4. Když Jonáš nechtěl tam se brát, / kde Bůh ho míti chtěl, / spolkla ho v moři velryba –. / Co strachu vytrpěl! / Když poslouchat se zavázal, / zas na zem vrácen byl. / |: A ten Bůh, jenž za Jonáše byl, / se podnes nezměnil! :| *Z angl. / M. Rafajová*

Zdeněk Čep

2. Srdce mnohých / k modlám světa / ochotně se / přiklání. / Kdo však cizí / bohy hledá, / najde vždy jen / zklamání.

3. Ale já jim / oběť nedám, / neposkvrním / ústa svá. / V Bohu jen svůj / podíl hledám, / on můj život / zachová.

4. Rozkošná mi / místa dána / za dědičný / byla díl. / Vděčně budu / chválit Pána, / že mi dobře / poradil.

5. Když jdu nocí / zlou a temnou, / nemusím se / v srdci bát. / K Pánu hledím, / on je se mnou, / proto mohu / pevně stát.

6. Srdce mé jen / radost hostí, / duch můj smí se / veselit, / že vždy mohu / v bezpečnosti / pozemský svůj / život žít.
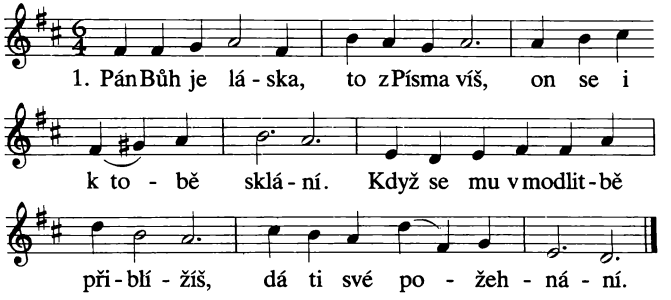
7. Ujímáš se / i mé duše, / peklu bys ji / nenechal. / Vždyť tvůj Svatý / neporušen / pro mou spásu / z hrobu vstal.

8. Ty sám, Pane, / zjevuješ mi / dobrou cestu / života. / Věčnou radost, / utěšení, / chystá mi tvá / dobrota.

Podle žalmu 16 J. Batelka

PÁN BŮH JE LÁSKA

Jaromír Urbanec
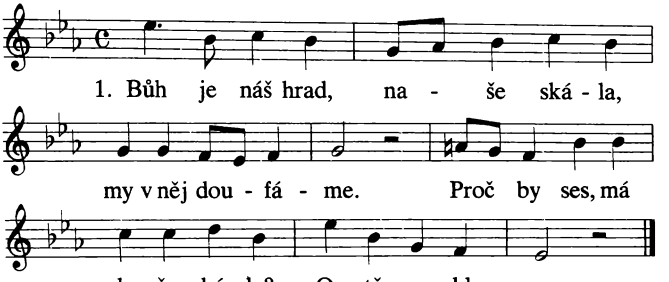

2. Pán Bůh je láska, to z Písma víš, / on se i k tobě sklání, / někdy tu lásku však pocítíš, / až když tě život zraní.

3. Pán Bůh je láska, to z Písma víš, / on se i k tobě sklání, / přešťasten budeš, až pochopíš, / že je svět v jeho dlani.

4. Pán Bůh je láska, to z Písma víš, / on se i k tobě sklání. / Od země obrať své zraky výš, / pros ho o slitování! *L. Balcar*

Jaromír Urbanec
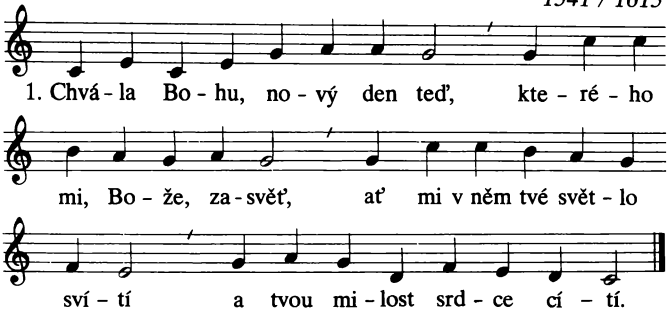

2. I když Boha nevidíme / svýma očima, / to my o něm dobře víme, / že nás v péči má.

3. On nás jako pastýř vodí / k dobrým pastvinám, / od zlého nás vysvobodí, / vždy se sklání k nám. *L. Balcar*

CHVÁLA BOHU, NOVÝ DEN TEĎ

pův. nápěv Všichni věrní Pána znejme

1541 / 1615

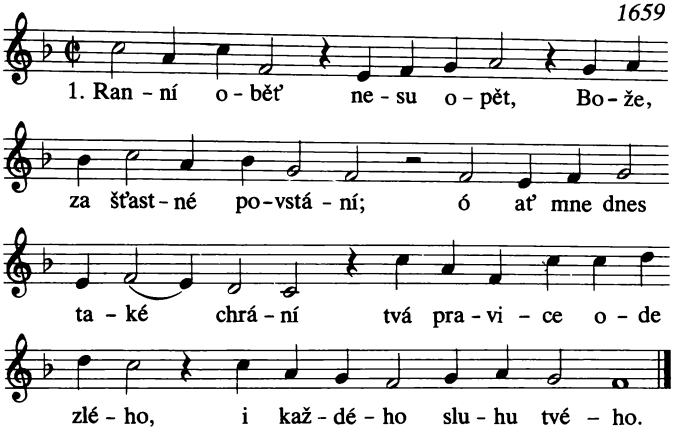

2. Ze svého již povstav lože, / chválím tebe, věčný Bože, / že jsi mi byl této noci / k ochraně a ku pomoci.

3. Ó Ježíši, má naděje, / ať se mně i dál tak děje, / jak mou potřebu kdy vidíš, / mne i vše, co mé je, řídíš.

4. Duchu svatý, tvoje správa / nechť se na mně poznat dává, / cestou ctnosti dej mi stále / kráčet vždycky k tvé cti, chvále.

Praxis pietatis B. J. A. Komenského / 1877

2. Ó Ježíši, / Světlo duší, / vzejdi mi paprsky svými, / ať chodím cestami ctnými, / práce své dnes konám šťastně, / sobě i bližním prospěšně.

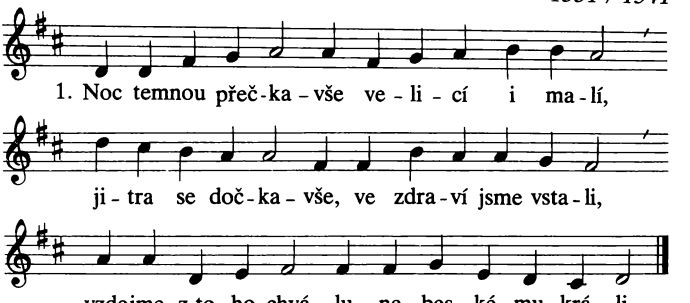
3. Duchu svatý, / v srdce vsátý / vyvolených, srdce mého / strážným buď, dnes i vždy mdlého; / ať sloužím zde Bohu vděčně, / potom jsem s ním v nebi věčně.

Z polského J. A. Komenský 1659 / 1970

NOC TEMNOU PŘEČKAVŠE

pův. nápěv Pane všemohoucí

1531 / 1541

2. K čemuž povzbuzují / i ti ptáci malí, / kteří prokřikují, / Pána Boha chválí, / vesele pějíce, / že jitra dočkali.

3. Kohout zpívá hlasem, / aby každý vstana / ze sna jitřním časem, / pospíchal hned zrána / z milostivé péče / vděčně slavit Pána.

4. Milostivý Bože, / děkujem ti nyní, / vstavše z svého lože, / za vše dobrodiní, / kteráž nám tvá milost / činila i činí.
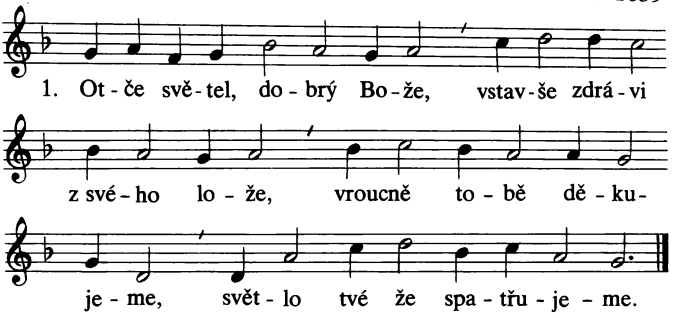
5. K trůnu tvému, Pane, / hlas svůj vysíláme, / ať je požehnané / vše, co konat máme, / ať tvou svatou pomoc / ve všem poznáváme.

6. Tobě ve své mdlobě / s vším se poroučíme, / majíc' víru k tobě; / spravuj nás, prosíme, / dnes i vždycky dále / ke své cti a chvále.

Šimon Lomnický / 1710 / 1877 / 1970

pův. nápěv Slunce zapadá za horu

1615 / 1659

2. Ó dej i to z své milosti, / ať nám slunce spravedlnosti / v srdcích vzejde a v nich svítí / a tvé pravdy světlo vznítí,

3. bychom v světle tvém chodili / a pak s tebou živi byli / tam, kde ty sám Bůh a Pán náš, / v světle věčném jasný trůn máš.

4. Když ten šťastný den nastane, / „Svatý, svatý, svatý Pane!“ / budeme tobě zpívati, / dobrotu tvou vyznávati.
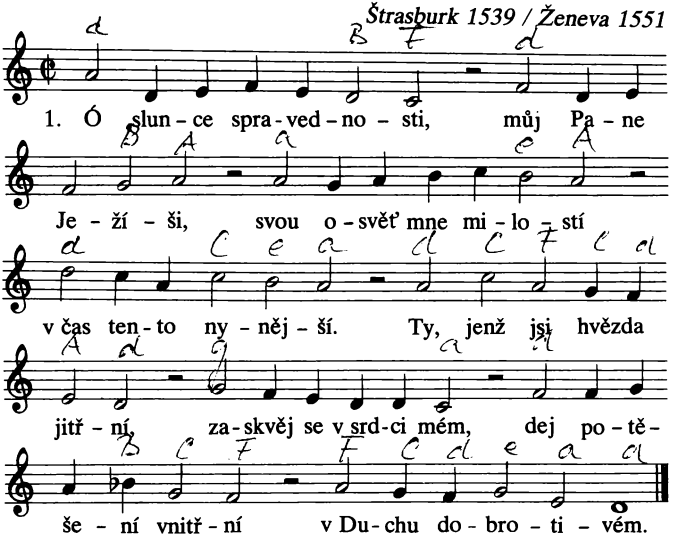
5. Mezitím na tomto světě / opatruj nás, prosíme tě, / odpusť naše nepravosti, / žehnej podle své milosti.

Z písně Otče světel, děkujemeť
Jiří Třanovský 1636 / 1877

Ó SLUNCE SPRAVEDNOSTI

pův. nápěv Ž 130

Štrasburk 1539 / Ženeva 1551

2. Ty jsi to světlo světa, / jež vyšlo v temnosti, / svítící po vše léta / nebeskou jasností; / svým pravdivým učením / a životem svatým / i vnitřním obnovením / sloužíš svatě svatým.

3. Ó dej mi Slova tvého / vždy následovati, / ať mohu podle něho / vše dobré konati; / království nebeského / ať hledám nejprve / a spravedlnosti jeho: / ó dej to z lásky své!

4. Pomoz mi dnešního dne / poctivě choditi, / ovoce víry hodné / tvou mocí plodit; / ať tebe následuji, / můj Pane Ježíši, / o tělo nepečuji / víc nežli o duši.
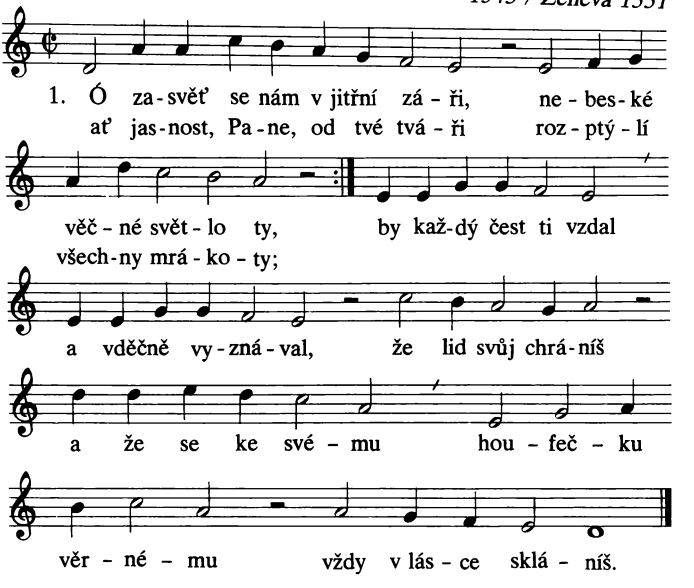
5. Dokud zde chodím v těle, / mám rytěřovati, / neb mnozí nepřátelé / mne hrozí zkaziti. / Ó Kriste, v mdlobě mojí / ty mocně při mně stůj, / ať po skončeném boji / smím vjíti v pokoj tvůj.

Z písně Slunce spravedlnosti, Jezu Kriste milý
1685 / 1710 / 1877

Ó ZASVĚŤ SE NÁM V JITŘNÍ ZÁŘI

původní nápěv Ž 33

1543 / Ženeva 1551

2. K tvým chválám, Otče světel věčný, / my, dítky tvoje nehodné, / již povznášíme hlas svůj vděčný, / žes osvítil nás toho dne / i světlem slunečním, / jež k službě tvorům svým / jsi stvořil, Pane, / i světlem spasení, / jež z Páně vzkříšení / nám libě plane.

3. Buď chvála též tvé božské moci / i za tu péči otcovskou, / že ochranně jsi zašlé noci / nad námi držel ruku svou, / žes ve

tmách při nás bděl, / zlé všecko odháněl, / i ďábla lstného, / a zář již veselá / dne nám se zaskvěla / svatého tvého.

4. My s díkčiněním vzpomínáme / dnes světla, ježs dal člověku. / Ó učiň, ať i v srdcích máme / to světlo pravdy od věků; / ó sviť nám z výsosti / svou pravdou, milostí, / ty, světlo krásné, / svým potěšováním / i hojným žehnáním / v té pouti časné.

5. Dej, v bázni tvé a tobě k slávě / ať svatý den tvůj trávíme, / ať po tvých rozkazech v něm právě / ti s celou duší sloužíme; / voď sám nás v světle svém, / ať chodíme vždy v něm, / jak dítky světla, / by v pravdě, v svatosti, / ne v pýše, v bujnosti / nám srdce kvetla.

6. Tys hradem nám a pevnou skálou, / my k tobě jenom hledíme; / ó dej, ať ochranu tvou stálou / při sobě vždycky cítíme; / i milé, jež dals nám, / chraň v každém místě sám / i v každé době; / vzdáváme se se vším, / cokoli zveme svým, / samému tobě.
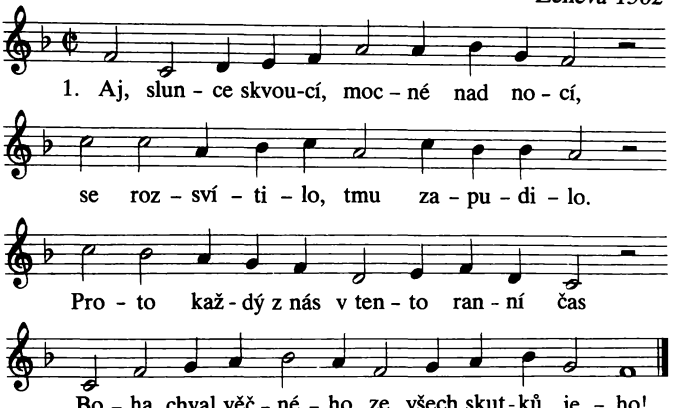
7. Dej, ať dnes poselství tvé svaté / nám zazní v duších hluboce / a símě v roli srdcí vsáté / ti vydá hojné ovoce, / ať vpravdě našich cest / tvé slovo světlem jest, / nám svítíc stále, / a v večerní nechť čas / tě ctíme vděčně zas, / věčného krále.

Z písně Světlo svítící bez přestání
1737 / 1877

211 AJ, SLUNCE SKVOUCÍ, MOCNÉ NAD NOCÍ

pův. nápěv Ž 99
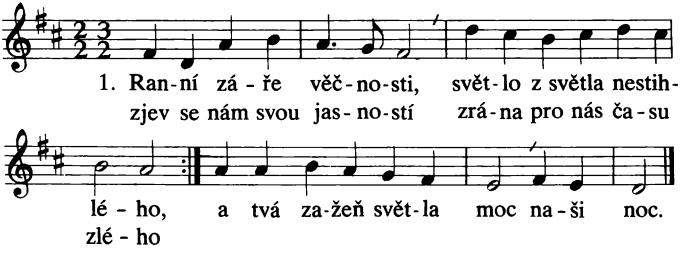
Ženeva 1562

2. Ó Bože věčný, / žes mě v čas noční / sám opatroval, / k jitru dochoval, / chválím tě vděčně / za to srdečně; / že jsem zdráv vstal zrána, / ctím tě, svého Pána.

3. A prosím tebe,/ můj Otče z nebe, / v tento dnešní den / buď mi přítomen / svou božskou mocí, / chraň mě do noci, / bych tě v večerní čas / ctil, Boha svého, zas. *1780 (?) / 1877*

J. R. Ahle 1662 / 1704

2. Ať tvé rosy dobrota / v svědomí hned padne zrána; / vyprahlá pláň života / buď útěchou svlažována, / a nás osvěž, stádce mdlé, / světlo tvé.
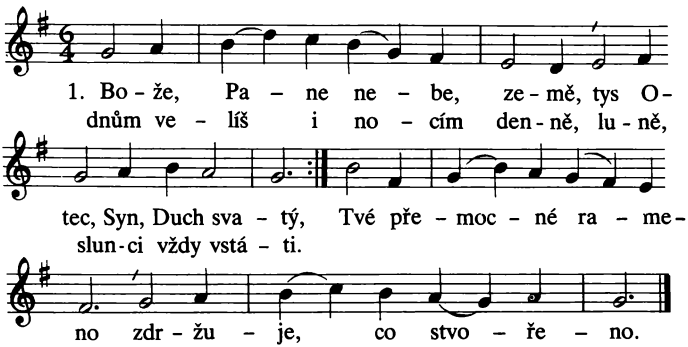
3. Dej, ať plamen lásky tvé / skutky mrtvé v popel stráví, / a nám srdce osvěť zlé / záblesk jitřní hvězdy pravý, / ať než zcela pominem, / povstanem.

4. Nedej roucha hříšnosti / pro krev smlouvy na se bráti, / avšak v háv tvé svatosti / pomoz nám se oblékati, / ať jsme hříchů trápení / zbaveni.

5. Ach, ty blesku z výsosti, / poslední až svitnou dnové, / těla vyveď z časnosti, / oděna ať v roucho nové / v stanu stanou nebeském / v jasu tvém.

6. Sviť nám ve věčnosti svět, / slunce slávy milostivé; / polem slzí dej nám spět / k jasu tvého zemi nové, / ples kde vítá po boji / v pokoji. *Chr. Knorr 1654 / G. A. Molnár 1915*

Heinrich Albert 1642

2. Bože, děkuji srdečně, / v minulé žes mě noci / od škody, bídy rozličné / chránil svou božskou mocí, / aby lest satanova / práva ke mně neměla.

3. Hříchu noc s nocí minulou / v záři ať zajde denní, / Kriste, ukaž zásluhu svou, / v níž svou též pomoc dej mi; / hřích je tvou krví omyt, / spásy tvé již smím dojít.

4. Dej také, ať s jitrem dnešním / mohu povstat duchovně, / bdělost ducha kéž osvědčím, / ať když den ten nastane / tvého velkého soudu, / v zlém přistižen nebudu.
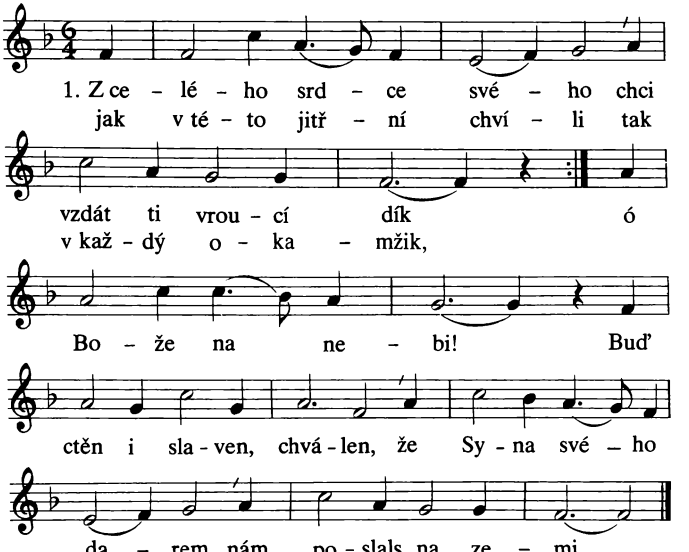
5. Pane, veď mne, mé vždy spravuj / obcování v slovu tvém, / buď dnes vůdce i strážce můj, / posilň v povolání mém. / Neznám lepší obrany / než tvé slavné ochrany.

6. Tělo své, svou celou duši, / vůli, rozum i smysly / poroučím tobě, Ježíši, / by ke zkáze nepřišly. / Tys, Pane, můj štít, jmění, / přijmi své mdlé stvoření.

7. Sešli svatou andělskou stráž, / jíž chytrost nepřítele / přemocně ty sám překonáš / a ochráníš mne cele; / po zdejším pak mě boji/ přijmi v nebe v pokoji. *Z písně Bože nebes, také země*

H. Albert 1642 / Daniel Stránský / 1717 / 1971 R. Nechuta

16. stol. / 1598 / 1608

2. že v uplynulé noci / jsem bezpečně směl spát, / žes chránil od zlé moci / a dal mi zase vstát. / Mé prosby pokorné / za odpuštění hříchů / kéž dojdou k tvému sluchu, / ó Pane, odpusť mně!
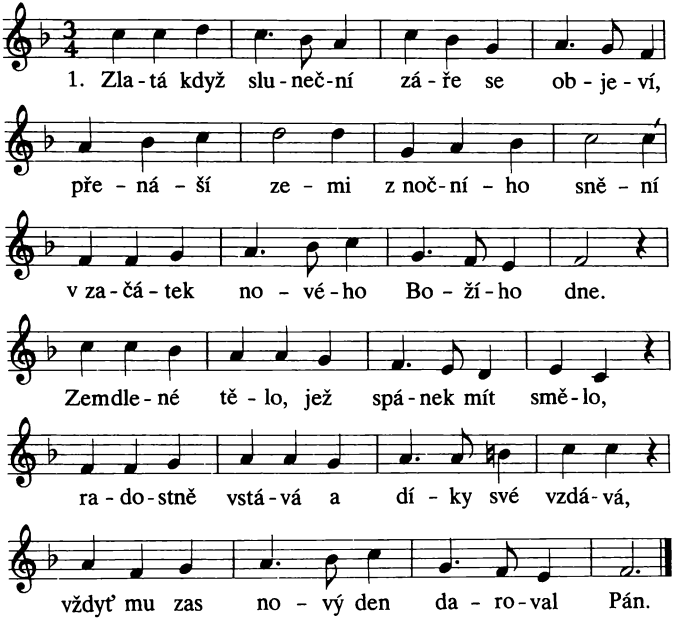
3. Ty chceš mne opět chránit / i v tento nový den, / před ďábelskou lstí bránit, / bych moh' být svoboden / od strachu, od hanby, / bych nebál se i zchudnout, / vážil si věčných hodnot, / jak přeješ si to ty.

4. Tak všechno, cos mi svěřil, / i mne samého chraň – / vždyť pevně jsem uvěřil, / že od tebe vše mám, / co dar tvé dobroty./ Vždyť i ti moji milí / mi patří jenom chvíli, / a tu nám určíš ty.

5. I dnes buď naším rádcem, / řiď vratké kroky zas. / Jen ty smíš být nám vůdcem / a dávat do tmy jas, / ty světlo našich cest. / Však nedej prosazovat, / co nemůžeš schvalovat, / co proti tobě jest.

6. Že nás dnes neopustíš, / v to pevně doufáme. / Jen ty nás pochyb zprostíš, / tvé slovo neklame, / laskavý Pane náš! / Tvá stráž nechť při nás stojí, / nás sílí v našem boji, / než si nás povoláš. *G. Niege 1585 / J. Ch. Hrejsová*

Joh. Georg Ebeling 1666
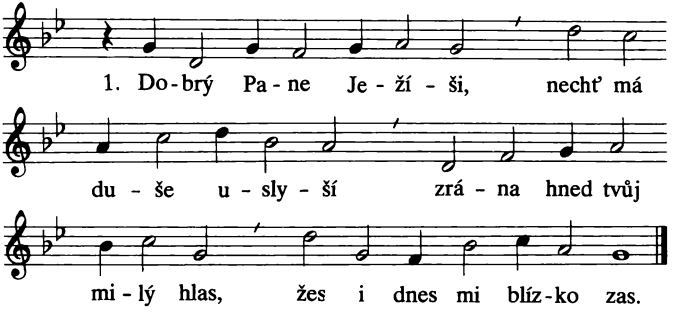

2. Radostně zpívejme, Pánu tak děkujme / za všechnu milost, lásku a věrnost, / kterou nám den po dni prokazuje. / Boží dar písně nám pomáhá z tísně, / zaplaší úzkost a přemáhá bolest, / dodává odvahy životem jít.

3. Trápení, bolesti pomáhá unésti – / nad vzdutým mořem, nad lidským hořem / vysvitne konečně toužený mír: / bez konce radost a ztišení plnost / bude nám dána, až nebeská brána / otevře cestu, kde příbytek má. *P. Gerhardt 1666 / J. Ch. Hrejsová*

DOBRÝ PANE JEŽÍŠI

pův. nápěv Každý duch chvaliž Pána

1561 / 1659

2. Ty, jenžs hřivny rozdělil, / chceš, by každý pilen byl; / i já, jda již k pracím svým, / oči k tobě obracím.

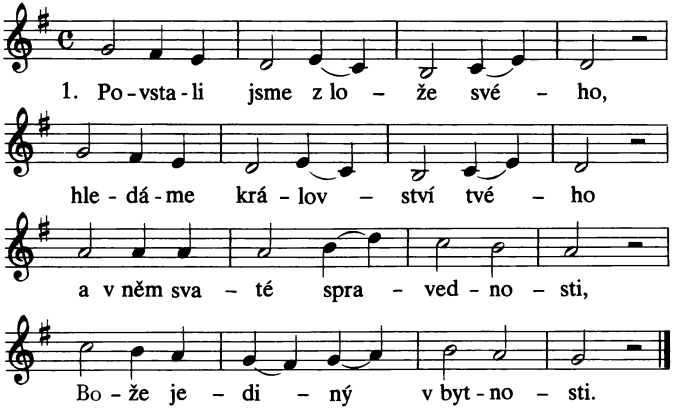
3. Neb bez tvého přispění / marné vše mé snažení; / tebe-li však s sebou mám, / ve všem moc tvou poznávám.

4. Zemské zboží, světská čest / nemůže nás k blahu vést, / když ty, Spasiteli náš, / duším našim nežehnáš.

5. Lépe v světě chudým být, / ale v nebi poklad mít, / poklad Boží milosti / nad vše světa vzácnosti.

6. Jezu, dej, ať poklad ten / vzmáhá se mi den co den, / vzhůru táhni duši mou / víc a více za sebou!

Z písně Dobrý, sladký Ježíši
Sixt Palma Močidlanský / 1659 / 1877

2. Kraluj, nebeský Bože, v nás / v tento ranní i v jiný čas; / spravednosti nás vyučuj, / neb jsi Bůh náš a my lid tvůj.

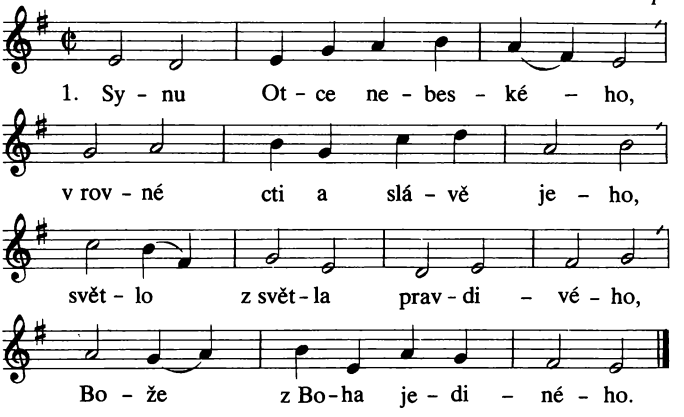
3. Duchovních darů udílej, / časných věcí neodnímej, / ať jsou nám ony přidány / podle tvého zaslíbení.

4. Ó dej nám to, Pane milý, / abychom dnes k tvé cti žili, / neb jsi všeho světa Pánem, / jenž živíš své věrné. Amen!

1710 / 1970

SYNU OTCE NEBESKÉHO

Zdeněk Čep

2. Aj, již odchází noc tmavá, / záře denní zasvítává, / nebe, zemi osvěcuje, / od světla tmu odděluje.
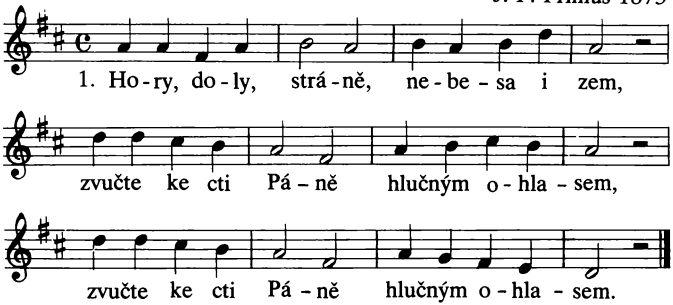
3. Ó by též tma neznámosti, / jež se dosud v srdcích hostí, / ustoupila světlu z nebe / a my jasně znali tebe!

4. Vzejdiž, slunce nejjasnější, / vrať den světu spanilejší, / zaplaš noc temností škodných, / rozptyl stíny bludů svodných.

5. Tobě, Kriste, budiž chvála / s Bohem Otcem neustálá, / spolu také s Duchem svatým, / v jeho božství nepočatým.

1710 / 1877 / 1970

J. F. Primus 1873

2. Jasným písně zvukem / všichni, kde kdo jest, / |: vděčným srdce tlukem / Pánu vzdejme čest :|.

3. Cokoli jen v světě / máme dobrého, / |: v zimě jako v létě, / vše je od něho :|.

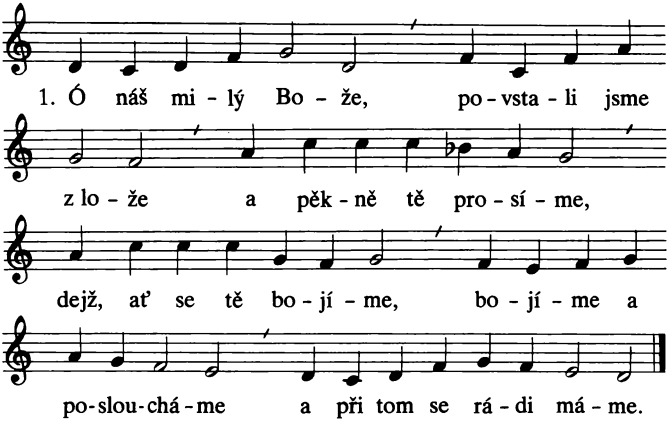
4. On se nám hned z jitra / libě ozývá, / |: včera, dnes i zítra / láskou oplývá :|.

5. On nám dozajista / také tento den / |: pro Ježíše Krista / bude přítomen :|.

6. Když pak se přiblíží / večerní k nám stín, / |: sejme každou tíži, / v svůj nás přijme klín :]. *L. B. Kašpar 1873 / 1923*
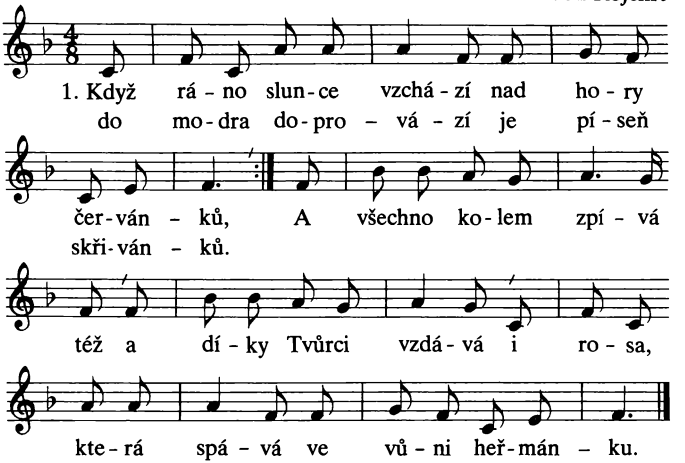
Ó NÁŠ MILÝ BOŽE

Otmar Mácha

Jan Karafiát, Broučci 1876

Luděk Rejchrt
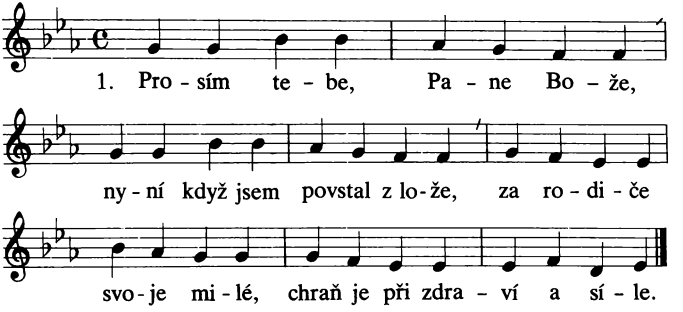

2. Svou líbezností chválí / jej květů na tisíc, / i pramen, který v dáli / jde mořské vlně vstříc. / Poslušně, jak on povelí, / i ptáček k cíli chvátá / a jeho ruka svatá / jej chrání, žehnajíc.

3. Však nejvíc Pán Bůh péči / má o nás laskavou / a chrání, vede, léčí / přesvatou rukou svou. / A jako slunce, pták i květ / jej poslušností chválí, / chceme mu i my malí / vzdát chválu jásavou.

L. Rejchrt

PROSÍM TEBE, PANE BOŽE

Jaromír Urbanec
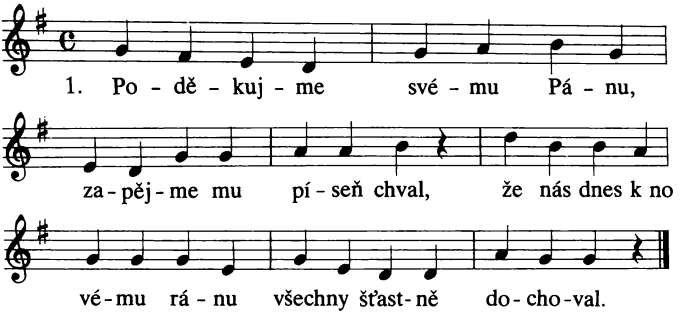

2. Prosím tebe, Pane, vřele / za své známé, za přátele, / prosím za ostatní lidi, / kteří modliti se stydí.

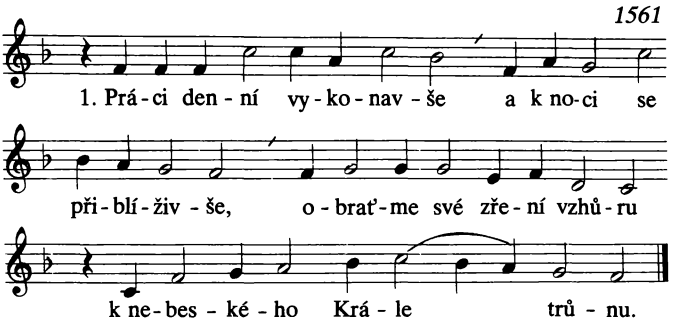
3. Prosím tebe za nemocné, / chraniž je tvé rámě mocné, / prosím tě za zarmoucené, / křížem mnohým obtížené.

4. Prosím tebe, Pane milý, / za ty, kdož mně ublížili, / dej, ať umím odpouštěti, / jak se sluší na tvé děti. *L. Balcar*

Jaromír Urbanec

2. Poděkujme svému Pánu, / že je k nám tak laskavý, / poděkujme za ochranu, / poděkujme za zdraví. *L. Balcar*

2. Vděčně jemu děkujíce, / že jeho svatá pravice / duše i těla našeho / chránila mocně od zlého.

3. Síly v pracích přidávala, / boje vésti pomáhala, / přivedla v dobrém svědomí / až dne toho do skončení.

4. Znajíce své ubohosti, / žádejme jeho milosti, / nedostatků doplnění / i vin sběhlých odpuštění.
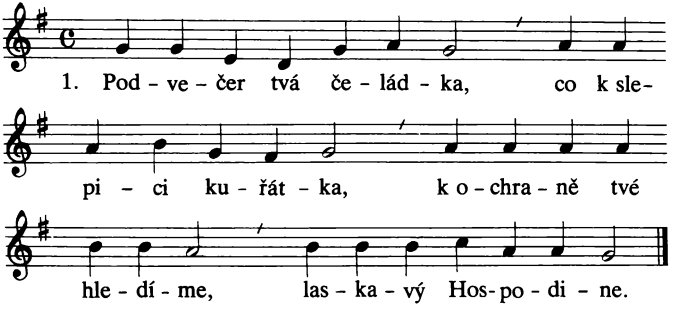
5. A majíc' nepřátel mnoho, / ó žádejme Pána toho, / jenž své chová v bezpečnosti, / ať nás chrání svou mocností.

6. Odežeň noční přeludy, / nedopouštěj hříchy, bludy, / dej svatě odpočívati, / v jitře s potěšením vstáti.

B. Jan Blahoslav 1561 / 1970

pův. nápěv Nejlepší Stvořiteli

1602

2. Že jsi ráčil z milosti / zdraví dáti stálosti / tento dnešní celý den, / budiž z toho veleben.

3. Poněvadž pak mnohý hřích / nacházíme v tělech svých, / odpusť hříchy poznovu / v zasloužení Kristovu.

4. Všemohoucí Bože náš, / který bídu naši znáš, / nedávej nás ďáblu v moc, / ostříhej nás celou noc.

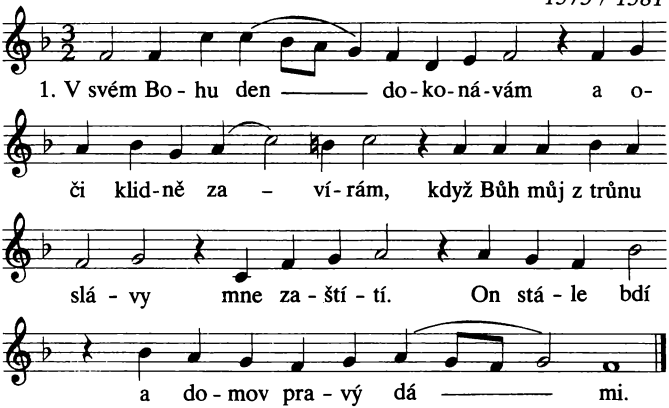
5. Tobě se oddáváme, / pokorně tě žádáme, / rač ty sám vždy při nás být, / budem na tom dosti mít.

6. Vyslyš naše žádosti / ke chvále své milosti / odsavad až na věky, / Pane Bože veliký. *1602 / 1877*

V SVÉM BOHU DEN DOKONÁVÁM

pův. nápěv 253 Můj klenote ze všech nejkrásnější
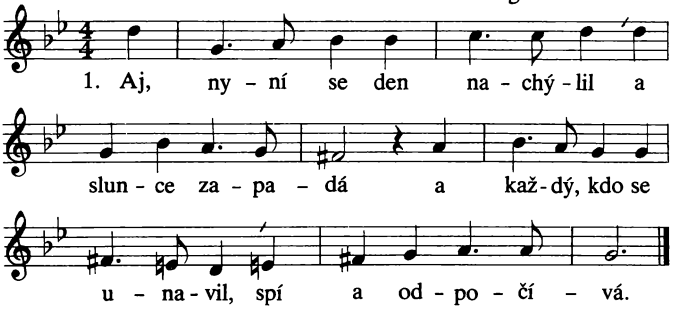
1573 / 1581

2. Já tebe vzývám, Ježíši, / jenž pomocník jsi nejbližší / a úzkost smrti krátíš. / Tys ochranou / před záhubou / a již se neodvrátíš.

3. Kéž při nás zůstává tvá stráž, / až si nás odtud odvoláš, / kde ke konci vše spěje. / Tvůj svatý Duch / je věrný druh / na cestě z beznaděje. *C. Becker 1602 sl.1, 1690 sl.2-3 / R. M. Šimša*

Adam Krieger 1667 / 1693

2. Ty však, ó můj Hospodine, / nespíš a nedřímeš, / temnost ti světla neujme, / jsi stráž a světlo též.

3. I na mne pomni, můj Pane, / v této tmavé noci / a milostivě zastři mne / sám božskou svou mocí.

4. Ač cítím množství hříchů svých, / jež na mne žalují, / však, Ježíši, já v ranách tvých / skládám svou naději.

5. Za rukojmí tebe stavím / v soudu velkého den, / vím, že budeš přímluvcem mým, / bych nebyl odsouzen.

6. S tím oči své již zavírám / a usnu s radostí, / Bůh drží stráž, já pokoj mám / bez marných starostí.

7. Ta noc pak je-li poslední / v tom zemském údolí, / ach, přiveď mne k věčnému dni / mezi své anděly.
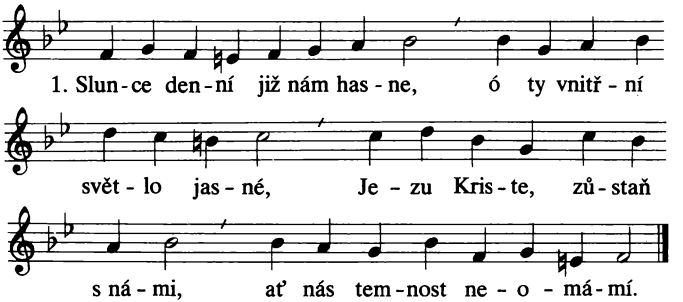
8. Jsem v tobě živ i umírám, / ó Bože zástupů. / V životě, v smrti pomoc nám / jsi z bídy, zármutku.

A. Krieger 1667 sl.1, J. F. Herzog 1692 sl.2-6 a 8, Lipsko 1693 sl.7 / 1710 / 1970

SLUNCE DENNÍ JIŽ NÁM HASNE

pův. nápěv 366 Zavítej k nám, Duchu svatý

1561

2. O jeden den této chvíle / opět blíž jsme svého cíle. / Bože, učiniž nás hodné / dojít v nebi věčného dne.
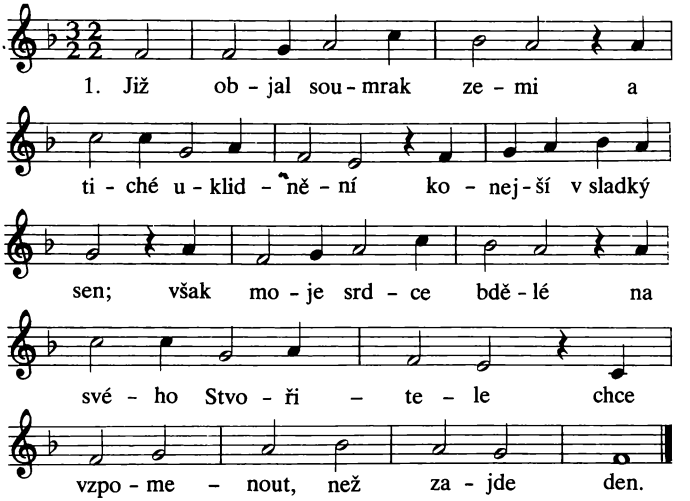
3. Stíny smrti nás tu tíží, / duch však vesel k světlu vzhlíží, / v něž nás Pán, ač branou tmavou, / provede, dá radost pravou.

4. Kriste, světlo všechněch lidí, / dej, ať vždy se při nás vidí / v srdci svíce rozumnosti, / vroucí k tobě příchylnosti.

5. Klademe již tělo v lože, / dej, ať může povstat, Bože, / a když pak se složí v hrobě, / duch ať odpočine v tobě.

Praxis pietatis B. J. A. Komenského / 1877 / 1970

15. stol. / 1505 / 1598 / 1605

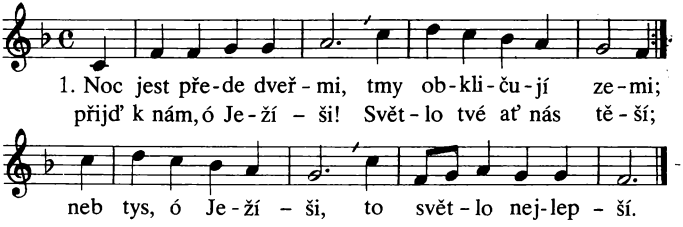
2. Již západ pohasíná / a náruč rozepíná / nad námi vláda tmy; / však jasné světlo vnitřní / noc mění v záři jitřní / – náš Ježíš, První, Poslední.

3. Již ztemněl obzor celý, / hvězdy se rozeskvěly / ve výši nad námi; / kéž moje poblouzení / ve světla jas promění / Pán, až svou ruku podá mi.

4. Již svoji práci denní / a všechno lopocení / pro dnešek odkládám; / však brzo přijde chvíle, / kdy v dobrém i zlém díle / mi skončit rozkáže můj Pán.

5. Svá křídla lásky věrné, / milosti nedoberné / rozprostři nade mnou, / ať dítě tvoje spící, / každý den chybující, / smí usnout pod tvou ochranou.

Paul Gerhardt 1647 / M. Hájek

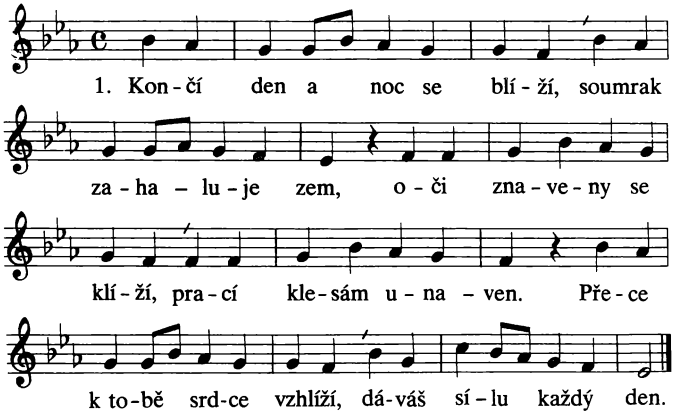
2. Já jsem tohoto dne / páchal mnohé marnosti; / ty můžeš mne hodně / soudit, trestat s přísností; / nebo počtu není / všech mých provinění.

3. A ač na tisíce / jest mých hříchů a zlostí, / u tebe však více / jest zásluh a milosti; / ach, odpusť mi, Pane, / mé viny spáchané.

4. A tak již v tom čase / složím se bez starosti, / až mne zítra zase / vzbudíš, chceš-li, v čerstvosti; / neb jsi ty dnem nocí / při mně svou pomocí.

5. Když usnu, ty mne braň, / když usnu ve jménu tvém; / mé oddechnutí chraň / a rci k stvrzení: Amen. / Tu silnou víru mám, / žes věrný strážce sám. *K. Ziegler (?) / 1710 / 1842 / 1970*

H. A. C. Malan
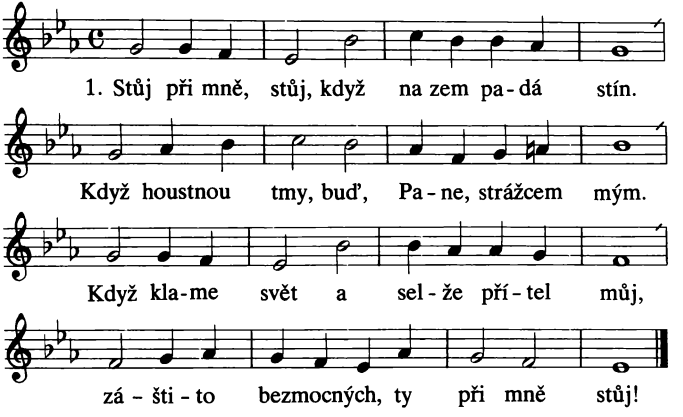

2. Moje křehkost je ti známa, / víš, že nemám trvání, / nejsem jist, zda dočkám rána, / přijde snad tvé vyzvání? / Komu to zas zvoní hrana? / Smrt se hlásí bez ptaní!

3. Nemohu se, Pane, chlubit / tím, co jsem dnes udělal, / kdyby skutky měly mluvit, / před tebou bych neobstál. / Slovem tvým měl jsem se řídit, / ale já jsem vzdoroval.

4. Odpouštíš mé nedostatky, / Ježíš moje hříchy sňal, / překonáváš moje zmatky, / zaháníš pryč každý žal. / I když život můj je vratký, / Duch tvůj vede mě vždy dál.

5. Ochraňuj mě, Pane milý, / po celou noc před vším zlým, / zakrývej mě svými křídly, / odžeň od nás smrti stín. / Načerpat dej nové síly, / ať tvé dílo konat smím. *C. Malan 1823 / B. Vik*

William Henry Monk

2. Je život pták, jenž rychle mizí v dál. / Na radost pláč – a slávu střídá žal / a chřadne vše, kam sahá obzor můj. / Ty, jenž se neměníš, i při mně stůj!

3. Ne záblesk jen a slůvko prchavé, / já toužím víc: po přítomnosti tvé. / Smět s tebou žít a učedník být tvůj! / Ty věčně přítomný, vždy při mně stůj!

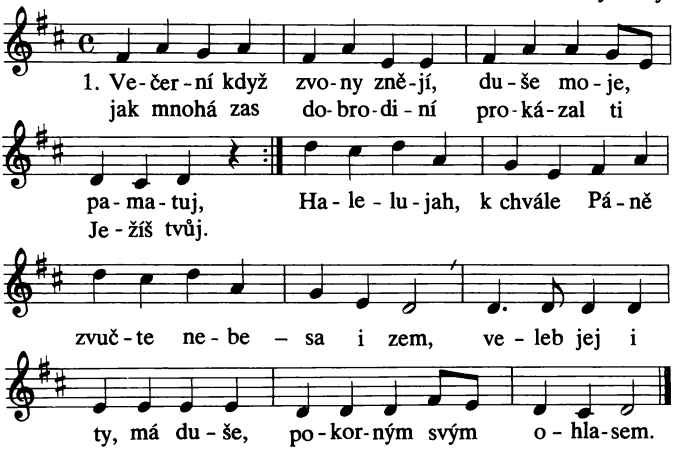
4. Přijď v lásce své, ne jako mocný král, / a zdraví dej, kde žal i slzy vzal, / a srdce měj pro tichý povzdech můj: / příteli hříšníků, i při mně stůj!

5. Tys v mládí mém dal úsměv očím mým, / já jsem ti splácel pouhým vzdorem svým. / Když jsem se ztrácel, tys byl věrně můj. / I při mém skončení ty při mně stůj!

H. F. Lyte / Adr. Mikolášek

pův. nápěv 452 Za dar slova, Bože milý

D. S. Bortnjanskij

2. Večerní když rostou stíny, / na vlast světla pamatuj, / kde již slunce nezachází, / slunce spásy, Ježíš tvůj! / Halelujah, k chvále Páně / zvučte nebesa i zem, / veleb jej i ty, má duše, / pokorným svým ohlasem!

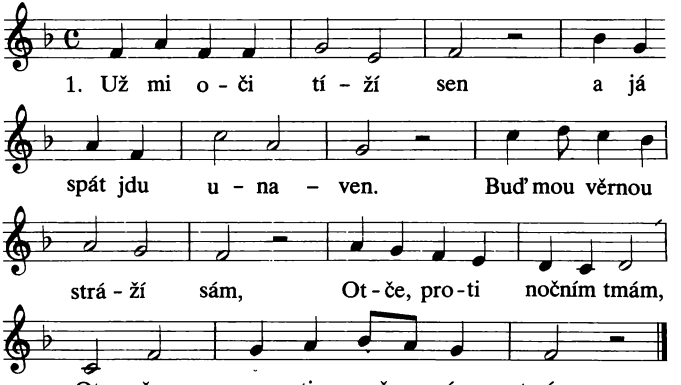
3. Večerní když sbohem dáváš, / na Přítele pamatuj, / jenž je s tebou vždy a všude / bez proměny, Ježíš tvůj! / Halelujah, k chvále Páně / zvučte nebesa i zem, / veleb jej i ty, má duše, / pokorným svým ohlasem!

4. Večerní když hvězda vzplane, / na den nový pamatuj, / k němuž brzo povolá tě / hvězda jitřní, Ježíš tvůj. / Halelujah, k chvále Páně / zvučte nebesa i zem, / veleb jej i ty, má duše, / pokorným svým ohlasem!

L. B. Kašpar 1890

UŽ MI OČI TÍŽÍ SEN

Luděk Rejchrt

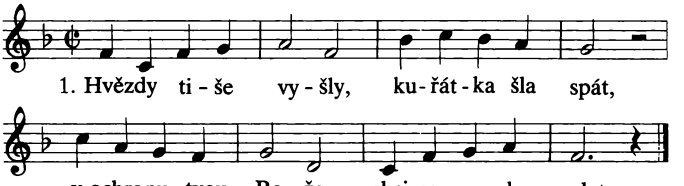
2. Na zlé, co jsem udělal, / nevzpomínej, Pane, dál. / Pro Ježíše, jeho kříž, / všechno v dobré obrátíš.

3. A ty, které mám tak rád, / rač mi, Pane, zachovat. / Nad svým světem lítost měj. / Všechněm lidem pomáhej.

4. Srdcím nešťastným dej klid, / smutné, ty rač potěšit. / Pane Bože, tvoje moc / dej nám všechněm dobrou noc.

L. Henselová 1817 / L. Rejchrt

J. E. Zelinka
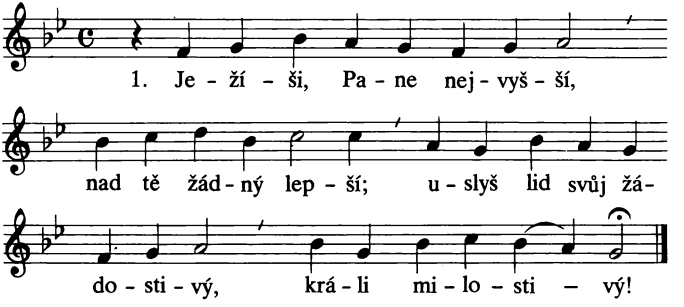

2. Děkuji i prosím / za dar života, / za vše, co mi dává / tvoje dobrota.

3. Opatruj mi všecky, / které mám tak rád, / uč mne mluvit pravdu, / lži se vystříhat.

4. Buď, tak jako ve dne, / v noci se mnou zas, / k práci včas mne probuď / opět v jitřní čas. *H. Kohoutová*

1531 / 1541

2. Prosíme, dej v dobrém státi / a tebe hledati, / dokudž máme čas od tebe, / dejž nalézti tebe.

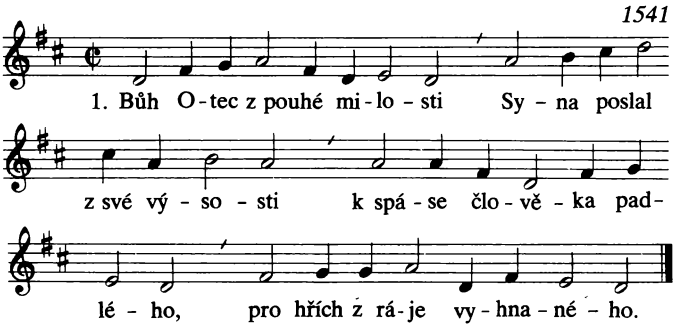
3. Pozdvihniž očí našich tam, / kde ty přebýváš sám, / ať uzříme, což věříme / a zde nevidíme.

4. Vzbuď nás, ať vstanem ze spaní, / dejž to svaté bdění, / v němž bychom dočkali tebe, / když sem přijdeš z nebe.

5. Držiž nás vždycky při sobě / a táhni po sobě, / ať chvátajíc' vykročíme / upřímo po tobě.

6. Ukaž se v své slávě věčné, / kdež Město bezpečné / a v něm andělské zpívání / vždycky bez přestání. *1501 / 1541 / 1659*

pův. nápěv Ó Kriste, hříšným žádoucí

2. Za to vděčna věrná duše / miluje Pána Ježíše, / váží ho nad vše stvoření, / nic jí milejšího není.

3. Rozkoš i svobodu těla, / čest i přízeň světa zcela / opouští ráda pro něho, / majíc živou víru v něho.

4. Hrůz lidských proň se nebojí, / v lásce jeho přece stojí, / raději svolí umříti / než jeho jméno zraditi.

5. Aniž co můž' věrné duše / odloučiti od Ježíše; / má v něm všecko utěšení / i v zármutcích polehčení.

6. Nejvíce vždy touží po něm, / ráda slyší, mluví o něm, / myslí na každou hodinu, / jak by se líbila jemu.

7. Nic v světě silnějšího není / nad Kristovo milování, / toť svět i ďábla přemáhá, / zlému všemu odolává.

8. Blaze těm, kdož jej milují, / věci odporné snášejí, / nebudou želeti toho, / neb vezmou odplaty mnoho.

9. Ó Ježíši, jenžs nejlepší, / uslyš nyní žádost naši, / dejž se nejvíc milovati / a tvých řečí poslouchati.

10. Srdce naše nakloň k sobě, / ať toužíme vždy po tobě, / nic nemajíc' tak milého / jako tebe, Pána svého!
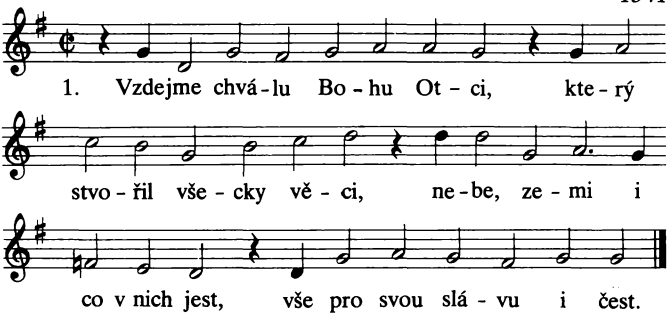
11. Když pak bude při skončení / těla s duší rozdělení, / rač v své lásce dokonati, / věčnou radost s sebou dáti.

1541 / 1659 / 1970

VZDEJME CHVÁLU BOHU OTCI

pův. nápěv Radujme se v Pánu Kristu

1541

2. Proto nade vším panuje, / sám všudy mocně kraluje; / nedal mu žádný pomoci, / vše stojí jeho mocí.

3. Stvořil člověka prvního / v podobě obrazu svého, / duší živou ho učinil, / aby slávou jeho byl.

4. On však, když v tom nedokázal / věrnost, kterou Bůh přikázal, / uvedl v svém přestoupení / na sebe odsouzení.

5. Avšak Bůh Otec náš milý, / v milosrdenství nestihlý, / nad hříšnými se smiloval, / spasení zasliboval.

6. Až i poslal Syna svého / lidem v těle podobného, / který – jsa blesk jeho slávy, / obraz osoby pravý –

7. přijal účastenství lidské, / aby oni měli božské; / a proto se zde ponížil, / aby je tam povýšil.

8. Pokorně v světě přebýval, / v práci své neodpočíval; / zaplatil za přestoupení / skrze svá utrpení.

9. Tak razil cestu věrným svým, / když dal sebe za příklad jim, / aby ho následovali, / sebe též vydávali

10. Bohu svému zase cele / k sloužení vždycky vesele, / tomu, který je očistil / od hříchu, jenž je hyzdil.

11. Čiňme díky Pánu Bohu, / vzdávajíce čest mu mnohou / z jeho veliké milosti, / že Syna dal z výsosti,

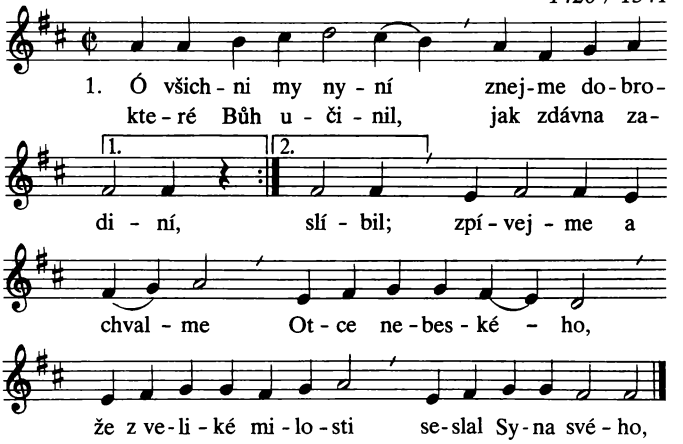
12. moudrost svou zjevil hlubokou, / moc svou prokázal vysokou, / přehojnou vylil dobrotu / lidu svému k životu.

B. Lukáš Pražský 1541 / 1659 / 1970

Ó VŠICHNI MY NYNÍ ZNEJME DOBRODINÍ

pův. nápěv Za ciesaře Augusta

1420 / 1541

2. aby svou obětí / lid sobě vykoupil, / který již byl mrtvý, / když Adam přestoupil / mocného, věčného / Pána přikázání; / ale obživeni jsme / z jeho utýrání.

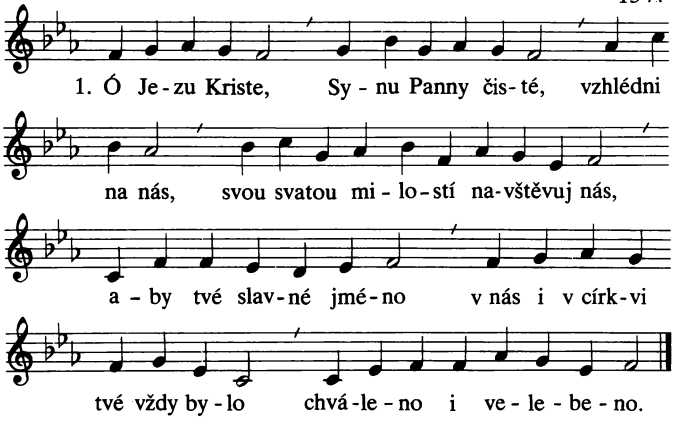
3. Bože na výsosti, / rač nám strážcem býti, / v drahé své milosti / srdce upevniti, / abychom skutečně / vůli tvou činili, / v lásce tvé přebývali, / tebou živi byli.

4. My k tobě voláme, / uslyš naše hlasy, / srdečně žádáme, / dej pokojné časy / věrnému, vděčnému / lidu pokornému, / bychom chválu vzdávali / tobě, Bohu svému.

5. Ó milosti božská, / račiž s námi býti, / všecka moc ďábelská / musí odstoupiti, / pro svého milého / Syna zasloužení / zbav propasti pekelné, / všeho zatracení.

6. Dej dobré skončení, / Pane náš Ježíši, / věčné utěšení / své křesťanské říši / v království radosti, / kde svatí andělé / tobě chválu vzdávají, / zpívají vesele. *1541 / 1659 / 1970 R. Nechuta*

1541

2. Ty jsi vinný kmen, / v tebe kdo je vštípen, / je v církvi tvé, / roste k spasení v ovoce hojné; / kdo se pak tebe strhne, / ten se života zbavuje, / jako úd mrtvý zahyne.

3. Každému's dveře, / kdo se k nebi béře / k Otci tvému; / není cesty krom tebe žádnému; / a kdo se spustí tebe, / oklamá, zavede sebe, / nemůže přijíti v nebe.
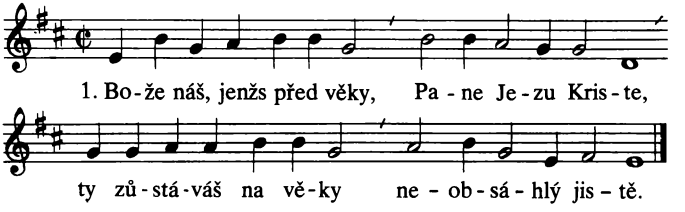
4. Tys jistá pravda, / není v tobě křivda; / bezpečnost má, / kdo ve víře v tvé pravdě zůstává. / Ale kdo jinak věří, / nežli slovo tvé vyměří, / cestou zahynutí běží.

5. Tys světlo pravé, / tvé učení zdravé; / ve tmách zhyne, / koho to drahé světlo pomine; / bez jeho osvícení / není pravého poznání, / ale v bludy zavedení.

6. Máš život věčný / sám v sobě bezpečný; / jím obdaříš, / koho v své účasti mile držíš; / smrti se zlé nebojí, / kdo v řečech tvých pevně stojí, / jde z světa v pravém pokoji.

Latinsky Mikuláš Biskupec Táborský / B. Adam Šturm 1541 / 1659 / 1970

1541

2. Skrze tě vše stvořeno / v nebi i na zemi / a divně obživeno / i to, co pod zemí.

3. Nebo tys Slovo věčné, / Syn Boží jediný, / podstatou nevýstižné, / Bůh převelmi divný.

4. Vstoupils k nám na svět z nebe, / z lásky Otce svého, / žádaje sám od sebe / spasení našeho.

5. Bez hříchu i poskvrny / člověk ses ukázal, / Spasitel sám jediný, / bys nás vykupoval.

6. Velebně jsi vyhlášen / od Otce Syn milý, / aby tě byl poslušen / každý člověk věrný.

7. Tys pokání zde kázal, / by se napravili, / království jim předkládal, / kdo by uvěřili.
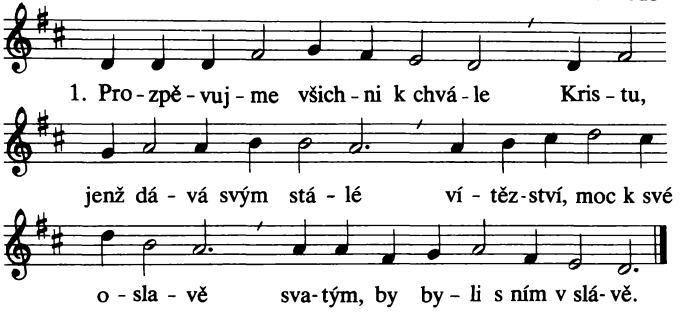
8. Aj, to je slavný posel / od Otce poslaný, / který pro hříšné přišel, / jsa jim z lásky daný.

9. Hledal ovcí ztracených / jako pastýř dobrý, / sem i tam rozptýlených, / Spasitel milostný.

10. Duši za ně položil / na smrt k vykoupení, / nepřátele porazil / k jich vysvobození.

11. Pak zas do nebe vstoupil, / aby těch zastával, / které sobě vykoupil, / a jim pomoc dával. *1541 / 1659 / 1877 / 1970*

1561 / 1615

2. Bydlí v nich, je znovu rodí, / z milosti je k pravdě vodí, / by ho znajíc', Pána svého, / milovali z srdce ctného.

3. Vůdce toho majíc' v čele, / nebojí se nepřítele, / i když muky podnikají, / na ně patříc', radost mají.

4. K němu srdce pozdvihují, / na pomoc stále vzývají, / mořem, světem zlým v něm prošli / a do nebe šťastně přišli.
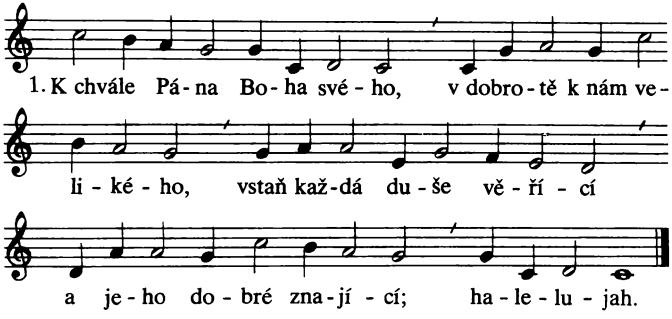
5. Nemeškáonk jejich lkání / síliti je v zemdlívání, / by rytířství v jeho síle / skonajíce, došli cíle.

6. Jenž svých neopouštíš, Kriste, / zdržuj i nás v pravdě čisté, / ó dej v losu svatých býti, / korunu z tvé ruky vzíti.

B. Jan Poustevník 1561 / 1615 / 1877

pův. nápěv Prozpěvujmež v utěšení

Sedlčanský kanc., zač. 16. stol. / 1541

2. Vždyť před věky uloženou / milost, v slibech oznámenou, / v Synu svém milém naplnil, / jenž nám spasení způsobil; / halelujah.

3. A tak Bůh přišel z nebe k nám, / jak prorok předpověděl nám, / že Bůh přijde a spasí nás, / sama sebe vydá za nás; / halelujah.

4. Život slávy spravedlivě / odňat nám byl pro hříchy zlé, / ale již zas jest zasloužen / a Kristem Pánem navrácen; / halelujah.

5. Máme již s Bohem smíření / pro pokuty, jež vloženy / na Ježíše Krista Pána, / na němž lest není shledána; / halelujah.

6. On přec v své nevině svaté / za hříchy naše k výplatě / byl sám hodný i k oběti, / již Bůh ráčil oblíbiti; / halelujah.
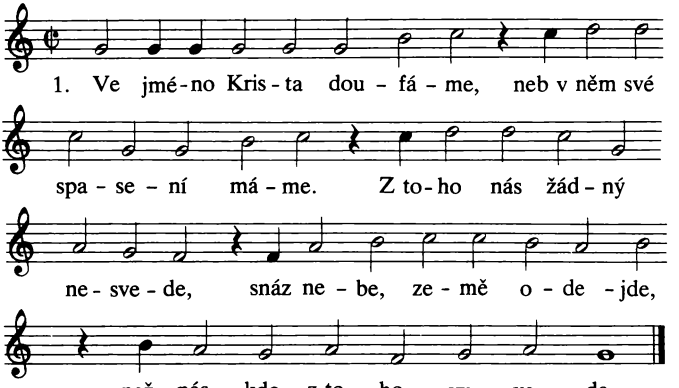
7. Zápis proti nám je smazán, / svazek žalostný rozvázán; / vladař smrti je přemožen, / i se svou mocí zahlazen; / halelujah.

8. Chvalme my Pána Ježíše, / jak jen můžeme nejvýše, / vždyť jest sám té chvály hoden; / není mu žádný podoben; / halelujah.

9. Žádejme si té milosti, / ať nám ve své účastnosti / dá do smrti setrvati, / potom s sebou kralovati; / halelujah.

B. Adam Šturm 1541 / 1561 / 1970

13. stol. / 1527 / 1541

2. Pro něho všecko snášíme, / neb slibům jeho věříme, / že nás v ničem neopustí, / pravdě své dá přece růsti, / neb ona má vítěziti.

3. Nedbejmež na strach žádného, / majíc' Krista Pána svého, / toho přesilného krále; / nevěrných zlosti namále, / pravda jeho půjde dále.

4. Jakož se to všudy vidí, / že k sobě mnohé přivodí / sladkostí slova Božího, / nám k spasení poslaného, / v těchto časích zjeveného.

5. Ač se proto ďábel hněvá, / však Kristus s svými zůstává, / musí on vždy vítěziti, / není se čeho strašiti, / jemu se sluší těšiti,

6. kterýž nám svou pravdu zjevil, / Duchem jejím nás naplnil, / pro niž jistě neopustí; / ač pokušení dopustí, / však nás sám z něho vyprostí.

7. K hanbě našim protivníkům / a k chvále svým milovníkům / učiní milost svou s námi, / obrání, půjde před námi, / neb jsme jemu všichni známi.

8. Beránek, jsa Pán nad pány, / Král Bohem korunovaný, / má nad králi panství míti, / s věrnými boj obdržeti, / šelmu sobě podmaniti.

9. Ale falešní proroci / i šelma se vší svou mocí / zaživa v jezero padnou, / v oheň věčný se dostanou, / protiviti se přestanou.

10. Na věrné sluší doufati, / hrůz lidských příliš nedbati; / aj, stádce Páně maličké, / neboj se té hrůzy lidské, / však máš k sobě sliby božské.

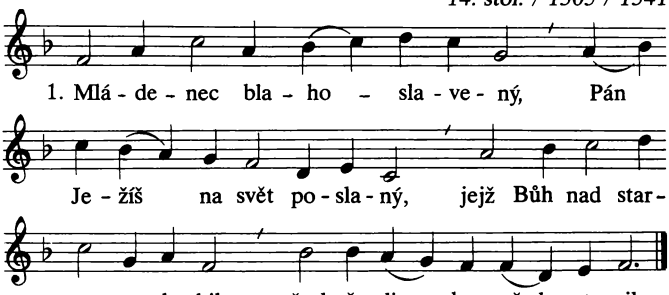
11. Amen, Kriste, tě prosíme, / slibům tvým se důvěříme, / že pravdě průchod způsobíš / a tudy věrné utěšíš, / nepřátele své zarmoutíš.

B. Jan Augusta, Kundrát z Krajku, Václav Tým (?) složili prý při poselství ke králi Ferdinandovi I. s Bratrskou konfesí r.1535 / 1541 / 1659

MLÁDENEC BLAHOSLAVENÝ

pův. nápěv Chvalmež všichni Spasitele

14. stol. / 1505 / 1541

2. buď od nás vždy ctěn, veleben, / jím každý člověk osvícen; / vždyť on jest světlo každému, / mladému i starému.

3. Jeho Panna porodila, / Bohu pod zákon uvedla, / aby Páně jhu z mladosti / byl poddán s ochotností.

4. Jemu Otec ukazoval / vše, jako Synu zjevoval; / proto v něm Boží moudrosti / složeny divné ctnosti.

5. Bůh mu jakoby starému / dal čest, dvanáctiletému, / aby starce rozsuzoval, / jim k Bohu ukazoval.

6. Když byl ve věku dospělém, / osvědčil jej z nebe hlasem, / řka: Tento jest Syn můj milý, / v němž mi se dobře líbí.

7. Ten moudrost Boží zvěstoval, / dítky své dle ní pěstoval, / odňal zákona jho těžké, / dal sladké břímě lehké.

8. Již s ní v nebi mezi starci / sedí Otce na pravici; / jemu se všichni klanějí, / čest i chválu vzdávají.
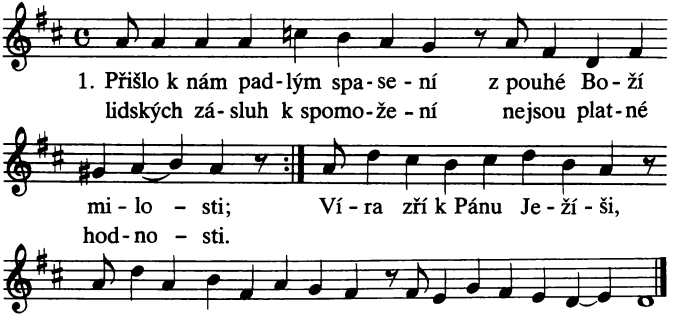
9. Zde na zemi ve svých sborech / koná soud v svých sluhů ústech; / moudrostí svou nás spravuje, / trestá i napravuje.

10. Když se z nebe vrátí k soudu, / posadí se v majestátu, / své utěší milovníky / a předěsí zlostníky.

11. Kdo budou zde vítěziti, / chce s sebou na trůn vsaditi, / s ním aby v nebi dědili, / na věky kralovali.

B. Jan Augusta 1561 / 1615 / 1970

15. stol. / 1523 /1541

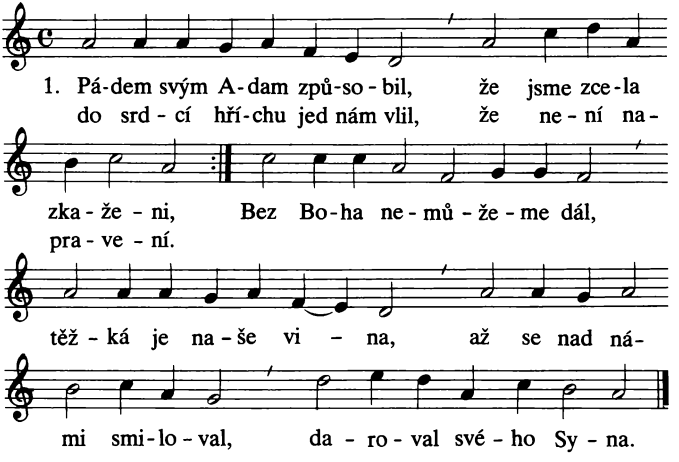
2. Před Bohem je spravedlivý, / kdo vírou tou jen stojí. / Ten přijme dar žádostivý / skutků dobrých v pokoji. / Když víra v Bohu spočívá, / láska bližním vždy prospívá, / jsi-li z Boha zrozený.

3. Naděje věcí slíbených / do Boží čeká chvíle; / aby s radostí došla jich, / neklade Bohu cíle. / Ví on sám, co nejlepší jest, / nestrojí nikdy žádnou lest, / důvěřme v tom se Pánu!

4. Byť zdálo se, že odmítá, / nechtěj se hned lekati; / on právě tehdy pomoc dá, / když nic nemůžeš znáti. / Na slovo jeho spoléhej, / své pochybnosti odháněj, / nedej se přestrašiti.

5. Budiž chválen věčně za ty / dary dané k spasení / Bůh Otec, Syn i Duch svatý, / jenž přived' k doplnění / to, co v nás začal z milosti, / vše ke cti své velebnosti, / aby jméno svaté měl! *P. Speratus 1524 / J. Třanovský 1636 / 1970*

1525 / 1529 / 33 / 1541

2. Všechny nás vina snížila, / když zhřešil první Adam; / všechny nás oběť smířila, / když Kristus za nás vydán. / Adam nás smrti zasvětil / v časnosti i na věčnost; / Bůh smrt zas v Kristu porazil / a přijal nás na milost.

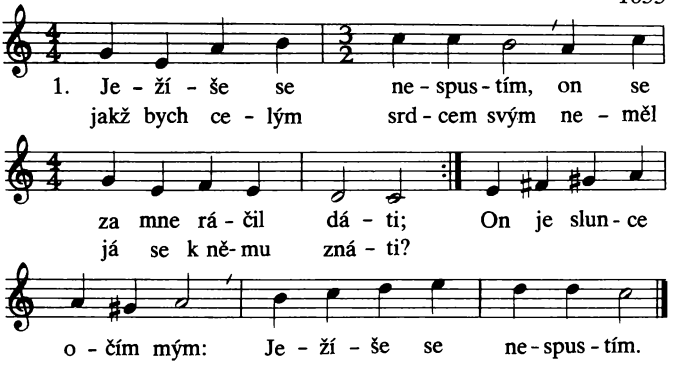
3. Jestliže svého Syna dal / za svoje nepřátele, / jestliže na kříž přibit Král, / jenž povýšen byl v těle – / pak je smrt jistě potřena / pro všechny, kdo jsou jeho; / kdo ke Kristu se vírou zná, / smrt nezhubí žádného.

4. On je to světlo cestě mé, / on život je i pravda, / on Slovo, za nímž půjdeme, / on vždy má věrná rada. / Ochranu máme v něm jen mít, / navzdory všemu věřit, / že u něho budeme žít, / svůj život jím jen měřit.

5. Pane můj, prosím srdečně, / své slovo neodnímej, / i když se chovám nevděčně, / mě u sebe vždy skrývej, / ať mne mé hříchy nehubí, / tobě jen nechť se svěřím, / kéž srdce mé neotupí, / ať za tebou jen běžím.

6. Slovo tvé světlem cestě mé / po všechny dny mé bývá, / přede mnou tmu vždy odejme, / mě všude provázívá, / pravdu mi dává poznati, / učí ji milovati, / pro ni se v boj i vydati / a věrně při ní státi. *Lazarus Spengler 1524 / R. M. Šimša*

1653

2. Já jsem jeho a on můj, / láska přepevně nás víže; / on mi připsal podíl svůj / věčně platnou krví kříže; / v jeho lásce ukryt jsem; / kdo mi může škodit jen?
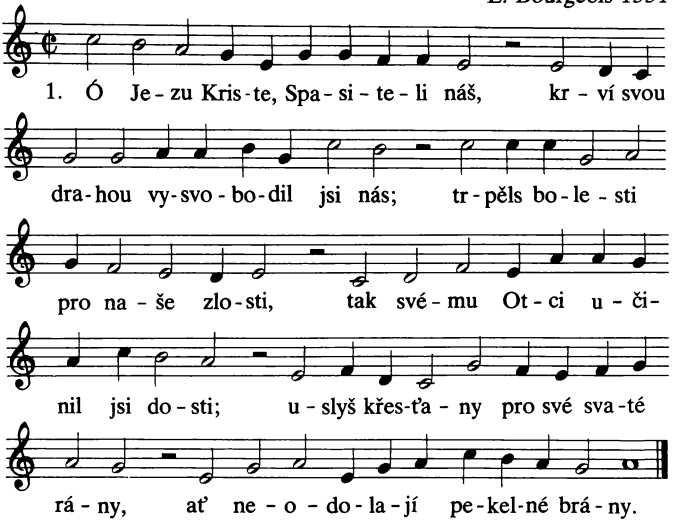
3. Ač pak často divné jsou / cesty, jimiž on mě vodí, / vím, že on jde přede mnou / a mě posléz vysvobodí: / cíl těch jeho divných cest / otevřené nebe jest.

Chr. Keimann 1658 / L. B. Kašpar 1873 / 1970

Ó JEZU KRISTE, SPASITELI NÁŠ

pův. nápěv Ž 16

L. Bourgeois 1551

2. Zastaň se, Pane, slabých v úzkosti, / když volají tě ve své bezmocnosti, / neboť se svěřit nemají komu / než tobě, Bohu, Stvořiteli svému. / Neb ty máš moc zkrotiti ďábla zlého / i zlost protivníků slova svatého.

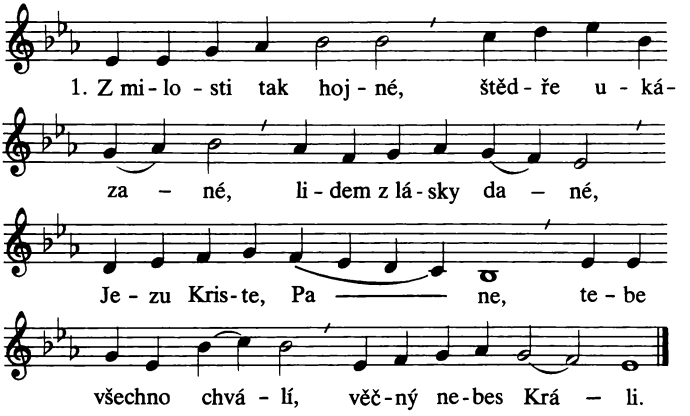
3. Vzdejme čest Bohu Otci milému / i Synu, za nás ukřižovanému, / vzdejme ji také Duchu svatému, / Utěšiteli našemu věrnému. / Ten Bůh jediný budiž od nás chválen / nyní i vždycky, i na věky. Amen.

J. Třanovský (?) 1636 / 1970

Z MILOSTI TAK HOJNÉ

pův. nápěv 260 Otče všemohoucí

1410 / 1505 / 1531 / 1541

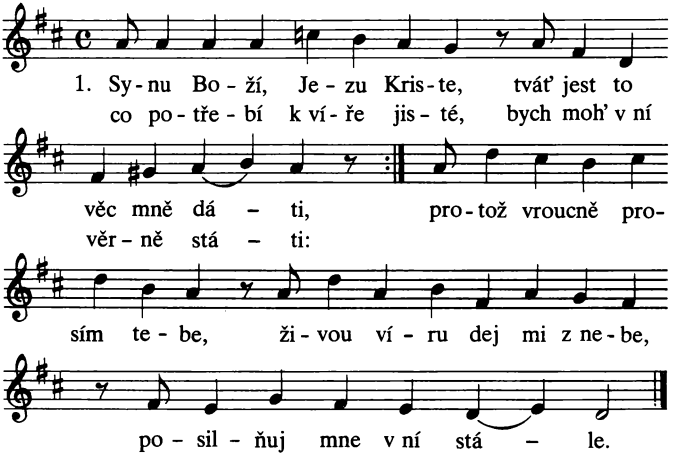
2. Ó náš Pane milý, / ty jsi dárcem síly, / v zármutku a kříži / pomoc tvá se blíží: / útočiště jisté / jsi nám, Jezu Kriste.

3. Vyslyš naše hlasy, / Bože věčné spásy, / dej, ať v lásce stálé / žijem ke tvé chvále, / tebe v úctě máme, / zákonů tvých dbáme.

4. V poslední pak chvíli, / až se náš den schýlí, / a my před tvým soudem / státi, Kriste, budem, / milost rač nám dáti, / slávy věčné přáti. *Z českých rorátníků 16.stol. / Kancionál katol. 1921*

pův. nápěv 246 Přišlo k nám padlým spasení

15. stol. / 1523 / 1541

2. Uč mne Boha, Otce mého, / v pravdě poznávati, / s uctivostí tebe, jeho / Syna, ctně vyznávati; / dej též, bych z srdce celého / i Ducha tvého svatého / vedení se poddával.

3. Nechť mohu v světle poznati / spasení tvé milosti / a povinnost svou konati, / jak chtěl bych s horlivostí; / jen v tobě mám potěšení, / pokoj i věčné blažení: / tys cesta, pravda, život.

4. Často víru malou, mdlou mám, / nechce se v skutcích skvíti: / kdo mi pomůže? Ach, ty sám / rač mne mocně síliti! / Ty slabé třtiny nezlomíš, / knotu tlícího nezhasíš; / smiluj se i nade mnou!

5. Dej, abych já, ač mdlý, v tvou moc, / v tvé posilnění doufal, / a tak odkázán na tvou moc, / ve víře pevný zůstal; / pln ovoce spravednosti, / moc víry ve svaté ctnosti / před lidmi ukazoval.

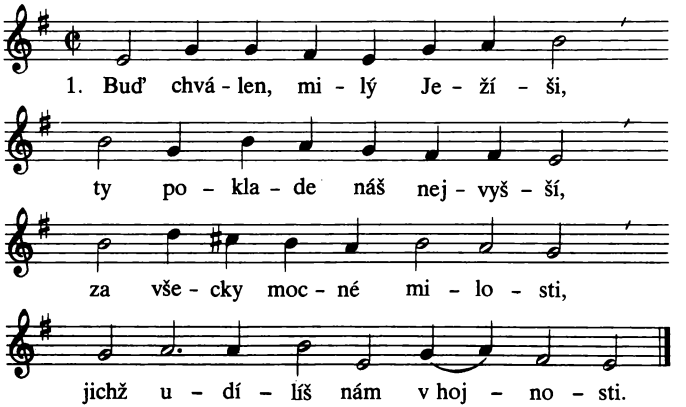
6. Přebývej vírou sám ve mně, / ó ty, jenž jsi svých síla, / tak abych vždycky ochotně / tvého příkladu díla / následoval v poslušnosti, / a jako ty s pravou ctností / Bohu i bližním sloužil.

7. Zvláště rač mi tu moc dáti, / abych při svém skonání, / pln víry, moh' dokonati / šťastně své putování: / rač mne k tomu nastrojiti, / bych konce víry dojíti / moh'-spasení své duše. *D. Denike 1659 / 1796 / 1970*

BUĎ CHVÁLEN, MILÝ JEŽÍŠI

pův. nápěv 511 Kristova krev a spravedlnost

Nikolaus Herman 1551 / 1560

2. Že tebe srdce může znát, / svým Spasitelem nazývat, / že pro své v smrti zmaření / všem základem jsi spasení,

3. to pochází jen z lásky tvé, / jež blaží srdce bázlivé; / bez tebe my nic nemáme, / jen v tobě spásu hledáme.

4. V tom pravé blaho naše jest, / když Duchem tvým se dáme vést. / Tvou těšíme se milostí, / jež z hříchа pout nás vyprostí.

5. Pln svaté bázně k tobě zřím, / však radosti též okouším, / o spasení když rozjímám, / jež utrpením dobyls nám.

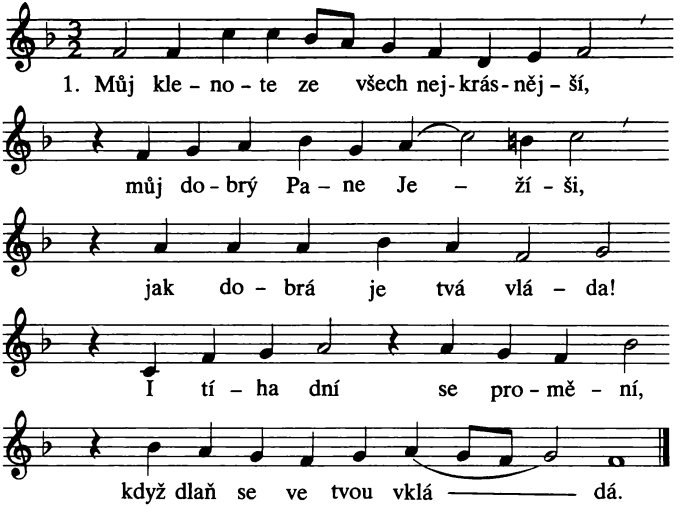
6. V svém chovej lid svůj pokoji, / buď při něm, ať vždy ostojí; / dař duši jeho čistotou / a mysl svatou prostotou.

7. Ó Králi, Bože, Pane náš, / ty k dítkám svým se věrně znáš. / Dej při tobě vždy trvati / a světa hany nedbati.

8. Rač církvi své se zjeviti, / svou mocí rač ji dařiti, / ať lid tvůj pokoj užívá / a dobrým stále oplývá.

N. L. Zinzendorf, sl.2-4 Ch. Gregor / J.M. 1908

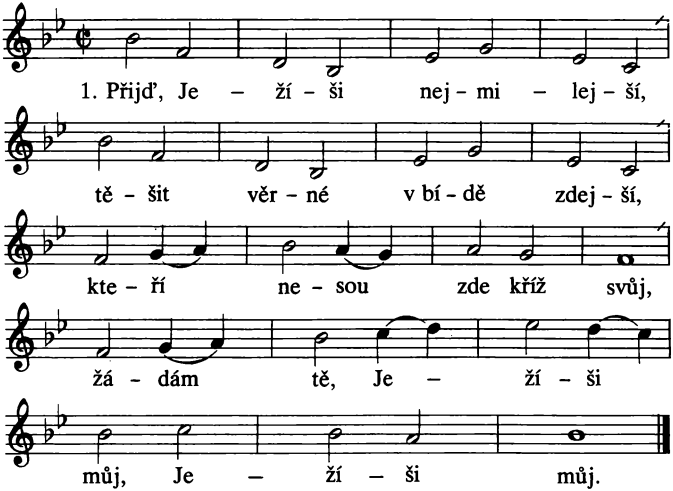
1573 / 1581

2. Tvá láska skvostem mi je, předrahá, / na zemi všechno přesahá, / zůstane navždy ryzí. / Úzkosti hlas, / bolesti čas / od ní mě neodcizí.

3. Den krátí se. Ty zůstaň, s námi bdi / i v této chvíli poslední, / Ježíši, věrný Pane. / Ať světlo tvé / nám nezhasne, / do temnot světa vzplane! *Lipsko 1597 / L. Rejchrt*

Podle A. A. Koppa 1717

2. Ó dej mně tvým vždycky býti, / Duchem svým mě rač říditi, / měj vždy ve mně stánek svůj, / žádám tě, Ježíši můj, Ježíši můj.

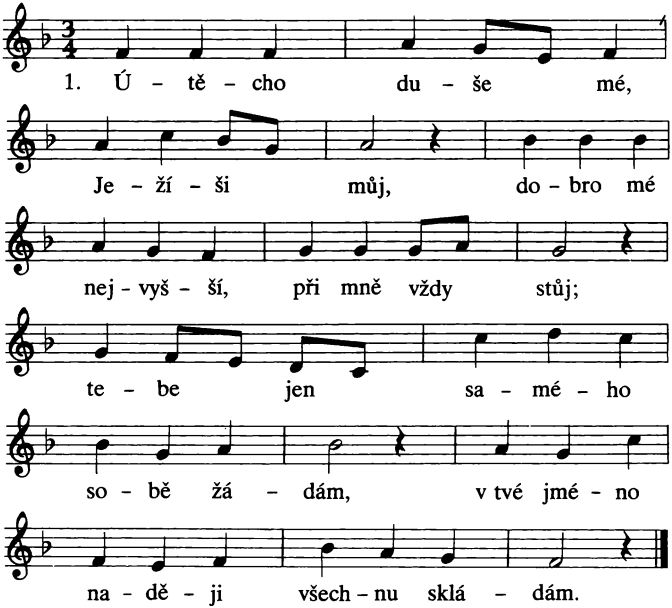
3. Stezkami mě veď vždy svými / rozkošnými, líbeznými; / víru ve mně vzkřis Duch tvůj, / žádám tě, Ježíši můj, Ježíši můj.

4. Svaté lásky tvé krůpěje / nechť tvůj Duch v mé srdce vleje, / skvěj se ve mně obraz tvůj, / žádám tě, Ježíši můj, Ježíši můj.

5. Chraň mou duši sám bezpečně, / ty mě v lásce máš srdečně, / ať jsi můj a já též tvůj, / žádám tě, Ježíši můj, Ježíši můj.

Z něm. z konce 17.stol. / 1732 / 1970

1683 / 1832

2. Věřím a vyznávám, že jsi můj Pán, / Bůh, který za spásu světa byl dán, / ať slyším v duši své vždycky tvůj hlas. / Víru mou posiluj po všechen čas.

3. Duši mou přemnohé hříchy tíží, / za které trpěl jsi na svém kříži, / přesto mám naději v Pána svého, / miluji Ježíše laskavého.

4. Co mám zde na světě, vše jest jeho, / je to jen milostí

Pána mého; / jeho je duše má v hříšném těle, / nemám nic bez svého Spasitele.
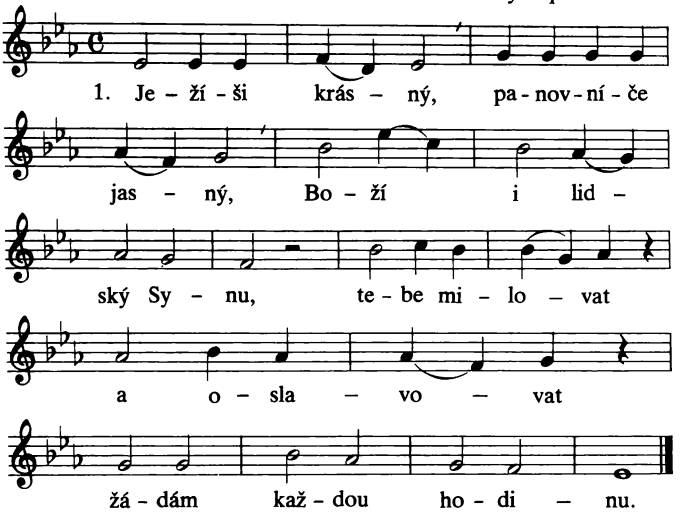
5. Ducha mu navrátím při skonání, / tělo své odevzdám zmrtvýchvstání: / na jeho lásce mám dosti věčně, / za milost děkuji jemu vděčně.

6. S Ježíšem v světě žít, kdo víc mi dá? / S Ježíšem zemříti je touha má, / s Ježíšem kralovat na výsosti / budiž mou nejvyšší blažeností.

Z písně Mé jsi potěšení

M. V. Šteyer 1683 / 1949 / 1970

Slezský nápěv 19. stol.

2. Krásné jsou kraje, / pole, luhy, háje, / zavítá-li jarní čas: / nad vše vezdejší / Ježíš milejší, / utěšuje srdce v nás.

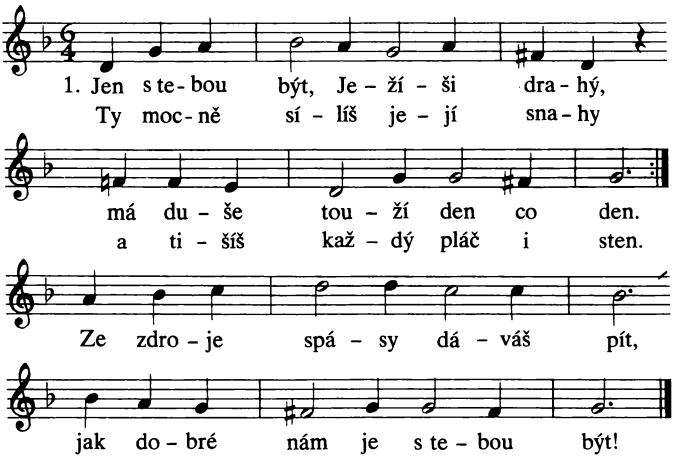
3. Krásné je slunce / i ten svit měsíce, / záře hvězd na obzoru: / jasněji svítí / než nebes kvítí / Ježíš v andělském sboru.

4. Veškerá krása, / jakou země hlásá, / stín je v nebeské říši: / žádný však v nebi / krásnější není / nad tebe, můj Ježíši!

Münster 1677, sl.2 1842 / 1915

pův. nápěv 554 Kdo Bohu ve všem oddává se

G. Neumark Jena 1657

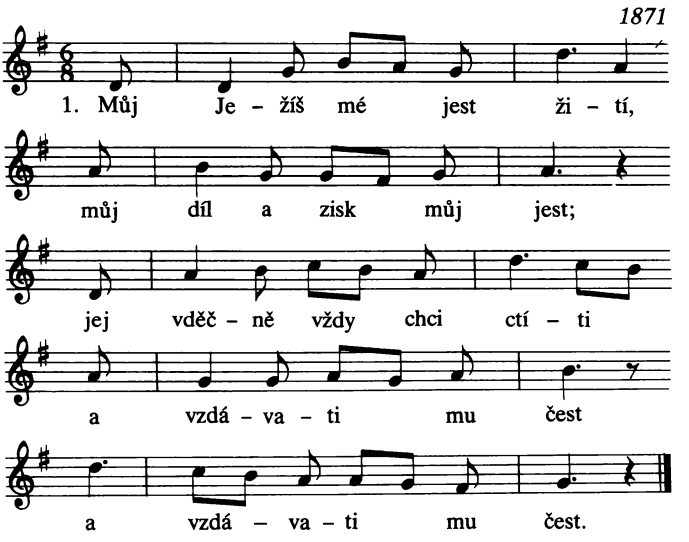
2. Vždyť často v hříšném zaslepení / bláhově sešel jsem z tvých cest! / A vždy jsem poznal, zde že není / mé štěstí pravé, tvoje čest. / Tys vždy mě spěchal zachránit, / jak dobré nám je s tebou být!

3. Když vejdu v síňce tvoje svaté / a tvůj mě volá vzácný hlas, / dej, ať se daří símě vsáté / a plný, krásný nese klas, / žní mohu zdárnou dosvědčit, / jak dobré nám je s tebou být!

4. Jak mnozí jsou k tvé pravdě hluší / a cílům slouží nicotným! / Ó přistroj, Pane, moji duši / a odívej mě Duchem svým, / ať jiným mohu velebit, / jak dobré nám je s tebou být.

G. A. Molnár 1923 / 1970

1871

2. On nejvyšší jest dání, / jež Otec můj mi dal; / když on se ke mně sklání, / tu prchá bol i žal.

3. Jen on když v duši mojí / svou láskou přebývá, / v tom, co jí ku pokoji, / nic nouzi nemívá.

4. On rány moje hojí / svým vínem, olejem, / a v jeho krve zdroji / čist od všech hříchů jsem.

5. On pokrm můj, mé zřídlo, / on ve tmách světlem mým, / on vůdcem v nebe sídlo, / on v boji vítězstvím.

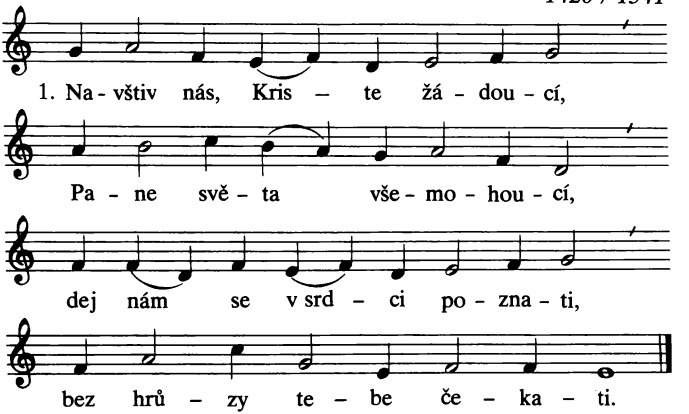
6. On král můj, pastýř, spása, / on oltář můj i kněz; / on oběť má, on krása, / on vším mi včera, dnes.

7. Co bych jen mohl chtíti, / by v něm mým nebylo? / V něm blaha rajské kvítí / již zde mi rozvilo.

8. V něm nebe je mi dáno, / kde věčně budu s ním. / Ó ty mé duše schráno, / již se tě nespustím!

Z něm. B. Baštecký – B.L. 1876

1420 / 1541
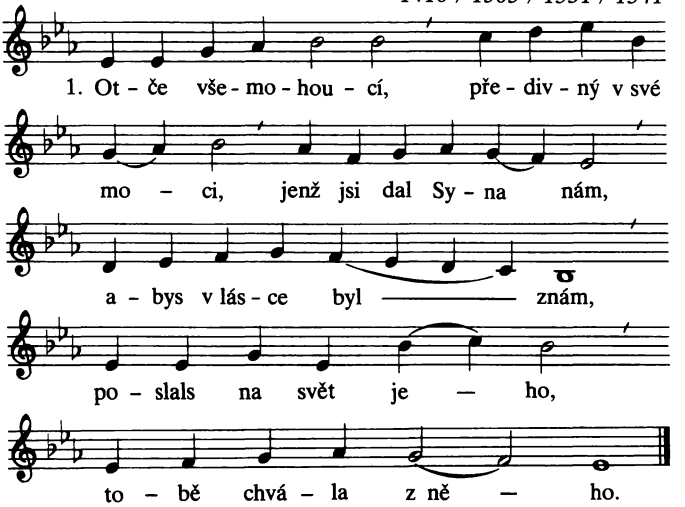

2. Dej nám žití vykoupení, / život věčný, oslavený. / Věčný, jenž jsi u věčnosti, / zbav bídy, dej své radosti.

3. Chvála Bohu Otci, Synu / milému, svatému Duchu, / vše jednomu Hospodinu, / jenž svým dává žádost čistou.

4. Jakož byla od věčnosti, / bude na věky v radosti / mezi námi bez žalosti, / a to vše z Boží milosti.

Ze starší veršované modlitby M. Jan Hus / 1420 / 1923

1410 / 1505 / 1531 / 1541

2. Ó divná milosti, / proti nadálosti / že ty, moha mstíti, / volils odpustiti. / Vzbuď srdečnou vděčnost, / dej toho účastnost!

3. Cožs zdávna zaslíbil, / časem jsi naplnil; / toho jsou žádali, / kdož prorokovali. / Dejž i nám žádati, / pravdy požívati.

4. „Ó nakloň nebes svých, / sstup, potěš plačtivých!“ / Tak ti, kdož tě znali, / po tobě vzdychali. / Zploď i v nás žádost ctnou / památkou přítomnou.

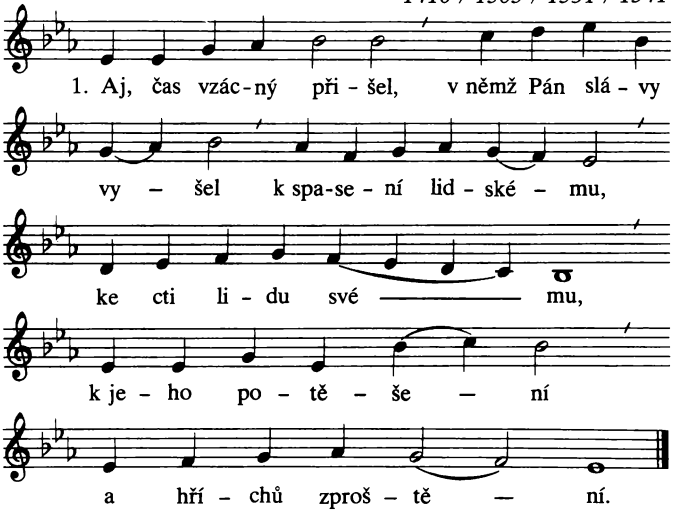
5. Milostiv chtě býti, / ráčils způsobiti / skrze svého Syna, / aby navrácena / byla spravedlivost! / Dej nám jí účastnost!

6. Ó všichni my nyní / v tomto shromáždění / važme milost takou, / lásku převelikou, / děkujme společně / a chvalme srdečně.

7. Chvála budiž tobě, / Kriste, věčný Bože, / s Otcem, s Duchem svatým, / věčně požehnaným! / Přiveď z té milosti / nás do své radosti! *B. Lukáš Pražský 1541 / 1877*

pův. nápěv 260 Otče všemohoucí

1410 / 1505 / 1531 / 1541

2. Toto jsou ti dnové, / o nichž prorokové / od dávna pravili, / lidem oznámili: / „Dnové vykoupení / a světa spasení.“

3. V nich nesluší spáti, / ale vzhůru vstáti, / Bohu děkovati / a jej milovati, / jenž nám té milosti / dal dočkat s radostí.

4. Noc bludů odešla, / záře víry vzešla; / sluší k ní prozříti, / ze sna procítiti, / v světle tom choditi, / ctností se odíti.

5. Protož v ctnostech stůjme, / spravednost milujme, / víru Boží mějme, / bludů se varujme; / neb v nich je svedení, / jakož praví Čtení.

6. Jsouce ke kořenu / přirostlí vinnému, / Pánu Jezu Kristu, / držme cestu jistou / a nesme ovoce / z víry, jsouce v lásce.

7. Posilu berouce / z Krista, v něm rostouce, / poslouchejme jeho / slova předrahého; / i jeho svátosti / mějme ve vážnosti.
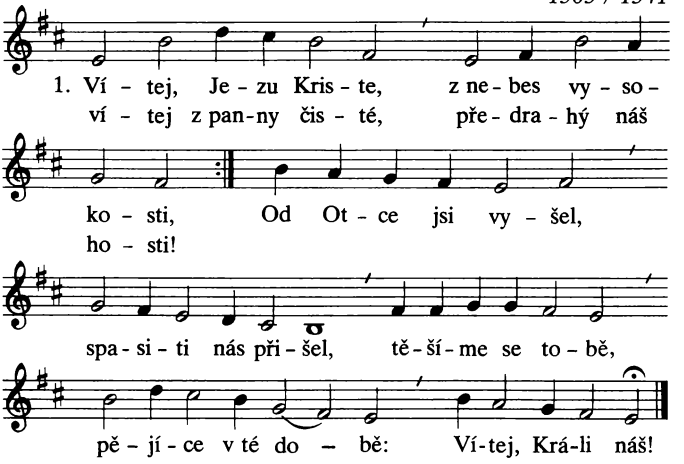
8. Na péči to mějme, / pilně vyšetřujme, / že k soudu přijde zas; / neb jest uložen čas, / v kterém má souditi, / všechněm odplatiti.

9. Protož pilni buďme, / hříchů se varujme, / činme z nich pokání, / v svatém obcování / vždycky setrvejme / a Boha milujme.

10. Chvála Bohu Otci / neskonalé moci, / i jeho milému / Synu jedinému, / i Duchu svatému, / budiž vzdána jemu.

1522 / 1620 / 1818

1505 / 1541

2. Navštívils nás bídné / sluhy ve vězení, / nesa z lásky divné / z bíd nám vyproštění. / S nebeským bohatstvím / přišels k nám chudičkým, / bys nás obdaroval, / sebou zbohacoval. / Vítej, Králi náš!

3. Král jsa předůstojný, / Bůh náš všemohoucí, / stolec maje věčný / i korunu skvoucí, / k nám ses v lásce sblížil, / pro nás velmi snížil, / stav se lidem rovný, / zvolils život skrovný. / Vítej, Králi náš!

4. Ach, co tebou hnulo, / bys tak po nás toužil? / Co tě k tomu mělo, / abys hříšným sloužil? / Jen tvé srdce svaté, / milostí k nám vzňaté; / chtěls nám bratrem býti / a nás k sobě vzíti. / Vítej, Králi náš!

5. Otců plémě zdávna / prosívalo tebe: / Ó bys, přežádoucí, / pronikl již nebe! / Kde jsi, hvězdo jasná? / Kde jsi, berlo spásná? / Kdy již naše oči / blesk tvé slávy zočí? / Vítej, Králi náš!

6. Již jest naplněna / všeho plná míra, / po čem dle tvých slibů / toužívala víra; / vévoda náš pravý / již se za nás staví; / v smrti hrozné jámě / tvé nám kyne rámě. / Vítej, Králi náš!

7. Ó Siónská dcerko, / nermutiž se více, / Pán tvůj setře tobě / každou slzu z líce; / těš se z svého Krále, / zpívej k jeho chvále, / jenž tvé ponížení / v slávu věčnou změní. / Vítej, Králi náš!
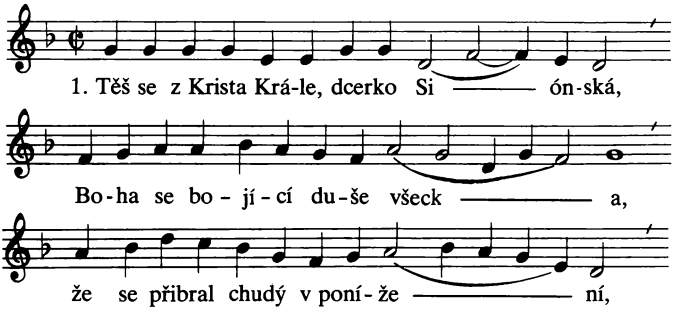
8. Povstaniž a vyjdi / vstříc mu s uctivostí, / milostně jej přijmi / s pravou oddaností. / Aj nuž, vstříc ti jdeme, / v srdcí stan tě zveme; / přijď a rač k nám vjíti, / věčně s námi býti, / Kriste, Králi náš!
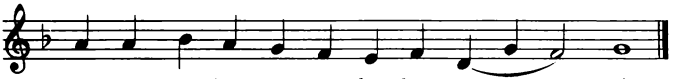
B. Jan Augusta 1541 / 1877 / 1970

263 TĚŠ SE Z KRISTA KRÁLE, DCERKO SIÓNSKÁ

pův. nápěv Poslán jest archanděl k Marii Panně

1505 / 1531 / 1541

2. Rek udatný a ze všech nejsilnější, / k chudým, bídným nejlítostivější, / které sebou hojně zbohacuje, / sám se o ně mocně zasazuje.

3. Skloňte se jemu všech hor vysokosti, / moci, moudrosti, také svatosti, / pozdvihněte se, vy ponížení, / hrůzou soudů Božích předěšení.

4. Neboť jemu Bůh nad vámi soud svůj dal / i všecku spravedlnost svou odevzdal, / s každým chce milostně naložiti, / kdo se ho vírou může chopiti.

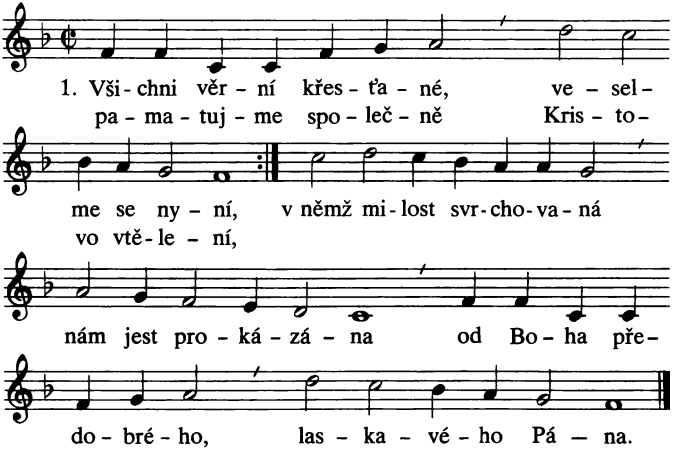
5. Pojďte ochotně k němu, vy žíznící, / milosti Boží potřebující, / všichni, kdo se teprv obracíte, / i vy, kdo již s ním v smlouvě stojíte.

6. Hluší, slepí, kulhaví, zahynulí, / nejnižší, prostí, mdlí a zpozdilí, / též vy, znovu v hříchy uvedení / neb spravedlnostmi svými svedení,

7. beřte z něho, co kdo potřebujete, / všichni v něm plnou hojnost najdete; / sebe sám každému uděluje, / kdo v nouzi své k němu přistupuje.

8. Požívejte ho s mnohým potěšením, / vzdejte jemu chválu s díkčiněním: / Budiž chvála tobě, Pane Kristě, / že ses v Panně vtělil pro nás jistě! *1615 / 1970*

1505 / 1541

2. On sám se již slitoval / nad všechněmi námi, / když viděl, že zlý ďábel / panuje nad námi. / Pro Adama prvního / v hřích jsme uvedeni, / proto nový zaslíben / Adam k spomožení.

3. Co Bůh zdávna uložil / v své přetajné radě, / to již zjevně naplnil, / když poslal ku panně / Gabriela anděla / z nebeské výsosti, / aby jí oznamoval / noviny radosti.

4. Děl: Ty jsi požehnaná / nade všecky jiné, / chce míti Pán nebeský / v tobě bydlení své / a v tvém čistém životě / své lidství složiti, / Duchem svatým předivně / to vše způsobiti.

5. Panna se podivila / té andělské řeči, / jak by se státi mohly / oznámené věci. / Anděl jí to zvěstoval, / že se z Boha stanou, / protože nic nemožné / není tomu Pánu.

6. Plod svatý v tvém životě / slouti má Syn Boží, / na který

sám Bůh Otec / moc tu a čest vloží, / by na trůnu Davida / na věky kraloval, / lid ospravedlňoval, / v sobě posvěcoval.

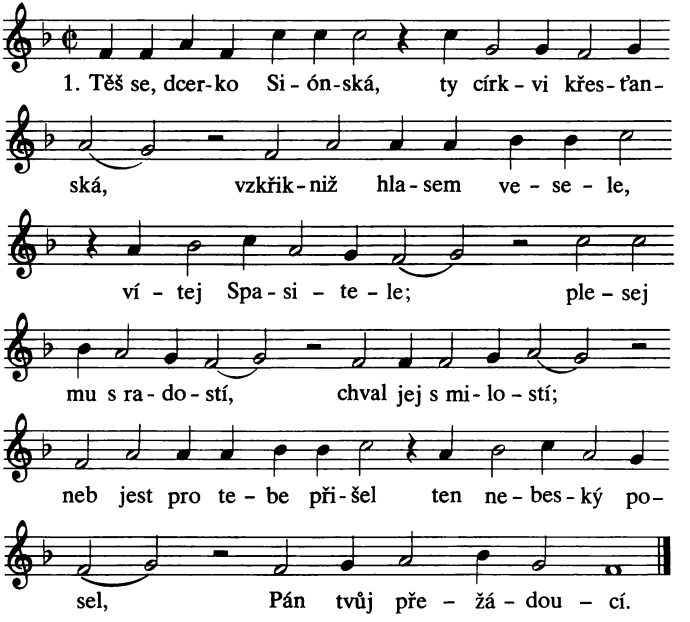
7. Aj, já, tak dí, pokorná / služka Pána svého, / staň se mi, posle věrný, / podle slova tvého. / A tu pak v jejím těle / ráčil se vtěliti / ten, jenž smrti oddané / nás měl obživiti.

8. Národům zvěstováno / do všech pokolení, / že Bůh člověk učiněn / pro lidské spasení. / Bydlil s lidmi na světě, / v pokoře přebýval, / milost zcela ztracenou / nám pracně dobýval.

9. Chvalme Boha vesele, / spolu zpívajíce / a v svém srdci plesejme, / čest mu vzdávajíce / z daru tak velikého, / Syna vtěleného; / buď věčně požehnáno / svaté jméno jeho!

B. Martin Michalec 1541 / 1615 / 1970

1541

2. Zapomeň svých úzkostí, / jichž máš zde v hojnosti, / pro hříchy potlačená / a smrtí sevřená; / neb Bůh tvůj pro tebe / sestoupil z nebe, / on tebe svou milostí / ze všeho vyprostí, / důvěřuj mu cele.

3. Král tvůj přišel již k tobě / v své božské osobě, / aby tebe potěšil / a také obdařil. / Nelekej se jeho, / dal se samého, / od Otce byl zaslíben, / on Davidův je kmen, / věřiž srdcem v něho.

4. Velmi v nízké podobě / k nám přišel pokorně, / v níž všem hříšným pomáhal / a milost daroval; / k němu se utíkej, / na něj spoléhej, / ač jsi hříchy zmazána, / však máš toho Pána, / jenž tě zamiloval.

5. A proto sstoupil z nebe, / by očistil tebe, / viděn milosti plný, / Kristus Pán jediný, / by tě obdaroval, / též potěšoval, / léčil všecky neduhy, / pro něž způsob sluhy / v člověčenství přijal.

6. Toho svatí otcové, / také prorokové / zdávna předpovídali, / jsouc' v světě, žádali, / aby zem navštívil, / již se ponížil / v těle přečisté Panny, / Kristus, Král přeslavný, / což jest již naplnil.
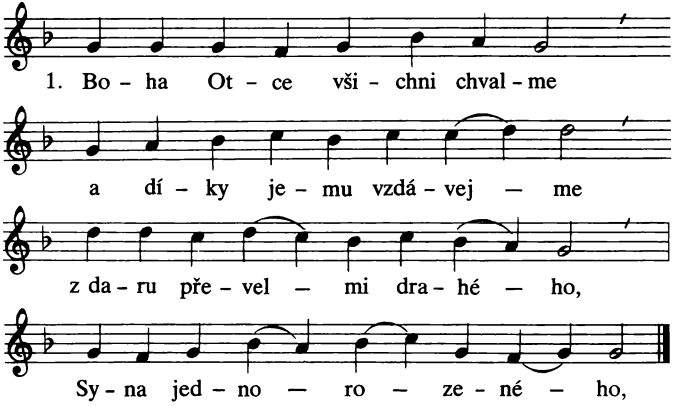
7. Prosmež my toho Krále / a žádejme stále, / ať nás v své účastnosti / Duchem prvotnosti / zmocňuje i sílí, / Spasitel milý. / Ó dejž to, věčný Pane, / ať díl s tebou máme / nyní i na věky.

B. Martin Michalec 1541 / 1970

BOHA OTCE VŠICHNI CHVALME

pův. nápěv Láska věčná, Bůh jediný

1420 / 1531 / 1541

2. jehož z veliké milosti / k naší mnohé potřebnosti / dal pro naše vykoupení, / a tak k věčnému spasení.

3. Skrze nějž sliby naplnil, / z hříchů a smrti vymanil, / kázal o něm zvěstovati, / bychom jej mohli poznati,

4. řka: „Rcete dceři Siónské / z jistoty řeči prorocké, / církvi i každičké duši, / ať se v něm cele utěší.

5. Aj, Král tvůj béře se k tobě / v lásce, v tichosti, v chudobě; / povstaň k němu ze sna svého, / přijmi Krále milostného.

6. Sliby jsou již naplněny, / s ním ti přichází spasení; / raduj se z jeho milosti, / obdaří tě účastností.“

7. Choďme všichni v světle jeho, / v víře učení čistého, / odvrhnouc' všechny temnosti / bludů, hříchů, nepravostí.

8. Oblecme se v ctnosti svaté, / v to roucho víry překrásné, / bychom jemu živi byli, / u víře hodně chodili.
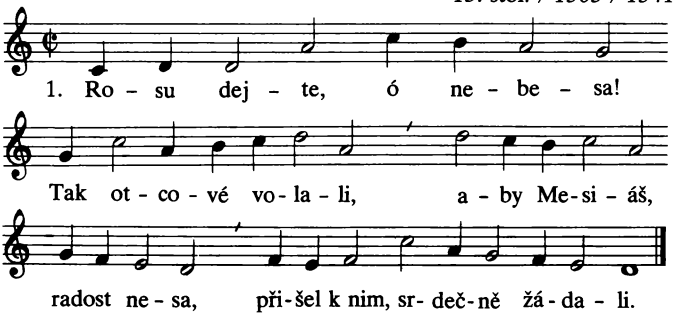
9. Prosme všichni Krále svého, / nám hříšným milostivého, / ať nám ráčí pomoc dáti, / ve všem dobrém prospívati.

10. Ježíši Kriste, Králi náš, / který naši potřebu znáš, / rač nám všechněm spomáhati; / ó dej s tebou kralovati.

B. Lukáš Pražský 1541 / 1970

pův. nápěv Přišel jest k nám rek přesilný

15. stol. / 1505 / 1541

2. I přišel k mnohé žádosti / v osobě ponížené / a svlažil deštěm spravednosti / srdce všech věřících zemdlené.

3. Rosu dejte, ó nebesa! / I my také volejme, / aby Kristus Pán, pomoc nesa, / přišel k nám, srdečně žádejme.

4. Neboť od bíd, jež neseme / na tomto bídném světě, / čím dále tím již více schneme / jako kvítí od horka v létě.

5. Rosu dejte, ó nebesa! / Přijď, ó Pane Ježíši, / jakož jsi dávno, na světě jsa, / sliboval své křesťanské říši:

6. „Kdekoli dva neb tři budou / v mém jménu shromážděni, / uprostřed sebe mne dostanou; / chci býti jejich občerstvení."

7. Chraň své slovo i svátosti / v čistotě mezi námi, / a tak v těch darech nám k radosti / zůstávej, Pane, vždycky s námi!

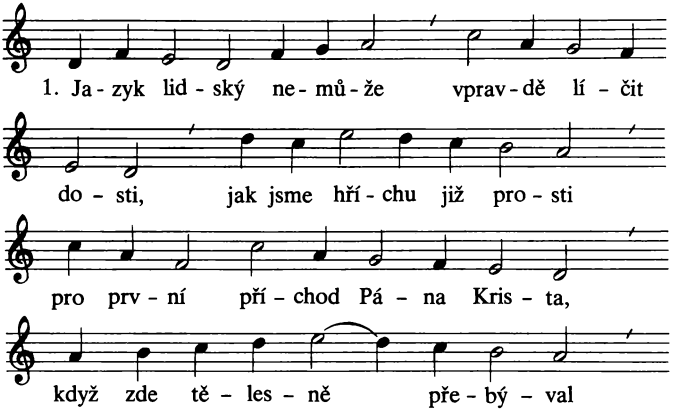
8. Rosu dejte, ó nebesa! / Přijď, ó Pane Ježíši! / K příchodu tvému církev plesá; / uslyš srdečnou žádost naši.

9. Učiň konec světa zlosti, / jsa všech soudcem a králem. / Nám pak otevři z své milosti / ten zlatý nový Jeruzalém.

10. Rosu dejte, ó nebesa! / Ó ať se to vše stane! / Prosbám všech věrných přítomen jsa, / vyslyš i nás, přemilý Pane!

Jiří Třanovský 1636

1531 / 1541

1. Ja - zyk lid - ský ne - mů - že vprav - dě lí - čit
do - sti, jak jsme hří - chu již pro - sti
pro prv - ní pří - chod Pá - na Kris - ta,
když zde tě - les - ně pře - bý - val

2. Dokonal je na zemi, / potom k Otci vstoupil, / zde však své neopustil; / vždycky býti s nimi jim slíbil: / „Sirotky vás já nenechám, / z nebeských příbytků přijdu k vám.

3. Budu s vámi v Duchu svém; / on je váš těšitel, / pravdy mé i učitel, / on všem vám dá podíl ve mně též, / vždyť jen co je mé, to vám dá, / ať se blíží Boží jen vláda.

4. V ten den poznáte to pak, / já že jsem v Otci svém / a vy též ve mně samém / a ve vás já v milém svém chrámě. / Toto je drahá jednota, / spasení vašeho jistota."

5. Tak ty, Pane, k člověku / duchovně přicházíš, / do jeho srdce vcházíš, / když svatou pravdu v něj uvádíš, / by měl v sobě tvé království, / závdavek věčného dědictví.

6. Koho tak navštěvuješ / v své dobrotivosti, / tomu dáš dar milosti; / strach nemá z ďábelské již moci, / hřích, svět, všecko zlé přemáhá, / vždyť jemu láska tvá pomáhá.

7. Takto své církvi v světě / dáváš požehnání, / skrze slova kázání / vzděláváš, chráníš ji v dobrotě. / Blaze těm, kdo v ní vždy žijí, / v ní tvůj chléb, nápoj jedí, pijí.

8. Hle, viz, choti Kristova, / nejsi opuštěná, / ač jsi v světě soužená, / však tě tvůj Bůh vždy opatruje; / nedbej na vzteky žádného, / doufej vždy v Krista, Pána svého.

9. Bude s tebou zde v světě / bydliti duchovně, / což je víc než tělesně; / tebe sám bránit nepřestane, / on přec kraluje, panuje, / moc vzpurnou každou podmaňuje.

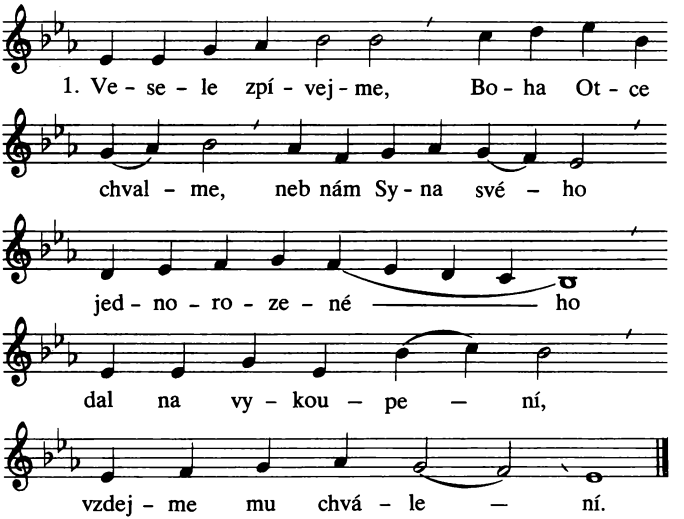
10. Budiž chvála na nebi / z této laskavosti, / Pane, Králi věčnosti! / Potěšuj nás svou přítomností, / neopouštěj nás ve smutcích, / přebývej mile v našich srdcích.

B. Jan Augusta 1541 / 1659 / 1970

VESELE ZPÍVEJME

pův. nápěv 260 Otče všemohoucí

1410 / 1505 / 1531 / 1541

2. Čtverý Kristův příchod / známe z Písma jistot: / první v těle jeho, / druhý v duch věrného / a třetí při smrti, / v čtvrtém má souditi.

3. Proč nejprve přišel, / když z svých nebes vyšel, / ráčil sám povědět: / by sebe dal v oběť / mzdu na vykoupení / za mnohé k spasení.

4. Dále též vyznal sám: / Hle, příklad dal jsem vám, / kterak jsem já činil / a zákon naplnil, / taktéž i vy čiňte, / vůli Otce plňte.

5. Druhý příchod jeho / do srdce lidského / darem víry bývá; / proto se ozývá: / Tluku již u dveří, / každý mi otevři

6. a vejdu hned mile, / obdařím té chvíle / předrahou milostí, / sebe účastností, / skrze Ducha svého / obživím věrného.

7. Já jsem ten vinný kmen, / jehož jest účasten, / kdo mou milost mívá, / se mnou spojen bývá / ve vnitřním životě, / v mé církve jednotě.

8. Po třetí přijíti / slíbil, když vyjíti / z těla věrný člověk / má již v budoucí věk, / by vyprovázel ho / do domu věčného.

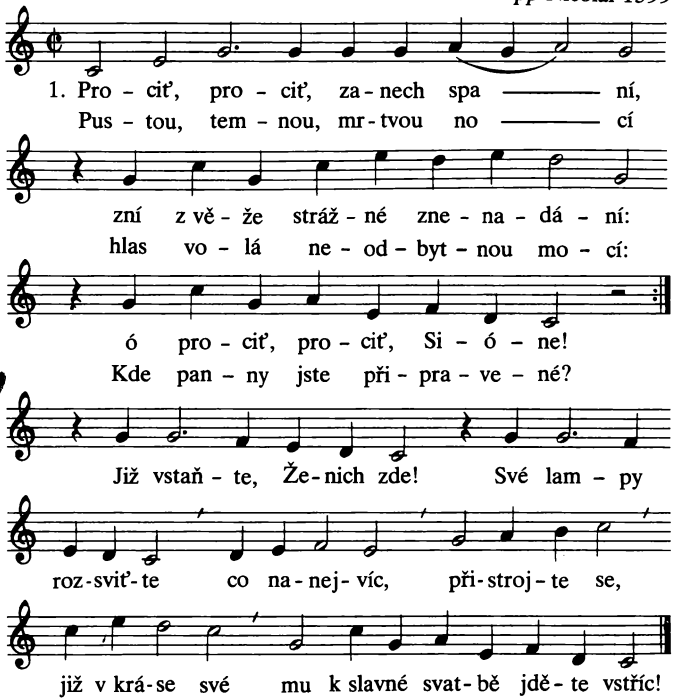
9. Proto kázal bdíti / a střízlivě žíti, / by nás věrné našel, / kdykoli by přišel. / Blaze, kdo se chová / podle toho slova.

10. Čtvrtý příchod bude, / když den soudný přijde; / to bude hrozný den, / kdy půjdou z hrobů ven / v předěšení všichni, / bezbožní a hříšní.

11. Proto se připravme, / hotovi postavme / k svatému pokání / a v ctném obcování; / v modlitbách trvejme, / tak Pána čekejme.

12. Rač, Pane, popřáti / v tvé pravdě zůstati, / abychom v ní bděli, / potom tě viděli, / Pána laskavého, / v den příchodu tvého. *B. Lukáš Pražský 1501 / 1541 / 1561 / 1659 / 1970 R. N.*

Philipp Nicolai 1599

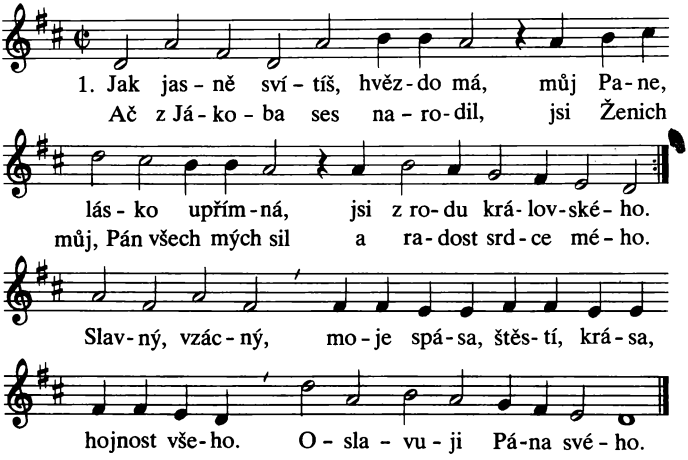

2. Dcera siónská ze snění / procitá v divném rozechvění / – jak blízko chvíle žádoucí! / Její Milý v slávě věčné, / pln pravdy, lásky nekonečné / již před ní stojí přeskvoucí. / Nuž vítej, Ježíši, / náš Králi nejvyšší, / v své milosti! / Již uveď nás, / kde uchystals / stůl svatý svého království.

3. Andělé i lidé slabí / tam zpěvem svým tě vděčně slaví, / tam radostná jen hudba zní. / Města tvého z perel brány / nikomu nejsou zavírány, / před trůn tvůj smí i poslední. / Nad naše myšlení, / nad smyslů chápání / je láska tvá! / Buď pochválen / a veleben – / na věky zní halelujah.

Ph. Nicolai 1599 / M. Hájek

1538/99

2. Tys perla, jež se zjevila – / Bůh chtěl a Panna povila / hned nebeského Krále. / Jak příslib věčné radosti / tvé slovo plné milosti / zní v srdci neustále. / Milý, bílý / květe z nebe, / vítám tebe, / sladká manno, / nad kterou nic není známo.

3. Žár lásky ve mně rozněcuj, / chci zářit jako odraz tvůj, / mé slunce nehasnoucí; / být jako dobrá ratolest, / jen šířit slávu tvou a čest, / nést plody nevadnoucí. / Tebe z nebe / stále čekám, / vstříc ti spěchám, / drahý Pane, / v tobě srdce odpočine.

4. Bůh dává záblesk radosti, / když mluvíš ke mně z výsosti, / můj Pastýři a Vládce. / Tvé slovo je mou potravou, / tvé tělo, krev tvá obživou, / jíž sytíš svoje stádce. / Půjdu, najdu / tvoji lásku, / jižs dal v sázku / pro své ovce. / Usmířils nám znovu Otce.
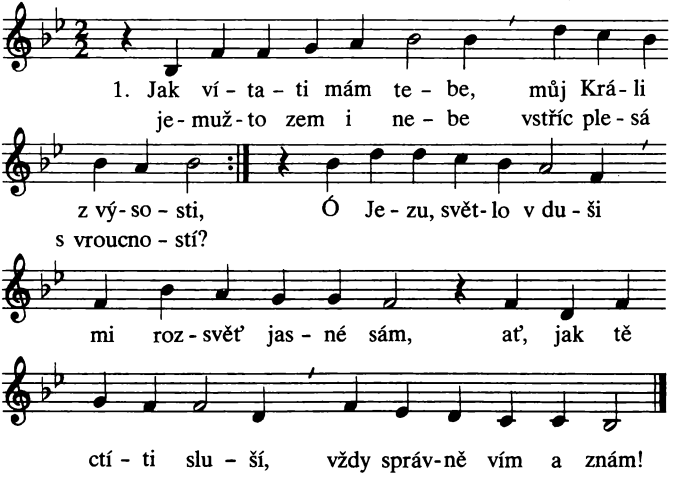
5. Dřív nežli svět se světem stal, / Bůh v Kristu už se ke mně znal, / jak otec k svému synu. / Pán Ježíš si mě oblíbil, / jsem jeho a on je můj díl, / s ním nikdy nezahynu. / Sláva! Dává / život věčný, nekonečný / při svém trůnu. / Odpočinu v jeho klínu.

6. Nechť harfa vydá zvučný tón, / tak aby oslaven byl on, / jímž duše moje žije. / S ním hodlám celý život jít, / jej milovat, jej vždycky ctít, / mé srdce pro něj bije. / Plesám, jásám, / k jeho chvále neustále / vděčně pěji, / zpívám píseň o naději.

7. A nejvíc z toho radost mám, / že u dveří už stojí sám / můj milý, věrný, drahý. / Snad zítra, až se rozední, / on řekne slovo poslední, / moc hříchu skončí záhy. / Jistě, jistě, / přijď již, Kriste, světlo čisté, / nemám stání, / vyhlížím tě bez přestání.

Ph. Nicolai 1599 / Bohuslav Vik

Melchior Teschner 1614

2. Tvůj Sión stře ti palmy / a květy na počest; / i já chci pěti žalmy / a ducha k tobě vznést. / Ó dejž, ať zelená se / a chvály upřímné / z všech sil svých v každém čase / ti zvučí srdce mé!

3. Zdas něco opominul / pro radost mou a čest? / Když v bídě své jsem hynul, / pobloudiv z pravdy cest, / když zbaven cti a slávy / jsem ve vyhnanství mřel, / tys přišed, přítel pravý, / zas ráj mi otevřel.

4. Spjat lkal jsem v smrti strachu: / tys rozbil hrobu mříž; / byl snížen jsem až k prachu: / ty v svou mě zdvihnuv výš, / čest, pokoj, věčné jmění / mi vrátils v hojnosti, / a ještě konce není / tvé božské milosti.

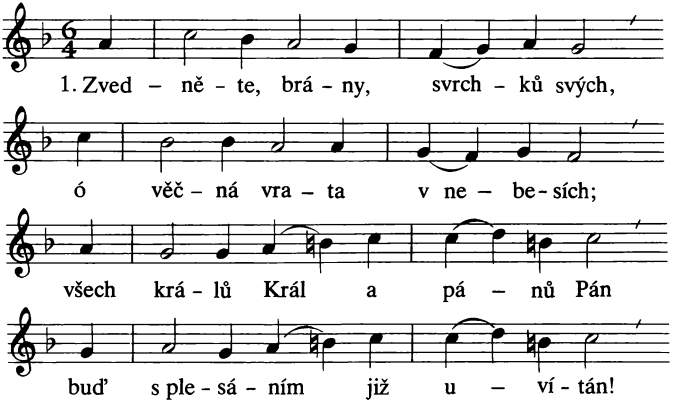
5. Nic z rajského tě místa / nevedlo v stánek náš / než milost vroucí, čistá, / jíž k všemu světu pláš, / chtě ze všech muk a strastí / a z nevýmluvných bíd / i pekla ze propasti / svůj vykoupiti lid.
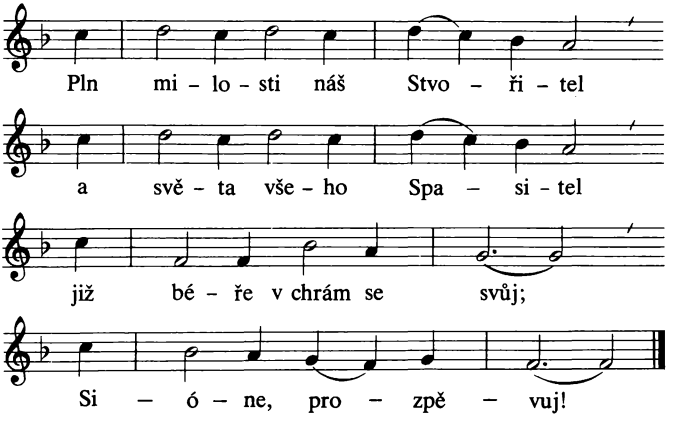
6. Nu slyš to, truchlé stádce, / a v srdce si to vpiš, / že ke konci se vkrátce / tvá úzkost schýlí již: / aj, ve dveřích již stojí / tvůj pastýř laskavý, / on všechny rány zhojí / a křivdy napraví.

7. On v oblaku se blíží, / by vzpurné odsoudil, / a na své s láskou shlíží, / dá v nebi jim svůj díl. / Ó přijdiž, přežádoucí, / a v svou nás pojmi říš, / kde, slunce nehasnoucí, / se věčnou slávou skvíš!

P. Gerhardt 1653 / L. B. Kašpar 1877 / 1970

1704

1. Zved – ně – te, brá – ny, svrch – ků svých,
ó věč – ná vra – ta v ne – be-sích;
všech krá – lů Král a pá – nů Pán
buď s ple-sá – ním již u – ví – tán!

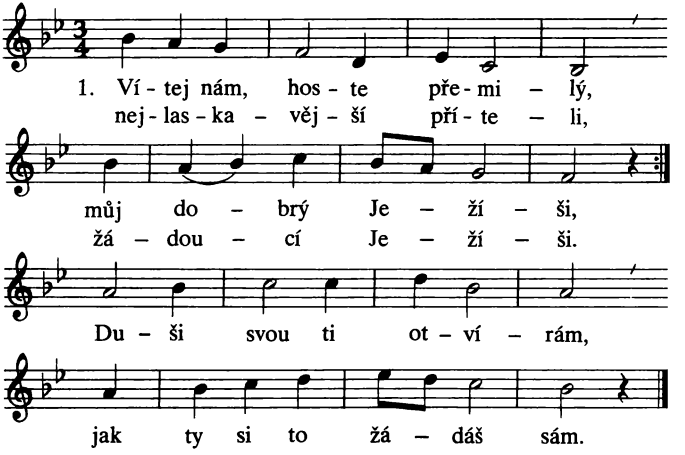
2. On, spomocník všech národů, / má spravedlnost v průvodu; / jsa korunován svatostí / a žezlem lásky s milostí / v pokoře k nám se ubírá / a nebes brány otvírá. / On Bůh, on Pán je tvůj; / Sióne, prozpěvuj!

3. Ó blaze městu, zemi té, / všem, kdož se k němu hlásíte! / Kde jeho stanou kročeje, / tam svatý mír se rozleje; / kde on, to slunce života, / tam mizí hrobu temnota. / On rádce, štít je tvůj; / Sióne, prozpěvuj!

4. Otevřte brány srdcí svých, / odvrzte zlost i každý hřích, / a v roucho víry, naděje / nechť každý již se oděje, / by Král ten v slávy odění / dal život vám a spasení. / Již k tobě Král jde tvůj; / Sióne, prozpěvuj! *G. Weissel / 1737 / J. Bašteckỳ 1877*

VÍTEJ NÁM, HOSTE PŘEMILÝ

Adam Michna z Otradovic 1661
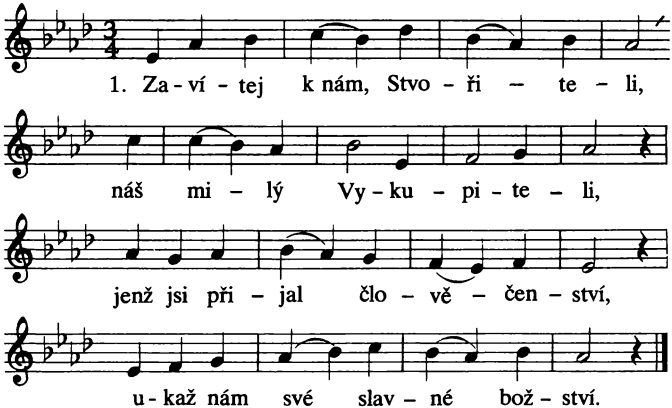

2. Veliký Bože z výsosti, / jak ty se snižuješ, / že z trůnu své velebnosti / v mé nitro vstupuješ! / Ve mně sám chceš přebývat, / svůj život do mne vlévat.

3. Já srdce své otevřené / rád tobě v oběť dám, / tvou láskou z vin očištěné / kajícně odevzdám; / doufám jen v tvé milosti, / dej sílu mé slabosti.

4. Ty štědrý dárce, milost svou / v mé duši zachovej, / na vezdejší pouť lopotnou / mi požehnání dej! / V tobě žiji, umírám, / mým Pánem buď jen ty sám! *Adam Michna z Otradovic 1661*

Adam Michna z Otradovic 1683

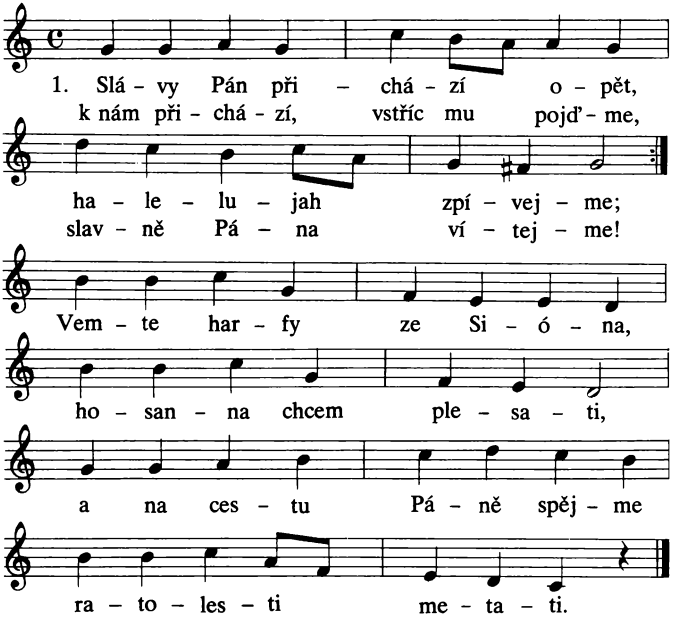
2. Zavítej k nám svou milostí, / z našich srdcí vyžeň zlosti, / bychom z tvého navštívení / mohli míti potěšení.

3. Vítej, Kriste, drahý hosti, / k nám sestoupil jsi z výsosti, / kraluješ v nás svou milostí, / Ducha svého přítomností.

4. Zavítej z daru Božího, / nad tebe není lepšího, / neb tys ten poklad žádaný, / od Boha nám darovaný.

M. V. Šteyer 1683 / 1970

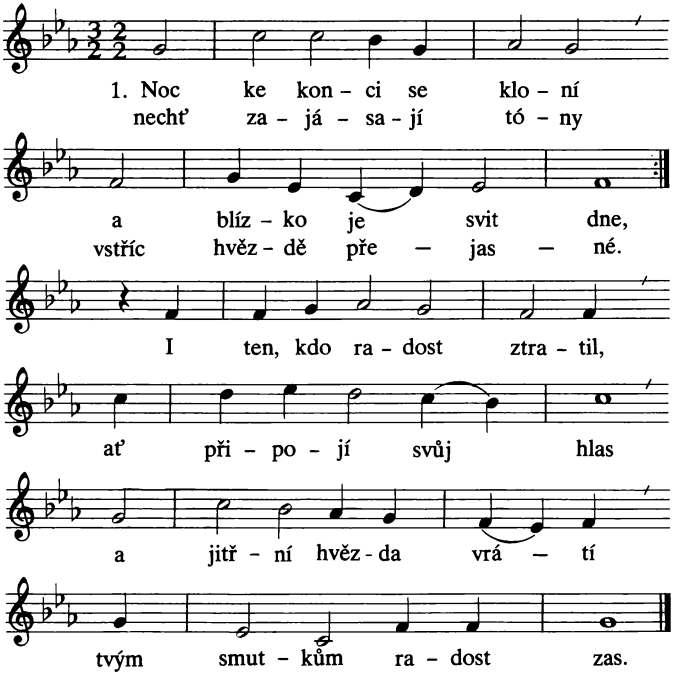
Rob. Führer

2. Zotvírejme Pánu svému / brány srdce vděčného! / V srdci máme advent slavit / Spasitele drahého, / v srdci, jež jest rouchem ctnosti / k příští Páně zdobeno, / v srdci, které spasení své / má jen v Kristu složeno.

3. Pojď již tedy, Pane milý, / pojď, na tebe čekáme; / pojď, nad přeslavný tvůj advent / vzácnějšího nemáme. / Pojď a veď nás rovnou cestou / tam k Siónu věčnému, / tam, kde nebes Jeruzalém, / k příští doveď šťastnému! *Jan Janata 1890*

Johannes Petzold

2. Ten, jemuž všechno slouží, / se služebníkem stal, / by zjevil lásku Boží / a dluh náš odepsal. / Ten, koho vina víže, / ať znovu povstane, / vždyť Ježíš ruku z kříže / podává k záchraně.

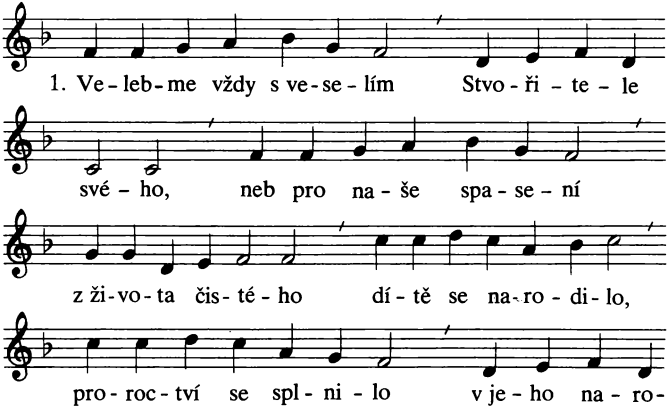
3. Už stíny ustupují, / dejme se světlem vést, / kde v chudé skalní sluji / Bůh naším hostem jest. / S ním jako dítě přišel / a smlouvu obnovil, / když ve vině a pýše / jsme ztratili svůj cíl.

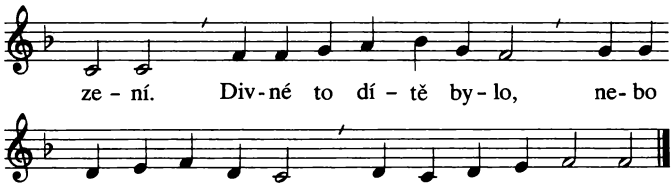
4. Noc tmavá ještě halí / nejeden lidský žal. / Pojď s námi Boha chválit, / kdo stál jsi opodál. / Ozářen Božím světlem / unikneš temnotě / a nalezneš svůj Betlém / i spásu v životě.

5. Bůh v temnotách je skrytý, / a přec je prozářil, / když nechtěl odsouditi, / ač svět tak vzpurný byl. / Syn Boží u tvých dveří / už stojí, klepe zde. / Kdo život svůj mu svěří, / ten na soud nepřijde.

Jochen Klepper 1938 / M. Heryán

14. stol. / 1410 / 1420 / 1505 / 1531 / 1541

2. Neslýchané vtělení / Krále nebeského, / předivné narození / Pána andělského! / Tu zpívali andělé / radostně a vesele / Stvořiteli svému, / neb lidské pokolení / skrze své narození / odňal ďáblu zlému.

3. Když byl svět popisován / z rozkazu Augusta, / šla Panna i s Josefem / do Betléma města. / Do Betléma Judova / k porodu svého syna, / aby on nás napsal / v knihy živé, nebeské, / kde jsou chvály andělské / beze vší tesknosti.

4. Viz, jaká to pokora / při tak mocném králi, / jehož v nebi andělé / bez přestání chválí! / V jesličkách leží, kvílí / panující na nebi, / moudrost Otce svého; / krásu kvítí dávaje, / ptactvo vše odívaje, / plénky oděv jeho.
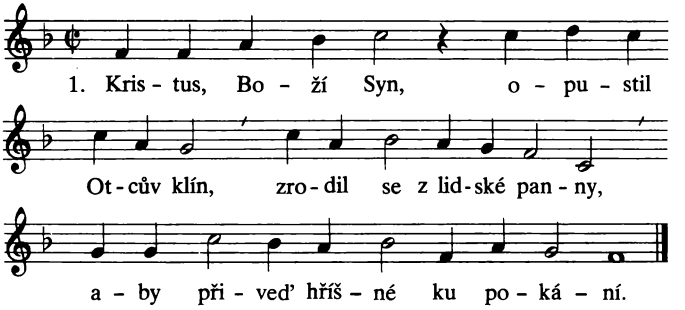
5. Kriste, Králi nebeský, / od Otce poslaný / a pro naše spasení / narozený z Panny, / račiž nám pokoj dáti, / od vlků ostříhati, / pastýři, své stádce; / zlosti, bludy staviti, / od nepřátel hájiti, / náš milý ochránce!

B. Jan Táborský 1501 / 1541 / 1659 / 1877

KRISTUS, BOŽÍ SYN

pův. nápěv Kristus jediný

1505 / 1531 / 1541

2. Žádost proroků, / touženou od věků, / splnil Otec kajícím, / když dává v slávě spásy žíti s ním.

3. Tak nejdražší nám / nebeský dar seslán / z milosti Boha Pána, / kterým je ďábelská moc svázána.

4. Mnozí králové, / mnozí prorokové / viděti ho žádali, / chudí pastýři ho uvítali.

5. Tím těš se každý / věrný, jemuž navždy / dopřál sám Bůh ho poznat / a drahý tento dar zamilovat.

6. Boží milost v něm / již navštívila zem; / jak dosáhnout spasení, / učí všecko lidské pokolení.

7. Z této milosti, / jež s takou štědrostí / k nám nehodným se sklání, / buď náš Bůh veleben bez přestání!
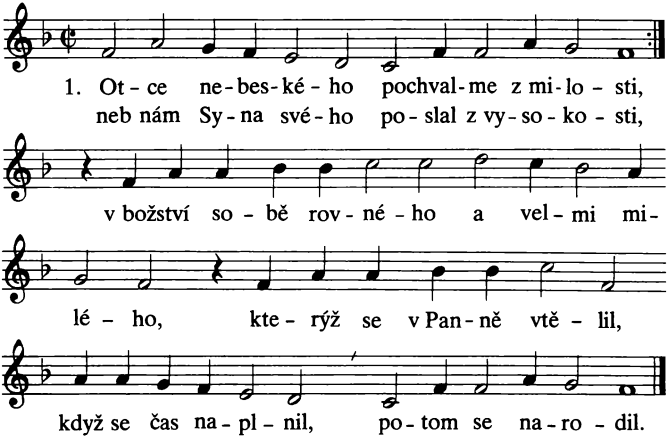
8. Bože, slyš náš hlas / a dej, ať každý z nás / se z toho Spasitele / může těšit upřímně a směle.

9. V jeho šlépěji / dej, ať vždy věrněji / k tvým lneme přikázáním, / navždy až bychom pak přišli za ním,

10. kde v svém království / se v divné slávě skví / a kde i vyvolení / spolu s ním věčně jsou v utěšení. *Z písně Kristus, Syn Boží*

B. Lukáš Pražský 1541 / 1659 / 1877 / 1970 **R. N.**

1505 / 1531 / 1541

2. Jehož narození / ve velké nízkosti / řídkým zde na světě / bylo jest v známosti. / Žádali prorokové, / mnozí i králové, / chtíce viděti v těle / věrných Spasitele, / nebeského Krále.

3. Všichni ho žádali, / nemnozí poznali; / ale kdož přijali, / místo v srdci dali, / moc takou z něho vzali, / v níž ďábla přemohli, / tělo, svět potlačili, / vůle své se vzdali, / proň vše opustili.

4. Kteříž jej milují, / s ním jsou v jedné vůli, / skutkem následují, / živi býti v něm chtí. / Toť oni z něho mají, / z jeho zasloužení, / za něž sám se přimlouvá, / jejich hříchy snímá, / setrvání dává.
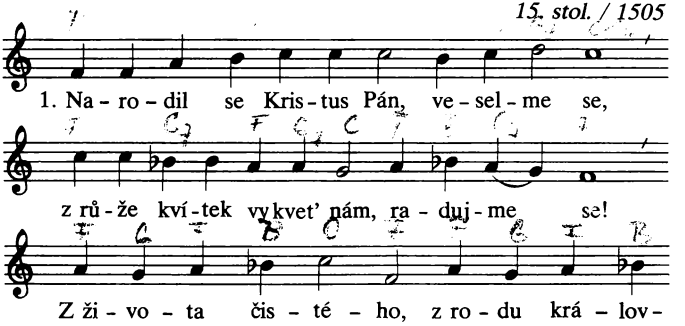
5. Kriste narozený, / pro nás na svět daný, / račiž posilniti, / v dobrém rozmnožiti, / bychom ctnostně jsouc' živi, / v pokoře bydleli, / tě více nehněvali, / věrně pracovali, / milosti žádali.
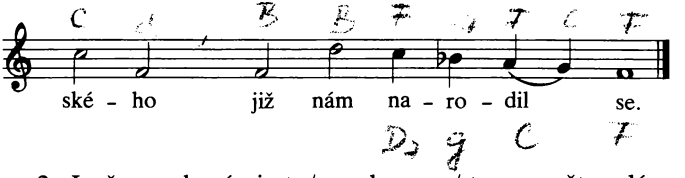
6. K čemus nás přivésti / ráčil z své milosti, / v tom rač dáti růsti, / také setrvati. / Světlu, jímžs nás osvítil, / a v srdcích roznítil, / ó nedej uhasnouti / ani ho zatmíti / tělesnou žádostí.

7. Ó dejž utěšení / v nebeské radosti, / věčné přebývání, / kdež je všeho dosti, / kdež tě andělé chválí / v nevýmluvné slávě, / s nimi spolu chváliti, / nikdy nepřestati, / bez konce na věky!

B. Jan Poustevník 1541

15. stol. / 1505

1. Na - ro - dil se Kris - tus Pán, ve - sel - me se,
z rů - že kví - tek vy kvet' nám, ra - duj - me se!
Z ži - vo - ta čis - té - ho, z ro - du krá - lov -

2. Jenž prorokován jest, / veselme se, / ten na svět poslán jest, / radujme se! / Z života čistého, / z rodu královského / již nám narodil se.

3. Člověčenství naše, / veselme se, / ráčil vzíti na se, / radujme se! / Z života čistého, / z rodu královského / již nám narodil se.

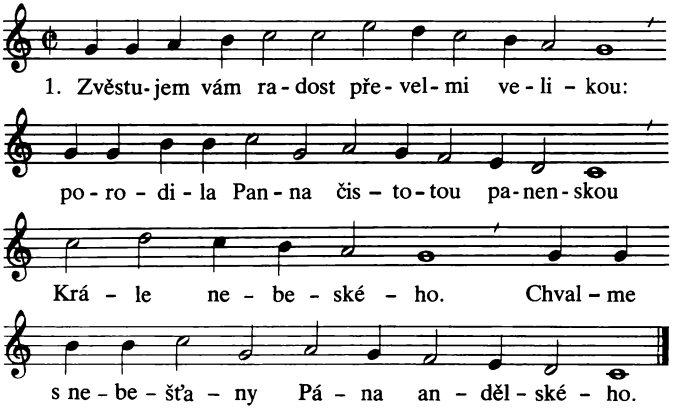
4. Goliáš oloupen, / veselme se, / člověk jest vykoupen, / radujme se! / Z života čistého, / z rodu královského / již nám narodil se.

5. Ó milosti božská, / budiž s námi; / dejž, ať zlost ďábelská / nás nemámí. / Pro Syna milého, / nám narozeného, / smiluj se nad námi!

6. Dej dobré skončení, / ó Ježíši, / věčné utěšení / věrných duší! / Přijď nám k spomožení, / zbav od zatracení / pro své narození.

Husitská z 15. stol. – 1505 / 1522; sl. 5–6 1636 / prapůvod 1420 a 1541

1505

2. Sluněčko i hvězdy / plesání své mají, / radost vyznávají / z toho narození, / i všecko stvoření, / majíc již naději / svého vykoupení.
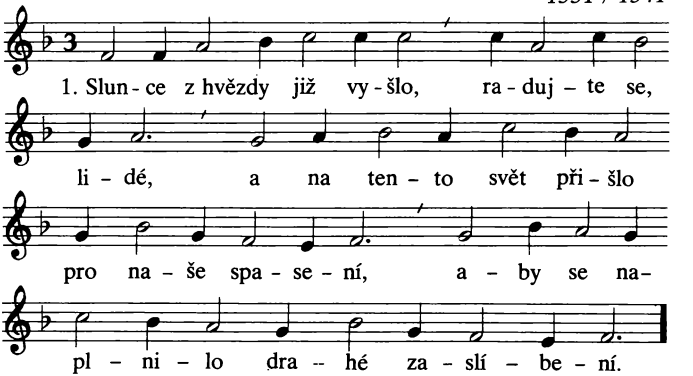
3. Patřme na děťátko, / ležící v jesličkách, / utěšené, krásné, / obvinuté v plenkách, / jemužto nebeští / čest, chválu vzdávají / kůrové andělští.

4. Rodička Maria, / panna ta přečistá, / již nám porodila / Pána Jezu Krista. / On nás v rozkoš rajskou / uvede a dá nám / radost svou nebeskou.

5. Slavný svátek ctíme / tvého narození, / Kriste, radujem se / svému vykoupení: / vyveď nás z temnosti, / z plačtivého sídla / do věčné radosti.

6. Amen, halelujah / spolu již zpívejme, / Pánu nám danému / čest, chválu vzdávejme, / v radosti bez konce, / milost u Ježíše / na věky majíce. *Husitská – rkp. 1556*

1531 / 1541

2. Proroctví se splnilo / zdávna ohlášené, / proroky Duchem svatým / nám předpověděné, / Bůh že pošle z výsosti / k nám Immanuele.

3. Panna má poroditi / světa Spasitele, / on má vysvoboditi / lid od nepřítele; / život z života vyšel, / by nám milost našel.

4. Předivné narození / pro naše spasení, / dobrovolné zmaření, / přílišné snížení / k lidskému pokolení / pro jich zvelebení,

5. maje Otce samého / mocného na nebi, / ráčil míti matku zde / chudičkou na zemi, / aby nás obohatil / svou slávou na nebi.

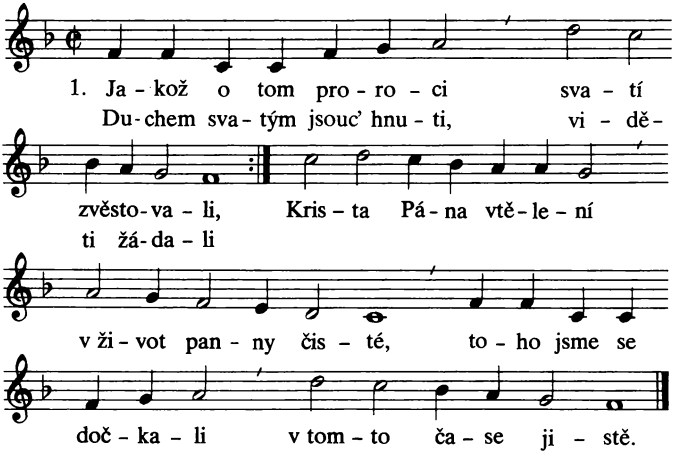
6. Chtěl pro nás pracovati, / hlad, žízeň trpěti, / potom též umučení / ráčil podstoupiti, / pokrm, nápoj k životu / chtěl nám způsobiti.

7. Buďme my vděčni jeho / pro nás narození, / ať nám ráčí sám dáti / věčné požehnání, / s Otcem svým i s anděly / v nebi přebývání. *Z písně Již slunce z hvězdy vyšlo – 1531 / 1541 / 1561 / 1970*

JAKOŽ O TOM PROROCI

pův. nápěv 264 Všichni věrní křesťané

1505 / 1541

2. Ano, andělům v nebi / bylo jest předivné / jeho svaté vtělení / a velmi neznámé. / Od věků neslýchána / milost tak přehojná, / aby přenejvyšší Pán / vzal nízkost člověka.

3. K tomu v světě pracoval, / chudý život veda, / modle se k Bohu Otci, / až krev z něho tekla. / Tak se nízce opovrh', / člověče, pro tebe; / ach, dej mu celé srdce, / toť on chce od tebe.

4. Učiniž nám milost svou, / všemohoucí Pane, / ať hříchu nechajíce, / v lásce přebýváme. / Ó hosti převýšený, / přijď s novou milostí; / navštiviž duše naše / z nebeské výsosti!

5. Buď naše utěšení / v čase nebezpečném, / neb zlost se

rozmnožila, / v lásce velmi stydnem; / pravda malé místo má / všudy po všem světě, / ó dejž pomoc, Nejvyšší, / ať nezahyneme.

6. Jakkoli jsme zhřešili, / za milost prosíme, / jíž jsme nezasloužili, / k tobě se modlíme; / učiň pro své vtělení, / všemohoucí Pane, / ať s čistotou srdečnou / tebe tak čekáme.

7. Skloniž se, milý Pane, / v světě k chudým lidem, / však jsi své ujišťoval / nebeským svým sídlem. / Popřej v trpělivosti / zde užitek nésti / a k tobě, Nejvyššímu, / vždy své zření vésti.
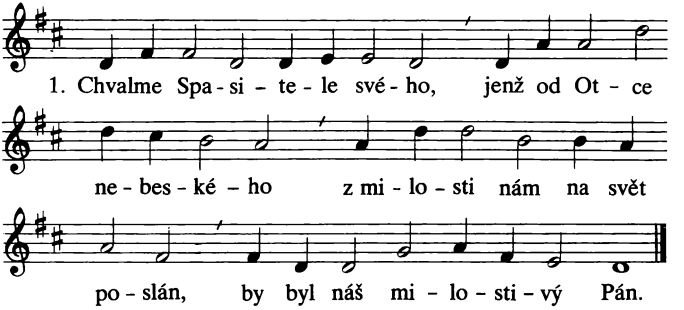
8. Kriste, Králi nebeský, / my k tobě voláme, / ač hlasy velmi mdlými, / vždy chválu vzdáváme. / Ó Králi všemohoucí, / přijmiž naše chvály, / přítomen jsa pomocí, / dokudž jsme zde v práci.

9. Čiňme pravé pokání / a zlý život změňme; / jakožto věrní sluzi / tak Pána čekejme. / Neb on stojí u dveří, / ustavičně tluka, / zda by příbytek našel / čistý u člověka.

10. Jak můžem, usilujme, / o milost pracujme / a Krále nejvyššího / vždy v svém srdci mějme. / Ó vtělený Ježíši, / dej nám zde svou milost / a po tomto životě / přijmi nás v svou radost!

Jakub Písecký 1522

1531 / 1541

2. V světě pro nás se ponížil, / velice pracemi ztížil, / počav hned od narození / až do trpkého skončení.

3. Anděl z nebeského sboru / hlubokou jeho pokoru / pastýřům bdícím zvěstoval, / k jeho jeslím ukazoval.
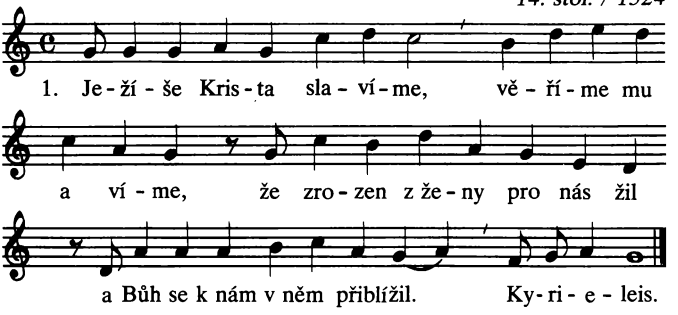
4. Pastýři se dočekali, / tě viděli, věčný Králi, / aby byli svědky tvými / jako proroci před nimi.

5. Kriste, rač nám uděliti, / kdož tě žádáme viděti, / bychom víru živou měli, / zrakem tím na tě hleděli.

6. Ó narozený Ježíši, / Pane náš, Králi nejvyšší, / dejž nám pro své narození / míti věčné utěšení.

Z písně Chvalmež Otce nebeského
1541 / 1615 / 1659 / 1877

14. stol. / 1524

2. V tom, který byl jak jeden z nás, / slyšeli jsme Boží hlas / a narozený v jesličkách / přemohl lidský hřích a strach. Kyrieleis.

3. Ten, pro nějž vesmír s hvězdami / i se zemí a s námi / nabývá smysl před Bohem, / se zrodil v chlévě ubohém. Kyrieleis.

4. Jak září světlo do noci, / tak chtěl lidem pomoci. / Pro něho proto celý svět / lze v novém světle uvidět. Kyrieleis.

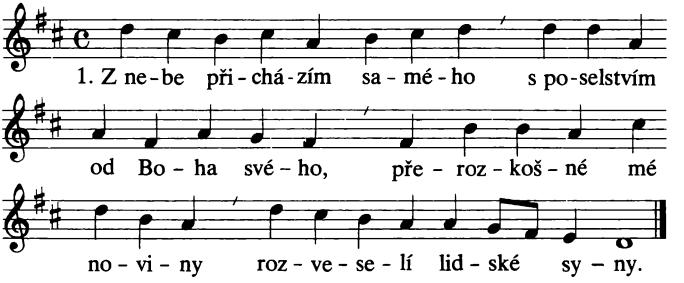
5. S Bohem byl spojen jako syn / a nás nazval lidem svým. / Ze světa zla a starostí / nás mocí víry vyprostí. Kyrieleis.

6. Již radujte se, křesťané, / protože se tak stane: / „Bůh chce být s námi“ zpíváme, / ó radujme se, křesťané. Kyrieleis.

Něm. píseň ze 14. stol. / M. Luther 1524 / P. Pokorný

Z NEBE PŘICHÁZÍM SAMÉHO

Martin Luther 1539

2. Narodil se z čisté panny / Spasitel vám, Kristus zvaný, / ctí a slávou v nebi, v zemi / vyvýšený nade všemi.

3. Král nad králi, Pán nad pány, / Bůh na věky požehnaný, / přišel lid svůj vykoupiti, / ztracený ráj navrátiti.

4. Radujte se, ku pomoci / přichází sám Bůh váš s mocí, / v své nízkosti v tomto čase / lidem ve všem podobá se.

5. Za znamení jesle mějte, / na děťátko tam se ptejte, / které panna porodila, / v chudé plenky zabalila.

6. Pospěšte již, lidé milí, / do Betléma v tuto chvíli, / běžte, vítejte přišlého / Boha, Spasitele svého.

7. Nebeský náš, vítej, hosti, / v bídné naší smrtelnosti; / s plesem již tě zříme v těle, / svého Boha, Spasitele.
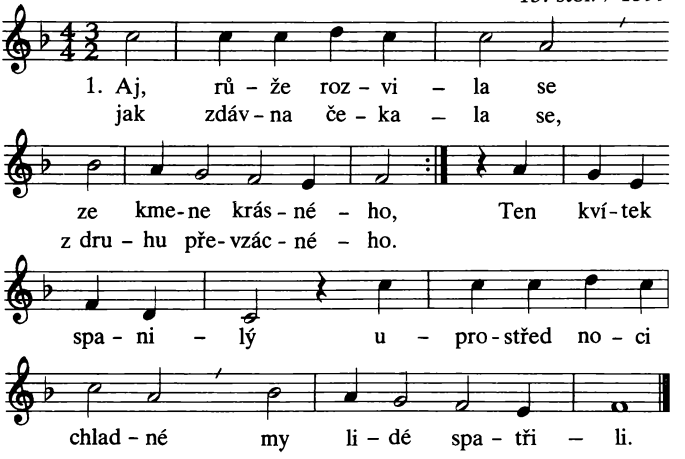
8. Ach, jediný ty můj Pane, / ať se mně ta milost stane: / tvým příbytkem milým býti, / vždycky tebe v srdci míti.

9. I já zmocněn jsa v lásce tvé / chci ze vší síly duše své / vroucně tebe milovati, / na věky věků zpívati:

10. Chvála Bohu na výsosti, / lidem pokoj z té milosti; / tak nám začali andělé / slavit nový rok vesele.

M. Luther 1535 / J. A. Komenský 1659 / 1877 / 1970

15. stol. / 1599
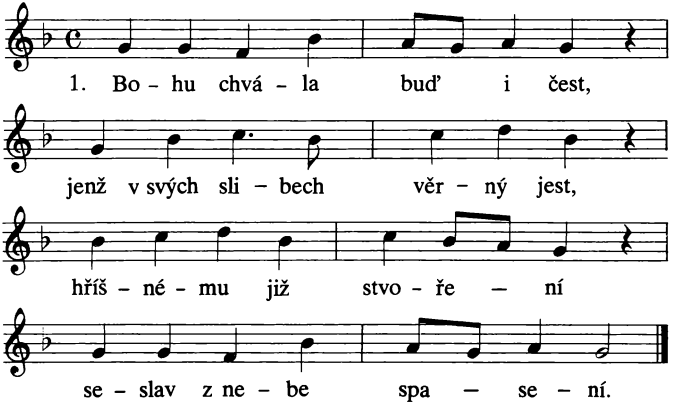

2. Růžičku tu, již míním / a o níž prorok děl, / složila nám i jiným / Maria v plének běl. / Jak Páně slíbil hlas, / zrodila dítko to nám / v půlnoční téměř čas.

3. To kvítečko podivné / má libé vůně dech / a jasem svým předivné / nám září v temnostech. / Bůh, člověk též pravý, / pomáhá z bídy zlé nám, / hřích i smrt odpraví.

4. Ó Ježíši, svou mocí / rač být mi přítomen! / A z temné této noci / až vyjíti dáš ven, / tam otevř ráj mi svůj, / kde tebe budem chválit / na věky, Pane můj!

Kolín nad Rýnem 1599, sl. 3 Berlín 1853 / G. A. Molnár 1915

Wittenberg 1524

2. Otců všech a proroků / vroucí žádost od věků, / jak zněl o tom Boží hlas, / splněna již v tento čas.

3. Vítej, Králi věčnosti, / plný pravdy, milosti; / ač jsem tebe nehoden, / přijď i ke mně přece jen.

4. Vstup v mé srdce jako král, / abych tvým se vlastním stal, / připrav si je, jak chceš sám, / v Ducha svého čistý chrám.

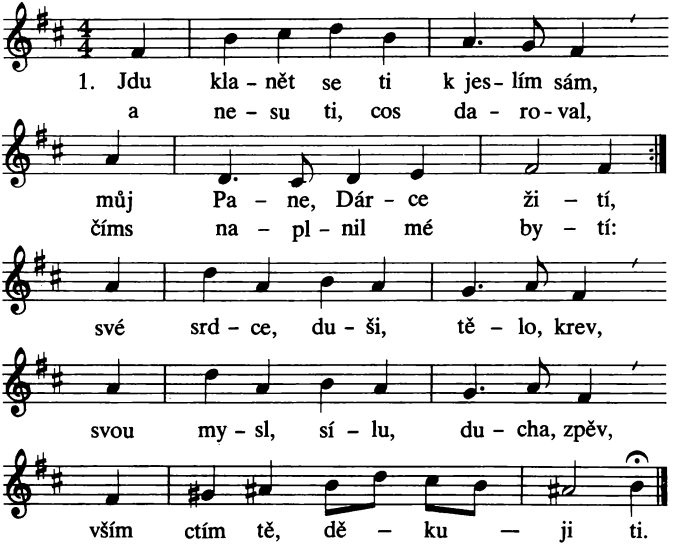
5. K tomu, jak jsi v tichosti / přišel ze své výsosti, / tak dej, ať ta tichost tvá / v srdci mém vždy přebývá.

6. Těš mne, těš svou pomocí / v slabosti a v nemoci, / aby ďábla moc a lest / nesvedla již z tvých mě cest.

7. V poslední když potom čas / v slávy záři přijdeš zas, / dej, ať se vším lidem tvým / vesel vstříc ti jíti smím.

H. Held 1658 / L. B. Kašpar 1877

J. S. Bach 1736

2. Dřív nežli jsem se narodil, / tys pro mne přišel dávno / a za svého's mě prohlásil, / než mi co bylo známo. / Když já jsem ještě nedýchal, / už dávno's za mnou, Pane, stál / a myslils na mé blaho.

3. Když jsem byl spoután v temnosti, / tvé světlo zazářilo, / mně ubohému v hojnosti / mír, pokoj připravilo. / V mém srdci radost probouzíš, / ty Slunce, které věčně bdíš / a konáš slavné dílo.

4. Zde u tvých jeslí chtěl bych rád / být, Pane, bez přestání, / tu neměl bych se čeho bát, / tvá láska neporaní. / Chtěl

bych tě věčně uctívat, / mé nitro bylo by tvůj hrad, / kde se ti všecko klaní.

5. Žít ve světě však znamená / mít mnohdy hořké chvíle, / vždyť propast je tu bezedná, / jež pozřít chce tvé milé. / Ty ale srdce potěšíš, / své přátelství mi nabízíš / a snímáš moje břímě.

6. Má jesle sbité z hrubých dřev / Král králů zneuctěný, / je domovem mu prostý chlév, / kde zlato, šarlat není. / Jen jesle, slámu, plenky máš / – kdo hledal by tě, Pane náš, / v tak velkém ponížení?
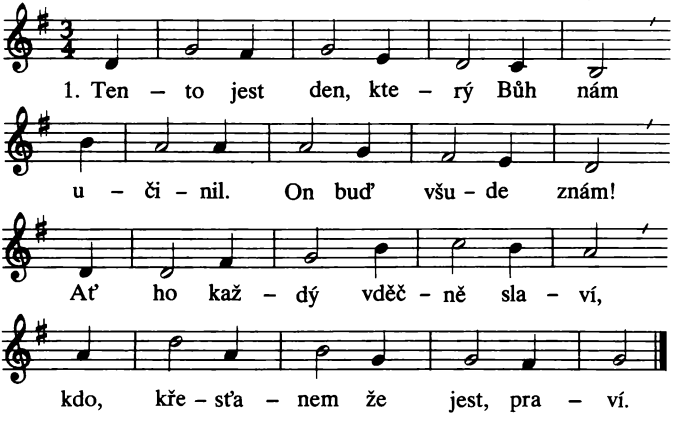
7. Pryč dejte seno, slámu, chlév, / chci přinést náruč kvítí, / ať vynikne ten vzácný zjev, / můj Klenot ať se třpytí! / Nechť růže jeho ložem jsou / a vůně zahrad zavanou, / kde Světlo světa svítí!

8. Nic nedbáš na to, co chce svět / a v čem se tělo zhlíží. / Tys přišel za nás vytrpět / trest na golgotském kříži. / Jdeš vydobýt nám nový věk, / když snášíš zaslepený vztek, / tvá oběť viny smíří.

9. Buď stálým hostem v srdci mém, / můj drahý Spasiteli, / ať kořím se ti den co den / a náležím ti celý. / Tvé jesle jsou mi zárukou, / že myslíš na mne láskou svou, / že povedeš mě k cíli.

P. Gerhardt 1653 / B. Vik

Johann Heinrich Egli 1775

2. Po tom dni mnozí toužili, / až Bůh v uloženou chvíli / již z trůnu svého v nebesích / nám Syna poslal pro náš hřích.

3. By hříšník došel milosti, / tys, Pane, sstoupil z výsosti / a zjevil ses v člověčenství / pro naše blahoslavenství.

4. Ty, naše nejvyšší zboží, / učinils z nás syny Boží, / a spojiv se s krví, s tělem, / nám bratrem jsi a přítelem.

5. Ó předůstojné myšlení, / plné radosti, spasení! / Ty srdce obveseluješ / a k výsosti vyzdvihuješ.

6. Radujte se, ó nebesa, / i celá země nechť plesá, / svatého narození den / slavíc, ať zní nová píseň:
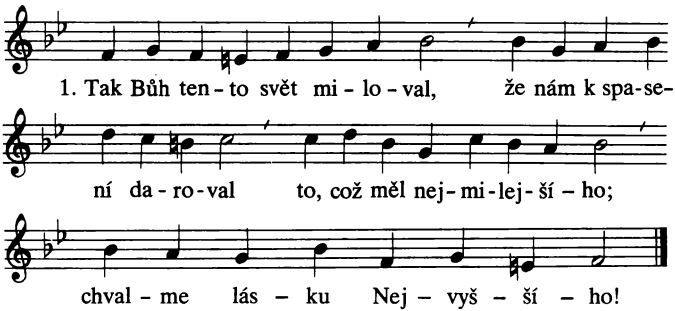
7. „Tento jest den, kterýž Bůh nám / učinil. On buď všude znám! / Ať ho každý vděčně slaví, / kdo křesťanem že jest, praví!“

Ch. F. Gellert 1757 / 1796 / 1970

TAK BŮH TENTO SVĚT MILOVAL

pův. nápěv 366 Zavítej k nám, Duchu svatý

1561

2. Syna jednorozeného / poslal k nám z trůnu věčného, / aby nám byl spasitelem, / služby hříchu zprostitelem.

3. Co k našemu vykoupení / bylo v Božím uložení / zavřeno hned od věčnosti, / stalo se v času plnosti.

4. Ó jak nás Bůh zamiloval, / že lidem k štěstí daroval / Syna jednorozeného! / Ó věřme srdečně v něho!

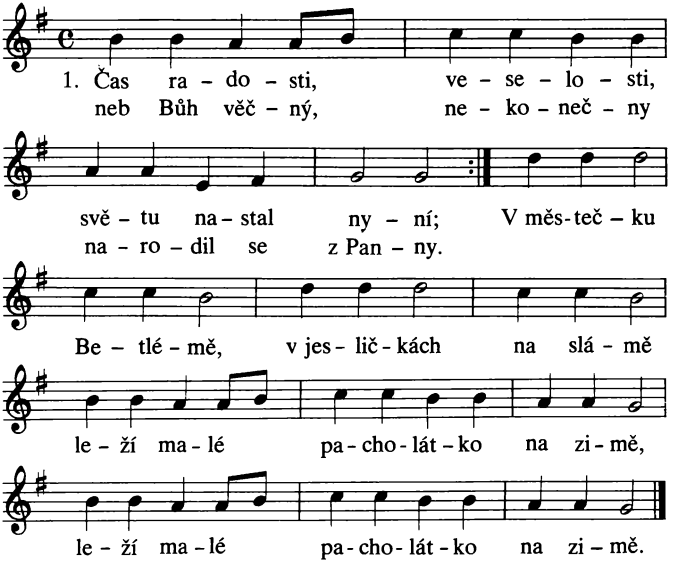
5. Radu, pomoc, potěšení, / světlo, život, vykoupení / v něm máme z Boží milosti. / Ó přenesmírná štědrosti!

6. Přijmiž ho každý s radostí, / nezhrdej jím s nevěrností, / jehož Bůh poslal k své slávě, / on se tě ujal laskavě.

7. Vzývej a chval ho s vděčností, / služ mu se vší poddaností, / následuj jeho učení, / v kterémž jest cesta spasení.

8. Chvála buď Otci věčnému / i Synu nám zjevenému / i Duchu jeho svatému, / na věky požehnanému. *1796*

1655

2. To jsme všichni lidé hříšní / radostně čekali, / co andělé dnes vesele / nám jsou zvěstovali. / A protož plesejme, / všichni se radujme, / pacholátku, nemluvňátku zpívejme:

3. Spasiteli, kvítku milý, / Pane náš Ježíši, / z čisté panny narozený, / poklade nejdražší! / Králi náš, Pane náš, / skloň se k nám jako Pán, / dej milosti, tvé radosti dojít nám.
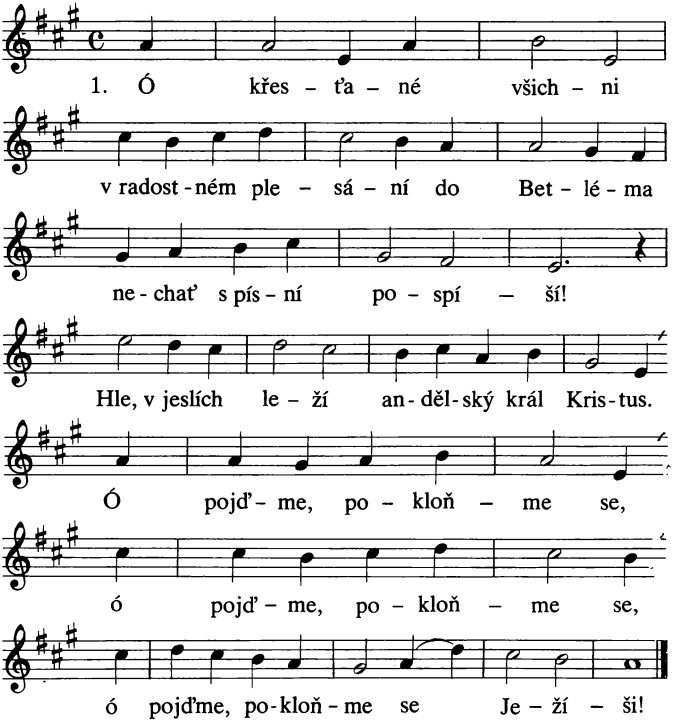
Cantus catholici 1655

tvou chválou nebe nejvyšší: / Buď Bohu Otci / sláva na výsostech. / Ó pojďme, pokloňme se Ježíši!

4. Amen, Pane, tobě / žehnáme za spásu, / buď na věky chválen, Jezu nejdražší, / jenž jsi od Otce / na svět přišel nyní. / Ó pojďme, pokloňme se Ježíši! / Amen. *Z latinského hymnu*

Adeste fideles 18. stol. F. Oakeley 1841 / J. Šlechta 1923 / 1970
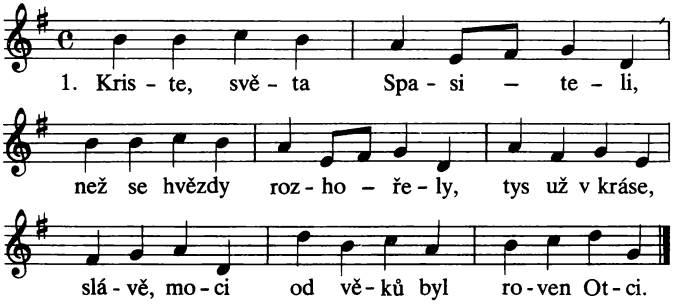
18. stol.

2. Ač Syn Boží pravý, / Světlo od věčnosti, / pro nás přišel, aby nám byl nejbližší. / Vzal na se z lásky / člověčenství naše. / Ó pojďme, pokloňme se Ježíši!

3. Pěj, sbore andělský, / radostně a zvučně, / ať zní vždy

1863

2. Jase z jasu Otce svého, / naděje jsi tvorstva všeho, / slyš, jak lid ti na kolenou / zpívá chválu zasloužen**o**u.

3. Rozpomeň se, tvůrčí Slovo, / že jsi tělo člověkovo / vzalo z klína čisté panny, / jenž byl Duchem požehnaný.

4. Tebe hvězdy, vody, lesy, / zem a všechno pod nebesy / písní nových díků chválí / za čin spásy dokonalý.

5. A tím víc, tím horoucněji / lidské chvály k nebi znějí, / neboť krev tvá hřích náš smyla, / naše zrady vykoupila.

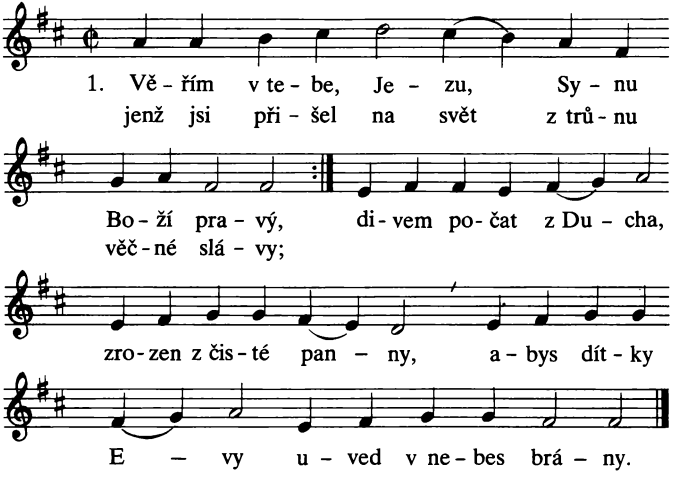
6. Jako tobě, Jezu Kriste, / narozený z panny čisté, / tak i Otci, Duchu sláva / věky věků ať se vzdává.

Překlad lat. hymnu Jesu Redemptor Kancionál svatojánský 1863

296 VĚŘÍM V TEBE, JEZU, SYNU BOŽÍ PRAVÝ

pův. nápěv 413 Pastýři nebeský, Pane náš Ježíši

1420 / 1541

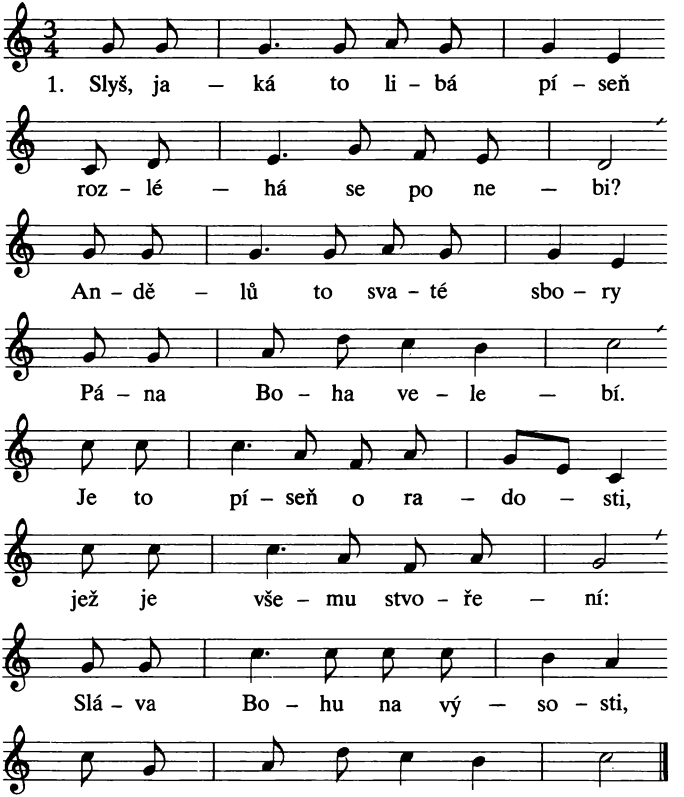

2. Chudobu jsi snášel, mnohou strast a bídu, / cestou kříže kráčel za hřích svého lidu, / ukřižován, umřel, / třetí den vstal z hrobu, / z nebe poslal Ducha / v zaslíbenou dobu.

3. On se pro nás hříšné z panny čisté zrodil, / přijde opět z nebe, aby všechny soudil. / Klaňme se mu vděčně / v tomto svatém čase, / služebníkem stal se / k naší věčné spáse!

1531 / Český kancionál 1921 / Vl. Hornof

W. B. Bradbury
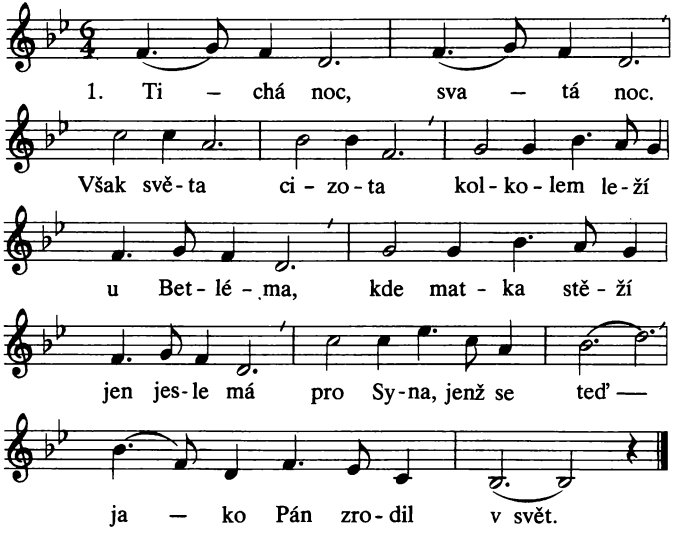

1. Slyš, ja – ká to li – bá pí – seň
roz – lé – há se po ne – bi?
An – dě – lů to sva – té sbo – ry
Pá – na Bo – ha ve – le – bí.
Je to pí – seň o ra – do – sti,
jež je vše – mu stvo – ře – ní:
Slá – va Bo – hu na vý – so – sti,
sí – la, moc i spa – se – ní.

2. Pokoj, v lidech zalíbení! / Ráj se opět otvírá; / k lidskému zas pokolení / Bůh své ruce prostírá. / Narodil se z čisté panny / v městě Davidově dnes / smírce dávno zvěstovaný, / prorok Boží, Král a kněz.

3. Ej, nuž pojďme, jemu služme, / v něm svou radost mějme jen, / až nám v jasné nebes říši / plný vzejde slávy den! / Tam již běd a hříchů prosti / nové začnem chválení: / Sláva Bohu na výsosti, / síla, moc i spasení.

J. Cawood / L. B. Kašpar 1890

Franz Gruber 1818

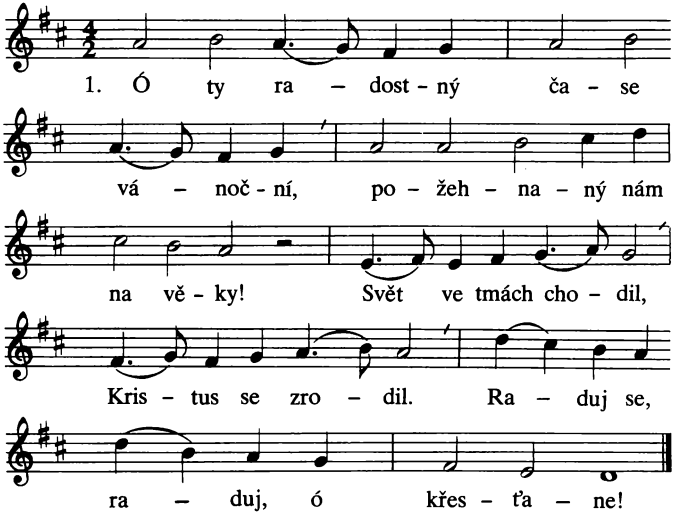
2. Temná noc, / pustá noc. / Tu z nebes / zpěv se snes', / hlásá zvěst anděl / v tmu pastýřům: / „Pojď ten, kdo strach měl, / spásy vstříc dnům; / raduj se! Všem jest vám / Spasitel dnes dán sám."

3. Ztrácí noc / své tmy moc; / zář se skví / u jeslí, / jas jde s Dítětem / do lidských bran, / chvála jde světem: / Slávu má Pán, / svůj pokoj lidu dá, / v němž svou zálibu má.

J. Mohr 1818 / nově zpracoval R. Nechuta 1970

299 Ó TY RADOSTNÝ ČASE VÁNOČNÍ

Sicil. lid. nápěv (18. stol.)

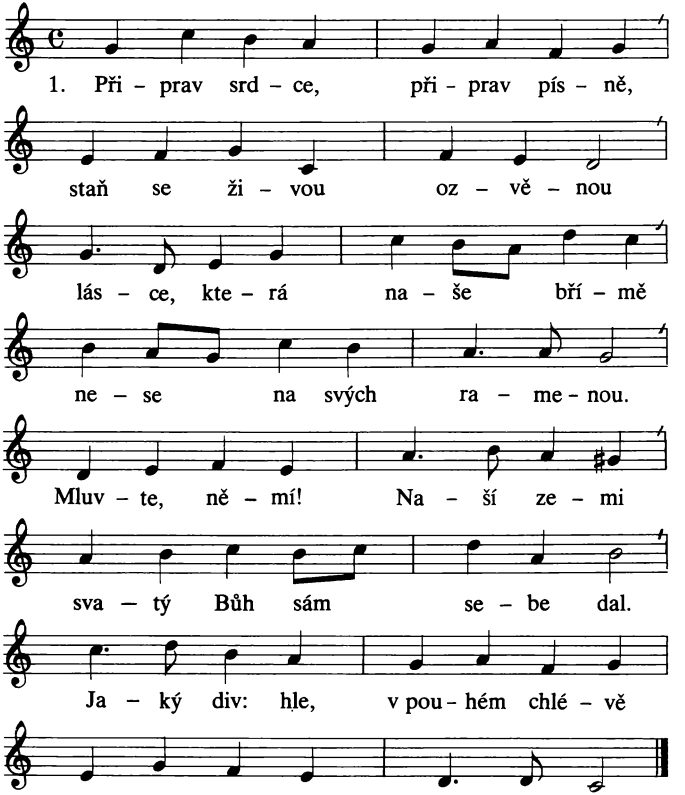

2. Ó ty radostný čase vánoční, / požehnaný nám na věky! / Kristus se snížil, aby nás smířil; / Raduj se, raduj, ó křesťane!

3. Ó ty radostný čase vánoční, / požehnaný nám na věky! / Andělé v nebi Pána velebí; / raduj se, raduj, ó křesťane!

1. sloka J. D. Falk; 2. a 3. sloka H. Holzschuher / 1904

H. Smart

1. Při – prav srd – ce, při – prav pís – ně,
staň se ži – vou oz – vě – nou
lás – ce, kte – rá na – še bří – mě
ne – se na svých ra – me – nou.
Mluv – te, ně – mí! Na – ší ze – mi
sva – tý Bůh sám se – be dal.
Ja – ký div: hle, v pou – hém chlé – vě
na – ro – dil se Bo – ží Král.
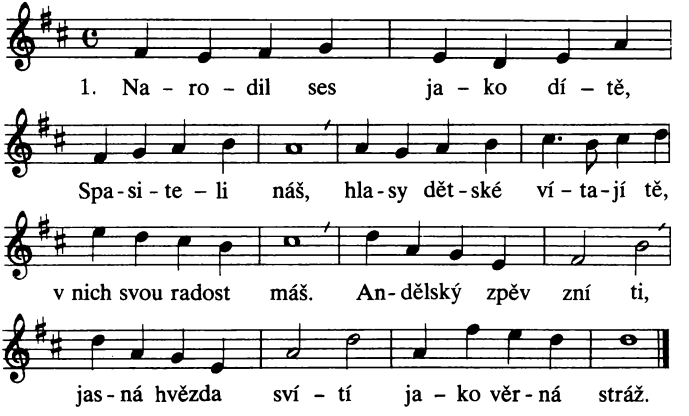
2. Král jsi bez koruny zlaté, / jesle v chlévě jsou tvůj trůn. / Jak by tolik lásky svaté / mohlo nepřikázat rtům: / Mluvte, němí! Naší zemi . . .

3. Zroď se v duši, která žízní / po tvém jménu, Ježíši, / a náš život ať je písní, / kterou lidé uslyší: / Mluvte, němí! Naší zemi . . .

R. Saillens 1881 / A. Mikolášek

NARODIL SES JAKO DÍTĚ

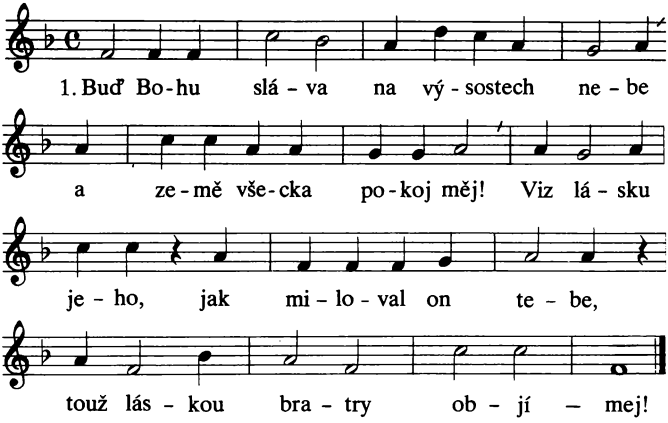
J. B. Foerster

2. Nemeškejte, pospíchejte / ze všech země stran, / díky vzdejte, zazpívejte: / Přišel Kristus Pán. / Lásku, mír on dává, / budiž Bohu sláva, / lidem pokoj přán. *S. Verner*
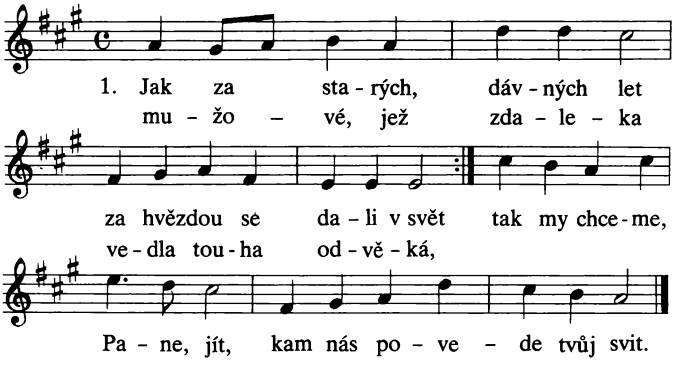
BUĎ BOHU SLÁVA NA VÝSOSTECH NEBE 302

J. B. Foerster

2. Zvěst lásky dále a dál ať se šíří, / zlo v základech se otřásá; / před Páně trůnem až země se smíří, / pak novou písní zajásá!

S. Verner

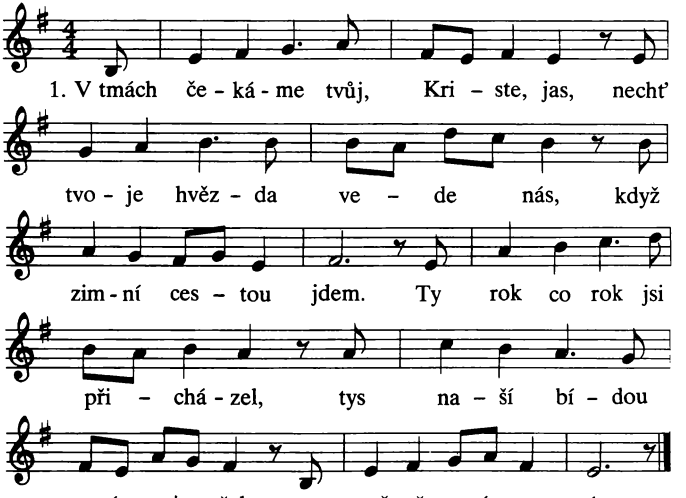

2. Jako oni spěchali, / Krále svého hledali, / aby klekli u jeslí, / dary své mu přinesli, / tak i my ho hledáme, / dary své mu skládáme.

3. Jako oni v chudou stáj / nesli, co dal světa kraj / nejdražšího v klenotech, / tak my chceme v životech / nejdražší mu skvosty dát, / Pána svého zvyšovat.

4. Kriste, Pane života, / spravuj nás tvá dobrota, / poutí našich zdejších cest / rač nás milostivě vést, / na konec pak doveď tam, / kde jsi hvězdou, sluncem sám. *Z angl. J. Křenek*

Christian Lahusen
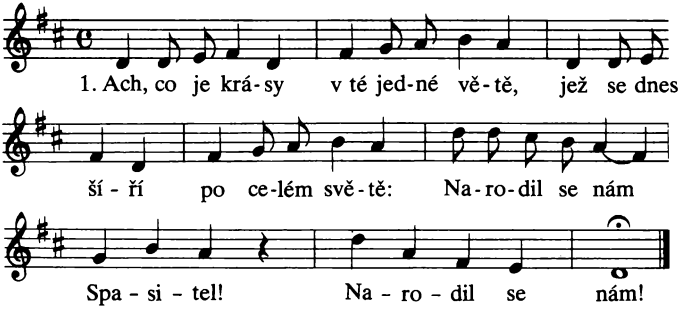

2. Dej poznat ve vánoční dny / víc nežli prázdné, klamné sny, / zjev pravdu, prosíme. / Sám obrať k nám svůj obličej / a radost místo smutku dej, / jejž v sobě nosíme.

3. Snad bude někdy cesta zlá. / Kdo s tebou jde, ten odolá / a bude vítězem. / Jen dej nám, Pane, pokoj svůj / a na cestě nás posiluj, / když úzkou cestou jdem.

R. A. Schröder / M. Heryán a B. Vik

Jaromír Urbanec

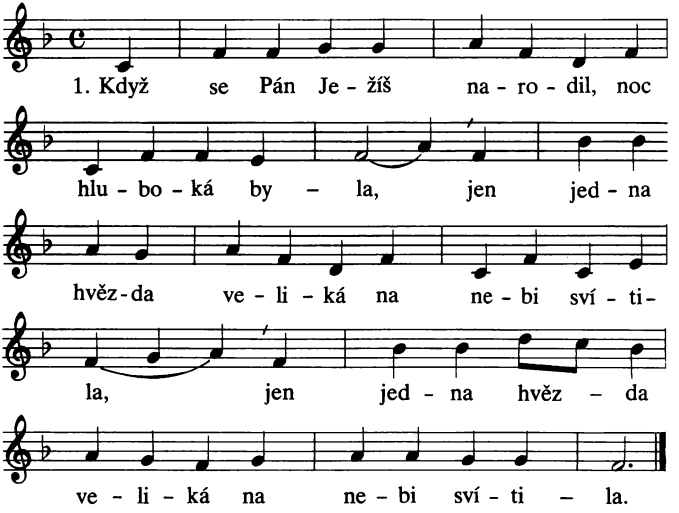
2. Ach, co je světla v tom známém slově, / které zní vždycky rok co rok nově: / Narodil se nám Spasitel! Narodil se nám!

3. Ach, co je síly v té slavné zvěsti, / která i letos v srdci chce kvésti: / Narodil se nám Spasitel! Narodil se nám!

4. Ach, co je lásky v tom Božím činu! / Bůh se k nám sklonil sám ve svém Synu. / Narodil se nám Spasitel! Narodil se nám!

L. Balcar

Luděk Rejchrt

2. To aby všichni poslušní / k Betlému trefili, / |: kde v chlévě, v jeslích na slámě / spí Ježíš přemilý :|.

3. Pastýři pásli na horách / a aj, tu velký div: / |: uzřeli slávu nebeskou, / již neviděli dřív :|.

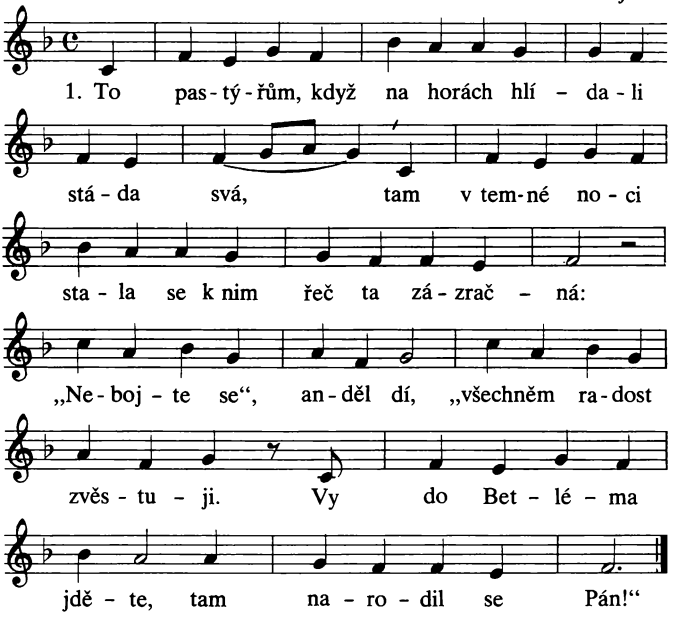
4. A Herodesův celý dvůr / si klidně při tom spí. / |: To proto, že zpěv andělů / slyší jen poslušní :|.

5. A pastýři i mudrci / mu dary přinesli. / |: A všichni spolu stali se / bratřími u jeslí :|.

6. Ó Kníže míru, Ježíši, / i nám zjev slávu svou: / |: ať ztichnou zbraně, zazní zpěv / a lidé bratry jsou :|. *L. Rejchrt*

307 TO PASTÝŘŮM, KDYŽ NA HORÁCH HLÍDALI STÁDA SVÁ

Luděk Rejchrt

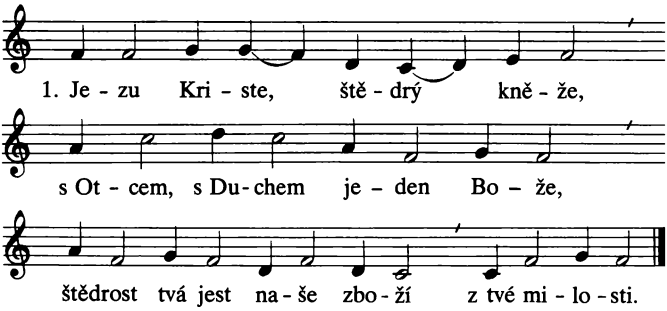
2. Když pospíchali k nemluvňátku, radost vedla je, / až našli děťátko i matku jménem Marie. / Její ruka laskavá / do jeslí mu ustlala, / vždyť není jinde místa pro Krále andělů.

3. Jdem s pastýři teď k jeslím tvým, Ježíši přemilý, / abychom srdcem radostným tě vždycky chválili. / Pro tebe je místa dost, / přijď k nám jako vzácný host. / Tvé zrození chcem slavit v čas tento vánoční.

L. Rejchrt

JEZU KRISTE, ŠTĚDRÝ KNĚŽE 308

13. stol. / 1420

2. Ty jsi v světě bydlil s námi, / tvé tělo trpělo rány / za nás, za hříšné křesťany / z tvé milosti.

3. Tys ráčil v nás přebývati, / chléb vezdejší chtěls náš býti, / chtě nás tudy obživiti / z tvé milosti.

4. Ó tvá dobroto důstojná, / ó k nám milosti přehojná! / Dáváš nám bohatství mnohá / z své milosti.

5. Dals krev z těla vyceditі, / dáváš v užitku ji píti, / chtě nás tudy obživiti / z své milosti.

6. Věrně se nám ve všem dáváš, / milostí k nám svou plápoláš, / sobě nás tak za vzácné máš, / z své milosti.

7. Ráčils nás sám zastoupiti, / život svůj pronaložiti, / tak věčnou smrt zahladiti / z své milosti.

8. Draze' s jistě nás vykoupil, / pro nás mra, svou duši pustil, / a tak nám věrně posloužil / z své milosti.

9. Ó tvá milosti k nám silná, / ach běda, kdož tebe nedbá, / než jinam o milost běhá / z své slepoty.

10. Ó křesťané, z bludů vstaňme, / dary dobré nám poznejme, / k Synu Božímu chvátejme, / k té milosti.

11. Kriste, pro nás umučený, / zsinalý a zohavený, / nám vždy milý buď a ctěný / z své milosti.

12. Chvalme Ježíše milého, / pro nás zde potupeného, / život věčný máme z něho / z též milosti.

13. Jím zlého budem zbaveni, / ve všech ctnostech rozhojněni, / v život věčný uvedeni / z též milosti.

14. Budiž chvála Bohu, Otci / i Synu jeho též moci, / Duchu jeho rovné moci / z též milosti.

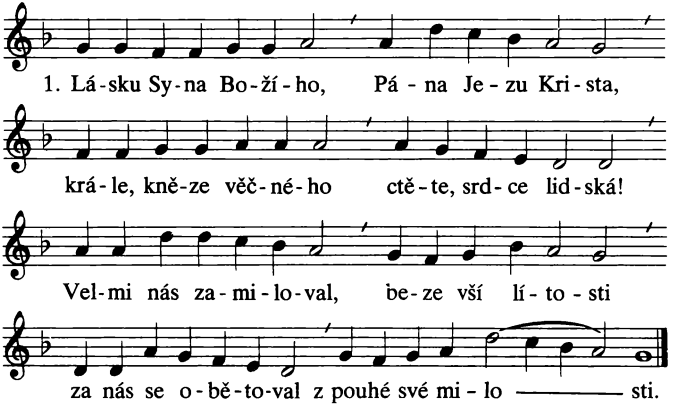
15. Jakož byla od věčnosti, / budiž na věky v radosti / mezi námi bez žalosti / z té milosti.

Ze starší české písně M. Jan Hus /1420 / 1541 / 1659 / 1970

LÁSKU SYNA BOŽÍHO

pův. nápěv Umučení našeho Pána Jezu Krista

1541 / 1561

2. Soudce ustanovený, / kněz, král spravedlnosti, / proroky osvědčený, / plný nevinnosti / soudu ráčil se poddat / Bohem zřízenému, / dobrovolně se vydat / člověku hříšnému.

3. Ohavnou smrt na se vzal, / svatým Bohem kletou, / velikou pokutu dal / za hřích lidstva: krev svou, / když se na kříž dal přibít; / ač je Pán všech pánů, / nechtěl z kříže sestoupit / pro naši záchranu.

4. Tím sebe obětoval / věčný biskup svatý, / Otci drahé dary dal / král náš přebohatý. / Čeho jen Otec žádal / podle spravedlnosti, / ničeho nelitoval, / dal mu vše v hojnosti.

5. Věřícím a přátelům, / kdož ho milovali, / ano i nepřátelům, / kteří by se káli, / předešlým i přítomným / tato milost divná / stala se, i potomním, / lásko nevýmluvná!

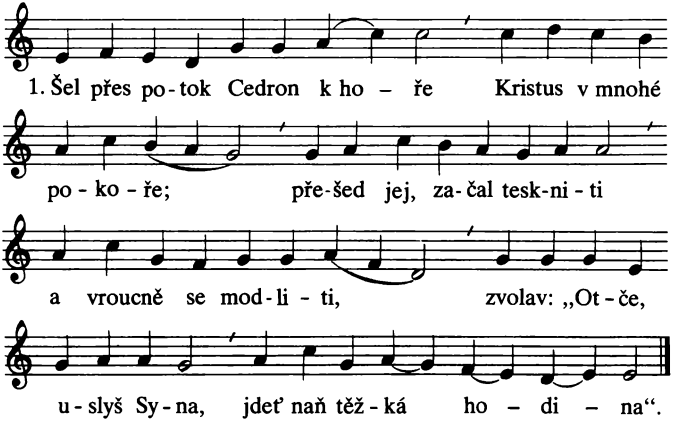
6. Kdo je s Kristem umrtven, / vírou s ním křižován, / ten nebude odsouzen, / již mu život je dán; / tu milost mu zjednává / velké jméno Ježíš, / oběť vzácná a pravá, / pro niž vstoupil na kříž.

7. Ó budiž tobě chvála, / králi, kněže věčný, / moc, čest, jasnost i sláva, / Kriste umučený, / že jsi pro svou bolest nám / spasení připravil / a všem země končinám / na něm vírou dal díl.

8. Srdečně děkujeme / s velikou vděčností. / Ó dej, ať užíváme / s celou důvěrností / podle tvého zřízení / tvé oběti vzácné / v chvále, v díkůčinění / za dar slávy spásné.

B. Jan Augusta 1561 / 1659 / 1970

Předreformační / 1541

2. Pro nás prvé trpěl v noci / od zlé duchovní moci, / potom světská ruka ve dne / od jitra přes poledne / přeukrutně bičovala / i na kříži rozpjala.

3. Když jsme tak draze koupeni, / drahou mzdou vyplaceni, / nedávejme místa ďáblu, / raději Kristu Pánu. / Kriste, pro své svaté rány, / ó smiluj se nad námi.

4. Obraťˇ nás k svému životu, / ať nehledíme k světu, / marnost jeho poznajíce, / k tobě se vždy blížíce; / jej cele již opustíme, / k tobě se připojíme,

5. k tobě, pastýři věrnému / a biskupu věčnému; / neb tys cesta všechněm jistá, / pravda jasná a čistá, / život pravý našich duší, / jenž se nikdy neruší.

6. Dej pomoc k následování / tě v zdejším utrpení, / vděčnu

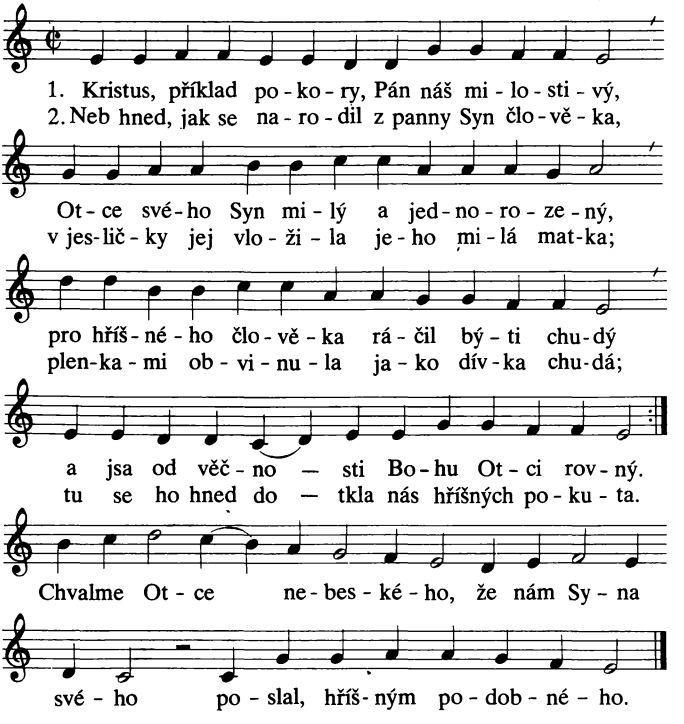
být za vykoupení / a od ďábla zproštění, / tebe se vždy přidržeti, / v tvých šlépějích kráčeti,

7. abychom za tebou jdouce, / na tě vždycky hledíce, / došli místa rozkošného, / utěšení věčného, / kde ty již s Otcem kraluješ, / na věky víc neumřeš.

8. Jezu Kriste, jenž spasils nás, / na kříži umřev za nás, / ó by ta krev, jež z tebe šla, / nám v naše srdce vešla, / od hříchů nás očistila, / v tvé království přivedla.

B. Lukáš Pražský 1541 / 1561 / 1877 / 1970

1531 / 1541

3. Od nepřátel puzení, / s matkou utíkání, / před Židy ukrývání / pro naše spasení / račil jest podstoupiti, / lidem poddán býti, / jsa poslušen Otce / až právě do smrti.
4. Od ďábla pokušení, / od lidí hanění, / od přátel utrhání, /

od cizích rouhání / snášel, nikde nemaje / své hlavě sklonění, / král nebeské slávy / dán jest v pohanění. – / Chvalme Otce nebeského, / že nám Syna svého / poslal, hříšným podobného.

5. Hlad, žízeň, horko, zimu, / největší chudobu / přijal na se, člověka / hříšného pokutu, / v potu tváře s bolestí / i s pláčem pracuje / a věčného chleba / synům dobývaje.

6. S pláčem ovci hledaje, / jež byla ztracena, / nalezl ji, v milosti / vzal na svá ramena; / dobrý pastýř pokrm svým / věčný jest připravil, / když za ovce milé / svou duši položil. – / Chvalme Otce nebeského, / že nám Syna svého / poslal, hříšným podobného.

7. S křížem svým dobrovolně / úzkou cestou se bral, / tak království věčného / nám bránu otvíral; / musil mnoho trpěti / a tak v slávu vjíti; / neb mu nechtěl Otec / pro nás odpustiti.
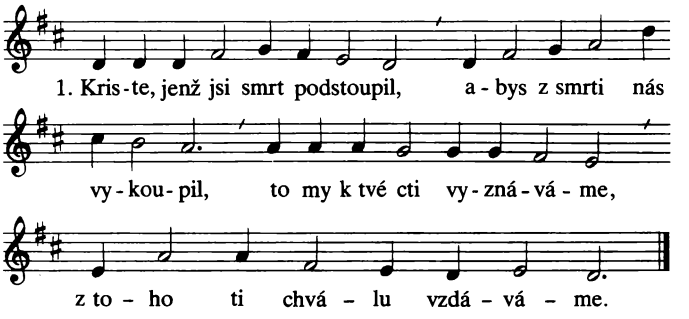
8. Dejž, ať můžem za tebou / s svým křížem stačiti, / úzkou cestou vždy jdouce, / tě následovati, / ďábla se nebojíce, / u víře skonati / a na věky šťastně / s tebou kralovati. – / Chvalme Otce nebeského, / že nám Syna svého / poslal, hříšným podobného.

B. Lukáš Pražský 1501 / 1541 / 1659 / 1970

KRISTE, JENŽ JSI SMRT PODSTOUPIL

pův. nápěv Ó srdcem nábožným, věrní

1561

2. Ó ať, prosíme, daremní / to naše vyznání není; / dej nám moc tvé smrti míti, / v ní tebe účastni býti.

3. Toho's na Otci zasloužil, / aby nás svým Duchem dařil, / jímž v těle hřích umrtvuješ, / k sobě na kříž připojuješ.

4. Bez té drahé účastnosti / nikdo nedojde milosti / ani hříchů odpuštění / podle tvého zaslíbení.
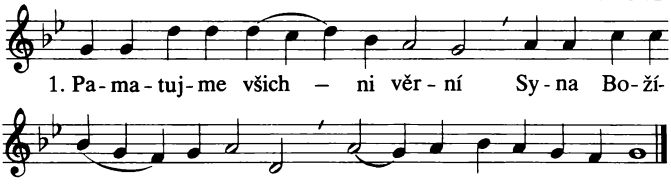
5. Ó neodnímej ji od nás, / než ať Duch tvůj přesvatý v nás / kazí zlost, vzdělá pobožnost, / s vírou lásku i spravedlnost.

6. Království své tak napravuj, / účastností svou v nás kraluj, / hřích aby víc nepanoval, / v těle našem moc pozbýval.

7. Tys život za nás položil, / aby hříšný v tobě ožil, / dej nám tak zde živu býti, / s tebou v nebi radost míti.

Z písně Kriste, ty jsi smrt podstoupil
B. Jan Augusta 1541 / 1561 / 1659 / 1970

1531 / 1541

2. To pro naše nepravosti, / pro hříchy a mnohé zlosti, / Adamem uvedené.

3. Ó kterak velmi ztrápený, / pro nás od Boha raněný, / byl také opuštěný!

4. On hříchy světa na se vzal / a svůj život za nás vydal, / byv sám vždycky bez viny.

5. Kdo nebude děkovati, / Pána svého milovati / v takovém potupení?

6. Pro hříšníky nevinného / a nad anděly svatého, / v nepravém odsouzení,

7. jenž pro hříchy lidu svého / trpěl tak mnoho hořkého, / bičován i uplván,

8. jehož s lotry křižovali, / všichni se jemu rouhali, / až jest i zamordován.

9. Ej nuž, milostivý Pane, / dej, ať nám v srdcích zůstane / paměť tvého mučení.

10. Rač nám srdce zapáliti, / by tě vždy mohlo chváliti / pro také dobrodiní.

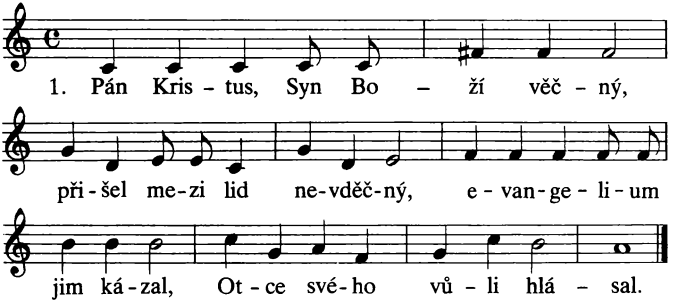
11. Tys na svět z nebe sestoupil, / bys služebníka vykoupil, / svou smrtí smrt zahladil,

12. skutky ďáblovy bys kazil / a nepřítele porazil, / všecky věci napravil.

13. Napravuj nás v své milosti, / zbav hříchů i každé zlosti / pro drahé zasloužení.

14. Kriste, když budeme mříti, / dej nám pro svou smrt vejíti / do sboru andělského. *1541 / 1659 / 1877 / 1970*

Petr Eben

2. Činil divy převeliké. / Jimi z pokuty všeliké / věrné své vysvobozoval, / ďáblovy moci zprošťoval.

3. Vymítav mocně ďábelství, / ruší v nás jeho království, / jehož se on lstivě ujal, / když prvního člověka jal.

4. Ale Kristus, Adam nový, / napraví pád ten hotový, / zápasil s ním, jemu místa / nikde nedává dojista.

5. Zdolal oděnce silného, / zabral dům i kořist jeho, / království své vysvobodil, / aby moc svou v ně uvodil.

6. Ještě to i podnes činí, / při kom sobě kdy umíní, / že z něho ďábla přezlého / vymítá i skutky jeho.

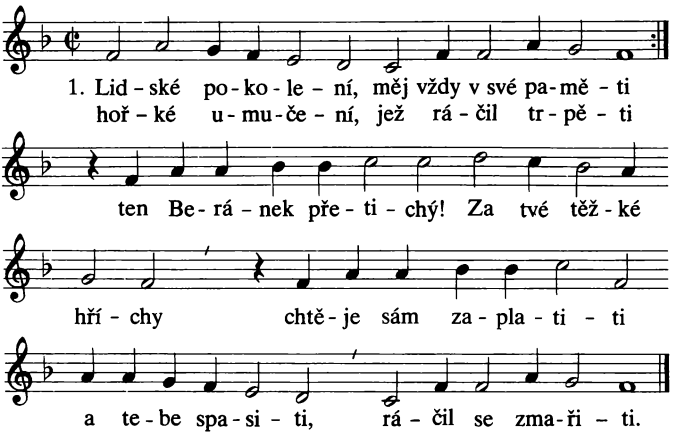
7. Duchem svatým obdaruje, / slovem víry osvěcuje, / království své v něm vzdělává, / víru spasitelnou dává.

8. Ó činiž z nás své království, / vymítej každé ďábelství! / Dej, ať nad zlým vítězíme, / dokud na světě bydlíme.

B. Adam Šturm 1541 / 1659 / 1970

pův. nápěv 280 Otce nebeského pochvalme z milosti

1505 / 1531 / 1541

2. Jsa pravý Bůh věčný, / na svět z nebe sstoupil / pro nás, lid všetečný, / aby nás vykoupil. / Tak člověka podobu / v hříšníka způsobu / přijal na sebe pro tě, / poddán byl vší psotě / v celém svém životě.

3. Muky trpět zvolil / a visel s hříšníky; / na kříži krev prolil, / jsa Pán převeliký. / Jest počten se zločinci, / to pro svou vinici; / snášel mnohá trápení, / také zlořečení, / pro naše hřešení.

4. Ztrpěv mnohou bídu, / hojně nás ujistil, / že má lásku k lidu, / jejž krví očistil. / Ó lásko převeliká! / Svatý za hříšníka, / Pán za své bídné sluhy / platí smrti dluhy; / ó drahé zásluhy!

5. Kdož by již zoufat chtěl / pro své hříchy, zlosti, / aneb věřit nechtěl, / že má díl v milosti? / Když jen v pravém pokání / hledá smilování, / hříchy bere v ošklivost / a následuje ctnost, / šťastný jest na věčnost.

6. Aniž může kde být / tak veliká vina, / by ji nemohla smýt / krev Božího Syna. / Ó nezoufej nižádný! / Již jest přístup snadný / k nejmilejšímu Otci / každé věrné ovci / v Ježíši, přímluvci.
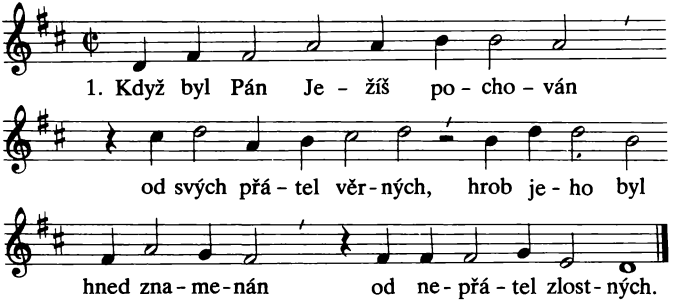
7. Pro Krista skrz víru / došli všichni svatí / s Bohem Otcem míru, / to sluší všem znáti. / Žádný sám skrze sebe / nepřišel do nebe; / než že v Krista věřili, / v víře stálí byli, / Bohu se líbili.

8. On jest pravá oběť / a Bohu přemilá, / daná z nebe na svět, / aby nás spasila. / Ó štědrá lásko Boží, / dalas nám své zboží; / nedej jím pohrdati, / jiného hledati, / nýbrž v tě doufati.

9. Dejž hříchu slepotu / zcela opustiti, / k cestě a k životu / právě přistoupiti; / skrz Krista, Syna svého, / přímluvce samého, / odpusť nám naše zlosti, / naplň svou milostí, / přijmi do radosti!

Kliment Bosák 1602 / 1636 / 1884 (Leška příd.)

1602

2. To pak vše tak mělo býti / pro naše spasení, / by se mohlo vyplniti / prorocké učení.

3. Chcem-li s Kristem živi býti, / s ním se vždy těšiti, / musíme hříchům umříti, / s ním pohřbeni býti,

4. místo jemu připraviti / v skále srdce svého, / to jest: v dobrém stálí býti, / plnit vůli jeho.

5. Složme tedy jeho příklad / v srdcích našich věrně; / majíce v něm drahý poklad, / služme mu důvěrně!

6. Mějme pravou bázeň Boží, / neb ta hřích zahání / a dobré skutky v nás množí, / všemu zlému brání.

7. Mějme také víru stálou / v Pána Jezu Krista, / lásku a naději pravou! / Tak v nebeská místa

8. pojme nás a nám udělí / věčného spasení. / Ó mějme v něm své bezpečí, / vroucí jsouc v modlení!

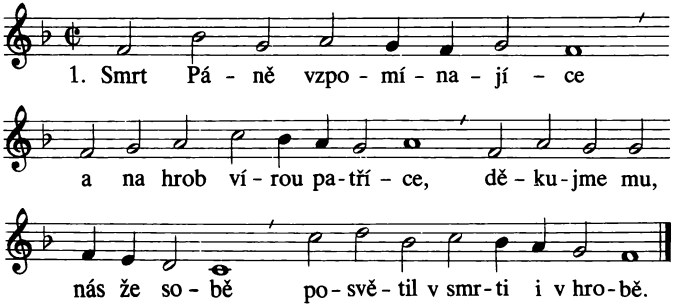
9. Modlitba nebe proráží / jen v Kristu horlivá; / proniká až před tvář Boží, / vše jí možné bývá.

10. Dej památku tak světiti / svého pochování, / Kriste, šťastně dej dojíti / hodu zmrtvýchvstání. *1602 / 1818*

SMRT PÁNĚ VZPOMÍNAJÍCE

pův. nápěv 573 Aj, jak míjí kvapným letem

1561 / 1659

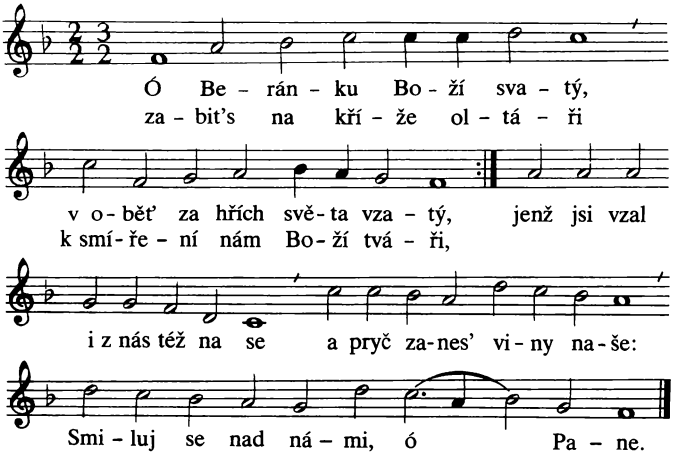

2. Ve křtu již jsme s ním zemřeli, / s hříchy do hrobu vstoupili, / zanechme každé špatnosti, / živi buďme ve svatosti.

3. Dej, Kriste, ať jsme pohřbeni / v tvou smrt my, kdo jsme pokřtěni; / a tak slávu při vzkříšení / vezmem s věčným utěšením.

Z polštiny J. A. Komenský 1659 / 1970

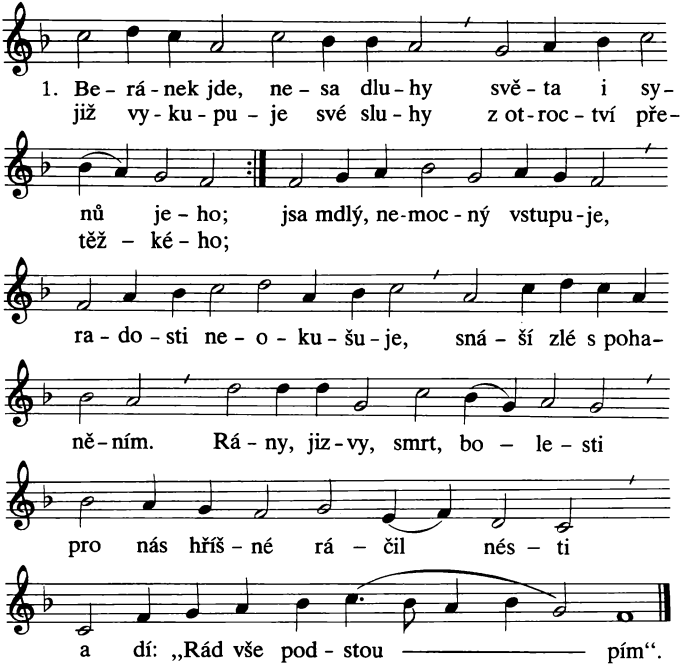
1542 / 1659

Z lat. Agnus Dei N. Decius / J. A. Komenský 1659

BERÁNEK JDE, NESA DLUHY

Wolfgang Dachstein 1525

2. Beránek ten jest náš přítel / a bratr našich duší, / kterého Bůh vyvolit chtěl, / jemuž všecka čest sluší. / Syn pak jeho pamětliv nás, / přišel z nebe na svět pro nás; / kdo může lásku jeho / dostatečně pochopiti / a hodně ji vychváliti, / již nám dal Bůh skrz něho?

3. Tak se dal ochotně za nás / v oběť pro přestoupení, / usmrcen na kříži pro nás, / by nám věčné spasení / vydobyl, které jsme byli / svými hříchy utratili; / tak milost nám stala se. / Ó náš Beránku, co tobě / za to dáme, žes nás sobě / zvolil za bratry zase?

4. Pokud život náš trvati / bude na tomto světě, / na tebe chcem vzpomínati, / Jezu, a ze srdce tě / vždy upřímně milovati, / s bedlivostí poslouchati, / věrou držíce se tě. / Přijmi od nás, lidu svého, / tebou draze koupeného, / tento slib zde na světě!

5. To i já do srdce svého / chci již věrně složiti, / žes ty i pro mne hříšného / ráčil hořce trpěti; / to bude mé potěšení / v mém kříži, mdlobě, soužení. / Ty mne sám rač síliti, / abych tebe, poklade můj, / vždy mohl mít za podíl svůj / a s tebou věčně býti.
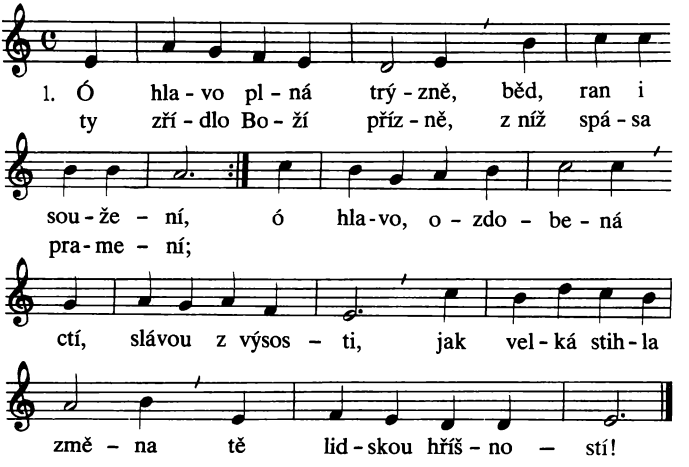
6. Co mi může smrt škoditi, / když ty mne obživuješ? / Co strach, nouze ublížiti, / když ty mne zastiňuješ? / Tvá krev je jistá útěcha / a naděje mého ducha, / byť i vlny soužení / na mne ze všech stran se hnaly, / i v tom chci zůstati stálý; / tys mé vysvobození.

7. Když pak ze světa mám jíti / v radost království tvého, / tvá krev rač mne ozdobiti / a učinit krásného, / abych tebe tam v radosti / moh' chváliti za bolesti, / kteréžs pro mne hříšného / ráčil z lásky podstoupiti. / Rač tím víru mou síliti, / vjít dej do ráje tvého!

P. Gerhardt 1647 / Dan. Stránský 1.sl. 1710 / 1818 – J. Krejčí? / 1970

Ó HLAVO PLNÁ TRÝZNĚ

H. L. Hassler 1601 / 1613

2. Tu tvář, tak ušlechtilou, / že hříšník se jí bál, / teď bezohlednou slinou / s výsměchem poplival! / Jak pohasly tvé oči, / jak rty tvé zsinaly – / proč tě tak krutě mučí, / zač tě tak ztrestali?

3. Tvé břímě mé jsou hříchy / a já jsem zavinil, / zač, Beránku ty tichý, / tak tvrdě trestáns byl. / Ježíši, spásy zdroji, / své milosti mi přej / a pro tu lásku svoji / mne za hřích netrestej.

4. Můj Pane, v tuto chvíli / dovol mi s tebou být, / když mizí tvoje síly, / nechci tě opustit. / Až chladná smrt tě zajme / a obestře tě tmou, / já chci tvé tělo, Pane, / horoucně obejmout.

5. Vždyť jestliže v tvých ranách / se, hříšný, najít smím, / pak ani v smrti branách / tu radost neztratím. / V tvé smrti život přijmu / a krev tvá nevinná, / ta zahladí mou vinu, / má spása jediná.

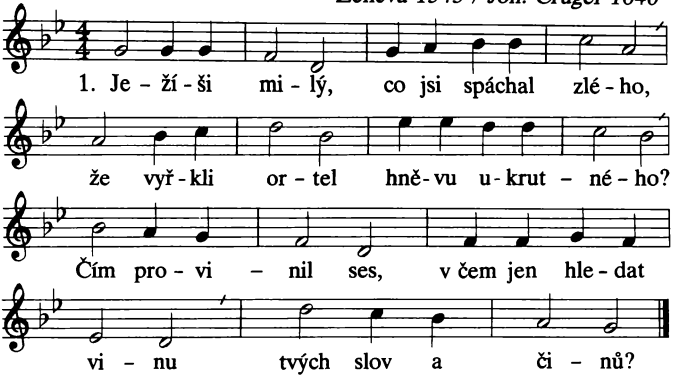
6. Mé díky přijmi vřelé, / nejdražší Příteli! / Má duše, dokud v těle, / v tobě se veselí; / a když čas rozdělení / i mně se přiblíží, / mým mocným potěšením, / buď smrt tvá na kříži.

7. Jak pevný štít mi zjev se / ve smrti hodině, / nechť v tobě najde srdce / bezpečí jediné. / Když do tmy propadá se, / ať tebe víra zří – / kdo tobě odevzdá se, / pokojně zmírat smí.

Podle lat. Salve caput cruentatum Arnulfa z Lovaně
P. Gerhardt 1656 / J. Baštecký 1877 / M. Hájek

321 JEŽÍŠI MILÝ, CO JSI SPÁCHAL ZLÉHO

Ženeva 1543 / Joh. Crüger 1640

2. V líce tě bijí, trnem korunují, / do tváře plijí, smíchem potupují, / máš octem, žlučí tišit svoji žízeň, / zlou kříže trýzeň.

3. V čem hledat důvod utrpení toho? / Hřích můj tě svírá, dluhů mých je mnoho. / Ježíši, Pane, vina má tě tíží, / na mém jsi kříži!

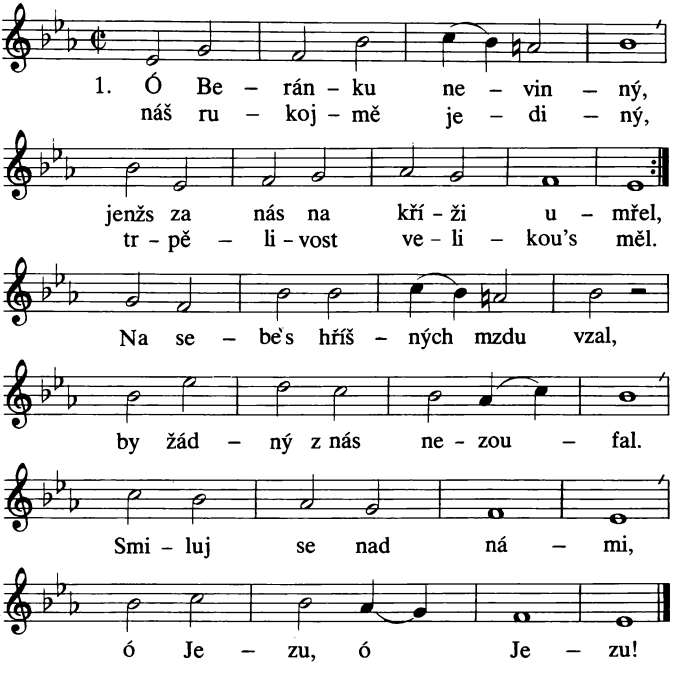
4. Jak předivné to rozhodnutí Soudce: / Hle, pastýř dobrý trpí za své ovce, / Pán vyplácí sám spravedlivě dluhy / za hříšné sluhy.

5. Tvá velká láska, pro niž konce není, / tvou vedla šlépěj k cestě utrpení. / Já žil jak světák, hledal slasti klamné, / tys trpěl za mne.

6. Ach, velký Králi, mocný od věčnosti, / jak pro tu věrnost vyvýšit tě dosti? / Zda srdce lidské ví a může znáti, / co v oběť dát ti?

7. Až při tvém trůnu na hlavu mi vstaví / tvá ruka, Pane, korunu cti, slávy, / chválu a dík svůj, se vším tvorstva zněním, / v píseň tvou změním!

Johann Heermann 1630 / Vl. Kučera
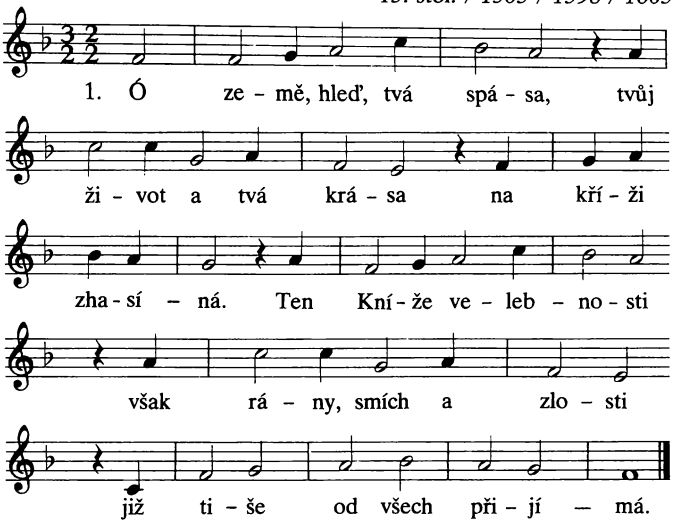

2. Ó Beránku nevinný, / jenžs za nás na kříži umřel, / náš rukojmě jediný, / trpělivost velikou's měl. / Na sebe's hříšných mzdu vzal, / by žádný z nás nezoufal. / Rač nám dát pokoj svůj, / ó Jezu, ó Jezu! *Podle lat. Agnus Dei N. Decius / 1717 / 1796*

Ó ZEMĚ, HLEĎ, TVÁ SPÁSA

pův. nápěv 229 Již objal soumrak zemi

15. stol. / 1505 / 1598 / 1605

2. Pojď blíž a slyš, kdo sténá: / to ústa zkrvavená / v bolesti sevření. / A srdce, jemuž trýzně / teď vládnout chtějí přísně, / zná jenom pláč a úpění.

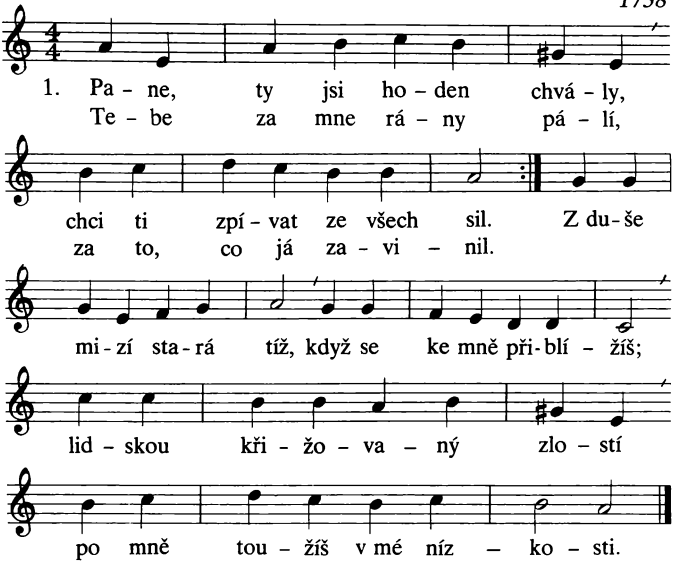
3. Kdo tě to krutě ztýral, / kdo se ti naposmíval, / když bylo ti tak zle? / Vždyť hříchu neznáš špínu, / zlou ani malou vinu, / jak my a naše děti zde!

4. To já a moje činy, / mé zrady a mé viny / jsou příčinou tvých běd. / Jak písku, který leží / u moře na pobřeží, / i mých je hříchů bezpočet.

5. To já měl každodenně / nést svůj trest zaslouženě / a končit v temnotách. / Tys zvolil moji cestu, / vzal tíhu mého trestu, / mé odsouzení a můj strach.

6. Co mohu dát ti, Pane? / Jen cáry roztrhané, / můj život – stálý hlad. / Však jedno sevřu pevně: / tvou lásku, která ve mně / chce všechno světlem rozeplát. *P. Gerhardt 1647 / L. Rejchrt*

1738

2. Uzdrav mě, ó Dárce zdraví, / když jsem sláb a v trápení. / Bolest zaplaš, pokoj pravý / dej co jisté znamení, / že nemusím s novým dnem / zůstat starým Adamem. / Tvá krev, která pro mne tekla, / z každého mě vyrve pekla.

3. Vtiskni mi své lásky dílo / do srdce i do mysli, / aby stále vzácné bylo, / na co nevděk nemyslí. / Tys největší, co jen znám, / bez tebe je všechno klam. / U tvých nohou vidím znova, / kde je láska opravdová.
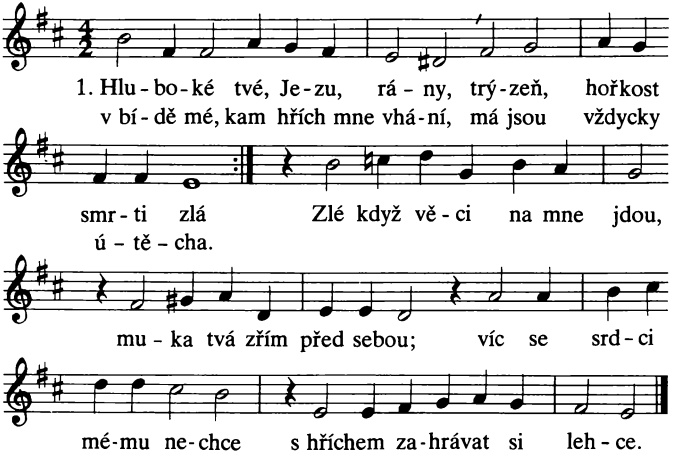
4. Vírou držet se tě, Pane, / to je nejlepší, co znám. / Milost

tvá ať se mi stane, / k tobě ruce pozvedám, / k tobě, který z kříže teď / dáváš i mně odpověď: / „Znám tvé žaly. V pokoji jdi. / Tvoje hříchy odpouštím ti.“

Podle lat. hymnu Salve mundi salutare Arnulfa z Lovaně

P. Gerhardt 1653 / L. Rejchrt

Joh. Herm. Schein 1623 / Joh. Crüger 1640

2. Rozkoš mít za utěšení, / když si žádá tělo, krev, / myslím na tvé utrpení, / zpívám si tvůj chvalozpěv. / Byť i satan šel mi vstříc, / trápil srdce sebevíc, / mám tu milost za znamení, / kříž kde pne se, satan není.

3. Též i v tom, co kdy mne rmoutí, / sílí tvých mne hloubka ran; / při nich smím-li spočinouti, / novou čerstvost načerpám. / Tvých ran sladkost útěšná / mění hoře bolestná, / spásu získal jsi mi, Pane, / kříž a smrt jsi trpěl za mne.

4. V tobě skládám své doufání, / můj jsi útočištný hrad; / tvá smrt z mého umírání / snímá děs a smrti pád. / Mám-li v tobě světla díl, / spásně jsi mne ochránil. / Láska tvá se v milost mění, / dáš mi život při vzkříšení.

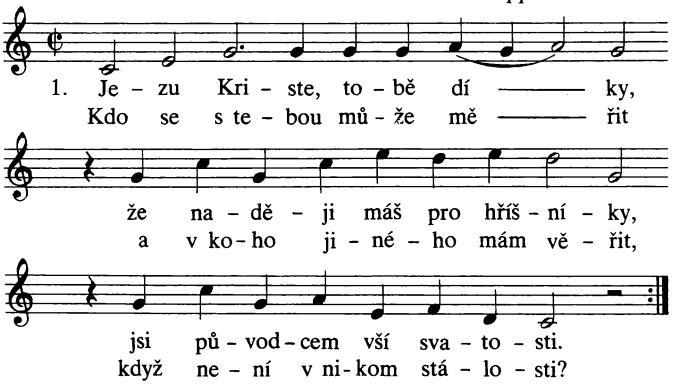
5. Smím-li díl tvůj v srdci nésti, / dobra všeho prameni, / vím, že půjdu bez bolesti / sám též na boj poslední. / Úkryt přece v tobě mám, / proč bych lekat měl se ran! / Kdo je s tebou ve tvém kříži, / zvítězil a k tobě míří.
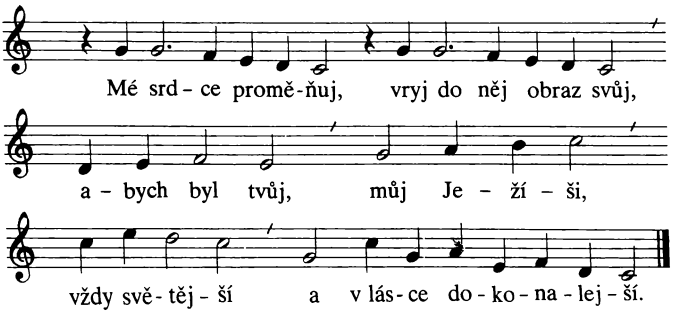
J. Heermann 1644 / Vl. Kučera

JEZU KRISTE, TOBĚ DÍKY

pův. nápěv 270 Prociť, prociť, zanech spaní

Philipp Nicolai 1599

2. Šel jsi na smrt odhodlaně, / svůj život položil jsi za mě / a nepoddal ses úzkosti. / Chci se tobě podřizovat / a statečně tě následovat / dle řádu Boží milosti. / Jak malé dítě být / a trpělivě jít / dej mi, Pane můj Ježíši! / Cíl nejvyšší / je služba tvoje nejtišší.

3. Ty jsi, Pane, bdělý strážce, / jenž myslí věrně na své stádce, / tvá láska všechny objímá. / V postu, modlitbě a bdění / ses chystal na své utrpení, / tvé oko nikdy nedřímá. / Jsem mdlý a nemám sil, / však tys mě probudil, / abych nevzdal, můj Ježíši, / boj zítřejší, / jenž čeká tvoje nejbližší.

4. Mocný Kriste, slavný Králi, / ty nehledal jsi lidské chvály, / tys přišel bídným posloužit. / Zvolils cestu utrpení / a hlubokého ponížení, / chtěls pro nás duši položit. / Tvá, Pane Kriste, krev / nechť přemáhá můj hněv, / prosím, dej to, můj Ježíši! / Vzor největší / je tvoje srdce nejtišší.

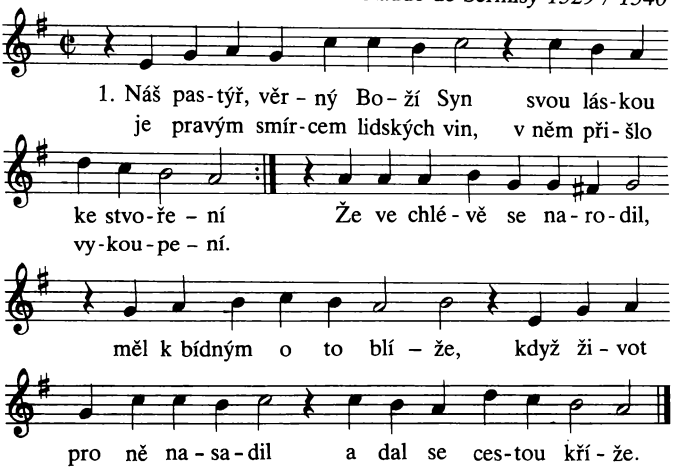
5. Chci tě následovat, Pane, / Duch svatý za tebou mě táhne / a vede mě v tvých šlépějích. / Bože, přetvoř mě svou mocí, / ať podobám se ve dne v noci / jen tomu, který sňal můj hřích. / Mé srdce pronikni, / ať chválou tobě zní, / Spasiteli, můj Ježíši, / nechť přináší / k tvé cti své plody nejsladší!

Štrasburk 1841 / J. Sláma a B. Vik

NÁŠ PASTÝŘ, VĚRNÝ BOŽÍ SYN

pův. nápěv 527 Když má hodina nastane

Claude de Sermisy 1529 / 1540
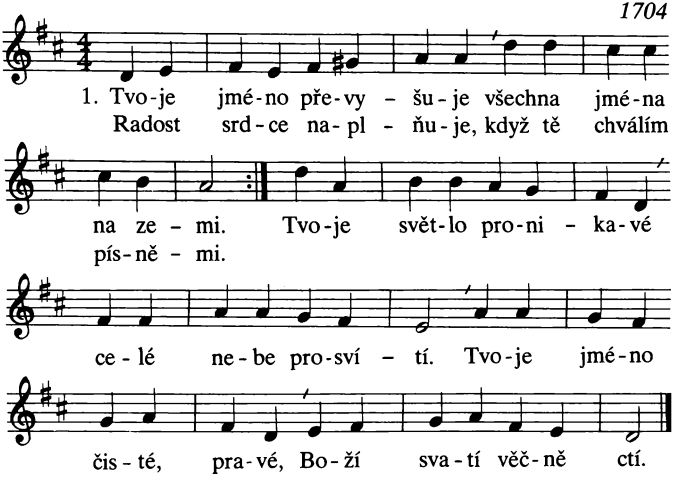

2. Jde za námi muž bolesti, / má tělo vysílené, / jímž chrání před zlou mocností / své ovce rozptýlené. / Kdo zváží všecku pohanu / a rány, které sklízí, / když chystá naši záchranu, / k nám hoří láskou ryzí?

3. Já byl jsem ztracen, našel mě, / on, pokorný a tichý; / teď vím teprve o ceně, / jíž platil za mé hříchy. / Smrt za mne Kristus podstoupil, / můj život patří jemu. / Chci za ním kráčet ze všech sil, / čest vzdávat Pánu svému.

Franc. zpěvník Obnovené Jednoty bratrské, Basilej 1766 / Bohuslav Vik

1704

2. V tobě všechna milost Boží / k nám se bídným sklonila, / na hlavy nám věnce vloží, / které z lásky uvila. / Ponížený božský Vládce, / přišels zdolat vzbouřené. / Nepřizval sis moudré rádce, / když jdeš hledat ztracené.

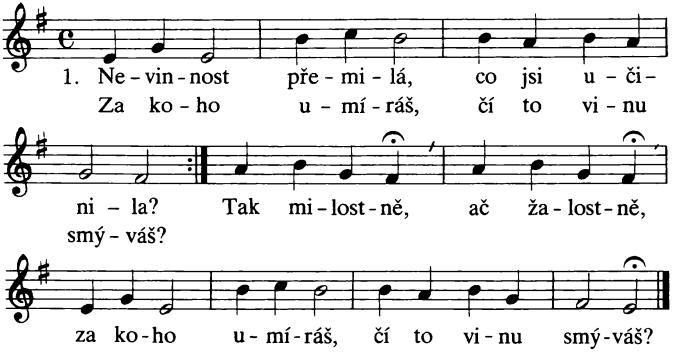
3. Kdo by plakal s plačícími? / Přece on – muž bolesti! / Kdo umírá mezi zlými? / To on nese neřesti! / Jeho krev a jeho slzy / očišťují celý svět, / jimi přemůže jej brzy, / vyprostí jej ze všech běd.

4. Odpouští Bůh skrze tebe, / Králi s věncem trnovým. / Svět chce hledat jenom sebe, / já však tobě náležím. / Tvoje smrt mne zachránila, / raduji se, že jsem tvůj, / naději mi navrátila, / Duchem svým mne opatruj!

5. Skloň se, Pane, k mému loži, / až já budu umírat. / Když

se stíny smrti množí, / jméno tvé je pevný hrad. / U tebe je moje skrýše, / slovo tvé mě provází, / potom uchopí mě tiše / a nic mě už nesrazí. *R. Saillens 1882 / B. Vik*

Rukopis chor. asi 1750
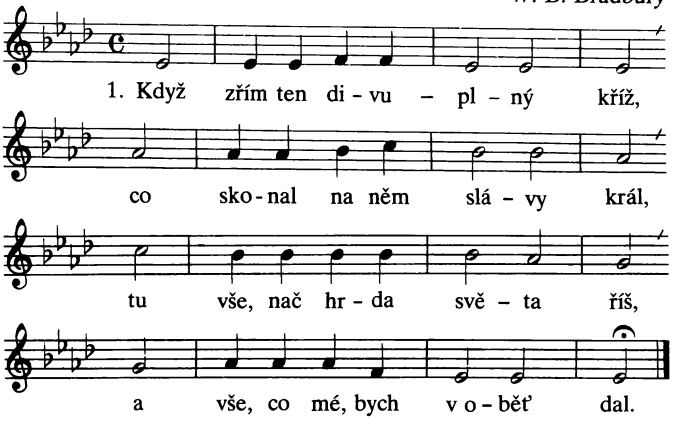

2. Umírá bez viny / Syn Boží jediný, / na kříži rozpjatý, / Pán tvůj tichý, svatý. / Pro tvé zlosti, nepravosti, / umírá bez viny / Syn Boží jediný.

3. Křesťane, polituj / bezbožný život svůj! / Za hříšné své sluhy / Pán, hle, platí dluhy. / Opusť zlosti, nepravosti / pro Páně zmučení / a pro své spasení!

4. Již Boha nehněvej, / krve nevylévej / přítele drahého, / Pána milostného, / žádnou zlostí, nepravostí! / Naprav se v své výše / pro Krista Ježíše! *18. stol. / Cithara sanctorum 1882 / 1915 / 1970*

W. B. Bradbury

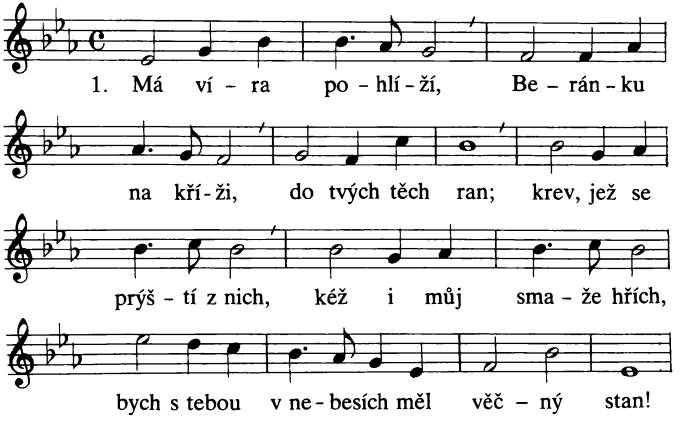

2. Bůh chraň, bych kdy se chlubit měl, / leč v smrti Krista Ježíše; / já odmítám vší chlouby pel, / z níž pocta jemu nedýše.

3. Bychť vládl říší ohromnou, / to za dar chudý pokládám; / za lásku tak nevýslovnou / dám duši, život, vše, co mám.

Isaac Watts / J. Pelíšek 1890

Lowell Mason
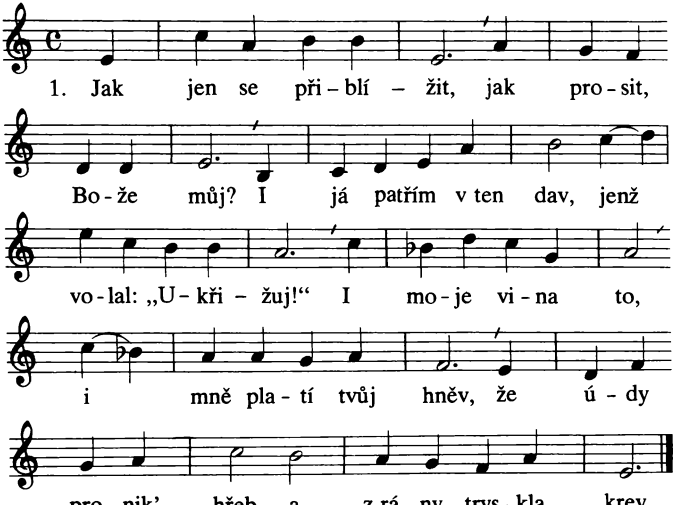

2. Sil ty mne, Pane, sám, / ať v mdlobách neklesám, / bych tvým vždy byl! / Ó přijmi oběť chval, / žes za mne život dal, / a dej, bych miloval / tě ze všech sil!

3. Bludištěm života, / kde hříchu mrákota, / kde žal a sten, / mé slzy stíraje, / rač vést mě v ty kraje, / kde pravá vlast má je, / kde věčný den!

4. Až vážný smrti mrak / můj navždy zastře zrak, / ty při mně stůj! / Od zlého vyprosti / a přijmi z milosti / do věčné radosti / mne, Pane můj!

R. Palmer / J. Baštecký 1890

Zdeněk Čep

2. Jak ústa otevřít, když příliš dobře vím, / že s vinou krvé té propadám soudům tvým. / Za hříchem jde vždy smrt a jenom nevina / po Otci může chtít, by nemstil za Syna.

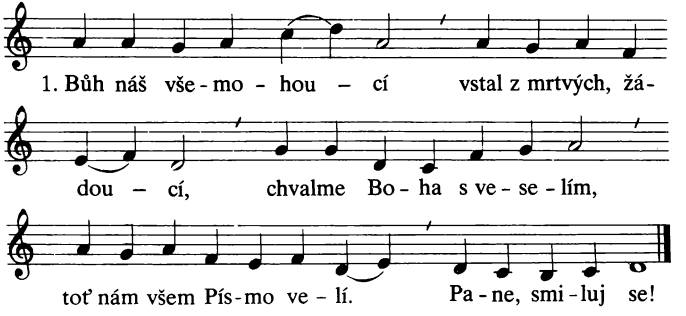
3. A přece pro toho, jenž přišel dát svou krev, / by viny odčinil a ztišil Otcův hněv, / v důvěře v milost tvou radostně zvedám hlas / ku poctě Beránka, jenž s tebou smířil nás.

H. Kohoutová

BŮH NÁŠ VŠEMOHOUCÍ

pův. nápěv 334 Kristus Pán vstal z mrtvých

12. stol. / 1410 / 1505 / 1531 / 1529 /33 / 1541

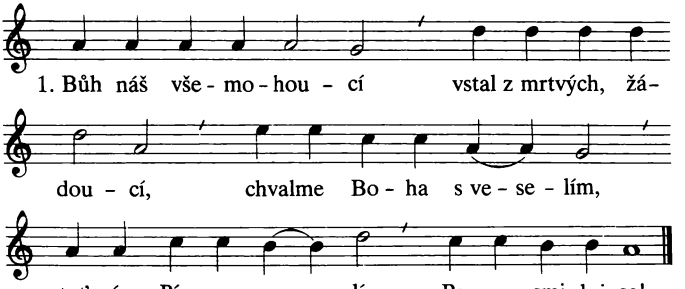

2. Jezu Kriste, vstal jsi, / nám tím příklad dal jsi, / že nám z mrtvých vstáti, / s Bohem přebývati. / Pane, smiluj se!

3. Ó Králi nebeský, / uslyš svůj lid zemský, / zbaviž nás všeho zlého / i ďábla přezlostného. / Pane, smiluj se!

4. Uslyš naše hlasy, / dej pokojné časy, / Jezu Kriste, Králi, / ať tě tvůj lid chválí. / Pane, smiluj se! *14. stol. / 1420 / 1541*

14. stol. / 1420
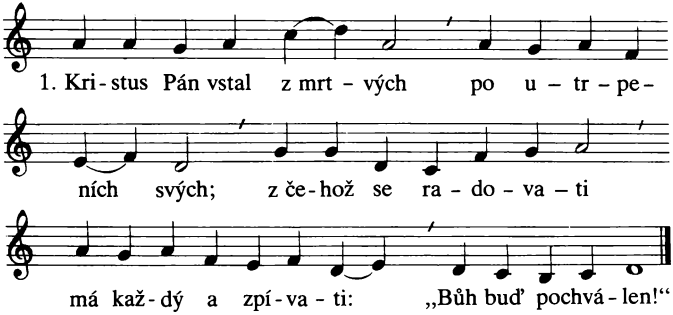

2. Jezu Kriste, vstal jsi, / nám tím příklad dal jsi, / že nám z mrtvých vstáti, / s Bohem přebývati. / Pane, smiluj se!

3. Ó Králi nebeský, / uslyš svůj lid zemský, / zbaviž nás všeho zlého / i ďábla přezlostného. / Pane, smiluj se!

4. Uslyš naše hlasy, / dej pokojné časy, / Jezu Kriste, Králi, / ať tě tvůj lid chválí. / Pane, smiluj se! *14. stol. / 1420 / 1541*

12. stol. / 1410 / 1505 / 1529 / 33 / 1531 / 1541

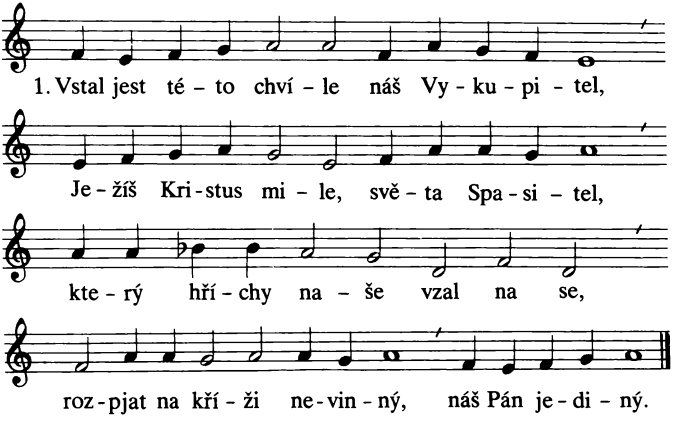

2. Nevěrný, nekřesťan / pochybovat přestaň! / Naše víra je jistá / založená na Krista, / který z mrtvých vstal.

3. Chválu Bohu vzdejme, / víru zachovejme! / Radujme se srdečně / z Ježíše, zde i věčně / jej oslavujme!

Něm. 12. stol. / 1717 / 1796

1450 / 1505 / 1531 / 1541

2. Když nad ním plakaly / Marie zbožné, / a u hrobu stály / převelmi smutné, / anděl, jenž tu seděl, / pověděl: / „Zde není Pán. Hle, z mrtvých vstal, / jak vám to hlásal.“
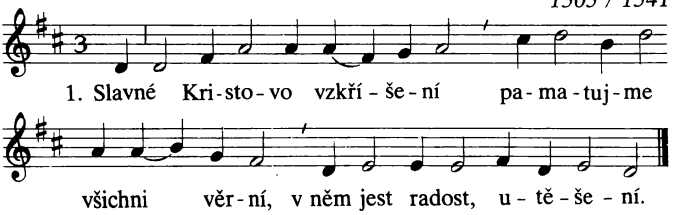
3. Pro nás ty jsi umřel, / pro nás umučen, / aby hříšník uzřel / a nebyl zničen, / vstal zase k radosti / z milosti, / nám nadějí při skonání / buď z mrtvých vstání.

4. Účastníci tvoji / již se radují, / že smrti obojí / ujíti mají / pro tvé umučení, / vzkříšení, / dal jsi jim naději živou, / že budou s tebou. *1505 / 1522 / 1541 / 1561 / 1659 / 1877 / 1970*

SLAVNÉ KRISTOVO VZKŘÍŠENÍ

pův. nápěv Třetího dne vstal z mrtvých Pán

1505 / 1541

2. Kterýž byl od zlých potupen, / s lotry na kříži umrtven, / od milých přátel v hrob vložen.

3. Již vstav z mrtvých triumfuje / a v nebi, v zemi kraluje, / církev vzdělává, spravuje.

4. Kteráž triumf krále svého / hodně slavíc, béře z něho / důvod vstání obecného.

5. Z čehož jde jim obnovení, / v duchu jich obveselení, / k dobrým pracím posilnění.

6. Na den Božího vzkříšení / vesel se všecko stvoření, / vzdávej mu vděčné chválení.

7. Slavtež, andělští kůrové, / chvaltež i lidští stavové, / všichni křesťanští sborové!

8. Zvláště když i tito dnové, / kvítí, tráva i lesové, / radostní ptačí zpěvové
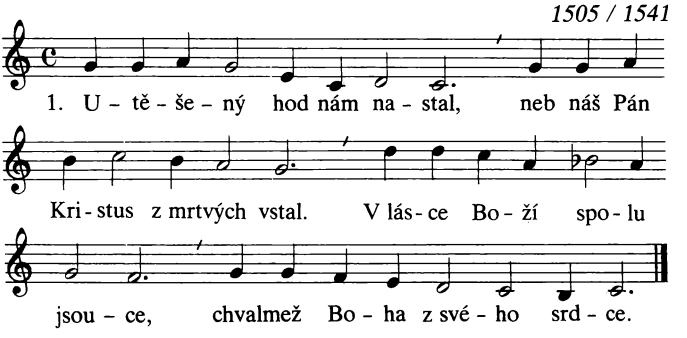
9. k chválení nás povzbuzují, / k radosti nám přisluhují, / vzkříšení tak oslavují.

10. Všichni se z něho radujme, / halelujah prozpěvujme, / čest, chválu Bohu vzdávejme!

11. Ó Kriste, pro své vzkříšení / dej v naději utěšení, / věčné s sebou oslavení.

1541 / 1659 / 1970

pův. nápěv Utěšený nám den nastal

2. Kristus trpěl umučení / vyvoleným na spasení, / a dokonav práci libě, / odpočinul tři dni v hrobě.

3. Třetí den slavně z mrtvých vstal, / pánem smrti se ukázal, / nesmrtelnost, oslavení / přijal po svém umučení.

4. Pro své svaté zmrtvýchvstání / popatř na nás, Kriste, nyní, / dej nám v pravdě tvé vždy státi, / v prvním vzkříšení trvati.

5. Neb i proto z mrtvých jsi vstal, / abys věrným svým radost dal, / kteří v tebe jen doufali, / v zármutcích si nezoufali.

6. Ó dej nám pro svou dobrotu / v své pravdě církve jednotu; / v svém pokoji zachovávej, / vítězství nad hříchy dávej.

7. Vstanou z mrtvých k té radosti, / kdož mají život milosti; / u víře jsouc živi ctnostně, / uzří tě velmi radostně.

8. Kriste, pro zmrtvýchvstání své / dej nám léto milostivé, / všechny hříchy nám odpouštěj, / z svazků jejich nás propouštěj!
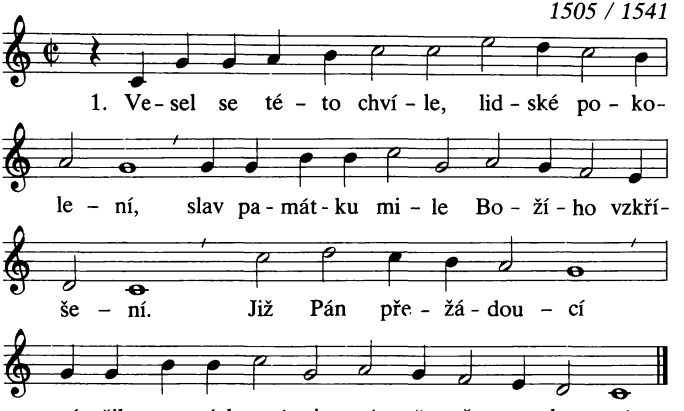
9. Ať tě chválí lid tvůj věrný, / budiž nám vždycky přítomný, / v pravdě své rozhojňuj stále, / v ní ať kráčíme vždy dále.

10. Když budeme umírati, / ó rač své milosti přáti, / a v ní náš život dokonej, / do věčné slávy vjít nám dej.

1505 / 1522 / 1541 / 1659 / 1970

VESEL SE TÉTO CHVÍLE

1505 / 1541

2. Vyvolené vykoupil / z věčného trápení, / když pro ně podstoupil / smrtelné trýznění. / Smrt věčnou potlačil, / když trpké mučení / podstoupiti ráčil.

3. Udatný rek se zjevil / s hojným utěšením, / když z mrtvých procítil / radostným vzkříšením. / Vraha přepyšného / přemoh' v svém vítězství, / vzal kořisti jeho.

4. Ptáčkové za svítání / zpívají vesele, / vzbuzují radostně / nás k Boží cti, chvále; / již se zelenají / hory a k novosti / života volají.
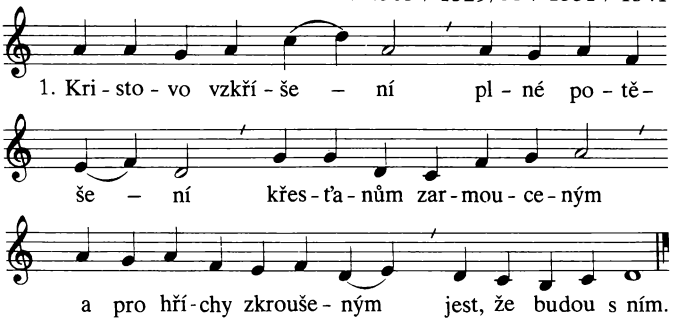
5. Kvítečko prokvétává, / pahrbky se skvějí, / zelená se tráva, / stromy rozkvétají; / všechen v své jasnosti / tento čas nynější / ponouká k radosti.

6. Chvalme vždy přeslavného / Krista Spasitele, / jenž nás ukrutného / zprostil nepřítele. / Žádejme milosti, / po svém zmrtvýchvstání / žíti s ním v radosti,

7. abychom halelujah / s anděly zpívali / a v tvou přejasnou tvář / spolu vždy patřili / v slavnosti bez konce; / račiž nám to dáti, / milý Jezu Kriste. *1522 / 1541 / 1615 / 1970*

pův. nápěv 334 Kristus Pán vstal z mrtvých

12. stol. / 1410 / 1505 / 1529/33 / 1531 / 1541

2. Neb jakož Kristus Pán, / byv na smrt pro hřích dán, / božské spravedlnosti / učinil tím již dosti / a vstal k radosti,

3. tak, kdož umírají / hříchům, také mají / naději sobě danou, / že se k Pánu dostanou, / jímž z mrtvých vstanou.

4. Neb to je věc jistá, / že účasten Krista / bude ten, kdo hřích moří / a zlé žádosti boří / dle vůle Boží.

5. Kriste, Králi slávy, / Synu Boží pravý, / jenž po svém umučení / a těžkém usmrcení / vstals v oslavení,

6. rač nás obživiti, / s sebou též vzkřísiti, / bychom i my povstali, / chválu ctnou tobě vzdali, / hřešit přestali.

7. Přimlouvej se za nás, / ó prostředníče náš, / před svým nebeským Otcem, / neb tys sám naším smírcem, / také přímluvcem.
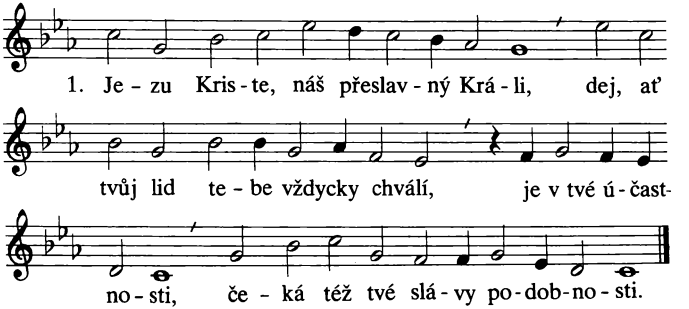
8. K tobě zření máme, / důvěrně voláme, / žádajíce milosti, / potom věčné slavnosti / z tvé účastnosti.

Z písně Kristovo vzkříšení jest obveselení 1541 / 1796

JEZU KRISTE, NÁŠ PŘESLAVNÝ KRÁLI, DEJ, AŤ 340

pův. nápěv Bože Otče, vší jsi chvály hodný

1541 / 1561

2. Ona na svatém člověčenství tvém / zjevila se v životu již novém / při slavném vzkříšení, / v němž složil jsi naše potěšení.

3. Ty v svém zmrtvýchvstání přežádoucím / učiněn jsi nám životem skvoucím, / jenž stále chová se / v Bohu s tebou, až přijdeš sem zase.

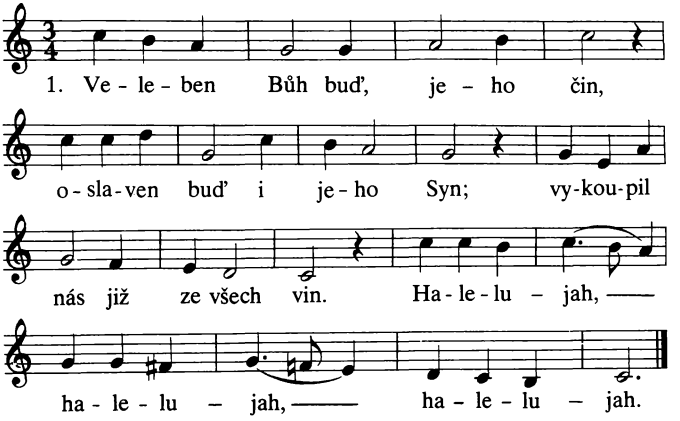
4. Ty vzkřísíš tu mocně všechny mrtvé, / až pak zazní silný hlas moci tvé, / tehdy obnovená / mladost milých tvých bude zjevena.

5. Jako mladost orlice časem svým / obnovuje se způsobem divným, / tak život starý náš / odejmeš od nás, nový slavný dáš.

6. Dej, ať v naději na to čekáme, / smrti, pekla nechť se nelekáme, / ale svou milostí / přivedíž nás k té dokonalosti.

B. Václav Solín 1561 / 1970

Melchior Vulpius 1609

2. Třetí když probouzel se den, / odvalen kámen, vyšel ven, / budiž on za to veleben. / Halelujah, halelujah, halelujah.

3. Z hrobu pak anděl zvěstoval: / „Není tu ten, jenž z mrtvých vstal, / aby nad vámi kraloval.“ / Halelujah, halelujah, halelujah.

4. Vítězně vyšel jako Pán, / hrobem on zůstal nespoután, / místo je prázdné, kam byl dán! / Halelujah, halelujah, halelujah.
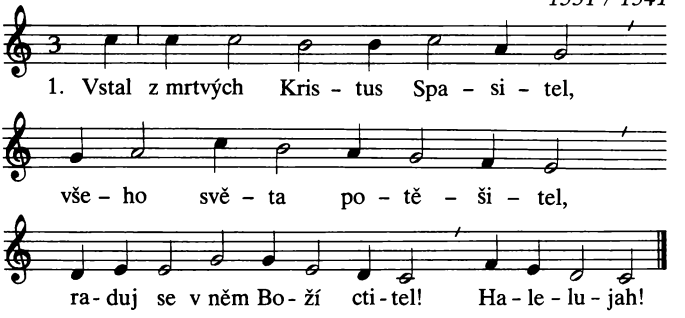
5. Prosíme tebe, Kriste náš, / který smrt naši dobře znáš, / budiž i nás všech Mesiáš. / Halelujah, halelujah, halelujah.

6. Vzkříšením život nám chceš dát, / od tebe máme nový šat. / Proto již chceme zajásat: / Halelujah, halelujah, halelujah.

B. Michael Weisse 1531 / R. M. Šimša

pův. nápěv Radujme se všichni nyní

1531 / 1541

2. Ukřižován, umřel, pohřben, / aby člověk byl vykoupen, / buď z toho Pán milý chválen. / Halelujah!

3. Ó Jezu Kriste, Pane náš, / prosíme, ať nás zachováš / od hříchu, neb sám tu moc máš. / Halelujah!

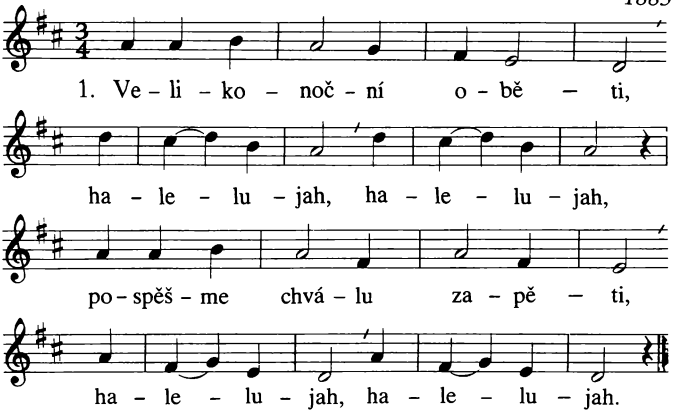
4. A dejž, ať též z mrtvých vstanem, / kde jsi ty, tam se dostanem, / neb jsi toho všeho Pánem. / Halelujah!

5. V tyto velkonoční časy / odvrhnouce škodné kvasy, / chvalme Boha srdcem, hlasy. / Halelujah!

6. Pána Boha se bojící, / vzdejme malí i velicí / čest, chválu svaté Trojici! / Halelujah!

7. Řkouc': Sláva Otci i Synu, / Duchu, Pánu, Hospodinu / buď vzdána každou hodinu. / Halelujah! *1710 / 1970*

1883

2. Beránek ovce vykoupil, – halelujah, halelujah – / když muka kříže podstoupil – halelujah, halelujah.

3. Se smrtí život utkal se – halelujah, halelujah – / v podivuhodném zápase – halelujah, halelujah.

4. Pán žití učinil ten div, – halelujah, halelujah – / zemřel a v slávě vládne živ – halelujah, halelujah.

5. Řekni nám, řekni, Maria, – halelujah, halelujah – / cos tam u skály spatřila – halelujah, halelujah.
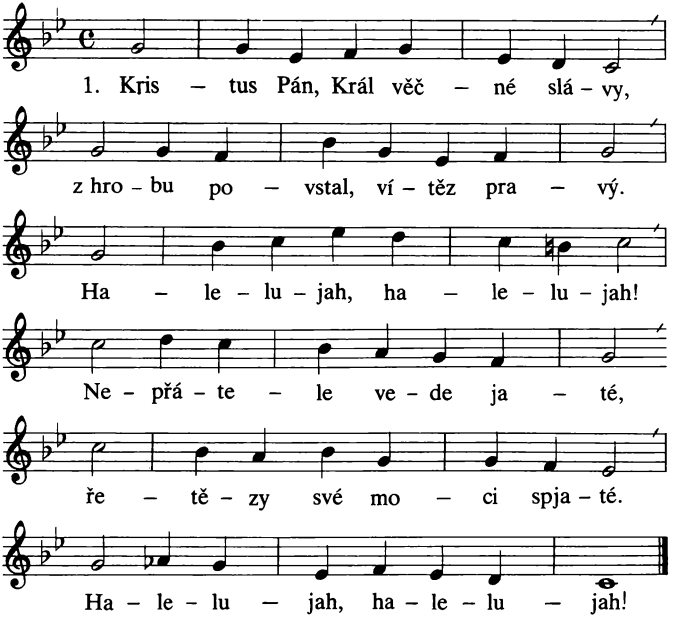
6. Prázdný hrob, z něhož vstal můj Pán – halelujah, halelujah – / a plátno, v němž byl omotán – halelujah, halelujah.

7. Vstal Kristus, naše naděje – halelujah, halelujah – / a zve nás do Galileje – halelujah, halelujah.

8. Žije náš Král, chcem žíti s ním, – halelujah, halelujah – / slitovným Králem vítězným – halelujah, halelujah.

Lat. sekvence Victimae paschali laudes Kancionál kat. 1973

1539 / 1639

2. Ó smrti, kde jest osten tvůj? / Ó peklo, tvá kde všecka zbroj? / Halelujah, halelujah! / Našel mocnější silného / reka, pobral loupež jeho. / Halelujah, halelujah!

3. Ježíši, na věčná léta / ozdobo celého světa, / halelujah, halelujah! / Dej z lásky nám v svém vítězství / také díl, ať i v nás se skví! / Halelujah, halelujah!

4. Nechť si ďábel jak chce zbrojí, / věrní více se nebojí. /

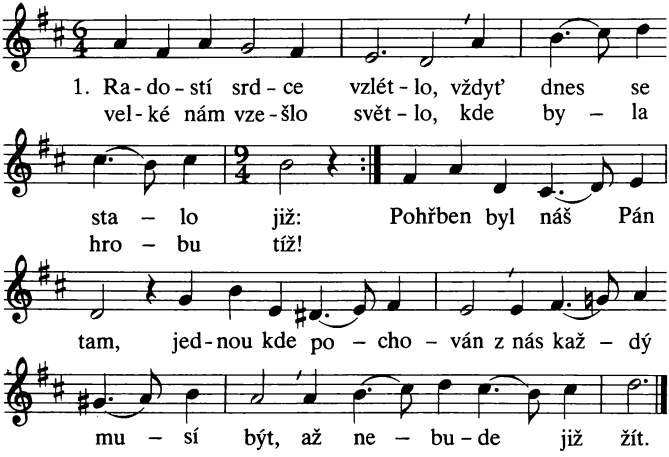
Halelujah, halelujah! / Padlo peklo s vojsky svými, / my dítkami jsme Božími. / Halelujah, halelujah!

5. Z toho, Pane, tě chválíme, / po tobě v nebe toužíme. / Halelujah, halelujah! / Svět hyne, pomoz nám, Pane, / dle proseb ať se nám stane! / Halelujah, halelujah!

Z písně Dnes Kristus, Král věčné slávy

Kaspar Stolshagen 1591 (něm.), z pol. J. A. Komenský 1659 / 1915

1647

2. Hrob jeho zapečetěn, / a jásal nepřítel: / „Konečně byl umlčen / ten světa spasitel!“ / Kristus však slavně vstal, / věrným tak dokázal, / že přemoh' vítězně / i smrti pouto zlé.

3. Všechny teď pekla zloby / již nezkřiví nám vlas. / Prosti jsme hrůzy, mdloby, / jen slyšme Páně hlas: / „Smrti se neboj již, / zvítězil nad ní kříž,/ a kdo chce mým se zvát, / ten nesmí již se bát.“

4. Kristu chci patřit cele / a projít všude tam, / kde prošel on; chci směle / s ním vjít do smrti bran. / Neopustí on mne, / bratrem svým když mne zve, / až přijde loučení, / svou ruku podá mi.

5. On si mne vede stále, / chci věrně za ním jít / za krokem krok, vždy dále, / nechci se odchýlit, / ať zuří kolem mne / vichřice světa zlé, / on buď můj pevný štít, / on může zachránit.
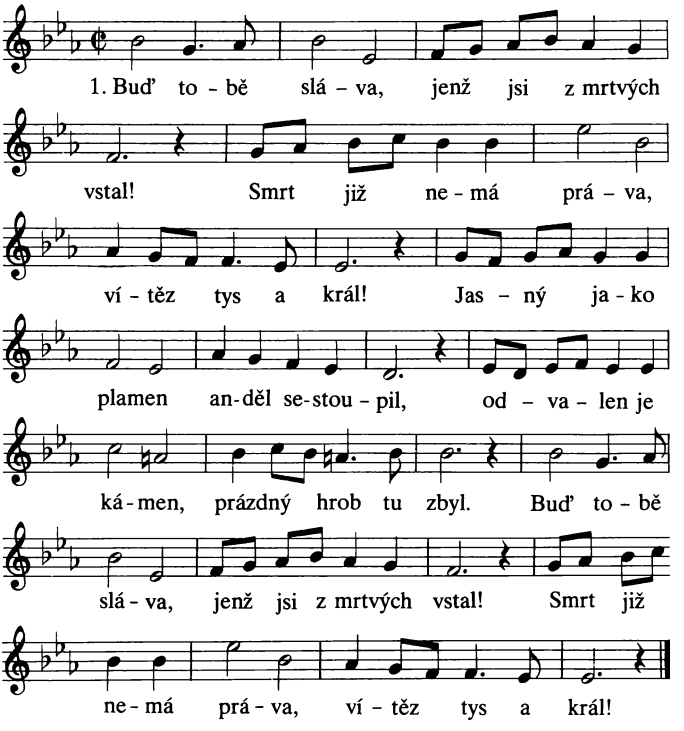
6. Provede on mne branou, / jež vede v jeho říš. / Před ní mé kroky stanou / a na ní budu číst: / „Kdo se mnou tupen byl, / obdrží se mnou díl. / Kdo se mnou umíral, / ten můj je – vejde dál.“

P. Gerhardt 1647 / J. Ch. Hrejsová

346

BUĎ TOBĚ SLÁVA, JENŽ JSI Z MRTVÝCH VSTAL

Georg Friedrich Händel

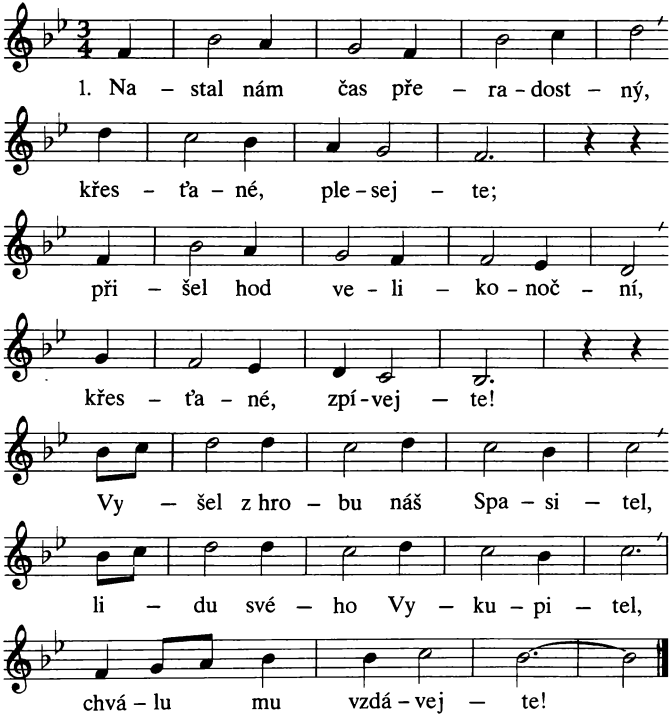

2. Toť on, toť Ježíš, jejž jsi spatřit chtěl, / nepochybuj, věř již! Živ je Spasitel. / Vzchop se, stádce malé, v boje pomezí / heslem tvým buď stále: Kristus vítězí! / Buď tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal! / Smrt již nemá práva, vítěz tys a král!

3. On, Kníže míru na věky je živ; / silnou má teď víru ten, kdo bál se dřív. / Vítězem se stává, kdo zde trpěl s ním. / Život v něm i sláva, nic se nebojím. / Buď tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal! / Smrt již nemá práva, vítěz tys a král!

E. L. Budry 1884 / Samuel Verner

1868 / 1872

2. Lev z pokolení Judova / zvítězil, plesejte, / a potřel pekelného lva, / vesele zpívejte! / Prut Aronův vzkvetl krásně, / hvězda jitřní vzešla jasně, / všichni ji vítejte!

3. Jak slunce obveseluje / zrána nad horami / a temnosti zapuzuje, / když vzchází nad námi; / tak Kristus své učedníky, / již měli smutek veliký, / mile obveselil.

4. Pokoj, radost jim zvěstoval, / řka, by se nebáli, / a rány své ukazoval, / aby všichni znali, / že on jest ten, jenž umřel byl, / ale zas přeslavně ožil, / by radost rozmnožil.

5. I nám's k dobrému z mrtvých vstal, / náš Pane Ježíši, / proto, bys svou spravednost dal / každé věrné duši, / a nás ze sna smrti vzkřísil, / k slávě nebeské povýšil / a smutné potěšil.
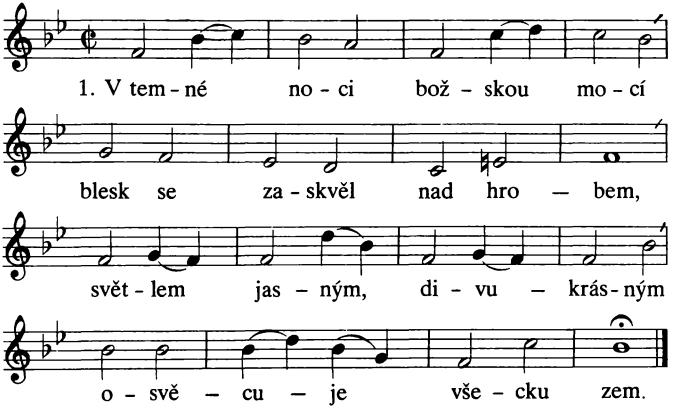
6. Zpívejme všichni vesele / na čest Bohu svému, / oslavujme Spasitele, / vzdejme chválu jemu! / Bohu díky z té milosti, / že nám dal slavné vítězství / skrze Jezu Krista!

7. Buď tobě chvála, Ježíši, / za tvé zmrtvýchvstání, / buď milostiv nám v své říši / a dej požehnání, / a po této smrtelnosti / převeď nás do své radosti, / kterous nám zasloužil.

8. Amen, amen, halelujah, / tobě, Kriste Králi, / buď neskončená čest, chvála, / že jsme se dočkali / z daru tvého přehojného / hodu velikonočního; / amen, halelujah!

Kašpar Motěšický (?) 1710 / 1877

L. S. Tourjéeová

2. Kdo tumilou, ušlechtilou / v stínu smrti rozlil zář? / Tys to, Pane, tvá tak plane, / Králi slávy, sličná tvář.

3. V tmavém hrobě dal jsi sobě / pro nás nízko ustlati, / chtě pak zase v nové kráse / slavně pro nás povstati.

4. V těžkém boji hlavu svoji, / Beránku náš, nakloniv, / již zas vnově po svém slově / přišels k nám, jsa věčně živ.
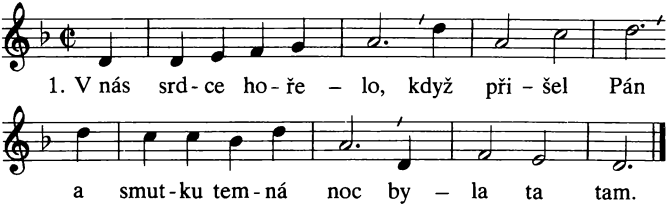
5. Zdůli, shůry steré kůry / radostně tě vítají, / svému Králi píseň chvály / přelíbeznou zpívají.

6. I my tvému velikému / vítězství se těšíme, / pokornými hlasy svými / vděčně tebe slavíme.

7. Slunce skvoucí, nehasnoucí, / nikdy již se nevzdaluj! / Sviť nám stále, ať k tvé chvále / dojdem šťastně před trůn tvůj!

L. B. Kašpar – J. Stránský 1873

Basileia Schlinková

2. Tma změnila se v jas, / když slovem svým / zas radost navrátil / zarmouceným.

3. Vše, co nás trýznilo, / ten krutý žal / ze srdcí ustoupil, / když při nás stál.

4. Nám smysl ukázal / utrpení, / že smrtí cesta jde / ke vzkříšení.

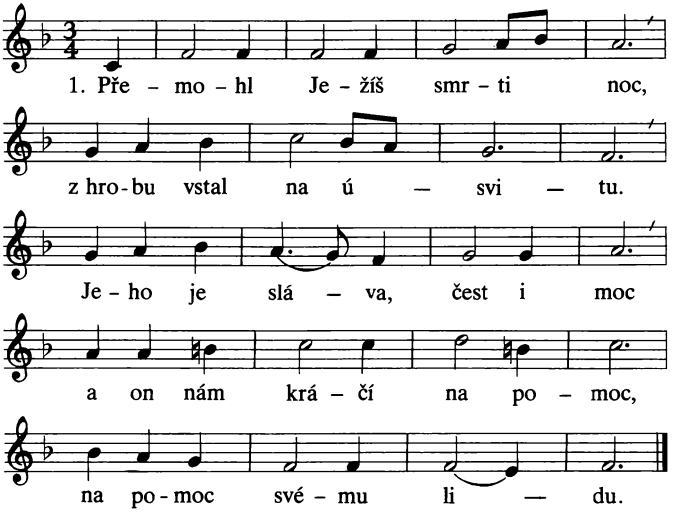
5. Ten slávu uvidí, / kdo snížen byl, / vždyť ponížením svým / Pán zvítězil.

6. Když jsme se blížili / již k Emauzům, / hosta jsme pozvali / v náš chudý dům.

7. V nás srdce hořelo, / když cizinec / chléb vzal a rozlomil: / Toť Pán je přec!

B. Schlinková 1961 / M. Heryán

Luděk Rejchrt

2. To jitro velikonoční / smíš chválit v každém místě. / Vždyť všude, kde se shromáždí / ve jménu jeho dva neb tři, / je s námi zcela jistě.
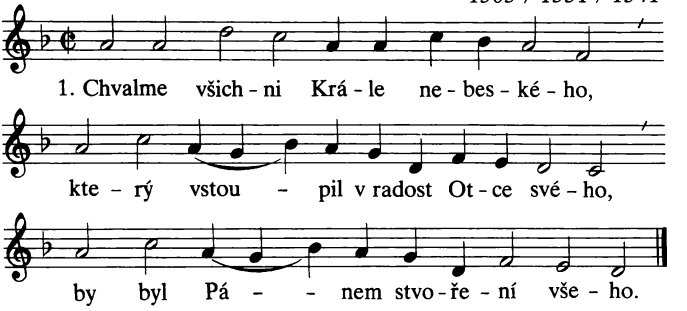
3. Tak s církví svou se setkává / ve svátostech a Slovu. / Každému, kdo jej poznává, / v pokorné víře vyznává, / svůj život dává znovu.

4. Ježíši věrný, zůstaň již / i s námi, když den hasne. / Ať nad hroby, jež všude zříš, / nám svítí, vede dál a výš / tvé, Pane, světlo jasné!

Luděk Rejchrt

CHVALME VŠICHNI KRÁLE NEBESKÉHO 351

1505 / 1531 / 1541

2. Vždyť v panství jeho je naše sláva; / mocná jeho v nebi, v zemi správa / věřícím potěšení dává.

3. Dí: „Doufejte, zvítězil jsem já již, / nebojte se, byť bylo ještě tíž, / ve vás též přec zvítězí můj kříž.

4. Aj, k Otci vstupuji přemilému, / k Bohu svému a také vašemu, / na vás pro mne vždy laskavému.

5. Chci pak, moji apoštolé milí, / byste k národům poslové byli; / tím doveďte vůli mou k cíli.

6. Amen pravím, kdokoli přijme vás / a oblíbí evangelia hlas, / ten bude blažen na věčný čas.“

7. Tak když je svými sliby podpíral / a království jim věčné otvíral, / do něhož se v nebe ubíral,

8. hned dva andělé se objevili, / řekli, by do nebe nepatřili; / jeho návrat jim zaslíbili.

9. Nuže, věrní, na Pána jen hleďte, / v něm předchůdce svého vždycky mějte / a v ničem dobrém již neleňte.

10. Však Pán tam všel nejen pro sebe sám, / ale aby místo připravil nám / a až přijde, k sobě nás vzal tam.
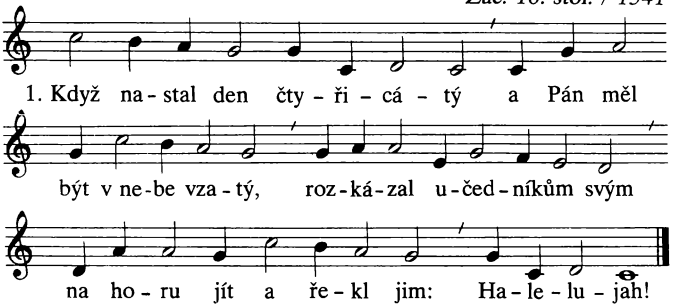
11. Ó Kriste, dej, ať nás Duch tvůj táhne / za tebou, a srdce naše prahne / láskou po tobě, milý Pane!

Z lat. B. Lukáš Pražský 1501 / 1541 / 1659 / 1970

KDYŽ NASTAL DEN ČTYŘICÁTÝ

pův. nápěv Prozpěvujmež v utěšení

Zač. 16. stol. / 1541

2. „Dána jest mi moc nejvyšší / na nebi i na zemi vší, / budete o tom svědčiti, / Duch můj bude vás učiti. / Halelujah!

3. Protož jdouc', kažte každému / odpuštění vin v mém jménu, / národy učte a křtěte, / království mé shromážděte. / Halelujah!

4. Vše, co jste u mne slýchali, / učte, by zachovávali; / já nikdy neopustím vás, / Ducha svého pošlu na vás.“ / Halelujah!

5. Pán všel do království svého, / vše je pod nohama jeho, /

Slovem církev svou spravuje, / dary svými ozdobuje. / Halelujah!

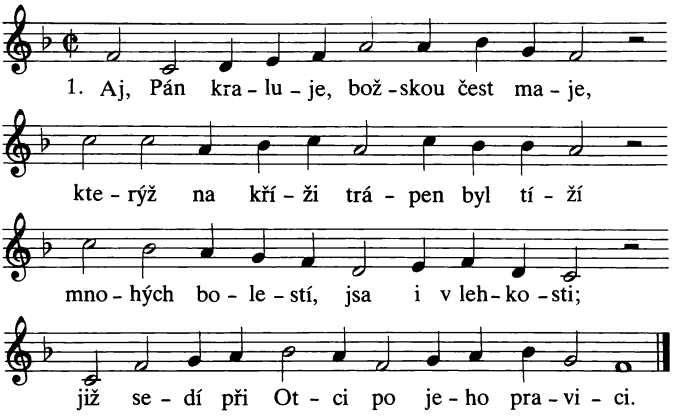
6. V den poslední zas přijde k nám / a ukáže slávu svou sám, / ovce od kozlů oddělí / a v počet andělů vtělí. / Halelujah!

7. Na ten tvůj příchod čekáme, / srdečně si ho žádáme. / Přijď rychle, Pane Ježíši, / připoj nás k nebeské říši. / Halelujah!

N. Hermann / Kašpar Motěšický 1710 / 1970

pův. nápěv Ž 99

Ženeva 1562

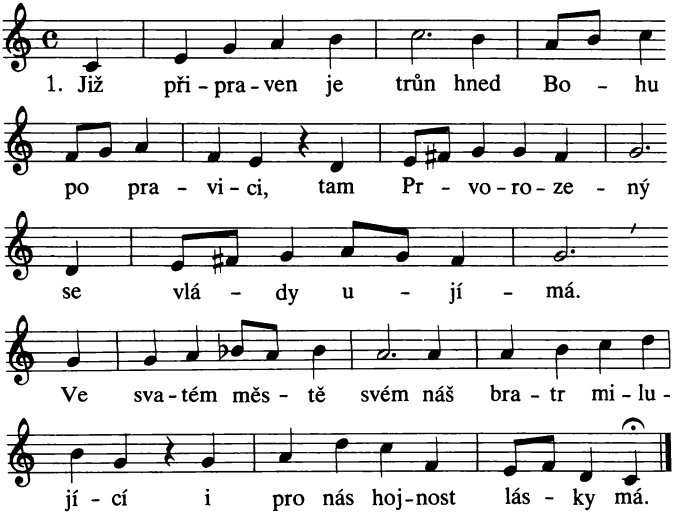
2. Kriste Ježíši, / Králi nejvyšší, / jehož má jméno / každé koleno / poklonou ctíti / a velebiti, / dej, ať i my věčně / ctíme tě srdečně.

3. Vstoupils na nebe; / prosíme tebe, / táhni nás vzhůru / k andělských kůrů / jak účastnosti, / tak i radosti; / odpusť hříchy naše, / potři satanáše.

4. Jsa na pravici, / opatrující / nebe i zemi, / Pán nade všemi, / veď, chraň, živ, těš nás, / a tak mocně spas; / ó přemilý Pane, / dej, ať se tak stane.

5. Těšme se Pánu / majíc' ochranu / jeho milosti, / všemohoucnosti / proti lsti plným / branám pekelným; / nechť ďábel, svět bouří, / však nic neobdrží. *J. Třanovský 1636*

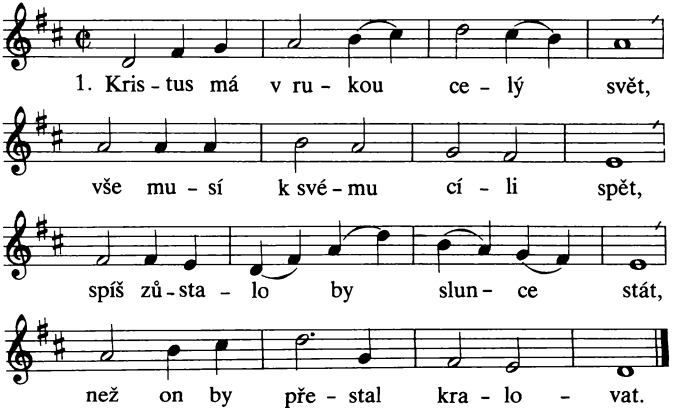
Otto Barblan 1933

2. On k naději nás zve, jež vítězstvím se stává. / Smíš triumf prožít již, ač ještě slzíš snad, / když odkryls v úžasu, že Ježíšova sláva / se často skrývá v bolu šat.

3. Ať hledím do nebe, či do propasti zírám, / ty se mnou všude jsi, i v propasti jsem tvůj. / Hleď, smrti bezmocná, jak křísit umí víra. / Ty, Pane můj, mne ochraňuj! *A. Vinet / K. Trusina*

John Hatton

2. A není v světě kraj či lid, / jenž neměl by jej velebit. / I nemluvňátka řečí svou / ať oběť chval mu přinesou.

3. Pod panstvím jeho nový řád: / zde všichni volni, žádný jat, / tu znavenému přán je klid / a lačný má co jíst a pít.
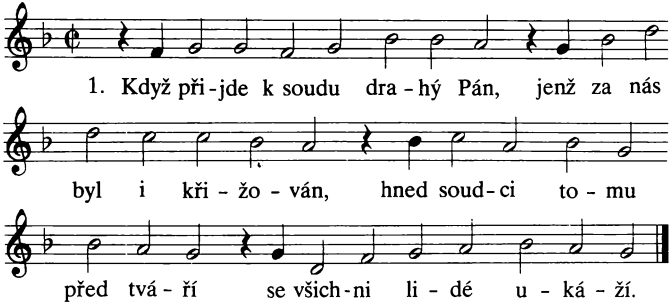
4. Nuž, všechno tvorstvo, chval jej, chval! / On hoden toho – slávy král. / Otevřel cestu do nebes. / Svůj chvalozpěv mu, země, nes!

I. Watts / J. Ch. Hampe 1950 / M. Rozbořil

KDYŽ PŘIJDE K SOUDU DRAHÝ PÁN 356

pův. nápěv 514 Měj v paměti každý člověk

1531 / 1541

2. Jak soudce těm se ukáže, / jimž nezáleží na víře / a kteří jeho učení / až do konce jsou nevěrní.

3. Tu každý bude nanovo / zas počet klást i za slovo, / jež prázdné vyšlo z jeho úst / a nenechalo pravdu růst.

4. Ať vymlouvá se na zvyky / před Králem člověk všeliký, / on soudit bude jako Pán, / jenž za všechny byl na smrt dán.

5. On na osoby nehledí, / nebere na pláč ohledy, / co každý z nás tu bude sít, / to bude nakonec i žít.

6. A proto zvol si lepší díl, / bys ctnosti život zasvětil, / nic zlého nechtěj učinit – / jen tak lze v srdci pokoj mít.

7. Bůh všechny pozná po skutcích, / on ví, kam patří každý z nich, / kdo povolí zlým myšlenkám / se zármutkem svůj pozná klam.

8. On bude soudit pravdivě / a povolá ty ke slávě, / jimž spravedlnost především / vždy byla cílem životním.

9. Jim království dá s radostí, / kde není žádné žalosti, / kde vše je dobré, pravdivé / a všem se zjeví v kráse své.

10. Tu radost chtějme v mysli mít / a pro ni marnost odložit, / jen v Bohu mějme sílu svou, / ať jdeme cestou bezpečnou.

11. Ó Pane Kriste Ježíši, / ty sám buď nám vždy nejbližší, / teď ochraňuj nás od zlosti, / pak přijmi do své radosti.
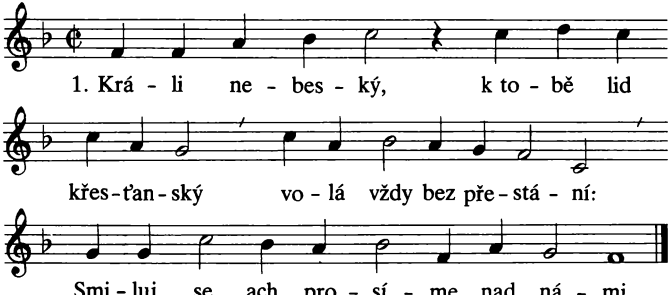
1541 / 1970 R. M. Šimša

KRÁLI NEBESKÝ

pův. incipit Kristus jediný

pův. nápěv 279 Kristus, Boží Syn

1505 / 1531 / 1541

2. Když pak sem přijdeš, / souditi nás budeš / podle své spravedlnosti, / neodlučuj nás od své milosti,

3. v ten přehrozný den, / v němž smutný svět všechen / má před tvým trůnem státi / a ze všech skutků svých počet dáti.

4. Tu spravedlivé, / v dobrém pracovité, / utěšíš velmi mile, / řekneš jim: „Pokoj vám této chvíle.

5. Kdo jste věřili / a mnou se měřili / v činění spravednosti, / dovedu vás do věčné radosti.

6. Pojďte, vybraní, / věčně požehnaní, / v radost již Otce mého, / vejděte v dům Krále nebeského."
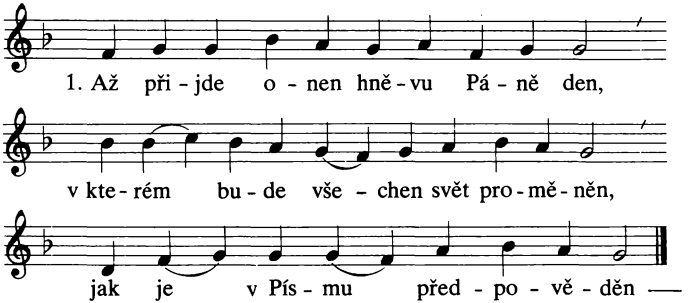
7. A tu bezbožní / stanou v zarmoucení, / nemohouce se skrýti; / řkou: By nás hory mohly přikrýti!

8. A tu se skrýti / nelze, všudy svítí / Krále tvář nebeského; / kterak lze uniknout moci jeho?

9. Věčným odsudkem / hříšník jsa odsouzen, / bude v něm bez milosti. / Blaze, koho Kristus pekla zprostí.

10. Králi nebeský, / od své svaté ruky / neodlučuj nás věčně, / doveď nás do radosti bezpečně. *1522 / 1541 / 1659 / 1970*

1541

2. s vyzývajícím tu Kristus hlasem, / s trouby zvukem sestoupí k nám na zem, / vojem z nebes doprovázen.

3. Mrtví z mrtvých, slyšíce jej, vstanou, / všichni vůbec před tím Soudcem stanou / ve chvíli té Bohem danou.

4. Když sám věčný Soudce k soudu sedne, / z všeho, co je tajné, závoj zvedne, / vše skryté zjeví v světle dne.

5. Co pak řeknou všichni bezbožníci, / na světě teď bez víry žijící, / pak v odsudku se hanbící?

6. Hříšníci co řeknou, kteří brali / víru do úst, skutky zjevně lhali, / až je pomsty děs zahalí?

7. Kdo pokrytec byl známý Bohu jen, / na světlo bude v ten den vyveden, / Božími slovy usvědčen.

8. Majetní též, kteří bez chudého / užívali blahobytu svého, / budou obviněni z toho.

9. Také ti, kdo chtějí zajistit si / pověst, že jsou Páně služebníci, / ačkoli jsou protivníci,

10. do jehož služby lstivě vstoupili, / aniž řády Páně podstoupili, / okusí hrůz jeho síly.

11. Tehdy bude každý též pokrytec / s hanbou odhalen všem lidem vůbec / jako smrti jen zajatec.

12. Pastýřem budou hnáni zlostníci / k mrzké zhoubě s kozly na levici, / ne s ovcemi na pravici.

13. Ó přehrozný bude tehdy soud ten, / v němž jen spravedlivý bude spasen, / byv vírou Krista účasten.

14. Ten den pláče, slz a zarmoucení, / naplněný žalostí a steny / pozná hříšník zlořečený.

15. Zlých křik bude k horám v žalu zníti, / zda by se mohli před Soudcem skrýti, / hrůzám přetěžkým ujíti.

16. Ze zlých dobří budou vyčleněni / a k pravici Páně přivedeni,/ budou velmi zvelebeni:

17. S díky uslyší dobrořečení / a zlí žalostné své odsouzení / k věčnému s ďábly mučení.

18. Kriste, ty předivné moci Králi, / který v spásu měníš věrných žaly, / spas ty, kdo se ti oddali.
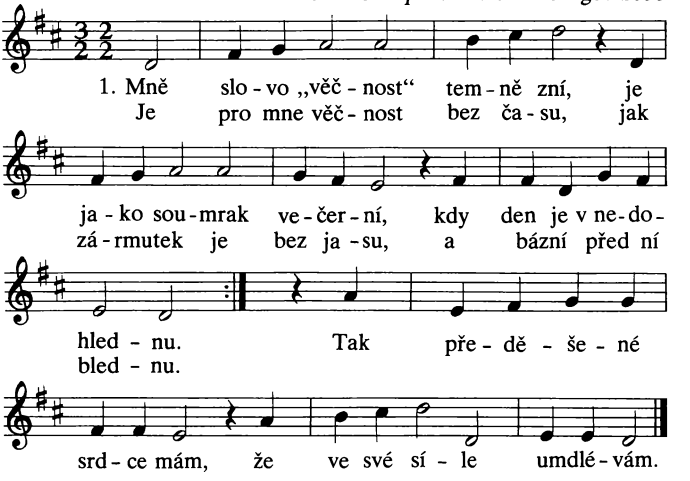
19. Až vše přijdeš soudit, tu žalosti / věčné i všech muk nás v lásce zprosti, / kéž tvé nebe nás vždy hostí!

20. Dejž, ať dobrá nese nás naděje, / v smrti že smrt Krista nám prospěje / k slávě tvé věčné neděle.

Z lat. sekvence Dies irae, z písně Když to přijde přehrozný Páně den

B. Lukáš Pražský 1541 / 1615 / 1970 R. Nechuta

Joh. Schop 1642 / Joh. Crüger 1653

2. Jde konci svému všechno vstříc / a v těžkých věcech není nic, / co časem nepomíjí. / Jen věčnost nemá žádný čas, / k ní navrací se všechno zas, / před ní se neukryji. / Tak varuje Pán Ježíš sám: / Z ní nevrátí se nikdo k nám.

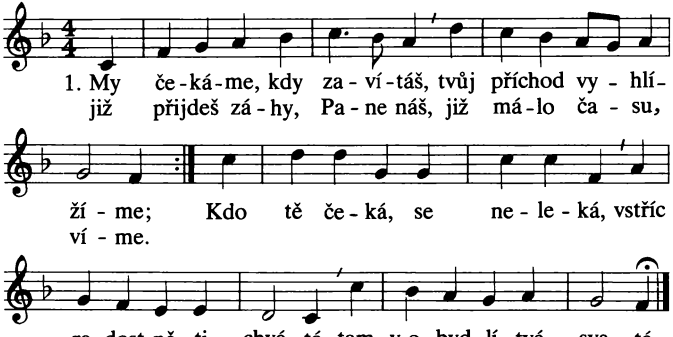
3. Jsi spravedlivý, Bože náš, / a nevěrného potrestáš, / odsoudíš do bolesti. / Kde hřích je krátký pro náš svět, / tam dáš jen jednu odpověď: / trest velký nutno nésti. / A na to mysli, člověče, / než tvůj ti život uteče.

4. Mně slovo „věčnost“ temně zní, / je jako soumrak večerní, / kdy den je v nedohlednu. / Je pro mne věčnost bez času, / tak jako smutek bez jasu / a bázní před ní blednu. / Však jsem-li, Kriste, v milosti, / mne přijmeš do své radosti.

J. Rist 1642 / R. M. Šimša

pův. nápěv 196 Co činí Bůh, vše dobré jest

Severus Gastorius 1681
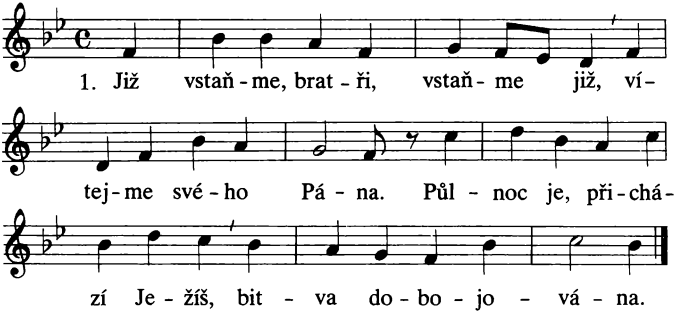

2. My čekáme tě s důvěrou / zde za dnů zkoušek víry. / Tys snášel kříž svůj s pokorou, / jsa laskav bez vší míry; / jak bychom my / zde ve dnech tmy / se kříži vzpírat měli, / když vůle tvá tak velí?

3. My čekáme tě, ty zde již / nám srdce vznítils cele. / Ty skrytě při nás v Duchu dlíš, / však jednou přijdeš skvěle, / a potom dáš / nám, Pane náš, / u sebe pokoj věčný / a život nekonečný.

F. F. Hiller 1767 / G. A. Molnár 1915 / 1970

361 JIŽ VSTAŇME, BRATŘI, VSTAŇME JIŽ

1834

2. S věrnými vlády ujme se, / vytrhne církev zlému, / korunu slávy přinese, / jak slíbil lidu svému.

3. Nuž, vzchop se, ať už zazáříš, / národe, Bohu milý. / Ať je ti v boji Kristův kříž / jediným erbem síly.

4. Když mnozí budou se ti smát, / ten posměch je tvá sláva. / Láska je zbraň a víra hrad, / naděje sílu dává.

5. Vzývejme Krista, přátelé, / vítejme svého Pána. / Dnes je mé srdce veselé, / bitva dobojována.

J. – J. Hosemann 1834 / K. Trusina

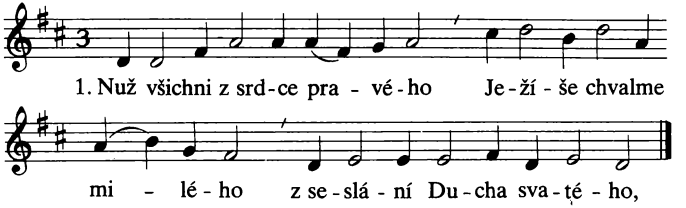
4. VĚŘÍM V DUCHA SVATÉHO

a. svatodušní písně

NUŽ VŠICHNI Z SRDCE PRAVÉHO 362

pův. nápěv 336 Slavné Kristovo vzkříšení

1505 / 1541

2. jehož dal učedníkům svým / způsobem právě nebeským, / naplniv je světlem divným.

3. Zaslíbení se splnilo, / jakž prorokováno bylo, / což jest věrným srdcím milo.

4. Zdávna to Bůh předpověděl / (aby každý věrný věděl, / v tom své potěšení viděl)

5. skrze Joele proroka, / řka: „Vyleji svého Ducha, / on jest věrných všech útěcha.“

6. To se vskutku ukázalo / a v Jeruzalémě stalo, / na apoštolích shledalo,

7. kteří tu zjevně kázali, / všech jazyky vyznávali / a Krista oslavovali.

8. Duch svatý je k tomu pudil, / aby mnohých srdce soudil / a ku pokání probudil.

9. Z nichž se mnozí v žalost dali, / že Pána ukřižovali, / velmi toho litovali,

10. apoštolů se ptajíce: / „Čeho jest potřebí více?“ / hotovost ducha majíce.

11. Kterýmžto odpověděli, / aby pokání činili / a v Krista pokřtěni byli,

12. došli hříchů odpuštění, / Duchem svatým potvrzení / podle božských zaslíbení.

13. Z toho jest jim vzešla radost / a odňata srdce žalost, / jakž přišla Krista účastnost.

14. Toť dílo Ducha svatého: / učí, těší rád každého / slovu pravdy povolného.

15. Prosíme, Pane Ježíši, / rač dáti své svaté říši, / ať ji Duch svatý vždy těší

16. skrze dary své v hojnosti / víry, lásky, nadějnosti; / dej s ní býti v té milosti.

17. Zavítej dnes, Duchu svatý, / v darech sladkých v církev vsátý, / i od nás věrou přijatý!

18. Chovej nás vždy v své milosti / a v Kristově účastnosti, / zdržuj v lásky společnosti,

19. ať tě vždy věčně chválíme, / s Otcem, Synem velebíme, / na věky věků slavíme. *1541 / 1659*

vážíce, / jedno tělo s ním učiněni / a za chrám svatý posvěceni / k jeho bydlení.

7. Ó Bože, divné dílo tvé, / které děláš podnes v každé / duši zvolené, / bez kterého lidem k spasení / platno nic pouhé vnější není / slova slyšení.
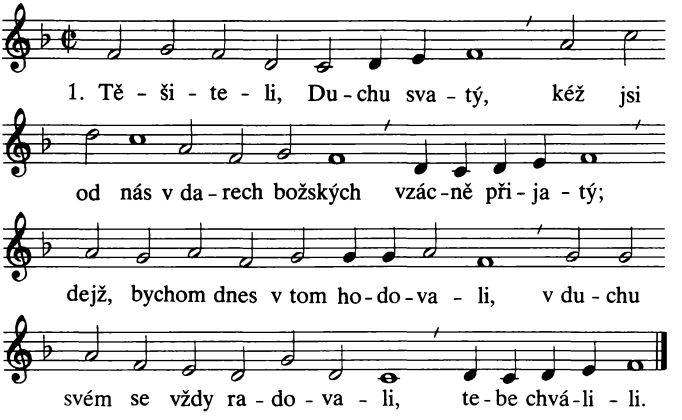
8. Též přijímání svátostí / bez víry nás samo hříchu / ještě nezprostí; / leč ty, Pane, koho předejdeš / a milostí svou jej daruješ, / vnitř obživuješ.

9. Avšak člověka každého / ty svátostmi a kázáním / slova Božího / povoláváš i ujišťuješ, / živíš, chováš i opatruješ, / bludů zprošťuješ.

10. Užívajíce též toho, / chvalme spolu Boha svého, / Ducha svatého; / vždyť z milosti k pravé hodnosti / přived' ke Krista účastnosti / svou služebností.

B. Martin Michalec 1541 / 1615 / 1659 / 1970

13. stol./1524 / 1541

2. Tys Otci i Synu rovný, / v božské slavné osobě své / nestižitelný, / svrchovaná, věčná dobrota, / působce nového života, / v darech štědrota.
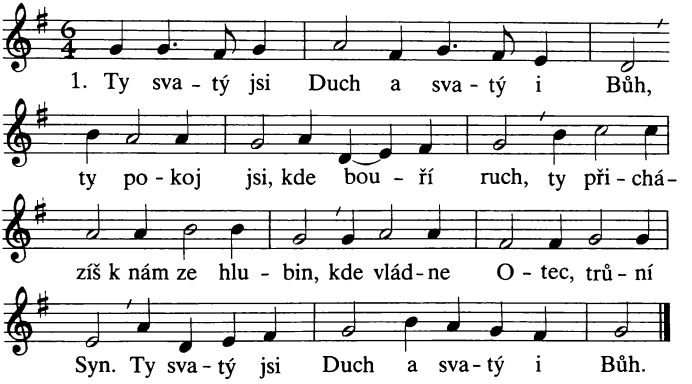
3. Ty jsi všecky vyvolené / činil dary svými hodné, / Krista účastné, / a ve krvi, kterou vyléval, / když sebe za ně na kříž vydal, / je očišťoval,

4. by byli Boží synové, / také s Kristem dědicové, / jeho údové, / když by tvého došli rození, / které z Kristova zasloužení / dáno k spasení.

5. Ty dáváš svým víru pravou, / život nový tou předivnou / božskou mocí svou, / aby v Kristu jsouc' vkořeněni / a v lásce svaté založeni, / v něm spolek měli,

6. nade vše ho milujíce, / jako Pána svého sobě / nejdráž'

1623 / 1650

2. Ty svatý jsi Duch a svatý i Bůh. / Dej k slovu, které vnímá sluch / i pravou lásku, poslušnost, / ať zmírá zlo a vzkvétá ctnost. / Ty svatý jsi Duch a svatý i Bůh.

3. Ty svatý jsi Duch a svatý i Bůh. / Dej duši naší víry vzruch. / Vždyť v Krista jen ti uvěří, / jež milost tvá tím obdaří. / Ty svatý jsi Duch a svatý i Bůh.

4. Ty svatý jsi Duch a svatý i Bůh. / Dej, ať tě pozná i náš duch, / že Otec jsi nad stvořením / a v Synu naším spasením. / Ty svatý jsi Duch a svatý i Bůh.

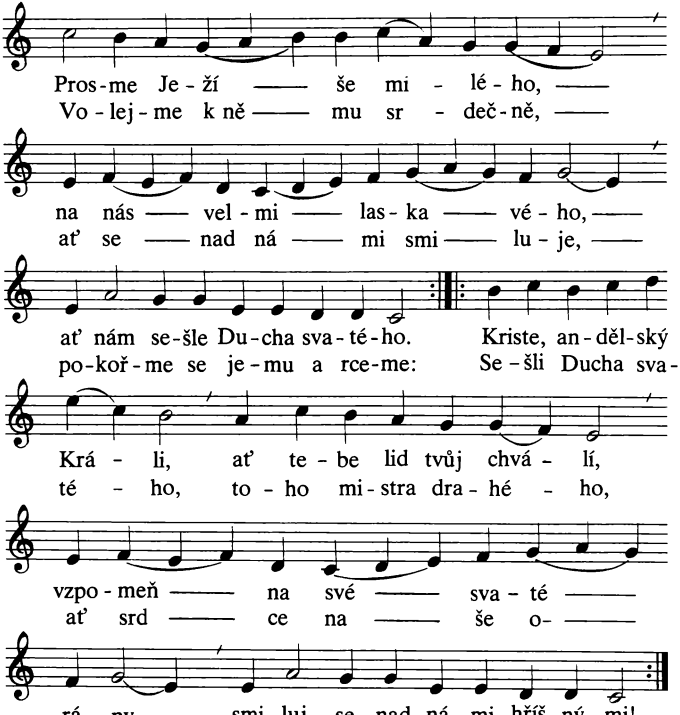
5. Ty svatý jsi Duch a svatý i Bůh / a této smrti prolom kruh, / ať vejdem do tvých věčných bran, / kde není boje, není ran. / Ty svatý jsi Duch a svatý i Bůh.

6. Ty svatý jsi Duch a svatý i Bůh / a z církve tvoříš pevný kruh. / Kéž vzdáváme ti chválu, čest / za vše, co v našich rukou jest. / Ty svatý jsi Duch a svatý i Bůh.

J. Niedling (?), Altenburg 1651 / R. M. Šimša
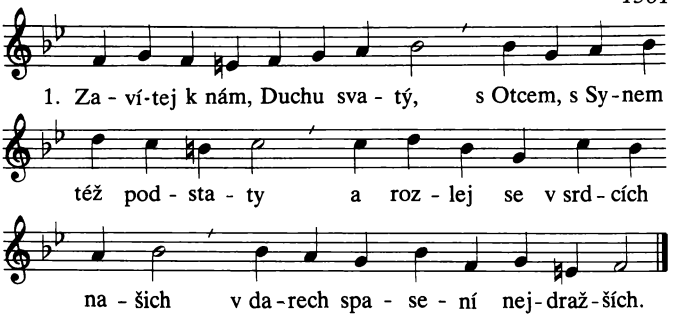
365 PROSME JEŽÍŠE MILÉHO

1420 / 1541

Z písně Křesťané z hřiechóv povstaňme, 7. a 1., sl. 1420 / 1501 / 1541

1561

2. Mysl nám věrou osvěcuj / a vůli láskou rozněcuj, / paměť ustavuj v naději, / svědomí v stálém pokoji.

3. V úmyslu přímém postavuj, / srdce čistotou korunuj, / žádosti řiď svatou bázní, / těla bujnost zkrocuj kázní.

4. Nad smysly panovati dej, / rouchem ctnosti je odívej, / ať vše, což se tobě líbí, / činí, mluví, slyší, vidí,

5. bychom obraz Otcův nesouc' / a v Krista vkořeněni jsouc', / tak po lopotě vezdejší / vzali v nebi život lepší.
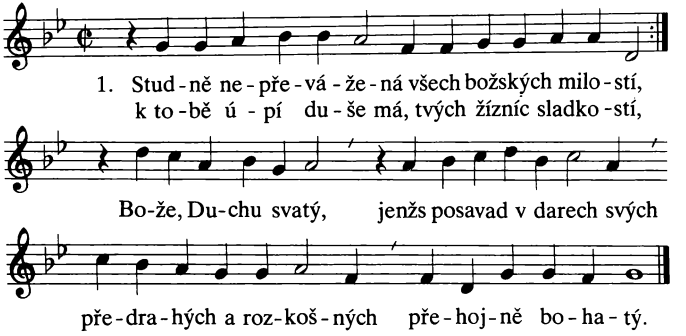
6. Dej to z milosti Otcovy, / plné zásluhy Kristovy, / štědrý dárce, Duchu svatý, / Bože nedílné podstaty.

Z latinské B. Matěj Červenka 1561 / 1659 / 1877

STUDNĚ NEPŘEVÁŽENÁ

pův. nápěv Rozvažujme společně

1563 / 1615

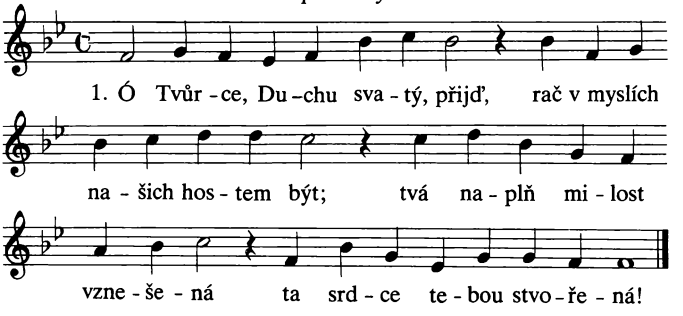
2. Proto vroucně tě prosím, / můj posvětiteli, / víry pravé v mém srdci / mocný pěstiteli, / rozmnožuj ji dále, / ať se již nezmenšuje, / ale vždy rozhojňuje / ke tvé cti a chvále.

3. Při tom i má naděje / ať pevnou stálostí / před tebou se vždy skvěje / bez vší pochybnosti, / bych neměl doufání / v darech pomíjejících, / však věčně trvajících / a v tvém smilování.

4. Vladaři můj výborný, / braň a posilň mne sám, / by libý neb odporný / vítr sem ani tam / mnou nemoh' viklati, / nýbrž ať v každé době / důvěřuji se tobě, / rač mi pomáhati!

B. J. A. Komenský 1659

Podle starší předlohy Martin Luther 1529 / 1533

2. Ó rozněť světlo v myslích nám / a vylej lásku v srdcí chrám; / ty v mdlobě těla posiluj, / svou mocí stále při nás stůj.
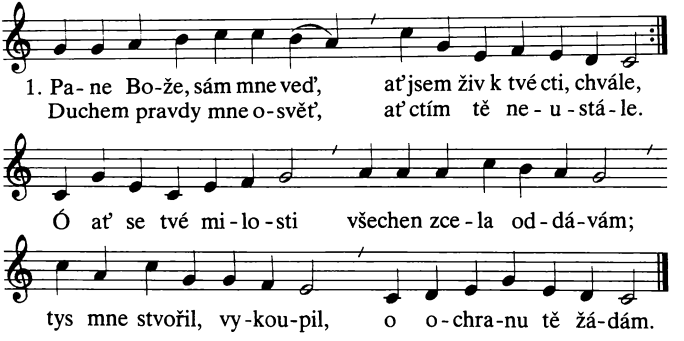
3. Rač Zlého dále zapudit / a pokojem nás obdařit, / ať tebou takto vedeni / veškerých škod jsme zbaveni.

4. Ty Otce rač dát znáti nám, / Syn rovněž tebou budiž znám; / i tebe, z obou vyšlého, / ať máme času každého.

Hymnus Veni Creator Spiritus, Rabanus Maurus / S. Verner

PANE BOŽE, SÁM MNE VEĎ

14. stol. / 1505 / 1659

2. Lásku svou přenesmírnou, / Pane Bože, rač mi přát, / faleš ďábla i světa / ať umím vždy rozpoznat, / abych se tak varoval / všelijakých marností, / smlouvu křtem uzavřenou / plnil vždy s ochotností.

3. Statečně ať žádostem / svého těla odpírám, / bázeň tvou a pomoc tvou / při sobě kéž vždycky mám, / ustavičně mé srdce / ať po cestách tvých chodí, / uděluj mi dary své, / ať milost tvá mne vodí.
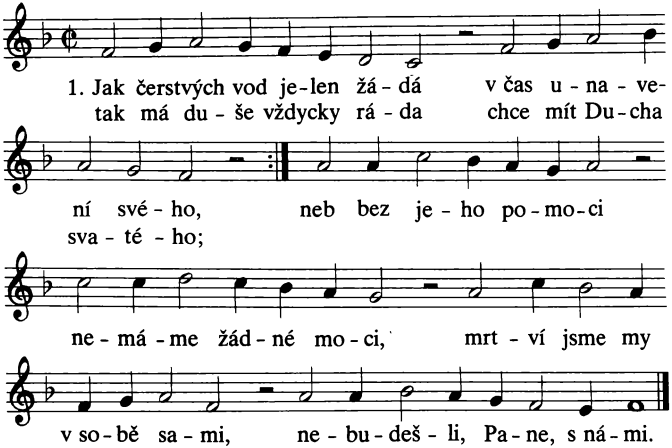
4. Dokud v bídné časnosti / dopřáváš mi zde žití, / dej, ať tvým služebníkem / smím v tomto světě býti; / po smrti dej přijít tam, / kde tě andělé chválí, / bych ti s celou církví tvou / nový zpíval zpěv slávy.

Z písně Sám, Pane Bože, mne řeď

1602 / 1659 / 1877 / 1970

pův. nápěv Ž 42

L. Bourgeois 1551

2. Pán praví: „Kdo mne miluje, / slova mého ostříhá, / můj Otec jej oblibuje, / Duch svatý k nebi zdvíhá. / K tomu my přicházíme, / v tom příbytek činíme, / neb to mé milosti slovo / není mé, ale Otcovo.

3. Duch svatý, ten Utěšitel, / jejž Otec pro mne dává, / bude váš věrný učitel, / od něhož půjde zpráva / o všem, co jsem vám mluvil, / pokud jsem zde s vámi byl; / on vám všechno připomene, / on vás k dobrému povede.

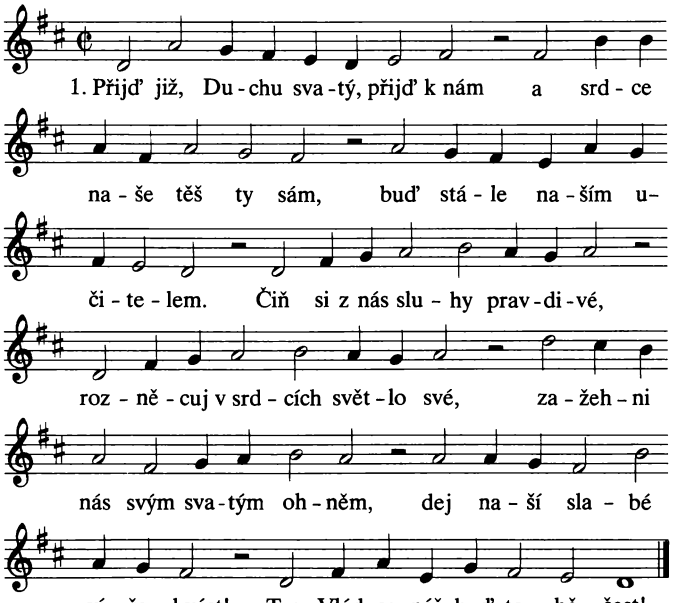
4. Pokoj svůj vám zůstavuji, / ne jak vám jej svět dává. / Proč se vám srdce strachují? / Děl jsem vám slova pravá: / „Jdu a zase přijdu k vám, / co jsem slíbil, to vám dám; / nebojte se v mém pokoji, / já jsem váš a vy jste moji.“

5. Ó přijdiž k nám, Duchu svatý, / Bože mocný a pravý, / s Otcem, s Synem též podstaty / a hodný téže slávy. / Posvěcuj a spravuj nás / nyní i v poslední čas; / otevři svých darů pramen / k spasení našemu. Amen. *J. Třanovský 1636 / 1970*

371 PŘIJĎ JIŽ, DUCHU SVATÝ, PŘIJĎ K NÁM

pův. nápěv Ž 84

1562

2. V pokušení buď naše stráž, / vždyť slabost naši dobře znáš, /náporu světa podléháme. / Naplň nás duchem tichosti, / v milování dej stálosti, / tvou radu vždy očekáváme. / Veď a řiď nás neustále, / dej, ať jsme živi k tvé chvále!

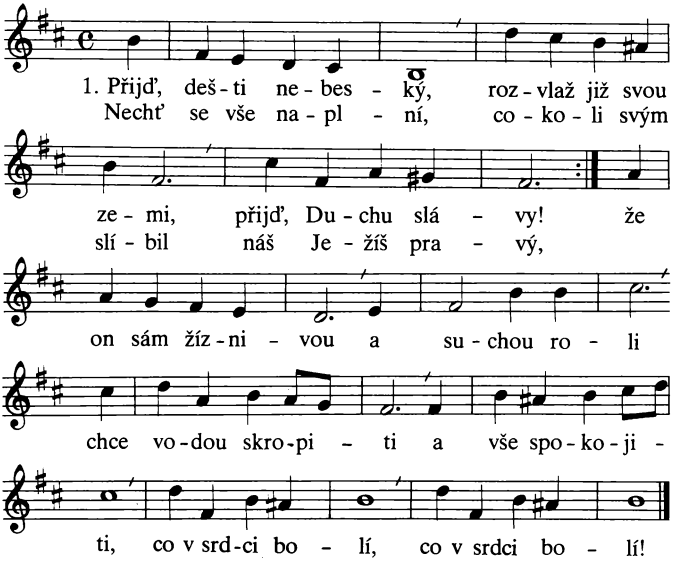
3. Svůj mír a pokoj rozlij v nás / a všechnu naši pýchu zkaz, / své drahé slovo do srdce vpiš. / Přemáhej naši hněvivost, / zaháněj každou pochybnost, / pokornou prosbu, Pane, vyslyš. / Buď v bojích naším obráncem / a v ponížení zastáncem.

4. Přijď již brzy, přijď, Pane náš, / své věrné pod ochranou máš, / nechť vzejde záhy hvězda jitřní! / Očekáváme příchod tvůj, / Ježíši Kriste, Králi můj, / tvá svatá církev již tě žízní. / Ach, Duchu svatý, připrav nás / na den, kdy Ježíš přijde zas.

Hymnus Veni Creator Spiritus

Rabanus Maurus / B. Pictet / J. Sláma a B. Vik

1725

2. Přijď, vodo života, / vylej na svou zemi / potůčky živé, / vylej na vyprahlé / v rozličném soužení / to dědictví své! / Pohleď, jak mé srdce tak žízní ve mně, / jsouc plno žádosti, / po tobě, můj hosti, / dychtí toužebně.

3. Přijď, zvuku žádoucí, / obživ mne milostí, / živý větříčku, / uprostřed temností / osvěť mne, vzbuď v srdci / žití jiskřičku; / neb vše, co ve mně jest, zemdlívá cele, / však tvým dechem, Pane, / vše se zase stane / živé, veselé.

4. Přijď, chudých útěcho, / duši k posilnění, / drahý nápoji, / nechať ve tvé lásky / svatém navštívení / se zas ukojí / mé hřešící srdce, a tak se stane, / že v smělém volání / budu mít doufání / v tebe, můj Pane.

5. Přijď, mistře žáků svých, / ať mne vyučuješ, / oblib mne sobě, / vždyť ty tajné věci / duši vyjevuješ; / nalézám v tobě / víc, než mi mnohá má práce dopřává, / tajemství veliké, / moudrosti všeliké / tvá škola dává.

6. Přijď, duše pokoji, / ať má občerstvení / stádce tvé malé! / Dopřej nebeského / srdci potěšení, / s námi buď stále! / Promluv k našim duším slovo veselé: / „Zas buď spokojena, / ty má vyvolená, / já jsem tvůj cele."

7. Přijď, lásky plameni, / rozněť mne, má sílo, / nebeským ohněm! / Srdce moje spravuj, / s tvým by jedno bylo, / a přebývej v něm! / Vyzdvihni nade mnou korouhev lásky, / bych tobě celého / dal sebe vřelého, / jenž má láska jsi.

8. Přijď, studně radosti, / naplň mne z milosti / žádostmi z nebe! / Nechať tvé dobroty / zakusím sladkosti / a poznám tebe. / Té rozkoši z tebe nic rovno není, / neb jen ten vždy mívá / občerstvení živá, / kdo má to jmění.

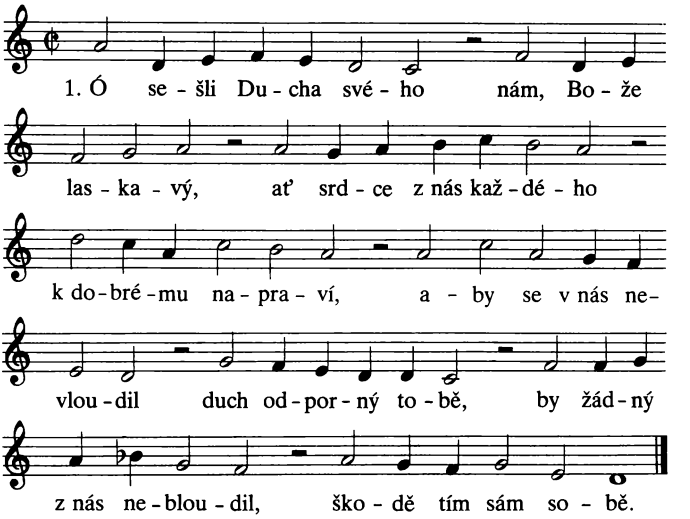
9. Přijď, svědku synovství, / uč Abba volati / v duchu synovském! / Dej toho jistotu, / co před tebou platí / v svatém slovu tvém; / toť pečeť do srdce dědictví tvého. / Tak budu s žádostí / užívat radosti / spasení svého.

J. K. Stegmann kolem 1713 / 1732 / 1748 / 1970

Ó SEŠLI DUCHA SVÉHO

pův. nápěv Ž 130

1539 / 1551

2. Tvůj Duch ať jest našeho / ducha posvětitel / a srdce z nás každého / jasný osvětitel, / ať nás učí moudrosti, / jež pochází z nebe, / bychom se vší možností / milovali tebe.

3. Tvůj Duch ať nás uvodí / v pravdu milou tobě, / ať žádný z nás neškodí / lží a zlostí sobě; / dar rozumu zdravého / když nám ráčils dáti, / pomoz ho ke cti tvého / jména užívati.

4. Mysl naši osvěcuj / světlem Ducha svého, / jím též mocně potěšuj / bídou sevřeného; / ve dnech utrpení dej / důvěru a stálost, / srdce čisté uchovej, / rozhojňuj svou milost.

5. Když pak posléz odvoláš / věrné svoje k sobě, / Duch tvůj svatý siliž nás / v teskné smrti mdlobě. / Uděl v boji posledním / víry, statečnosti, / a po boji vítězném / přijmi na věčnosti.
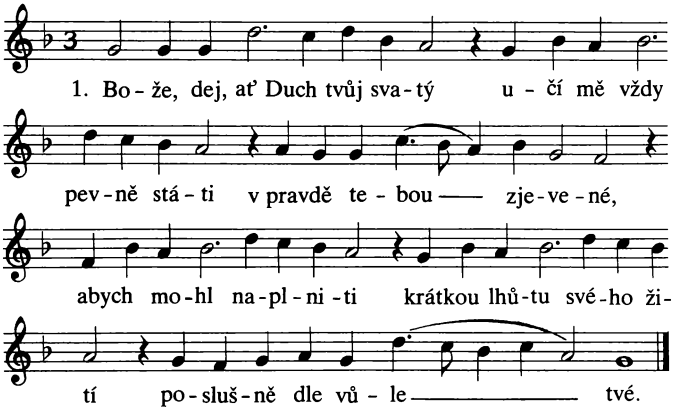
Z písně Ó nebeř Ducha svého

B. J. A. Komenský z pol. 1659 / 1796 rozšířeno / 1923

BOŽE, DEJ, AŤ DUCH TVŮJ SVATÝ

pův. nápěv 387 Takto volá sám Syn Boží

1490 / 1530 / 1534 / 1541

2. Dej, ať Duch tvůj mě vždy znovu / učí věřit tvému slovu, / jím se řídit, spravovat. / Posiluj mne, zemdleného, / pomoz v síle Ducha svého / dobrý boj vždy bojovat.

3. Ty jsi nám hned při stvoření / svěřil úkol zde na zemi: / dělat ráj a ostříhat. / K pilné práci povoláváš, / dobré dílo požehnáváš, / chci je konat vždycky rád.
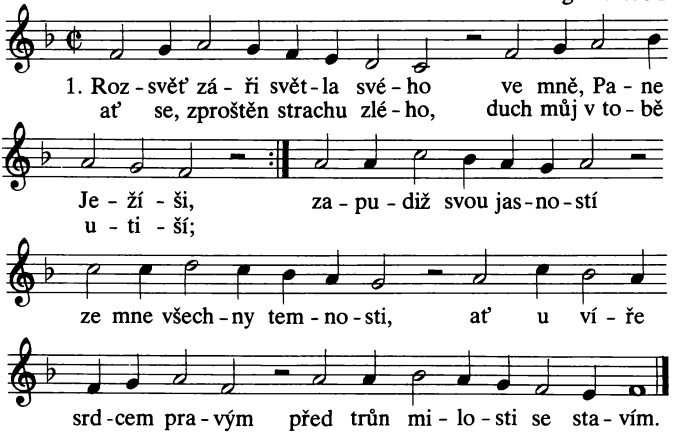
4. Vyzbroj mne též rozumností, / abych uměl s ochotností / sloužit bližním k dobrému. / Chraň mé srdce lakomosti, / dej mi, abych ve skromnosti / dobře činil každému.

5. Když pak se můj čas nachýlí / a má cesta dojde k cíli, / otevři mi bránu svou. / Služebníka pokorného, / ač jen nad málem věrného, / přijmi v náruč laskavou.

6. Zatím chci být, Bože věčný, / ve tvé službě užitečný / a tvé jméno oslavit. / K slávě tvé chci žít na zemi, / než ta chvíle nastane mi, / kdy už mohu k tobě jít. *1796 / J. Batelka 1970*

pův. nápěv Ž 42

L. Bourgeois 1551

2. Ať procitna z hříchu noci, / novým životem se skvím / a v tvé silné božské moci / nad žádostmi vítězím; / v pokoji svém, Pane můj, / srdce mé vždy ustavuj, / ať má ústa v každém čase / čest tvou množí v zvučném hlase.
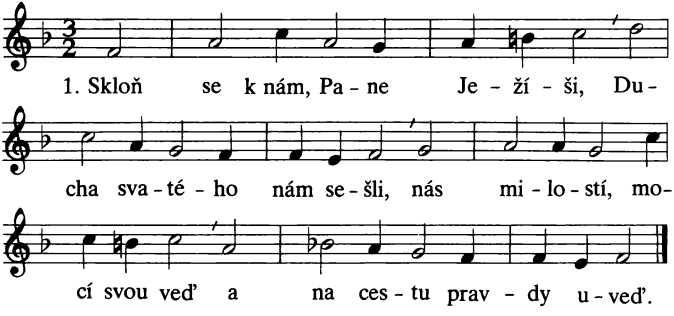
3. Pokušení hrozné valy / skličují mne odevšad, / ty však, mocný nebes Králi, / buď má skrýš a pevný hrad; / blesk tvé božské jasnoty / rozptyl všechny mrákoty, / ať vychvácen jsa z propasti / chvátám k břehu věčné vlasti.

4. Dej, ať nic mě v světě celém / od tebe neodloučí, / tobě jen ať duše s tělem / věrně se vždy poroučí; / za sebou, ó Jezu můj, / ducha mého pozdvihuj, / ať po pouti nebezpečné / bydlení mám s tebou věčné.

Z písně Rozsviť, můj Pane Ježíši

J. Ch. Nehring / 1737 / 1877

1628
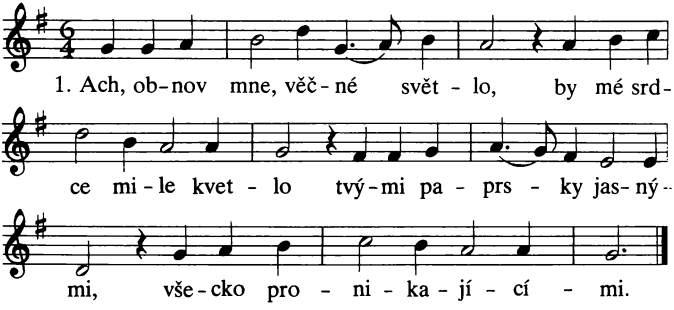

2. K chvále své rty naše spravuj, / srdce k vroucnosti nakloňuj, / víru rozmnož, smysly pravé, / učiň nám své jméno známé.

3. Až budem s vyvolenými / „Svatý, svatý!“ zpívat tvými, / tváří v tvář na tě patřiti / a v světle věčném slaviti.

4. Sláva buď Otci i Synu, / mocnému Duchu svatému: / Trojici svaté sláva, čest / na věky nechť vzdávána jest.

Altenburg 1648, sl. 4 Gotha 1651 / K. Motěšický (?) 1710 / 1970

1676
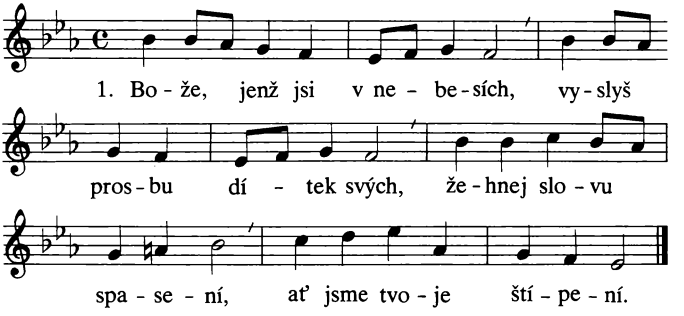

2. Rač zlé touhy mé umořit / a ohavnost hříchů bořit! / Ach, ozbroj mě svou mocností, / bych moh' potlačit křehkosti!

3. Dej mi ducha ochotného, / bys mne vždy měl poslušného; / ach, dej mi jen to činiti, / co se ti může líbiti.

4. Nechť jen tebe vždy miluji, / ve všem svatém si libuji, / až před tebou se postavím, / věčně tebe potom slavím.

J. F. Ruopp / 1737 / 1970

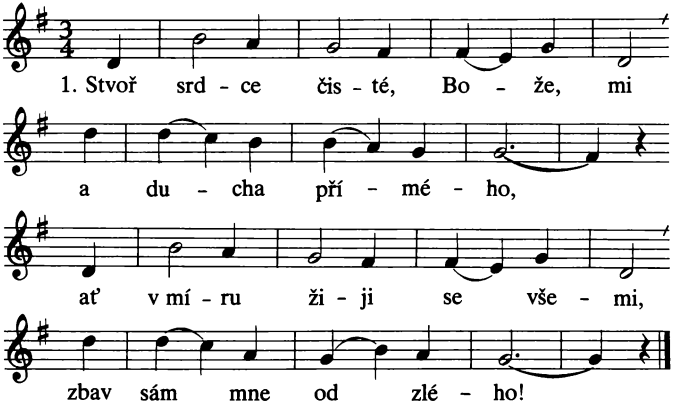
1755

2. Duchem svým nás obnovuj, / ve vše dobré uvozuj, / ať vždy rostem v moudrosti, / v lásce tvé a milosti.

3. Amen, milý Otče náš, / víme, že nám vše to dáš / pro Ježíše milého, / Spasitele našeho. *L. B. Kašpar 1873*

18. stol. / 1871

2. Dej srdce mi, jež v pokoře / by tobě bilo vstříc; / vnoř lásky své je do moře, / uč milovat tě víc!
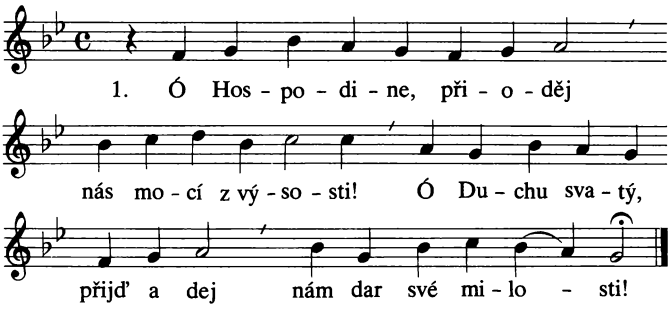
3. Svou krví, Pane, obmyj je, / by nad sníh zbělelo, / svůj obraz na ně vyryje, / vpiš jméno na čelo!

4. Duch svatý rosu milosti / mi stále v srdce lej, / ať mír tvůj v něm se uhostí, / ať zřím tvůj obličej! *J. Baštecký 1871*

Ó HOSPODINE, PŘIODĚJ

pův. nápěv 236 Ježíši, Pane nejvyšší

1531 / 1541

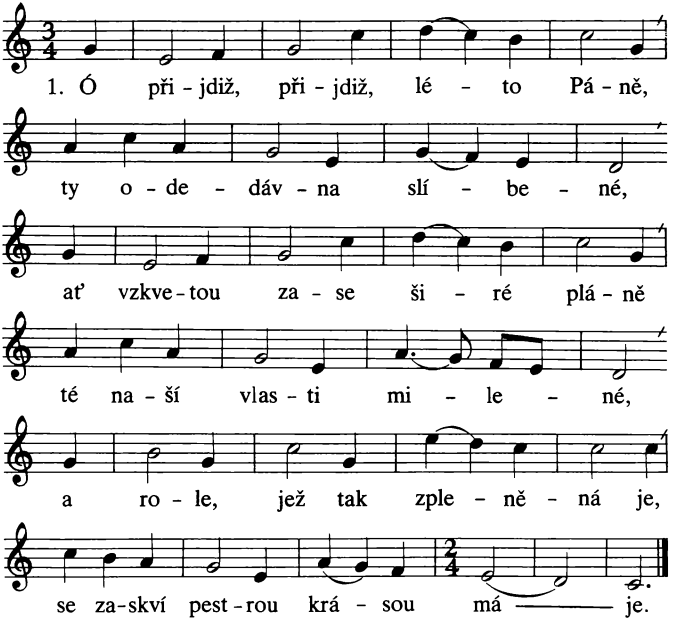
2. Kéž plá tvůj oheň nad námi, / jenž nad dvanácti plál, / i nad našimi snahami, / by život tvůj nám dal!

3. Ó Duchu světla, života / a lásky nezměrné, / kéž tvoje svatá dobrota / vždy hřeje srdce mé!

4. Dej pravé víry vzácný skvost, / dej svatý život žít, / dej jistou naděj pro věčnost, / dej v míru odejít.

5. Až přijdou smrti hrůzné tmy, / ty sám mne potěšíš, / a vyvedeš mě z mrákoty / tam, kde ty, Bůh můj, dlíš!

D. S. Bortnjanskij 1822

2. Ó přijdiž, přijdiž, roso shůry, / a rozvlaž zemi žíznivou, / ať prosta jsouce tuhé kůry, / vyprahlá srdce oživnou, / a všecko dobré, krásné, milé / zde vypučí zas v nové síle!

3. Ó přijdiž, přijdiž, ohni z nebe, / a rozněť vůkol všecku zem, / ať srdce naše bleskem z tebe / zahoří svatým plamenem / a mocně, radostně a vřele / pro svého tlukou Spasitele!

4. Ó přijď ty sám, náš milý Pane, / a navštiv svoji vinici, / a
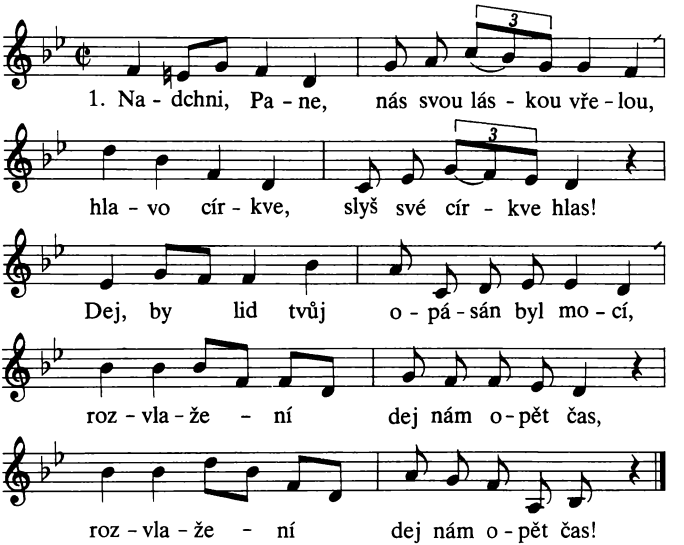
dílo svoje požehnané / svou mocnou chraniž pravicí, / ať všechen svět to zřejmě vidí, / že ono z tebe a ne z lidí.

5. Ó vrať nám dávnou dobu blahou, / v níž s otci jsi zde přebýval, / kdy tvář tvou milostnou a drahou / tvůj lid vždy jasně vidíval, / ať vše zas tobě jen se klaní / a v tvém vždy roste milování.

6. A dej, ať v tebe vkořeněni / jsme jedno tělo, jeden duch, / tvou láskou v jedno zapojeni / se v lásce vinem k druhu druh, / až věčné, jasné, beze stínu / nám vzejde léto ve tvém klínu.

L. B. Kašpar 1873

NADCHNI, PANE, NÁS SVOU LÁSKOU VŘELOU

2. Mdlíme, Pane, na modlitbách svatých, / apoštolská věrnost schází nám; / pohni nebem a ve srdcích vzňatých / |: svatou láskou zbuduj sobě chrám :|!

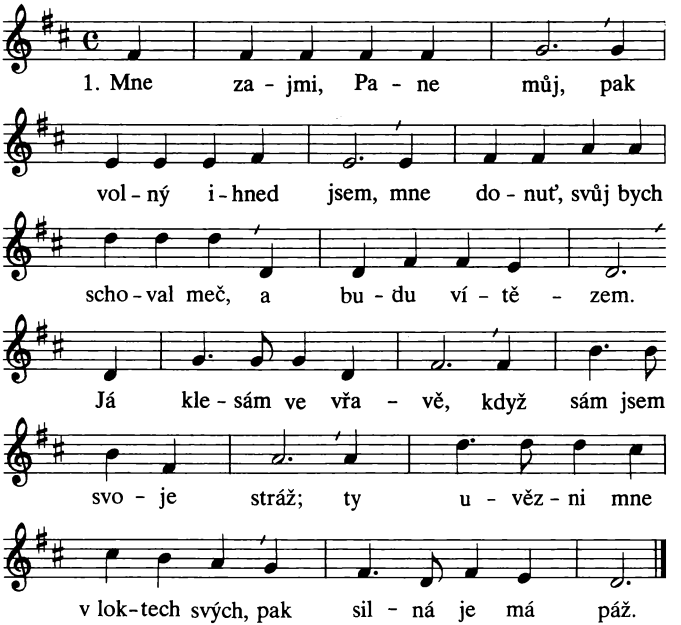
3. Dej, ať život nový v církvi tvojí / vzkvete tam, kde květy spálil mráz, / obrň lid svůj božskou svojí zbrojí, / |: nedověře víry postav hráz :|!

4. Slyš svou církev, čekající tebe, / dej nám víry, dej nám lásky víc, / zapojeni v jeden duch ať tobě, / |: Pane milý, vycházíme vstříc :|!

Alois Adlof 1897

MNE ZAJMI, PANE MŮJ

George William Martin
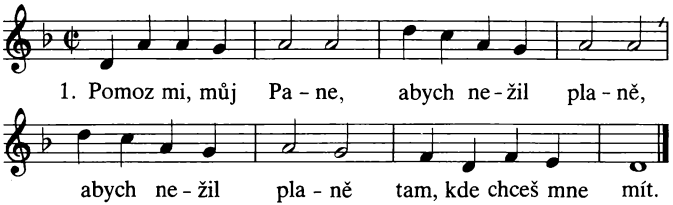

2. Mé srdce slabé je, / než nalezne je Pán, / mé srdce nezná jistoty, / jím zmítá divý van; / je zcela bez moci, / než ty je spoutáš sám; / ó zotroč srdce láskou svou, / pak znikne smrti tmám.

3. Má síla umdlévá, / než k službě dospěje, / v mé síle oheň neplane, / dech jarní nevěje. / Má síla pronikne / jen tebou protčena, / má korouhev jen silou tvou / v boj bude nesena.

4. Má vůle není mou, / než tvojí stane se. / I kdyby trůnu dosáhla, / jím vánek otřese. / V té vřavě získá si / opory jediné, / když v tobě život nalezne / a v tobě spočine.

G. Matheson / J. B. Čapek

Hans Puls
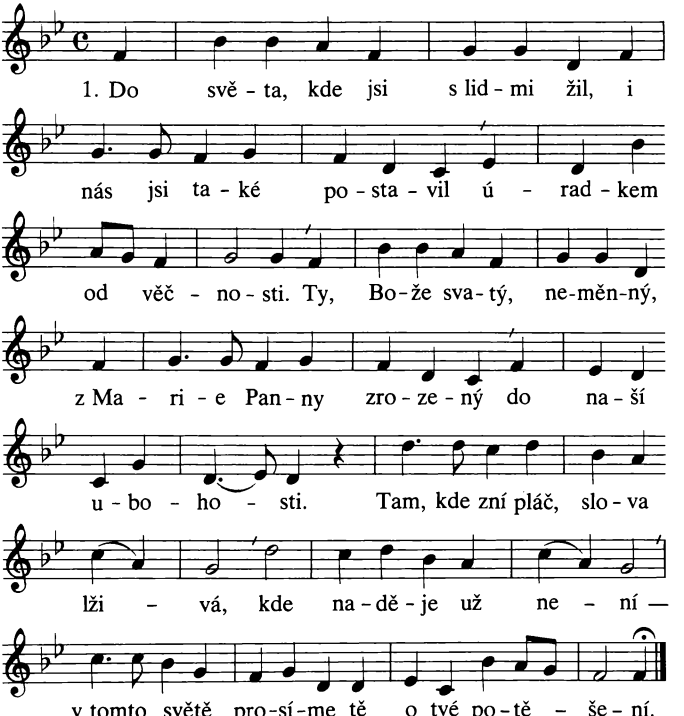

2. Pomoz, Pane milý, / abych měl dost síly, / abych měl dost síly / bližním odpustit.

3. Pomoz, když se bojím, / ať vždy pevně stojím, / ať vždy pevně stojím / tam, kde nutný jsem.

4. Pane, slyš mé přání, / vzdal vše, co mi brání, / vzdal vše, co mi brání / být tvým člověkem. *G. Lohmann 1964 / M. Heryán*

DO SVĚTA, KDE JSI S LIDMI ŽIL

Zdeněk Čep

2. I když se k tobě modlíme, / nic o tvé slávě nevíme, / nedáš-li Ducha zření. / A jistot žádných nemáme, / než že se s tebou shledáme / v tvém jménu shromážděni. / Z nás sejmi
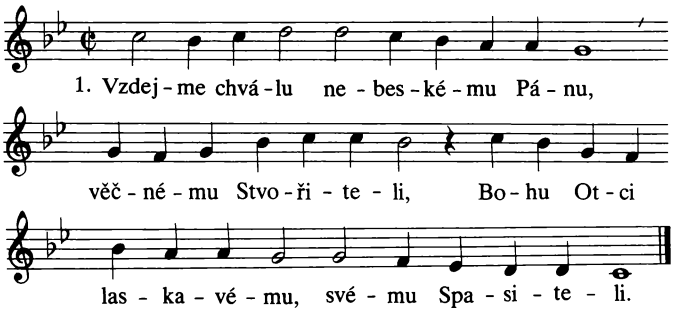
strach, dej nám víru / k jasnému vyznávání. / V tomto světě prosíme tě / o tvé slitování.

3. I cenné dílo životní / nám shořet může v onom dni / tvrdého zkušování, / kdy budeš vážit ryzost slov, / sirotků pláč a slzy vdov / a naše odmítání. / Láska tvá ať z kříže brání / ty námi zanedbané. / V tomto světě prosíme tě / o tvou milost, Pane!

L. Rejchrt

VZDEJME CHVÁLU NEBESKÉMU PÁNU 386

1541

2. Neb nás obmyl, / od hříchů očistil / krví Syna milého, / lid vzácný sobě učinil / z smilování svého.

3. Té milosti / od Boha z výsosti / došedše v Kristu Pánu, / požívejme ji s vděčností / skrze víru pravou.

4. A z víry té / čiňme skutky dobré / pravého zde pokání, / odmítajíce všecko zlé, / Bohu jsouc' poddáni.

5. Ten, kdo Boží / slovo v srdci složí / a skutkem ho ostříhá, / že Pána Krista miluje, / jistotu toho má.

6. Ten pro něho / a pro slovo jeho / sebe nic nelituje, / ve všem k slávě Boha svého / sebe obětuje.

7. V svatých ctnostech / beřme všichni prospěch, / v skutcích dobrých pracujíc', / v našich všechněch povinnostech / víry dokazujíc'

8. v Krista Pána, / od něhož vydána / nám svatá přikázání, / aby byla ostříhána / v svatém milování.

9. Milujme ho / jako Pána svého, / rozkaz jeho činíce; / doufejme my srdcem v něho, / tak jej ve všem ctíce.

10. I každého / člověka věrného / ctěme poctou příslušnou, / pro Krista, účastnost jeho, / s milostí srdečnou.

11. Lítostiví / buďme, dobrotiví, / sdílní v společné lásce, / jedni druhých snášeliví / i nuzných ochránce.

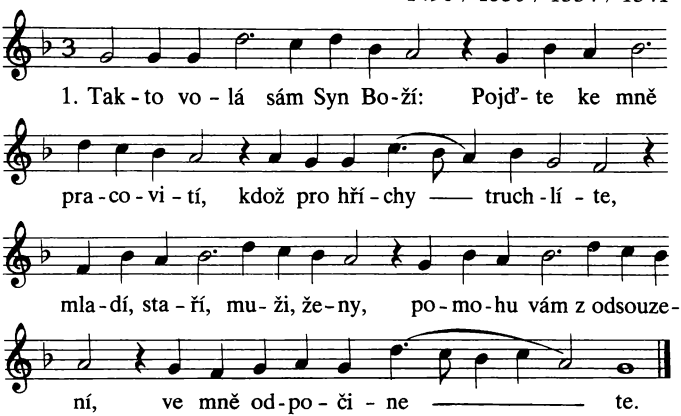
12. Dluh povinný / všechněm vracej věrný, / slouže v tom Pánu svému, / neb jest v milosti přehojný, / odplatí každému.

13. Prosme Boha, / ať nám vždy spomáhá / u víře pravé státi, / v ní v ctnostech svatých rozmáhá, / dá v tom setrvati.

14. Ó dej, Pane, / ať se to vše stane, / bychom v tom dokonali, / a když práce zde přestane, / s tebou kralovali.

B. Jan Poustevník 1541 / 1659 / 1970

1490 / 1530 / 1534 / 1541

2. Jho mé sladké, břímě lehké; / kdo je pro mne věrně nese, / ujde věčných trápení. / Nechci ho zde opustiti, / s mou pomocí má dojíti / v nebesích utěšení.

3. Co jsem činil, čemu učil, / a v čem jsem vám k příkladu byl, / v tom se jen upevněte; / co pro to vám se přihodí, / to jistě vám neuškodí, / když vy věrni budete.

4. Kdo jste se Bohu oddali, / všichni velicí i malí, / nelitujte v tom sebe; / stůjte v Kristovu učení, / v němž je vaše potěšení, / přivede vás do nebe.

5. Zlým za zlé neodplácejte, / v životě ctnostném pracujte, / na svět nechtějte dbáti. / V křivdách naději u Boha / najde trpělivost mnohá; / Bůh světu zlé odplatí.

6. Kdo při něm stále nestojí / a není věrný v tom boji, / radosti s ním nedojde; / velmi sobě zle poslouží, / kdo se proň bojí zde nouzí, / však vždy věčných neujde.
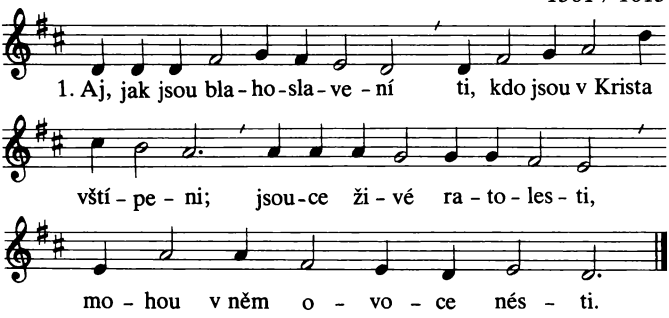
7. Světlost Boží všudy svítí, / oko jeho všecko vidí, / nemůže strpět zlého. / Proto kdo chceš v lásce býti, / věčnou milost jeho míti, / nehněvej v ničem jeho.

8. Takto žij a čekej na to, / co poslušným zaslíbeno: / požehnání zajisté. / Ó račiž, Pane Ježíši, / k nebeské nás vésti říši. / Amen, náš milý Kriste.

B. Urban Němec, upr. B. Jan Roh 1541 / 1659 / 1970 R. N.

pův. nápěv Ó srdcem nábožným, věrní

1561 / 1615

2. Mají hojné rozvlažení; / vnitřní, zevnitřní soužení / jim nemůže uškoditi, / ni je z kmene vylomiti.

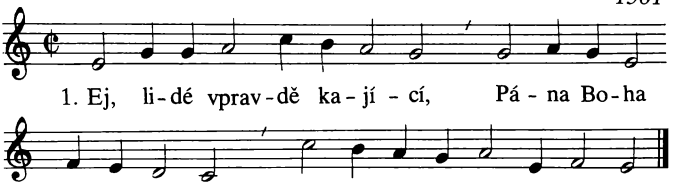
3. Rozkošně se zelenají, / ctnostmi krásně prokvítají; / vůně libá jich ovoce / vchází až před jejich Tvůrce.

4. Kriste, jenžs strom spravednosti, / dej, ať jsme tvé ratolesti; / pomoz, ať se zelenáme, / v svatých ctnostech prospíváme,

5. bychom šťastně přeneseni / v lepší život uvedeni / byli, kde s Otcem přebýváš, / v radosti nás očekáváš.

Podle žalmu 1, z písně Přeblahoslavený člověk
B. Jan Blahoslav 1561 / 1877

1561

2. znejte, že se Kristus snížil, / by se hříšník k Bohu blížil / a s ním se ze srdce smířil.

3. Dal nám prostředky zřízené: / služebníky smlouvy nové, / řádně k tomu nařízené,

4. kteří jsou k tomu posláni, / aby hříšné ku pokání / probouzeli bez přestání.

5. Jděte k němu, národové, / v touze po té smlouvě nové / tam, kde jsou jeho poslové.

6. Poznejte již rozkošné jho, / neste lehké břímě jeho, / odpočinete u něho.

7. Hleďte se mu poddávati, / před ním pokorně padati, / slibujte ho poslouchati.

8. A on vám sliby naplní, / drahou milostí obdaří, / svědectvím svatým ujistí,

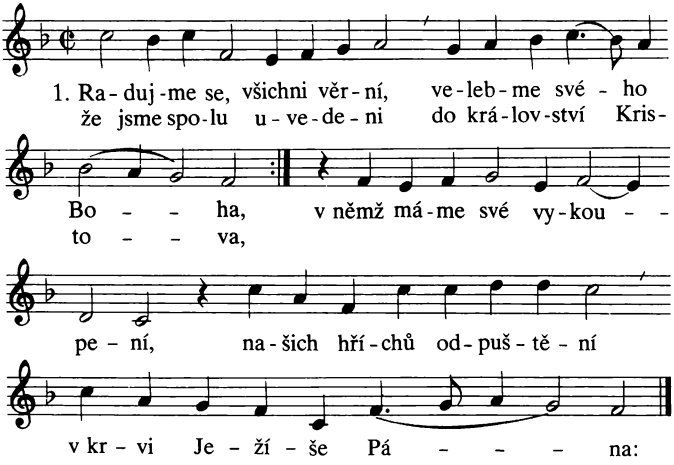
9. že chce na věky spasiti, / hříchů již nevzpomínati, / k tomu hojnou radost dáti.

10. Tak nuzní, opovržení, / zde od světa potlačení / přijmou v nebi oslavení.

11. Budou radostí plesati, / chválu veselou zpívati, / s Kristem věčně kralovati.

12. Dej to, Kriste, věčný Králi, / bychom smlouvu ostříhali, / slavnou korunu přijali. *B. Havel Dřevínek 1561 / 1615 / 1970*

1561

2. i těch, v nichž jsme se zrodili / z prohřešení Adama, / i těch, kterých jsme nabyli / poslouchání satana, / i všeho jejich ovoce, / slov, skutků, zlé mysli, srdce. / V studnici však života,

3. kterou nám Kristus připravil / v těžkém svém umučení, / v přetvrdé skále ji dobyl / podle svých zaslíbení, / dává nám vodu na poušti, / by ji pilo všechno množství / k žízně své zapuzení.

4. A nabízí ji v domě svém, / tu,kde on sám přebývá / v těle sobě posvěceném; / tu hojně voda živá / všudy na vše strany plyne / ustavičně bez přítrže, / nikdy jí neubývá.

5. Smlouvy Boží plnitele, / věrné své milovníky / a pravé

Boží ctitele, / milé následovníky / čistí krev ta v duchu, v těle, / je i všecko posvěcuje, / jsou jeho účastníky.

6. Padlé v bláto těžkých hříchů / krví tou očišťuje, / když se kdo z nich k ní utíká, / v srdci hříchů želeje; / zdraví dává polámaným, / jiným všechněm neduživým, / vše se jí napravuje.

7. Požehnaný buď Pán Bůh náš, / Otec plný milosti, / který sám zamiloval nás / v Synu svém od věčnosti, / bychom v jeho vykoupení / měli hříchů odpuštění, / sloužili mu v svatosti.

8. Veleben buď i Kristus Pán, / Syn jeho nejmilejší, / který dal za nás sebe sám / na smrt nejohavnější; / učinil nás krále, kněží, / sluhy spravednosti Boží, / krví tou nejsvětější.
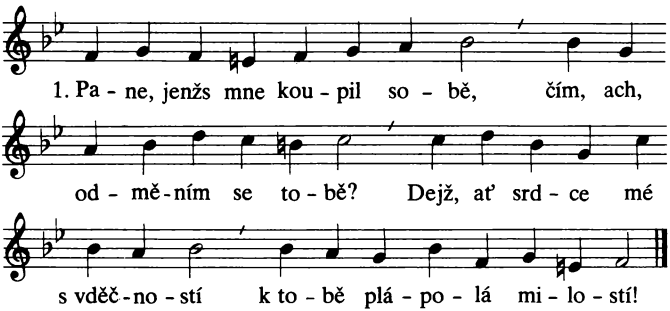
9. Sláva buď, čest a vladařství / spolu i Duchu pravdy, / jenž z Kristova účastenství / rozmnožil v nás své dary, / aby spravednost Kristova / na našem těle se skvěla / v naději Boží slávy.

B. Jan Augusta 1561 / 1970

PANE, JENŽS MNE KOUPIL SOBĚ

pův. nápěv 366 Zavítej k nám, Duchu svatý

1561

2. Ať tě, pokud živ jsem, chválím, / ať se již všech hříchů vzdálím; / ať víc nekřižuji tebe, / dej mi k tomu pomoc z nebe.

3. Srdce mé moc tvého kříže / ať k tobě táhne a víže; / tvá smrt ve mně hřích ať moří, / rány tvé mé zdraví množí.

4. Ať má duše neduživá / jizvami tvými okřívá; / já se věrou k boku tvému / přivíjím žádostivému.
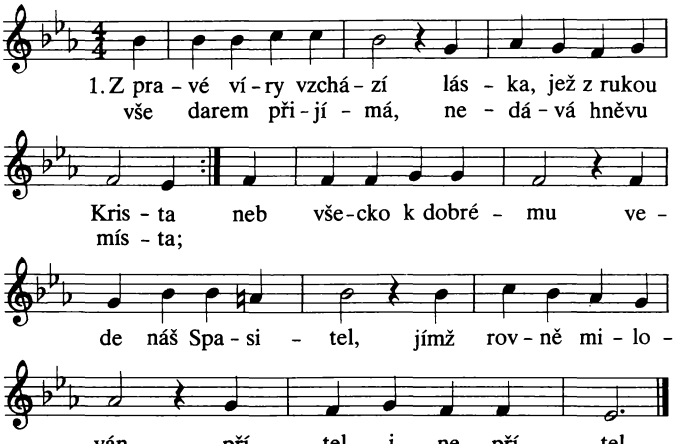
5. Nespustím se, Pane, tebe, / až mne s sebou v samo nebe / své uvedeš, věčný Pane, / ach, nechať se mi tak stane.

B. J. A. Komenský (?), Praxis pietatis 1641 / 1877 / 1970

Z PRAVÉ VÍRY VZCHÁZÍ

pův. nápěv 177 Nuž Bohu děkujme

Joh. Crüger 1647

2. Hle, jak nepřátele / nevděčné Bůh miloval, / své jediné dítě / v hořkou smrt za nás vydal. / Kdo to ve víře zná, / srdcem rozvažuje, / v lásce se roznítí, / vždy víc utvrzuje.

3. Jako sám Bůh s námi / naložil, tak my čiňme / bližnímu našemu, / dobrým se odplacujme. / Jestli on zlořečí, / za to mu žehnejme, / v potupě, v posměchu / čest jenom hledejme.

4. Pakli ukládáním / kříže nás Bůh zkušuje, / víra trpělivá / to břímě nadlehčuje. / Na místo reptání / modlitbu nám dává, / působí naději, / že bolest ustává.

5. Z toho se učíme / svou bídu poznávati, / Kristovu pak

milost / v ponížení vzývati, / na sobě nestavět, / jemu důvěřiti, / za nic se pokládat, / z Krista svou moc míti.

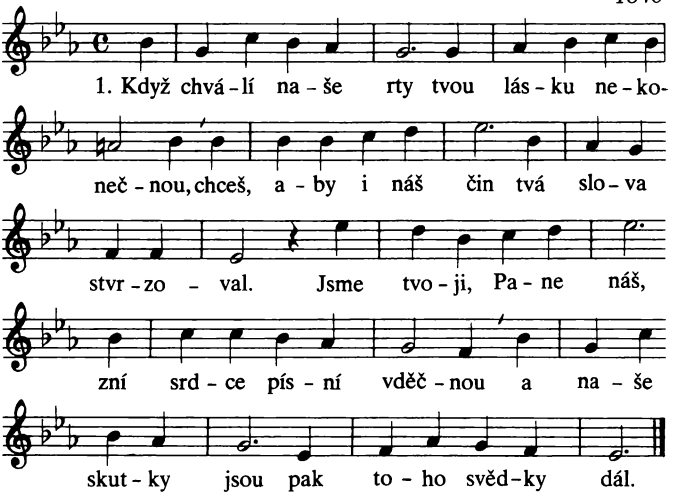
6. Kdo v Krista uvěří, / on obdaří ho mocí / ochotně, ze srdce / činiti dobré věci; / svévolnost opustí, / nic mu nepřekáží / v štěstí i v neštěstí / kráčet v bázni Boží.

7. Zkoušej se již dobře, / zda Kristus v tobě živ jest; / to přec víra žádá, / v pravé víře není lest; / ta ospravedňuje / a chuť k ctnostem dává, / neboť posvěcuje, / růst v Krista pomáhá.

8. Ó Pane, rozmnož již / sám ve mně pravou víru, / bych mohl míti tak / tvých skutků hojnou míru. / Kde světlo přebývá, / tam zář též vychází; / tys můj Bůh a můj Pán, / já zde tvůj příchozí.

Z písně Zkušujte se samých
1737 / 1753 / 1970 R. Nechuta

1846

2. Vždyť ty ses narodil a proto na svět přišel, / že tvůj cíl služba je a naše záchrana. / Tak stejně každý z nás, kdo cestu k tobě našel, / má sloužit bližním svým, když říká, že tě zná.

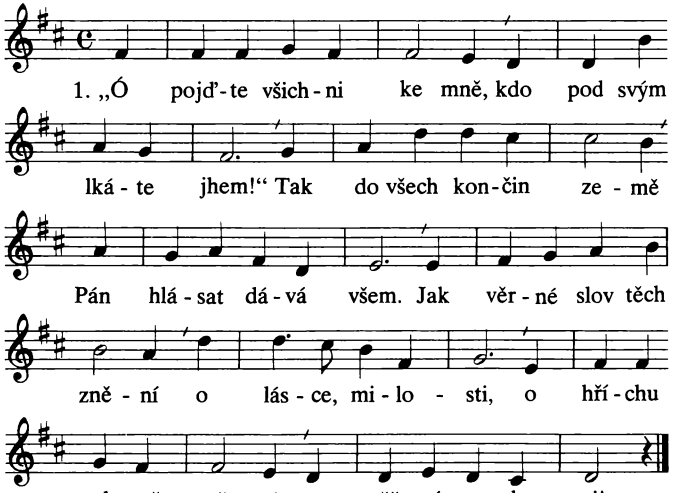
3. Ten ještě nevěří, kdo přijímá tvé sliby / a nechce naplnit tvou vůli, zákon, řád, / je jenom posluchač a jeho víře chybí / to pravé poznání; ten vůbec nemá rád.

4. Což tvoje drahá krev, již na Golgotě vylils, / snad tekla nadarmo? Byls marně utracen? / Ne, dárce života! Ty vítězství jsi dobyl, / vždyť vše je změněno a svět je obrozen.

5. I ten, kdo starostmi a úzkostmi je sevřen, / smí hledět s důvěrou vstříc zítřejšímu dni / a bratra podpírat, jenž je mu Bohem svěřen. / Tak tedy pracujme, jak jen se rozední!

A. Vinet 1828 / B. Vik

S. S. Wesley
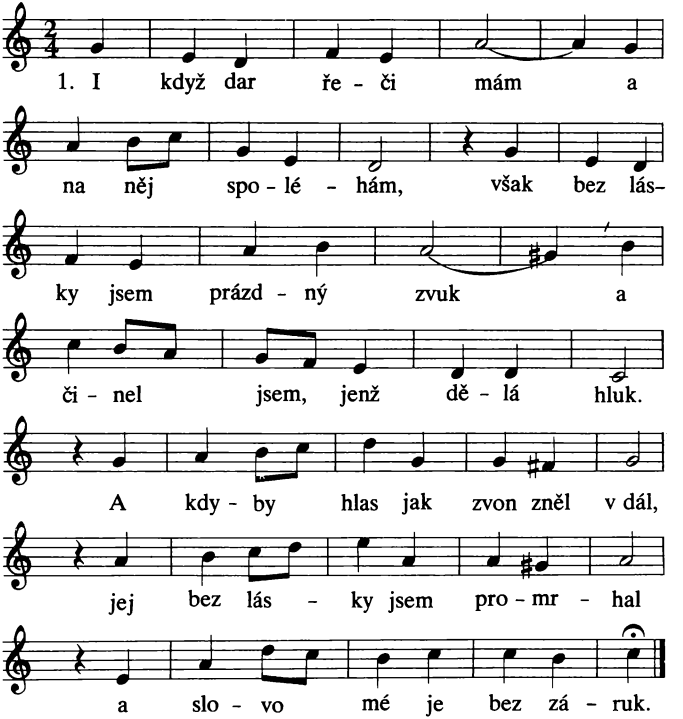

2. „Ó pojďte, poutníkové, / kdož ve tmách bloudíte, / a světlo k cestě nové / v mém světle uzříte!“ / Již duše prosta tísně, / mrak rozplynul se v jas; / již vlil zas v srdce písně / ten Páně lásky hlas.

3. „Ó pojďte, mdlí, a v boji / kdož na smrt zraněni, / ze zsinalosti mojí / vám lék se pramení!“ Toť blahé z nebe zvuky, / ať boj si zuří dál. / Pán posilní mé ruky, / proč bych se koho bál?

4. Ó slyš to všecka země, / již spásy nastal den. / „Kdož přijdou,“ Pán dí, „ke mně, / ty nevyvrhnu ven!“ / Pán vykonal vše za mne, / on můj již splatil dluh; / svět měj si krásy klamné, / můj díl můj Pán a Bůh! *W. Ch. Dix / J. Baštecký 1889 / 1970*

Edm. Monod 1936

2. I kdybych prorok byl / a tajemstvími žil, / dnem nocí vírou přemocnou / šel stále cestou vítěznou, / že hory přenášel bych sám – / bez lásky je to sebeklam, / mne bez ní všichni zavrhnou.

3. A kdybych s šalmají / hrál lidem o ráji / a rozdal chudým vše, co mám – / zda někomu tím požehnám? / Mé tělo kdyby spálil blesk, / i z toho zbude jenom stesk. / I to je bez lásky jen klam.

4. Ta láska přesvatá / je z Boha počatá, / a proto vždycky přeje všem, / nic zlého nemá za lubem. / Je pokorná svou vlídností, / že každého vždy uhostí / a umí sloužit nocí dnem.

5. Je tichá napořád / a trpí mnohokrát, / když pravdu ničí lež a hřích. / Pak mluví s Bohem o bratřích. / Vždyť kdo má svého bratra rád, / ten o něho se musí bát / a chce ho míti na očích.

6. Nic lásku nezmaří, / jí vše se podaří / a v naději vždy bude růst. / Pro Krista ráda přijme půst, / na něho čekat bude dál, / až jednou přijde jako Král. / Tak zná to z jeho vlastních úst.

7. Jen láska jediná / je svatá, nevinná, / a proto navždy zůstává. / Co člověk myslí, poznává / a k čemu se tu probíjí, / to v krátkosti zas pomíjí. / Ta láska i smrt přetrvá.

8. Pán s božskou jasností / nás jednou vyprostí / sám z toho, co je dočasné. / Pak světlo jeho přejasné / i dětskou mysl osvítí, / až pravdou svou nás nasytí, / a nikdy více nezhasne.

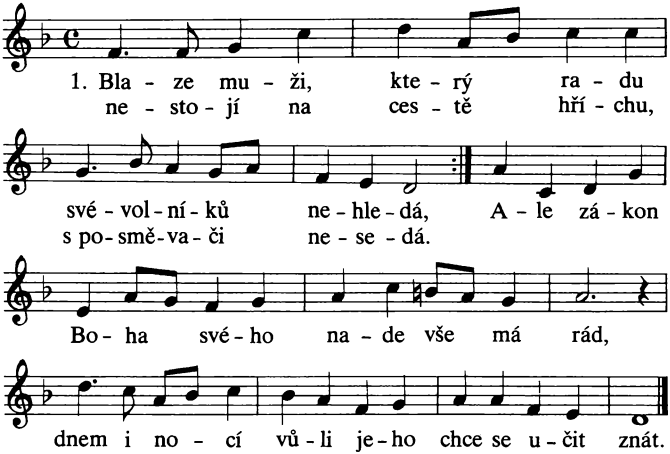
9. Kdo tam až dospěli, / se v Kristu veselí. / Co zakrývá dnes prudká zář, / to uvidíme tváří v tvář. / Pak ten, jenž s námi v lidství stál, / náš bude Pán a věčný Král, / před ním se skloní tmář i lhář.

10. Ty při nás, Pane, stůj / a pravdou osvěcuj, / až všechno pryč se poděje, / splní se víra, naděje – / co věčné Lásky oslava / ať láska stále zůstává, / ze všech se nejvíc zaskvěje.

Podle 1. Kor. 13 R. M. Šimša

396 BLAZE MUŽI, KTERÝ RADU SVÉVOLNÍKŮ NEHLEDÁ

Zdeněk Čep

2. Jako strom, jenž při potůčku / živých vod je štípený, / ovoce vždy dobré vydá, / list má stále zelený. / Odplaty a požehnání / se mu dostane. / Bezbožné však jako plevy / vítr rozvane.

3. Nemohou na soudu obstát / ti, kdo Bohem zhrdají; / v shromáždění spravedlivých / také místa nemají. / Neboť zná Bůh cestu věrných, / ta cíl nemine, / ale cesta svévolníků / navždy zahyne.
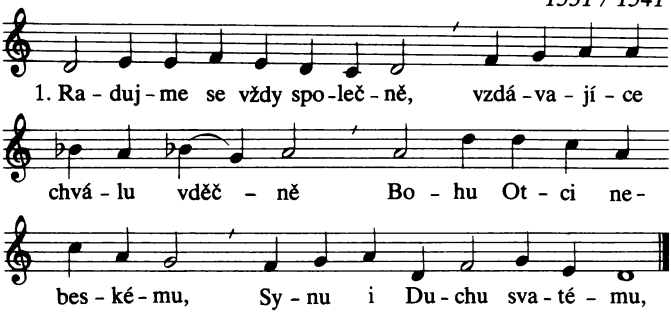
Podle žalmu 1 J. Batelka

5. SVATOU CÍRKEV OBECNOU

a. dík za církev

RADUJME SE VŽDY SPOLEČNĚ 397

1531 / 1541

2. že již ráčil pohlédnouti, / milostí svou k nám se hnouti / v tyto časy nebezpečné; / zpívejme mu žalmy vděčné.

3. Vzbuzuje nám ku pomoci / vůdce věrné z bludu noci: / ó Pane náš všemohoucí, / veď i dál své dílo skvoucí!

4. Co jsi počal, Pane milý, / při nás z lásky, doveď k cíli; / doufáme my v tebe, Pane, / že tvé dílo přece stane.

5. Obnov nám své sliby svaté, / slovem víry v srdce vsáté, / pro milost to učiň svoji, / ať se lid tvůj v jedno pojí,

6. jenž jest velmi rozptýlený, / z cesty pravdy pomýlený; / ó Pastýři předůstojný, / dávej církvi pokoj hojný.

7. Rač se, Pane, přičiniti, / lidi ze sna probuditi, / ať tvá pravda všechny bludy / rozptyluje vždy a všudy,

8. aby pravdu poznajíce, / nesloužili bludům více, / nežli tobě jen samému, / Pánu Bohu jedinému.

9. Sám tys Pán nad pány všemi, / i král nad nebem i zemí; / ukrotiž, ó božský reku, / bouři ukrutného vzteku.

10. Dejž, ať tvoji vyvolení / z propasti jsou vychváceni, / račiž, Pane, pospíšiti, / pravdu v světě vyvýšiti.

11. Sešli k nám, ó Otče milý, / Ducha milosti a síly, / abychom v tvé pravdě stáli, / všemu zlému odolali.

12. Dejž, ať v lásce trvajíce / i své bližní milujíce, / pokoj Boží v srdcích máme, / v milosti tvé prospíváme,
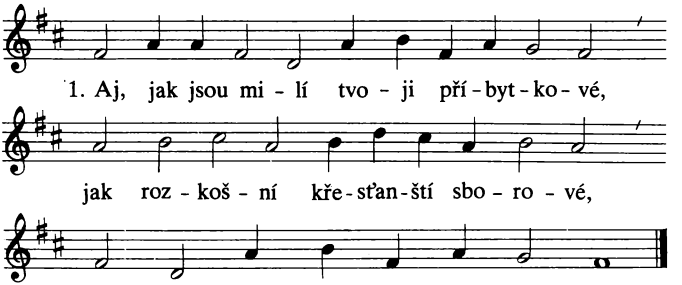
13. naději se těšíc' jisté, / že nás všechny, Pane Kristo, / ruka tvoje spolu spojí / tam, kde trůn tvůj věčný stojí.

Nejstarší bratrská píseň z roku 1467

B. Gabriel Komárovský (?), B. Matěj Kunvaldský (?) 1501 / 1541 / 1659 / 1877

398 AJ, JAK JSOU MILÍ TVOJI PŘÍBYTKOVÉ

15. stol. / 1512 / 1541

2. V tvých, Pane, síních, / v shromáždění věrných / žádá snažně / srdce všech zvolených / býti, / v tobě se těšiti.

3. Tu poklady jsou / Kristových milostí, / jež nás vždy zvou / k jeho účastnosti / a v ní / k svatých obcování.

4. Tu bohabojné / dobrým naplňuješ, / dary hojné / štědře naděluješ / a jim / svítíš světlem pravým.

5. Neb tu přebýváš, / Bože přežádoucí, / dary dáváš / všem obživující, / věrným / k tobě volajícím.

6. K těm se tu místům / věrní shromažďují, / tak jak k hnízdům / ptáci se sletují / rádi, / staří jako mladí.

7. Já po tom toužím, / můj jediný Bože, / i žalostím / a mám nad tím hoře, / když jsem / od těch věcí vzdálen.

8. Ó blaze všechněm, / kdo je již teď mají, / blaze je těm, / kdo jich užívají / vděčně, / děkujíc' srdečně.

9. Ti prozpěvují, / jméno tvé slavíce; / radost mají, / spolu se těšíce / v smutném / putování zde svém.

10. Tys jejich strážce / ve všech pokušeních / a obránce / v těžkých protivenstvích, / v nichž jim / pomáháš Kristem svým.

11. Ó vzhlédni na nás / i v nynější časy, / ó Bože náš, / uslyš naše hlasy, / pro tě / chovej v své jednotě!

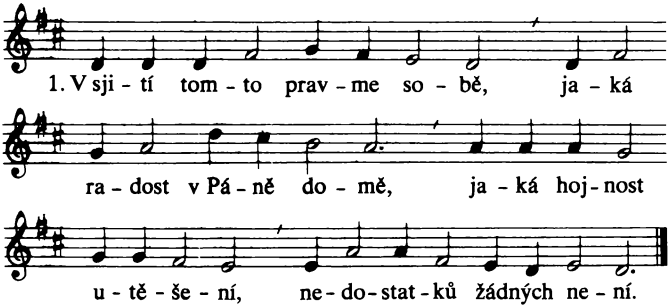
12. Ó dej bydliti / nám v těch příbytcích svých! / Dej choditi / do sborů svatých svých, / Kriste, / k své pravdě přečisté!

B. Jan Augusta 1541 / 1659 / 1877 / 1970 R. N.

399 V SJITÍ TOMTO PRAVME SOBĚ

pův. nápěv Ó srdcem nábožným, věrní

1561 / 1615

2. Dobrota v něm jest i milost, / pokoj, láska, sjednotilost, / jasnost, sláva, moudrost, jmění, / nade všecko pomyšlení.

3. Jest v něm zdraví, sličnost, krása, / mladost, síla, pravda, spása, / bázeň, čest i pokoj pravý, / zboží hojná, věčné zdraví.

4. Radost má druh z druha svého, / jako by vše bylo jeho, / co kdy na kom slávy vidí, / přeje mu a nezávidí.

5. Vyšší k nižším má se tiše, / kdo jest níž, nežádá výše, / každý z nich má na svém dosti, / nasycen jsa blaženosti.

6. Nikdy z lásky nevypadnou, / v milování nevychladnou; / i když v světě různo žijí, / stejně jim vždy srdce bijí.

7. Ejhle, obcování svatých, / Duchem pravdy v světě vsátých, / církve Boží vyvolené, / po všem světě rozptýlené.

8. Kdo jsou služebníci Boží, / účastni jsou všeho zboží, / dobrého co z nich kdo činí, / díl v tom mají všichni jiní.

9. Ač se tváří nevídají, / vzdáleni si zůstávají, / přec se duchem v jedno pojí, / neboť v jedné službě stojí.

10. V lásce, víře i v naději / jednotou se svatou skvějí, / co kdy jedny potká zlého, / želí všichni jako svého.
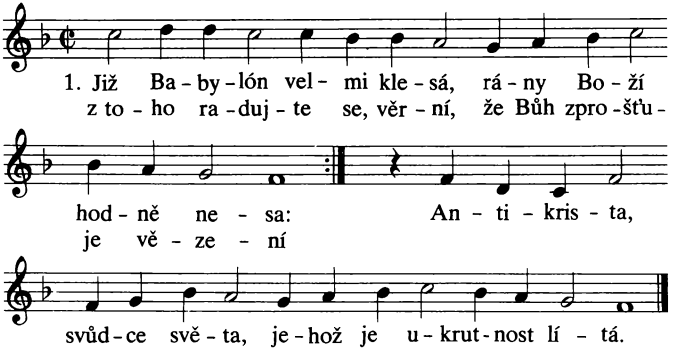
11. Všichni v Bohu svém se těší, / spolu v chvalách jeho pléší, / bratr bratra mile vítá, / silný mdlejším nepomítá.

12. Pospěšme tam, bratří milí, / dokud máme k tomu chvíli, / do té svatých společnosti, / kde je vždy a všeho dosti.

13. Pomoz nám všem, milý Pane, / ať i z nás tam každý stane, / v oné slávě nevadnoucí, / kde vše slavné jest a skvoucí.

1522 / 1877

1541

2. Již jest sto let uplynulo, / proroctví se vyplnilo: / mistr Jan Hus odpovídá, / v pravém učení ožívá. / Budiž chvála Bohu, sláva, / že se pravda zas rozmáhá!

3. Již se nyní obnovuje / církev první, vykvetuje; / vyvolení k Kristu běží, / údové se k tělu víží. / S Bohem svým se s ponížením / smíří s mnohým potěšením.
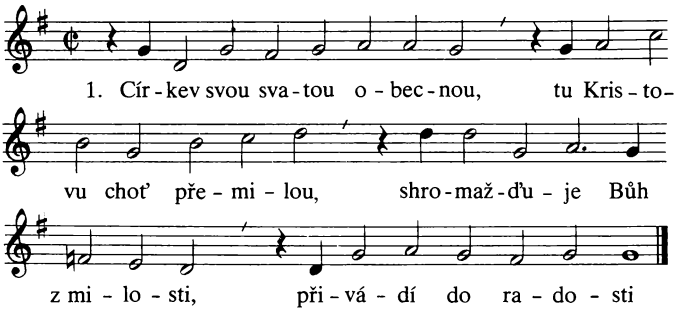
4. Již farao jest přestrašen, / v moři své pýchy pohřížen. / Pán Bůh lid svůj přece vede, / světlá pravda před nimi jde, / z babylónské vazby těžké / uvede v království věčné.

5. Již se slovo Páně množí, / slyšte je vy, kdo jste Boží. / Nectí v pravdě Pána Krista, / kdožkoliv smýšlení lidská / drží, chválí, předkládají, / slov jistých Páně nedbají.

B. Havel Dřevínek 1541

pův. nápěv Radujme se v Pánu Kristu

1541

2. a dle svého předzřízení / k věčnému v Kristu spasení / vybírá z národů, z lidí, / ty, jak jemu se vidí.

3. Kdo přijímají od něho / vnitřní mocí slova jeho / v Kristu nové své stvoření / a druhé narození,

4. ty on vírou poděluje / a láskou svatou spojuje, / ustavuje i v naději, / by stáli vždy pevněji.

5. Tak jim v Kristu požehnává, / v duchovních darech vzdělává, / aby se v nich rozhojnili / i mocně utvrdili.

6. Jsou vpravdě oni jeho chrám, / jimž byl zaslíbil sebe sám / k věčnému v nich přebývání, / rozkoší požívání.
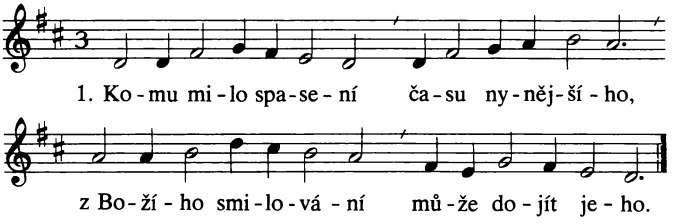
7. Nuž, žádejme Pána Boha, / ať nám k tomu sám pomáhá, / bychom v losu svatých stáli / a v pravdě setrvali.

8. Posiluj nás v naší mdlobě, / ať činíce, co se tobě / líbí, při tom můžem' státi, / do konce setrvati.

9. Pak po zdejším živobytí / ať vejdem' v odpočinutí, / kteréžs milým svým připravil, / aby ses v nich oslavil.

1541 / 1659 / 1970 R. N.

1541

2. Vždyť sám Pán všemohoucí / nechtěl dopustiti, / aby v něho věřící / měli se rmoutiti.

3. Protož evangelium, / poselství milosti, / oznamuje národům / k veliké radosti.

4. Syn v našem člověčenství / v světě se ukázal, / v množství zjevných svědectví / lásku svou dokázal.

5. Na smrt duši položil / z veliké milosti, / svou nevinnou krev vylil, / zjevil lásky dosti.

6. Na to Duch svatý poslán, / by svědectví vydal, / Kristus byl oslavován, / ve věrných přebýval.

7. A církvi dal Boží Syn / moc na odpuštění, / neb na zadržení vin / z jeho stanovení.

8. Ó co bezpečnějšího / v světě může býti / nežli Nejsvětějšího / slovům v tom věřiti?

9. K tomu církev vyvolil / i tohoto času, / služebníky v ní vzbudil / nebeského hlasu,

10. by jej ovce slyšely / v shromáždění věrných / a k němu se hrnuly, / nechaly bludů svých,

11. tak se znovu rodily / v člověka nového, / v Krista se oblékaly, / Spasitele svého.
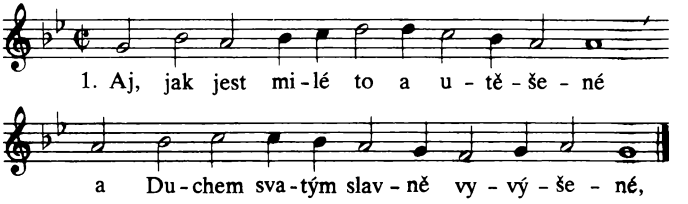
12. Kdo miluje spasení, / může ho dojíti / a z Kristova svědectví / jím ujištěn býti.

13. Ó chvaliž, duše, Pána / z takové milosti, / jež v církvi připravena! / Rci jemu s vděčností:

14. Tobě chvála, Bože můj, / také děkování, / že jsi navštívil lid svůj / ve svém slitování;

15. a co jsi byl připravil, / dej toho užíti, / aby hříšný spasen byl, / rač pomoc činiti. *B. Jan Augusta 1541 / 1659 / 1796 / 1970* **R. N.**

1561

2. když jednosvorně bratří spolu bydlí / a v pokorných jich srdcích pokoj sídlí.

3. Jsou jedno láskou, nadějí a vírou, / okouší pravých slastí hojnou mírou.

4. Tu Pán jim dává hojné požehnání, / sesílá z nebe každé dobré dání.

5. Tu u prostředku všech svých milých stánků, / Ježíši, trůníš, čistý ty Beránku!

6. Tu procházíš se mile mezi nimi, / dobrými věcmi daruješ je svými,

7. od Otce pomazáním z vysokosti, / milostnou Ducha svého účastností,

8. jenž přelibou vše vůní naplňuje, / i k Otcovu až trůnu vystupuje.

9. Tu chléb i rosu svého smilování / svým k společnému dáváš požívání.
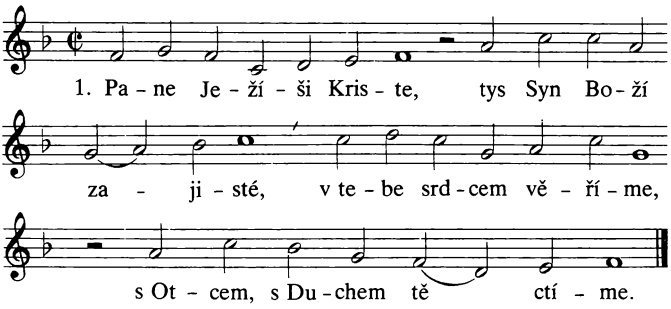
10. Tak stádce tvé ve věčném spásy zdroji / svůj hlad i žízeň spasitelně kojí.

11. Slavného potom čeká zmrtvýchvstání, / v příbytcích věčných s tebou obcování.

12. Ó Kriste, jenžs náš vévoda a vládce, / měj v péči nás zde, maličké své stádce.

13. Dej nám zde v spolku lidu svého býti, / pak věčně v nebi tebe velebiti. *Podle žalmu 133 B. Matěj Červenka 1561 / 1873 L. B. Kašpar*

1541

2. Kterýž jsa Slovo božské, / učiněns tělo lidské, / v němž nás sobě vykoupil, / když smrt kříže podstoupil.

3. Ale nyní kraluješ, / všecko řídíš, spravuješ, / vládna již věcmi všemi / na nebi i na zemi.

4. My jsme lid tvůj koupený, / krví tvou vyplacený; / tys pak náš Pán jediný, / nemá k nám práva jiný.

5. Ty sobě shromažďuješ / církev a ji spravuješ / skrze slovo své svaté, / po všem světě rozsáté.

6. Chvála buď tvé milosti, / že až podnes v hojnosti / i nám slovo své dáváš / a v něm se k nám přiznáváš.

7. Zdržuj nám je i dále / a dej, abychom stále / tobě, v něm zjevenému, / sloužili Pánu svému.
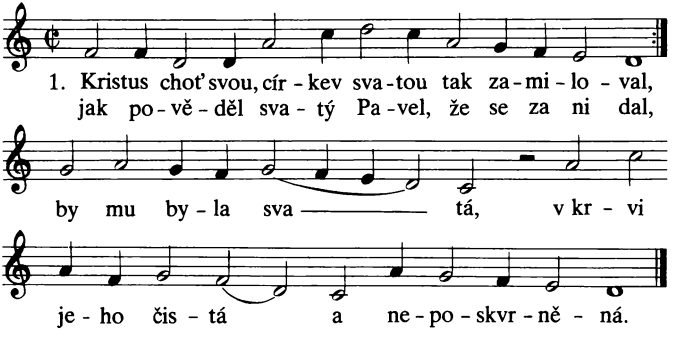
8. Až přijdeš svět souditi / a své věrné spasiti, / potom ti budem právě / sloužit ve věčné slávě.

B. Jan Augusta 1541 / 1783 / 1796

405 KRISTUS CHOŤ SVOU, CÍRKEV SVATOU TAK ZAMILOVAL

pův. nápěv Této chvíle všichni mile

pol. 15. stol. / 1505 / 1561

2. Chtěl ji míti, / sobě vzíti / za svou choť milou, / ač ji hříšnou, / poskvrněnou / znal a nehodnou. / Hle, jak věc to slavná / od našeho Pána, / nikdy neslýchaná!

3. Byl ji přijal, / s ní se svázal / v smlouvě milostné, / zasnoubenou, / posvěcenou / k milosti věčné / v té své spravedlnosti, / plné nevinnosti, / do konce v stálosti.

4. Co starého, / nesličného / při ní kdy vidí, / vše spaluje, / hřích shlazuje, / aniž ho tíží / jeho s ní spojení, / její s ním bydlení / v ducha obnovení.

5. Aj, toť milost, / k nám horlivost / Krista milého, / láska drahá, / prokázaná / Boha pravého! / Blaze, kdo ji mívá, / ten v Bohu přebývá, / zálibu v něm Bůh má.

6. Nad toto dvé: / Krista, církev, / nic milejšího / není

v nebi / ani v zemi / nic vzácnějšího; / předrahé spojení, / s Bohem sjednocení, / divné utěšení.

7. V církvi žijme, / s ní se spojme / svatou jednotou, / nezlehčujme, / nezhrdejme / v světě tupenou; / s Pánem ji milujme, / též v úctě ji mějme, / mile ochraňujme.

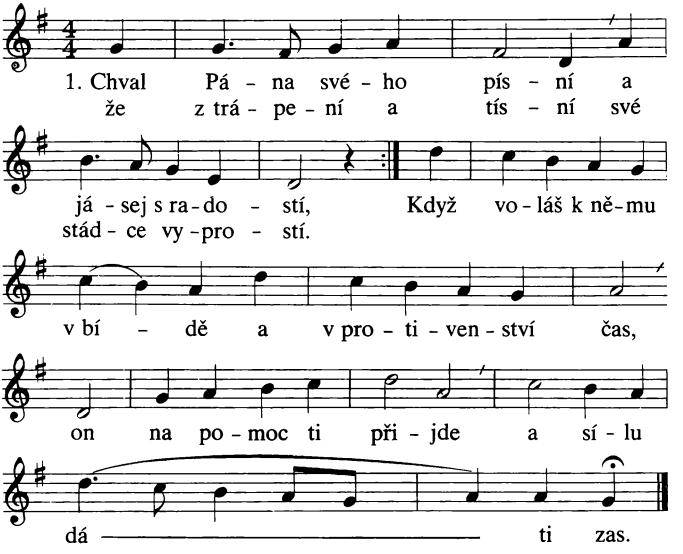
8. Věrné členství / vždy v synovství / jí zachovejme, / s dověrností / i s milostí / všemu obcujme: / poctě Boží pravé, / službě její drahé, / k spasení potřebné.

B. Jan Augusta 1561 / 1970 R. N.

CHVAL PÁNA SVÉHO PÍSNÍ

pův. nápěv Jižť jsem v tom rozveselen

15. stol. / 1541 / 1544 / 1662

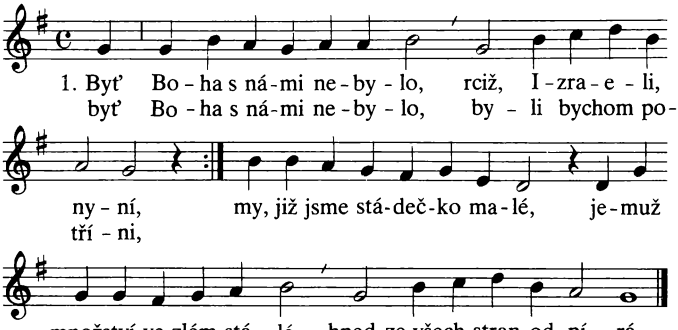
2. Svým Písmem vzdělává si / Pán věrnou hrstku svou / a vždycky svému stádci / je mocnou ochranou. / Své zaslíbení dávné / se splnit hotoví, / že ve zlých časech slavně / svou církev obnoví.

3. Ať zní mu žalmy vděčné, / ať zní mu píseň chval, / že z lásky nekonečné / i nám se zvěstoval, / že v církvi jeho všude / má platit jeho řád / a že nás také bude / svým slovem spravovat.

Německý bratrský kancionál 1544 / P. Šoltész

pův. nápěv Každý věrný budiž vděčen

15. stol. / 1529 / 33 / 1561
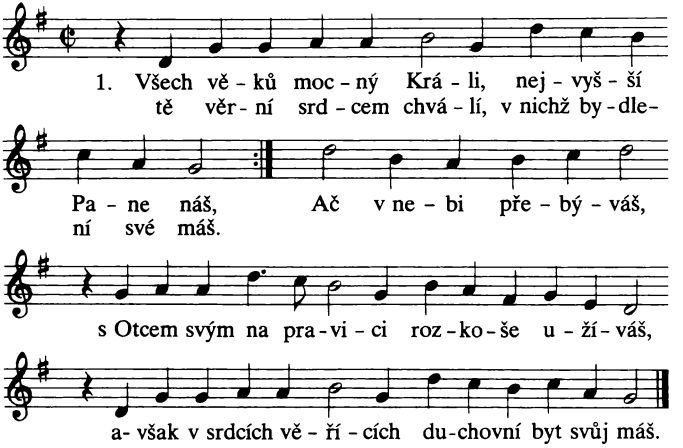

2. Hněvu svého v rozpálení / za živa by nás byli, / kdyby božské dopuštění / v tom bylo, i shltili; / jako proud a silné vody / byly by smrtelné škody / zachvátily nás prudce.

3. Díka Bohu, jenž brániti / ráčil nepřátel zlosti! / Duše naše jejich síti / znikla co pták s radostí. / Síť klesla, my jsme svobodni! / Tak nás chraň, Pane, den po dni, / Tvůrce nebe i země!

Podle žalmu 124 M. Luther 1524 / J. Třanovský 1636

Hans Kugelmann 1527 / 1561

2. Tak zprostřed světa všeho / církev shromažďuješ / a dary Ducha svého / výborně spravuješ. / V tom jsi se zjevil sám / svou láskou, Pane milý, / již prokazuješ nám, / abychom tebe ctili: / tys hoden toho sám.

3. Rozličné dary dáváš / svým věrným k spasení, / do srdce zákon vkládáš / své vnitřní proměny. / To nové rození / ze služby slova tvého / a z Ducha pramení / v svazku lidu věrného / tvému nařízení.

4. Jest naděje v tom stálá, / pevně založená / a jako tvrdá skála / mocně utvrzená; / neboť účast pravá / na Kristu v jeho církvi / jistotně nám dává / naději na vítězství, / jež věčně zůstává.

5. Řeč lidská nevypoví / žádným svým uměním, / jak vzácný život nový / těm vzejde, kdo jsou s ním. / Zármutek, bolesti / ani pochybování / je od jejich cesty / či cíle putování / nemůže odvésti.

6. Již nemají moc žádná / v světě pokušení, / by svedla ty, jimž dána / naděje spasení; / mají občerstvení, / jsou v duchu slovem Páně / libě rozvlaženi, / v rozličném bojování / mají posilnění.

7. A dokud na té Skále / jsme jen založeni, / tu v naději jsme stálé / Bohem utvrzeni. / Když věrně střežíme / v čistotě srdce svého, / ve víře trváme – / tu zastánce věrného / v Kristu Pánu máme.

8. Těm, kdo se jeho bojí, / Bůh sliby nemění / a při nich v každém boji / je svými zbraněmi. / Větší pokušení / nedopustí, než snésti / umíme zkoušeni, / když silou své milosti / dá z Ducha zmocnění.

9. Co dobrého konáme / pro svého bližního, / vše proto jen, že máme / záruku od něho. / Pán sám přec slibuje / stokrát víc tomu dáti, / kdo proň nelituje / trpěti škody, ztráty, / sebe obětuje.
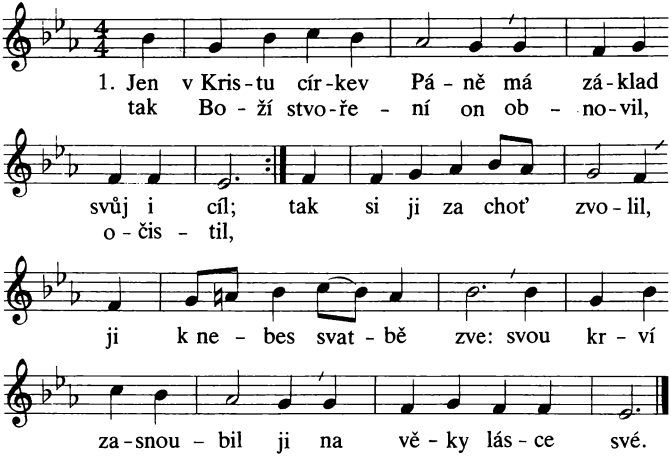
10. Též vyhlíží drahého / pokladu zjevení / již v nebi složeného / a čeká vzkříšení; / co zde, rád opustí, / za škodu nepokládá, / neb větší bohatství / Pán v nebesích mu skládá, / ve věčné radosti.

11. Jen v Bohu vždycky skládá / celé své doufání; / on naději mu dává / – tu moc k vytrvání. / S ním se radovati, / s anděly v nebi chvály / má jemu zpívati / a s lidem svému Králi / lásku vyznávati.

Z písně Mocný všech věků Králi

B. Martin Abdon 1561 / 1877 / 1970

Barth. Gesius
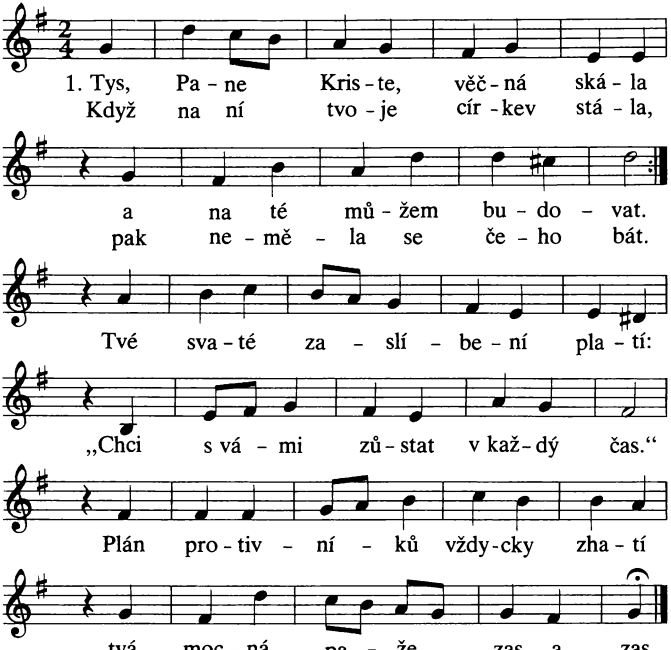

2. Z všech národů ji sbírá / v svůj jeden svatý lid: / Pán jeden, jedna víra, / Duch jeden v ni je vlit, / v hod jeden svatý zvána / jen jedno jméno ctí / a jednu naděj sdílí, / tu pečeť milosti.

3. Byť všude ji tu stíhal / jen bojů rmut a žár, / má vždycky výhled vzhůru, / kde tichne zemský svár. / Zde čekat má, až slavně / se tužby plní již / a v pokoj Boží vejde, / kdo vítězně nes' kříž.

4. On, jenž byl, jest i přijde, / ji spojuje již zde / v to svatých obecenství; / v něm jedním krokem jde / s tím oslavených sborem / i houf zde lkajících / a Mistra, církve Pána, / očekávajících.

S. Stone / S. Verner

Henri Lauth 1938

2. Když slovo tvé je naše jmění / a skládáme v něm důvěru, / v něm máme pravé potěšení / a v protivenstvích oporu. / Tvá přítomnost nás povzbuzuje, / je stále zdrojem radosti / a každý sílu pociťuje, / již dáváš ze své milosti.

3. Tys, Pane Kriste, věčná skála, / a proto můžem budovat. / Když na ní tvoje církev stála, / pak neměla se čeho bát. /
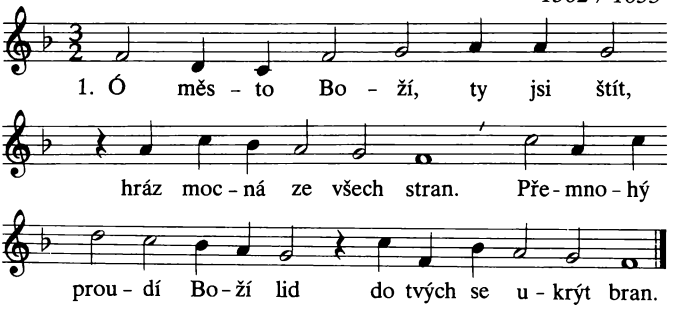
Svým křížem cestu ukazuješ / a jménem svým nás svoláváš, / své království nám připravuješ / a denně lásku rozdáváš.

Ch. Pfender 1908 / B. Vik

411 Ó MĚSTO BOŽÍ, TY JSI ŠTÍT

pův. nápěv 178 Krásná je modrá obloha

1562 / 1653

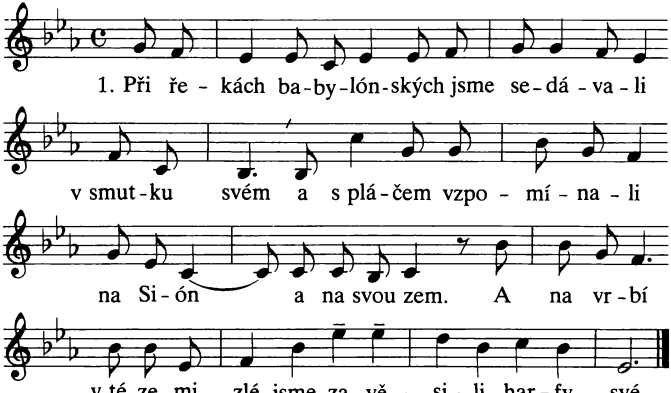

2. Tvé slovo čisté skrápí nás / jak rosa napořád. / Tvá říše zkvétá zas a zas / v lásky i pravdy sad.

3. Jak oheň září noční tmou / a nic mu nezbrání, / tak tvoje věže výš se pnou, / když bývá svítání.

4. Co zmůže bouřné vanutí, / proč vzteků vln se bát? / Na skále věků bez hnutí / smí město Boží stát. *S. Johnson / M. Rozbořil*

Jan Horký

2. Když v posměchu nás zvali / ti, kdož nás měli zajaté, / abychom zazpívali / siónské zpěvy svaté, / my, Bože, v zemi pohanské / jsme nemohli pět písně tvé.

3. Pakli bych zapomněl snad / na tebe, Jeruzaléme, / pak nechci již umět hrát / a k jazyku ať dásně mé / přilnou, když jinde raději / než v tebe složím naději.

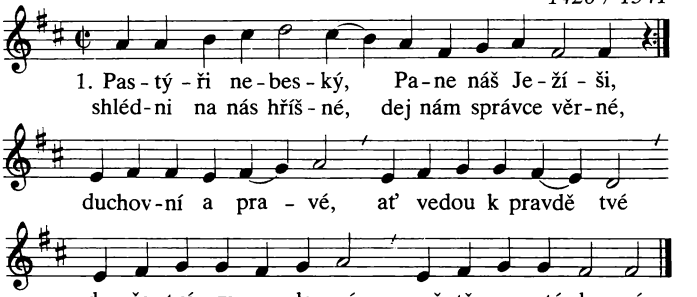
4. Vzpomeň si, Pane, na den, / kdy Edom s křikem sápal nás: / „Rozbořte Jeruzalém!“ / Babylóne, přijde čas / a za tvou krutost surovou / tvé děti pomstu ponesou.

Podle žalmu 137 J. Batelka

413 PASTÝŘI NEBESKÝ, PANE NÁŠ JEŽÍŠI

pův. nápěv Za ciesaře Augusta

1420 / 1541

2. Žeň jest nyní mnohá, / ale ženců není, / proto tě prosíme / o tvé slitování: / Smiluj se, slituj se, / pošli na žeň žence, / dej nám věrné pastýře / podle svého srdce.

3. Dej svobodu pravdě / všudy po všem světě, / pusť strach na ukrutné / a tobě protivné, / již povstaň a obraň / nás, kdož v tě doufáme, / a od tebe samého / pomoci žádáme.
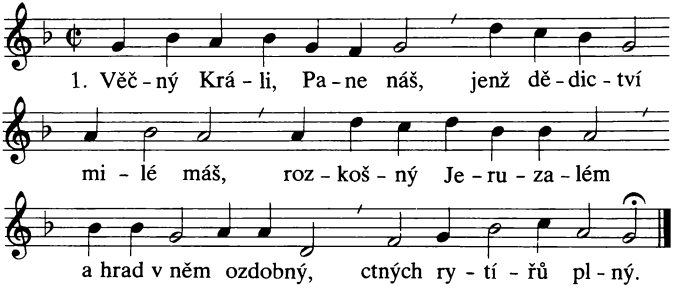
4. Obratiž i bludné, / Pane Jezu Kriste, / od škodných nálezků / k své pravdě přečisté; / kdo v světě i v církvi / jsou protivníci tví, / odvrať je od cest jich zlých / a bludů rozličných.

5. Ó milý Ježíši, / pastýři nejlepší, / smiluj se nad námi, / ať jsme zachováni; / vytrhni, vyprosti / z moci nájemníků / stádce své rozptýlené, / z hrdla lítých vlků.

6. Pomni na sliby své, / záruky milostné, / že chceš navštíviti, / sám nás také pásti / na horách zelených, / na pastvách rozkošných; / ó nerač prodlévati, / sliby své plniti.

1522 / 1541 / 1561 / 1970 R. Nechuta

Jan Blahoslav 1561

2. Ej viz, co se děje těm, / kteří přebývají v něm, / pilně tobě sloužíce, / tě ctíce, / proti zlým / věrně bojujíce.

3. Obrácen Jeruzalém / i jeho okrasa v něm / v pustinu přežalostnou, / bolestnou, / věrným tvým / zarmoucení plnou.

4. Tvůj chrám je poskvrněný, / Sión hrad rozbořený, / vojska věrných pobita, / vylita / krev svatá, / všechna moc odňata.

5. To s bolestí vidouce, / hněv tvůj právem nesouce, / ó vinni se dáváme; / ať známe / lásku tvou, / odpusť nám, žádáme.

6. Líto buď tobě toho, / jména svého svatého / v potupě nenechávej, / nás šelmám / nedávej, / mdlých ovcí zastávej.
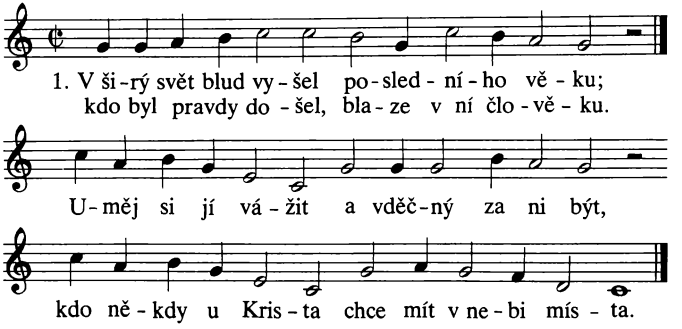
7. Proti tobě mluvení / slyšíš, hrozná rouhání, / nepřátel slova pyšná, / posměšná, / jejichž lest / zastiňuje tvou čest.

8. Dej nám v tebe doufati / a nerač vzpomínati / rozličných provinění; / zemdlení / naše znáš – / sám buď spomocník náš.

9. Učiň slavné jméno své / a my, ovce pastvy tvé, / ať tvou pomoc vidíme, / tě ctíme / a potom / věčně velebíme.

Podle žalmu 79 B. Jan Blahoslav 1561 / 1615 / 1970

1541

2. Pohlédneš-li kolem, / jak je na vše strany, / zříš četné pohanstvo, / nečetné křesťany; / jak posmíván bývá, / kdo Krista vyznává, / musí snášet zlosti, / kdo má na něm dosti.

3. Není příliš divné, / že se ta věc děje: / řídkým pravda známa / a moudrým se kryje; / ne světskou moudrostí / dojdeš té známosti. / Kdo se srdcem koří, / sprostně Bohu věří,

4. tomu Pán zaslíbil / sebe oznámiti; / mnohým to naplnil, / ráčiv se zjeviti. / Sami sebe svodí / moudří i učení, / mnoho mudrujíce, / sprostně nevěříce.

5. Pane všemohoucí / od věků věčnosti, / my k tobě voláme / ve mnohé úzkosti, / kterou pro tě máme; / pomoci žádáme, / buď obrana naše / nyní v tomto čase.

6. Popřej, ať rytířství / nám v srdci neschází, / daruj nám vítězství, / jež z tebe pochází; / v pancíř spravedlnosti / oblec nás k stálosti, / a přilbu spasení / dej nám k potěšení.
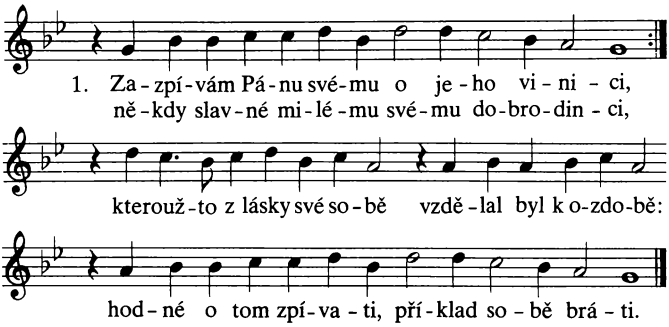
7. Ať zlé moci brojí / úklady lstivými, / Pán za škody stojí, /

chce býti se svými. / Věrná jest řeč jeho, / vždy těší věrného: / Kdo co pro něj ztratí, / stokrát on navrátí.

Z písně Blud se zhusta rozšel
Pan Bukůvka, upr. B. Jan Roh 1541 / 1970

pův. nápěv Patř každý, jak na světě

1561 / 1659

2. Vinici svou Pán vštípil / na vrchu úrodném / v místě, které oblíbil, / nad jiné příhodném, / kterou i plotem ohradil / a kmenem vysadil / výborným, i kamení / škodlivé vybral z ní.

3. A lis i věži vzdělav, / již čekal ovoce: / ale nic nedočekav, / jal se horlit prudce. / Vždyť mu místo chutných hroznů / ošklivou a hroznou / neřest ovoce zlého / přinesla trpkého.

4. Již tedy – Pán dí – pojďte, / a v této různici / mezi mnou a mou suďte / nevděčnou vinicí. / Co jsem ještě měl činiti? / Co víc obmysliti, / když i dlouhočekání / mé šlo jen v zmrhání?

5. Proto, co myslím nyní, / již to vám ukáži. / Vinici své svou péči / pryč vezmu i stráži. / Odejmu plot, hradbu vzdálím, / sem i tam rozválím. / I přijde na zpuštění / v mém se jí zhoštění.

6. Tak jsme i my hřešili / proti tvé milosti / a kázně zasloužili / svou mnohou bujností, / po dlouhém nám shovívání / žes sáhl k švihání, / spravedlnost poznáváme, / hanbu odtud máme.
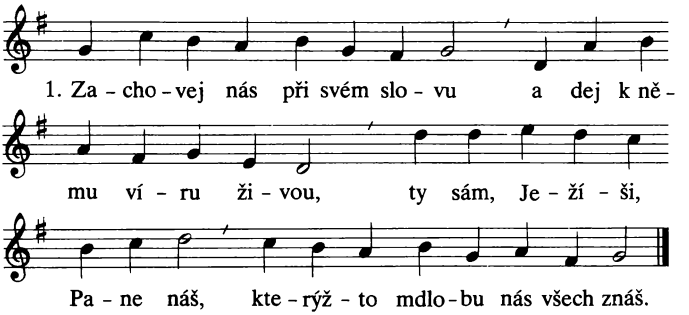
7. Avšak se vždy těšíme / tvému smilování, / že nenecháš, věříme, / věčně v pošlapání, / shledáš rozptýlené zase / v libém tobě čase / a v nás obnovíš sobě / svou církev k ozdobě.

8. Ó Bože, jenžs nás přijal, / plané ratolesti, / namísto těch, ježs vyťal, / dej ovoce nésti. / Nedej zůstati planými, / k ohni oddanými, / ale tvou až k věčnosti / ať kvetem milostí.

Podle Iz 5, 1-7; Ř 11, 17-21

B. J. A. Komenský 1641 / 1659 / 1970

1602 / 1606

2. Ó pastýři izraelský, / opatruj malé stádce své, / věrnými správci daruj nás / a nájemníků zbavuj nás.

3. Poněvadž my sami z sebe / nemůžeme nic bez tebe, / v tvou ochranu se dáváme / a za to tebe žádáme:

4. Pas nás na horách zelených, / na trávnících přerozkošných, / pastvou slova svého daruj / a bludů škodných uvaruj,
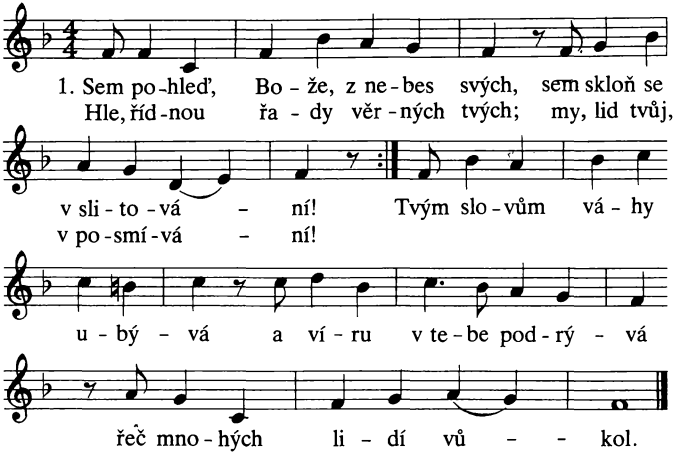
5. ať moc pravdy slova tvého / nevyjde z srdce našeho, / a tak ať jsme země plodná, / k semenu tvému způsobná.

6. V čemkoli jsme pobloudili, / naprav nás, pastýři dobrý, / k stádu svému na ramenou / přines ovci svou ztracenou.

7. Slovo tvé, Pane Kriste náš, / ať nikdy nevypadne z nás. / Amen, ať se to vše stane, / zač tebe z víry žádáme.

Valentin Polon Pelčický, kancionál 1582 / 1602

15. stol. / 1523 / 24

2. Jich ústa mluví samou lež, / jak vlastní vtip jim vkládá, / a dvojaké jich srdce též / se v Bohu nezakládá; / tu radí tak a onde tak, / vším tím nám škodí všelijak / a zdáním svým jen mámí.

3. Nechť Hospodin sám vyplení / to chlubné, lživé plémě, / jež pyšně mluvit nelení: / „Hle, my jsme pány země! / Všem lidem vládnem kolkolem / a vůle naše zákonem! / Kdo chce se rovnat s námi?“

4. Dí proto Bůh: „Teď musím vstát, / neb úpí nuzné stádce; / až sem je slyším teskně lkát, / jim pomoci chci vkrátce. / Je na řadě mé slovo teď, / je vysvobodí ze všech běd / a souženým dá sílu!“

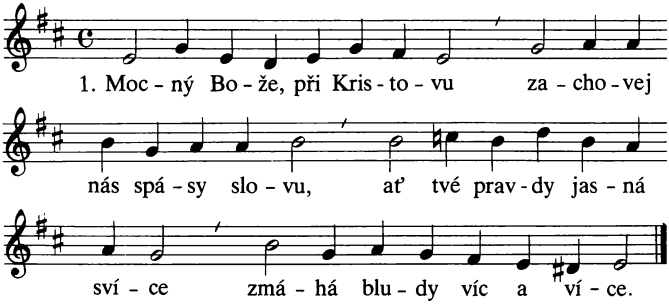
5. Jak stříbro ohněm zkoušeno / se posléz ryzím shledá, /

tak slovo Boží souženo / se nikdy pohřbít nedá. / I křížem je Bůh provádí / a sílu jeho předvádí, / jak všude v světě září!

6. Rač čisté nám je zachovat / jak světlo v temné noci, / a vždycky o nás pečovat / a svou nás chránit mocí! / Když bezbožníků zástupy / tvých obmýšlí slov potupy, / rač mařit jejich plány!

Podle žalmu 12 M. Luther 1524 / G. A. Molnár 1923

Předreformační / Martin Luther 1543 / 1561
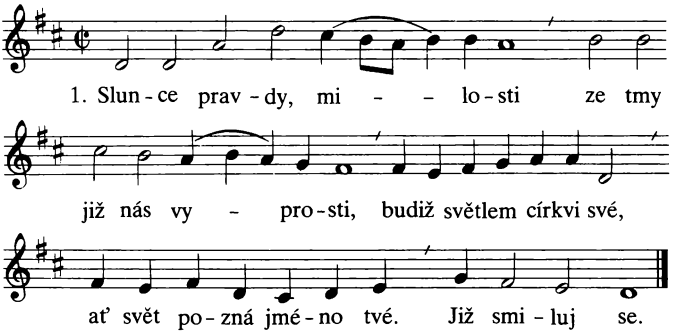

2. Kriste, Pane nad vše pány, / ukaž, že ni pekla brány / slova tvého nepodvrátí, / z ruky tvé nás nevychvátí.

3. Duchu svatý, těš nás v mdlobě, / vírou spoj nás v lásce k sobě; / když pak běh zde dokonáme, / dej, ať věčný život máme.

Z písně Mocný Bože, při slovu svém M. Luther 1542 / 1615 / 1659 / 1877

pův. nápěv Ó člověče, povstaniž

15. stol. / 1561 / 1566

2. Probuď mrtvé křesťany / z ospalého klímání, / všude zjevuj slávu svou, / ať jdou všichni za tebou. / Již smiluj se.

3. Nejednotu naši znáš, / proto nás v ní nenecháš. / Hledej všechny zbloudilé / jako pastýř ovce své. / Již smiluj se.

4. Otevírej národům / brány tam, kde tvůj je dům, / světla svého všechnu moc / dej jim ve tmě na pomoc. / Již smiluj se.

5. Poslům svým dej sílu již, / aby nesli víry kříž, / dej, ať slavně sklízejí / tam, kde seli v naději. / Již smiluj se.
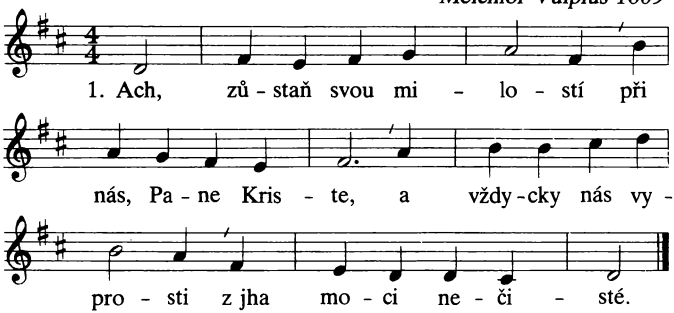
6. Co chceš jednou dáti všem, / dej nám víry pohledem / zahlédnouti v tento čas, / do boje když stavíš nás. / Již smiluj se.

7. Chválu tobě napořád / chceme dnes a vždycky vzdát, / jak jsi jeden ve třech sám, / dávej jednotu i nám. / Již smiluj se.

Ch. David 1741 sl. 1 a 6, Ch. G. Barth 1827 sl. 2, 4-5, J. Ch. Nehring 1704 sl. 3 a 7 / R. M. Šimša

pův. nápěv 524 Kristus Pán jest můj život

Melchior Vulpius 1609

2. Ach, zůstaň slovy svými / při nás, drahý Pane, / ať los mezi svatými / zde i v nebi máme.

3. Ach, zůstaň svou jasností / při nás, světlo drahé, / ať nesejdem v temnosti / od tvé cesty pravé.
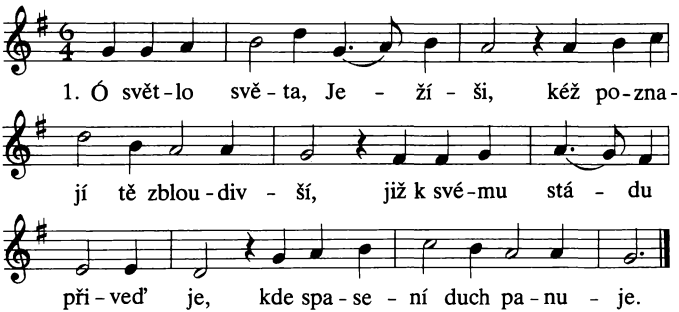
4. Ach, zůstaň svým žehnáním / při nás, mocný Pane; / dej k darům svým nám daným / prospěch na vší straně.

5. Ach, zůstaň ve své síle / při nás, mocný Reku, / uchraň nás každé chvíle / od nepřátel vzteku.

6. Ach, zůstaň svou věrností / při nás, Pán a Bůh náš; / popřej víry stálosti, / všeho zlého zbav nás!

Josua Stegmann 1627 / Samuel Hruškovic 1741 / R. M. Šimša

1676 / 1854

2. Je naplň září milosti / a ze všech bludů vyprosti, / když propadají přeludům, / sám otvírej jim spásy dům.

3. O pobloudilých dobře víš, / a proto právě jim buď blíž, / tvůj laskavý ať slyší hlas, / když nejistý je svírá čas.

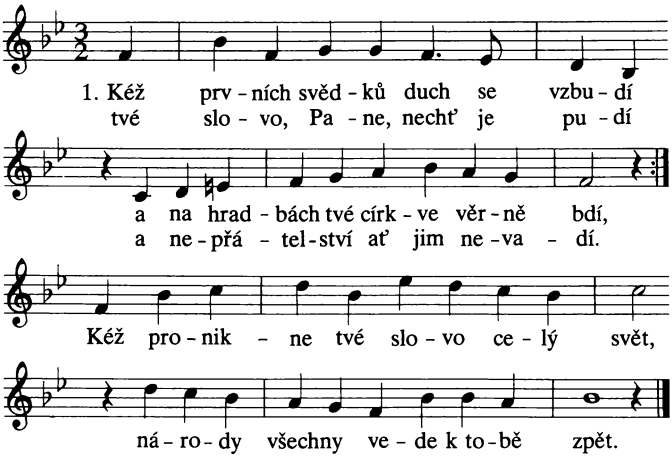
4. Hluchým své slovo slyšet dej, / i němým ústa otvírej, / když tebe chválit nemohou; / spas jejich duši ubohou.

5. I slepým oči otevři / a přiveď je k své večeři, / ať každý z nich je s námi živ / a slaví s námi spásy div.

6. Pak budou stále v pravdě růst, / pak zazní chvála z jejich úst / a po doušcích zde budou pít, / co v tobě věčně budou mít.

Johann Heermann 1630 / R. M. Šimša

1690 / 1704

2. Tvůj oheň kéž by znovu vzplanul / a v národech zde všude plápolal, / houf ženců aby v polích stanul / a do tvých stodol žeň svou odevzdal. / Jsi Pánem žně, kéž tedy uvážíš, / že na polích jen málo ženců zříš.
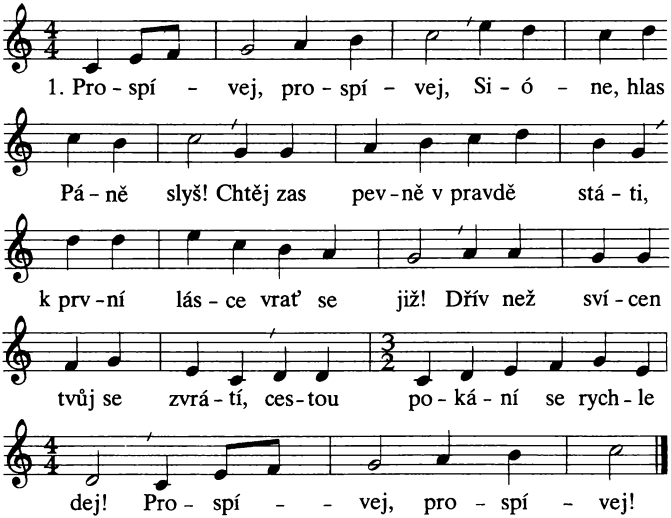
3. Již Syn tvůj zřetelnými slovy / nám do úst tuto prosbu položil, / a věrný tvůj ti vždycky poví, / že to je jeho vytoužený cíl. / Ty k nám se milostivě skláněj víc / a našim prosbám vycházej vždy vstříc.

4. Ať svědkové jsou beze strachu / a o tobě zde svědčí lidem všem, / až zlo se pokoří do prachu / a slovem tvým se změní celá zem. / Ať království tvé je nám stále blíž, / své svaté jméno sám tak oslavíš.

5. Ty dokonáš své slavné dílo / tak jako spasitel a soudce všech. / Ty napravíš, co ve zlém žilo, / i když je ještě v dálce spásy břeh. / A proto před tebou vždy budem stát / a na tvou vůli stále se tě ptát.

K. H. Bogatzky 1750, A. Knapp 1842 sl. 5 / R. M. Šimša

1704

2. Neboj se, neboj se, / Sióne, slyš Páně hlas! / I když soužení tě drtí, / i když peklo chystá past, / budiž věrný až do smrti, / a Pán dá ti věnec vítěze. / Neboj se, neboj se!

3. Pevně stůj, pevně stůj, / Sióne, slyš Páně hlas! / Drž se věrně jména jeho, / satanem se nedej zmást, / nenásleduj nevěrného, / mana pravdy bude pokrm tvůj. / Pevně stůj, pevně stůj!

4. Neváhej, neváhej, / Sióne, slyš Páně hlas! / S hříchem svůdců neznej smíru, / vždy se od nich odděl včas. / Znám tvé skutky, lásku, víru, / hvězdu jitřní za své světlo měj! / Neváhej, neváhej!

5. Uč se bdít, uč se bdít! / Sióne, slyš Páně hlas! / Pamatuj, co ti svěřeno, / z mrtvosti své vzbuď se již, / aby mohl i tvé jméno / do své knihy živých Pán tvůj vrýt. / Uč se bdít, uč se bdít!

6. Hleď vždy výš, hleď vždy výš, / Sióne, hlas Páně slyš! / Dveře jsou ti otevřeny, / dokud jimi nevstoupíš, / korunu nesmírné ceny / neodejme nikdo tobě již. / Hleď jen výš, hleď jen výš!

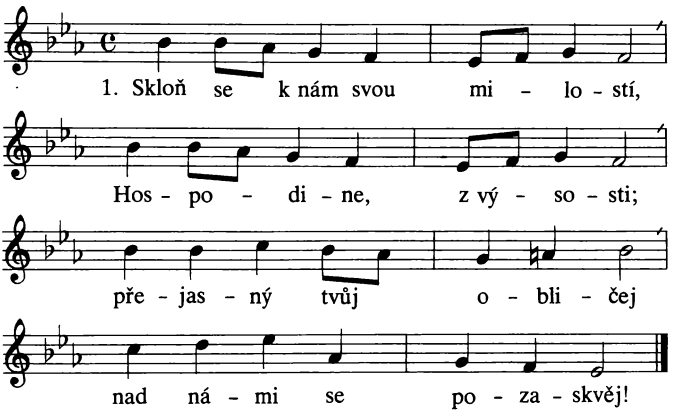
7. Vytrvej, vytrvej, / Sióne, hlas Páně slyš! / On chce s tebou večeřeti, / na trůnu s ním sedět smíš. / Bílé roucho oblékne ti, / již se tedy věrně za ním dej! / Vytrvej, vytrvej!

J. E. Schmidt 1704 / J. Batelka

425 SKLOŇ SE K NÁM SVOU MILOSTÍ

pův. nápěv 378 Bože, jenž jsi v nebesích

1755

2. Učiň to, ať cestu tvou / všichni lidé naleznou; / rozsvěť všemu stvoření / světlo svého spasení!

3. I budou ti nositi / rtů svých libé oběti: / všichni, co jich v světě jest, / tobě, Pane, dají čest.
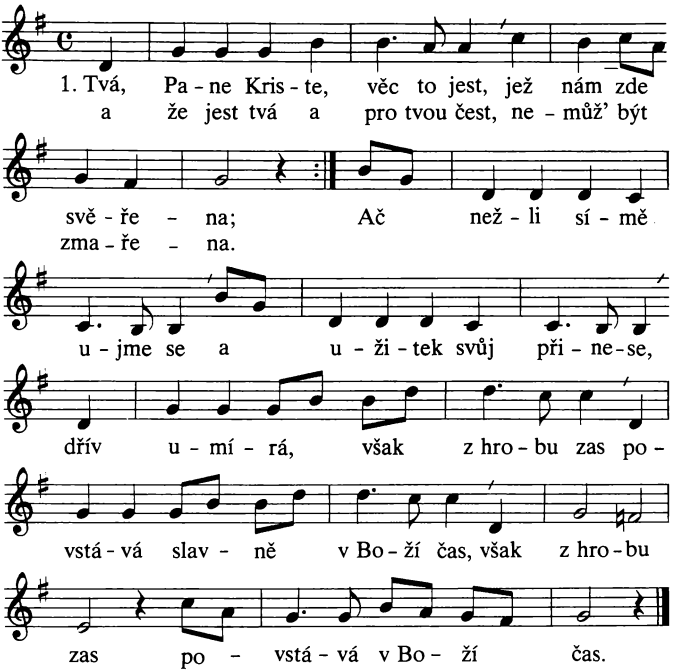
4. Každý jazyk vesele / zazvučí ti k pochvale, / nebo ty, ó Pane náš, / soudy pravé vykonáš.

5. Země též z svých pokladů / vydá hojnou úrodu; / Bože mocný, žehnej nám, / neb jsi Bůh a Pán náš sám.

6. Požehnej nám z výsosti, / Bože hojný v milosti, / by tě ctili v pokoře / na všem světa prostoře!

Podle žalmu 67 L. B. Kašpar 1873

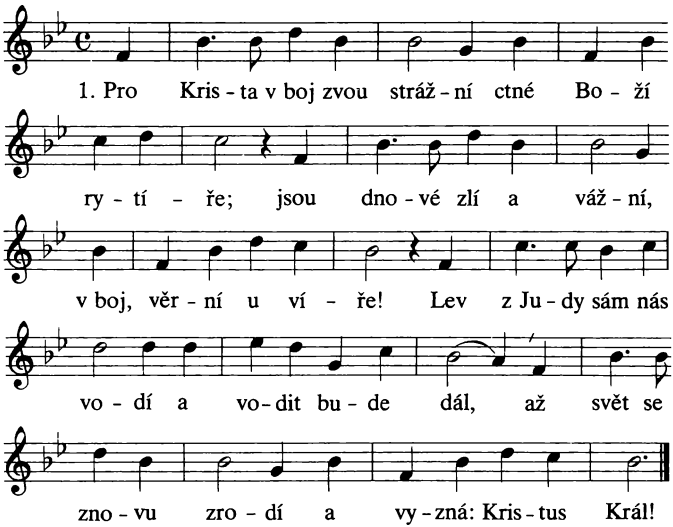
1890

2. Ty cestou kříže, Pane náš, / jsi kráčel k oslavě, / a touže cestou vodíváš / i všechny údy své. / Ó dej, ať při nás též se skví / tvůj kříž a tvoje vítězství, / a také nám hrob promění / se v slavnou bránu vzkříšení, / hrob promění / se v bránu vzkříšení!

3. Ty sám, co zrno obilné, / jsi zemřev ožil zas, / ó dej, ať z tebe vyplyne / proud žití také v nás! / Hlas svého evangelium / k všem vyslati rač národům, / ať vzejde den a všechna zem / zas zplésá novým životem, / a všechna zem / zas zplésá životem! *S. Preiswerk 1829, F. Zaremba sl. 3 / L. B. Kašpar 1890*

G. J. Webb

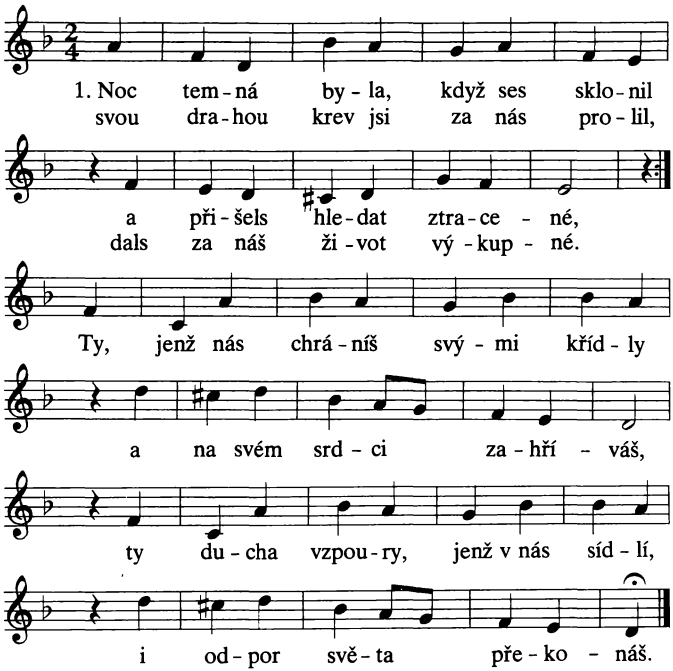

2. Pro Krista, bratří, směle, / ne v síle člověka; / odění Boží celé / nechť každý obléká! / V lidské to moci není, / Bůh síla naše jest; / na modlitbách a v bdění / nás k vítězství chce vést.

3. Pro Krista v boj v čas boje, / den míru blízko již; / král Kristus věrné voje / uvede v slávy říš. / Kdo s ním zde zvítězili, / na trůnu budou s ním. / Pro Krista, bratří milí, / v boj s bázní, s třesením!

G. Duffield / J. Bašteckỳ 1871

1743 / 1834
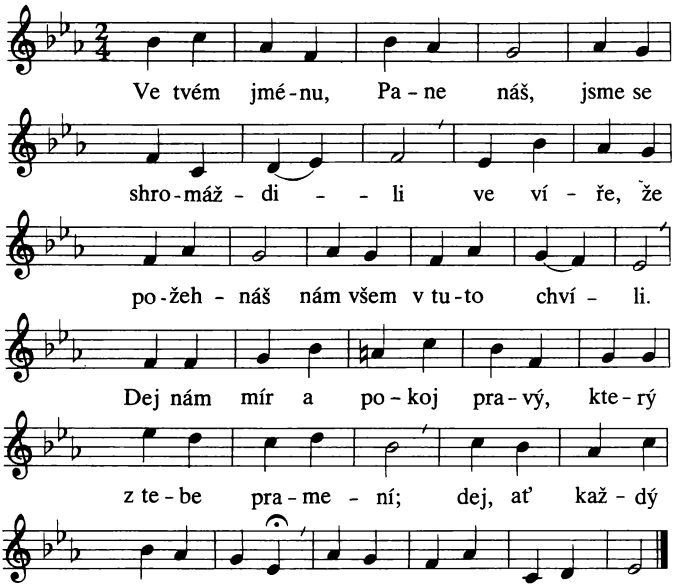

2. Slyš nářek církve zkormoucené, / je, Pane, čas, přijď na pomoc, / ó vzejdi, slunce zaslíbené, / ty hvězdo jitřní, zažeň noc! / Vzbuď velké množství svědků pravdy, / ať do všech zemí pronikne / a zapustí v nich kořen navždy, / nechť svět své zkáze unikne!

3. Dej srdcím našim plným bázně / víc odvahy a stálosti, / ať odvrhnou své modly rázně / a koří se ti s radostí! / Kéž naše slova přejdou v činy / a naše sliby v oběti, / dej, ať jsme cele tvými syny, / mrak pověr nechť se rozletí!

A. Vinet 1834 / J. Sláma a B. Vik

Zdeněk Čep
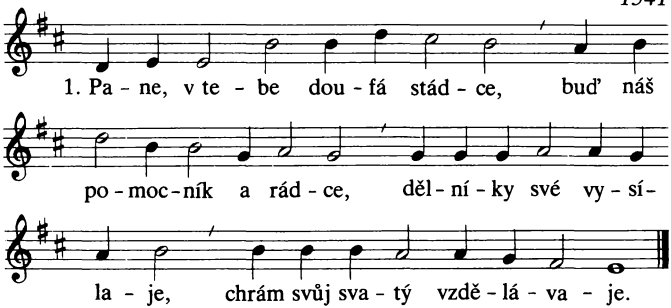

L. Balcar

430 PANE, V TEBE DOUFÁ STÁDCE

pův. nápěv Poslán jest od Boha anděl

1541

2. Viz osoby vyvolené, / k službě církve oddělené, / úmluvu svou učiň s nimi, / ať jsou právě sluhy tvými.
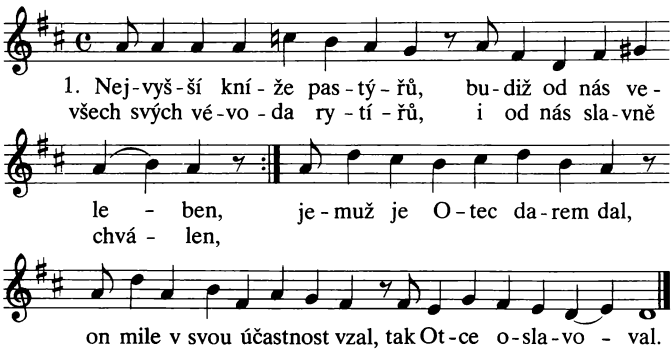
3. Předcházej je, ať v tvé síle / rozhojní se v dobrém díle, / dej jim hodnost k povolání, / z Ducha svého pomazání.

4. Dej, ať stálí jsouce v boji, / v tom, cos svěřil, věrně stojí, / po práci pak dokonané / vejdou v radost tvou, ó Pane!

Z písně Pán Bůh figurami dávno
B. Lukáš Pražský 1541 / 1615 / 1877

pův. nápěv 246 Přišlo k nám padlým spasení

15. stol. / 1523 / 1541

2. Čím pro svou důstojnost, Kriste, / od Otce obdařen byls, / tím sám zase lidi hříšné / k spasení jich obdařil; / když jsi jim apoštoly dal, / potom jiné mnohé přidal, / taks církev opatroval.

3. A toho všeho potvrdils / Duchem z nebe poslaným / a všechněm věrným osvědčils / jistým živým svědectvím, / že v nich ty jistě přebýváš, / sama sebe světu dáváš, / k spasení svým pomáháš.

4. Na týž způsob připravuješ / podnes své služebníky; / v též pravdě je postavuješ / za těch prvních náměstky; / k nimž pověděls: „Jáť jsem s vámi / vždycky, do světa skonání.“ / Aj, divné přebývání!

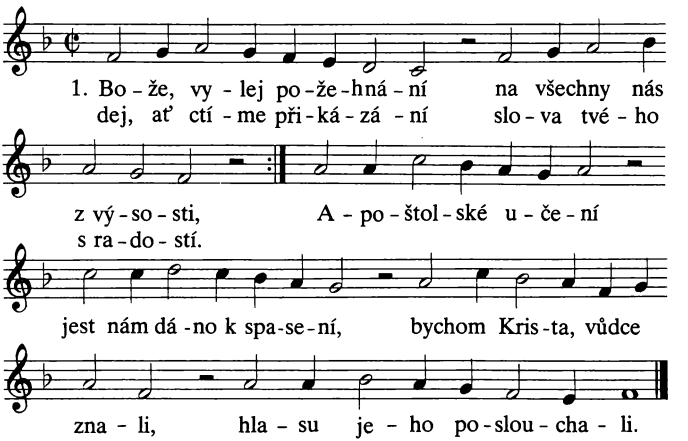
5. Toto jsou ty nohy krásné / těch, kdož tě zvěstovali, / okem v oko tě spatřivše, / svědectví tobě dali. / Po nich jejich

náměstkové, / církve tvé věrní vůdcové, / takoví jsou svědkové.

6. Budiž tobě chvála, Kriste, / že s námi vždy zůstáváš, / a jakož prve sluhy své, / tak i nyní nám dáváš; / tobě z toho děkujeme, / tě v nich mile přijímáme, / to vše k tvé cti a slávě. *B. Jan Augusta 1561 / 1659*

pův. nápěv Ž 42

L. Bourgeois 1551
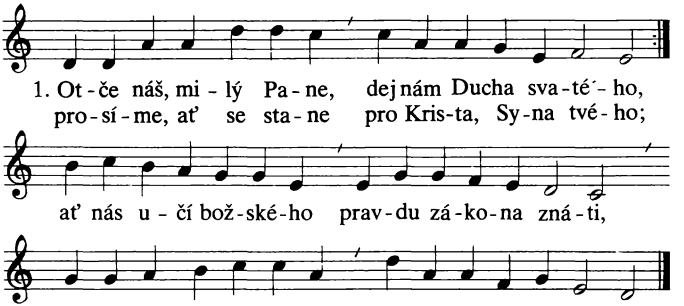

2. Zvlášť pak propůjč požehnání / tomu, jenž dnes zřízen jest, / by tvé vůle zvěstování / ctil víc než svou vlastní čest; / dej mu srdce ochotné, / aby plnil sliby ctné, / na těle i duši jeho / posvěť předsevzetí všeho.

3. Jestli jaké pokušení / život jeho zkormoutí, / sešli z nebe posilnění, / nedopusť mu klesnouti, / ctnosti z víry prospěch dej, / božskou moc v něm dokonej, / by tak dílo kazatele / konal pobožně a směle.

4. Všechněm věrným kazatelům / přej své božské milosti, / žehnej pravdy učitelům, / aby s stálou věrností / vůli tvou vždy hlásali, / ke Kristu lid volali, / po zdejší pak smrtelnosti / ať se skvějí na věčnosti. *Jiří Opočenský 1819 / 20*

433 OTČE NÁŠ, MILÝ PANE

1505 / 1512
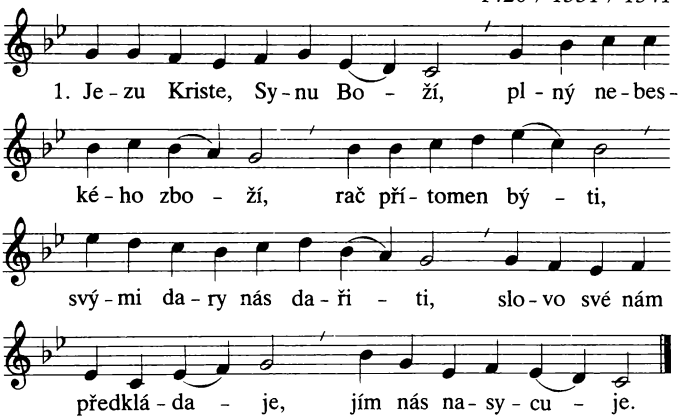

2. Kriste, jenž jsi věrným svým / seslal Ducha svatého, / před věky vyvoleným / od Otce nebeského, / račiž nám této chvíle / téhož Ducha seslati, / abychom tebe mile / mohli v Slovu poznati.

3. Ó milý Duchu svatý, / rač naším hostem býti, / jenž jsi v darech bohatý, / nemeškej k nám přijíti. / Spravuj jazyk k mluvení, / dej dobré naučení, / nachyl uši k slyšení, / zapal srdce k věření.

Kliment Bosák / 1636 / 1710

pův. nápěv Patřmež k Bohu tak múdrému

1420 / 1531 / 1541

2. Ty jsi Slovo Otce svého / a obraz osoby jeho, / tvou předivnou mocí / stvořeny jsou všechny věci, / jež ty slovem udržuješ / a moudře spravuješ.

3. Navštiv nás Ducha plností, / ať zakusíme sladkosti / služby Slova tvého, / utěšenou libost jeho / vždy víc živě poznáváme, / v něm svou rozkoš máme.

4. Očišťuj jím srdce naše, / ať temnosti satanáše / jsou pryč odehnány / a my Duchem vzděláváni / v chrám ozdobný Ducha tvého, / vůdce předobrého.

5. Jsi pravé světlo národům, / vzděláváš ze svých věrných dům; / ty předivné slunce, / sedě na pravici Otce, / vyvolené osvěcuješ, / životem daruješ.
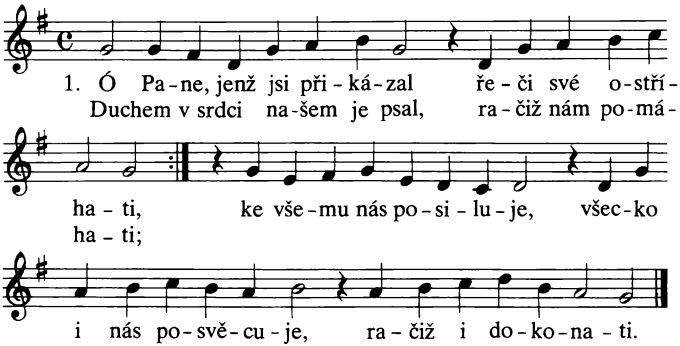
6. Osvěť naše rozumnosti, / ať v spasitelné známosti / vždycky prospíváme / a v světle tvém se kocháme, / úzkou cestou přec ať jdeme, / k vlasti se bereme.

7. Přidej svou moc k té moudrosti, / ať slyšíce s ochotností, / srdcem přijímáme, / důkaz, že jsme z Boha, máme, / nejsouc' marní posluchači / tvých milostných řečí.

8. Ať v zemi srdce našeho / Duchem tvým napraveného / tvé přisluhování / nese svaté požehnání, / hojný užitek přivádí, / pravdu v nás uvádí.

9. Kéž se k ní vždy přiznáváme / a ovoce vydáváme / života ctnostného, / ať můžem' žití slavného / po smrti v nebi dojíti, / s tebou věčně býti. *B. Jan Blahoslav 1561 / 1615 / 1970 R. Nechuta*

1524 / 1531 / 1541
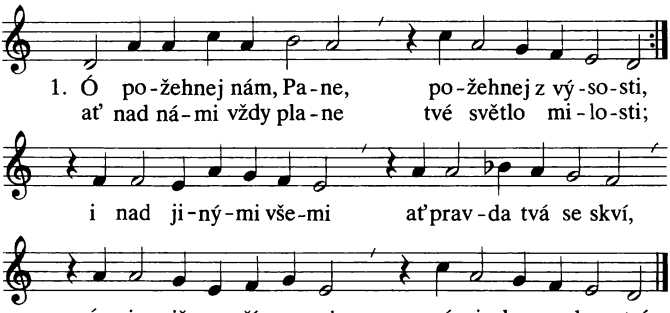

2. Dej, bychom před tebou státi / mohli bez obvinění, / když přijdeš soud svůj konati / podle svých osvědčení, / a viděli tě s radostí, / slyšeli hlas tvůj s libostí: / „Ej, pojďte požehnaní!

3. Vy jste mne následovali / v druhém novém rození, / co jsem přikázal, konali, / trpíc' pro mé učení; / již přijměte život věčný, / příbytek k slávě bezpečný / v nebeském kralování."

Z písně Přikazateli Ježíši

B. Jan Augusta 1561 / 1868 / 1970

1659

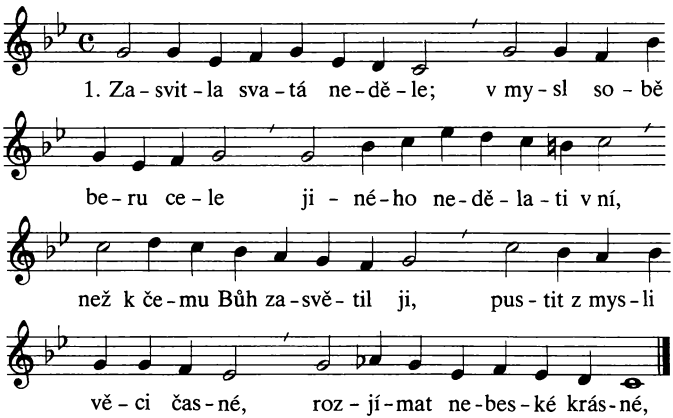

2. Ó dejž, ať národové / v tvém světle plesají / a všichni jazykové / tvou chválu hlásají, / tvé zříce divné rady, / jenž o vše péči máš / a všechno řídíš všady, / nebeský Pane náš!

3. Nechť tedy hlas náš vděčný / vždy k Bohu vstupuje; / onť časný chléb i věčný / nám z lásky daruje. / Ó vyvyšiž se, Pane, / a s bázní tvé jméno / nám lidem k spáse dané / budiž vždy slaveno. *Podle žalmu 67. Z polštiny B. J. A. Komenský (?) 1659 / 1877*

pův. nápěv 585 Otče náš, jenž v nebesích dlíš

1539 / 1561 / 1659

2. vcházeti do Páně domu, / také jiné vésti k tomu: / skláněti se k nohám svého / Boha, Krále velebného, / pokorně a vážně, tiše / výpovědi Páně slyšet;
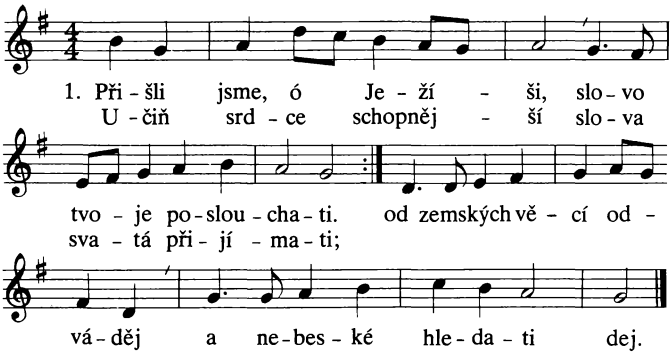
3. tak pobožně nastalý ten / započít a trávit týden. / Bože, dej, ať pozor na tě / mám a strávím den ten svatě, / k čemuž ty mi uděl svého / pomoci Ducha svatého.

4. Skrze Krista, tvého Syna, / ó naděje má jediná, / Bože, milosrdenství mé, / tebe prositi vždy smíme: / Pomoz nám k věčné neděli, / ať nás smrt od ní nedělí!

B. J. A. Komenský, Praxis pietatis / 1753 / 1970

PŘIŠLI JSME, Ó JEŽÍŠI

J. R. Ahle 1664 / 1687

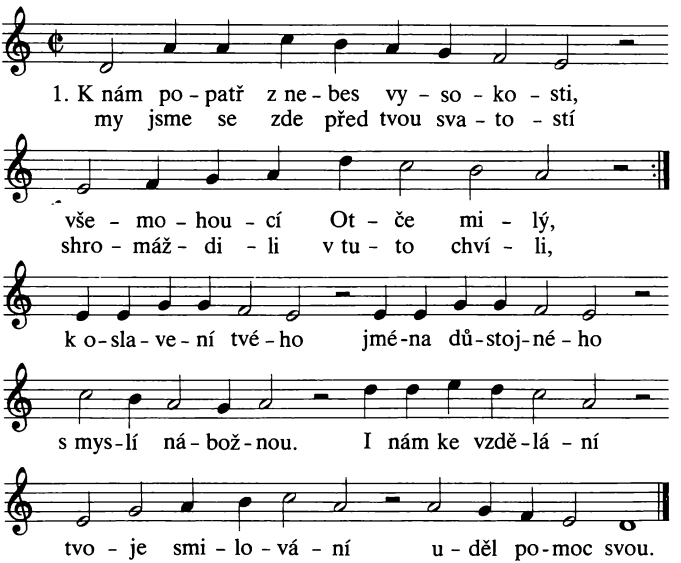
2. Srdce naše, rozum náš / velkou tmou jsou zatemněny; / Bože, jenž vše v rukou máš, / dej nám světlo k osvícení. / Dobré činit, myslit, znáti / nám ty sám jen můžeš dáti.

3. Blesku slávy, jasnosti, / světlo z světla nebeského, / všechny naše schopnosti / obnov mocí Ducha svého, / ať z svých proseb, zpěvů, lkání / máme slavné požehnání!

Tobias Clausnitzer 1663 / 1710 / 1753 / 1877 / 1970

pův. nápěv Ž 33
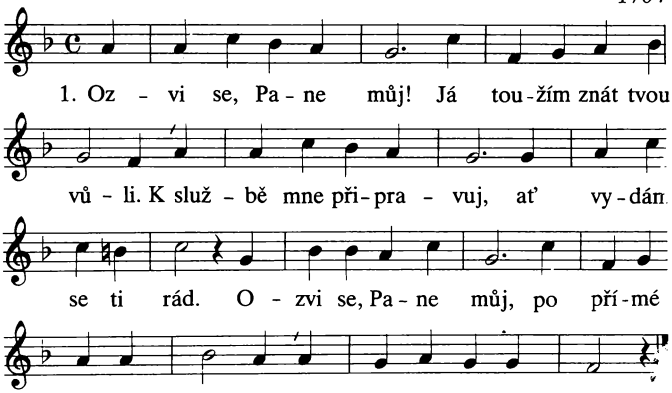
Ženeva 1551

2. V slovu svém nám, Bože, zjevuješ / vůli svou, tu pravdu věčnou, / tím slovem své dítky spravuješ, / oblažuješ duši vděčnou. / Uč nás milovati / a vždy ostříhati / přikázání tvá, / tak ať každý toho / dá důkazů mnoho, / že tě vskutku zná.

Z písně Popatř na nás s nebes vysokosti
Jan Šolín 1868 / 1970

1704
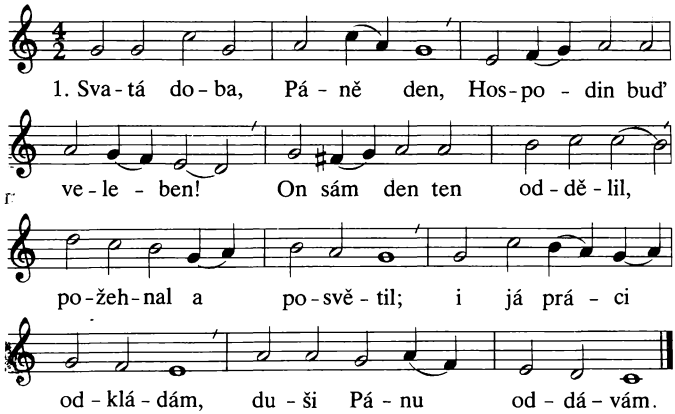

2. Ozvi se, Pane můj! / Co dělat mám, chci znáti, / a moudrost mi daruj, / abych cíl neztratil. / Ozvi se, Pane můj, / ať způsobí Duch svatý, / že budu mít dost sil.

3. Ozvi se, Pane můj, / a soustřeď moje smysly / na pravdivý hlas svůj / a svoje rozkazy. / Ozvi se, Pane můj! / Ať na to jenom myslím, / co z pravdy přichází.

4. Ozvi se, Pane můj! / Má duše neklidná je; / ty sám ji proměňuj, / ať uslyší tvůj vzkaz. / Ozvi se, Pane můj, / veď lidstvo k branám ráje / a oslav se ty v nás.

Pierre Corneille 1656 / K. Trusina

A. H. C. Malan 1823 / 1873
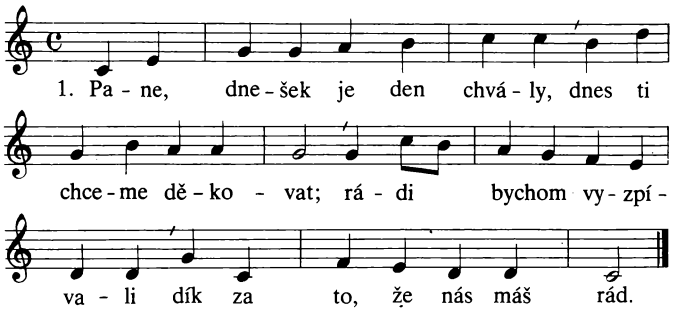

2. Ticho vůkol – svatý čas! / Z nebe volá Boží hlas: / „Pojďte lační, žízniví, / já, váš Otec pečlivý, / bídu vaši dobře znám, / manu z nebe sešlu vám."

3. S láskou volá Boží Syn: / „Pojď, kdo lkáš pod tíží vin, / hříchy tvé i bídu tvou / obmyl jsem již krví svou, / spasení ti vydobyl, / v nebi se mnou tvůj jest díl."

4. Nemeškej, ó duše má! / Bůh i tobě požehná; / pospěš spásy ke zdroji, / Pán tvé srdce spokojí; / v duši prosté starostí / svatý mír se uhostí.

5. Přijď, ó Duchu svatý, přijď / a sám kroky moje řiď; / srdce moje posvěcuj, / mocí svou vždy při mně stůj, / bych tam jednou s anděly / věčnou slavil neděli. *Josef Bašteckých 1873 / 1970*

18. stol.

2. Pane, dnes zvlášť děkujeme / za tvé evangelium. / Dej, ať nezůstane němé, / ať potěší každý dům.

3. Pane, dnes ať nám všem zazní / slovo, které pomáhá; / těm, kdo zdoláni jsou bázní, / ať se vrátí odvaha.
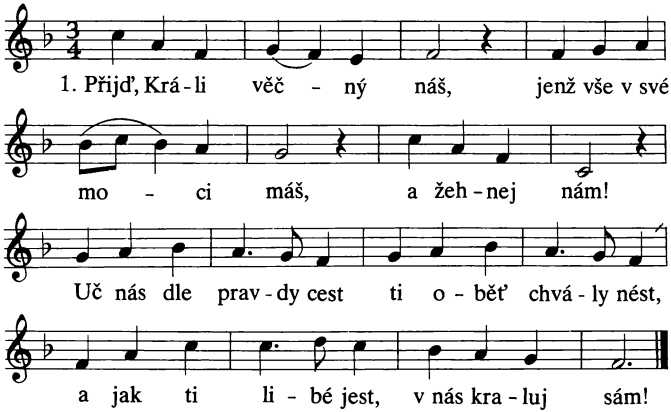
4. Pane, dnes je tolik lidí, / co nevědí kudy kam. / Dej, ať aspoň na krok vidí, / ať nikdo z nich není sám.

5. Pane, dnes toužíme vědět, / na čem nejvíc záleží. / Ukaž nám, co potřebné je / a co je jen přítěží.

6. Pane, naplň pravým mírem / srdce svého stvoření, / ať náš hřích už v světě širém / tvoji vůli nemění.

César Malan / K. Trusi

Felice Giardini

2. Přijď, Slovo věčné ty, / a moc své dobroty / zjev lidem všem, / ať všemu stvoření / tvé vzkazy mocně zní / a všechna ke tvé žni / se chystá zem!

3. Přijď, Duchu milosti, / a mocí z výsosti / nás přioděj; / jenž moc máš smrti sen / změniti v slávy den, / ó vzbuď v nás svůj ten / a siliž jej!
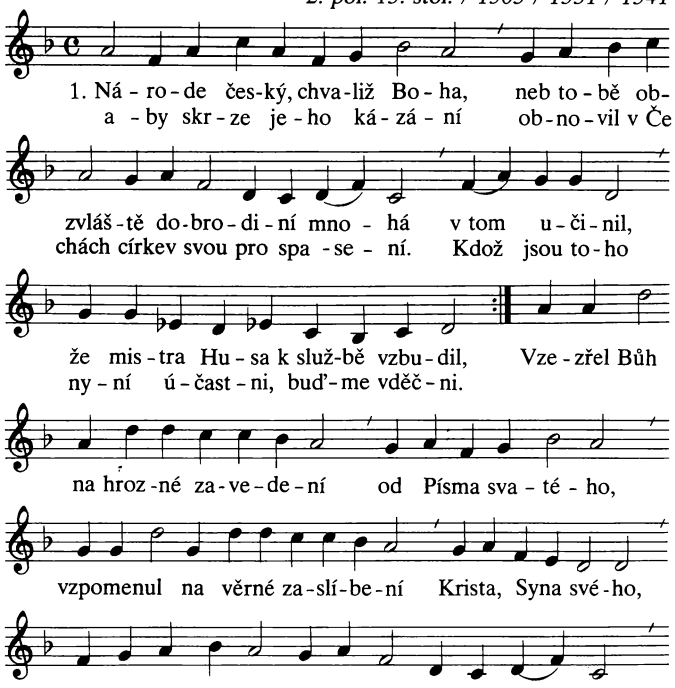
4. Ó Bože veliký, / od věků na věky / je sláva tvá; / dej, ať hom s anděly / ve věčnou neděli / ti nově zapěli: / Haleluja!
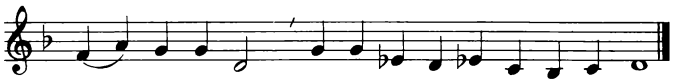
Ch. Wesley (?) / L. B. Kašpar 1890

444 NÁRODE ČESKÝ, CHVALIŽ BOHA

pův. nápěv Chvála buď Bohu na výsosti

2. pol. 15. stol. / 1505 / 1531 / 1541

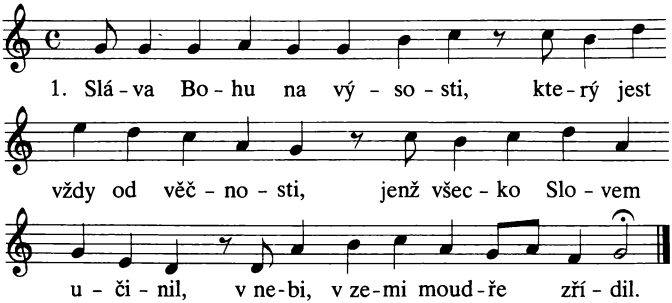

2. Ó jaká to horlivost byla, / jež života svého sobě nevážila / pro spasení / své i bližních dáti v zmaření. / Všecko to sám Bůh při něm činil, / i srdce otců našich k němu naklonil, / by přijali / pravdu Čtení i při něm stáli. / Kteřížto vzdálivše se nečistot / bludů Antikrista, / shlukli se, držíc' se pravých jistot, / v církev Pána Krista, / majíc obnovení / v víře jeho Čtení, / což i na nás / od nich přišlo také v tento čas.

B. Jan Augusta nebo B. Martin Michalec 1561

1524 / 1531 / 1541

2. Pomine nebe i země, / slovo Páně nezahyne, / aniž bude umenšeno, / na věky jest utvrzeno.

3. Ani množství velkých činů / neb kterých lidských úkonů / nemohou mu co vzít, přidat; / v své čistotě má vždy trvat.

4. Nižádná práce úsilná / ani lidská služba pilná, / krom toho Slova věčného, / nemůže spasit žádného.

5. V Slově víra osvícení, / neomylné ujištění / má o celé vůli Boží; / ono pravou známost množí.

6. Otvírá i rozum pravý, / dává z Písma smysl zdravý, / odnímá i pochybení, / činí naději k spasení.

7. Svědomí obveseluje, / milost v Kristu zaslibuje, / hodnost v jeho zasloužení; / napravuje v poblouzení.

8. Tvrdost srdce obměkčuje, / truchlou mysl polehčuje, / žádost k Bohu vroucí dává, / když i Duch svatý pomáhá.

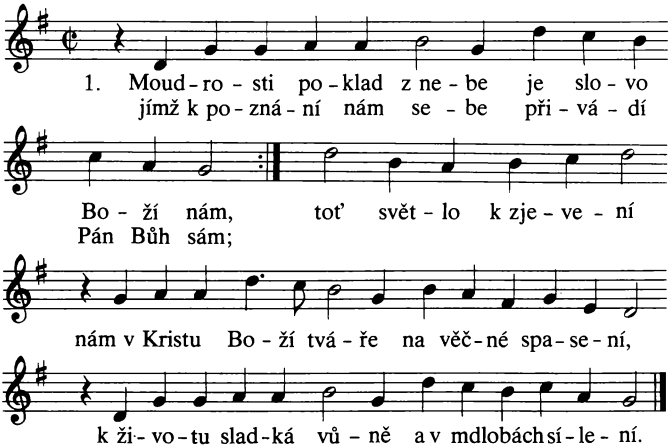
9. Nadarmo všichni pracují / a slibných slov užívají, / chtějí jeviti se mocní, / jsou však bez Boha nemocní.

10. I co nad Boha lepšího, / co lidem v světě jistšího / než slovo věčného Boha, / jímž k spasení svým pomáhá!

B. Jiří Štyrsa 1541 / 1659 / 1970

pův. nápěv 408 Všech věků mocný Králi

Hans Kugelmann 1527 / 1561

2. Tou hřivnou se vší péčí / nám těžit velí Pán, / a svaté jeho řeči / skládati v srdce stan. / Když on, ten věčný Král, / své poselství nám děje, / chce, by naň každý dbal, / a zhyne bez naděje, / kdož jím by pohrdal.

3. Tvé, Pane, slovo spásy / se nikdy nezvrátí / a slávy mu ni krásy / věk žádný nezkrátí. / Kdo věrně k němu lne / a jako k skále v moři / se pevně k němu pne, / ten šťastně všemu hoří / i smrti unikne.

4. Kdo ve tvém slovu cele / tě, Pane, přijímá, / ten radostně a směle / se všeho ujímá; / oklamán nevězí / k své zhoubě v ďábla síti / a hříchů řetězy / nemůže spoután býti, / neb v tobě vítězí.

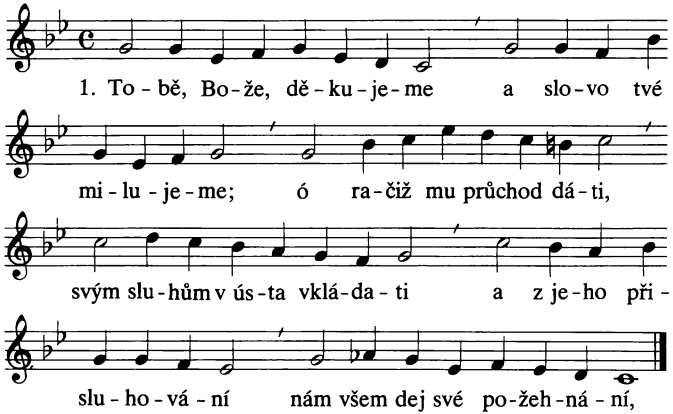
5. Ó Otče věčný, z nebe / na stádce pohleď své, / jež vydalo ti sebe / a lásky žádá tvé; / své svaté učení / nám čisté zachovávej / a k jeho plnění / nám chuť i sílu dávej, / k tvé slávy zvýšení. *Z písně Drahý poklad moudrosti*

německy B. Jan Korytanský 1544 / B. J. A. Komenský 1659 / 1877 / 1970

TOBĚ, BOŽE, DĚKUJEME

pův. nápěv 585 Otče náš, jenž v nebesích dlíš

1539 / 1561 / 1615

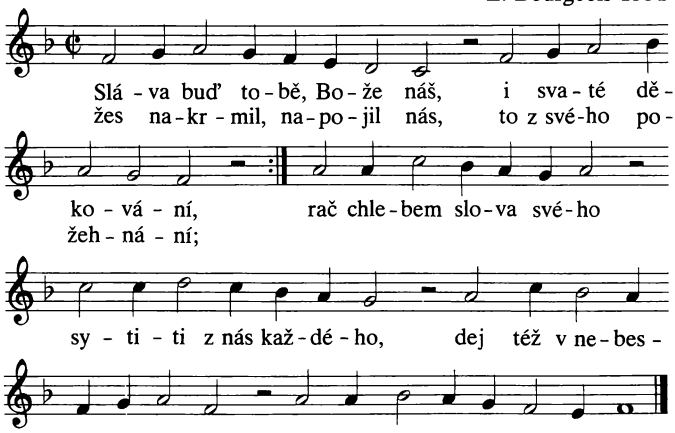

2. aby v nás vždy přebývalo, / hojné užitky dávalo / ke cti, k chvále tvé milosti / a k naší větší radosti. / Učiň to pro Syna svého, / Ježíše, Pána našeho. *Z písně Milost Bohem zaslíbená B. Jan Augusta 1561 / 1615 / 1659 / 1970*

SLÁVA BUĎ TOBĚ, BOŽE NÁŠ 448
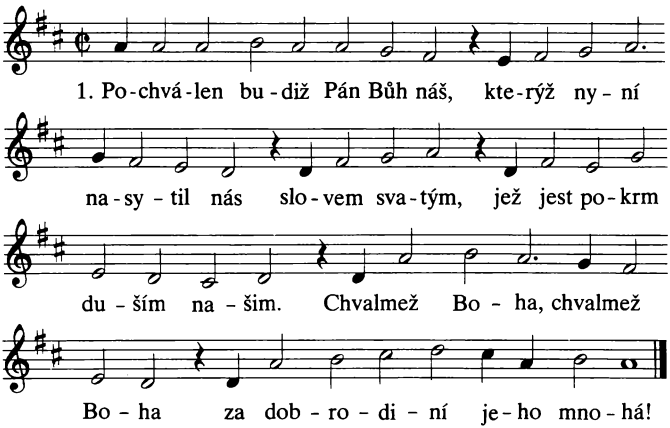
pův. nápěv Ž 42

L. Bourgeois 1551

1620

1602

2. Pochválen buď i Syn Boží, / jenž jest duší našich zboží; / neboť on sám / smrtí svou vrátil život nám. / |: Chvalmež Boha :| / za dobrodiní jeho mnohá!
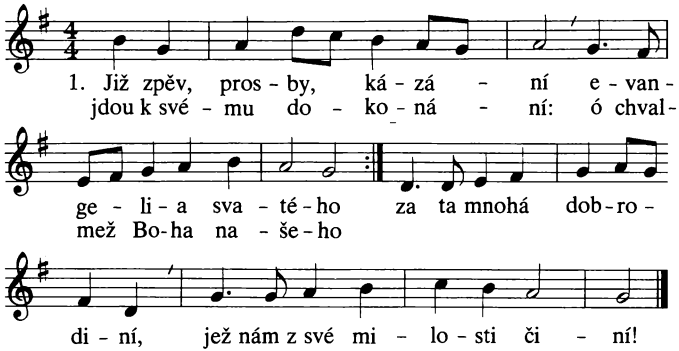
3. Pochválen buď i Duch svatý, / jenž nás učí právě znáti / Hospodina / i jeho milého Syna. / |: Chvalmež Boha :| / za dobrodiní jeho mnohá!

1602 / 1710 / 1796

JIŽ ZPĚV, PROSBY, KÁZÁNÍ 450

pův. nápěv 438 Přišli jsme, ó Ježíši

J. R. Ahle 1664 / 1687
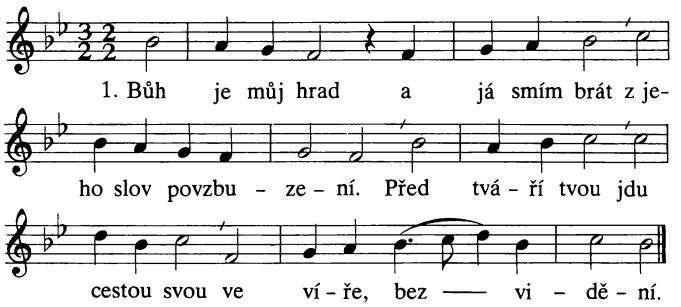

2. Láska Boží k vděčnosti / nechť nás vždycky povzbuzuje, / a od hříšných žádostí / na všech cestách nás zdržuje: / Duch svatý nás spravuj a řeď, / k přímým cestám Božím nás veď.

3. Požehnej vycházení, / požehnej též i vcházení, / ó Bože, i myšlení / požehnej, chtění, činění, / bychom tobě zde sloužili / a tam věčně šťastni byli. *H. Schenck 1674 / Jan Myller 1710 / 1904*

BŮH JE MŮJ HRAD

pův. nápěv 497 Ach, Bože náš

1625 / 1638 / 1655

2. Slovo pravdy / tvé ať navždy / mi dává, Bože, sílu. / Ať v úzkosti, / v pochybnosti / neztratím svoji víru.

3. V tvém slovu mám / zbraň proti tmám, / kde jinde bych vzal světlo? / Co jiného / jména tvého / k oslavě by mne vedlo?

4. Světlem slova / mi vždy znova / cenu spásy zjevuješ / a z milosti / do věčnosti / časností mne provést chceš.
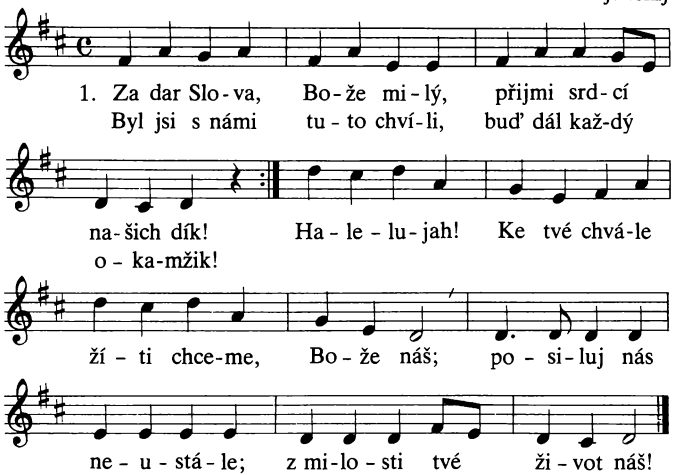
5. Nevěděl bych, / že smířit hřích / v tvé věčné radě bylo, / kdyby zvěst tu / všemu světu / tvé slovo nezjevilo.

6. Mé srdce již / pro hříchu tíž / nemusí se tě báti. / Vždyť ty mi díš, / že odpouštíš, / že smím tě Otcem zváti.

7. Ty jsi náš hrad, / rač ponechat / nám světlo slova svého. / V něm naděje / i spása je, / dar života věčného.

Ch. Gellert / J. Batelka

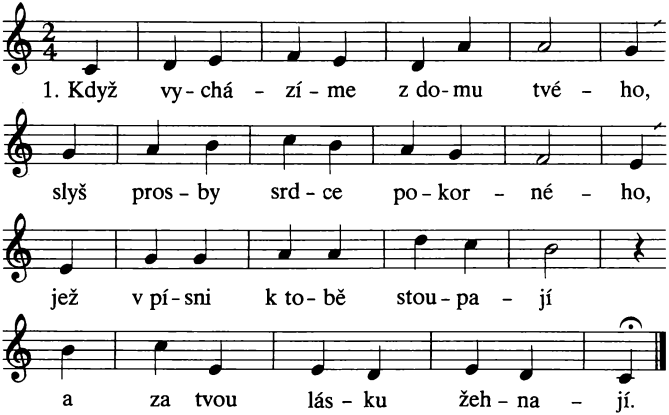
D. S. Bortnjanskij

2. Nechť tvé světlo jasně vzplane / a ostříhá našich cest! / Bezpečně vždy noha stane, / když tvé slovo svící jest. / Haleluja! Cestu tvoji / najít chceme, Bože náš; / z nepokoje ku pokoji / jediný ty vodit znáš! *G. A. Molnár 1915*

453 KDYŽ VYCHÁZÍME Z DOMU TVÉHO

L. S. Munch 1871

2. Být s bratry kolem tvého slova, / mít domov zde, vracet se znova, / z tvé pravdy novou jistotu / a sílu čerpat k životu.

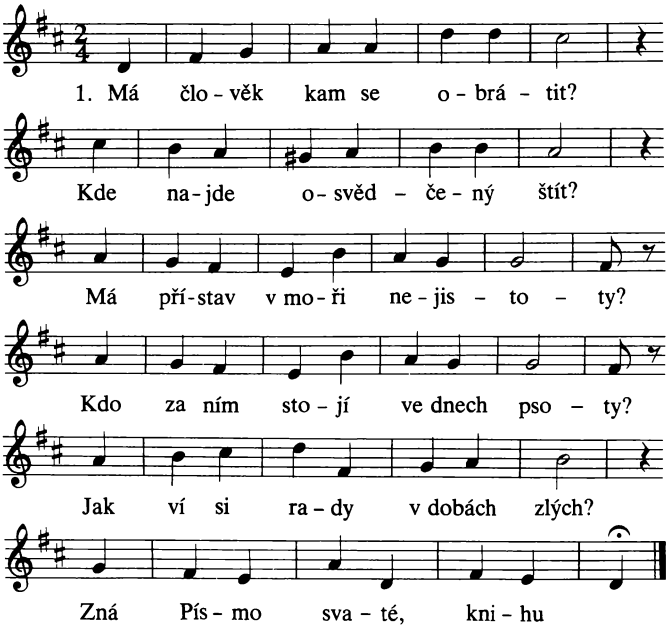
3. Ty nám však dáváš jiný úkol: / ve vlastním nitru trhat koukol, / jenž dusí klas, vždyť ty to víš, / uč s tebou v světě nést svůj kříž.

4. Když pro zášť lidí v denní práci / se všechna radost z díla ztrácí, / dej sílu obstát v boji zlém / a odpouštěním měnit zem!

5. Chrám rozpadne se, i ta skála, / ty trváš a tvá láska stálá. / Nám pomíjivým dej v ní žít / a v ní svou věčnost okusit!

E. Bersier 1879 / A. Mikolášek

S. Hofer

2. Jak blesky letí oblohou, / jak meč protíná kořist svou, / jak kladivo, jež skálu tříští, / jak kámen, který vzduchem sviští, / tak prudce pálí v kostech mých / to slovo svaté z Knihy knih.

3. Kdo vítr na zem vysílá / a blesky ve své moci má, / kdo velí mraku, z něhož hřímá, / až hříšné z toho hrůza jímá, / kdo neumlká ve dnech zlých? / To Bůh, jenž mluví v Knize knih.

4. Kdo tichým hlasem promlouvá? / Čí mocí slabý okřívá? / Kdo naději v nás rozněcuje? / Kdo naši bolest utišuje? / Kdo kříší víru v srdcích mdlých? / To Bůh, jenž dal nám Knihu knih.
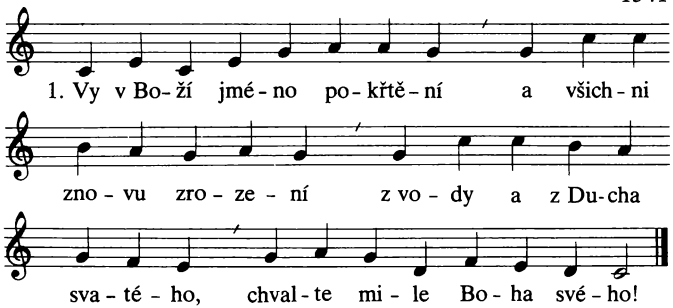
5. Ty svaté slovo zůstaň v nás / a pochybnosti všechny zhas! / Buď ve všech bojích jistým štítem / a vždycky věrným pomocníkem! / Tys vůdcem bitev vítězných – / ó slovo Boží z Knihy knih!

E. Roehrichová 1908 / J. Sláma a B. Vik

VY V BOŽÍ JMÉNO POKŘTĚNÍ 455

pův. nápěv Všichni věrní Pána znejme

1541

2. Za lid svůj si vás vyvolil, / a proto krví vykoupil, / abyste jím posvěceni / měli jistotu spasení.

3. Nekraluj již náš hřích v těle, / ale milost Spasitele, / nedbej na to jen, co tvého, / též však na to, což jiného.

4. Ve jménu Pána Ježíše / ke chvále Boží čiňme vše / v čistém Božím milování / a všem bližním ke vzdělání,

5. aby v nás nebyla prázdná / milost, od Boha přijatá; / kdo svatý jest, buď světější / a v spravednosti hojnější.
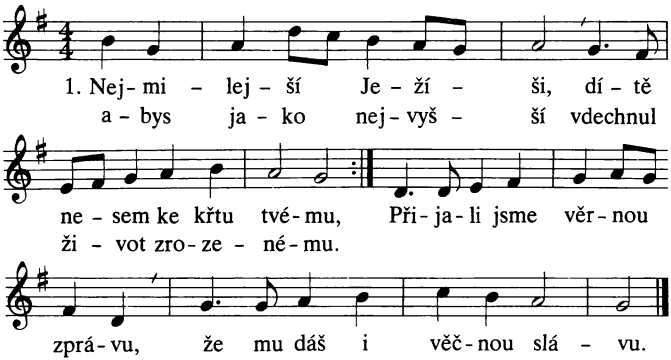
6. Jinak v království nebeské, / dí Kristus, žádný nevejde; / nepomůže říkat ‚Pane', / když ve slovu nezůstane.

7. Slovem tvým moc pravdy Boží / dej, ať se v nás vždy víc množí; / přiveď nás dle křtu svědectví / do nebeského království.

Z písně Nuž všickni znovu zrození
B. Jan Augusta 1561 / 1970

pův. nápěv 438 Přišli jsme, ó Ježíši

J. R. Ahle 1664 / 1687

2. Žádáš od nás v slovu svém / z vody, z Ducha narození, / aby člověk ve všem zlém / věděl o svém vykoupení. / Kdo se tobě odevzdává, / ten i peklu odolává.
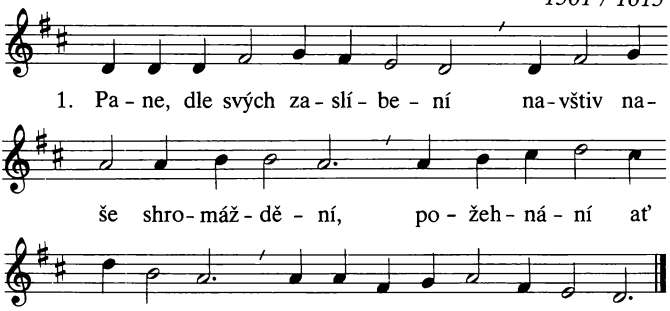
3. Proto k tobě spěcháme, / přijmi dítě z našich dlaní, / tobě je oddáváme, / dej mu svoje požehnání, / ať je tvé, jak v tomto čase, / tak i na věčnosti zase.

4. Jako pastýř sám je veď, / ať je ovcí tvého stáda, / cestou tvou ať kráčí vpřed, / pokoj tvůj si vždycky žádá. / Vinným kmenem buď té duši, / ať je révou, jak se sluší.

5. Dáváme ti s radostí, / nám co na srdci tak leží, / dítě našich starostí / oko tvé ať stále střeží. / Co zde drží chabé ruce, / přiviň na své drahé srdce. *B. Schmolck 1704 / R. M. Šimša*

pův. nápěv 242 Prozpěvujme všichni k chvále

1561 / 1615

2. Ty jsi v slitování mnohém / nás i našich dítek Bohem / slíbil býti po vše časy: / ó slyš nyní naše hlasy!
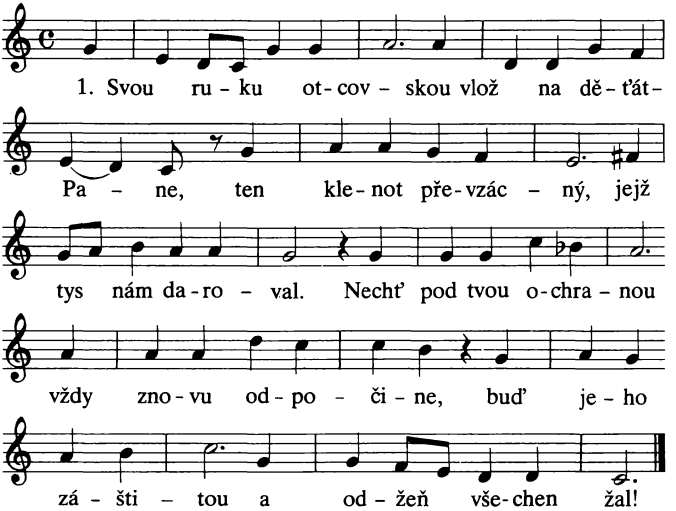
3. Přijmi dítko toto k sobě, / ujmi se ho v jeho mdlobě, / přej mu místo ve svém domu / i svou milost v srdci k tomu.

4. Duch tvé moci po tvém slovu / tvůj obraz v něm zplodiž znovu, / ať jest dítka toho jméno / v knize živých nalezeno!

L. B. Kašpar (J. Stránský) 1877

SVOU RUKU OTCOVSKOU
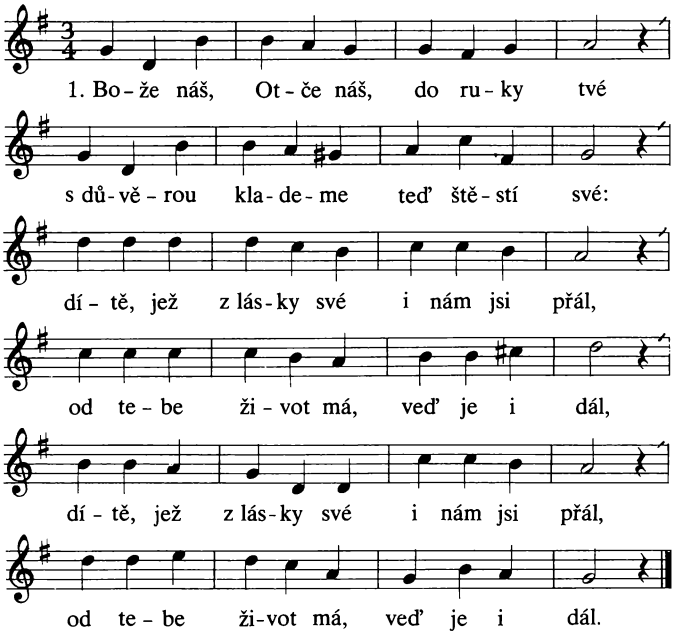
Ahasverus Fritsch 1679

2. Tvé bylo, Pane náš, / dřív než se narodilo, / a samo časem svým / nechť se ti odevzdá! / A láskou upřímnou / kéž by vždy k tobě lnulo, / i když ti víru svou / dnes ještě nevyzná.

3. Náš Pane Ježíši, / znáš lidi všeho věku / a ujímáš se rád / i dětí nejmenších, / ne pro mocné jsi zde, / ty slabým podals ruku. / I toto dítě znej / a nes je v rukou svých! *E. Monod / B. Vik*

Podle J. Haydna
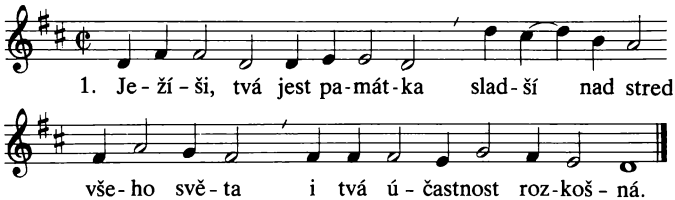

2. Přijmi je, Ježíši, ve smlouvu svou, / žehnej mu rukou svou přelaskavou. / |: Na kříži zemřel jsi, by mohlo žít, / srdce své tobě dát a tebe ctít. :|

3. Duch svatý veď jeho kroky vždy sám, / ať roste k radosti Bohu i nám. / |: Moudrost a lásku mu poznávat dej, / víru v něm posiluj, v péči je měj. :|

Franc. zpěvník Obnovené Jednoty bratrské 1745 / J. Trusina

460 JEŽÍŠI, TVÁ JEST PAMÁTKA

1450 / 1505 / 1541

2. Ó veliká láska tvá k nám, / kterou hojně ukázals nám / tehdy, když na smrt byls vydán.

3. Dej, bychom na tě pomněli, / tvou smrt v srdcích rozjímali / a jí vždycky vděčni byli.

4. Ó hojný milosti dárce, / které ty sám jsi působce, / nalévej ji v naše srdce.

5. Toto svaté hodování / je v tvé smrti účastenství, / nevinné krve vylití,

6. z něhož duše nasycení / berou vždy bez umenšení, / rozkošné mají živení.

7. Ti, jež sytíš, nelačnější, / žádati víc neumějí, / v tobě své nebe již mají.

8. Ó prosíme tvé milosti, / naplniž naše žádosti / z hojné své zasloužilosti.

9. Vždyť tobě dána moc božská, / abys sytil srdce lidská / k tobě věrně obrácená.

10. Půjdou za tebou žízniví / a břemeny obtížení, / aby měli polehčení.

11. Poběhnou s pláčem za tebou, / Ježíši, s vírou pokornou / i s nadějí svou horlivou.

12. Rozvlažuj je utěšením / a srdečným posilněním, / tím duchovním hodováním.

13. Smrt i všecka zarmoucení / snášejí radostně věrní, / tvou milostí obdaření.

14. Po tobě budou toužiti, / žádajíce tě vždy míti / a pro tebe živi býti.

15. Jak jsi dobrý, Jezu Kriste, / k těm, kteří se ptají na tě, / tím víc k těm, kdo nalezli tě!

16. Prosme my jeho milosti, / ať nás tam ráčí dovésti, /do té své věčné radosti.

Podle písně Jesu dulcis memoria

M. Jakoubek ze Stříbra (?) 1522 / 1541 / 1659 / 1970

11. Poběhnou s pláčem za tebou, / Ježíši, s vírou pokornou / i s nadějí svou horlivou.

12. Rozvlažuj je utěšením / a srdečným posilněním, / tím duchovním hodováním.

13. Smrt i všecka zarmoucení / snášejí radostně věrní, / tvou milostí obdaření.

14. Po tobě budou toužiti, / žádajíce tě vždy míti / a pro tebe živi býti.

15. Jak jsi dobrý, Jezu Kriste, / k těm, kteří se ptají na tě, / tím víc k těm, kdo nalezli tě!

16. Prosme my jeho milosti, / ať nás tam ráčí dovésti, /do té své věčné radosti.

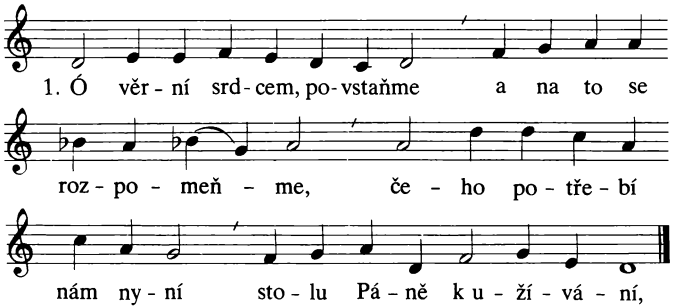
Podle písně Jesu dulcis memoria

M. Jakoubek ze Stříbra (?) 1522 / 1541 / 1659 / 1970

461 O VĚRNÍ SRDCEM, POVSTAŇME

pův. nápěv 397 Radujme se vždy společně

1531 / 1541

2. který nám v své lásce zřídil, / s dobrořečením ustavil, / znejme, proč to chtěl činiti / a v jaké vážnosti míti.

3. Úmysl jeho tento byl, / aby život věrných sytil, / kdo jsou k němu přivedeni, / vírou jeho obživeni.

4. V ní duchem věrně pracují, / až v té práci umdlévají, / jimž je třeba posilnění, / duchovního nasycení.

5. Neb on je biskup zkušený, / jejich nemocí trápený, / s nimi měl pravou účastnost / a nad nimi velkou lítost.

6. Chce, aby nezahynuli, / ale život ten vždy měli, / kterým on sám v nich přebývá, / v obraz svůj je proměnívá.
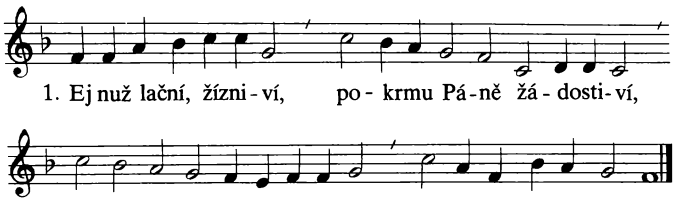
7. Proto jim ku posilnění / své tělo, krev dal k sycení. / Kdo není Krista účasten, / stolu toho není hoden.

8. Ó ty, jenž znáš naše srdce, / Bože, spravedlivý soudce, / nevcházej v soud spravednosti, / ale popřej své milosti.

9. Ó tato naše naděje / ať nás v tom nezahanbuje, / přítomen budiž nám nyní / a dej nám své požehnání!

B. Lukáš Pražský 1541 / 1561 / 1970

1541

2. abyste z něho brali / a v domě církve požívali / tu oběť jeho předůstojnou / a v ní i milost hojnou.

3. Slovem svým vás svolává, / jednotou víry vám vstup dává / v dům Krále, Pána nejvyššího; / zahání pryč jiného.

4. Pojďte, jezte a pijte / vy, kdo v jeho řádu stojíte, / v poslušenství víry žijete, / v obecenství církve jste.

5. Za vás byl obětován / Kristus, Beránek, na smrt vydán, / hodujte v něm bez kvasu zlosti, / v lásce, svaté svornosti.

6. Ó všichni věrní spolu / s vážností jdouce k Páně stolu, / s potěšením mnohým hodujme / a takto prozpěvujme:

7. Oběti předůstojná, / Kriste, za nás obětovaná / na odpuštění našich hříchů, / ze svých syť nás užitků.

8. Tys ta oběť zápalná, / zdávna beránkem znamenaná, / u světa nejzavrženější, / však Bohu nejvzácnější.

9. Nechtěl jiné oběti / Bůh Otec za hříchy přijmouti / než tělo tvé, Pane Ježíši, / ta jest mu nejmilejší.

10. Oběť k pokrmu dáváš / v svátosti, již očím předkládáš, / kterou náš duch vírou požívá, / síly, moci nabývá.

11. Pro tvoje svaté tělo, / které za nás na kříži pnělo, / věříme, že jsme vykoupeni, / tvou krví vysvobozeni

12. od hada ohavného, / k nám by neměl práva žádného. / Ač v mnohé viny upadáme, / však tě zastánce máme.

13. V tom jsi pokrm žádaný, / lačné duši velmi vítaný, / jímž ty ve své hojné štědrosti / krmíš až do sytosti.

14. Tím nemoc uzdravuješ, / v mdlobě ku práci posiluješ, / abychom s tebou povstávali, / tvůj život na se brali.

15. Tebou nám je stvrzena / smlouva, jež Otcem uzavřena, / nám že chceš milostivým býti, / v paměti hříchy nemíti.

16. To tvou krví zapsáno, / drahou smrtí zapečetěno, / což se nemůže proměniti, / aniž co jistší býti.

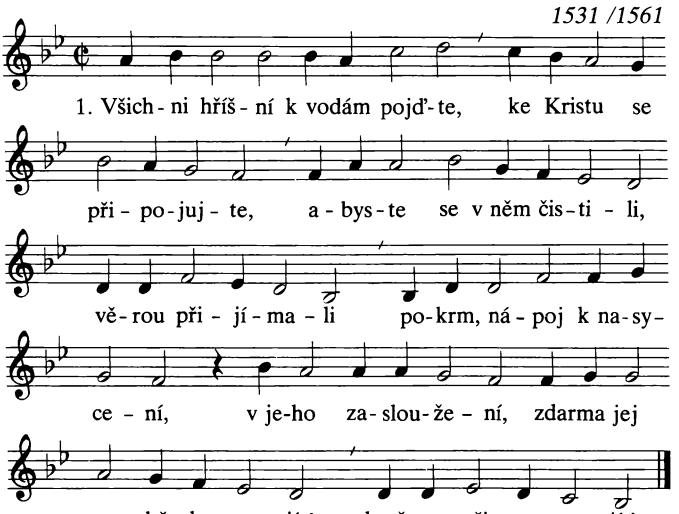
17. V tobě máme smíření / s Bohem Otcem i spokojení; / vždyť jest za nás z těla vylita, / Pane, krev tvá přečistá,

18. které my požíváme, / když z kalicha tvého pijeme, / věříce odpuštění hříchů / podle tvých věrných slibů.

19. Ty nás, Pane, napájíš, / svědomí smutná v nás pokojíš, / z tebe béřeme občerstvení, / v duchu obveselení.

20. Tobě, Kriste, děkujem, / vděčnost srdečnou obětujem. / Ó račiž ji od nás přijmouti, / dej s tebou v nebi býti!

B. Jan Augusta 1541 / 1561 / 1659 / 1970

2. Dejte se mu jako on vám / a vezmi každý kříž svůj sám / v jeho svatém poslušenství / z Božího poselství; / takou směnu s ním učiňte, / Slovem ožijete, / a on s vámi vejde v smlouvu / smilování plnou.

3. A učte se Boží cestě, / jež je v Kristově životě, / ducha z něho přijímejte, / Slova poslouchejte; / tak se v něho oblékejte / a v tom přistupujte / k trůnu božské velebnosti, / hledajíc' milosti.

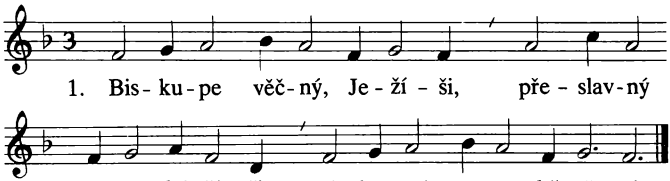
4. Přijmi, Pane, obrácené, / k tobě věrně navrácené, / i naše v tom obnovení / k tvému zvelebení. / Rač nám plniti své sliby, / uslyšeti prosby, / ať tě společně chválíme, / v tobě se těšíme.

B. Jan Augusta 1561 / 1615 / 1970

BISKUPE VĚČNÝ, JEŽÍŠI

pův. incipit Ty z potřeby lidu svého

1561
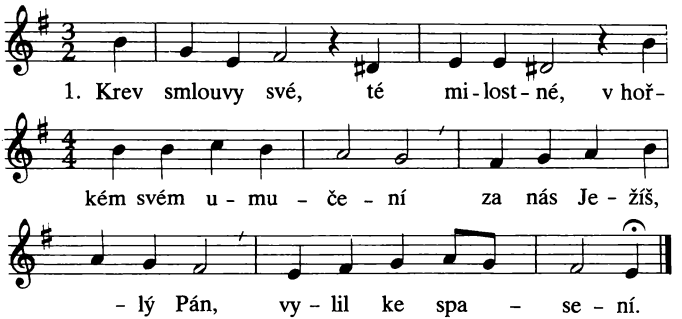

2. Dal jsi mocně dosvědčiti, / svými slovy to stvrditi, / když jsi měl smrt podstoupiti:

3. chléb že je tvé svaté tělo, / jež za nás na kříži mřelo, / nám tak život dáti mělo;

4. víno že je tvá krev svatá / za výkupné z hříchů vzatá, / z nás by vina byla sňata.

5. Dáváš nám tak jísti, píti, / obecenství s tebou míti, / s požehnáním odejíti. *1615 / 1659 / 1970 R. M. Šimša*

1628

2. Aj, přesvatá / krev drahá ta / jest duším nápoj pravý, / nemůže žádný v světě / bez ní míti zdraví.

3. Ó skrop mne jí, / mé spasení, / ať když mne hříchy rmoutí, / v ranách tvých vždy bezpečně / mohu spočinouti.

4. Ty, Boží Syn, / mou tíži vin / jsi za mne ráčil nésti, / tvou bych, vinný kmeni, byl / živou ratolestí.

5. Tys svatý Pán, / já bídný man: / však klatbu v požehnání / obrátil jsi v milosti / v svém se za mne dání.

6. Z té oběti / buď sláva ti / a čest až do skonání, / že svou smrtí shladils mou / v slavném zmrtvýchvstání.

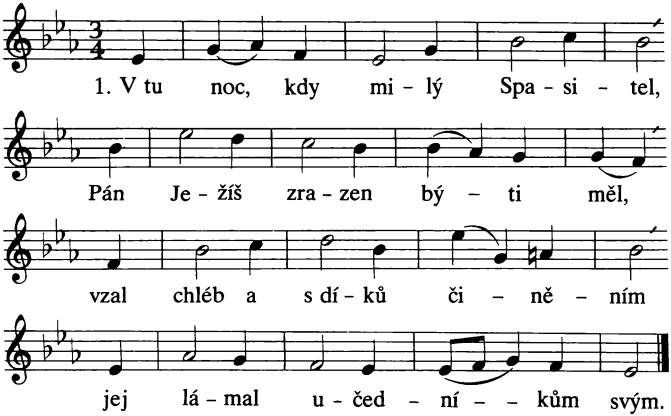
7. Ó Pane, teď / i vždy mne veď / a uč mne vděčným býti, / pilně vždy až do hrobu / v paměti tě míti.

8. Když v smrti pak / můj zhasne zrak, / buď se mnou až i v hrobě, / ať tvůj milý slyším hlas, / vstanu, půjdu k tobě.

9. Ó blaze mně, / až ze země / v svůj ráj mne ráčíš vzíti, / tam, kde sláva na věky / dokonalá zní ti. *Z písně Ó krev drahá*

S. Dach / 1737 / 1877 L. B. Kašpar / 1970

Edward Miller

2. „Vezměte, jezte," řekl jim, / „já duše vaše nasytím, / neb tento chléb jest tělo mé, / na kříži za vás lámané."

3. Když povečeřel, kalich vzal / a Otci zase děkoval, / pak podal učedníkům svým / s utěšeným zaslíbením:

4. „Aj, kalich ten jest jistotně / ta nová smlouva v krvi mé, / v mé krvi, kterou vylévám, / bych vykoupení zjednal vám.
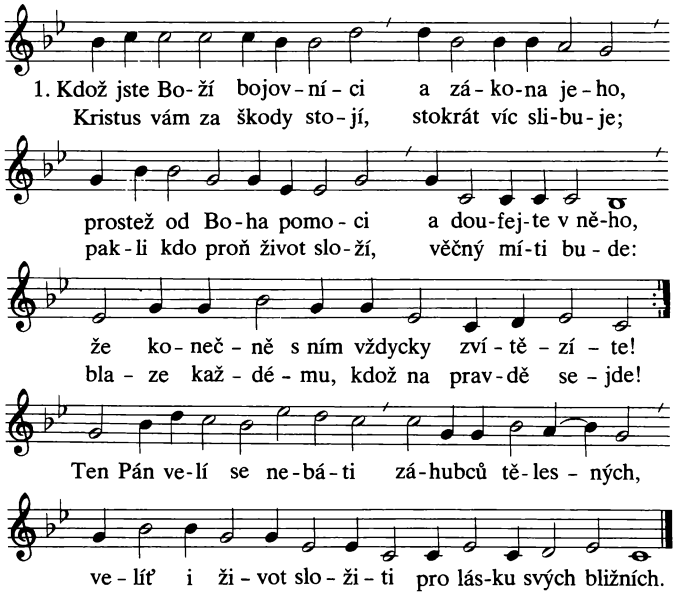
5. Tak čiňte na mou památku, / těšíce se v svém zármutku." / Smrt Páně takto zvěstujte, / dokudž nepřijde v slávě své.

Podle Mat 26,26–29 a 1 K 11,23–26

John Morison 1781 / L. B. Kašpar 1873

KDOŽ JSTE BOŽÍ BOJOVNÍCI 467

1420

Táborský kněz Jan Čapek (?) / 1420

6. Nevažme sobě statků / pro víru ztratiti, / však stokrát slibuje Bůh / více navrátiti, / řka: Kdož pro mne zde časný / statek vynaloží, / věčně má požívati / nebeského zboží.

7. Však co máme dobrého, / všecko jest od něho; / proč toho nasaditi / litujem pro něho? / Ten není žádný věrný / sluha Pána svého, / kdož toliko v čas štěstí / přidrží se jeho.

8. Stálost víry shledána / v pokušení bývá / a rytířské vítězství / bez boje nebývá; / stůjmež stále do konce / vedle svého Pána, / vytrvavším koruna / věčná bude dána.

9. Hrůzy se nestrachujme / nic Antikristovy; / neb nás Pán Kristus těší / sám těmito slovy: / Ty mé stádce maličké, / nechtějž se již báti, / slíbil ti Otec v nebi / věčnou radost dáti.

10. Takové potěšení / od Pána majíce, / když přijdou pokušení, / nermuťme se více; / vládněm v trpělivosti / dušemi našimi, / abychom Pánu věrní / byli nalezeni.

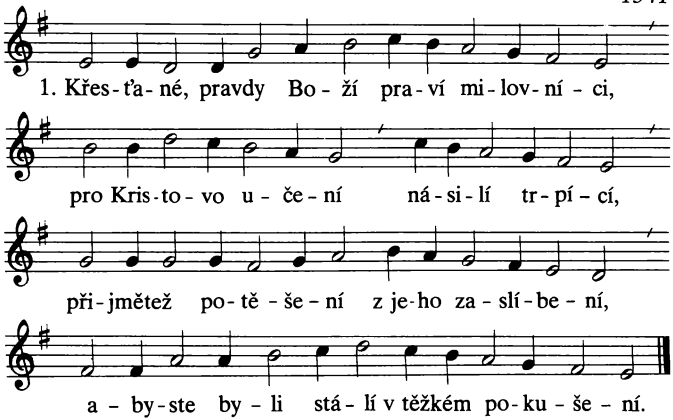
11. Spasitel sám tak praví / v svatém svém učení: / Kdož se nad ním nehorší, / jest blahoslavený. / Neb lépe pravdy Boží / jest nepoznávati, / než odpadna, poznané / zase zapírati.

12. Stůjmež pevně na cestě / Kristova vydání, / a držmež se naděje / pevného vyznání: / co na nás proto přijde, / nehodni se znejme, / Páně pro jméno trpíc', / z toho se veselme,

13. nám že od Boha dáno / nejenom věřiti, / pro jeho slavné jméno / smíme i trpěti; / abychom jsouc' podobni / jemu v utrpení, / došli s ním oslavení, / v nebi kralování.

Pražský mistr 1522 / 1541 / 1659 / 1970

1541
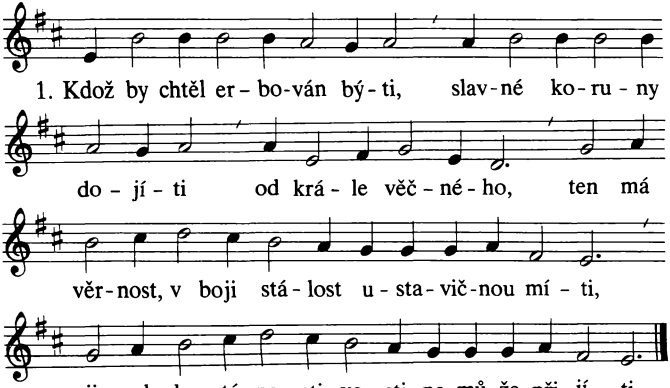

2. Vezměte ku příkladu / jeho život svatý, / jenž, jsa Pán všemohoucí, / nebyl lidem vzácný; / strast, bolest i chudobu / milerád podstoupil, / aby nás z věčné bídy / tak hříšné vykoupil.

3. Příklad Pán na sobě sám / takto ukazuje: / Poněvadž na zeleném / tato věc se děje, / což se uvadlým stromům / bude potom díti, / když pokušení bouře / budou nastávati?

4. Hospodáře nazvali / mrzkým ďábelníkem, / žráčem, také opilcem / i zjevným hříšníkem; / čím jeho čeládku víc / budou nazývati, / kteráž jej srdcem celým / bude milovati?

5. Nebojmež se, nebojme / nevěrných rouhání, / klateb, křiků nezbedných, / i kaceřování: / chcem-li s Kristem v radosti / věčně přebývati, / musíme pohanění / proň podstupovati.

1620

2. Jako náš Ježíš Kristus Pán, / jsa od Otce na svět poslán, / dobrý boj bojoval, / když moc světa i knížata / s mistry přemoh' všecky, / ďábla zkazil, smrt porazil, / kraluje na věky.

3. Potom jeho apoštolé, / věrní v poselství svědkové, / dobrý boj provedli, / když zmrskáni z města hnáni / pro Krista bývali, / potěšené za trápení / koruny dosáhli.

4. Ten příklad Kristus nám vydal, / křtem každý též se zavázal / zlé údy mrtviti. / Vůli Boží z nás však mnozí / nejsou již poddáni; / kdo tak umře / v nedověře, / má v tom zlé znamení.

5. Světu, ďáblu, tělu svému / odpírati snažně jemu / řeč velí Kristova, / věrou silní, lásky plní / boj ten podstoupíme, / v Boží moci bez pomoci / lidské zvítězíme.

6. Vstane-li satan proti nám, / Boží mocí bude zahnán, /

s vojskem svým poražen / v Rudém moři jak již mnozí / Boží protivníci; / silní buďme, v lásce stůjme, / pravdy milovníci.

7. Kdo jest, aby uškodil nám, / bude-li Ježíš Kristus Pán / za nás bojovati; / nestane se nic zlého nám, / budem-li prositi, / uslyší nás, v potřebný čas / dá pomoc každému.
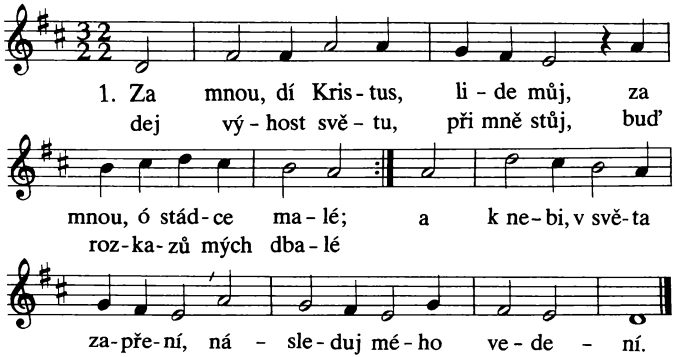
8. Bože náš jeden v podstatě, / my hříšníci vzýváme tě, / uslyš naše hlasy, / spravuj vždycky nás zde všecky / a buď náš ochránce, / nebudeš-li ku pomoci, / zhynem bez obránce.

9. Ježíši, té jsme naděje, / že se nad námi smiluje / vznešenost Otcova, / jsouce v hříších, nepravostech, / k tobě jen voláme, / tvé pomoci ve dne v noci / od tebe čekáme.

10. V tobě náš život záleží, / neb každý, kdož v tebe věří, / živ bude, byť umřel; / při skonání budiž s námi, / když budeme mříti, / paměť dobrou, víru živou / dej při smrti míti.

11. Tak ctnostmi vždy oblečeni, / tvou milostí posilněni, / za tebou půjdeme, / když k nám přijdeš a přivedeš / všecky v den poslední, / ó Pane náš, pomni na nás, / smiluj se nad námi. *1620 / 1868*

Bartholomäus Gesius 1605 / Joh. H. Schein 1628

2. Já světlo jsem a svatými / můj život ctnostmi svítí; / všech temností, kdo věří mi, / můž' věčně zbaven býti; / kdo z Boha jest, vždy pozoruj / mé šlépěje a příklad můj.

3. Já povím vám, jak chrániti / se před tím, co vám škodí, / i jak v mém krve prolití / se srdce znovu rodí; / já skála jsem a z bezcestí / vás do nebe chci dovésti.
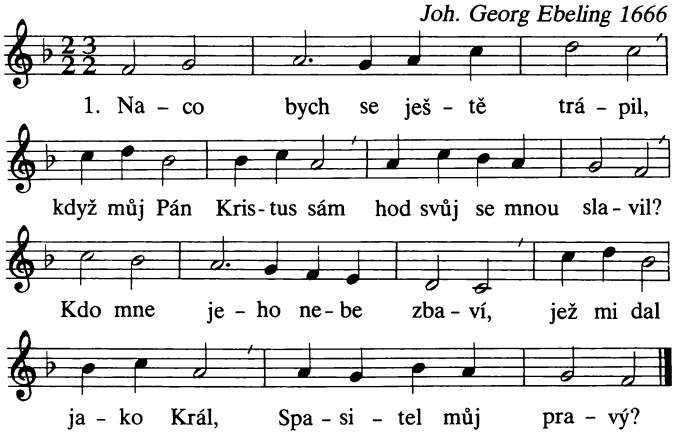
4. Když mdlíte vy, já vpřed jdu sám / a mocně při vás stojím, / já vedu boj, já dokonám / i rány vaše zhojím; / jen sluha nevěrný jde zpět, / když vůdce snažně kráčí vpřed.

5. Kdo zradí mne, by zachoval / svou duši, ten ji ztratí; / však kdo by mně ji v oběť dal, / Bůh v slávě mu ji vrátí; / kdo nejde za mnou s křížem svým, / ten není hoden slouti mým.

6. Nuž, k Pánu, jenž tak laskav jest, / i my se věrně znejme, / a byť i bylo kříž nám nést, / to za radost vždy mějme; / kdo váhá, tomu nezaskví / se v nebi palma vítězství.

J. Schefler-Angelus Silesius 1668 / J. Baštecký a L. B. Kašpar 1877

Joh. Georg Ebeling 1666

2. Život svůj jsem nahý přijal / a jen dech / v prvních dnech / tebe tiše vzýval. / Jako stín se zase ztratím, / až za čas / nahý zas / do země se vrátím.

3. Duši, tělo, život celý / jak Bůh dal, / tak jsem vzal, / smrti mé on čelí. / Chce-li mne však k sobě vzíti, / ze všech stran / plný ran / chci jej oslaviti.

4. Je-li kříž nad moje síly, / když mi hlad / nedá spát, / mne to nepomýlí. / On jej vkládá, on jej snímá, / každou věc / nakonec / má vždy před očima.

5. Dobrem Bůh mne obdaroval, / dal mi znát / o co stát, / proč bych se mu vzpíral? / Zachovává v soudech míru, / proto ví, / předobrý, / jak mou sílit víru.

6. Satan, svět a jeho davy / zmohou se / proti mně / jen na

povyk štvavý. / Ať si ze mne posměch tropí, / mohou lhát, / pohrdat, / Bůh je v hněvu zkrotí.

7. Zmužile a beze strachu / má dobrý / kdekterý / křesťan stát i v prachu. / Setřením ať smrt mi hrozí, / Bůh můj chrám, / jeho znám / jako jiní mnozí.

8. Smrt nás více neusouží, / z bídy jen / vede ven, / k životu nám slouží. / Brány zla nám uzavírá, / k nebi tam / cestu nám / nyní otevírá.

9. Srdce své tam těšit budu / poklady / bez vady / po skončeném trudu. / Tady stálého nic není, / dnešní svět / zítřek hned / zase zcela změní.

10. Nač mi jsou pozemské statky? / Z písku val – / a jen žal / vracejí mi zpátky. / Jenom tam jsou dary vzácné, / kde mne sám / Kristus Pán / slovem sytit začne.
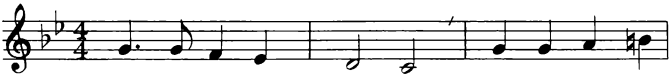
11. Pastýři a Králi smělý, / ty jsi můj / a já tvůj, / nic nás nerozdělí. / Život svůj jsi vydal za mě / a tvá krev / všechen hněv / usmířila slavně.

12. Já po tobě jenom toužím, / světlo mé / zářivé, / do tebe se hroužím. / K sobě dej mi pospíchati, / kde já tě / jak ty mě / budu milovati.

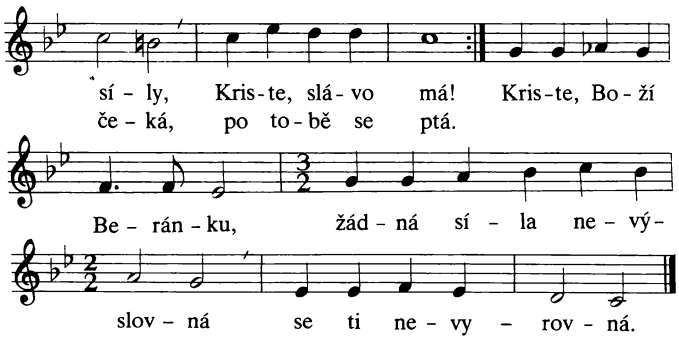
P. Gerhardt 1635 / R. M. Šimša

472 JEŽÍŠI MŮJ MILÝ

Joh. Crüger 1653

1. Je - ží - ši můj mi - lý, dár - ce svět - la,
Když se srd - ce le - ká, dlou - ho po - moc

2. Ochráněn tvým štítem,/ jsem i v boji lítém / s tebou bezpečen. / Ať se ďábel vzteká, / nic mne nepoleká, / mám-li tebe jen. / Ať se všechno otřásá, / ať zlo táhne v plné zbroji, / Ježíš při mně stojí.

3. Přesto vše, co drtí, / navzdory i smrti, / navzdor bázni zlé; / ať hřmí bouře divá, / mé srdce si zpívá, / nic jím nepohne. / Boží moc mne podrží, / aby to, co sílu bralo, / přece ztroskotalo.

4. Co jsou všechny skvosty, / ty, Ježíši prostý, / moje radost jsi. / Čím jsou pocty světa, / hned je po nich veta, / mne už netěší. / Ani kříž a potupa, / od tebe, Ježíši svatý, / mne už neodvrátí.
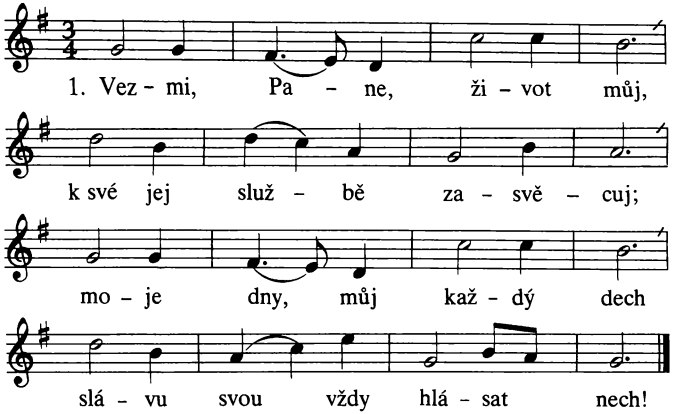
5. Loučím se už navždy, / s tím, čím svět mne dráždí, / neláká mne nic. / Loučím se už s hříchy, / smyl je Ježíš tichý, / netíží mne víc. / Nepřitahuje mne už / pýcha, nádhera a sláva, / Ježíš víc mi dává.

6. Nelituji toho, / protože mi mnoho / Mistr můj chce dát. / Kdo se pro něj vzdává, / tomu Ježíš dává / více nastokrát. / I když snáším posměch snad, / povede mne dál k cíli / Ježíš, Pán můj milý.

J. Franck 1650 / M. Heryán

473 A VEZMI, PANE, ŽIVOT MŮJ

Podle W. A. Mozarta

2. Vezmi ruce, uč mne sám, / co a jak kdy konat mám; / vezmi také nohy mé, / ať jsou hbity v službě tvé!

3. Vezmi hlas, ať velebí / tebe, Boha na nebi; / vezmi rty, bych hlásal všem, / u tebe jak šťasten jsem!
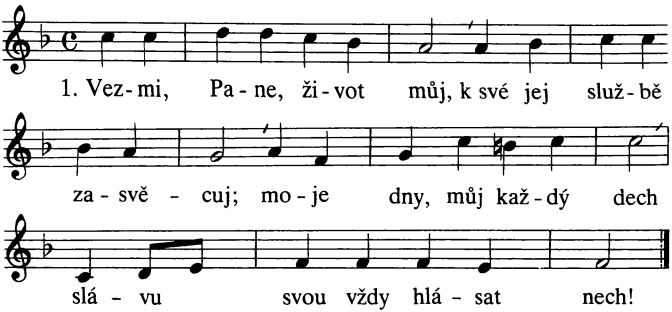
4. Vezmi zlato, jmění mé / v oběť lásky upřímné; / vezmi mé i schopnosti, / svou je řiď vždy moudrostí!

5. Vezmi chtění mé a zaň / vždy jen tvá se vůle staň; / vezmi srdce, ustavuj / v něm si trůn, ó Králi můj!

6. Vezmi lásky mé si květ, / vezmi, co je tvého, zpět; / vezmi tělo, duši sám, / kéž ti všechno cele dám!

F. R. Havergalová 1878 / J. Baštecký 1894

Werner Fabricius

2. Vezmi ruce, uč mne sám, / co a jak kdy konat mám; / vezmi také nohy mé, / ať jsou hbity v službě tvé!

3. Vezmi hlas, ať velebí / tebe, Boha na nebi; / vezmi rty, bych hlásal všem, / u tebe jak šťasten jsem!

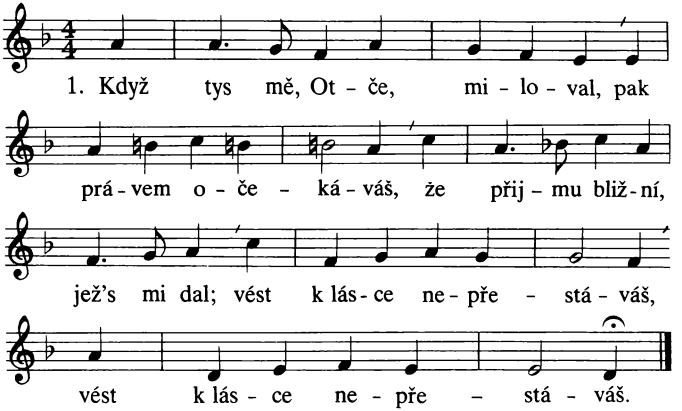
4. Vezmi zlato, jmění mé / v oběť lásky upřímné; / vezmi mé i schopnosti, / svou je řiď vždy moudrostí!

5. Vezmi chtění mé a zaň / vždy jen tvá se vůle staň; / vezmi srdce, ustavuj / v něm si trůn, ó Králi můj!

6. Vezmi lásky mé si květ, / vezmi, co je tvého, zpět; / vezmi tělo, duši sám, / kéž ti všechno cele dám!

F. R. Havergalová 1878 / J. Baštecký 1894

J. S. Bach

2. Mým bližním je vždy právě ten, / kdo ve své bídě hyne, / je hladov, zbit a opuštěn, / [: krev z jeho ran se řine. :]

3. Můj bližní snáší věznění, / snad za svůj přečin pyká, / chci zmírnit jeho soužení / [: a nést s ním jeho muka. :]

4. Mé rámě, Bože, posilni, / ať na pomoc všem spěje / a před druhem se nepyšní, / [: kde propast hříchu zeje! :]

5. Můj Přítel za mne na kříž šel / a za svého mě přijal, / když já jsem v duši prázdno měl / [: a Boží milost neznal. :]

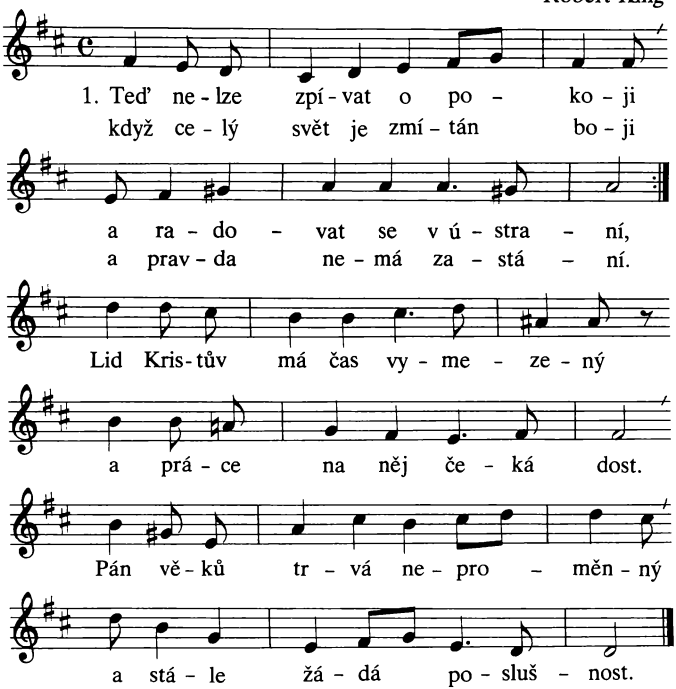
6. Můj božský Bratře, příklad tvůj / mě navždy zavazuje, / chci zasvětit ti život svůj, / [: pro tebe srdce bije. :]

R. W. Mac-All / B. Vik

žádá srdce zcela čisté, / jež nebojí se oběti. / Ten, kdo chce být tvým učedníkem, / má za tebou jít bez výhrad, / být ve všem věrným služebníkem / a neděsit se žádných ztrát.

Th. Monod 1895 / B. Vik

Robert King

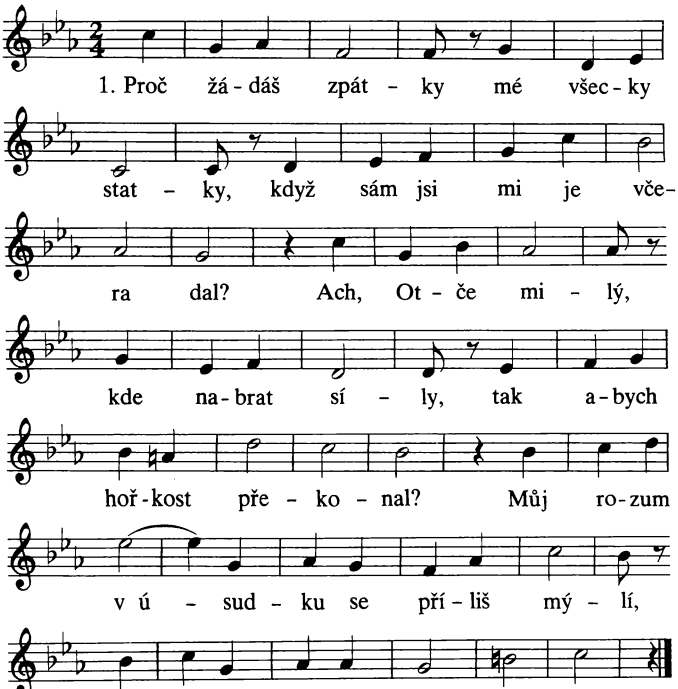

2. Svůj vydej čas a svoji práci, / dej v oběť srdce, majetek, / jen snášej urážky a zášti, / ať láska vítězí – ne vztek. / Pán stanovil ti velký úkol / a klade jej dnes před tebe, / jdi tedy sloužit bez váhání / a vezmi úkol na sebe.

3. Tvá láska, drahý Pane Kriste, / mě zavazuje do smrti / a

476 PROČ ŽÁDÁŠ ZPÁTKY

Edm. Monod 1936

2. Když ty se hlásíš, / mou duši spasíš, / jas v nitru mém se rozlévá. / Ach, světla zdroji, / jenž rány hojí, / kam ukryla se záře tvá? / Buď se mnou, Pane, v těžkém vnitřním boji, / zjev, proč tvá láska prodlévá!

3. Své drahé sémě, / jež v lůno země / tvá ruka hojně rozsála, / teď sklízí z polí. / Mne stále bolí, / že bere, co mi rozdala. / Tak zemdlené mé duši nedovolí, / den soudu aby zmeškala.
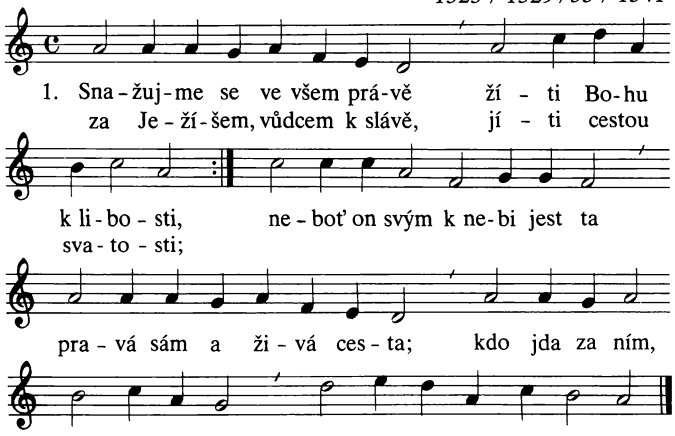
4. Jak plamen žhavý / kov vydá pravý / a všecko zlato vytříbí, / tak, Otče, strážní / mě vycvič v kázni / a shlaď, co se ti nelíbí. / Pak každý nový den ti chválou zazní: / Jsem tvůj a nic mi nechybí.

5. Jen žádej zpátky / své všechny statky, / rád ti je vždycky odevzdám. / Teď, Otče milý, / znám pramen síly, / jím všechnu hořkost zažehnám. / A tajemství, jež Duch tvůj svatý sdílí, / v tvém navštívení rozpoznám. *A. Vinet 1838 / J. Sláma a B. Vik*

477 SNAŽUJME SE VE VŠEM PRÁVĚ

pův. nápěv 247 Pádem svým Adam způsobil

1525 / 1529 / 33 / 1541

2. Bůh náš hříchů nenávidí, / miluje však spravedlnost, / kdo ho srdcem hledá z lidí, / toho bere na milost; / v Kristu Otcem se mu stává, / z tmy ho v světlo povolává, / aby myslí, řečí, činem / byl vpravdě Božím synem.

3. Ej, nuž tedy z vděčné lásky / každý čiň, co velí Pán, / abys v nové hříchu svazky / nebyl opět upoután; / ač co zadrží kdo tobě, / příliš toho nevaž sobě, / hleď jen za Bohem vždy jíti / a milosrdným býti.

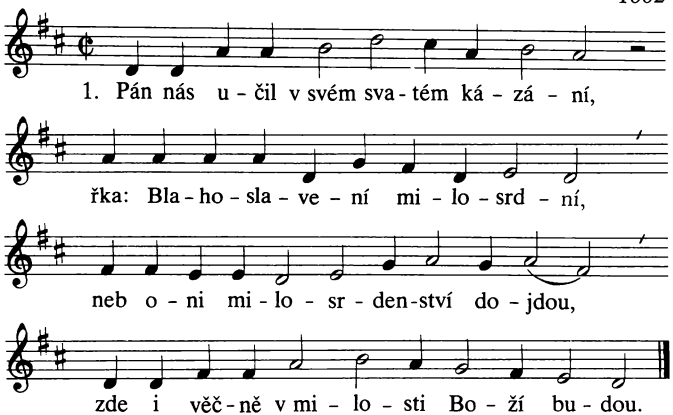
4. Krista věrně následuje, / ochotně se obětuj, / v ničem sebe nelituje, / Bohu zasvěť život svůj, / jak i on se nelitoval, / když se za nás obětoval; / k jeho šlépějím se znejme / a k bližním lásku mějme.

5. Žádným z bratří nepohrdej, / byť i tobě zdál se mdlým, / ale u víře ho vítej / účastníkem Kristovým, / jejž svou krví očišťuje, / v smlouvě víry posvěcuje; / neb jsme jedni jako druzí / jen hříšní, bídní sluzi.

6. Ejhle, služba Boží čistá, / z víry živé činěná, / naděje z níž kvete jistá / slovem Božím stvrzená! / K všem, kdo Pánu v bratřích jeho / slouží z srdce ochotného, / Pán se přizná při skonání / a dá jim požehnání.

Z písně Snažujme se v tomto světě
B. Jan Augusta 1541 / 1877

1602

2. Nuž poslouchejme toho učení / a snažme se býti milosrdní. / Buďme hotovi všem pomáhati, / svého pro ně nechtějme litovati.

3. Když uzříme v neštěstí bližního, / nechtějme míti radosti z toho; / hleďme ze svého nuzné krmiti, / žíznivým bídným v lásce dejme píti.

4. O příchozí, hosty péči mějme, / ochotně v dům svůj je přijímejme, / přinesme jim jídla, pití dosti, / ať posilní tělo své do sytosti.

5. Jakž zvíme o člověku nemocném, / hned ho litujme horlivým srdcem, / často milosrdně navštěvujme, / vším dobrým ku prospěchu jeho služme.

6. Milujme také nepřátele své, / pomluvače, protivníky
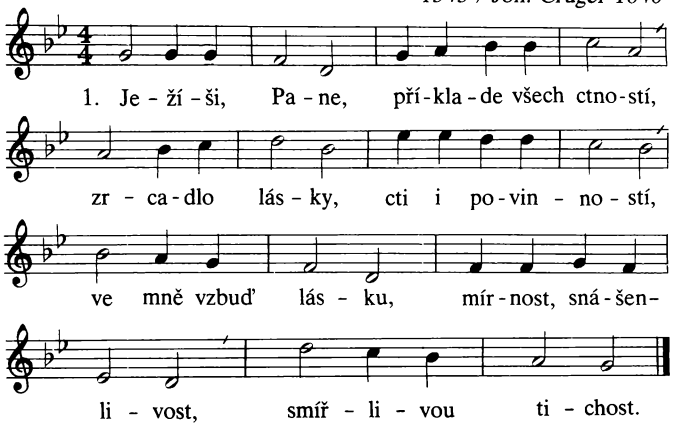
jiné, / a za ně se Bohu modlívejme, / činme jim dobře, zlým neodplacujme.

7. Bože, Duchem svým svatým z milosti, / skloň srdce naše k milosrdenství, / bychom je opravdově činili, / tobě zde v bližních svých věrně sloužili. *Z písně Litostivý jest milý Syn Boží 1602 / 1970 K. Trusina*

479 JEŽÍŠI, PANE, PŘÍKLADE VŠECH CTNOSTÍ

pův. nápěv 321 Ježíši milý, co jsi spáchal zlého

1543 / Joh. Crüger 1640

2. Tobě když, Pane, mnozí zlořečili, / sám jsi jim nelál v nejtěžší své chvíli, / dobře jsi činil i svým nepřátelům / jako svým druhům.

3. Laskavý byl jsi na své protivníky, / z kříže jsi nedal nic na jejich křiky, / za ně jsi prosil, jako za nás prosíš, / v srdci nás nosíš.

4. Pomoz mi, Pane, ať tě následuji, / bližnímu život stále zasvěcuji. / Sám ve mně zdolej ducha hněvivosti, / odvety zprosti.

5. Jak bych moh' Boha Otce vyznávati / a přitom s bratry v hněvu zůstávati? / Jak bych směl žádat jeho odpuštění, / jež ve mně není?

6. Kdo neodpouští bližním provinění, / nadarmo žádá hříchů odpuštění; / služebník tvůj je laskav na každého / bližního svého.

7. Duši mou posvěť duchem náklonnosti, / tichost ať srdce moje jenom hostí, / ať i k těm, kdo se na mně provinili, / vždycky jsem milý.

8. Když by mi někdo z bratří ubližoval, / křivdu mi činil, zlobu ke mně choval, / dávej mi stále ducha smířlivosti, / zbavuj mne zlosti.

9. Ukaž mi svého utrpení cesty, / na kterých sám jsi hříchy mé chtěl nésti, / odpůrce své ať tichostí tvou zmáhám, / mstíti se zdráhám.

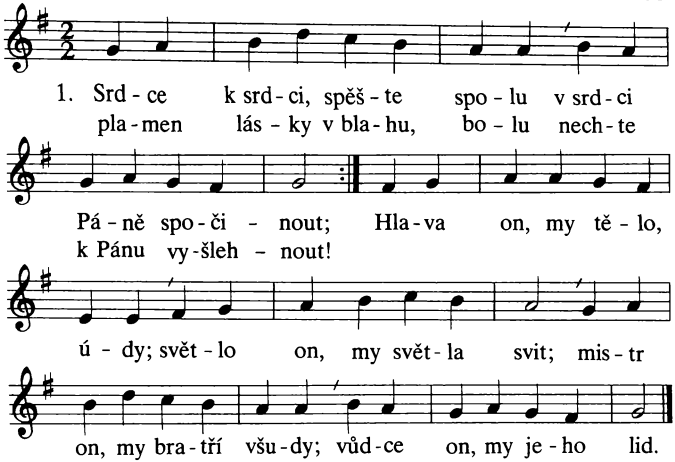
10. Toho ty chráníš, na tebe kdo myslí, / tobě kdo všechny podrobuje smysly. / Tvého si stále Ducha jenom přeji / do beznadějí.

Z písně Můj Spasiteli, příklade všech ctností

J. Heermann 1630 / 1796 / R. M. Šimša

SRDCE K SRDCI, SPĚŠTE SPOLU

1688 / kol. 1735
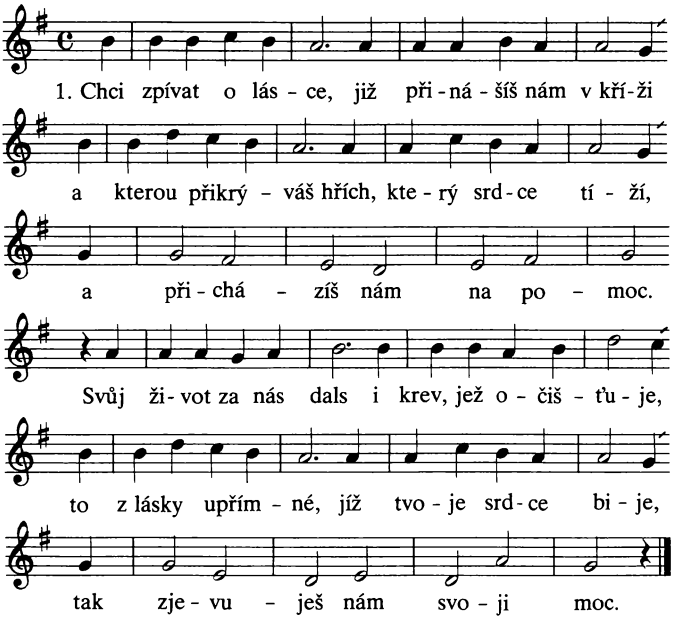

2. Dítky Boží, pojďte, spějte / obnovit tu smlouvu svou; / Spasiteli přislibujte / lásku, věrnost srdečnou. / Když pak vaše milování / zeslabil by světa ráz, / proste, lkejte bez přestání, / až je Ježíš vzpruží zas.

3. Každý hleď co Boží sluha / tak své bratry milovat, / aby druh pro svého druha / hotov byl i život dát. / Pán, on uměl tak k nám lnouti, / krev svou prolil tak ten rek; / považte, jak jej to rmoutí, / v sváru-li jsme vespolek.

4. Tak, ó Pane, spoj nás všudy, / jak jsi s Otcem jedno ty, / ať již v světě zde tvé údy / nedělí zlé různoty. / Z tvého žáru nechať béře / naše světlo jasno své; / našim svět pak skutkům věře, / zví, že tví jsme učňové.

N. L. Zinzendorf 1735 / 1753 / J. Pelíšek 1890

Christian Urhan 1834

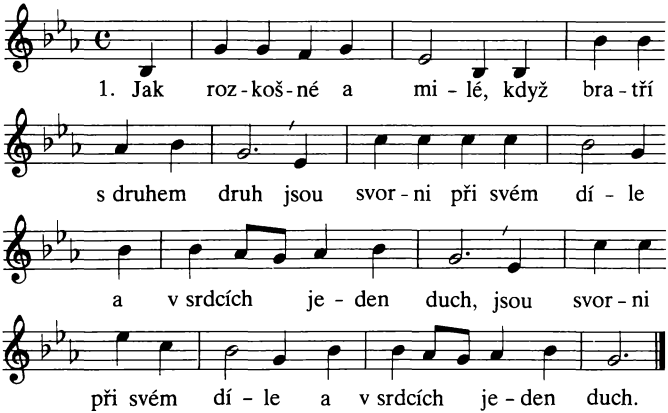
2. Než na smrt vykročils, v tu těžkou noční chvíli, / tvé slovo zaznělo: „Chci, abyste si byli / vždy bratry, jako já jsem vám.“ / Být bratrem jako ty – to není snadný úkol, / když na nás hledí svět a všichni lidé vůkol –, / kdo pozná, že jsi ty náš Pán?

3. Jak dobré musí být, když bratří drží spolu, / jsou v cílech zajedno, jsou jedno při tvém stolu / a společně ti zpívají; / týž

podstupují boj, svou radost spolu sdílí / a svorně kráčí vpřed, Duch dodává jim síly, / v tvou svatou pomoc doufají.

4. Tvá láska spojuje, tvá láska vždycky vřelá, / týž Duch nás proniká, jsme údy tvého těla / a ty jsi naše naděje. / Zjev šíři lásky své, ať dobře rozumíme / tvé vůli, Pane náš, a jí se podrobíme, / ať sledujem tvé šlépěje. *Lemireová 1834 / B. Vik*

1915

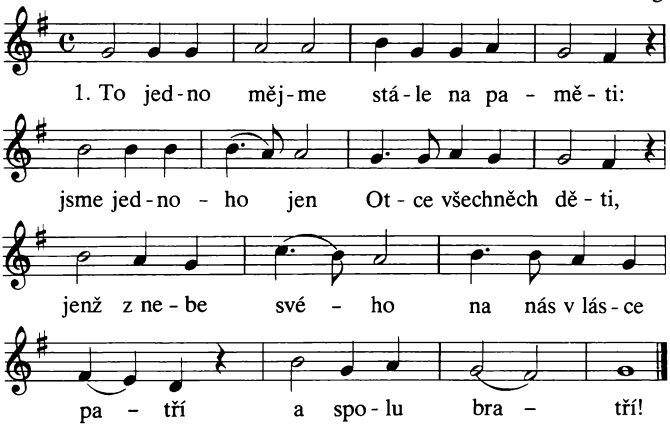
2. Jak rosa Hermon splývá / na stráně Božích hor, / |: tak požehnán též bývá / vždy věrných bratří sbor. :|

3. I Jeruzalém svatý / se jimi obnoví, / |: kde svobody věk zlatý, / kde spadnou okovy. :|

4. Tam kolem svého vládce / lid bude shromážděn. /|: Pak jedno bude stádce / a jeden pastýř jen. :|

Podle žalmu 133 F. G. Wetzel / G. A. Molnár 1915

B. F. Flemming

2. Toť jeho vůle a náš svatý úkol: / stát k sobě v lásce, ke všem bratřím vůkol! / Jen tím se naše víra v něho měří, / a svět v něj věří.

3. Jak zástup prvních Páně učedníků / byl srdcem, duší jedno v svatém šiku, / dej Bůh, ať námi něco též se chvěje / tam z toho děje!

4. Co v jedné touze duší cítíme tu, / nechť v skutky přejde z našich zbožných vznětů: / že naší hlavou Kristus, Pán náš, všudy, / my jeho údy!

5. Když tvoje slovo spolu slyšet chceme, / když „Otče náš" tě jedním hlasem zveme, / ať jedno v nás se odhodlání vznítí: / vždy Páně býti!

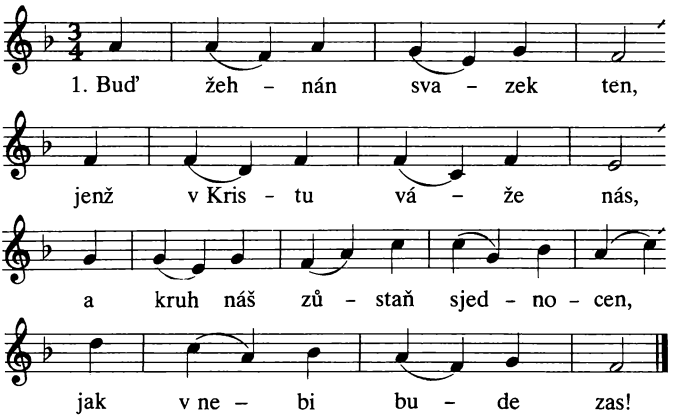
6. A v bratrství když kolem stolu v tichu / se spolu sejdem při jednom kalichu, / nechť dotkne se tu srdcí lásky síla, / jež v Pánu žila!

7. Tvá láska, Jezu, pronikni nám duší, / ať nejsme její vyznavači hluší! / Ty buď náš pastýř, duší našich rádce, / a my tvé stádce!

G. A. Molnár 1923 / 1970

BUĎ ŽEHNÁN SVAZEK TEN 484

H. G. Naegeli

2. Spojených proseb hlas / před Otcův trůn chcem vznést, / neb jedna snaha vede nás, / i cíl náš jeden jest.

3. Též svorně chceme vzít / společné břímě, žal, / soucitu slzu vyronit / s bratrem, jenž zaplakal.

4. Když rozchod nastává, / nám v srdci teskno je, / však nelkáme, neb zůstává / shledání naděje.

5. Ta naděj sílí nás / po cestách života, / vždyť víme, že se blíží čas, / kdy Pán nás přivítá.
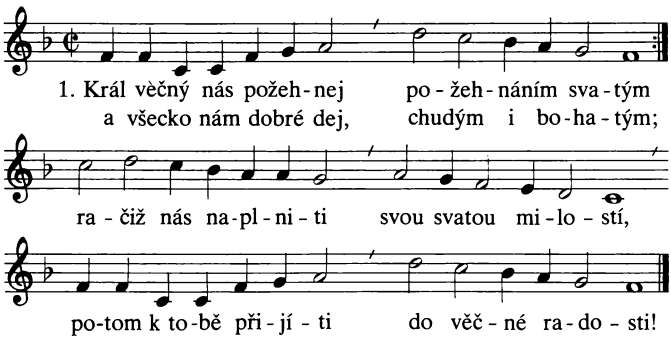
6. Tam zbaven jsa všech bíd, / únav i hříchů prost, / kruh náš i všechen Boží lid / se spojí na věčnost.

J. Fawcett / J. Hochman 1923

485 KRÁL VĚČNÝ NÁS POŽEHNEJ

pův. nápěv 264 Všichni věrní křesťané

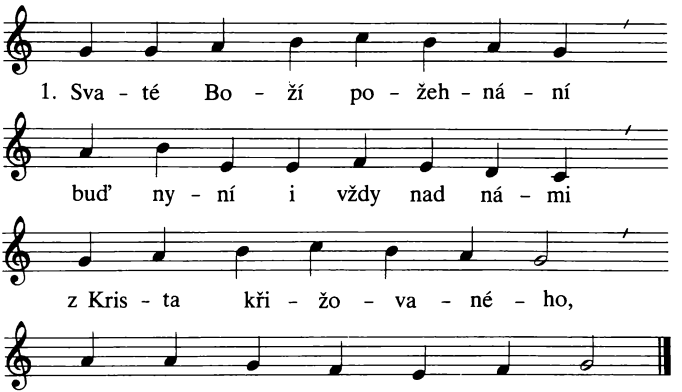
1505 / 1541

2. Amen, to požehnání / přijdiž na nás všecky, / abychom po skonání / vešli v ráj nebeský / a tam s andělskou říší / Boha také ctili; / dej nám to, ó Ježíši, / Spasiteli milý!

Kliment Ursin Bosák / 1636

1531 / 1541

2. Jenž daří hojnou milostí / jako svou manou na poušti / k síle lidu věrného, / k zahnání všeho zlého.

3. Ó žehnej nám v něm Pán Bůh náš, / ó nás ostříhej Pán Bůh náš, / osvěť tvář svou nad námi / a budiž vždycky s námi!

4. Pravice Boží požehnej / a v nás dílo své rozmáhej / skrze Krista samého, / ať jsme na věky jeho!

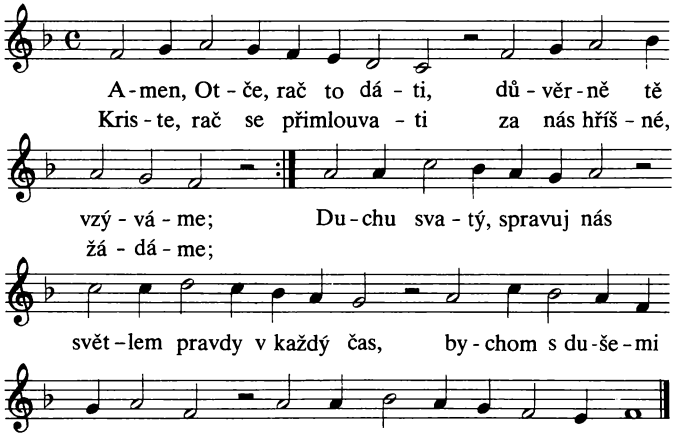
5. Jděte, věrní, požehnaní, / v Kristu vírou vyvolení, / cestou pravdy pokoje, / z níž je pravá naděje.

B. Lukáš Pražský 1541 / 1970

487 AMEN, OTČE, RAČ TO DÁTI

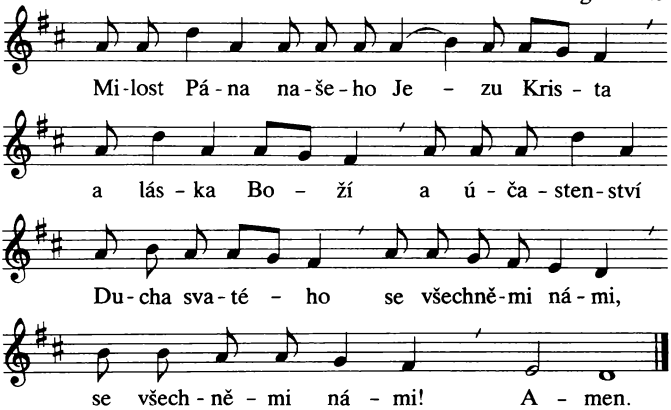
pův. nápěv Ž 42

L. Bourgeois 1551

Jiří Třanovský (?) / 1877

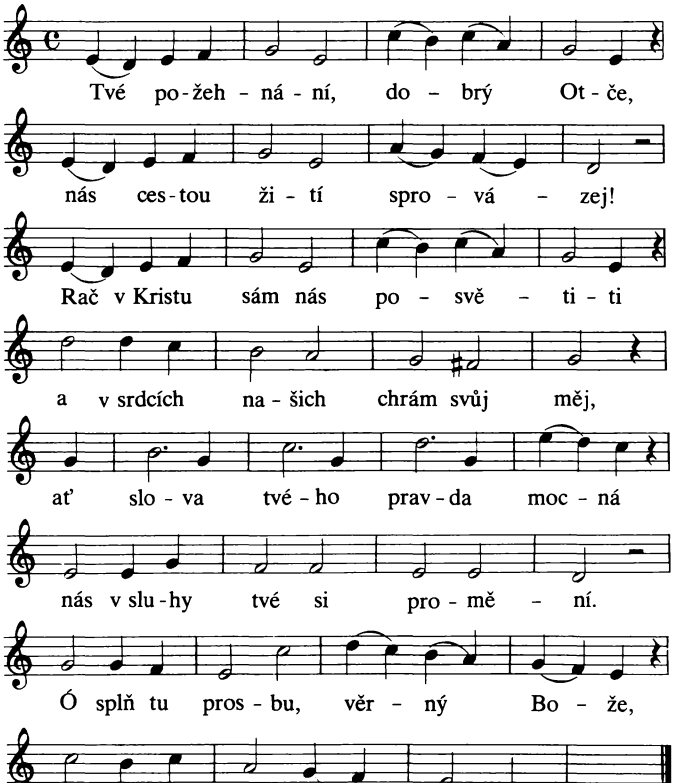
Christian Gregor 1749

2 Kor 13, 13 / 1890

TVÉ POŽEHNÁNÍ, DOBRÝ OTČE

Paul-Ami Bost
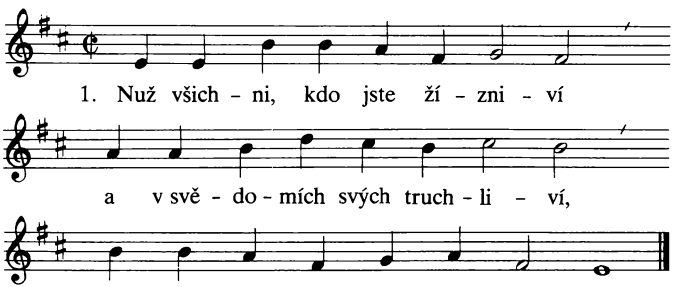

Th. Kalenda / 1915

a. kající písně

NUŽ VŠICHNI, KDO JSTE ŽÍZNIVÍ 490

1561

2. Kdo odměn žádných nemáte, / jinde pokoje neznáte, / ve mně nasycení máte.

3. Pojďte k životu věčnému, / k Bohu, prameni živému, / bez peněz přistupte k němu.

4. Dosti jste jinam běhali, / k cisternám prázdným chvátali, / hrozné modlářství páchali,

5. mne pak, studnici vod živých, / občerstvitele žíznivých, / opouštěli v nálezcích svých.

6. Však jsem já sám váš Spasitel, / smutných srdcí utěšitel, / všech hříchů mocný zprostitel.

7. Není jinde obživení, / vašich srdcí potěšení, / ve mně samém jest spasení.

8. Proč sílu vynakládáte, / darmo peníze dáváte / a vždy v hladu zůstáváte?

9. Přestaňte to již činiti, / nedávejte se svoditi, / hleďte mne zdarma užíti.

10. Slyšte hlas Boha vašeho, / Pána, Krále nebeského, / nakloňte mu ucha svého.

11. Opusť bezbožný cestu svou, / člověk nepravý mysl zlou, / a smiluji se nad tebou.

12. Vždyť jsem hojný v slitování, / a všem v jejich obrácení / dávám hříchů odpuštění.

13. Dám zákon svůj v mysl vaši / a na srdci jej napíši, / tak vás připojím k své říši.

14. Víru, lásku i naději / Duchem svatým ve vás vleji; / v tom poznáte, že vám přeji.
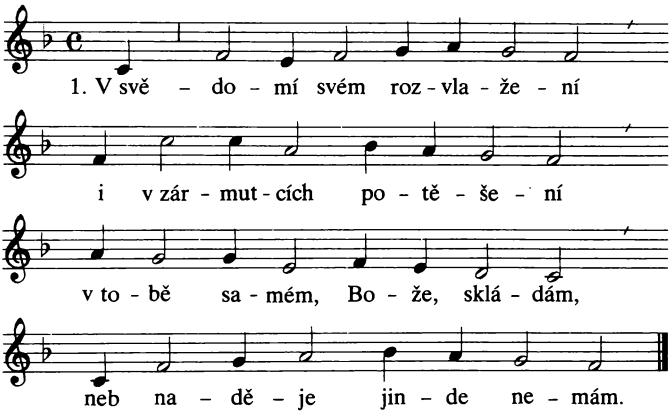
15. Nebudu se již hněvati, / ni proti vám povstávati, / když v tom budete trvati.

16. Budu k vám vždy dobrotivý, / jsa Otec váš milostivý, / a vy lid můj žádostivý.

Podle Iz 55, 1–7 a Jer 31, 33

B. Havel Dřevínek 1561 / 1970

1561

2. Já vím, že jsem tvé stvoření, / zkažené od narození / skrze hřích otce Adama, / jehož každý účastnost má.

3. Neb zákonem hřícha jsem jat, / hned jakž jsem v životě počat, / odkudž vypluli bludové, / mnozí skuteční hříchové.

4. Avšak jsem se tobě svěřil, / cele na ruce položil, / nebs mě předšel svou milostí, / přijal k Syna účastnosti.

5. Jehožs poslal z své výsosti, / by učinil za mne dosti. / Duchem svatým jsa počatý, / skvěl se, veda život svatý.

6. Přelaskavě se ukázal, / že jest přítel, to prokázal, / když pro lid svůj zde pracoval / i na kříži s pláčem skonal.

7. Ó Ježíši, Synu Boží, / nebeskés přinesl zboží / člověku bídně padlému, / v ráji k hříchu svedenému.

8. Máš všeho dobrého dosti / a dáváš ho do sytosti / z víry právě kajícímu / a vůli tvou činícímu.

9. Navštěvuješ, osvěcuješ, / Duchem svatým rozvlažuješ, / tak v srdce vcházíš z výsosti, / ó předrahý věrných hosti.

10. Jazyk nemůž' vypraviti, / čím mě ráčil obdařiti, / Beránku Boží, Ježíši, / přeslavný v nebeské říši.

11. Co jsem já, že mne tak vážíš / a takovou milost činíš, / v církvi své svaté mne chováš, / štědře svých darů dodáváš!

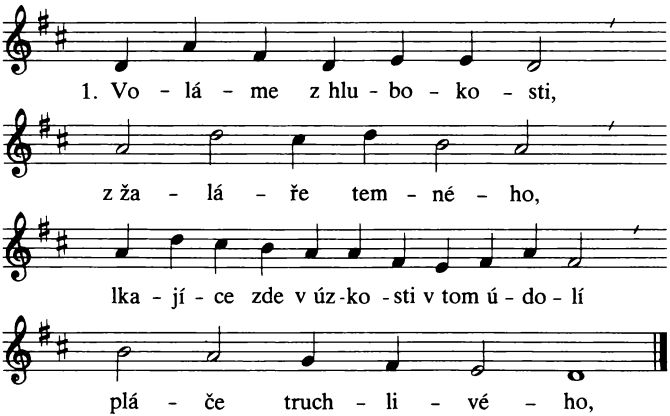
12. Ej, nermutiž se, duše má, / buď Pánu svému dověrná, / však ti již všecko odpustil, / svědectvím svatým ujistil,

13. slibem svým to zapečetil, / tělem, krví vlastní svědčil, / že se víc nechce hněvati / ani hříchu počítati.

14. Na to se nezapomínej, / dověrně Boha přijímej; / snáz nebe, země pomine, / než slovo Páně zahyne.

B. Havel Dřevínek 1561 / 1970

1561

2. věčný Králi, Pane náš, / k tobě jedinému, / který v nebi přebýváš / a sem patříš k lidu souženému.

3. Aj, my dobrotivého / tebe Otce máme, / avšak spravedlivého / tvého soudu velmi se lekáme.

4. Lovec silný satanáš, / ta příčina zlého, / jak ty sám výborně znáš, / usmrtiti chtěje raněného,

5. straší nás spravedností / soudů Ducha tvého, / však čekáme milosti / my od tebe, Pána laskavého.

6. Ó prosíme, uslyš již / žalostné volání; / že se v lítosti skloníš / k nám, věříme; viz naše pokání.

7. Hříchů tak rozvodněných, / jichž počet nevíme, / proti tobě činěných, / v těle v duchu velmi se děsíme.

8. A kdybys je chtěl zkoumat / září oka svého, / všecky je vyhledávat, / kdo ostojí? Přemůžeš každého.

9. Lotra pozdní volání / v srdci zkrouženého / vyslyšels v slitování, / přijals ho rád do království svého.

10. Bože, slyš naše k tobě / důvěrné volání, / když pro hřích sami v sobě / rmoutíme se v těžkém svém vzdychání.

11. Izraele, pravého / tvého služebníka, / úda církve věrného / tys naděje, která nezaniká.

12. Též my v duchu sevřeni / na tebe čekáme / a v těžkém zarmoucení / v tomto světě v tebe vždy doufáme.

13. Eliáš, služebník tvůj, / jenž pro tebe horlil / vida bídný život svůj / v protivenstvích, na poušti se modlil.

14. Časnou smrt si svému přál / životu truchlému, / a za otci pospíchal; / chtěl dojíti k cíli radostnému.

15. Ale ty lítostivý / srdci umdlenému / byl jsi přemilostivý, / sílu dávals v tě doufajícímu.

16. Tys ze všech nepravostí / mocný vyprostitel, / zhroucených v jich žalosti / a kajících sám tys potěšitel.

17. Potěšuj také nyní / nám srdce sklíčené / a pro své mnohé viny / dnem i nocí bolestně zdrcené

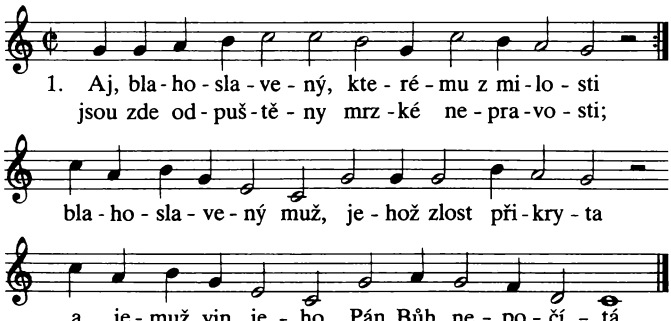
18. a přiveď po cestách svých / svou velkou milostí / v nebe do stanů věčných, / Pane Kriste, k té věčné radosti.

Podle žalmu 130

B. Jan Blahoslav 1561 / 1659 / 1970 R. Nechuta

pův. nápěv 415 V širý svět blud vyšel

1541

2. Já když jsem ukrýval / a tajil své zlosti, / vždy jsem smuten býval, / prahly ve mně kosti; / maje ve dne v noci / přetěžké svědomí, / zbaven jsem vší moci, / i tělo vyschlo mi.

3. Protož jsem umínil / hříchů netajiti, / než v čem jsem provinil, / Pánu se kořiti. / A jak se to stalo, / milosti jsem došel, / srdce mé zplesalo, / zármutek můj odšel.

4. Za to mají tebe / prosit všichni svatí; / neb člověk sám z sebe / nemůž' než klesati; / však srdcím kajícím / zlých útoků vody, / k tobě vzdychajícím, / nepřinesou škody.
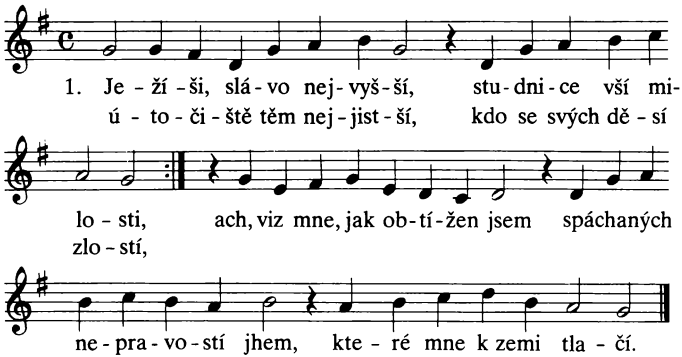
5. Bože, tys má skrýše, / můj hrad, mé spasení, / v soužení má duše / jen k tobě má zření. / Proti pokušením / ty sám zachováš mě, / vítězným plesáním / obdaříš mne slavně.

Podle žalmu 32 Jiří Třanovský 1636 / 1796

JEŽÍŠI, SLÁVO NEJVYŠŠÍ

pův. incipit Přikazateli Ježíši

1524 / 1531 / 1541

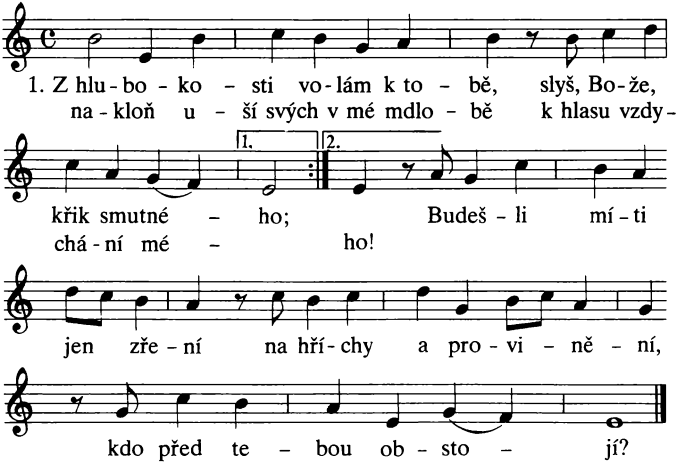
2. Na hříšníky zaostřené / zákona tvého střely / zvázly ve mně a zraněné / svědomí mé sevřely. / Nevím rady, kam se díti, / nevím sobě co počíti; / ó smiluj se nade mnou!

3. Smiluj se sám pro své jméno, / však jsi Spasitel hříšných; / sejmi mých hříchů břemeno, / s nímž jsi klesal v mukách svých. / Nedej mi v hříších zoufati, / pomoz, ať mohu doufati, / pomoz, můj Pane věrný!

4. Nezavrhneš ani mne, vím, / od tváře své milosti; / tvá řeč jest amen, jist jsem tím / a mám již na tom dosti. / Jen sám přispívej mé mdlobě / a víru mou utvrď v sobě / proti všem pokušením.

5. Před tebou se rozprostírám / v poníženém srdci svém, / sám v sobě se těžce svírám; / avšak doufám v slibu tvém, / že cokoli přijde k tobě, / ven nevyvrhneš, však sobě / jistě zachováš věčně. *Bart. Ringwaldt 1588 / B. J. A. Komenský 1641 / 1659 / 1970*

Martin Luther 1524 / 1636

2. U tebe jest však z milosti / všech hříchů odpuštění; / marné jsou naše hodnosti / i v nejlepším dychtění. / Žádný nemůž' se chlubiti, / všichni se musejí báti, / milosti žádajíce.

3. I já se k Bohu utíkám / a ne k svým zasloužením, / srdce mé nehledí nikam / než k jeho potěšením, / která v jeho slovu vidím; / jimi se těším i řídím / a jich se spustit nechci.
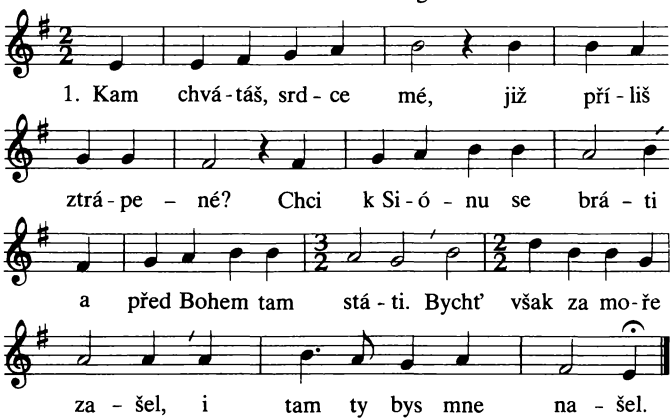
4. Když nutno dlít i do noci / a opět až do rána, / však vždy bude božské moci / naděje má oddána. / Tak, duchovní Izraeli, / zrozen z Boha, buď vždy vřelý / ve své důvěře v Pána!

5. Je-li při nás mnoho zlého, / u Boha víc milosti; / nemá konce ruka jeho / k uzdravení hříšnosti; / on jest pastýř ten výborný, / u něhož sluha pokorný / dojde všech vin zproštění. *Podle žalmu 130 M. Luther 1524 / J. Třanovský 1636 / 1842 / 1970*

KAM CHVÁTÁŠ, SRDCE MÉ

pův. nápěv 526 Já v Boha milého

Jakob Regnart 1576 / 1605 / 1627
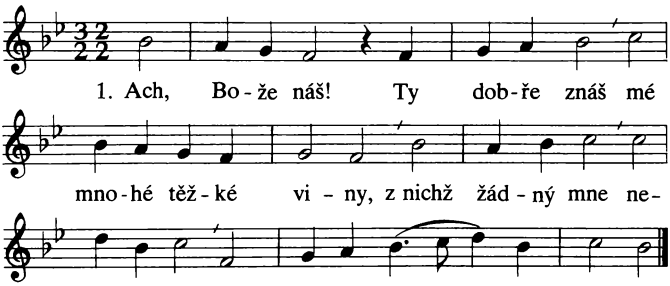

2. Mé břímě těžké dost / a veliká má zlost; / však Kristus, Boží símě, / již převzal moje břímě; / neb krví svou vše dluhy / zaplatil za své sluhy.

3. Chrám, tenť jest hříšných stan, / tam bral se publikán, / tam vyznal s upřímností / své těžké nepravosti, / tam volal k Bohu svému, / by milostiv byl jemu.

4. A proto k Otci též, / ó synu, přímo běž / a pros jej bez ustání / o jeho smilování. / Uslyší vševědoucí / Bůh modlitby tvé vroucí.

J. Heermann 1630 / J. Kačer 1877 / 1970

1625 / 1638 / 1655

2. Bychť končiny / země nyní / přešel, chtě zproštěn býti / jha těžkého, / však přece ho / já nemohu pozbýti.

3. Protož k tobě / v té své mdlobě / utíkám se, Bože můj! / Milost mi dej, / v soud nevcházej! / Smířil mne s tebou Syn tvůj.

4. Učiň se mnou, / jak chceš; pevnou / naději skládám v tobě, / že mě s svými / zvolenými / z milosti přijmeš k sobě.

5. Což, ó Pane, / že se stane, / věřím: pro tvého Syna, / Krista Pána, / jest mi brána / do nebes otevřína.

6. Jezu Kriste, / tys zajisté / za všechny smrt podstoupil; / mě skrze svou / krev přesvatou / drazes sobě vykoupil.

7. To mě sílí, / až se milý / duch můj rozloučí s tělem; / v nebi dosti / mám radosti / s tebou, svým Spasitelem.

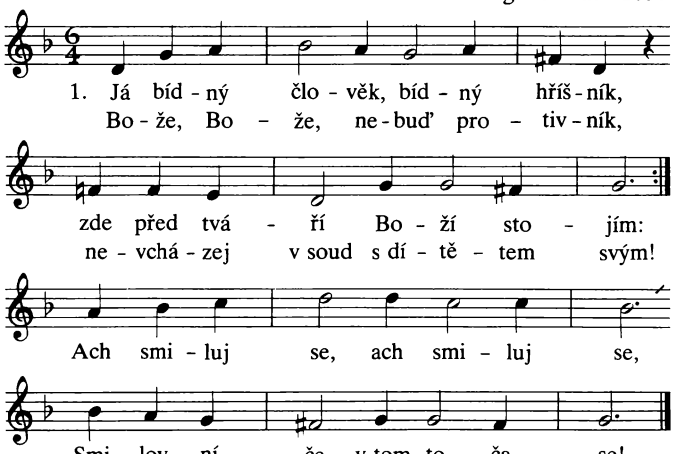
8. Bože, tobě / v každé době / ode mne chvála půjde. / V to doufám vždy, / neboť Pán dí: / „Kdož věří, spasen bude!“

M. Rutilius 1613 / 1748 / 1753 / 1796 / 1970

JÁ BÍDNÝ ČLOVĚK, BÍDNÝ HŘÍŠNÍK

pův. nápěv 554 Kdo Bohu ve všem oddává se

Georg Neumark 1657

2. Ach, jak je přesmutné srdce mé / pro množství mých nepravostí! / Ó dej dojíti milosti tvé / mně sklíčenému teskností; / ach smiluj se, ach smiluj se, / Smilovníče, v tomto čase!

3. Slyš, ach, vyslyš mé smutné lkání, / ó milé srdce otcovské! / Odpusť mi všechna provinění / a ulev bolesti těžké; / ach smiluj se, ach smiluj se, / Smilovníče, v tomto čase.

4. Ne jak jsem zasloužil, odplacuj, / nepřičítej mi hříchů mých! / Ach, Otče můj, slituj se, slituj, / přijmi mě v počet dítek svých; / ach smiluj se, ach smiluj se, / Smilovníče, v tomto čase!
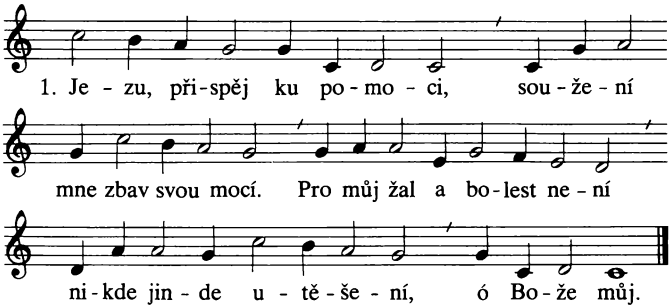
5. Řekni jen slovo, hned živ budu, / řekni, ať já hříšník slyším: / „Odpouštím tobě tvoji vinu, / jdi a už nehřeš skutkem svým!“ / Ach smiluj se, ach smiluj se, / Smilovníče, v tomto čase!

6. Vyslyšen jsem, nepochybuji, / občerstveno je srdce mé, / neb velkou radost pociťuji, / všechny prosby dokonám své: / Ach smiluj se, ach smiluj se, / Smilovníče, v tomto čase!

Ch. Tietze-Titius / 1710 / 1737 / 1970

pův. nápěv Prozpěvujmež v utěšení

16. stol. / 1541

2. Hyne svět a žádost jeho / je vždy více v moci zlého. / Nepravost se rozšířila, / spravedlnost zahynula, / ó Bože můj.

3. Já pak, v srdci pomýlený, / z cesty pravdy zavedený, / sám nad sebou plakat musím, / o dar pokání tě prosím, / ó Bože můj.

4. Ke komu bych šel jinému / než k tobě, Pane, samému, / který jsi i na kříž vstoupil, / abys duši mou vykoupil, / ó Bože můj.

5. Uslyš, Pane, mé volání, / skloň se ke mně v slitování, / z celé duše prosím, žádám, / na tvou milost očekávám, / ó Bože můj.

6. Veliký byl hřích a vina / u marnotratného syna, / a přec jsi jej přijal, Pane, / dej, ať se mi stejně stane, / ó Bože můj.

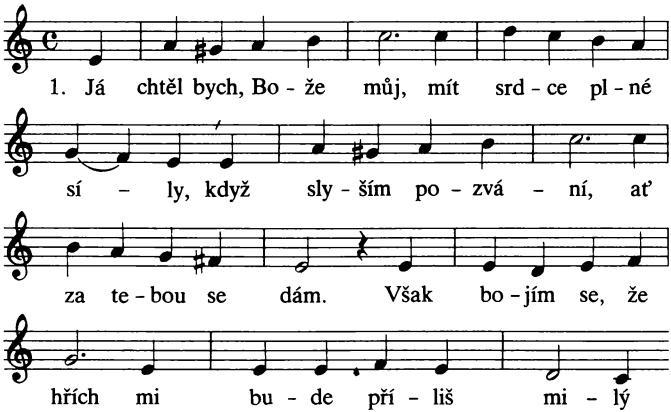
7. Jako poutník unavený, / jako jelen poraněný, / hledám, Pane, s dychtivostí / živou vodu tvé milosti, / ó Bože můj.

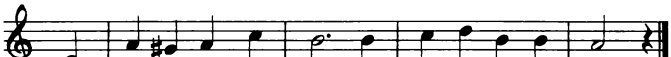
8. Hledej ovečku ztracenou, / zachraň mne na svých ramenou, / pastýři můj dobrý, tichý, / láskou přikrej moje hříchy. / Ó Bože můj.

1737 / J. Batelka

JÁ CHTĚL BYCH, BOŽE MŮJ

1648

2. Dnes na to vzpomínám, jak často jsem už slíbil, / že chci ti věrný být, vždy ve službě tvé stát / a zabývat se tím, co se tvé vůli líbí. / Však všechny sliby své jsem zrušil mnohokrát.

3. Neumím vděčný být, když požehnání dáš mně, / když radost přichází a chvíle pokojné, / a zcela hluchý jsem, když napomínáš vážně, / když smutek dopustíš – znamení varovné.

4. Tak stále poznávám, jak slabý jsem a prázdný, / jak sice snahu mám hlas Boží vážně vzít, / však zcela stačí, když jen někdo pohrozí mi, / a znovu upadám, má slabost vítězí.

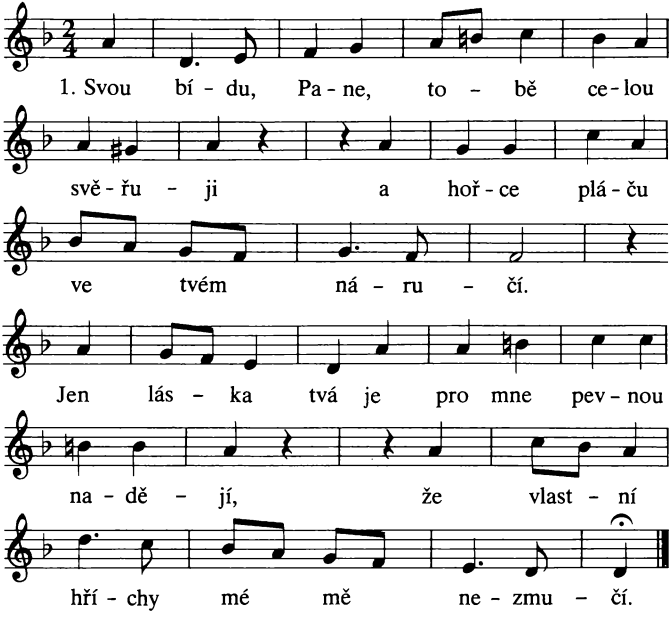
5. Jen tvoje moudrost ví, co k službě sílu dává, / co sobce promění a smutné potěší, / jen za tvé pomoci se zastanu vždy práva / a věrnost pravdě tvé nebude přítěží.

6. Tak jako prorokům a apoštolům kdysi / i mně dej moudrost svou a Ducha daruj sám, / ty, který v lásce své a v moci nezměrný jsi, / i ve mně bezmocném si vybuduj svůj chrám.

L. Roehrich 1866 / K. Trusina

501 SVOU BÍDU, PANE, TOBĚ CELOU SVĚŘUJI

Gottfried Vopelius 1662

2. Jsem tvůj a po tom toužím, aby život můj / vždy plynul jen dle svaté vůle tvé, / můj každý dech, když bdím či spím, byl cele tvůj, / a tobě náleželo srdce mé.

3. Od zlého chtěl bych umět bez váhání rád / své oči odvrátit a chránit zrak; / a když svou cestu dobra dáš mi rozpoznat, / dej po ní jít a tebe poslouchat.
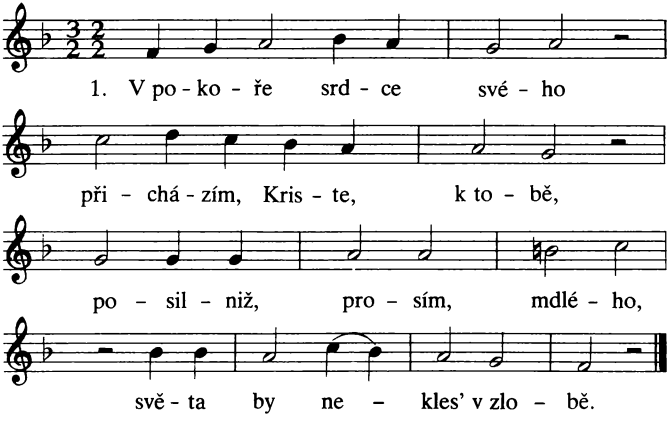
4. Však líbit se ti ještě nemohu, to vím, / vždyť cítím, jak se

hlásí hříchy mé / a že jim přednost dávám před zákonem tvým / a v srdci svém je chovám ztajené.

5. Jak dlouho potrvá, než budu zachráněn? / Kdy ztratí nade mnou svou vládu hřích? / Což má mě až smrt učit, že jsi přítomen / a dát mi sílu začít svatě žít?

6. Dnes víru dej mi, že jsi mi již odpustil, / dnes naplň srdce moje vděčností / a z Ducha svého dej mi, co je třeba sil, / bych, smrtelný, žil vždy tvou věčností. *C. Malan 1828 / A. Mikolášek*

Václav Kalina

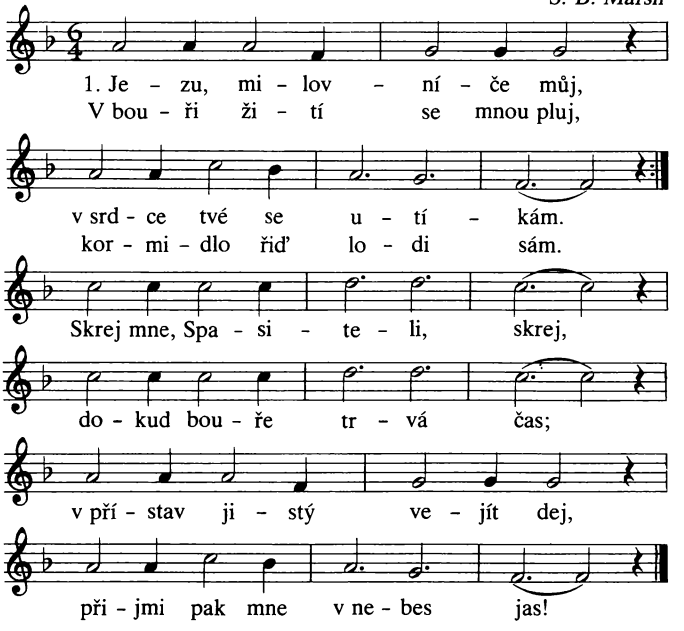
2. Neumím nésti kříže, / slabá jsou bedra moje, / duši mou svět jen víže, / plná je nepokoje.

3. Kolkolem zlo se vzmáhá, / hříšnosti strast se množí, / vůle má též se zdráhá / té svaté vůli Boží.

4. V bídném jsem člověk těle, / hynu tak ve dne v noci, / musím snad zhynout cele / tvé, Kriste, bez pomoci.

5. Spomoz ty, spomoz, Pane, / pokorně prosím tebe; / mír tvůj když duší vane, / okouší zde již nebe. *Josef Svoboda 1873*

S. B. Marsh
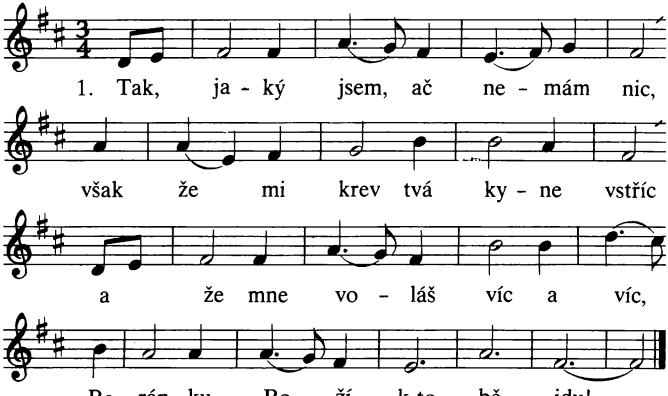

2. Ne-li k tobě, kam, ach, kam / mám se do bezpečí skrýt? / Ty, ó Pane, ty jen sám / má jsi skrýše, můj jsi štít. / Dobrý Pane, neoslyš / mroucí duše teskný hlas: / neprodlévej, bouři ztiš, / duši uzdrav, potěš, spas!

3. Pokoj, radost, smíření, / pomoc ve vší neřesti, / život, světlo, spasení / v tobě jen lze nalézti. / Ó dej ze své studnice / milost brát za milostí; / vzejdi mi, má denice, / svítící až k věčnosti!

Ch. Wesley / A. Adlof 1897 / 1970

W. B. Bradbury

2. Tak jaký jsem, a nečekám, / bych obmyl se neb spasil sám, / v tě samého jen spoléhám: / Beránku Boží, k tobě jdu!

3. Tak jaký jsem, ač mnohý mrak / můj kalí mír a víry zrak / a ducha svírá všelijak: / Beránku Boží, k tobě jdu!
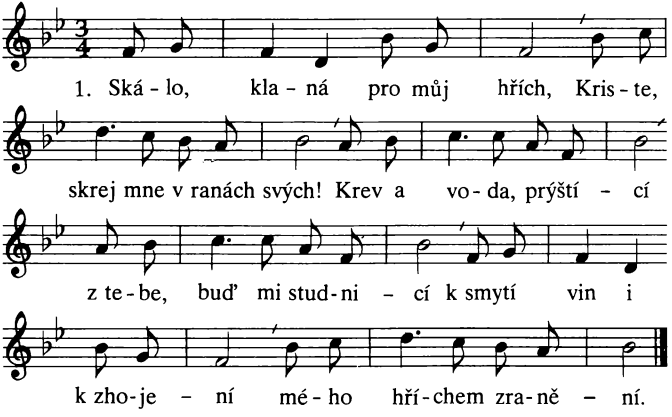
4. Tak jaký jsem, pln neřesti, / však zdraví, světla, radosti / v tvém lůnu doufám nalézti: / Beránku Boží, k tobě jdu!

5. Tak jaký jsem, ač všechno víš, / mne přijmeš, spasíš, potěšíš, / však ty svých slibů nerušíš: / Beránku Boží, k tobě jdu!

6. Tak jaký jsem, aj, duše má / tvé milosti se poddává, / a již jest tvá, na věky tvá: / Beránku Boží, k tobě jdu!

Ch. Elliotová / L. B. Kašpar 1873

Thomas Hastings

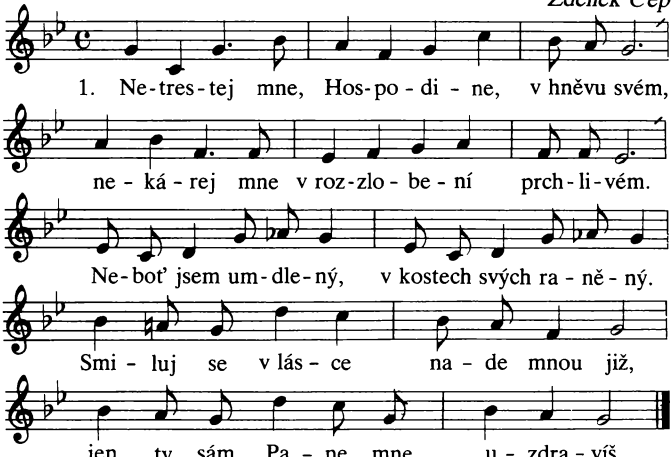
2. Bychť se v slzách rozplýval / aneb v pracích umdlíval, / nezaplatím za svůj hřích, / neodčiním dluhů svých; / výplata má jediná / je tvá oběť nevinná.

3. Nuzný, bídný v sobě sám, / jenom kříž tvůj objímám; / roucho k poskvrn zastření, / balzám k zdraví vrácení, / vše, co třeba k životu, / daruj pro svou dobrotu.

4. Dokud svůj zde konám běh, / poslední když vydám vzdech, / i když z hrobu vyjda ven, / spatřím tebe v soudu den, / Skálo, klaná pro můj hřích, / Kriste, skrej mne v ranách svých.

A. M. Toplady / L. B. Kašpar (J. Stránský) 1890

Zdeněk Čep

2. Strach a úzkost zaplavily / duši mou. / Vyhlížím jen tvoji milost / vzdálenou. / Navrať se, Bože můj, / s pomocí při mně stůj. / Smiluj se v lásce nade mnou již, / jen ty mne, Pane můj, zachráníš.

3. Mrtví, Pane, nemohou tě / vzpomínat, / v hrobě nikdo nemůže ti / chválu vzdát. / A já, hle, zemdlený, / hynu v svém úpění. / Smiluj se v lásce nade mnou již / a pláč mých nocí, Bože můj, ztiš.
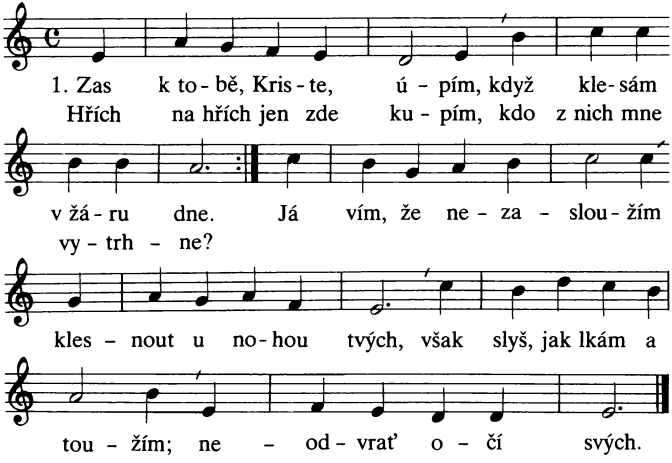
4. Zář mých očí ztratila se / v bolesti, / ale teď, vy služebníci / temnosti, / nic už se nechlubte, / ode mne odstupte, / Bůh se již v lásce ke mně sklání, / slyšel můj pláč a naříkání.

5. Vyslyšel Bůh výkřiky mé / úzkosti, / přijal prosby modlitby mé / s milostí. / Ať se již zastydí / a v bázni odklidí / Nepřítel navždy poražený, / vítězstvím lásky přemožený.

Podle žalmu 6 Josef Batelka

pův. nápěv 320 Ó hlavo plná trýzně

H. L. Hassler 1601 / 1613
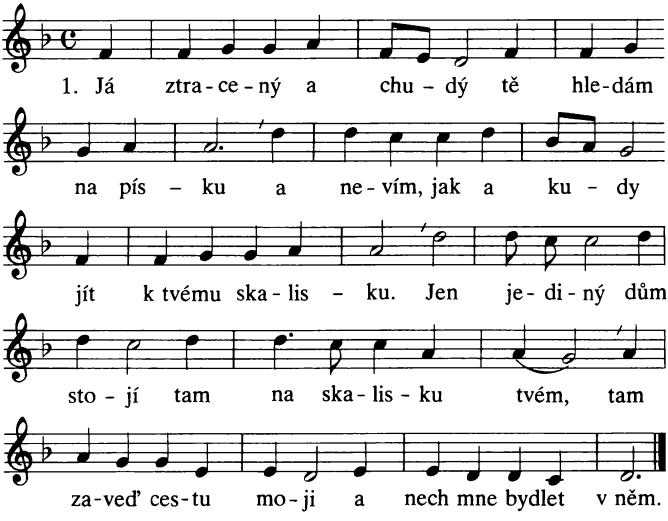

2. Když srdce zavalila / jen hříchu temnota, / jen k smrti cesta zbyla – / máš slovo života. / Strach noci, úzkost denní / zvěst Písma proniká, / že nemáš zalíbení / ve smrti hříšníka.

3. Obrať k mé nedověře / svůj svatý obličej / a láskou viny měře, / svůj pokoj duši přej. / Ať píseň novou zpívám, / již neztlumí dne ruch, / ať z víry počet vydám, / že ty jsi Pán a Bůh.

4. Jen ve tvém „dokonáno" / je pro mne naděje, / že jednou vzejde ráno, / v němž duch můj okřeje. / Ač hřích, v němž vězím cele, / se slzou nezměří, / mám v tobě Spasitele, / když den se zešeří. *H. Kohoutová*

Miroslav Matouš

2. Vím, že jsem blázen býval / a snadno mít chtěl dům / a nechtěl znát, že příval / jde k samým základům. / Jen jediný dům stojí / tam na skalisku tvém, / tam zaveď cestu moji / a nech mne bydlet v něm.

3. Zlá bouře přišla jednou / a krutý vítr vál / a moji chatrč bědnou / proud kalné vody vzal. / Jen jediný dům stojí / tam na skalisku tvém, / tam zaveď cestu moji / a nech mne bydlet v něm.

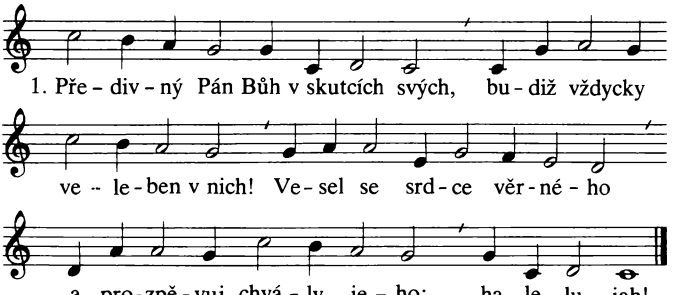
4. Hle, naděje mé plynou / tmou, vzhůru kořeny, / a pod sesutou hlínou / tlí domov zbořený. / Jen jediný dům stojí / tam na skalisku tvém, / tam zaveď cestu moji / a nech mne bydlet v něm.

M. Matouš 1970

PŘEDIVNÝ PÁN BŮH V SKUTCÍCH SVÝCH 509

pův. nápěv Prozpěvujmež v utěšení

16. stol. / 1541

2. Neboť štědře svému lidu / odpuštění dal všech hříchů / ve jménu Pána Ježíše, / v zasloužení jeho kříže; / halelujah!

3. Těm Bůh hříchů nevzpomíná, / zlořečenství nevydává, / však nebeské požehnání / Duchem svým v obdarování; / halelujah!

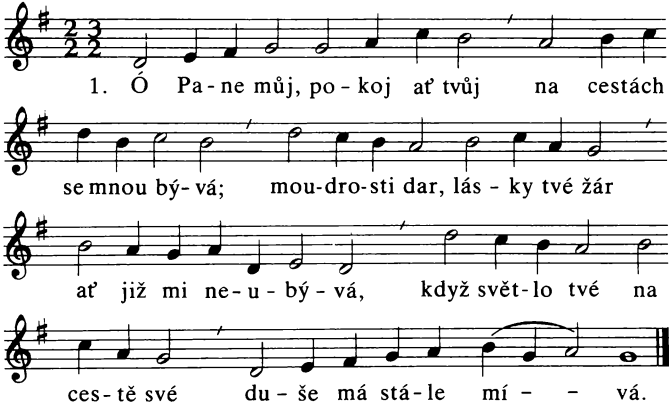
4. Všech těch pak, kdo v Krista věří, / srdce tak milostí mění, / aby i viny bližním svým / odpouštěli jako Bůh jim; / halelujah!

5. A všecko již z té milosti / pak činí bližním s radostí, / jak se jim též Kristem stala / a vždy díti nepřestává; / halelujah!

6. Těm jest k doufání vydána / modlitba od Krista Pána: / Otče, odpusť naše viny / jako i viníkům svým my; / halelujah!

B. Jan Augusta 1561 / 1615 / 1970

1530
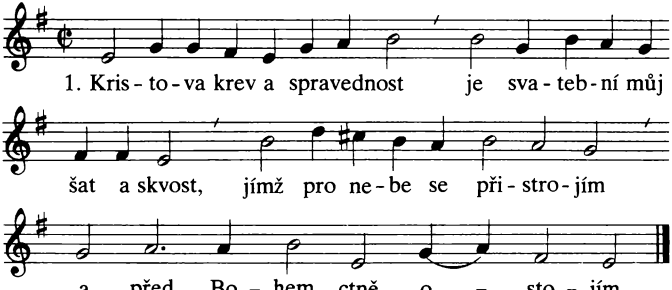

2. Hostinou svou / přebohatou / nasytils chudé hosty. / Život jsem vzal, / jejž tys mi dal, / svých vin jsem nyní prostý. / S písničkou chval / půjdu teď dál / s těmi, jež stůl tvůj hostí.

3. Pane, ty víš, / v tobě že již / všichni chcem jedno býti. / Ruce i hlas / posiluj v nás, / chceme k tvé slávě žíti. / Na věčnost tam / dopřej všem nám / k večeři s tebou jíti.

J. Englisch / F. Spitta 1899 / R. M. Šimša

Nikolaus Herman 1551 / 1560

2. V Ježíše cele důvěřím, / v něj věře, smrti neuzřím, / již, Bohu dík, jsem všeho prost / a dluh můj splacen na věčnost.

3. Již smazán jest i zápis ten, / jenž proti mně byl vystaven, / krev kříže všecko obmyla / a staré věci zrušila.

4. Beránek svatý, nevinný, / na dřevo kříže zvýšený, / jenž za můj hřích se v oběť dal, / on je můj Bůh, můj Pán a král.

5. Vím, krev že jeho předrahá / je věčně vzácná u Boha, / že na ni patří s libostí / a slyší naše žádosti.

6. Té svaté krve krůpěje / jsou jediná má naděje; / ať živ jsem nebo umírám, / ke krvi kříže zření mám.

7. Jsa také jist, že pro tu krev / již netíží mne Boží hněv / a že již nejsem ďáblův man, / s radostí činím, co chce Pán.

8. A dokud trvá život ten, / jsem pevně na tom ustaven, / že o té Boží milosti / chci svědčit se vší smělostí.

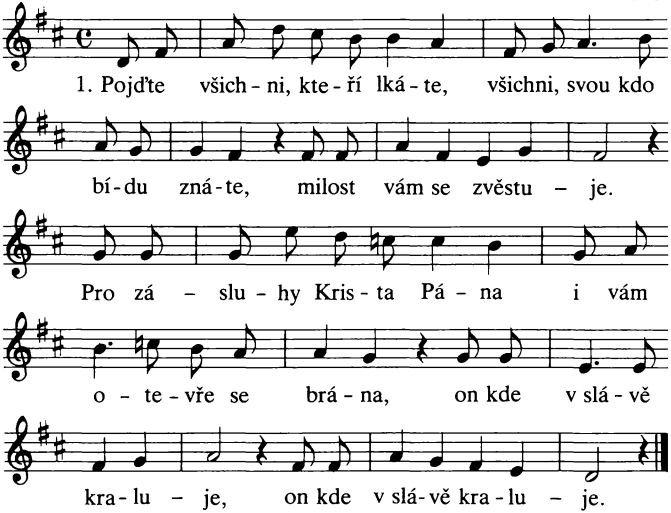
9. Ó Králi slávy, Pane náš, / jenž v nebi s Otcem přebýváš, / se všemi námi lítost měj / a stádci svému požehnej!

Lipsko 1638, N. L. Zinzendorf 1739, Ch. Gregor 1778 / L. B. Kašpar 1873

POJĎTE VŠICHNI, KTEŘÍ LKÁTE

pův. nápěv 560 Jako holubička tichá

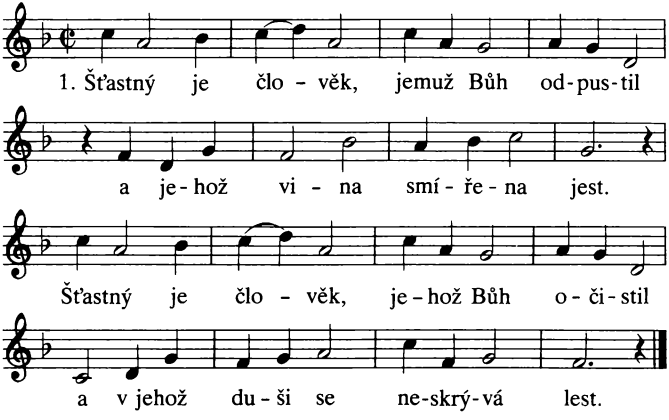
Jos. Karafiát 1873

2. Pevně v něho důvěřujte, / v smlouvě jeho věrně stůjte / v zlých i dobrých hodinách! / Ten, jenž zvrátil pekla brány, / věčné chystá pro vás stany / |: v nadehvězdných končinách. :|

3. Sióne, slav krále svého, / který potřel hada lstného, / slav jej s pravou vroucností. / Jím ti vzešla spásy doba, / nezruší ji pekla zloba; / |: pěj mu žalmy vděčnosti. :| *J. Bašteckỳ 1873*

Zdeněk Čep

2. Pokud jsem mlčel, / svědomí vyprahlé / úpělo ve mně / na každý den. / Ve dne i v noci / bál jsem se ruky tvé, / na místě radosti / smutek zbyl jen.

3. Potom jsem tobě / vyznal svou nepravost, / žádný svůj hřích jsem / nezatajil. / A tys mě přijal, / Pane můj, na milost, / břemene viny mé / jsi mne zbavil.

4. Za to své dlaně / každý, kdo svatý je, / v příhodném čase / k tobě vztáhne. / I když své vody / potopa rozlije, / takové záhuba / nezasáhne.

5. Ty jsi má skrýše, / nedáš mě v soužení, / radostí spásy / mě obdaříš. / Rada tvá, Pane, / cestu mou promění, / oko své ode mne / neodvrátíš.

6. Nebuďte jako / ti, které udidly / Pán musí sevřít / pro nemoudrost, / aby se v pýše / přespříliš nezdvihli, / chtějíce zastínit / jeho svatost.
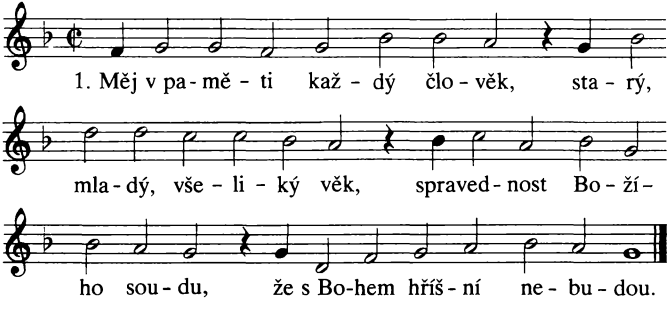
7. Mnohá je bolest, / jež stihá bezbožné, / ale kdo skládá / naději svou / v milosti Boží, / toho se nedotkne. / Toho Pán ohradí / svou ochranou.

8. Těšte se v Pánu, / spravedliví jeho, / radostný jásot / ať se ozve! / Ať každý, kdo je / srdce upřímného, / k oslavné písni svůj / hlas povznese. *Podle žalmu 32 J. Batelka*

a. výzva k bdělosti

MĚJ V PAMĚTI KAŽDÝ ČLOVĚK 514

1531 / 1541

2. Měj víru, lásku při sobě, / dokud Bůh čas dává tobě; / vždyť zajisté bez nich tebe / nechce Bůh přijmouti v nebe.

3. To pak jeho poručení, / bez něhož není spasení, / musí každý zachovati, / kdo chce s Bohem přebývati:

4. Pána Boha milovati, / srdcem, ústy vyznávati / jako svého Stvořitele, / všech věřících Spasitele,

5. slovo jeho netupiti, / pro ně se v světě soužiti, / býti čistý, skromný, tichý, / varovati se vší pýchy.

6. Tak on to zdávna přikázal / a všecky k tomu zavázal, / aby jej každý miloval, / bližnímu zlého nesnoval,

7. nezlořečil mu ani lál, / nebral mu ani utrhal, / neradoval se ze zlého, / v neštěstí, v potupě jeho.

8. Proto chceš-li spasen býti, / lásku pravou musíš míti; / jinak nečekej spasení, / ale věčné zatracení.

9. Bože, pro své slitování / dej nám žíti v milování, / bychom v lásce přebývali, / vírou a nadějí stáli.
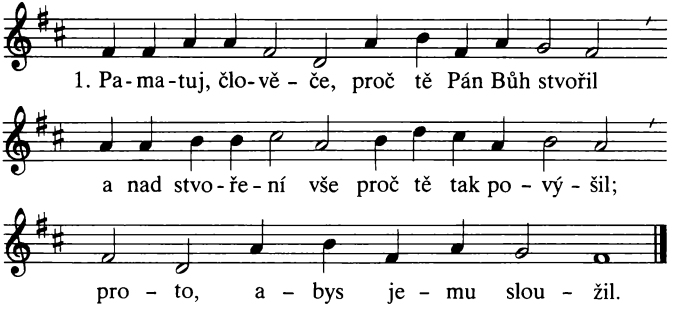
10. Pane Kriste, rač nám dáti / v těch třech svatých ctnostech státi, / potom s anděly bydliti / a tebe věčně chváliti.

Z písně Znamenaje každý člověk
1501 / 1541 / 1970

515A PAMATUJ, ČLOVĚČE, PROČ TĚ PÁN BŮH STVOŘIL

pův. nápěv 398 Aj, jak jsou milí tvoji příbytkové

15. stol. / 1505 / 1541 / 1602

2. Bůh tvůj učinil tě / k podobenství svému, / přijal tě za dítě; / tys však Otci svému / nechtěl sloužiti věrnému.

3. On tě byl do ráje / postavil krásného, / v němž jsi, rozum maje, / ctít měl Tvůrce svého; / ale ty ses spustil jeho.

4. Utrácíš svá léta, / svévolně jen hřešíš / a rozkoší světa / bídnou duši těšíš, / zlého života nelepšíš.

5. Pravdě jsi odporný, / pneš se nad jiného, / s bližním jsi nesvorný, / milovník jsa zlého, / pyšný, nemaje nic svého.

6. Krátký věk na světě, / léta tvá pominou; / jako rosa v létě / tvé útěchy zhynou. / Ó bys dal se cestou jinou!

7. Pokoř se v tichosti, / volej k Bohu svému / a žádej milosti / sobě nehodnému, / Kristu důvěř se samému!

8. Otče milostivý, / pro smrt Syna svého / slyš hlas můj truchlivý / a mne nehodného / přijmi na milost pro něho.
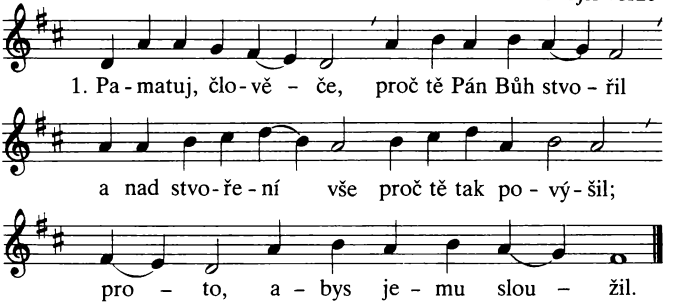
9. Útočiště sobě / nekladu jiného / kromě v samém tobě, / věře v tě samého; / protož potěš mne smutného!

10. Duši svou poroučím / já tobě samému, / na milost se spouštím / Pánu Bohu svému; / buď mi milostiv hříšnému!

Husitská 1559 / 1796

PAMATUJ, ČLOVĚČE, PROČ TĚ PÁN BŮH STVOŘIL

novější verze

2. Bůh tvůj učinil tě / k podobenství svému, / přijal tě za dítě; / tys však Otci svému / nechtěl sloužiti věrnému.

3. On tě byl do ráje / postavil krásného, / v němž jsi, rozum maje, / ctít měl Tvůrce svého; / ale ty ses spustil jeho.

4. Utrácíš svá léta, / svévolně jen hřešíš / a rozkoší světa / bídnou duši těšíš, / zlého života nelepšíš.

5. Pravdě jsi odporný, / pneš se nad jiného, / s bližním jsi nesvorný, / milovník jsa zlého, / pyšný, nemaje nic svého.

6. Krátký věk na světě, / léta tvá pominou; / jako rosa v létě / tvé útěchy zhynou. / Ó bys dal se cestou jinou!

7. Pokoř se v tichosti, / volej k Bohu svému / a žádej milosti / sobě nehodnému, / Kristu důvěř se samému!
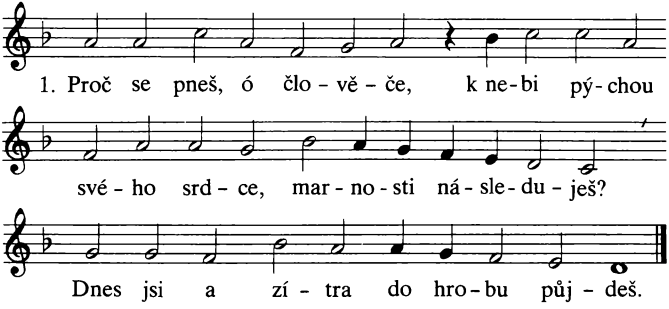
8. Otče milostivý, / pro smrt Syna svého / slyš hlas můj truchlivý / a mne nehodného / přijmi na milost pro něho.

9. Útočiště sobě / nekladu jiného / kromě v samém tobě, / věře v tě samého; / protož potěš mne smutného!

10. Duši svou poroučím / já tobě samému, / na milost se spouštím / Pánu Bohu svému; / buď mi milostiv hříšnému!

Husitská 1559 / 1796

1561

2. Na tebe zlé svědomí / žalovati v den poslední / bude z skutků rozličných, / proti Bohu i bližním činěných.

3. Neprospěje umění, / přestane tu mudrování; / byť ses chtěl vymluviti, / bude Pán spravedlivě souditi.

4. Pokoru Bůh miluje, / těm milost svou uděluje, / kdo jsou ducha tichého, / přítele mají Krista samého.

5. Za ty on se přimlouvá, / před Otcem v nebi zastává, / z hříchu je omývaje, / pyšnými pak právem pohrdaje.
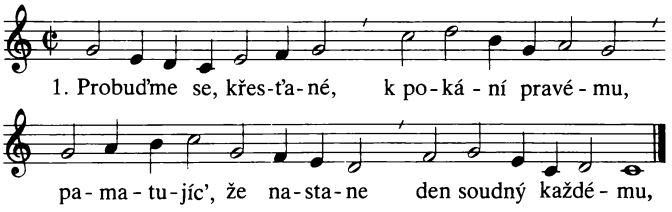
6. Pomoz nám, milý Pane, / ať se pýchy vystříháme; / dej v pokoře trvati, / v slávě věčné s tebou kralovati.

B. Jan Wolf 1561 / 1970

PROBUĎME SE, KŘESŤANÉ

pův. nápěv Každý věrný prozpěvuj

1505 / 1541

2. kdež musíme vydati / počet ze všech věcí; / těžká věc bude obstáti / a nelze utéci.

3. Soudce živých i mrtvých, / Syn Boha živého, / požádá počtu z skutků zlých / i z slova marného.

4. Ten bude všemohoucí; / kdo se mu zprotiví? / Moudrý, ano vševědoucí; / kdo se mu vymluví?

5. Bude i spravedlivý; / kdo dary oblomí, / aby ortel milostivý / vzalo zlé svědomí?

6. To majíce v paměti, / obraťme se k Pánu, / pokud ráčí otvírati / milosti své bránu.

7. Znejme pak, že pokání / tři částky v sobě má; / pokrytstvím se jistě mámí, / kdo jich v mysli nemá.

8. První srdce zkroušenost, / hříchů litující, / s vyznáním Boha za milost / věrně žádající.

9. Druhá jest živá víra / v Pána Jezu Krista, / kdo té nemá, sám se sžírá, / duše v něm nejistá.

10. Z víry má pocházeti / poslušenství nové, / potřebná je ta věc třetí / k smlouvě opravdové.

11. Neb Kristus Pán tomu chce; / když hříšné přijímal, / „jdi v pokoji, nehřeš více," / každému povídal.

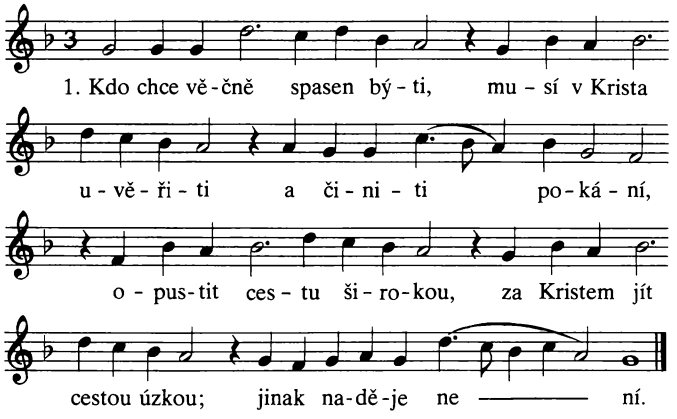
12. Ó Bože, obratiž nás, / Bože všemohoucí, / ať pokání činíme včas / horlivé a vroucí.

13. Odpusť nám naše dluhy, / věčné slávy králi, / pro Syna svého zásluhy, / ať tě dlužník chválí.

14. A dej k bližnímu v srdci / pravé lásky plamen, / abychom již neztratili / milosti tvé. Amen. *Jiří Třanovský 1636*

pův. nápěv 387 Takto volá sám Syn Boží

1490 / 1530 / 1534 / 1541

2. Svět by také rád spasen byl, / kdyby svých přání nemusil / pro Krista zde se zříkat; / zanechat nechce cestu zlou, / vždy míní dál provádět svou, / přec myslí spásu získat.

3. Cokoliv znovuzrozeno, / co bylo z Boha zplozeno, / musí

úzkosti míti. / Kdo pro Krista nechce časně, / ten musí po smrti věčně / úzkosti podstoupiti.

4. Svět nedbá na Boží věci, / až když naň přijdou nemoci – / tehdy chce dobrým býti; / dokavadž čas a zdraví měl, / nad svou duší se zapomněl, / nechtěl Bohu věřiti.
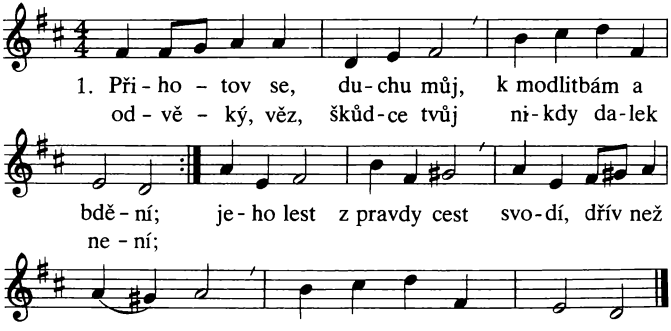
5. Dnes člověk čerstvý, udatný, / zítra, hle, na smrt nemocný! / Všecko, všecko pomine; / jako ten krásný polní květ, / tak též i tento marný svět / rychle se vším zahyne.

6. Nic platna pyšnému hrdost, / boháči jeho zámožnost, / musejí též zemříti; / byť někdo sám všechen svět měl, / všude se stříbrem, zlatem skvěl, / přec musí odtud jíti.

7. Též nepomůže vzdělanost / či jaká v světě důstojnost, / vše to rychle pomine. / Kdo s Kristem zde neumírá, / dokud Bůh dveře otvírá, / ten na věky zahyne. *1615 / 1659 / 1970*

519 PŘIHOTOV SE, DUCHU MŮJ

17. stol. / 1694

2. Prociť ze sna hříchů svých, / vstaň a chop se ruky, / jež i tvůj chce smazat hřích, / zbavit smrti muky. / Ztracen ten, / smrti den / koho znenadání / v líném stihne spaní.

3. Prociť, by se zasvítil / Kristus Pán i tobě! / Světlo, jež on roznítil, / nehasne ni v hrobě. / Pán chce však, / tvůj by zrak / v něm, vší lásky zdroji, / uzřel spásu svoji.

4. Bdi, ať tobě neškodí / svět svou lstí a zbrojí; / těm, kdo v pravdě nechodí, / nedej ruku svoji. / Rád by svět / strh tě zpět; / ó pak po všem veta, / chraň se šalby světa!

5. Bdi pak sám i nad sebou, / nad svým hříšným tělem, / by nebylo mdlobou svou / Bohu nepřítelem. / Mnohá jest / v srdci lest; / nyní lká tak tiše, / hned zas dme se v pýše.

6. Pros a čekej na Pána / při svém věrném bdění, / zvíš, jak jeho ochrana / slabost v sílu mění. / Vše, co tě / v životě / tíží, nepokojí, / rámě jeho zhojí.

7. Volej, pros, neb Páně hlas: / „Proste, bude dáno!“ / k modlitbám zve v každý čas, / u večer i ráno. / Přemohu / v svém Bohu, / v něhož doufám cele, / svět, hřích, nepřítele.
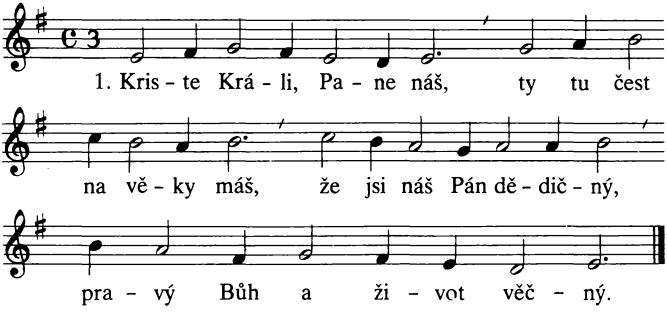
8. Pročež k bdění, modlitbám / přihotov mne, Pane! / V bídě, v strasti své-li lkám, / nechť se co chce stane: / nedbám nic, / neb mi vstříc, / vše když vůkol hyne, / Bůh můj dobrý kyne.

J. B. Freystein 1695 / J. Bašteckỳ 1877

520 KRISTE KRÁLI, PANE NÁŠ

pův. nápěv Veseliž se již nyní

1541

2. Hle, my lid tvůj zvolený, / tvou krví vykoupený, / mocí tvou jsme zproštěni / ďábla, smrti, zatracení;

3. ctíme tě vděčným srdcem, / s nejmilejším tvým Otcem, / také i s Duchem svatým, / neb jsi Bohem požehnaným.

4. Tvá jest moc, síla, sláva, / ty jsi církve své hlava, / prvorozený z mrtvých, / život, vzkříšení věrných svých.

5. Ty jsi nás zamiloval, / nadějí korunoval, / kotvou duše bezpečnou, / tou nadějí v slávu věčnou,

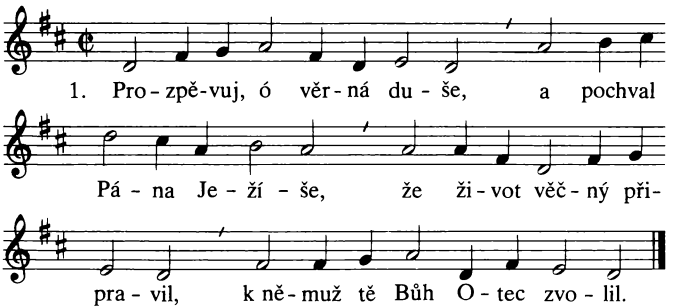
6. kterous v nebi připravil, / nás pak na tom postavil, / že nás také proměníš / a k slávě své připodobníš.

7. Sláva tam se nemění, / skončení její není, / na věky věků trvá, / moc života věrným pravá.

8. Smějí Boha vždy zříti, / věčně jemu sloužiti / v radosti nevýmluvné, / stálé, jasné, oslavené. *1615 / 1970*

pův. nápěv Ó Kriste, hříšným žádoucí

1541

2. Ač znal lidi, že jsou hříšní, / hodni zatracení všichni, / však si z nich sám ty vyvolil, / které by na věky spasil.

3. Tak je velmi zamiloval, / že Syna pro ně na svět dal, / by jako dárce života / dal sebe za život světa.

4. A proto evangelium / kázáno všechněm národům, / aby z něho vírou v Krista / došli věčného života.
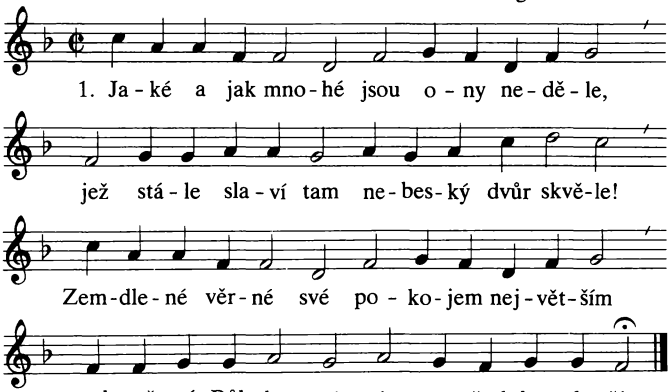
5. Věřící pro život věčný / vynakládá život časný, / v práce svaté se vydává, / hříchy mrtví, jim umírá.

6. Rozkošné je okoušení / života věčného nyní; / ale po smrti hojněji / věrní ho pak docházejí.

7. Kriste, jenž jsi vůdce, cesta / do toho slavného města, / veď, doveď k věku slavnému, / životu slávy věčnému.

1615 / 1659 / 1970

Magdalena Horká

2. Slavný ten nebeský sbor Jeruzaléma / věčnou tam radost má, strast mu je vzdálena; / nemusí vždy s touhou cokoli marně chtít, / bude míti víc, než může si vytoužit.
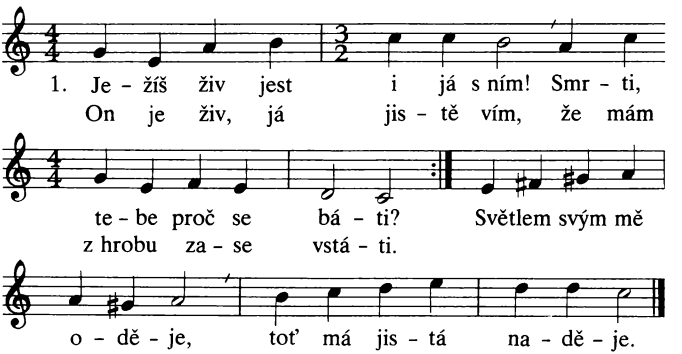
3. Tam též, až bude vší zlosti moc zdrcena, / pak píseň Sióna bude znít vznícená, / Pane, z úst radostných našich ti s vděčností, / neboť nás láska tvá z hrůz pekla vyprostí.

4. Věčného Pána ctí tvorstvo, jež spaseno: / bytí vše jest nám jen jím, proň, v něm půjčeno; / z Otce nám život dán pro Syna ve svatém / Duchu – jen trojjeden Bůh je náš poklad ten.

Petr Abélard / R. Nechuta

pův. nápěv 248 Ježíše se nespustím

1653

2. Ježíš živ jest! Jemu jest / vláda v světě nad vším dána. / I já mám mít věčnou čest, / živ být v říši svého Pána. / Splní Bůh, co slibuje; / toť má jistá naděje.

3. Ježíš živ jest! Nezoufám, / převýší on světa zboží; / v něm Bůh svatý zjeven nám, / nepřeberná milost Boží. / V Kristu laskav Bůh mně je; / toť má jistá naděje.
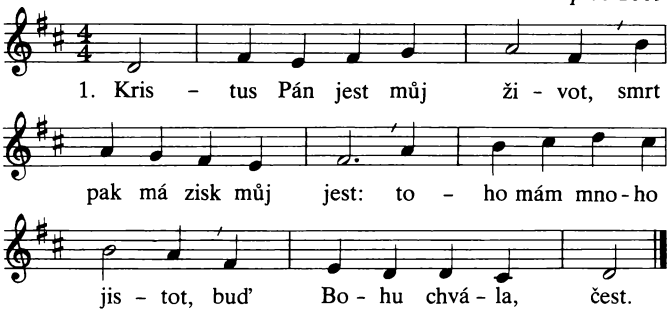
4. Ježíš živ jest, Pán můj štít! / Zasvětím mu žití celé. / Srdce čisté žádám mít, / přemáhat hřích v hříšném těle. / K pomoci Pán přispěje; / toť má jistá naděje.

5. Ježíš živ jest! Nedělí / nic mě od Ježíše mého; / jemu věřím, Příteli, / za všech příhod žití svého. / Síly své mně dopřeje; / toť má jistá naděje.

6. Ježíš živ jest! Nelkám víc, / odmyká smrt žití bránu. / Ó jak duše jásajíc, / až se vznese k svému Pánu, / slovy víry okřeje: / Pane, tys má naděje!

Ch. Gellert 1757 / 1796 / G. A. Molnár 1923

Melchior Vulpius 1609

2. Kristu náležím, jemu / živ jsem i umírám; / z ciziny světa k domu / jeho se ubírám.

3. On mne odsud vyvede / jako otců plémě / z Egypta a přivede / do slíbené země,

4. kdež Jeruzalém nový, / jako křišťál skvoucí, / má pokoj opravdový, / při tom radost vroucí.

5. Tu léto slávy věčné, / tu bez přestání den, / tu bydlení bezpečné, / všech rozkoší pramen.

6. Tu stírá slzy s očí / svatých svých Pán Bůh náš, / nepřítel tam nevkročí, / smrt ani satanáš.

7. Tu náš Beránek chodí / před houfem věrných svých; / jak ovečky je vodí / k studnicím vod živých.

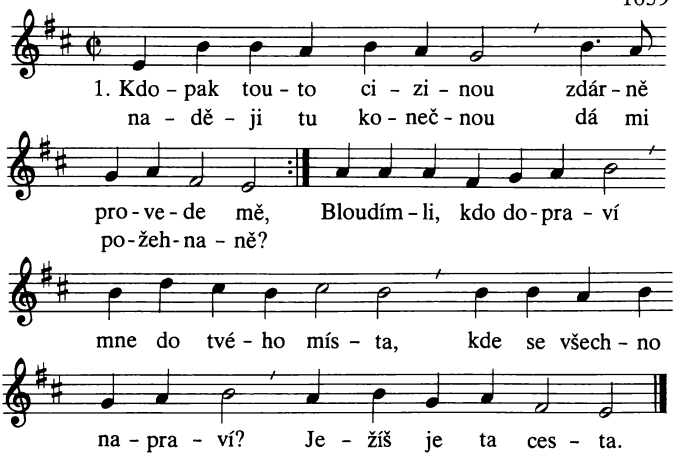
8. Ach, oko nevídalo, / ucho neslýchalo, / co věřícím pro Krista / z milosti se stalo.

9. Svou dobrotou a mocí / do nebeských stánků / rač mi, prosím, pomoci, / ó Boží Beránku!

10. Budu tobě zpívati: / svatý, svatý, svatý, / před tebou se klaněti, / jsa z lásky přijatý. *Jena 1609 / Jiří Třanovský 1636*

pův. nápěv Žel mi, žel, že jsem zhřešil

1659
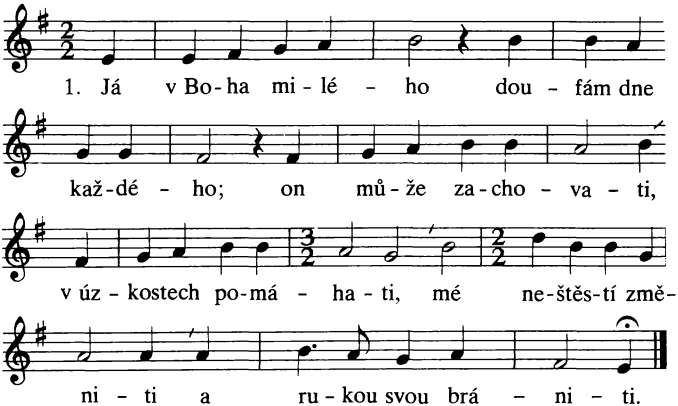

2. Chodím-li zde v temnosti, / věčné světlo kdo dá? / Kdo mě pravdou vyprostí, / pochybnost kde hlodá? / Světlo přichází mi vstříc / a již nepomíjí, / u Ježíše stále víc / v záři jeho žiji.

3. Kde mi hrozí zoufalství / pro mou zbědovanost, / zjevíš mi své království, / přijmeš mě na milost? / Vím, že ty mě vytrhneš / z hrobu porušení. / Vzkříšením mě provedeš, / Pane, k oslavení.

4. Půjdu tedy za tebou, / v tobě život svůj mám, / jedinou jsi útěchou, / tebe již se nevzdám. / Cesta jsi a pravda má, / život na věčnosti. / Sluha tvůj tě přijímá / s pravou srdečností.

Karol Kuzmány / R. M. Šimša

Jacob Regnart 1576 / 1605 / 1627

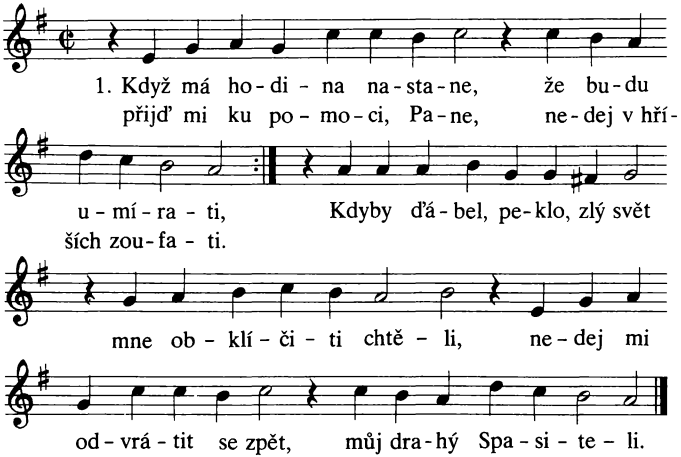
2. Ač mnoho hříchů mám, / však proto nezoufám, / než Kristu Pánu mému / důvěřuji samému, / já na něho se spouštím, / chci živ i mrtev být s ním.

3. Ač umříti musím, / smrt bude ziskem mým, / neb v Kristu život svůj mám, / na něj cele spoléhám; / ať svíce chabá zhasne – / čeká mne světlo jasné.

4. Ach, můj Pane Kriste, / jenžs trpěl zajisté / na kříži umíraje, / mně spásu dobývaje, / nám daruj všem společně / s tebou království věčné.

5. Amen, prosím, zpívám, / srdcem tebe vzývám, / Kriste, račiž mi dáti / zde v pravé víře státi / a potom s tebou, Pánem, / ať jsem na věky. Amen. *S. Weingärtner 1607 (?) / 1737 / 1970*

Claude de Sermisy 1529 / 1540 / 1572

2. Posilň mne svatým Duchem svým, / abych ve víře stále / silně se těšil slibům tvým. / Kdyby smrt nenadále / mne rychle shltiti chtěla, / dej zmužile boj vésti, / v tobě zvítězit docela; / v tvé smrti mám vítězství.

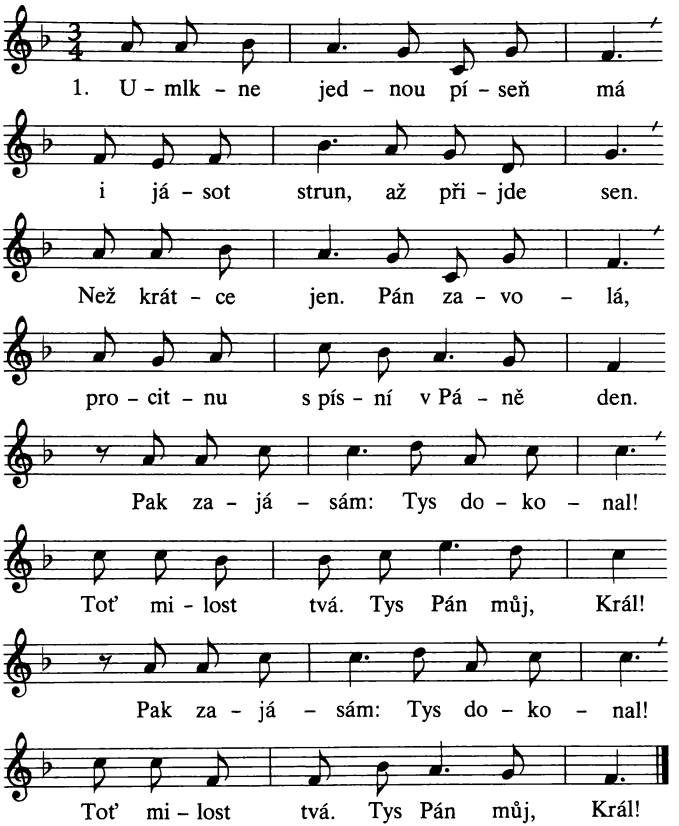
3. A když dokonám život svůj / rytěřování svého, / věřím v tebe, ó Kriste můj, / že podle slibu tvého / korunu spravedlnosti / mám u tebe složenou, / mně i všem věrným z milosti / smrtí tvou připravenou.

4. V ruce tvé, Pane Ježíši, / poroučím ducha svého; / přijmi jej v tvých svatých říši, / potěš dle slibu svého, / zbav trápení pekelného, / muk hrozných a žalostí; / uveď mne do ráje svého / neskonalé radosti.

Václav Kleych 1727 / 1748

UMLKNE JEDNOU PÍSEŇ MÁ

G. C. Stebbins

2. Mé tělo klesne v země lán, / ač nevím kdy, však málo dbám; / vždyť dobře vím, že lepší stan / mi připravil již Pán můj sám. / |: Pak zajásám: Tys dokonal! / Toť milost tvá. Tys Pán můj, Král! :|
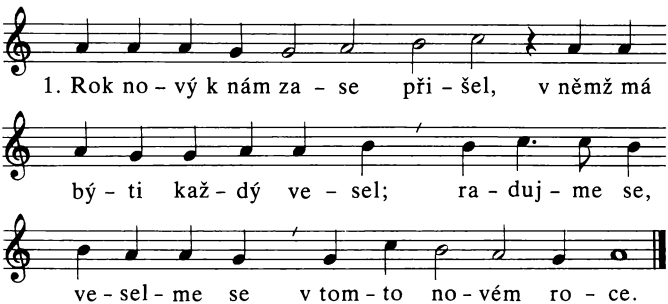
3. Zavane večer vánku dech. / Tu zazní Páně tichý hlas: / Pojď, dítě mé, své práce nech! / Již odpočiň! Zři v Páně jas! / |: Pak zajásám: Tys dokonal! / Toť milost tvá. Tys Pán můj, Král! :|

4. Má lampa hoří, tiše plá. / Já klidně čekám v díle svém, / až na mé dveře zaťuká; / pak vstříc mu půjdu s jásotem. / |: Pak zajásám: Tys dokonal! / Toť milost tvá. Tys Pán můj, Král! :|

F. Crosbyová-Alstyneová / Ferd. Hrejsa 1915

ROK NOVÝ K NÁM ZASE PŘIŠEL 529

1602

2. Ježíš, působce spasení, / nazván je, nám k potěšení. / Radujme se, veselme se / v tomto novém roce.

3. To jeho přesvaté jméno / má ctíti každé koleno. / Radujme se, veselme se / v tomto novém roce.

4. Ten věrný Spasitel světa / chránil nás již mnohá léta. / Radujme se, veselme se / v tomto novém roce.

5. Víc učinil dobrodiní, / než je v roce okamžení. / Radujme se, veselme se / v tomto novém roce.

6. Za ta dobrodiní mnohá / sluší velebiti Boha. / Radujme se, veselme se / v tomto novém roce.

7. Sláva buď Bohu na nebi / a pokoj lidem na zemi! / Radujme se, veselme se / v tomto novém roce.

8. Otče, Synu, svatý Duše, / slyš pokorné prosby naše! / Otevři své štědré ruce / v tomto novém roce.

9. Rač nám hříchy odpustiti, / duše i těla živiti. / Otevři své štědré ruce / v tomto novém roce.
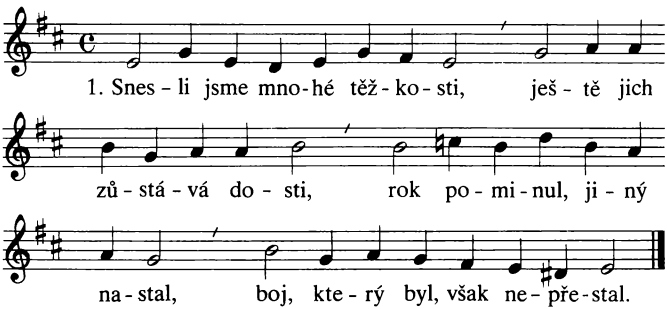
10. Dej nám život i smrt dobrou, / potom věčnou radost s tebou. / Otevři své štědré ruce / v tomto novém roce.

1602 / 1636

SNESLI JSME MNOHÉ TĚŽKOSTI

pův. incipit Mocný Bože, při slovu svém

Předreformační / Martin Luther 1543 / 1561

2. Kriste, jenžs nás prve chránil / a po mnohá léta bránil, / braň nás i v tomto přítomném, / ať nezhyneme v světě zlém.

3. Vidíš, jak se všechno chýlí / a pospíchá k svému cíli, / všechno svou proměnu béře, / jako by tlouklo na dveře,

4. abys přišel a pomstil svých, / kázal přestati zlosti zlých; / proto, Kriste, ty sám braň nás / v rok tento i na každý čas
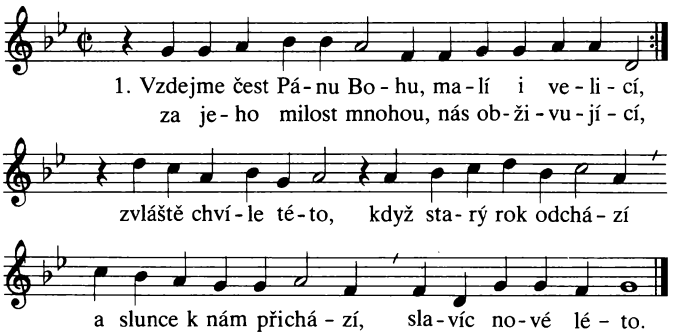
5. ode všeho škodlivého, / tobě, Pane, nemilého, / ďábla, pekla, zatracení, / antikristových mámení.

6. A dej šťastně započíti / rok tento, v dobrém tráviti, / k věčné koruně chvátati / a šťastně jí dosáhnouti.

7. Učiniž to, Kriste Králi, / všech věřících Spasiteli, / pro své jméno nejsvětější / a slávu nejdůstojnější. *1615 / 1970*

pův. nápěv Rozvažujme společně

1563 / 1572 / 1615

2. Předně považme toho, / co nám dal na duši. / Dal jí dobrého mnoho, / ochránil, jak sluší; / z srdce otcovského / věrně ten rok opatřil, / na všechny z nebe patřil, / zprostil všeho zlého.

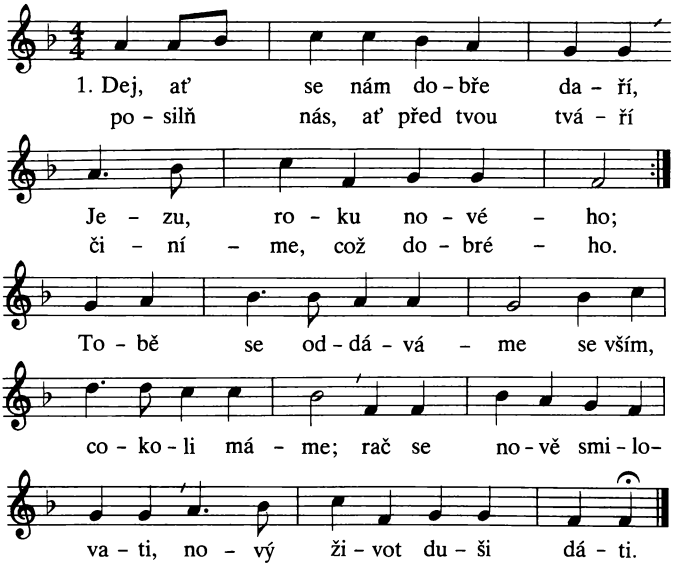
3. Ráčil nám odpouštěti / z otcovské milosti; / kdyby byl chtěl platiti / podle našich zlostí / rovnými bídami, / byli bychom uvadli, / ve všechno zlé upadli, / stiženi vinami.

4. Pravého Otce máme, / neb to je věc jistá, / když hříchy vyznáváme, / věříc' v Pána Krista / právě a srdečně, / všechny hříchy odpouští, / hynouti nedopouští / a chrání nás věčně.

5. Za tato dobrodiní, / nám od tebe daná, / buď tobě, Otče, nyní / i vždycky čest vzdána; / a při tom prosíme, / dej nám rok v dobrém hojný, / radostný a pokojný. / Amen, v tě věříme.

P. Eber / Jiří Třanovský 1636
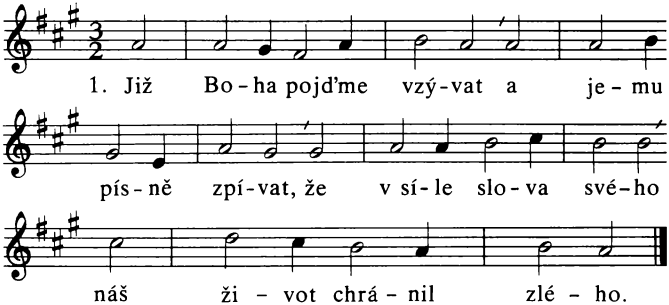
Johann Schop 1642

2. Dej nám šťastně dokonati, / Pane, započatý rok; / milostně nám dávej znáti / blízkost svou na každý krok. / V radostech ni v žalostech / samotné nás nezanech, / ani v smrti hrozném stínu, / ale věčně skryj v svém klínu!

J. Rist 1642 / 1737 1.sl., 1877 2.sl.

1587 / Johann Crüger

2. Jak rok se s rokem schází, / on sám nás doprovází, / a proto prospíváme, / že při sobě jej máme.

3. Zde námi hrůza zmítá. / On nás však nezamítá, / je s námi i v té tísni, / kdy svět se krví třísní.

4. Jak matka bez ustání / své děti v bouři chrání, / tak on i v pusté noci / má oči vševidoucí.

5. On ví, co komu hrozí, / a že jsme přeubozí; / jak matka s pozorností / nás nebezpečí zprostí.

6. Tvé, Bože, oko vidí, / že pomoc není z lidí, / že je to vždycky zrádné, / když sám si člověk vládne.

7. A proto mladí, staří / jsme vždycky před tvou tváří, / za věrnost neskonalou / jdem k tobě se svou chválou.

8. Dej pod břemenem kříže / jen tobě být vždy blíže, / ať žal se v radost změní / nad naše pomyšlení.

9. Kdo s námi zde je živý, / dej, ať je trpělivý, / a dávej všechno nésti, / až přijdem do neštěstí.

10. I tam, kde bez ustání / je boj a pohrdání, / krev proměň, Bože milý, / v květ míru přespanilý.

11. Rač milostivě vésti / i nás na svoje cesty, / ať velicí i malí, / jsme na nich věrní, stálí.

12. Buď Otec opuštěných / a hledajících Ženich, / chléb dávej hladovícím / a bezstarostnost spícím.
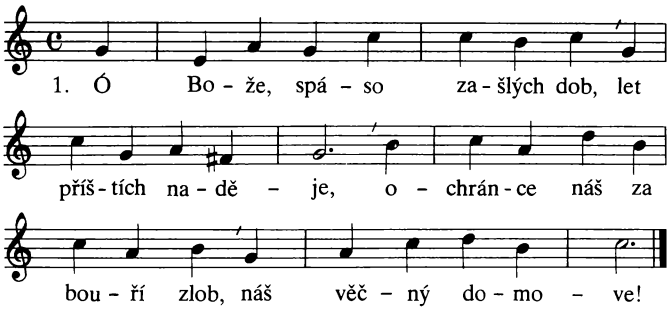
13. Tam pomoc tvá ať hřeje, / kde nemoc, beznaděje / do morku kostí studí / a do zoufalství pudí.

14. Však nejdřív Ducha zase / nám dávej v tomto čase, / ať pro pozemská léta / tvé království nám zkvétá.

15. Nás vyslyš, milý Pane, / kéž léto požehnané / teď žijem před tvou tváří, / ať mladí jsme či staří.

P. Gerhardt 1653 / R. M. Šimša

W. Croft

2. Tví svatí skryli v bezpečí / se tvého trůnu v stín, / tvá ruka na to dostačí, / bezpečný je tvůj klín.

3. Než hor tu vyvstal pevný kruh, / než upevněna zem, / od věků ty jsi svatý Bůh, / bez změny v bytí svém.

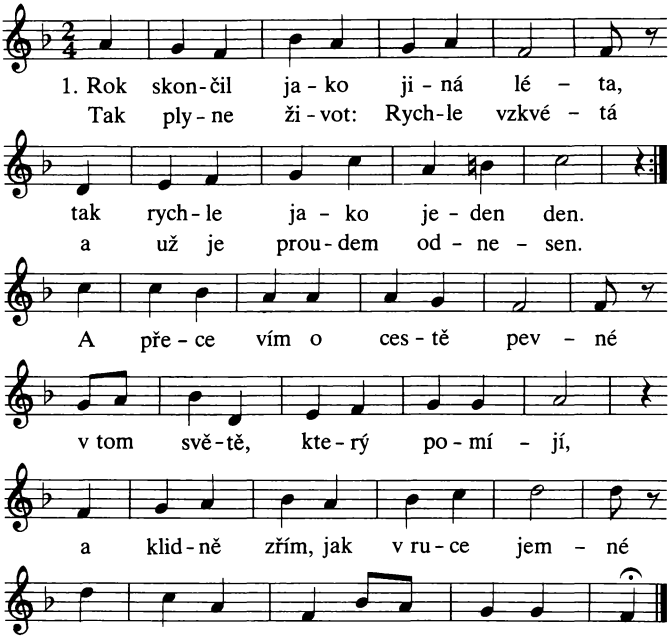
4. Před tebou věků tisíc jest / jak zašlého dne třpyt, / jako když hasnou jiskry hvězd, / než slunce vzejde svit.

5. Veletok věků, bouřný čas, / odnáší smích i sten, / pohasne lidstvo, hvězdy jas, / jak sen, když vzchází den.

6. Ó Bože, spáso zašlých dob, / let příštích naděje, / buď schránou naší v bouři zlob, / náš věčný domove!

Podle žalmu 90 I. Watts / Ferd. Hrejsa 1923

W. H. Monk 1841/46

2. Je věrná ruka, která řídí / a podepírá kroky mé, / a v Božím Duchu srdce vidí, / že Bůh jde se mnou, vede mě. / Běh mého života, můj Pane, / se před tvou tváří prostírá, / mé roky tebou přikázané / tvá láska také zavírá.
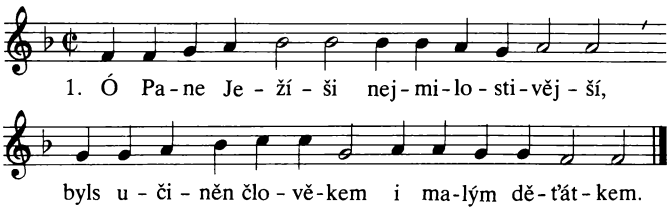
3. Buď požehnán, můj Bože, Otče, / za všechen čas, jejž dal

jsi mi, / abych jej, ukryt ve tvé lásce, / žil tobě k chvále na zemi. / Za všechnu krásu, Bože věčný, / v mém životě, jenž pomíjí, / jsem tobě, Nejkrásnější, vděčný / a stále víc tě miluji. *Štrasburský zpěvník 1841 / A. Mikolášek*

Ó PANE JEŽÍŠI NEJMILOSTIVĚJŠÍ 536

pův. nápěv Jezu Kriste, Králi

1420 / 1531 / 1541

2. My dítky žádáme: / Nepohrdej námi, / jsme v tvém jménu pokřtěni, / tobě posvěceni.

3. Bychom k tobě přišli, / ve víře tě našli, / k tomu svými pěstouny / býváme vedeni.

4. Ač velmi neradi / býváme trestáni, / avšak prut i metla tvá / jsou nám kázeň zdravá.
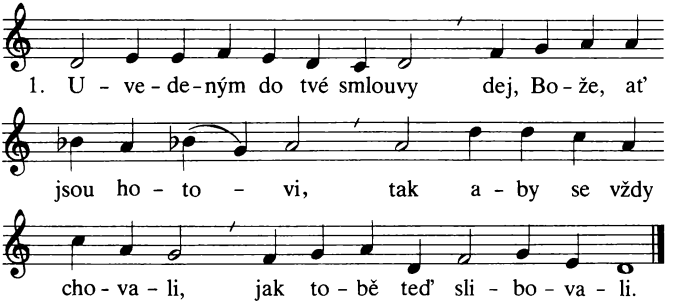
5. Obživ nás smrtí svou, / dávej vůli dobrou / a duchem své moudrosti / dej nám v dobrém růsti.

6. Slyš nás, uslyš, Pane, / ať tobě čest dáme, / ať se skrze nás chvála / také dokonává. *B. Lukáš Pražský 1541 / 1561 / 1659 / 1970*

UVEDENÝM DO TVÉ SMLOUVY

pův. nápěv 397 Radujme se vždy společně

1531 / 1541

2. I dary Ducha svatého / a jasností slova svého / osvěť je, Otče laskavý, / ať svět slyší jejich zprávy.

3. Darem nebeské moudrosti / posilň srdce v své milosti, / ať před zkázou sebe samé / střehou, i sobě svěřené.

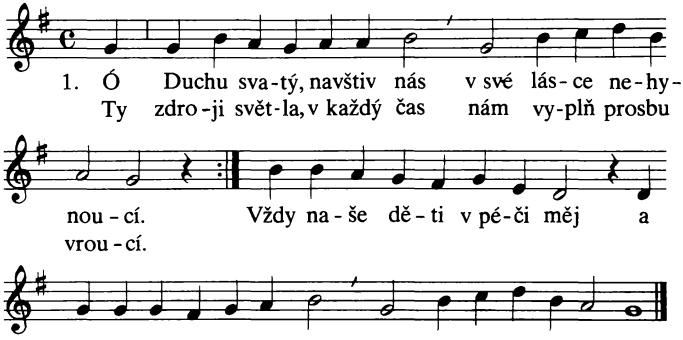
4. Uveď je do svého domu / a potvrď v úmyslu k tomu, / by v pracích nelenovali, / světu nepochlebovali.

5. A v čem jim třeba pomoci, / dodávej svou božskou mocí, / by boj dobrý bojovali, / pak korunu slávy vzali.

Z písně Uvedeným do úmluvy
Z polštiny B. J. A. Komenský (?) 1659 / 1970

pův. nápěv Každý věrný budiž vděčen

15. stol / 1529/33 / 1561
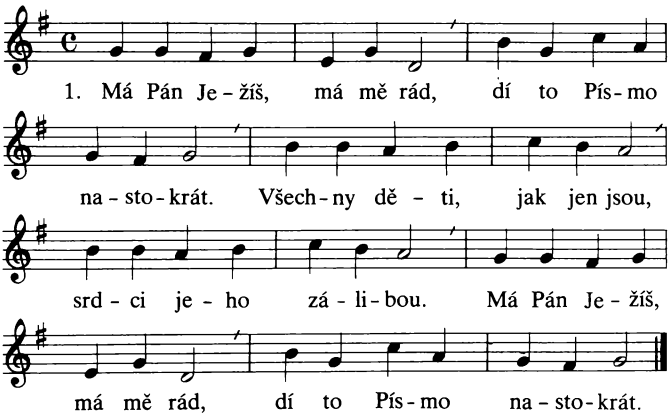

2. Ty dárce pravé moudrosti, / svému je vyuč řádu, / jim pomoz pravdu nalézti / a uvaruj je pádu. / Ať hříchem nedají se svést / a drží tvých se jenom cest / a poslechnou tvou radu.

3. Tys plamen lásky nejvyšší, / dávej jim srdce vřelé, / jež hlas tvůj rádo uslyší / a vyznává tě směle. / Buď přítelem jim laskavým / a zapal srdce žárem svým, / ať tobě patří cele.

Franc. církev Lipsko 1775 / J. Trusina

MÁ PÁN JEŽÍŠ, MÁ MĚ RÁD

W. B. Bradbury

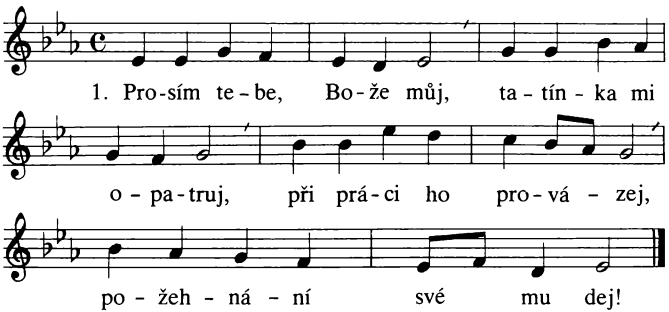

2. Má mě rád, neb krví svou / vykoupil též duši mou. / Odpustí mi každý hřích, / když se zbožně kaju z nich. / Má Pán Ježíš, má mě rád; / dí to Písmo nastokrát.

3. Má mě rád, a v nemoci, / když již nikde pomoci, / jako strážce při mně dlí, / kyne: Já tě miluji! / Má Pán Ježíš, má mě rád; / dí to Písmo nastokrát.

4. Má mě rád! On, Pastýř můj, / ze mne nespustí zrak svůj. / Já-li jeho zůstanu, / do nebe se dostanu. / Má Pán Ježíš, má mě rád; / dí to Písmo nastokrát. *A. B. Warnerová / J. Bašteckỳ 1890*

Jos. Balcar
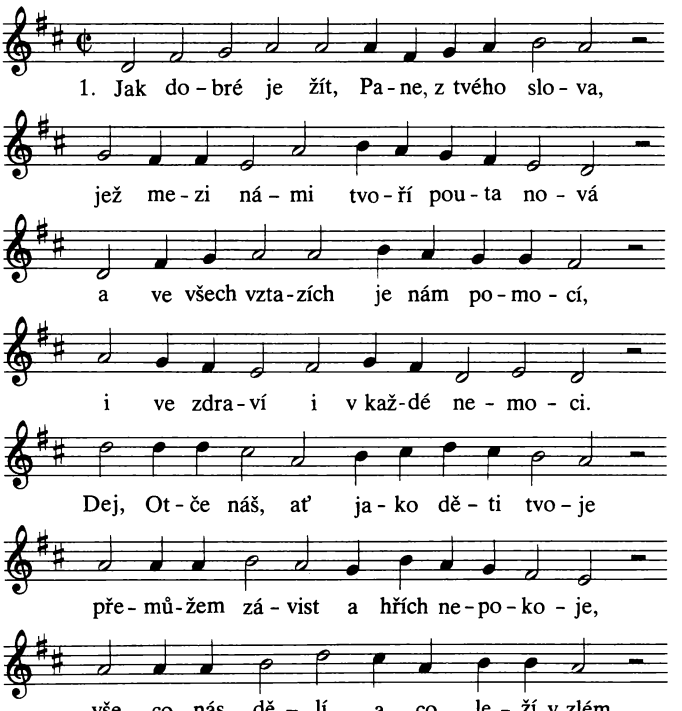

2. Prosím tebe, Bože můj, / maminku mi opatruj, / zdraví, sílu, vše jí dej, / dlouho nám ji zachovej!
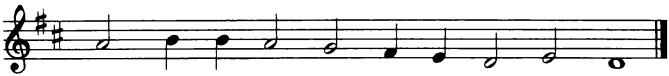
3. Prosím tebe, Bože můj, / také i mne opatruj, / dej, ať v každé době jsem / poslušným tvým dítětem. *L. Balcar*

541 JAK DOBRÉ JE ŽÍT, PANE, Z TVÉHO SLOVA

pův. nápěv Ž 32

1543 / Ženeva 1551

2. Jak dobré je, když vztah muže a ženy / je v Boží smlouvě pevně zakotvený, / když jeden v druhém lásku nezraní / a svorně žijí bez obelhání. / Dej, ať už v mládí, v čase dospívání, / povrchních citů oba dva se chrání, / dar lásky, kterou Pán Bůh dává svým, / pak ani stářím nezevšední jim.

3. Jak dobré je mít v úctě otce, matku, / když slouží vírou všem i nemluvňátku / a Boží pravdou, světlem našich cest, / se ve všech dobách směle dají vést. / Dej, aby děti z nás si nezoufaly, / uč laskavým být k těm, kteří jsou malí, / ať blízkost tvá náš domov prozáří / a služba lásky všecko přetváří.

4. Jak dobré je, když najdeme si chvíli / promýšlet cestu k společnému cíli, / ať v rozhovoru nebo v ztišení; / vždyť z tvého slova síla pramení. / Dej statečnost nám, když se úzkost vrací, / ať poctiví jsme v každodenní práci, / ať pravda tvá se v srdce propálí, / abychom v každé zkoušce obstáli.

5. Jak dobré je, když nesobecká víra / svůj vlastní dům i srdce otevírá, / když nestáhne se trpně v ústraní, / kde všecky hřivny pak jen promarní. / Dej, Pane, všem, kdo hlad a nouzi znají, / ať v nás své bližní opravdové mají. / Naději dáváš v zaslíbení svém, / že tak se stává svět tvým domovem.

Ph. Spitta 1833 / M. Brož
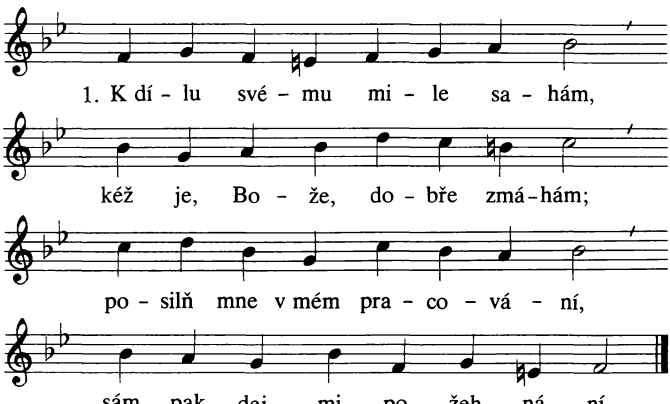
4. PRÁCE

a. prosba o požehnání

542 K DÍLU SVÉMU MILE SAHÁM

pův. nápěv 366 Zavítej k nám, Duchu svatý

1561

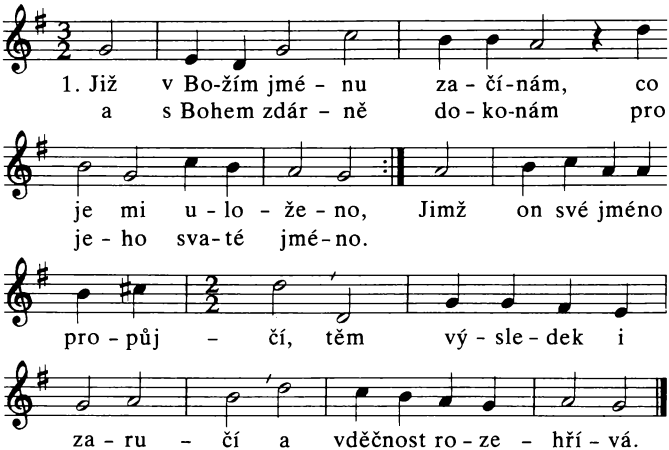
2. Vždyť bez tvého požehnání / marné naše počínání; / jako v moci máš mé hnutí, / tak i každé vydechnutí.

3. Do práce když znovu kráčím, / Bože, dej, ať dílu stačím, / cokoli chci vzít na sebe, / ať mám při tom stále tebe.

4. Vydávám-li se na cesty, / tebou, Bože, dám se vésti, / a po jejich ukončení / dej mi šťastné navrácení.

B. J. A. Komenský, Praxis pietatis / 1970 R. M. Šimša

1543 / 1572 / Joh. Crüger 1653

2. Kdo vykoná co dobrého, / to Boží dar jen bývá, / a požehnání od něho / se za vším zdarem skrývá. / Když on jde s námi za prací, / pak vše se v dobré obrací, / i když se připozdívá.

3. Kdo jeho hledá království / a hlídá svoje kroky, / ten najde v něm své bohatství / pro další dny i roky. / Pak tolik všeho bude mít, / že bude moci obdařit / i ty, jimž hlad jen zbývá.

4. Bůh pobožných je záštita / a mocí svou je chrání, / když závist světa procitá, / Pán jediný jim straní. / Jim chrání město, ves i zem / a požehnání dává všem, / že jemu každý zpívá.

5. Přijď proto, Pane Ježíši, / a posilni mne v práci, / tvá milost ať mne utiší, / ať se mi nevytrácí. / Sám dílu mému

požehnej / a srdci mému stále dej, / ať se v tvé ruce skrývá.

6. Svým Duchem vládni nade mnou, / ať v ničem nejsem líný. / Jen kteří ořou, také žnou, / a ruka tvá je stíní. / Kéž také přikázání tvých / dbám na všech cestách pozemských, / ať láska žádost smývá.
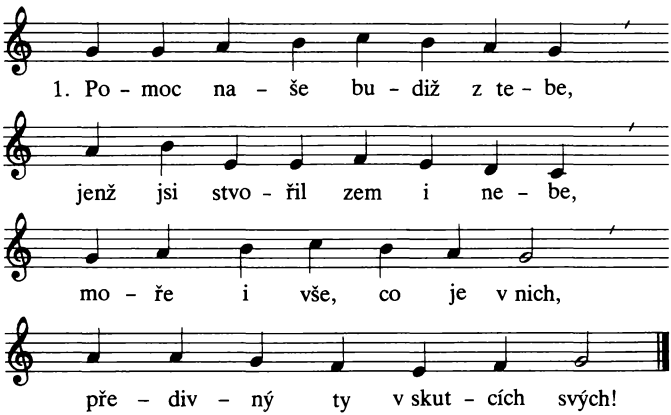
7. Již u mně zůstaň, Ježíši! / Své dílo tobě dávám / a pro tvé jméno nejvyšší / sám se ti odevzdávám. / A večer se mnou zůstaň sám, / ať práci svou ti odevzdám, / když se již připozdívá.

S. Liskow 1675 / R. M. Šimša

POMOC NAŠE BUDIŽ Z TEBE

pův. nápěv 486 Svaté Boží požehnání

1531 / 1541

2. Z tebe máme každé hnutí, / každou sílu, každé dchnutí; / ruku kdybys vztáhl zpět, / hned by v prach zas klesl svět.

3. Ty však věrný jsi, ó Pane, / milost tvoje nepřestane; / mocně duch se těší náš, / že nás zhynout nenecháš.

4. V světle nepřístupném sedíš, / přec však v lásce na vše hledíš, / na malé i veliké / stvoření své všeliké.
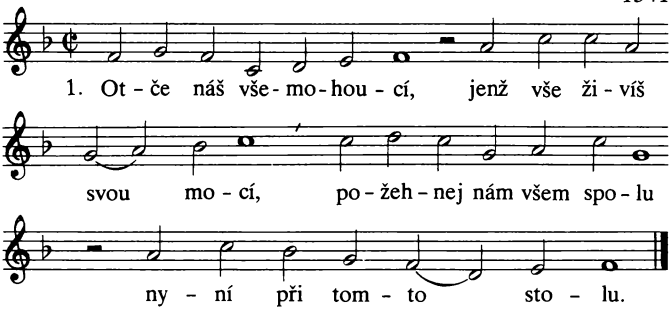
5. Oko tvého slitování / nechť i k nám se v Kristu sklání; / víc než možno prosit nám, / dej nám zde i věčně sám!

L. B. Kašpar 1873

OTČE NÁŠ VŠEMOHOUCÍ 545A

pův. nápěv 404 Pane Ježíši Kriste

1541

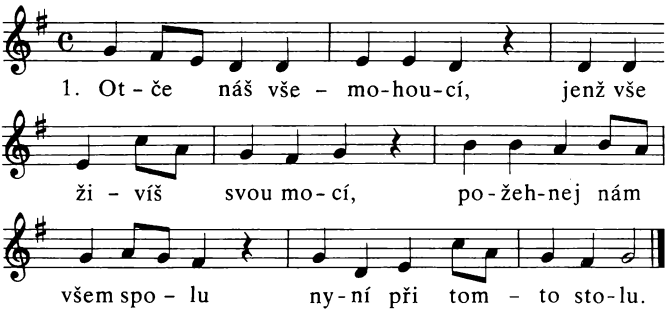
2. Požehnaný Ježíši, / Králi králů nejvyšší, / důvěrně tě vzýváme, / požehnání žádáme.

3. Předobrý Duchu svatý, / obživiteli drahý, / spravuj ty srdce naše / nyní i v každém čase.

4. Posvětiž nám pokrmů, / požehnej i nápojů, / ó jediný Bože náš, / který všechno v rukou máš.

Havel Dřevínek 1561 / 1970

1908

2. Požehnaný Ježíši, / Králi králů nejvyšší, / důvěrně tě vzýváme, / požehnání žádáme.
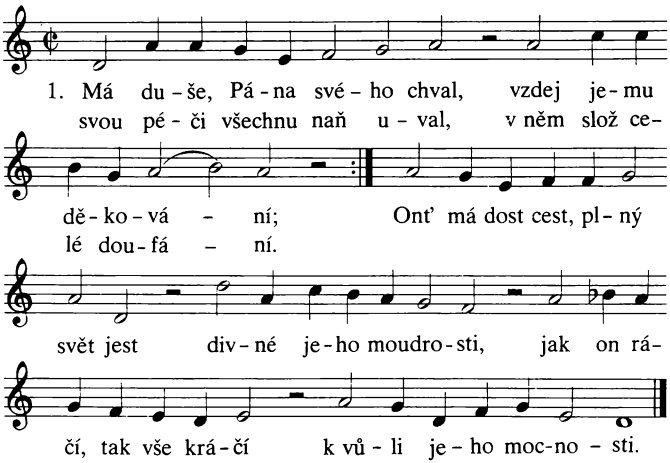
3. Předobrý Duchu svatý, / obživiteli drahý, / spravuj ty srdce naše / nyní i v každém čase.

4. Posvětiž nám pokrmů, / požehnej i nápojů, / ó jediný Bože náš, / který všechno v rukou máš.

B. Havel Dřevínek 1561 / 1970

Pův. nápěv Ž 91

1543 / Ženeva 1551

2. O čemž tobě, Bože, nyní / můj chce jazyk zpívati, / tvá přemnohá dobrodiní / s vděčností vyznávati. / Nebs mi toho činil mnoho, / což důkazem tvé lásky / bylo při mně, což upřímně / hlásat chci z každé částky.

3. Ač pak často já též klesám, / prach jsa a popel bídný, / však ty pozdvihuješ mne sám, / mé jsa mdlobě pomocný; / hříchy snímáš, špínu smýváš / krví Syna milého, / tos mi svědčil i zpečetil / často svátostí jeho.

4. Však když jsem v úzkostech býval, / nevěda kam se díti, / jen tebe srdcem jsem vzýval, / tys mi pomocník býti / ráčil
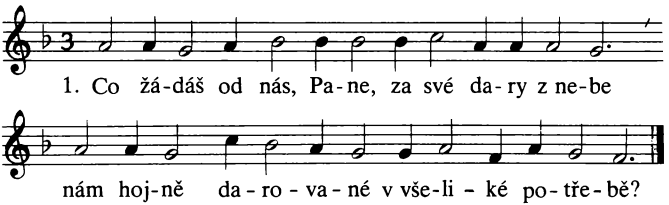
cele; protož směle, / Otče můj, v tebe doufám, / mne sobě měj, děj se co děj, / já v naději nezoufám.

5. Ty mne vždy po cestách svých veď, / můj Bože z vysokosti, / mé činy Duchem svým sám řeď / i mé všechny vnitřnosti; / své dle rady proveď všady / sluhu vyvoleného / až do nebe, kdež by tebe / ctil věčně, Boha svého.

6. Má duše, svého Pána chval, / vzdávej mu děkování, / péči všechnu naň již uval, / v něm slož všechno doufání; / co při tobě začal sobě, / k slávě své velebnosti / on vyvede, tě přivede / k světlu věčné jasnosti.

B. J. A. Komenský 1631 / 1659 / 1970

1659

2. Nežádáš stříbra, zlata, / neb to všechno tvé jest; / naše všechna odplata / je vzdávat tobě čest.

3. Z srdce tedy vděčného / tebe vzývat máme, / neboť dárce jiného / krom tebe nemáme.

4. Tebe okrsek světa / obsáhnout nemůže; / nepominou tvá léta, / tvá moc všechno může.

5. Slovem tvým jsou stvořena / nebesa nad námi / a krásně ozdobena / sluncem i hvězdami.

6. Chovej i nás laskavě, / dokud jsme na světě, / a dej, ať za to právě / oslavujeme tě.
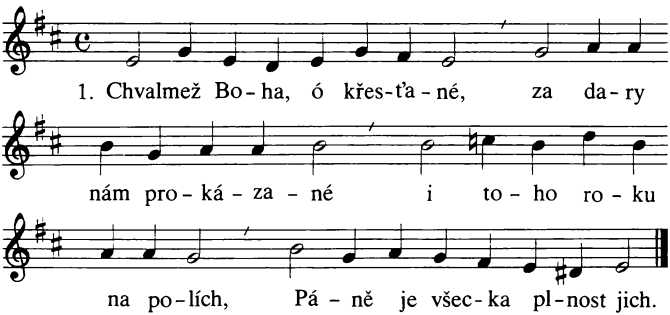
7. Za tvé opatrování, / milostivý Pane, / je naše děkování. / Amen, tak se stane.

Z písně Což vždy chceš od nás, Pane
Jan Kochanowski / B. J. A. Komenský 1659 / 1818 J. Krejčí?

CHVALMEŽ BOHA, Ó KŘESŤANÉ

pův. incipit Mocný Bože, při slovu svém

Předreformační / Martin Luther 1543 / 1561

2. Chvalte Pána, vzdejte mu čest, / neb od věčnosti dobrý jest: / on stvořil nás, udržuje, / živí, chrání, opatruje.

3. On nás v Kristu vykoupené, / Duchem svatým posvěcené, / milovati nepřestává, / pokrm, nápoj, oděv dává.

4. On k našemu potěšení / dal vzrůst našemu osení, / což i nyní spatřujeme, / když užitky z pole žneme.

5. Však dobroty Pána toho, / bychom jazyků tak mnoho, / jak se zrn zrodilo, měli, / stihnout bychom neuměli.

6. Zpívejme mu srdcem vděčně: / „Ó Bože dobroty věčné! / Sláva buď tobě na nebi / a pokoj lidem na zemi!“

7. Při nynější žni radostné / pamatujme na milostné / léto věčného života; / tomu chce Boží dobrota.
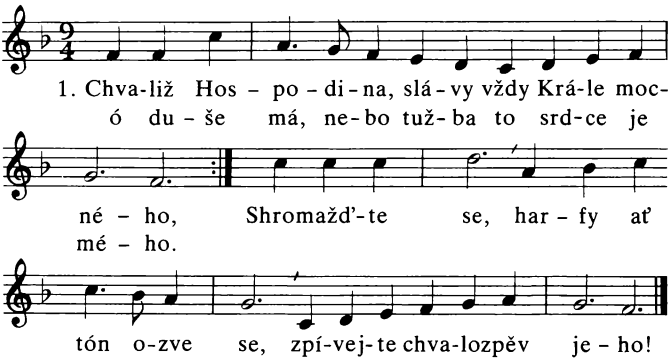
8. Bůh Otec, Syn i Duch svatý, / Bůh náš svatý, svatý, svatý, / budiž od nás nyní chválen / i na věky věků. Amen.

Jiří Třanovský 1636, sl.4 1796

CHVALIŽ HOSPODINA, SLÁVY VŽDY KRÁLE MOCNÉHO

549

1665 / 1741

2. Chvaliž Hospodina, jenž všechno slavně spravuje, / na perutích orličích tebe mocně zdržuje / a vede tě / dle srdce svého v světě, / tvá duše to pociťuje.

3. Chvaliž Hospodina, jenž tě tak skvěle spořádal, / život dal, v lásce sprovázíval, víc nežlis žádal. / Kolikrát již, / bídy když tížil tě kříž, / nad tebou křídla rozkládal!

4. Chvaliž Hospodina, jenž tobě věrně žehnává, / jenž z nebe svého hojné rosy lásky ti přává; / pamatuj jen, / jak vpravdě mocný je ten, / u něhož láska je pravá.
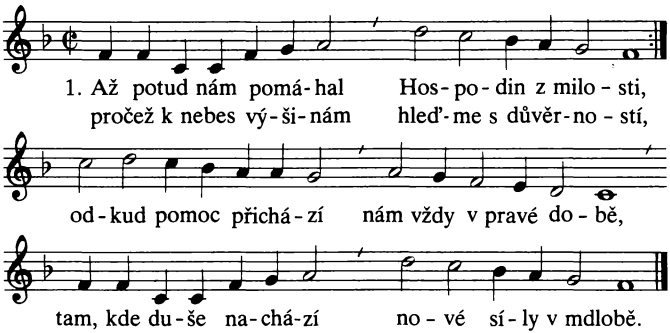
5. Chvaliž Hospodina! Vše vyznej, že on je Pánem! / Co živo, chval Boha! Ezer mu postavte kámen! / On Otec tvůj, / ó duše má, pamatuj! / Chválíc ho, vděčně rci: Amen.

J. Neander 1680 / Vsetín 1909 / 1915 / 1970

550 AŽ POTUD NÁM POMÁHAL HOSPODIN Z MILOSTI

pův. nápěv 264 Všichni věrní křesťané

1505 / 1541

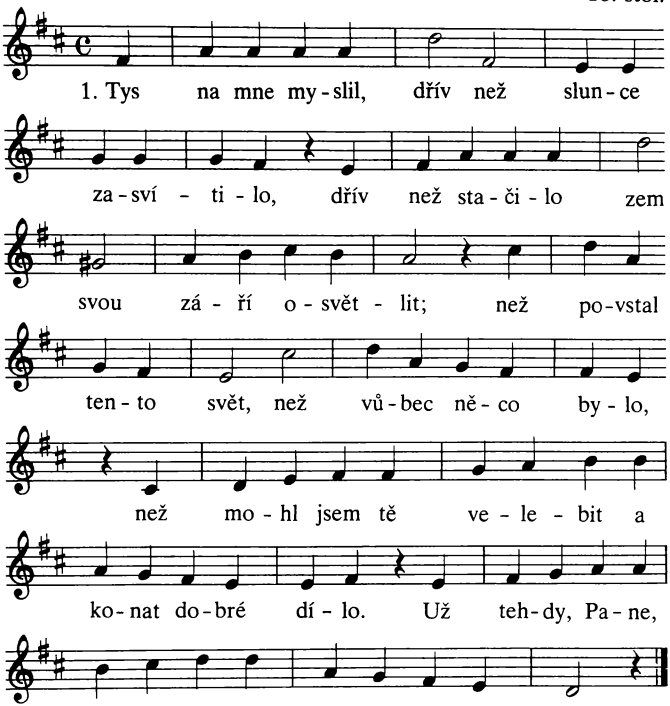

2. Potud není zkrácena / ruka Hospodina, / a když z lásky k spasení / dal nám svého Syna, / kterak s ním by neměl nám, / čeho třeba, dáti, / k nám co Otec laskavý / k dítkám svým se znáti?

3. Pomáhal nám Hospodin, / pomůže i dále, / pročež v něj jen skládejme / doufání své stále! / Ví Pán, čeho potřebí, / dřív než my oč lkáme, / a že rád nám pomáhá, / z jeho slova známe.

Podle 1 S 7,12 J. Baštecký 1873

18. stol.

2. Tys na mne myslil zvlášť v svém nejmilejším Synu, / když nesl těžký kříž a na něm dokonal; / byl proklet místo mne a pykal za mou vinu. / Tvůj svatý hněv mu život vzal, / já proto

nezahynu. / Tak máš mě, Pane, stále rád, / tak máš mě stále rád!

3. Tys na mne myslil též, když sestoupil Duch míru / a zapálil jsi mě svým svatým plamenem. / Můj život obnovils a probudils mou víru. / Chci sloužit, Pane, lidem všem / a nést jim slovo smíru. / Ty máš mě, Pane, tolik rád, / ty máš mě tolik rád!
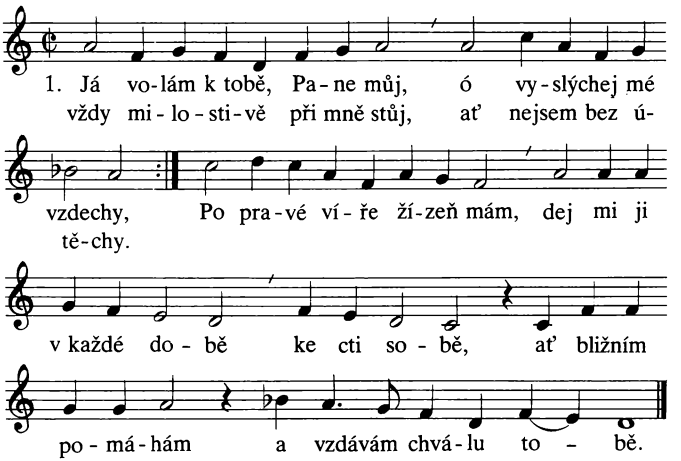
4. Ty nade mnou chceš bdít a milostí svou sílit, / už nezkazí nic víc to, cos mi připravil. / Tvá láska přemáhá, co chtělo by mě vzdálit / z té cesty, jíž jsem vykročil, / můj Bože, chci tě chválit. / Dej, Pane, ať tě mám vždy rád, / dej, ať tě mám vždy rád!

Fred. Chavannes / B. Vik

a. prosby v utrpení

JÁ VOLÁM K TOBĚ, PANE MŮJ 552

1526 / 1529 / 33

2. A více žádám, Pane náš, / ty mi to můžeš dáti: / kéž v moci své mne vždycky máš, / když budou se mi smáti. / Již nyní naději mi dej, / že půjdu z dočasnosti / do věčnosti, / a tak mi požehnej, / ať na tobě mám dosti.

3. Ty nepřátelům odpouštět / mne nauč z duše celé, / ať můžeš i mně poshovět, / až prosit budu vřele. / Můj pokrm ať

je slovo tvé, / jímž duši svou bych sytil / ze všech svých sil, / když bolest srdce rve / a bere, zač jsem prosil.
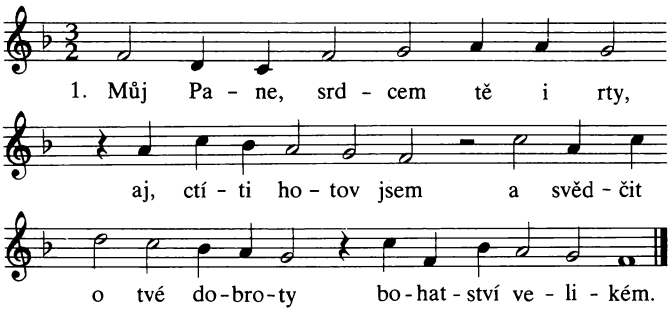
4. Za rozkoš ani radosti / ať koupiti se nedám, / ty dej, ať jen z tvé milosti / tvé zalíbení hledám. / Máš všechno v ruce stále sám, / ty zdarma všechno dáváš, / a co žádáš, / je připraveno nám – / tak ty nám požehnáváš.

5. Dál nésti musím těžký kříž / a je mi jako v boji, / však z ruky své mne nepustíš, / ať stojí to, co stojí. / Až zachvátí mne úzkosti / a pokušení svůdce, / ty buď vůdce / a sám mne vyprosti / od hubícího škůdce.

Joh. Agricola (?) před 1530 / R. M. Šimša

pův. nápěv 178 Krásná je modrá obloha

1562 / Joh. Crüger 1653

2. Vím, že jsi pramen milosti, / všech darů studnice, / z níž váží pro nás v hojnosti / tvá štědrá pravice.

3. Co jsme my, Pane, v světě všem? / Co je i život náš? / Zda vše, co svým zde jmenujem, / ty sám nám nedáváš?

4. Když srdce naše krvácí, / tvé rámě blízké jest; / to pláč náš v radost obrací, / a tak tvou množí čest.

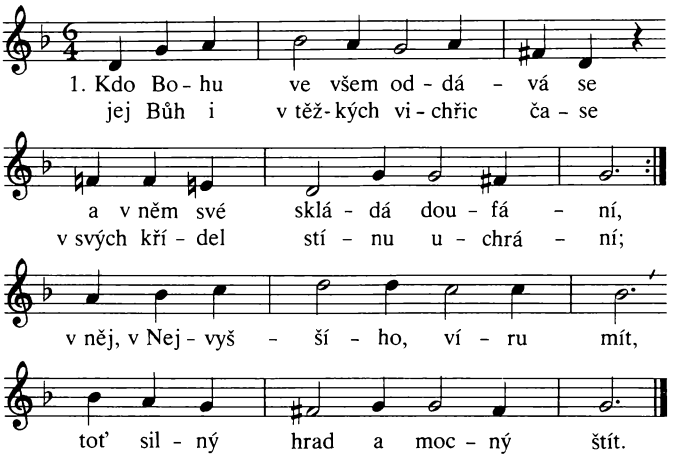
5. Ó vzchop se, duše, k chválení / a zvučně prozpěvuj: / ten, z něhož vše se pramení, / ten Pán a Bůh je tvůj!

6. Tvé dědictví, tvá skrýš, tvůj hrad, / tvá pavéza i štít, / tvé spasení, všech darů sklad / on sám chce věčně být.

7. Nuž, spusť se ještě na něho / i dále v tichosti, / tak dojdeš štěstí pravého / a v nebi radosti.

P. Gerhardt 1653 / J. Bašteckỳ a L. B. Kašpar 1877

G. Neumark / 1657

2. Co prospěje nám péče naše? / Co platno jest nám reptati? / Co platno v každé jitro plaše / zas nové nářky zdvihati? / Čím víc se ostnu zpěčujem, / tím víc své rány zjitřujem.

3. Nu, ztiš se, duše, ztiš se cele / a svěř se Páně vedení, / neb moudrá ruka Stvořitele / vše řídí k tvému spasení; / on, jenž nám v Kristu Otcem jest, / ví nejlíp, jak nás k cíli vést.

4. Bůh k zármutku i k radování / zná příhodnost i pravý čas; / on po kratičkém zkušování / k nám v milosti se vrací zas, / a dřív než kdo se naděje, / svým k pomoci zas přispěje.

5. Nemysli, když tě Bůh tvůj tříbí, / že upadl jsi v nemilost / a že jen ten se Bohu líbí, / kdo v světě tom má všeho dost; / jen vyčkej, a již příští den / může los tvůj být proměněn.

6. Bůh vládne vším a snadné je mu, / co nemožné nám lidem jest; / hned může vše vzít bohatému / a bídné z prachu k slávě vznést; / on snižuje, on zvyšuje / a předivně vše spravuje.

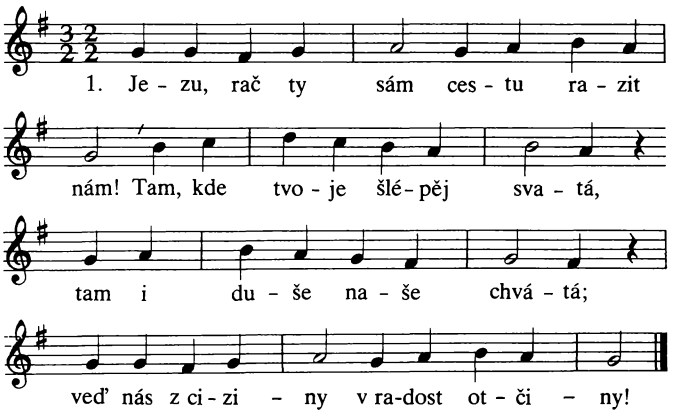
7. Jen věrně, co Pán svěřil tobě, / vždy konej v duchu veselém; / jen pros, a jistě v každé době / on zůstane ti přítelem. / Kdo v Boha doufá, k Bohu lne, / ten na věky se nepohne.

Z písně Kdo jen na Boha se spoléhá

G. Neumark 1657 / 1727 / 1753 / L. B. Kašpar 1877

JEZU, RAČ TY SÁM

Adam Drese 1698

2. Bude-li nám zle, / uč nás vesele / bez reptání, bez bolesti / všechno břímě těžké nésti, / vždyť tou strastí zde / k tobě cesta jde!

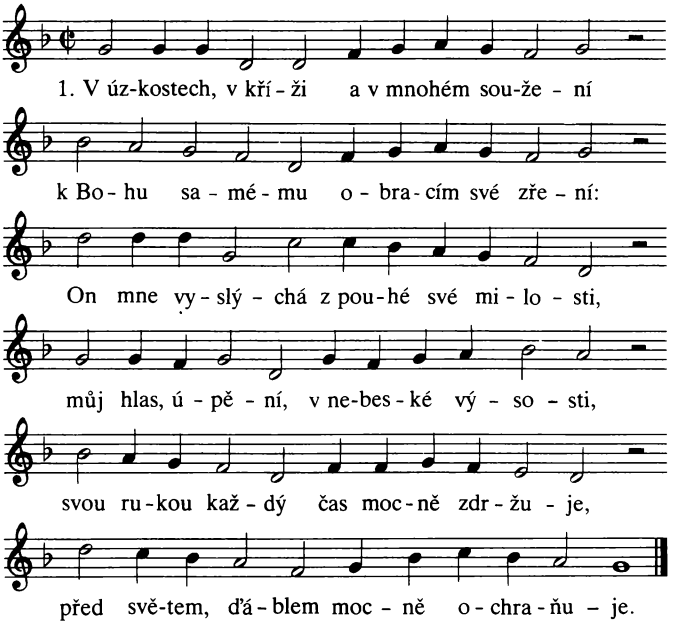
3. Jestli vlastní žal / srdce rozbodal, / jestli cizí bol nás tlačí, / potěš ty nás v každém pláči. / Povznes mysl nám / k nebes výšinám!

4. Jezu, v dobách všech / řiď ty sám náš běh! / Když i cesta drsná bude, / ty jen chraň a braň nás všude / a pak poutníkům / otevři svůj dům!

N. L. Zinzendorf 1725 / J. Pelíšek 1890

pův. nápěv Ž 23

1543 / Ženeva 1551

2. Bůh je má skála a můj hrad přepevný, / má pomoc stálá i obránce věrný, / on nedopustí nohám mým klesnouti, / zahanbí všechny ty, kteří mne rmoutí; / a mne vytrhne pro své svaté jméno, / by bylo nyní i věčně chváleno.

3. Ač časem křížem svým mne navštěvuje, / jak zlatník

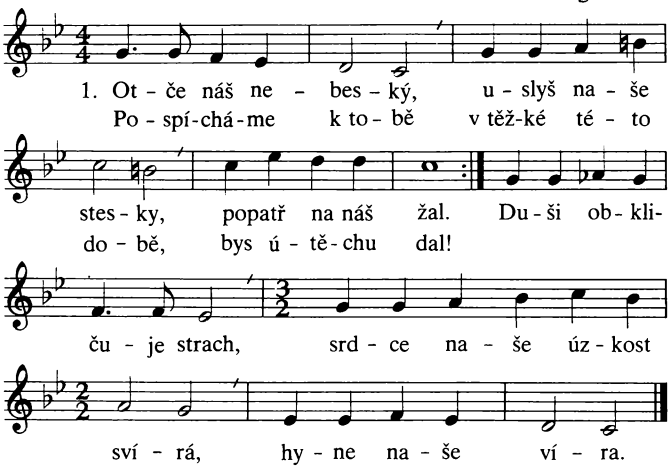
zlato plamenem prubuje, / jestli poddaně jak syn, bez reptání,/ snášeti budu otcovské trestání; / a když upadám v kříž, v bídu, v neštěstí, / sám laskavě mi pomáhá vše nésti.

4. Byť nepřátelé mne zde sužovali, / jmění, statek můj i život odňali, / však nic nesvedou s veškerou svou zlostí, / mně vzít nemohou nebeské radosti, / tak jsem umínil s tvou pomocí státi, / kterou zaslíbils věřícím svým dáti.

5. Ve všem tvá vůle, všemohoucí Pane, / v nebi i dole při nás nechť se stane, / dej trpělivost v kříži a v žalosti, / po smutku zdejším přiveď do radosti, / kde bychom tebe s anděly chválili, / na věky věků věčně velebili. *1727 / 1737 / 1970*

pův. nápěv 472 Ježíši můj milý

Joh. Crüger 1653
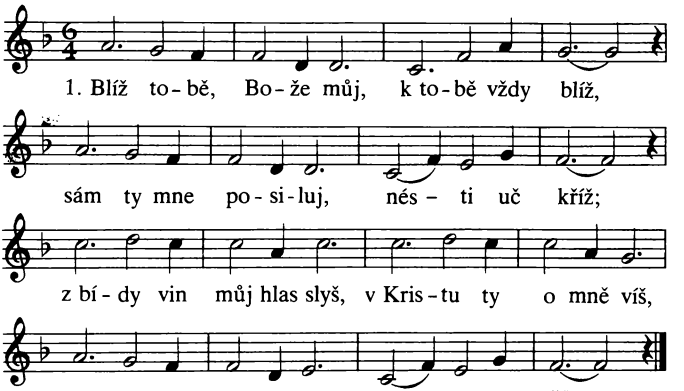

2. Ach, smiluj se, Pane! / Nechť se co chce stane, / neopouštěj nás! / Stůj při nás svou mocí, / chraň nás ve dne, v noci, / v každý bouře čas! / Když se řítí celý svět, / když vše mizí v pekla hluku, / drž nad námi ruku!

3. Odpusť naše viny, / nehleď na zlé činy, / prosbám sluchu přej! / K tobě my se známe, / co dítky tvé lkáme, / námi nezhrdej! / Že nás, Otče, vyslyšíš, / útěcha toť naše jistá – / pro Ježíše Krista! *Jan Řezníček*

BLÍŽ TOBĚ, BOŽE MŮJ

Lowell Mason

2. Přes noc s tvým Jákobem, / když zhasla zář, / ukládám unaven / na kámen tvář; / sám ty se ke mně znej, / |: v milosti ostříhej, :| / v své ruce skrej!
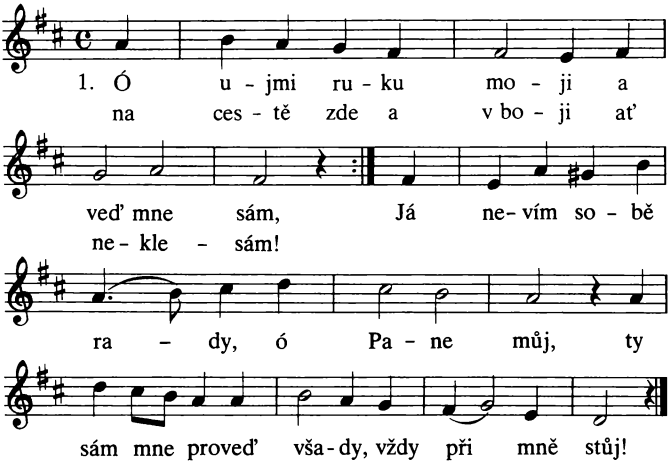
3. Žebřík, jenž otvírá / nebesa tvá, / kříž, kde Pán umírá, / mně zůstává. / Dáváš mi tento kříž, / |: pro který tobě blíž :| / býti smím již.

4. Bídný jsem hříšník jen, / však div se stal, / slávy než vzejde den, / můj jsi již Král. / Království tvé již mám, / |: spásu tvou přijímám, :| / nejsem již sám.

5. K tobě teď branou sám / Kristus mi je, / jí jen se ubírám / z nepokoje. / K životu přivádíš, / |: v náruči tvé teď již :| / složit smím kříž.

S. F. Adamsová / R. Nechuta a R. M. Šimša

Friedrich Silcher 1842

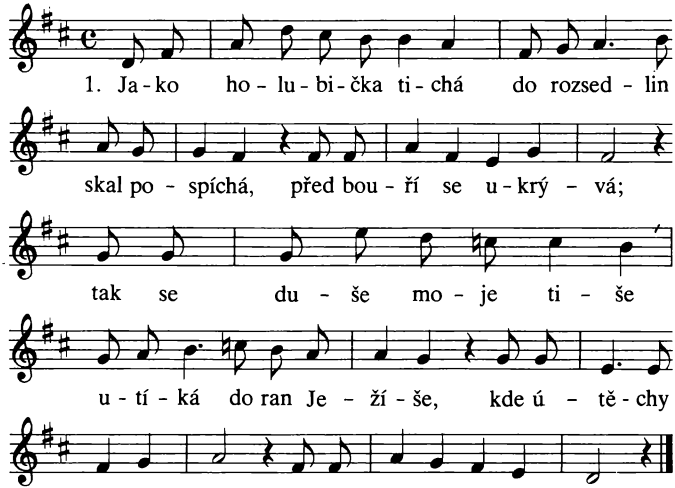

2. Na milost tvou se spouští / mé srdce již; / ty rájem veď neb pouští, / je spokojíš. / U noh tvých sedě, Pane, / na každý den, / nechť stane se, co stane, / chci věřit jen.

3. Bychť pak i nezřel rámě, / jímž Pán mne ved, / vím přec, že nenechá mě, / že kráčím vpřed. / Ó veď mne tedy, Pane, / ó veď mne sám, / až tam má noha stane, / kde zaplesám.

J. Hausmannová / J. Bašteckỳ 1871

Jos. Karafiát 1873

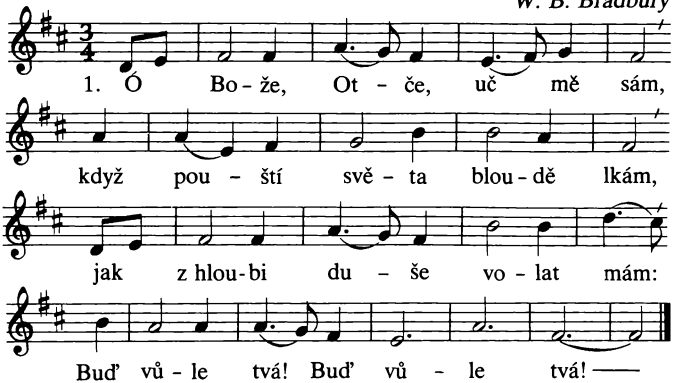
2. Když se úzkost na mne valí, / hříchů mrak když duši halí, / ó kde se ukrýti mám? / V bezpečnost vedoucí brány / jsou Ježíše mého rány, / |: v nich ochranu nalézám. :|

3. Ve dne v noci, v každé době / pospíchá má duše k tobě, / skálo pevná, Pane můj! / Tvé, ó Kriste, utrpení / můj jest štít, mé potěšení, / |: pavéza má kříž jest tvůj! :|

J. Baštecký 1873

pův. nápěv 504 Tak jaký jsem, ač nemám nic

W. B. Bradbury

2. Když kráčet musím v temnostech / a smutno mi na cestách těch, / dej, přec by tiše zněl můj vzdech: / |: Buď vůle tvá! :|

3. Když vzdálen jsa od přátel svých, / všech vzpomínám dob blažených, / tvé stírá slzu z očí mých: / |: Buď vůle tvá! :|

4. Když kážeš mi, bych tobě dal, / co nade vše jsem miloval, / vím, žes jen své si nazpět vzal. / |: Buď vůle tvá! :|

5. Když hořem chřadna před časem, / již na pokraji hrobu jsem, / tu zmírajícím šeptám rtem: / |: Buď vůle tvá! :|

6. Ó nezhrz srdcem zkroušeným, / Duch svatý tvůj buď hostem mým, / vše jiné rád ti zůstavím. / |: Buď vůle tvá! :|
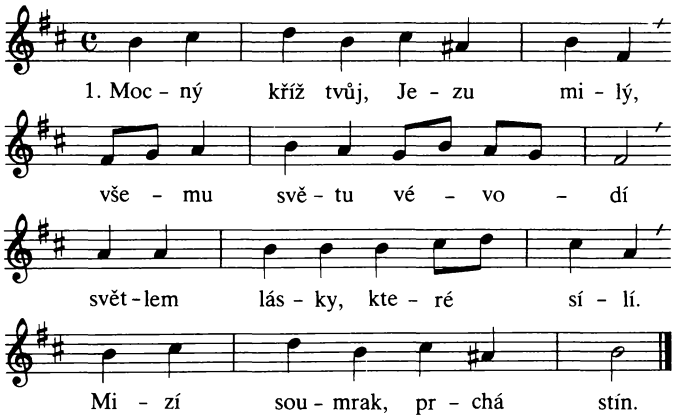
7. Svou milost dej mi den co den, / bych od hříchů jsa svoboden, / vždy víc byl volat ochoten: / |: Buď vůle tvá! :|

8. Až posléz můj se ztají dech, / a konec slz i bouří všech, / tu zplésám již, kde spásy břeh: / |: Buď vůle tvá! :|

Ch. Elliotová / J. Baštecký 1871

MOCNÝ KŘÍŽ TVŮJ, JEZU MILÝ

J. S. Bach

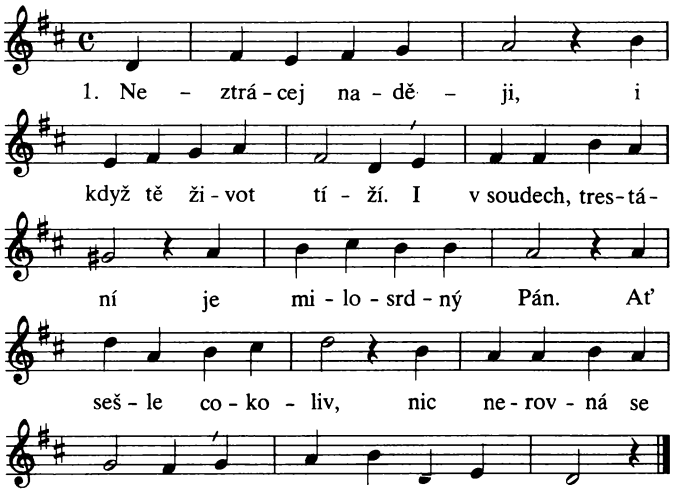
2. Tvoje drahé slovo mluví / o tom, co jsi vytrpěl, / abych našel život pravý, / pomoc, spásu v tobě měl.

3. Ty znáš, Pane, moje břímě, / s kterým vzadu klopýtám. / Když mě zvedáš, těžší-li mě, / nebudu již nikdy sám.

4. Ať jsem sklíčen nebo plesám, / vím, že tys mě povolal, / že mě zkoušíš, že mě káráš, / abych se ti cele dal.

5. Tvůj kříž mocný, Jezu drahý, / všemu lidstvu vévodí. / Oslavený přijdeš záhy, / svět se brzy obrodí. *R. Saillens / B. Vik*

1704
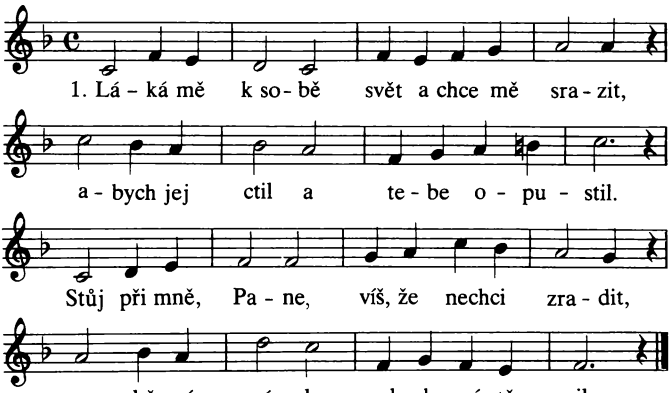

2. Vždyť hoře takové bys hledal v světě marně, / jež neznal by on dřív a jehož byl by prost. / On stojí při tobě i tehdy, když jsi na dně, / a umí říci „dost“.

3. A proto obracím se k tobě, Jezu Kriste, / jen na tě spoléhám, tvé sliby věrné jsou. / A vím, že láska tvá mne neodmítne jistě. / Smiluj se nade mnou!

4. Je blahoslavený, kdo ví, že v požehnání / se pláč náš promění jak déšť, když skropí zem. / Tak símě bolesti, až přijde doba zrání, / klas vydá pro tvou žeň.

G. Borel-Girard 1868 / J. Trusina

1772

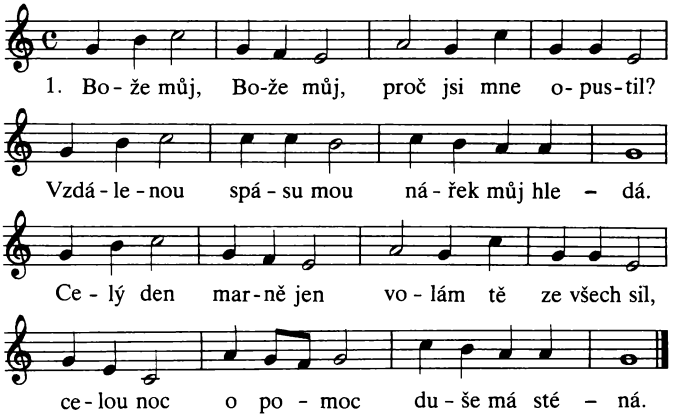
2. Svou pravou tvář mi vždycky zatajuje, / nabízí volnost, aby zotročil. / Stůj při mně, Pane, strach mě naplňuje, / přidej mi síly, abych zvítězil.

3. Okolo mne je všude plno zkázy, / tlačí mě zpátky, abych ustoupil. / Stůj při mně, Pane, ty víš, co mi schází, / v tobě mám sílu, abych zvítězil.

4. Ježíši Kriste, v tebe jenom doufám, / náležím tobě, tys mě vykoupil, / jistota má jsi ty a jinou neznám, / přidej mi síly, abych zvítězil.

Zpěvník St-Sulpice 1772 / B. Vik

Renatus Schiller

2. Tvou svatost / na věčnost / bude tvůj slavit lid. / V tobě jen / naděje / otců vždy žila. / Kdykoli / volali, / ty jsi je neodmít', / a jejich / naděje / splněna byla.

3. Já však jen / červem jsem,/ a ne již člověkem. / Zoufalá / troska, hle, / zůstala ze mne. / Kdo z lidí / mne vidí, / stihá mě posměchem. / Z úst jejich / zní jen smích / a kletby temné.

4. „Spoléhá / na Boha," – / v pošklebu říkají. / „Ať ho Pán / tedy sám / spasí svou silou. / Ať svého / milého / vytrhne, zachrání, / když se mu, / Svatému, / v něm zalíbilo."

5. Ty jsi mne / sám, Pane, / povolal k životu. / Hned v klíně / matčině / doufal jsem v tobě. / Na tvou jen / zcela jsem / odkázán dobrotu. / Tys byl Bůh / silný můj / v dětství již době.

6. Bože můj, / při mně stůj, / soužení se blíží, / a já sám /

ponechán / bez pomoci jsem. / Již vyšel / nepřítel, / kolem mne se plíží, / otvírá / ústa svá / v řevu zuřivém.

7. V bázni se / rozplývám, / třesou se mé kosti, / jako vosk / srdce mám, / plný jsem strachu. / K dásním se / přilepil / jazyk můj v úzkosti. / Již jsi mne / položil / do smrti prachu.

8. Smečkou svou / vražednou / sevřel mě nepřítel, / zlostně mi / probili / ruce i nohy. / Zdrcené / kosti mé / lačně si prohlížel / zástup mých / zuřivých / nepřátel mnohých.

9. Stržené / roucho mé / chtivě si dělí již, / o můj šat / losovat / hle, začíná se. / Bože, slyš, / skloň se blíž, / kéž se teď nevzdálíš, / sílo má / jediná, / pospěš k mé spáse.

10. Duši mou / jedinkou / zachovej od meče. / Moci zlé / smečky té / pospěš mne zbavit. / Slyšels mne! / Vyslyšel! / I budu srdečně / jméno tvé / uprostřed / bratří svých chválit.

11. Všichni kdo / silného / Boha se bojíte, / chvalte jej, / ctěte jej, / věrných vy símě. / Neboť Pán / nenechal / tváři své ukryté, / ze svého / milého / sňal jeho břímě.

12. On sám mě / ve slávě / postavil před svůj lid. / Před všemi / věrnými / splním mu sliby. / Tiší se / nasytí, / budou ho velebit, / a pak již / na věky / v něm budou živi.

13. Na moc tvou / vzpomenou / nejzazší končiny, / za tebou / přiběhnou / ze všech stran země. / Budou ti / sloužiti / národů rodiny, / před tebou / skloní se / pohanů plémě.

14. Tvé, Pane, / zůstane / království na věky. / Všemocná / ruka tvá / národům vládne. / Před tebou / skloní též / nepřítel odvěký / hlavu svou, / dříve než / do prachu padne.
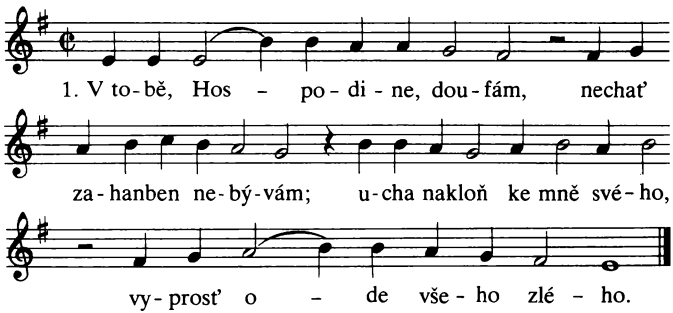
15. Tví tiší / uslyší / o tobě poselství. / Budou ti / sloužiti / v potomstvu mnohém. / Přijdou a / přinesou / budoucím svědectví, / jak v divných / skutcích svých / mocným jsi Bohem.

Podle žalmu 22 J. Batelka

V TOBĚ, HOSPODINE, DOUFÁM 566

pův. nápěv Řek' jsem já člověk ztrápený

1659

2. Obydlím buď mi i skálou, / věží, baštou, stráží stálou, / ať když zlostník na mne vztáhne / ruku, však mne nedosáhne.

3. Ty sám chránils mne zázračně / v každém smutném světa mračně. / Neumím než tě chváliti / a tebou se vždy chlubiti.

4. Ty umíš zahanbiti zlé, / protivící se duši mé; / v tebe doufám v každou chvíli, / nechť se kam chce se mnou chýlí.

5. Spasení tvé, Pane, sobě / představuji v každé době, / o němž i rád chci zpívati, / spravedlnost tvou vždy hlásati.

6. Učen jsem hned od mladosti / sloužiti Bohu s libostí. / Protož o skutcích Páně rád / vypravuji až dosavad.

7. Neopouštěj mne, Bože můj, / až do šedin, však jsem přec tvůj, / všechněm potomkům tvé rámě / až bych v známost uved' zřejmě,

8. spravedlnost tvá jak se vznáší / nad nebesa po vše časy, / a že umíš i snížiti / i z propasti zas dobýti.

9. Utěšíš ty lkajícího, / pozdvihneš padajícího, / z čehož mi vzejde plesání, / vděčné tvé pravdy hlásání.

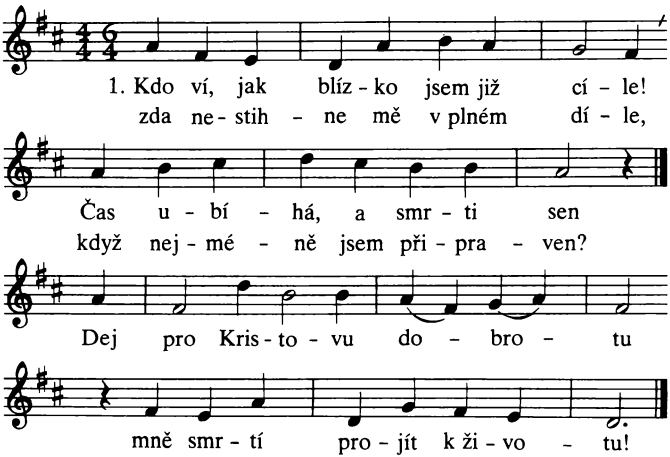
10. Tebe velebiti bude / duše má, když bíd pozbude; / i jazyk můj chce zpívati, / spasení tvé zvěstovati.

11. Tobě poroučím, Bože můj, / duši, tělo i život svůj; / řiď a veď sám sluhu svého / až do života věčného. *Podle žalmu 71*

Z polštiny B. J. A. Komenský 1659 / 1970

567 KDO VÍ, JAK BLÍZKO JSEM JIŽ CÍLE

1623 / 1805

2. Vše večer může jinak býti, / než v ranní ještě bylo čas; / lze všady náhle změny zříti, / vždy výstražný zní smrti hlas. / Dej pro Kristovu dobrotu / mně smrtí projít k životu!

3. Uč, Pane, duši pohroužeti / v smrt Krista v pravém pokání / a stále míti na paměti / dnů vezdejších mých skoná-ní! / Dej pro Kristovu dobrotu / mně smrtí projít k životu!

4. Ó rač ty sám mi dáti síly, / bych zavčas zřídil dům zde svůj / a zvolati směl v každé chvíli: / „Jak ty chceš, staň se, Pane můj!“ / Dej pro Kristovu dobrotu / mně smrtí projít k životu!

5. Ó Otče, přikryj hříchy moje / zásluhou Pána Ježíše. / On pozbaví mne nepokoje / a v knihu živých zapíše. / Dej pro Kristovu dobrotu / mně smrtí projít k životu!
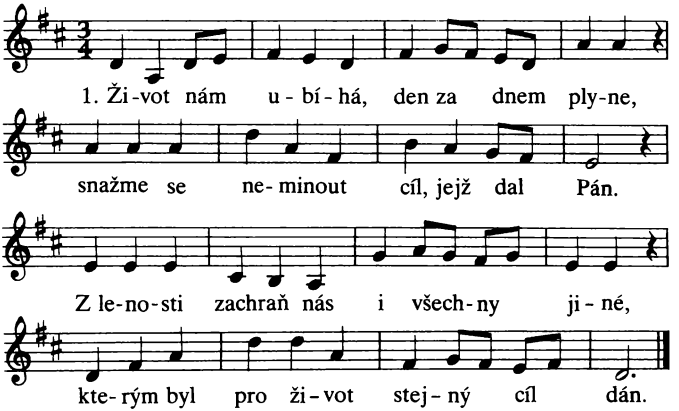
6. Nic nesvedou ni pekla brány, / ni smrt, ni život: odo-lám! / Svou ruku vložím v Krista rány / a „Pán můj, Bůh můj!“ provolám. / Dej pro Kristovu dobrotu / mně smrtí projít k životu!

7. Křtem svatým Kristu přivtělený, / u víře s ním jsem hodoval; / v něm u tebe jsem získal ceny / a milým dítkem tvým se stal. / Dej pro Kristovu dobrotu / mně smrtí projít k životu!

8. Já jeho jsem, on mým chce býti, / s ním rád se všemu podvolím, / i kdybych dnes neb zítra jíti / měl stinným smrti údolím. / Dej pro Kristovu dobrotu / mně smrtí projít k životu!

E. J. ze Schwarzburg-Rudolstadtu 1688 / 1710 / J. Baštecký 1877 / 1970

J. G. Hille 1739

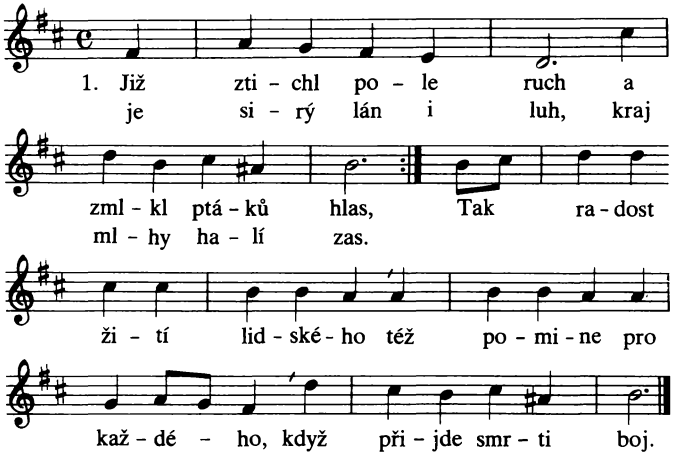

2. Život nám ubíhá; z hříšného klidu / vyruš nás ty, který nesnášíš lež. / Dej srdce citlivé pro světa bídu / a ruce ochotné daruj nám též.

3. Život nám ubíhá, dej nám i sílu, / abychom dovedli nezlomit hůl, / když úspěch není dán našemu dílu. / Ať světlo světa jsme a jeho sůl.

Lemireová 1837 / K. Trusina

17. stol. / 1915

2. I slunce přejasné / teď mdle nám svítí jen; / tak jednou pohasne / ti oka tvého den. / Pak srdce bojem zemdlené / a síly ducha zbavené / ti tlouci přestane.
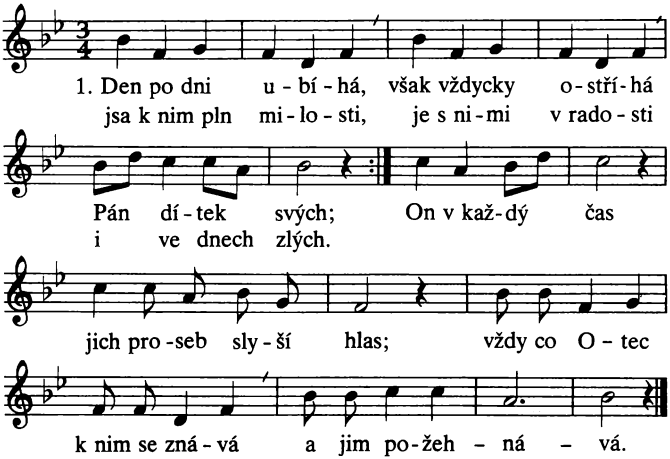
3. Je shromážděn již klas / a roku úroda; / tak přijde ve svůj čas / tvůj žití Vévoda / a klasy žití tvého si, / ať prázdné, plné, pokosí, / z milosti odplatí.

4. Kdo povinností svých / v čas léta nekonal / a zásob potřebných / svou prací nechystal, / ten zasteskne si v zimní den; / tak běda, kdo zde nevěren, / bez nebes pokladů.

5. Ó Bože, pokud sám / dáš léto života / na zemi této, nám / tvá žehnej dobrota; / ať Duchu rozsíváme, dej, / a jednou z něho žíti přej / tam věčný život svůj!

Karol Kuzmány / 1915 Th. Kalenda

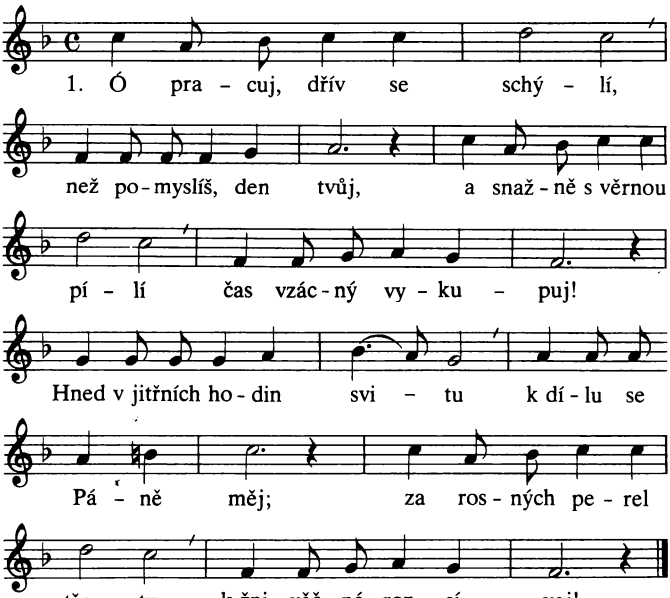
L. B. Kašpar 1873

2. Den za dnem odchází, / však vždycky provází / Pán dítek svých. / Nechť cesta trnitá / neb kvítím ovitá, / ať déšť neb sníh: / Pán se mnou jest; / rád jemu dám se vést; / za ním spěchám pouští světa / tam, kde blaho vzkvétá.

3. Den po dni zalétá, / Pán čítá má léta, / dny, hodiny. / Až skončím žití běh, / tam spásný uzřím břeh / své otčiny, / kde smrti sen / se v rajský mění den, / tam, kde Kristus, slunce jasné, / nikdy neuhasne. *J. Bašteckỳ 1873*

Lowell Mason
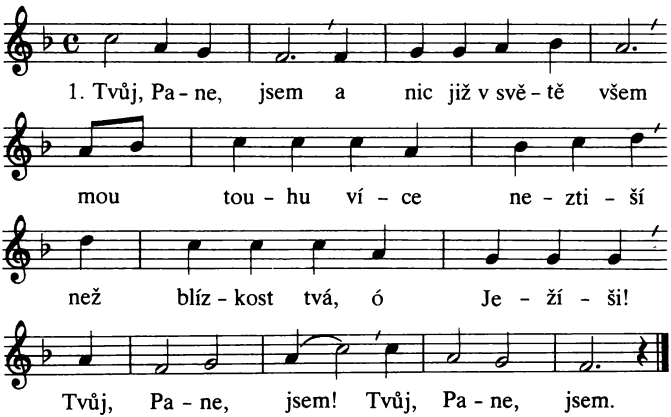

2. Ó pracuj, i když výše / žhoucí se slunko pne, / a věrně pro Ježíše / nes žár a břímě dne! / Nechť pot se řine z skráně, / ty hledíž k odplatě, / k níž brzo milost Páně / s věrnými svolá tě.

3. Ó pracuj, i když množí / stíny se k večeru! / Aj, mnohou oko Boží / zří ještě mezeru; / byť ubývalo síly, / jho ještě nesvrhuj, / až Pán tě v pravou chvíli / sám přijme v pokoj svůj!

A. L. Coghillová-Walkerová / L. B. Kašpar 1890

TVŮJ, PANE, JSEM

P. P. Bliss

2. Tvůj, Pane, jsem / a ty mým životem. / Nechť zhyne vše, co ze světa, / když tvá mě těší dobrota! / Tvůj, Pane, jsem; tvůj, Pane, jsem!
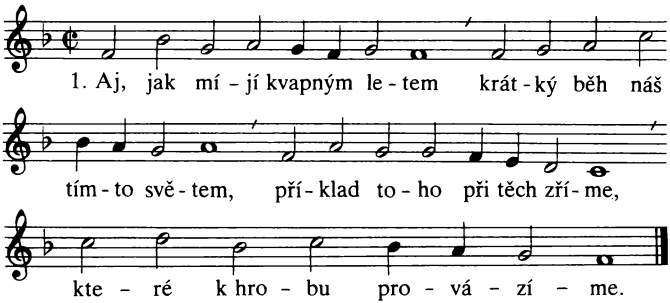
3. Tvůj, Pane, jsem, / ó skryj mě v lůnu svém, / ať nic již, Pane laskavý, / mne milosti tvé nezbaví! / Tvůj, Pane, jsem; tvůj, Pane, jsem!

4. Tvůj, Pane, jsem, / ó přijď a tam mě vem, / až umru, kde již s anděly / se lid tvůj věčně veselí! / Tvůj, Pane, jsem; tvůj, Pane, jsem!

Z angl. L. B. Kašpar – J. Str. 1890

AJ, JAK MÍJÍ KVAPNÝM LETEM 573

1561

2. Bez krásy a spanilosti, / bez vlády a citelnosti, / leží chladné tělo tiše; / roztříštěna zlatá číše!

3. Nic mu více nelahodí, / líbezného co svět rodí; / zhaslo světlo, ztichly zpěvy, / nic již nezná, nechce, neví.

4. Světa čest i důstojenství, / zboží, moudrost, pochlebenství, / vše jen až po hrobu dveře / trvá a pak konec béře.

5. Všechněm smrt své strojí léče, / mladé, staré s sebou vleče, / přívalem se na ně vrhne, / až jak list je ve vír strhne.

6. Jako kvítí z jara krásné / aneb slunce ve dne jasné: / kvítí bývá posečeno, / slunce mračnem zastíněno.

7. Před smrtí se nelze skrýti / ani si s ní poraditi; / ona práva svého hájí, / jak jí dáno bylo v ráji.

8. Proto, lidé, pozor mějte, / hlas svůj k Pánu odsílejte, / byste, až se den váš schýlí, / k smrti připraveni byli.

9. Všechno je to v moci jeho, / on zná z lidí všelikého / počet dnů, i dokonání / kratičkého putování.

10. Jeho, jenž má všeho dosti, / prosme, ať z té smrtelnosti / mocí svou nás vysvobodí / a v nás život slávy zplodí.
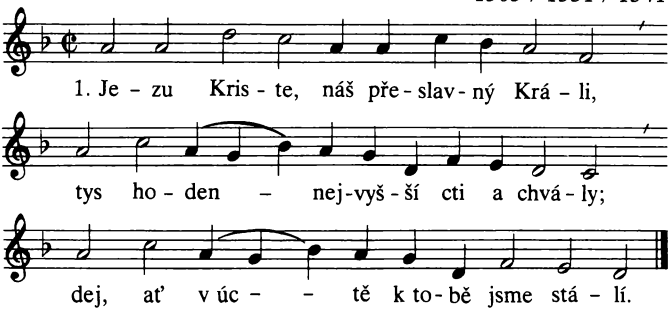
Z písně Važme život smrtelnosti

B. Jan Blahoslav 1561 / 1877

574 JEZU KRISTE, NÁŠ PŘESLAVNÝ KRÁLI TYS HODEN

pův. nápěv 351 Chvalme všichni Krále nebeského

1505 / 1531 / 1541

2. Tys nám zjevil života věčného / slávu i čest, v něm hojnost dobrého; / své milé sám vedeš do něho.

3. Dáváš jim, aby tě věčně znali, / z víry v svém srdci tě milovali / a v tom až do smrti trvali.

4. Ty je také mocně potom vzkřísíš, / předivnou proměnou je utěšíš, / v duši, v těle je též oslavíš,

5. by po zdejší nedokonalosti, / zproštěni hříchů i nehodnosti, / požívali věčné radosti.

6. S Otcem, s Duchem tě budou vždy ctíti, / přerozkošný obličej tvůj zříti, / s říší nebeskou tě chváliti.

7. Vždyť zde po Bohu pouze vzdychali; / jeho znát se pilně učívali, / však jen z částky ho poznávali.

8. Tam i důvod tvých předivných skutků / jasně spatří beze všech zármutků / i bez všelikých nedostatků,

9. proč svět stvořils, proč jsi jej vykoupil, / ale toho, jenž ti tvou čest loupil, / jak jsi hrůzou smrti zarmoutil.
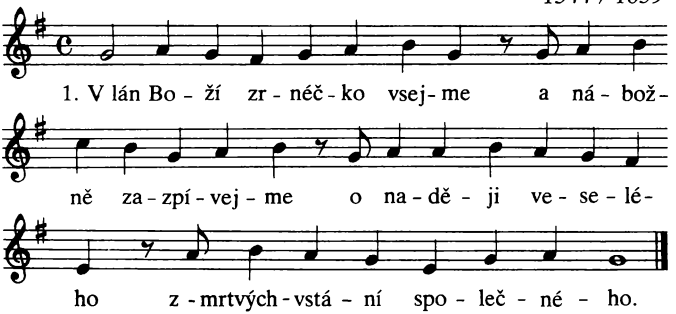
10. Ty naplníš přejasnou známostí / své vyvolené, též i moudrostí / a sobě vzácnou spravedností.

11. Pomoz ty nám svou dobrotivostí / k té koruně života v slavnosti, / Pane Kriste, k věčné radosti.

12. Zachovej nás od pyšných myšlení, / též od převráceného chození, / přidej stálosti v pokušení.

13. Kéž po práci života bídného / dojdeme šťastně toho slavného – / amen – na věky radostného. *1615 / 1970*

1544 / 1659

2. Ze země jsou lidská těla, / v ně moc Boží ducha vlila; / k Bohu tedy duch jde zase / a v zem tělo schovává se.

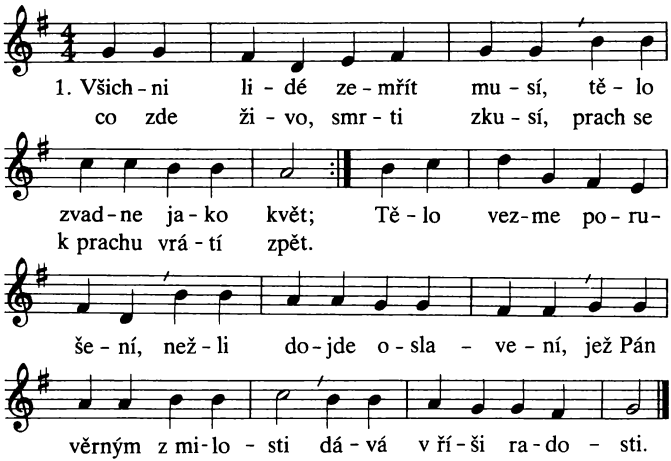
3. Nezhynou tam, ale znovu / vyjdou z hrobu k Páně slovu, / archanděl když svolá k trůnu / všechny spící v země lůnu.

4. Vstanou z prachu porušení / a bleskem slávy se změní, / mocí Páně přioděna,/ budou věčně oslavena.

5. Tím se těšme v tomto sjití, / a hleď každý hotov býti / na smrt i soud v každou chvíli. / Amen, dej to, Bože milý!

Z písně V grunt Boží zrnečko vsejme
Z polštiny B. J. A. Komenský (?) 1659 / 1877

1651 / 1681 / 1687

2. Rád chci skončit časné žití, / když mě k sobě zve můj Pán; / nechci želet, nechci dlíti, / mám-li svůj zde složit stan. / Neboť v ranách mého Pána / spása je mi přichystána; / smrt tvá, Pane Ježíši, / smrti bouře utiší.

3. Vím, že Kristus umřel za mne, / smrt pak jeho zisk můj jest, / branou hrobu jeho rámě / k hradu spásy chce mě vést. / Rád s ním tedy z pouště časné, / rád jdu v ony kraje jasné, / tam, kde slávy jeho zář / zjeví se mi tváří v tvář.

4. Ó té slasti, jíž se kojí / věrných duší tisíce! / Kolem trůnu Páně stojí, / k slávě naň vždy patříce. / Tam se skvějí serafové, / pějí písně věčně nové: / Otec, Syn i svatý Duch, / svatý, svatý, svatý Bůh!

5. S patriarchy prorokové / před trůn Páně svoláni, / s apoštoly církve nové / k radosti jsou pozváni; / vyvolenci ze všech rodů / k svatému se sešli hodu, / halelujah zpívají, / Králi svému plesají.

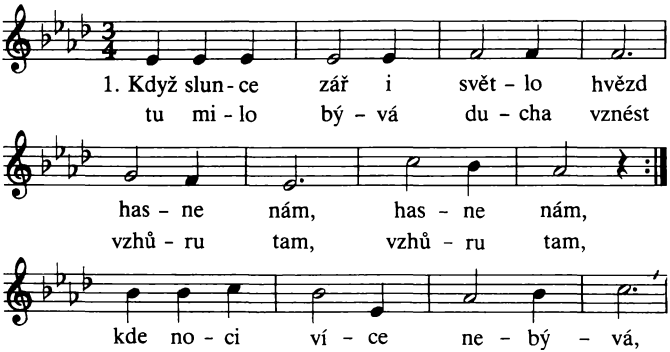
6. Ó jak skví se v záři zlaté / Jeruzalém, Páně hrad! / Chvalozpěvů zvuky svaté / nádherně zní odevšad; / radost, radost nevadnoucí, / slunce vzchází v záři skvoucí! / Mizí noc i smrti sen, / nový, věčný svítá den!
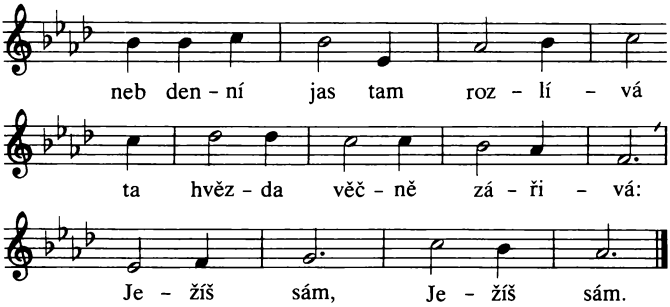
7. Již mi kyne v moři světla / věčné slávy stavení; / znovu zas má duše zkvetla / při studnici spasení. / Bohu dík! Ó šťastná chvíle! / Korunu i roucho bílé / můj mi dává Pán a Bůh; / v něm je věčně živ můj duch!

J. Rosenmüller 1652 / J. Bašteckýa L. B. Kašpar 1877 / 1970

577 KDYŽ SLUNCE ZÁŘ I SVĚTLO HVĚZD

W. B. Bradbury

2. Když kolem nás se vzmáhá hřích, / |: lest a klam :|, / duch rád na víry perutích / |: vzlétá tam :|, / kde mír již vane po boji, / a všechny bouře spokojí / i všechny rány zahojí / |: Ježíš sám :|.

3. Když přítel dává naposled / |: s Bohem nám :|, / duch rád svůj truchlý zvedá hled / |: k nebi tam :|, / kde utichá již každý vzdech, / neb dosažen je spásy břeh, / a stírá slzy z očí všech / |: Ježíš sám :|.
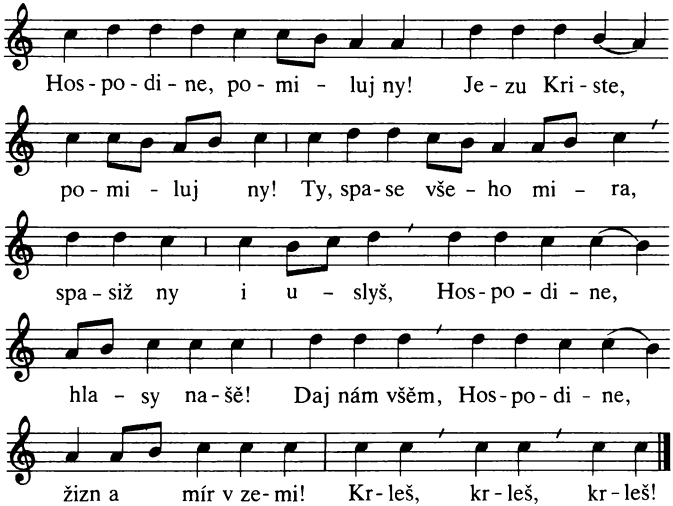
L. B. Kašpar (J. Stránský) 1890

6. LIDSKÉ SPOLEČENSTVÍ

a. přímluvy za národ

578 HOSPODINE, POMILUJ NY

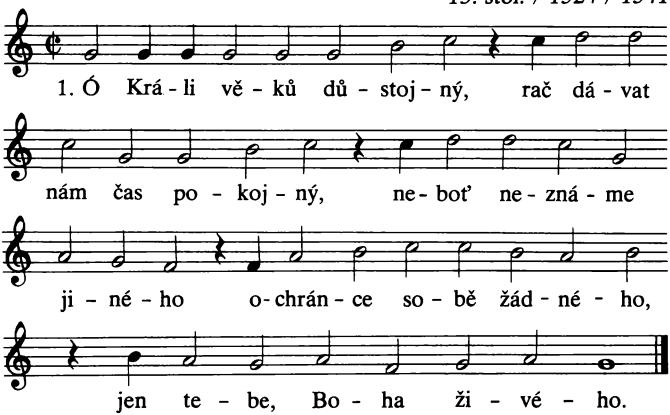
12. stol., nejstarší česká duch. píseň

Nejstarší česká duch píseň, před r. 1000

pův. nápěv 244 Ve jméno Krista doufáme
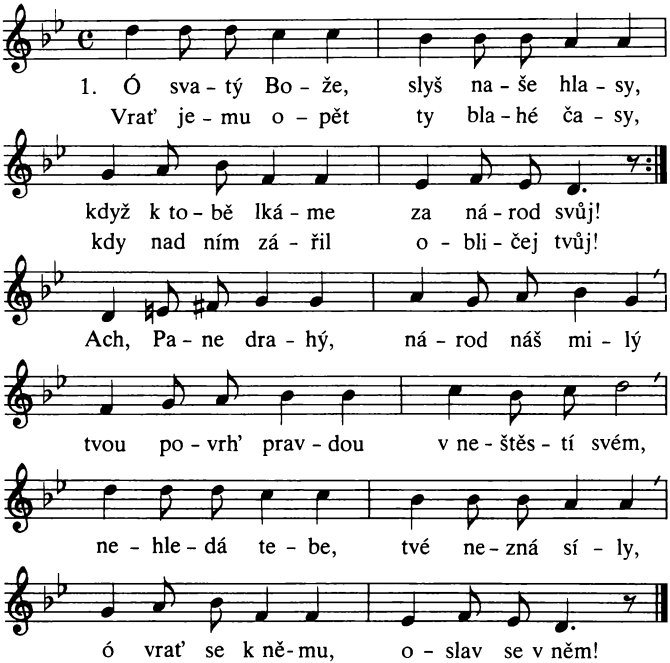
13. stol. / 1524 / 1541

2. Dejž, by tě všechen lid náš znal, / tvou cestou bral se, v pravdě stál! / Ať všichni tebou vedeni, / tvým Duchem v lásce spojeni / v tvém těšíme se spasení.

Z písně Králi věků, zprávce světa, z latinské, německé a polské
M. Luther 1531 1.sl. / B. J. A. Komenský (?) 1659 / 1877

J. Nikorowicz

2. Ó svatý Bože, svou sešli vláhu, / ať zkvetou pouště, ať zkvete sad; / veď nás zas cestou ke svému blahu, / ať víry žáru ustoupí chlad. / Dej Ducha svého na kosti suché, / ať všude život je, Pane, zřít, / otevři uši, k slyšení hluché, / probuď si všude svůj věrný lid!

3. Nechť, Pane, v našich příbytcích znovu / tvůj sladký mocně zaznívá hlas, / dej průchod všude milosti slovu, / zástupy věrou v Ježíše spas. / Jsme národ, símě těch, kteří mřeli / za pravdu tvoji v úzkostech svých / a kteří touhu tu jednu měli, / bys ty jen vládl potomkům jich.

4. Ó drahý Bože, viz naše strasti, / slyš prosby naše za národ náš! / Proč hřích má jemu dál ještě vlásti, / proč má ho deptat dál satanáš? / Ó přetni pouta, jimiž jej váže / nepřítel lítý, jenž mu vše vzal. / Slituj se, Pane, slovem svým káže, / by národ z hrobu pověry vstal!

5. Ó Pane drahý, slyš naše tužby, / národ náš milý k životu vzkřis, / a k tomu užij naší si služby, / pošli nás k němu. Ó Pane, viz: / dělníků málo, vystroj nás k dílu, / ať otců dávných zkvete zas luh, / zvěstovat spásu rač nám dát sílu, / zmocňuj nás k práci tvůj svatý Duch.
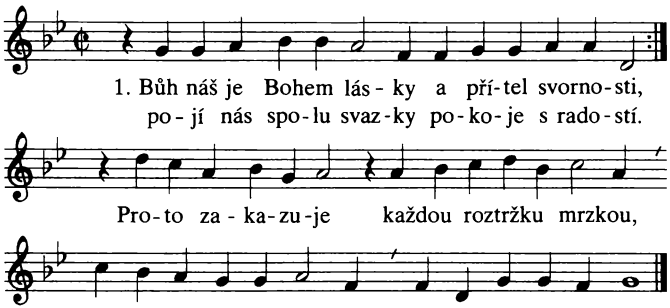
6. Vzbuď nám, ó Pane, jak Hus byl, lidi, / by český národ budili zas, / ať srdce naše jásajíc vidí, / že vrací nám se milosti čas. / Ó vyslyš prosby za národ český, / ať zvýšen českým jsi hlaholem, / a naprav všecky ty jeho stezky, / ať zkvete rajsky ta česká zem!

A. Adlof 1897

581 BŮH NÁŠ JE BOHEM LÁSKY

pův. nápěv Rozvažujme společně

1563 / 1572 / 1615

2. Ďábel svou mocí boří / mezi lidem pokoj, / vede k mnohému hoři / a působí rozbroj. / Slovo, které brání / hněvu, mstě, nenávisti, / různicím a závisti, / ze srdce vyhání.

3. Kdo zde pokoj miluje / srdečně a vskutku, / ten bližním přisluhuje / s radostí bez smutku. / Ten má účastenství / v nebesích, tam, kde hojně / láska vládne pokojně. / Toť Boží království.

4. Kdo však je naplněný / hněvem a vzpurností, / ten účastníkem není / v té nebeské vlasti. / Kristova krev drahá, / již on z lásky upřímné / na kříži vylil za mne, / nic mu nepomáhá.

5. Kdo bližnímu zlé přeje, / nenávidí Boha; / Bůh na něj hněv vyleje / a soužení mnohá. / Z těch vysvobození / žádného mít nebudeš; / řetězem spoután budeš / věčného trápení.

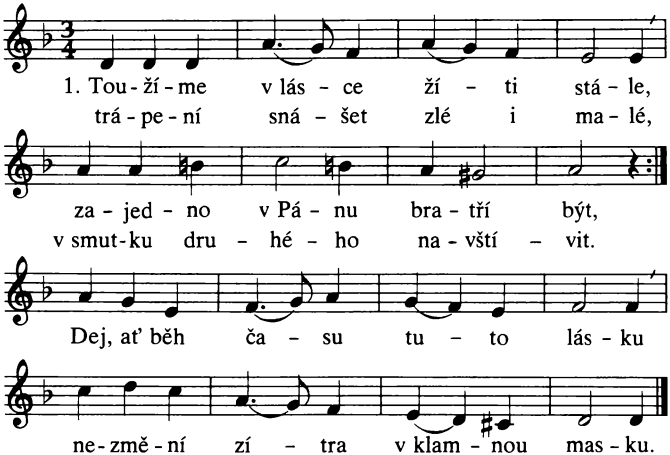
6. Kdo pak tu i podlehne / v svém přebídném pádu, / ten, dříve než ulehne / sluníčko k západu, / netrvej s hněvem svým, / jenž v zlostném srdci hoří, / tvého bližního moří. / Jdi, prve smiř se s ním.

7. Ó Kriste, znič a odstraň / zlobu satanáše, / ať nevchází ďábla zbraň / zlomocná v ty duše, / které duch pokoje / má řídit a spravovat, / v tichosti utvrzovat, / chránit od rozbroje.

8. Uč nás zachovávati / jednotu duchovní, / ať vpravdě jsme bohati / Božím požehnáním, / ať se milujeme / vespolek v upřímnosti, / chodíce v poslušnosti, / vždy děti tvoje jsme.

Elsnerův kancionál 1864 / Z. Somolík

Melchior Vulpius 1609
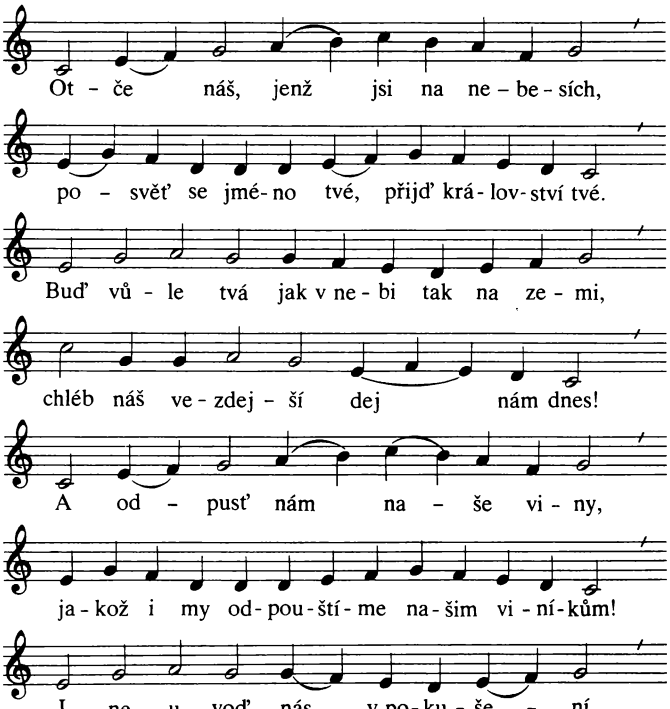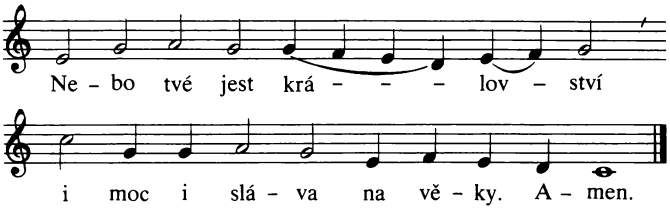

2. Svorností chceme svítit k míru, / bez ní se světem nedá jít, / Duch Boží ať nám vrátí víru / a touhu Pána nezradit. / Naplň nás silou, Pane Kriste, / daruj nám moudrost, srdce čisté.

3. Díky, že nás zde stále chráníš, / díky za přítomnost mocnou, / za to, že lásce, službě straníš / a v Slovu dáváš pomoc svou. / Radostně smíme chválit Pána, / beznaděj už je překonána.

Ch. Cuvier / K. Trusina

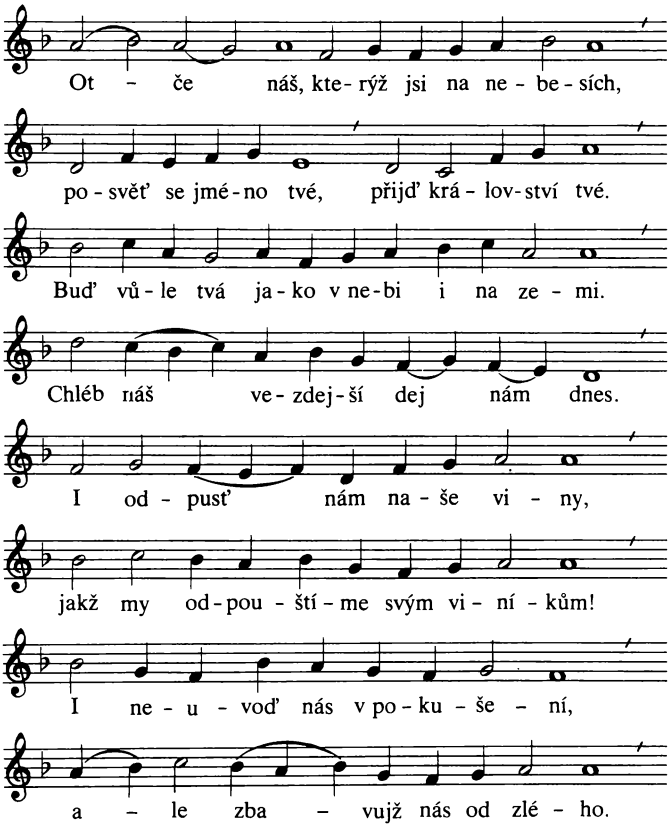
1420
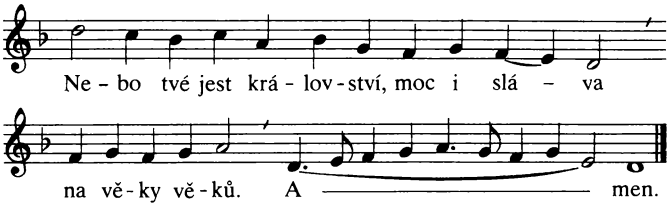

Ot - če náš, jenž jsi na ne – be - sích,
po - svěť se jmé - no tvé, přijď krá - lov - ství tvé.
Buď vů - le tvá jak v ne - bi tak na ze - mi,
chléb náš ve - zdej - ší dej nám dnes!
A od - pusť nám na - še vi - ny,
ja - kož i my od - pou - ští - me na - šim vi - ní - kům!
I ne - u - voď nás v po - ku - še - ní,
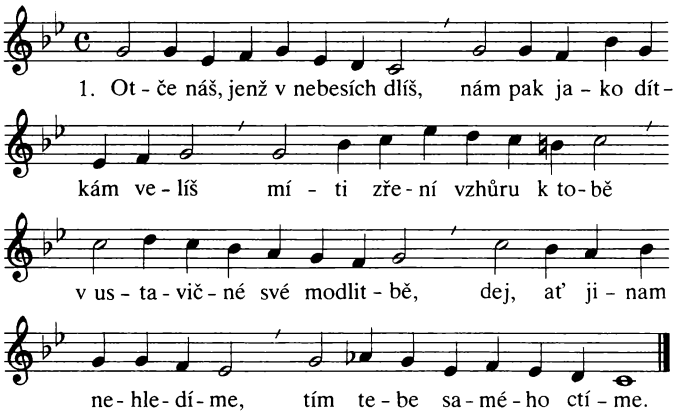

Matouš 6, 9–13. Husitský Otčenáš. 1420

1561

Ot – če náš, kte-rýž jsi na ne-be-sích,
po-svěť se jmé-no tvé, přijď krá-lov-ství tvé.
Buď vů-le tvá ja-ko v ne-bi i na ze-mi.
Chléb náš ve-zdej-ší dej nám dnes.
I od-pusť nám na-še vi-ny,
jakž my od-pou-ští-me svým vi-ní-kům!
I ne-u-voď nás v po-ku-še-ní,
a – le zba – vujž nás od zlé-ho.

Matouš 6, 9–13. Bratrský Otčenáš. 1561

2. Posvěť se svaté tvé jméno, / aby všude velebeno / bylo tvé pravdy učení, / veď k dobrých skutků činění, / potlačuj všecky zlé bludy, / ať pravda tvá sílí všudy.

3. Přijď k nám, Pane, tvé království, / ať sláva tvá se světu skví / a tvé již rozptýlí slovo / království Antikristovo. / Svaž satana, ať národy / již nemámí svými svody.

4. Buď vůle tvá, věčný Pane, / sám co ty chceš, ať se stane / jak v nebi tak i na zemi. / Mezi příhodami všemi / kráčeti dej trpělivě, / mít se k tobě mlčelivě.

5. Chléb náš vezdejší dej nám dnes; / pakli co víc přidati chceš, / ne k života zbujelosti, / ale k slušné potřebnosti. / K práci posilň, svaté na ni / vylévej své požehnání.

6. I odpusť nám naše viny, / scestné jakékoli činy, / také řeči i myšlení, / v nichž jsou mnohá poblouznění, / tak jako i my všechněm svým / viny odpouštíme bližním.

7. Neuvoď nás v pokušení, / ať nám těžkým svodem není / ze tvé vůle přestoupení, / a tak k hrůzám zatracení. / Tvůj svatý Duch všudy nás řiď, / na všech cestách k pomoci přijď.

8. Vysvoboď nás ode zlého, / duchu, tělu škodlivého, / i od zlostného satana, / jenž svodí od tebe, Pána. / Popřej dobrého skončení, / šťastného z bíd vykročení.

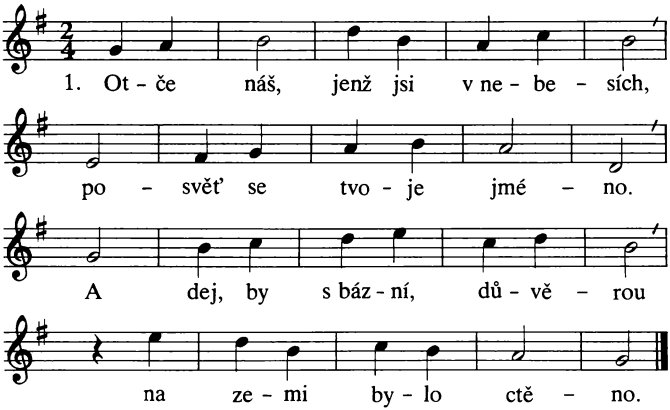
9. Vždyť tvá jest vláda, království, / nezrušitelné mocnářství, / tvá jest moc všecka nade vším / nejmenším a i největším, / po celou věčnost sláva, čest / – amen – navždy pouze tvá jest!

Z písně Otče náš, jenž v nebi bydlíš

M. Luther 1539 / B. J. A. Komenský 1659 / 1970

586 OTČE NÁŠ, JENŽ JSI V NEBESÍCH

Zdeněk Čep

2. Otče náš, králi jediný, / přijď království tvé z nebe, / by každý s bližním v lásce žil / a poslušen byl tebe.

3. Otče náš, Pane všemocný, / nechť tvou se vůlí řídí / jak země, moře, nebesa / i život všechněch lidí.

4. Otče náš, dárce laskavý, / chléb vezdejší nám dávej / a každé práci poctivé / z milosti požehnávej.

5. Otče náš, jenž jsi slitovník, / odpusť nám naši vinu, / i my chcem bližním odpouštět / podobni tvému Synu.

6. Otče náš, který srdce znáš, / uchraň nás pokušení, / v němž počátek je neřesti / a cesty k zatracení.

7. Otče náš, buď ty naše stráž, / zbav nás všecky od zlého, / vždyť v boji s ním jsme bezmocni / bez slitování tvého.

8. Otče náš, jenž jsi v nebesích, / tvé je vždy kralování, / tvá moc i sláva od věků / na věky bez skonání. *L. Balcar*